

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

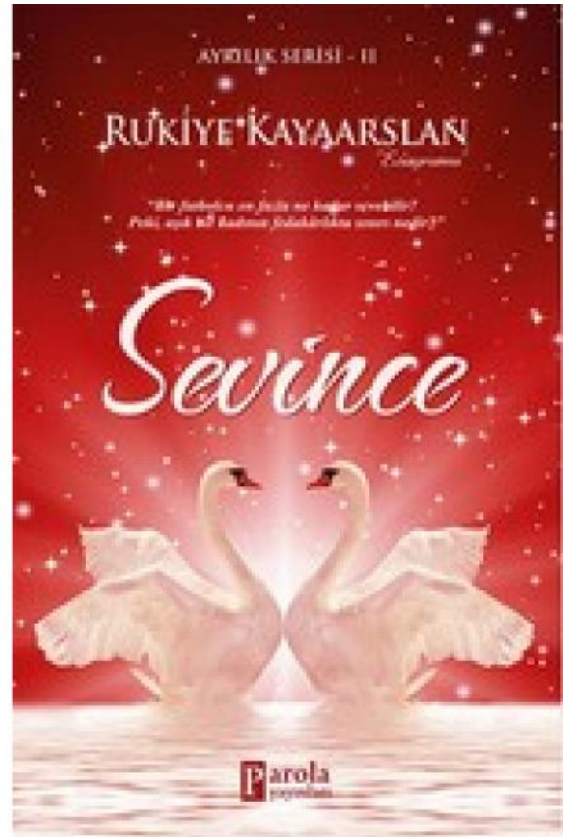
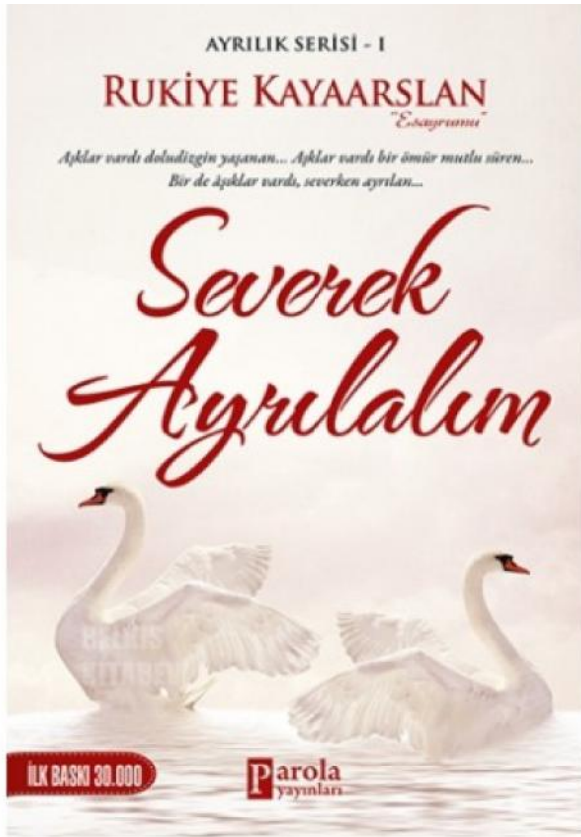
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVEREK AYRILALIM

Yıllarca hayal kurup, beklersin... Beyaz atlı prens inancını hiç kaybetmezsin. Karşına çıktığı an, bilirsin. Odur yıllarca beklediğin, tanır onu kalbin. Tutmak istersin... Benim demek istersin... Elini uzattığında dokunur, onun da seni hissetmesini sağlarsın. İşte o an başlar yıllardır hayalini kurduğun düşler.

Her şey ne kadar güzel başlasa da, küçük bir şey öyle büyük bir sorun olur çıkar ki insanın karşısına... Sonrasında o küçücük dağın altında kalır kalpte olan... Yıllar geçse de unutulmayan, her gözünü kapadığında özlemle içini burkan... Ne çok şey vardır insanı insan yapan...

Hayatta bir masaldır. Nasıl beyaz atlı prensler varsa, kötü kalpli cadılarında olduğu... En mutlu anımızda kırmızı elmayla kapımıza dayanan... Bizi kulelere kilitleyen... Yıllarca sürececek uykularla cezalandıran... Saat on ikiyi geçirdiğimizde balkabağına dönüşen...

Asel ve Akay içinde her şey tozpembe hayallerle başlamış, rüyalardan öte günlere ev sahipliği yapmıştı. Ta ki dost görünen düşman elindeki elmayı uzatana kadar... Genç kız tüm hayallerinden uyanmak için gece on ikiyi bile bekleyememişti. Yıllarca sürececek yalnızlık uykusuysa, masallardaki gibi rahat değildi. Üstelik onu kurtaracak prenste aynı elmadan yemişti...

Aşklar vardı doludizgin yaşanan... Aşklar vardı ayakları yerden kesen... Aşklar vardı bir ömür mutlu süren...

Bir de aşıklar vardı severken ayrılan...

1. Bölüm

“Oğlum nerede kaldın?”

“Evden yeni çıktım. Birazdan orada olurum.”

“Daha yeni mi çıktın? Ne olacak sabahlara kadar o kulüp senin, bu kulüp benim gezersen olacağı bu.”

“Abartma Selim ya.”

“Abartma mı? Oğlum Sırrı Hoca burnundan soluyor. Sen gel de abartma neymiş o zaman gör.”

“Niye? Ne oldu ki?”

“Bilmem artık. Gece gece millete malzeme olduysan bilmem artık.”

“Ne malzemesi olacağım. İki gezmeme mi sorun? Hem herkesin de benim kadar gezip tozmuşluğu var. Neden bana takıklar anlamadım gitti.”

“Kulübün en pahalı transferi olman yüzünden olmasın... Ya da son haftalardaki form düşüklüğün... Ne dersin?”

“Her hafta yüzde yüz kapasiteyle kim oynamış ki?”

“Sen oynamak zorundasın koçum. Bunun kaçarı yok.”

“Tamam hadi kapat, birazdan orada olurum zaten.”

Sıkıntıyla iç çekmeden sonra yola dönebilmişti. Zaten gece yeterince uyuyamamıştı. Şimdi bir de teknik direktörden yiyeceği azar vardı. Bugün akşam olmayacağı daha sabah saatinden belliydi. Görende akşama kadar uyumuş sanırdı. Alt tarafı antrenmana bir saat geç kalmıştı. Bunda abartacak ne vardı ki?

“Anne neden daha erken kaldırmadın?”

“Kızım dakikalardır başındayım. Sanki kalktın da...”

“Çok geç kaldım. Çok geç kaldım.”

“Mızızlanmayı bırak da hazırlansana.”

“Bugün çok önemli bir sınav vardı. Zaten hoca gıcığın teki. Sınava

zamanında giremezsem, sonra sınava almaz. Of ne yapacağım şimdi ben?”

“Ne mi yapacaksın? Önce hazırlanacaksın, sonra da okula gideceksin küçükhanım. Böyle circir böcekleri gibi konuşmakla sınava yetişilmez.”

“Anne mürdüm rengi eteğimi gördün mü?”

“Gördüm almış başını gidiyordu. Senin gibi sahibi olduğu için dert yanıyordu, beyaz kazağına.”

“Anne ya...”

“Ya ne diyeyim güzelim? İki gün önce giydiğin etekten bahsediyorsun. Bu dalgınlıkla sen nasıl stilist olacaksın? Bu konularda aşırı dikkat gerekir. Dikkatli olmalısın yavrum benim.”

“Haklısın anne ama ne yapayım, geç kalınca tüm aklımda uçup gitti.”

Kızına takılmak en sevdiği şeylerin başında geliyordu Sema Hanım'ın. Yaşıtlarına göre akıllı havada olanlardan değildi Asel'i. Ne yaptığını bilen ve o yönde adımlar atan nadide bir çiçektir. Bir günden bir güne üzmemiştir ailesini. Şimdi onunla uğraşırken de, biliyordu kızının gece çok çalışmak yüzünden kalkamadığını. Biraz da olsa stresini dağıtmak için esprili şekilde yaklaşmıştı gözbebeğine.

“O zaman ne giyeceğim anne?”

“Kızım modacı olan sensin ben değilim.”

“Ama anne şu an hiçbir şey düşünemiyorum. Lütfen bana yardımcı ol.”

“Tamam gel deli kız.” Dolaptan çıkardığı bol paça kot pantolonla, yeşil bluzu kızının üzerine tuttuğunda aradığını da bulmuştu. Asel'in göz rengini ortaya çıkaran çok güzel bir kombinle bu görevini de layıkıyla yerine getirmişti.

“Harikasın anne. Sen bir tanesin.”

“Bunları bulmasaydım bir tane olmayacak mıydım?”

“Sen her zaman benim bir numaramsın annelerin güzeli.” derken çoktan

suratına tüm içtenliğiyle bir öpücük kondurmuştu.

“Hemen hazırlanmalıyım anne. Çok geç kaldım çok...” derken hemen elindekileri giyinmeye başlamıştı. Hazırlanması bittikten sonra kapıya yönlenmişti ki annesinin sesini duydu.

“Kızım kahvaltı yapmadın.”

“Çok acelem var. Arkadaşlarla atıştırmam bir şeyler. Sen merak etme.” derken annesinin yanağına kondurduğu bir öpücükle kapıdan çıkmıştı.

Merdivenleri inerken bir yandan da kendine söyleniyordu. ‘Nasıl bu kadar uyursun? Şimdi derse yetişeme de gör gününü.’

Arabaya binip, elindekileri de yan koltuğa bıraktıktan sonra gitmek için hazırıldı. Daha birkaç metre gitmeden de telefonun sesini duymuştu.

“Efendim İlknur?”

“Nerede kaldın?”

“Uyuyup kalmışım. Şimdi yoldayım.”

“Tamam çabuk ol bekliyoruz.”

Okula birkaç sokak kalası arabadan gelen sesler hiçte iyi şeyleri haber vermiyordu. Yana çektiği araba tekrar çalışmayınca sıkıntısı daha da artmıştı. ‘İnanamıyorum ya... Şimdi nasıl yetişeceğim?’ derken arabayı olduğu yerde park edip, koşmaya başlamıştı. Şimdi taksiye binse yol daha uzayacaktı. En iyisi tabana kuvvetti.

Kafasının ağrısı artık dayanamayacağı boyuta ulaşmıştı. Zaten uykusunu da yeterince alamamıştı. Üstelik teknik direktörden de okkalı bir azar yiyecekti. Bugün hayatı hiçte iyi gitmiyordu. Gece keşke eve daha erken gelseydin diye kendi kendine dert yanarken çalmıştı tekrardan telefonu.

“Efendim Sedat...”

“Oğlum nerede kaldın?”

“Geliyorum dedim ya...”

“Kime dedin? Ne zaman dedin?”

“Oğlum sizin birbirinizden haberiniz yok mu? Selim aradı. Geliyorum dedim. Tamam da siz böyle dakika başı ararsanız benim gelmem biraz zor olur. Hadi kapatıyorum.” Bir anlık gözü elindeki telefona gitmiş, tekrar yola odaklandığında artık çok geçti. Durmak için frene yüklense de, karşıya geçene çarpmaktan kurtulamamıştı. “Bir bu eksikti” diyerek arabadan telaşla inmişti.

“Kardeşim kendini mi öldürteceksin?”

“Affedersiniz.”

“Affetmek mi? Eğer bir saniye daha frene geç bassam, bu affı öbür taraftan dilerdin.”

“Çok acelem vardı. Bu yüzden dikkatsizliğime verin.”

“Tamam benim de acelem var ama bu yaptığınız resmen intihar. Durun bir şeyiniz var mı bakayım?” derken yerdeki genç kıza doğru eğilmişti.

Aynı anda da kız ayağa kalkmıştı. “Bir şeyim yok. Hemen derse yetişmeliyim.”

“Maalesef ben bir şeyiniz olmadığına emin olana kadar bir yere yetişemezsiniz.”

“Lütfen gerçekten bir şeyim yok.” derken bunu ispatlamak ister gibi olduğu yerden kalkmaya çalışıyordu.

“Size sorduğumu sanmıyorum.” derken yerden kaldırdığı kızı arabanın ön koltuğuna oturtmuştu.

“Size bir şeyim yok diyorum. Anlamıyor musunuz?”

Kızın söylediklerini duymazlığa gelerek “Başını çarptın mı?”

“Sana bir şeyim yok diyorum. Acelem var hemen gitmem lazım.” derken sesi de gittikçe yüksek bir hal alıyordu.

“Ben de sana bundan emin olmadan bir yere göndermeyeceğimi söyledim. Şimdi bana söyler misin nereni çarptın?”

Karşısındaki adamdan kurtuluşu olmadığını anladığı anda itirazı bırakmıştı. “Sadece bacağım yere geldi. Onun dışında bir yerimi çarpmadım. Şimdi rahatladınız mı?”

“Hastaneye gidersek rahatlayacağım.”

“Bakın acelem var diyorum. Ne anlamaz şeysiniz.”

“Asıl sizi sağduyuya davet ediyorum. Benim de acelem var. Geç kaldığım için zaten yiyeceğim azarın şiddeti artacak. Şimdi bana müsaade edin de şu bacağınıza bir bakayım.” Sonra da kızın bacağını nazikçe tutup, yaraya bakmaya başlamıştı. “Temizlememiz gerekiyor. Sen bekle ilk yardım çantasını getireyim.”

“Çattık...”

“Bir şey mi dedin?”

“Yok canım ne diyeyim. Ama bak hastaneye gitmem. Önemli bir şeyim yok çünkü.”

“Öyle görülüyor zaten.” derken bagajın kapağını kapatıp, yanına gelmişti. Kızın bacağındaki pantolonu da yukarı toplayıp, kendide böyle kazalara alışkın olduğundan bildiği şekilde temizliğini yapmaya başlamıştı.

İkisi de aceleleri yüzünden tam olarak birbirleriyle alakadar olmadıkları için sessizce yapılan işlemi bekliyorlardı. Aynı anda da genç kızın telefonu çalmaya başlamıştı. Çantasından çıkardığı telefona cevap verirken, biranda dökülen batikon yüzünden istemsiz bir ses çıkmıştı ağzından.

“Asel, bir şey mi oldu?”

“Bir şey olmadı güzelim.”

“O zaman neden öyle ses çıkardın?”

“Gelince anlatırım.” derken gözleri de bacağına pansuman yapan adama kaymıştı. Uzun boylu ve hoş fizikli genç bir erkekti. Ellerinin maharetine bakılınca, bu işe yabancı olmadığı hemen anlaşılıyordu.

“Tamam canım. Bu arada rahat ol diye aramıştım. Bizim gıcık hoca bugün çok önemli bir şey için izin kullanmış. Yani şanslı günündesin. Hadi görüşürüz.”

“Ne şanslı ama...” derken sarılan bacağı yüzünden biranda irkilmiş ve telefonu da elinden düşmüştü.

“Affedersin...” derken ilk kez kızın yüzüne bakmıştı. Aynı anda karşılaşan gözler ise değişik bir çekime girmişti. Genç kızın gözlerinin güzelliği gözlüklerinin altından bile belliydi. Çok sade bir görüntüsü vardı. Çevresindeki kadınlara hiç benzemiyordu. Aynı anda geç kaldığı tekrar aklına düşünce hemen konuşmaya başlamıştı.

“Sanırım sadece bacağında bir yara var. Onun dışında şanslısın diyebilirim.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir daha kendini yollara öyle atma. Her zaman bu kadar şanslı olmazsın.”

“Siz de araba sürerken telefonla konuşmazsanız, böyle kazalara davetiye çıkarmazsınız.” Derken aklına düşen telefonu gelmişti. Hemen uzanıp düştüğü yerden aldığı anda, artık gitmeye hazırды.

“İstersen gideceğin yere bırakayım.”

“Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. Ne de olsa sizinde aceleniz varmış. Zaten neredeyse gelmiştim. Size iyi günler.” Dedikten sonra yürümeye başlamıştı. Attığı adımlardan sonra yüzünde oluşan acıyı gizlemek çok zor olsa da, başarabilmişti. İçinden bir ses arkana bak dese de, bu sese kulaklarını tıkayıp, yoluna devam etmişti.

Onun yürürken rahat olduğunu anlayınca, kendi de yoluna devam etmiş ve kulübün park yerine gelmişti. Arabadan çantasını alırken aklında yiyeceği azarın boyutu vardı. Kesin Sırrı hoca canını okuyacaktı. Şimdiden kaç tur koşmasını isteyeceğini düşünüyordu. Bugün cezası hiçte sade koşu olmayacaktı buna da biliyordu. Bu düşüncelerle antrenman sahasının yolunu tutmuştu.

“Oooo prensimiz teşrif mi etmiş?”

“Hocam açık-”

“Neyi açıklayacaksın ha? Şu saate baksana kaç oldu?”

“Hocam-”

“Ne var hocam hocam? Eee konuş bakalım Akay Efendi...”

“Ben uyuyup, kalmışım.”

“Ne sürpriz ama...” derken sıkıntıyla oyuncusuna bakmaktaydı.

“Sonra hemen yola çıktım ama dikkatsiz biri önüme çıktı. Onunla uğraşınca geç kaldım.”

“O dikkatsiz sen olmayasın? Bir de millete suç atıyorsun.” Sıkıntıyla kafasını sallamıştı.

“Hocam gerçek diyorum. Kız ne olduğunu anlamadan önüme çıktı. Neyse ki, zamanında frene bastım yoksa düşünmek bile istemiyorum.”

“Şu önüme atlayan gecede üstüne atlayanlardan olmasın?” İmalı bakışları dün gecedен haberinin olduğunu gösteriyordu.

“Yok hocam çocuğun tekiydi.” O anda kızın görüntüsü aklına gelmişti. Gözleri gözlüklerin ardında gizlenmiş, saçları disiplinli bir şekilde

muntazaman arkasında toplanmış sıradan bir görüntü canlanmıştı. Ama hocaya dediği gibi de hiçte çocuk gibi bir vücuda sahip değildi.

“Bakıyorum da çocuk seni çok etkilemiş.”

“Efendim hocam?” derken dalgınlığının cezasını çekeceğini anlamıştı.

“Oğlum git başımdan. Bugün zaten sinirim üstümde. 25 tur koş, 500’de şınav çekte aklın başına gelsin.”

“Ho-”

“İtiraz kabul etmiyorum Akay... Derhal...”

“Tamam hocam.”

Yine ucuz yırtmıştı. Geçen sefer yüklü bir para cezasının üstüne, 40 tur ve 500 şınavdı. Aklındaki düşüncelerle cezasının ilk kilometresine başlamıştı.

“Asel nerede kaldın?”

“Sorma İlknur başıma neler geldi?”

“Kızım çatlatma da anlat. Hem o bacağının hali ne?”

“Gece çalışıyım derken, sabah kalkamadım. Sonra da acele giden ecele gideri doğruladım.”

“Neyi?” yüzündeki şaşkınlıkla arkadaşına bakmaktaydı.

“Arabam bozulunca, yürümek zorunda kaldım. Sonrada neredeyse ecele gidiyordum.”

“Araba mı çarptı? Bacağın ondan mı böyle? Hastaneye gittin mi?” panikle birbiri ardı soruları sıralamıştı.

“İlknur sakin ol. Ben iyiyim. Sadece bacağımda ufak bir yara var. O da normal zaten dizimin üstüne düştüm.”

“Kızım hastaneye gidelim hemen.”

“Bir şeyim yok dedim ya. Zaten o adamda illa hastane dedi durdu. Zor ikna ettim de, okula geldim.”

“Ne adamı?”

“Bana çarpan.”

“Akıllı adammış. Tabi ki de hastaneye gitmen gerekir.”

“İlknur bu yara için hastaneye gitsem bana gülerler. Zaten başka bir yerimi de çarpmadım. Sanki çocukken bir yerimiz yaralanmamış gibi konuşma. Seninle az mı dizlerimizi parçaladık? Hâlâ izleri duruyor. O zamanda hastaneye mi gitmiştik?”

“Aman sana konuşanda kabahat. İyisin değil mi?”

“İyiyim canım. Merak etme.” derken onu rahatlatmak için içten bir gülüş göndermişti arkadaşına.

“Ya sınava geç kalacağım diye nasıl korktum anlatamam. Bilirsin hoca hayatta almazdı bir daha.”

“Başkasını bilmem de güzelim seni kesin alırdı.”

“Bu da nereden çıktı şimdi?” derken şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Kızım Neriman Hoca’nın gözbebeğisin. Seni hiç zor durumda bırakır mı?”

“İlknurrr... Bak bunu başkasının yanında söyleme. Hocanın kulağına gider yanlış anlar.”

“Kızım bunda yanlış anlaşılacak ne var ki? Şu okulda senin kadar çalışkan biri daha var mı? Bu kadar ayrıcalığında olacak tabi.”

“Deli kız ne olacak.” derken yıllardır azimle yaptığı çalışmalarının arkadaşı

tarafından övölmesinin gururunu yaşıyordu.

Sonrası derslerin arasında kayboldukları saatlere dönmüştü. Biten derslerden sonra okulun önündeydi iki kız.

“Hadi gel arabanda bozulmuş. Seni ben bırakayım.”

“Hayır diyemeyeceğim canım ya. Gerçekten çok yoruldum.” Derken telefonu çalmıştı. Açtığı anda da karşısındaki kadın konuşmaya başlamıştı.

“Hey yakışıklı sabahtan beri seni arıyorum. Nerelerdesin?”

“Şey bayan-”

Karşısındaki kadın kendinden başka kimseyi duyacak gibi değildi. Bu yüzden de konuşmasına kaldığı yerden devam ediyordu.

“Bak benden mi kaçırıyorsun yoksa? Ama gece hiçte kaçır bir halin yoktu.” Dedikten sonra karşıdaki kadın kendi sözlerine cilveli bir kahkaha katmıştı.

Konuşma gittikçe +18’e gidiyordu. En iyisi hemen müdahale etmekte. “Hanımefendi sanırım yanlış numara.”

“Sen de kimsin?” biraz öncekinin aksine sesi çok sertti.

“Sanırım yanlış aradınız.”

“Affedersiniz.”

Karşıdaki kadın başka söz etmeden kapatmıştı telefonu.

Arkadaşı merakla sormuştu. “Kimmiş?”

“Delinin teki. Kadını susturmasam bana gece yaşadıklarını da anlatacaktı.”

“Bıraksaydın anlatsaydı.” derken kahkahayla gülüyordu.

“Buldun dalga konusu, geç bakalım.”

“Ne yapayım canım ya. Şimdi düşünsene ne düşünüyordur?”

“Ne düşünürse düşünsün. İnsan önce telefonu açanı tanır sonra başlar konuşmaya. Böyle damdan düşer gibi başlarsan, görürsün.” derken arabaya doğru yürümeye başlamışlardı.

Hocanın verdiği cezayı bitirmiş ama kendide tükenmişti. Duşun altında dururken yorgunluk tüm hücrelerinde hissedilir derecede yoğundu. Havluya sarılıp, duştan çıktığı anda telefonu çalmıştı.

“Efendim?”

“Asel?”

“Yanlış numara beyefendi.” diyerek telefonu kapatıp, giyinmeye başlamıştı. Bugün kesin dışarı çıkmayacaktı. İyi bir dinlenmeye ihtiyacı vardı yoksa hafta sonundaki maçta yerdeki çimleri sayabilirdi. Arabasıyla yol almaya başladığı anda tekrar telefon sesini duymuş kimin aradığına bakmadan direkt cevap vermişti.

“Alo...”

“Sen de kimsin?”

“Hanımefendi asıl siz kimsiniz?”

“Ben Asel’le görüşecektim.”

“Yanlış numara.”

“Affedersiniz...”

Bu da yeni bir taktik miydi? Çevresindeki kadınlar her gün yeni şeyler geliştiriyordu. Artık onların hızına yetişemiyordu. Evine geldiğinde tek istediği biraz dinlenmekti.

“Anne ben geldim.”

“Hoş geldin kızım. Ne yaptın yetişebildin mi?”

“Sorun olmadı anne. Hocanın işi varmış gelmedi.”

“Nasıl da evden çıktıydın...”

“Ne yapayım anne önemliydi sınav.”

“Tamam hadi acıkmışsındır. Sevdiğin dolmadan yaptım.”

“Sağ ol annem.” diyerek odasına yönelmişti. Aynı anda da telefonu çalmaya başlamıştı. Elindeki kitaplarla uğraştığı için arayana bakmadan direkt açmıştı.

“Alo...”

“Oğlum gece nereye gidiyoruz?”

“Oğlum mu?”

Karşıdan gelen ses biranda şaşırmıştı ama konuşmasına da devam etmişti. “Pardon demek Akay müsait değil. İyi eğlenceler.”

Kapanan telefondan sonra şaşkın şaşkın ekrana bakmaya başlamıştı. ‘Akay mı? Eğlence mi?’ kafasını iki yana sallarken önceki konuşmayı ve şimdikini birleştirmeye çalışıyordu. Sonunda ekrana baktığında telefonun kendisinin olmadığını anlamıştı.

Yatağa kendini attığında tek derdi uyumaktı. Kaç gündür uykusuzdu. Vücudu buna itiraz çanları çalmaya başlamıştı. Yok bu çalan telefonda sanırım. Gözleri kapalı elleriyle bulduğu telefonu zorla kulağına götürmüştü.

“Alo...”

“Şey...”

“Konuşmaya niyetiniz yoksa lütfen kapatın uyumak istiyorum.”

“Şey ben sabah arabanızla çarptığınız kişiyim.”

“Kim?” derken çoktan yatakta oturur pozisyona gelmişti.

“Kazadaki kişiyim dedim.”

“Bir şey mi oldu? İyisiniz değil mi?” Endişeyle çıkan sözler düşünmesini zorlaştırmıştı.

“Yok merak etmeyin bir şey olmadı.”

“Öyleyse neden beni arıyorsunuz? Hey... bir saniye siz benim numaramı nereden biliyorsunuz? Yoksa o kaza numara mıydı?”

Duydukları biranda kanın beynine sıçramasına neden olmuştu “Siz neden bahsediyorsunuz? Ben neden sizin numaranızı bulayım?”

“Sizin gibilerden kurtulamayacak mıyım?” derken sıkıntıyla nefesini bırakmıştı.

“Kendinizi ne sanıyorsunuz? Ben neden sizin arabanızın önüne atlayayım? Aklınızdan zorunuz mu var?” Sesi gittikçe daha da yükseliyordu.

“Kızım saf ayağına yatma. Ne istiyorsun? Derdin para mı yoksa başka şeyler mi?”

Bu adam kesin dengesizin tekiydi. Nasıl anlamamıştı sabah bu halini. Halbuki insanları tanınması konusunda kendiyle övünürdü.

Karşıdan gelmeyen ses telefonu kapatması için gereken süreyi sağlamıştı. “Seninle hiç uğraşamam. Başka kapıya.” dedikten sonra direkt telefonu kapatmıştı.

Ne yani... Yüzüne telefonu mu kapatmıştı? Bu adam kesin dünyanın merkezi zannediordu kendini. Şimdi bu kendini beğenmiş tekrar mı arayacaktı? Başka çaresi yoktu. Daha telefonların karıştığını anlamamış olmalıydı. Tekrar tuşlamıştı kendi numarasını.

Ama bu sefer telefon çaldığı halde açılmamıştı. Tekrar denemiş ama yine sonuç aynıydı. Yirmi kez denemesinin sonunda da sonuç aynıydı. En iyisi mesaj yazmaktı. Neticede bu adamın okuması olmalıydı. Bu düşüncelerle başlamıştı ekrandaki tuşlara dokunmaya.

2. Bölüm

Bu kızın vazgeçeceği yoktu. Telefonu tamamen de kapatamazdı. Saat erken olduğu için önemli bir arama olabilirdi. En iyisi sessize almaktı. Elindeki telefonu yana koyduktan sonra uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

“Hoş geldin baba.”

“Hoş bulduk.” Sonra aklına gelenle başlamıştı konuşmaya “Kızım bugün seni aradım ama yanlış numara deyip, kapattılar. Bir anlam veremedim.

Telefonunu değiştirmedin değil mi?” derken kızına d6nmüştü.

“Yok baba değiştirmedim. Sabah küçük bir kaza oldu. Okula yetişeyim derken gelen araba-”

“Kaza mı yaptın?” derken korkuyla açılmıştı gözleri.

“Yok babam. Benim araba yolda bozuldu. Okula da yakındım. Koşarak giderken arabayı görmedim. Neyse ki, adam zamanında frene bastı. Sadece küçük bir sıyrık oldu bacağımda.”

“Kızım neden böyle acelecisin sanki. Hiçbir şey senden önemli değil. Gerçekten iyisin değil mi?” derken inceleyen gözleri kızının üzerindeydi.

“İyiym baba. Adam illa hastaneye gidelim diye tutturdu. Zor ikna ettim.”

Sözler biranda dudaklarından dökülmüştü. “Sen hastaneye gitmedin mi?”

“Gerek yoktu. Bunu o adama anlatırken de zorlandım. İşte o karışıklıkla telefonlarımız karışmış. Adamınki de bende ama bir türlü ulaşp, bunu söyleyemedim. Yarın hallederim artık.”

“Kızım dikkatli olun. Aklımı sizde koymayın.”

“Sen merak etme babam.” diyerek endişeyle kendine bakan adamın boynuna sarılmıştı.

“Endişelenme demek kolay. Evladın ayağına diken batsa ana babanın yüreği kanar.” Hem konuşup, hem de kızının iyi olduğunu görerek rahatlamıştı.

Kaç saat uyumuştu hatırlamıyordu. Saate baktığında 12’yi geçiyordu. Karnı da zil çalıyordu. Direkt uyuduğu için mutfağa uğramıştı. Kesin Nalan Hanım yine döktürmüştür diyerek mutfağın yolunu tutmuştu. Gördüğü manzara haksız olmadığının kanıtıydı. Yine birbirinden güzel yemekler midesini şenlendirmek için bekliyordu.

‘Sen olmasan ne yapardım Nalan Hanım? İyi ki annemi dinledim de senin eve gelmene izin verdim.’ Derken yemekleri ısıtmaya başlamıştı. Sonunda midesine doyurucu ve leziz bir ziyafet çekmişti. Uykusu da açılmıştı. Bu saatte ne yapabilirdi ki... Aklına gelenle gözleri ışıldamıştı. Geçen görüştüğü kızı arasa hiç fena olmazdı. Müsaitse bir yerlerde buluşabilirlerdi. Tabi basından uzak olmak şartıyla.

Yatak odasındaki telefonu eline alıp, yatağa tekrar sırtüstü uzanmıştı. Telefonu eline aldığı anda bir sürü aramayla karşı karşıya kalmıştı. Aynı anda da uyumadan önceki kız aklına gelmişti. Oysa ne kadar masum görünmüştü gözüne. Nerden bilebilirdi ki, peşindekilerden bir farkı olmadığını. Bir anda numaralar gözüne tanıdık gelmeye başlamıştı. Evet bu kendi numarasıydı. Tamam da kendi telefonunda arayan nasıl bu numara görünüyordu. Ekrana daha da dikkatli bakınca bunun kendi telefonu olmadığını anlamıştı. Arka fonda çiçek resimleri vardı. O anda her şey yerine oturmaya başlamıştı. Kıza neler dememişti ki...

Bir de mesaj vardı.

“Kendini dünyanın merkezi sanan garip adam. Bilmiyorum benim seni niye aradığı düşündün... Aslında sana daha başka şeyler de yazmak istiyorum ama aile terbiyem müsaade etmiyor. Bu yüzden direkt konuya giriyorum. Telefonlarımız karışmış. Bir zahmet bu sorunu gidermemiz gerekiyor. İlgililere duyurulur.”

Okuduklarından sonra yüzünde derin bir gülümseme oluşmuştu. Kız onu tanımıyordu bile. Şimdi telefon etmesi gerekiyordu ama arayıp da ne söyleyecekti ki? Elden başka bir şey gelmediğine göre diyerek tuşlamıştı kendi numarasını.

Tam uyumaya hazırlanırken çalmıştı telefon. Eline aldığı telefonda gördüğüne göre, sonunda anlamıştı benmerkezci adam. Şu anda onunla konuşmak en son istediği şeydi. Kaç kez aramış ve cevapsız kalmıştı. Hem adamın telefonu santral gibiydi. O kadar çok arama olmuştu ki, telefonun kendisinin olmadığını anladıktan sonra tüm aramaları cevapsız bırakmıştı.

Bir kez daha garip bir kadının imaları ve istekleriyle karşılaşmak istememişti. Şimdi bekleme sırası ondaydı. Telefonun sesini kapatıp, rahatça gözlerini kapattı.

Israrlı aramaları sonuçsuz kalınca vazgeçip elindeki telefonu yan tarafa bıraktı.

‘Bunu hak ettin... Hiç hayıflanma... Kız sana dedi dinle diye. Üstelik bir araba dolusu da laf ettin.’ diye kendi kendine konuşurken uykuya daldığının bile farkında olmamıştı.

“Hadi annecim ben çıkıyorum.”

“Erken değil mi kızım?”

Servis arabanın ancak öğlene hazır olacağını söyledi. Bu yüzden otobüsle gideceğim. Erken gitmekte fayda var.”

“Tamam canım.”

Dışarı çıktığı anda da telefon çalmaya başlamıştı. Sabah baktığında sayısız çağrı vardı. Aynı şeyleri onunda çektiğini bilmek garip bir rahatlama hissetmesini sağlamıştı. Artık ama vaktiydi. Telefonu açtığı an karşıdaki ses konuşmaya başladı.

“Benim.”

“Sizin olduğunuzu zaten biliyorum. Bunu söylemenize gerek yoktu.”

“Şey... Söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Ben...” derken kendi gibi

konuşkan birinin böylesine lal olmasını anlayamıyordu.

“İsterseniz bir zrle başlayabilirsiniz.” derken yüzünde de kararlı bir ifade vardı.

“Ne söyleseniz haklısınız. Size çok kabalık ettim. Özür dilerim.”

Duyduğu ses gerçektende pişmanlıkla çıkmıştı. Bu yüzden fazlasını talep etmek ona göre değildi. “Aslında size iyi bir fırça lazım ama şu an müsait değilim. Bu yüzden affedildiniz. şimdi bu telefonları nasıl değiştireceğimiz konusuna gelelim.”

“Sizin için nasıl uygunsa benim için de uygundur.”

“yleyse okulun önüne gelince beni aldırırınız. Ben de inerim tamam mı?”

“Tamam. Söylediğiniz şekilde yaparız.”

“Anlaştık o zaman.”

“Tekrar zr dilerim.”

“ gece telefonları amadığım için özür dilerim.”

“Ama haklıydınız.”

“yle olsa bile bunu böyle çocukça bir şekilde srdrmemeliydim.”

“Olan oldu. En iyisi unutmak. Bu arada bacağınız umarım daha iyidir.”

“Sağ olun iyiyim. Size iyi günler dilerim. Hoşça kalın.”

“Size de.”

Kapanan telefondan sonra yüzünde aptal bir sırıtış belirmişti. Adamın ses tonu çok hoşuna gitmişti. Sanırım daha konuşsalar konuşurdu ama kapatmaları gerekliydi. Hem tanımadığı ve bir daha görmeyeceği biri hakkında bu düşünceler de neyin nesiydi? Kafasındakileri dağıtmaya çalışarak otobüs durağına yürümeye başladı.

Neyse ki bu sefer terslenmemiş ve konuşabilmişti. Bir ara sözlerin ağzından çıkması nasılda zor olmuştu. Değişik bir kızdı. Aklına gelen gözlüklü ve saçları sımsıkı arkadan tutturulmuş kızın görüntüsü otomatikman yüzünde bir gülümseme oluşturmuştu. Antrenmana kesinlikle geç kalamazdı, telefonuna da hemen ulaşmalıydı. Bu düşüncelerle arabasına binip, yola koyuldu.

Okulda direkt gözleri en yakın arkadaşını aramıştı. Gördüğünde de hemen yanına doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Günaydın.” Arkadaşından hiç ses yoktu. Demek ki yine dalmıştı. “Hey sana diyorum beni duyuyor musun?” Yine hiçbir yanıt yoktu. Sonunda yanına gidip, omzuna dokunduğu anda gözleri buluştu.

“Günaydın Asel.”

“Sence gün aydın mı?”

“Bu da ne demek?” Garip bir şekilde arkadaşının suratına bakıyordu.

“Kızım sabahtan beri sana sesleniyorum. Dürtmesem hâlâ kendi kendime konuşup, duracaktım.”

“Affedersin dalmışım.”

“Gerçekten mi? Bak anlamamıştım.”

“Bakıyorum da sabah sabah formundasın.”

“Olmamam için bir neden yok. Hem sen söyle bakalım bu dalışının Hakan’la alakası var mı?”

“Nereden anladın?”

“Senin böyle dalmanın tek nedeni odur da ondan.”

“Bildin. Gece telefonda konuştuk biraz. Beni hafta sonu dışarı davet etti.”

“İyi ya git işte.”

“Nasıl gideyim Asel? Aramızdaki adı konmamış şeyi en iyi sen biliyorsun. Bu yüzden sen olmazsan şuradan şuraya gitmem.” derken çaresizlikle arkadaşına bakıyordu.

“Bu ne alaka şimdi İlknur. Adamla buluşurken yanında mı olacağım? Hakan ne der sonra bana?”

“Ne derse desin. Sen olmazsan gitmem. Zaten ona da söyledim seninle geleceğimi.”

“Emrivakileri sevmediğimi biliyorsun. Neden böyle bir şey yaptın ki?” derken sıkıntıyla iç çekmişti. Kalabalık ve insanların eğlence sınırlarını aştığı yerlere gitmek hiçbir zaman hoşuna gitmemiştir. İlknur öncesinde telefonda gidecekleri yeri söylediğinden beri de bunu düşünüyordu.

“Özür dilerim canım. Ama bu görüşme ilişkimiz için çok önemli. Sanırım bana duygularını en sonunda açacak.”

“Sence o kadar sesin olduğu bir eğlence mekânı, duyguları açmak için uygun ortam mı?”

“Hakan da sevmez zaten ama arkadaşının doğum günü varmış. Bu yüzden orada buluşmayı teklif etti.”

“Affedersin ama ben yanınızda ne olarak bulunacağım?”

“Benim arkadaşım olarak.”

“Bak bu beni çok rahatlattı.”

“Gelecek misin?” derken arkadaşının ellerini tutmuştu.

“Başka şansım kalmış mı?”

“Sağ ol canım.” diyerek boynuna sarılmıştı.

Girdikleri ikinci derste bittiğinde aklına gelenle arkadaşına dönmüştü.

“İnsanda akıl bırakmıyorsun. Halbuki sana anlatacaklarım vardı.”

“Bir şey mi oldu?”

“Dün arayan kadın var ya...”

“Ne olmuş ona?”

“Sözünü kesmezsen anlatacağım.”

“Tamam sustum. Başla bakalım.”

“Dünkü kazayı biliyorsun. Orada sen arayınca bacağımın acısıyla elimdeki telefonu adamın arabasına düşürmüştüm. Tesadüf eseri onun telefonda aynımıış. Anlayacağın yanlış telefonu almışım.”

“Ne yani o telefon adamın mıymış?”

“Evet.”

“Bu adam nasıl biriymiş de, kadınlar böylesine telefonlar ediyor?”

“Adama özel hayatını sormadım ya İlkur. Ne bileyim nasıl biriymiş? Neymiş? Sen de yani!..” derken gözlerini devirerek arkadaşına bakıyordu.

“Aman seninle de konuşulmaz zaten. İyi öyleyse telefonları nasıl değişeceksiniz?”

Aynı anda çalan telefon sorusunu yanıtsız bırakmıştı.

Telefonu açmadan arkadaşına dönüp “O arıyor.” diyerek cevaplama tuşuna basmıştı. “Alo...”

“Merhaba ben telefon için gelmiştim de.”

Duyduğu ses hiçte sabahkine benzemiyordu. ekinerek konuşmaya başlamıştı. “Sesinizi alamadım.”

“Haklısınız. Pardon... Kendimi tanıtmadım. Ben Akay’ın isteğiyle buraya geldim. Kendisi önemli bir iş yüzünden gelemedi.”

Demek ismi Akay’dı. O gelmemişse bile telefonları değiştirmesi gerekiyordu. “Tamam ben aşağı iniyorum. Okulun önünde misiniz?”

“Evet.”

Sonra arkadaşıyla birlikte kendini bekleyen adamın yanına gitmek için sınıftan çıkmıştı. Nedenini bilmese de içinde bir sıkıntı oluşmuştu. Ama üzerindeki bu tuhaflıktan silkinip, merdivenlerin altında oradan oraya yürüyen adamın yanına ulaşmıştı.

“Merhabalar... Siz...”

Sesin geldiği yöne dönen adam “Affedersiniz. Evet ben telefon için buradaydım. Buyurun telefonunuz.” diyerek elindekini uzatmıştı.

“Teşekkürler. Bu da sizin ki... Yani arkadaşınızın ki...”

“Akay gelemediği için özürlerini ilettili. Size de böyle zahmet verdiği için üzgün olduğunu söylememi istedi.”

“Önemli değil. Özürlerinin kabul olduğunu söyleyin. Müsaadenizle derse girmeliyim. Tekrar teşekkürler.” diyerek adamın yanından uzaklaşmıştı.

Giden kızın arkasından gözlerinde beliren beğeniyle bakmıştı. Kızda değişik bir hava vardı. Bunu hissetmek için bir kez bakmak yetiyordu.

Kendini bekleyen arkadaşının yanına geldiğinde yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bunun farkına varan İlknur hemen konuşmaya başlamıştı.

“Ne oldu? Adam bir şey mi dedi?” derken sesi endişeli çıkmıştı.

“Yoo... Neden bir şey desin ki?”

Arkadaşının yüzüne işaret ederek “Öyleyse bu suratının hali ne?” dedi.

“Ne olmuş ki suratıma?” derken elleriyle yanaklarını tutmuştu.

“Sanki istediğin bir şey olmamış gibi bir bakış içindesin.”

Uzun yıllar birbirini tanımanın bir sonucu da birbirlerinden sır saklayamamalarıydı. Gerçektende istediği bir şey olmamıştı. Onu görmeyi istemişti. Nedenini bilmesede istemişti. Tamam dün görmüştü ama heyecandan hiçbir şeyi doğru düzgün hatırlamıyordu. Hem neden böylesi bir istekle dolmuştu ki içi?

Arkadaşının kendiyle konuştuğunu anladığında söylenmeye başlamıştı. “Ben cevabımı aldım. Senin bir şey söylemene gerek yok.” diyerek onu kolundan çekmeye başlamıştı. “Hem acele etmezsek derse geç kalacağız.”

Arkadaşının son sözleri kendine gelmesine neden olmuştu. Bugün gireceği ders önemliydi. “Hadi İlknur çabuk olsana.” Bu sefer arkadaşını çeken kendisi olmuştu. Kafasındaki soruları bir yana bırakıp, dersine odaklanması gerektiğinin farkındaydı.

Onu görmeyi çok istese de, teknik direktörden izini koparamamıştı. Böyle olunca da Ersin'den istemek zorunda kalmıştı telefonunu almasını. Oysaki onu görmek çok hoşuna gidecekti. Tipi bile değildi ama kendine kafa tutması işi ilginçleştirmişti.

“Akaaay!!!”

“Ne...” aynı anda da kafasının arkasına yemişti topu.

Bir yandan kafasını ovalarken bir yandan arkadaşına “Oğlum dikkatli atsana.” diyerek çıkışıyordu.

“Sahanın içinde kukumav kuşları gibi dolanan ben değilim. Asıl sen dikkat et.”

“Selim!”

“Kesin ikinizde. Görende ilkokul çocuğu sanır sizi. Adam gibi oynayacaksınız oynayın. Yoksa vaktimi almayın. Antrenman bitti.” diyerek arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı.

“Hocam!”

Arkasından gelen sesi duysa da, yürümeye devam etmişti tecrübeli hoca.

“Hocam bir dakika”

Sonunda arkasındakinden kaçarı olmadığını anladığı anda durmuş ve yanına gelmesini beklemişti.

“Sağ olun hocam.”

“Bir dakika Akay... Bir saniye fazla değil.” derken sinirle öğrencisinin suratına bakıyordu.

“Affedersiniz hocam dalmışım. Bir daha olmayacak.”

“Dalmış mısın? Bir daha olmayacak mı? Oğlum bu kaçınıcı özrün? Böyle giderse bitireceksin kendini. Bunu anlamayacaksın bile. Tamam bizde genç olduk. Ama her şeyin bir zamanı ve yeri var. Bu gece yaşamı seni bitirecek Akay. Bunu aklına yaz.”

Hocasının haklı olduğunu biliyordu ama bir türlü içindeki boşluğa söz geçiremiyordu. Erken gelen şöhret ve onun getirileriyle öylesine bir hayat yaşamıştı ki... Yaşadığı şeyler başlarda gününü güzelleştiriyordu ama zamanla her şey boş gelmeye başlamış. Sonunda da bir arayış için gecelerin adamı olmuştu. Ama geldiği noktada hiçbir şeye ulaşamamıştı. Anı yaşamış ve hayatında kalıcı bir şey olmamıştı. Ailesi de aynı uyarılarda bulunsa da, bir türlü kendini dizginleyemiyordu. Her gün daha da kötüye gittiğinin farkındaydı. Hayatının anlamı olan futbolda onu bırakmak üzereydi. O da ellerinden kayarsa hiçbir şeyi kalmazdı.

“Haklısınız hocam. Düzeleceğim. Size söz veriyorum.”

Öğrencisinin yüzündeki gelgitlerden düşüncelerini anlamıştı. İyi bir teknik direktör olmanın bir şartı da, insan analizlerinde iyi olmaktı. Sırrı hoca bu konuda efsaneydi.

“Oğlum bir boşlukta yüzdüğünü biliyorum. Tüm gençlerin hayalini süsleyen bir konumdasın. Ülkenin en köklü kulüplerinden birindesin ve yurtdışından gelen tekliflere yetişemiyoruz. Kafanın karışması normal ama kendini böyle harcama. Nice yeteneklerin bu tarz hayatlarla yok olduğunu biliyorsun. Yazık olur sana. Bunu düşün Akay. Çok iyi düşün ve bir karara var yoksa gelecek karanlık.” diyerek arkasına bakmadan uzaklaşmıştı.

Hocasının arkasından bakarken, son sözleri kafasında oradan oraya çarpıyordu. “Yazık olur sana. Bunu düşün Akay. Çok iyi düşün ve bir karara var yoksa gelecek karanlık.” Bir kez daha haklıydı Sırrı Hoca. Bir şeyler yapmalıydı. Hayat böylesi karmaşalar için çok kısıydı. Profesyonel bir oyuncu olmanın gereklerini yerine getirmeliydi.

“Akay...”

Duyduğu sese doğru döndüğünde görmüştü Ersin’i. Elindeki telefonu gördüğünde yine disiplin timsali kız gelmişti aklına. Hem menajeri hem de arkadaşı olan adama doğru yürürken kafasında bir sürü soru ve karmaşa hâkimdi.

“Almışsın.”

“Neden şüpheli mi vardı?”

“Yok Ersin ya. Biranda ağzımdan çıktı. Eee söyle bakalım bir şey dedi mi? Söylediklerimi ona ilettin mi?”

“Yavaş ol. Sırayla. Söylediklerini ilettim ve özrünü kabul ettiğini söyledi. Zaten başka da bir şey konuşmadık. Derse gitmesi gerekiyormuş. Hem kız tanımadığı bir adamla ne konuşsun ki... Sen onu bunu bırak da, şu suratının nedeninden bahset.”

“Klasik şeyler.”

“Yine Sırrı Hoca’dan azar yedin değil mi?”

“Senden de bir şey gizlenmez zaten.”

“Ne dedi?

“Haklı şeylerdi söyledikleri.” derken gözleri bir noktaya dalıp gitmişti.

“Keşke o haklı sözler seni biraz dizginlese. Yoksa kötü olacak Akay.”

“Hepiniz anlaşılmış gibi aynı şeyleri söylüyorsunuz. Sanki ben bilmiyorum? Her şeyin farkındayım ama bu farkındalık işleri yoluna koymuyor. İçimdeki boşluğu doldurmuyor.” Aynı anda çalan telefon sözlerinin sonu anlamına geliyordu.

“Efendim.”

“Ooo Akay Bey, sonunda size ulaşabildim mi?”

“Ne var Selin?” derken sesi sıkıntılı çıkmıştı.

“Ne ocak bir şey yok. Sadece akşam kulübe gelecek misin diye soracaktım.”

“Bugün bir yere çıkacak gibi değilim. İşlerim var.”

“Ama çok eğlenecektik. Geçen gece hâlâ aklımda.”

“Ben unuttum. Sende unutursan iyi edersin.” dedikten sonra karşıdan tek kelime beklemeden kapatmıştı telefonu. Bu kadınların nesi vardı? Tek gecedен sonra sanki üstünde hakimiyet kurmak istiyorlardı. Eğlenceymiş... Hepsi basit dakikalardan ibaretti. Başka da bir şey değildi.

“Gözlerim yaşardı Akay.”

“Dalga geçme. Şu an hiçbir dalgaya gelemem haberin olsun.”

“Tamam sustum. Eve mi geçiyorsun?”

“Önce annelere gideceğim. Ne zamandan beri gelmiyorsun diye sitem ediyor.”

“İyi öyleyse sonra görüşürüz.”

Arabaya bindiğinde kafasındaki olumsuzlukları ötelemek çok kolay olmamıştı. Her şey üstüne üstüne gelirken, ona en iyi gelen yere ihtiyacı vardı. Ailesiyle geçireceği bir akşam ilaç gibi gelecekti.

“İlknur ya neden sen de Deri Aksesuar Tasarımı dersini almadın ki?”

“Kızım ben sen miyim?”

“Ne olmuş ki bana?”

“Ne mi olmuş? Sana kalsa tüm seçmeli dersleri alacaksın. Yok canım ben o kadarı kaldıramam. Benimkiler yeterli. Sen kendininkilerle mutlu ol.”

“Mutluyum zaten.”

“Bazen senin insan olmadığını düşünüyorum. Acaba sen robot falan mısın?” dedikten sonra test etmek ister gibi arkadaşının koluna bir cimdik atmıştı.

Elini acıyla çekerken “Kızım delirdin mi?” demeyi zor başarmıştı.

“Yo sadece deney yaptım. Biliyorsun gerçekliği kanıtlamada en iyi yoldur deney.”

“Zevzek sen de...” derken arkadaşının değişen yüzü dikkatini çekmişti.

“Ne oldu bir şey mi var?”

Sıkıntıyla iç çekip, arkadaşının yüzüne bakarak konuşmaya başlamıştı.

“Asel, söylesene hafta sonu ne giyeyim?”

“Bu muydu yüzünü o hale getiren?”

“Başka ne olsun ki?”

“İlknur sen hiç normal değilsin. Bunu bir kez daha anladım.”

“Bana söyleyene bak. Ben hiç değilse biriyle çıkacağım. Sen yanına yanaşan erkek sineği bile sineklikle kovalıyorsun.”

“Ne yapayım? Her teklife balıklama dalayım mı?”

“Balıklama dalma ama hiç değilse kafanda tartıp karar ver.”

“Zaten düşünüp, karar veriyorum.”

“Ne kadar düşündüğün belli. Melih sana teklif ettikten sonraki yanıt süren yaklaşık bir dakika. Bravo doğrusu çok düşünmüşsün.”

“Düşündüm tabi. Cevabım daha sormadan belliydi ama kırılmasın diye az düşünüyormuş gibi yaptım.”

“Alemsin Asel. Nereden biliyorsun sana uygun olmadığını?”

Elini kalbinin üzerine koyup, arkadaşının gözlerinin içine bakarak konuşmaya başlamıştı. “Zamanı geldiğinde bana buram doğruyu söyleyecek. Yolumu aydınlatıp, ışığım olacak.”

“Kızım beyaz atlı prensler masallarda kaldı. Onu bekleyeceksen işin var.”

“Olsun ben yinede bekleyeceğim. Belki dünya üzerinde bir tane kalmıştır ve o da tesadüf bana çarpar.” derken sevimli bir gülümsemeyle arkadaşının suratına bakmıştı.

“Kim o?”

“Anne kim olduğumu biliyorsun. Neden soruyorsun?” Açılmayan kapının ardından sesini duyurmak için biraz yükseltmek zorunda kalmıştı.

“Anne mi? Sanırım yanlış geldiniz küçük bey.”

“Anne!”

“Bak hâlâ anne diyor edepsiz. Bak git polis çağırırım.”

“Tamam özür diliyorum. Hadi aç kapıyı.”

“Bir daha böyle uzun süreli gelmezlik yapacak mısın?”

“Yapmayacağım annelerin güzeli.”

“Öyleyse açayım bari.” derken büyük bir hızla açmıştı kapıyı ve hemen kucaklamıştı kapıdaki oğlunu. “Özledim.”

“Ben de annem.”

“Sus yalancı.” derken Akay’ın kafasına yalancıktan bir tokat atmıştı.

“Yalan değil.”

“Öyle olsa daha sık gelirdin.”

“İşlerim vardı.”

“Ben bilirim senin işlerini. Daha fazla konuşup da batma en iyisi. Hadi geç içeri.”

“Babam yok mu?”

“Bir yere kadar gitmesi gerekti. Birazdan gelir.”

Aynı anda merdivenlerden genç bir kızın çığlığı duyulmuştu. “Abiii!”

Boynuna sarılan kardeşini etrafında döndürürken evinde olmanın huzurunu bir kez daha yaşıyordu. “Kız insan böyle üste atlar mı? Sen hiç mi büyümeyeceksin?”

“Seni çok özledim yakışıklı abim.”

“Bende seni özledim kardeşlerin güzeli...”

“Yalancı...”

“Bu da neydi şimdi küçükhanım. Annemle ağız birliği etmiş gibi ikinizde ‘yalancı’ deyip duruyorsunuz. Kızıyorum ama...”

“Kızıyormuş... Üzerine su dökeriz, sönersin evladım.” derken keyifli bir kahkaha atmıştı Aynur Hanım.

“Eee beni böyle ayakta mı bekleteceksiniz? Oturmam yasak mı? İsterseniz tek ayağımı da kaldırayım tam olsun.”

“İlahi oğlum. Oturmak için izin mi istiyorsun? Otur tabi. Şöyle yanıma otur da uzağımda kalma. Zaten yüzünü gören cennetlik.”

Keyifle edilen sohbete, sonradan katılan Asım Bey’le aile tamamlanmıştı. Huzursuz geçen haftalardan sonra ilk kez kalbindeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordu genç adam. Ailesiyle olmak her zaman iyi gelmişti bunu bir kez daha görmüştü.

“Burada kalacaksın değil mi oğlum?”

Kalması sabah çok erken kalkıp, yola koyulması anlamına geliyordu ama buna değdi. “Evet anne. Ama sabah çok erken kalkmam lazım. Geç kalırsam Sırrı Hoca canımı okur.”

“O kırdığın cevizler yüzünden olmasın. Şimdi ağzımı bozduracaksın eşek sıpası.” derken Orhan Bey anlamlı anlamlı bakmıştı oğlunun yüzüne.

“Sende Sırrı Hoca’nın yanındasın öyle mi?”

“Bir de soruyor musun?” Kızı ve karısının olmamasını fırsat bilip, konuşmaya başlamıştı yaşlı adam. “Oğlum yaşın genç, bu yüzden kanın deli akıyor ama bu günlerin kıymetini bilmezsen, elinden su gibi akar gider ve hiçbir şeyin kalmaz. Hayat çok uzun görünse de, aslında çok kısa. Sen şanslısın ki, sevdiğin işi yapıyorsun ve bunda da gayet başarılısın. Senin futbolu ne kadar sevdiğinin en büyük tanığıyım. Bu yüzden bu günlerin getirdiklerini yaşarken, kararında ol ve kendini bitirme.” İçeri giren karısını gördüğü anda konuşmanın bitmiş olduğunu anlamıştı. Oğlunun gözlerine bakıp, söylediklerini düşünmesi gerektiğinin sinyalini verip, havadan sudan konuşmaya dönmüşlerdi.

“Hadi artık geç oldu. Sen sabah erken de kalkacaksın.” diyerek oğlunu

aynı eski günlerdeki gibi odasına gönderiyordu. Bazı şeyler nasılda hiç değişmiyordu. Bir annenin gözünde evladın değişmemesi de böyleydi işte.

“Hadi iyi geceler.”

“Sana da oğlum.”

“Dur abi ben de geliyorum.”

“Pırıl, abini meşgul etme kızım. Uyusun sabah erken kalkacak.”

“Anneee!”

“Tamam ne haliniz varsa görün.” diyerek yukarı çıkan evlatlarının ardından sevgiyle bakıyordu.

“Biliyor musun, bazen hiç büyümeselerdi diyorum.” derken yanındaki hayat arkadaşına dönmüştü.

“İsteğin, doğa kanununa aykırı.”

“Ne yapayım, anne kalbi onların kötü olmasına dayanamıyor.”

“Onlar genç Aynurum. Zamanla her şey yoluna girecek.”

“Akay’la konuştun mu?”

“Bir şeyler söyledim. Tabi alırsa...”

“Oğlun seni dinler.”

“Bilmem artık o küçük Akay değil. Yine dinler mi ki?”

“Dinler Asım dinler. Oğlum seni hep dinler.” derken sevdiğinin gözlerinin içine büyük bir güvenle bakmıştı.

“Konuş prenses...”

“Aslında bir şey söylemeyecektim.”

“O zaman neden böyle kuş gibi oradan oraya atlayıp, duruyorsun?”

“Aslında bir şey isteyecektim.”

“Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın...”

“Yapabilirsin ama...”

“Bak bu ‘ama’yı hiç beğenmedim. Düşündüğüm şeyi söyleme sakın Pırıl.”

“Ama abi...”

“Kızım bunun aması maması yok. Senin okuluna gelmeyeceğim. Geçen geldiğimde olanlar hâlâ aklımda. Aklımı peynir ekmekle yemedim.”

“Bu sefer öyle olmayacak. Kızlar söz verdi.”

“Güzel kardeşim başka bir şey de hemen yapayım ama bana oraya bir daha gelmemi söyleme.” Aynı anda da önceki gidişinde kızların arasında kalıp, canını zor kurtardığını hatırlamıştı. Bu da tüylerinin diken diken olmasına yetmişti.

“Gelmeyeceksin yani?” derken sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı.

“Gelemem güzelim. Senin her sözün bana emir olsa da, okuluna tekrar gelemem. Geçen olanları hatırlıyorsun, değil mi?”

Nasıl hatırlamazdı... Arkadaşları neredeyse sevgileriyle linç edeceklerdi abisini. Yine istemezdi ama çok ısrar etmişler, aynı şekilde davranmayacakları konusunda söz vermişlerdi. Bu sözün doğruluğu biraz tartışılırdı ama bunu abisine söylemeye hiç niyeti yoktu. Zaten o da gelmesini istemiyordu. Sadece üstündeki isteklerin baskısından kurtulmak içindi teklifi iletmesi.

“Aslında iyi ki de kabul etmedin.” derken içtenlikle gülümsemişti abisine.

Onun üzüldüğünü düşünürken, biranda değişen suratı ile şaşıp kalmıştı.

“Pırıl sen insanı öldürürsün. Çok üzıldün diye kendimi suçlarken, biranda gülmeye başladın. Kızım senin ortan yok mu?”

“Bunu sen mi soruyorsun abi? Ben senin kardeşimim. Senin ortan varsa benim de vardır” dedikten sonra bu sefer kahkahayla gülmeye başlamıştı. “Hadi abi tatlı rüyalar.” deyip, kapıya yönelmişti. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi arkasına dönüp “Rüyanda arkadaşlarımı gör.” Sözlerini ortama bırakıp, gelecek hamleden kaçmak için son hızla çıkmıştı odadan.

Attığı yastık boşlukla kucaklaşmıştı. Yerdeki yastığı onun üzerine fırlatan kardeşi “Refleksler çok zayıf. İyi antrenman yapmıyorsun galiba” deyip, kapıyı kendine siper etmişti.

“Senin dilin mi uzamış küçük cadı?” derken ayağa kalkmıştı.

“Bilmem. İstersen gel de kontrol et.” Dediği anda da iki kuvvetle el tarafından yakalanmıştı.

“Reflekslerim iyi miymiş cadı kardeşim? Söyle bakalım.” Aynı anda kollarının sıkıştırmasını daha da artırmıştı.

“Abiii!”

“Ben ettim sen etme abi’ de bakayım.” Bu sefer de gıdıklamaya başlamıştı.

“Tamam tamam. Ben ettim sen etme ağabeylerin yakışıklısı” derken bir yandan da kahkahalarıyla ortamdaki sessizliği aydınlatıyordu.

“Aferin güzeller güzelim. Hep böyle abi sözü dinle.” deyip, kollarının sıkılığını azaltmıştı.

“Seni çok seviyorum abi.”

“Bende seni minik kuşum.” Alnına küçük bir öpücük bırakıp, tamamen kollarından azat etmişti. “Hadi şimdi doğru yatağına.”

“Tatlı rüyalar. Ve de...”

“Pırılıl...”

“Bir şey demeyecektim ki... Rüyanda çok güzel şeyler gör. Mesela ‘aşk’ gibi.”

Koşar gibi odasına gidip, ardından da kapıyı kapatan kardeşinin arkasından bağırması boşunaydı. Bu kız ne demek istemişti? Daha yeni on yedi olmuştu. Bu aşk maşk da neyin nesiydi? Yok abi olmak zordu. Kardeşini biraz ihmal mi etmişti?

‘Aşk’ yatağa uzandığında aklına gelen bu üç harfli kelime ona ne kadar uzaktı. Gözlerini kapattığında bu duyguyu hiç yaşayamayacağına emindi.

Hafta ne çabuk geçmişti. Göz açıp kapayınca kadar deyimine layıkıyla uymuştu. Cuma günleri normal derslerinin yanına aldığı özel derslerle daha da yorucu oluyordu ama hiç şikâyetçi değildi. Seviyordu yaptığı işi. Evin kapısını açarken, yorgun ama gururluydu. Öğretmeninden aldığı iltifat hâlâ kulaklarındaydı.

“Şimdiye kadar gördüğüm en iyi öğrencimsin. Sen çok başarılı olacaksın Asel.”

İçeri girdiğinde herkes farklı yerlerdeydi. Babası hiç kaçırmadığı maçlar için ekran başında, annesi ise sofraya hazırlığındaydı. Küçük erkek kardeşi ise ortalıklarda görünmüyordu. Demek ki, bir şeyler peşindeydi.

“Anne ben geldim.”

“Hoş geldin kızım.”

“Hoş bulduk annem.”

“Hadi hazırlan da sofraya geçelim. Devre arası olmak üzere. Babanı bilirsin yoksa maç sonuna kadar aç kalır.”

“Tamam hemen geliyorum.”

“Eren’i de çağır. Odasındaydı.”

Annesinin isteğiyle kendi odasına uğramadan kardeşinin kapısını tıkladmıştı. “Gelebilir miyim?”

“Gel abla.”

“Ne iş?” derken bir gözünü kırparak bakmıştı.

“Hiç... Ders çalışıyordum.”

“Yeme beni Eren. Seni gözünden tanırım. Sen neden ekran karşısında değilsin bakalım.”

“Abla... şey...”

“Dökül bakalım küçük bey.”

“Hafta sonu okul gezisi var. Ama bizimkilere söyleyemedim.”

“Neden söyleseydin. İzin verirlerdi.”

“Ben sen miyim de izin versinler?”

“Bu da nereden çıktı?”

Utanarak ve gözlerini kaçırarak konuşmaya başlamıştı. “Geçen gezide başıma açtığım işler yüzünden, babam beni bir daha hayatta bir yere göndermez.”

“Bak o günü hatırlatma.”

“Sen bile böyle diyorsan. Babamlar ne der?”

“Ah yakışıklım. O gün seni ne çok aradık bir bilsen. Öğretmenler seni bulamadıklarını söyledikleri zaman ne yapacağımızı şaşırdık. Ama artık büyüdün. Bu yüzden babamdan izini birlikte alırız, ne dersin?”

“Gerçekten alır mıyız?”

“Alırız ama bana uslu olacağına dair söz vereceksin.”

“Söz veriyorum abla. Öğretmenlerimin hiç sözünden çıkmayacağım.” deyip, ablasının boynuna sarılmıştı.

“Hadi şimdi içeri geç annem sofraya bekliyor.”

“Tamam hemen geliyorum.” derken biraz önceki sıkıntılı halinden eser yoktu.

Keyifle yenen yemekten sonra, sofrayı toplamak için annesine yardım ediyordu. İçerdense babasının heyecanlı sesi duyuluyordu. Keyfi yerine gelen kardeşi de tezahüratlarında babasını aratmıyordu.

“Şu maçtan ne anlıyorlar bilmiyorum doğrusu.”

“Erkekler için çok önemli kızım. Babanı bilirsin, takımının maçını bir gün olsun kaçırmamıştır.” derken içeriden spikerin sesi gelmişti.

“Gooooool! Evet sayın seyirciler Akay attı. Bu golle birlikte ligde en çok gol atan oyuncu unvanını da eline tekrar geçirdi.”

Aynı anda babası ve kardeşinin sevinç çığlıklarına bakılacak olursa, babasının takımı galipti. Maç böyle biterse Eren’in iznini daha kolay alabilirdi.

Dakikalar sonra biten maçtan sonra girdiği odada neşeli bir sohbetin içinde bulmuştu kendini.

“Abla yendik.”

“Hiç belli olmuyordu.” derken keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Hem de Akay hatrick yaptı.”

“Hatrick de ne?” Anlamsız bir ifadeyle kardeşine bakmaya başlamıştı.

“Hatrick ne mi? Ne kadar cahilsin abla ya.”

“Mecbur muyum futbol hakkında bir şeyler bilmeye?”

“Hatrick, bir maçta aynı oyuncunun üç gol atması demek.”

“Hı... Anladım.”

“Abla gol ne demek onu da anlatayım mı?” derken ablasına kahkahâlarla gülmeye başlamıştı.

“Anlat benim bir tanecik güzel kardeşim. Sen anlat da ben de şu senin işi unutayım.”

Biranda boğazına bir şey kaçmış gibi öksürmeye başlamıştı küçük çocuk.

“Helal... Helal...” diyerek sırtına vururken, bu seferde o gülmeye başlamıştı.

“Çocuklar ne oluyor size böyle?”

“Hiç...”

“Baba sana bir şey söyleyecektim.”

“Söyle kızım...”

Şey... Eren’lerin okul gezisi-”

“Kesinlikle olmaz. Daha o haytanın geçen yaptıkları hafızamda taze. Bir daha aynı sıkıntıya kalbim dayanmaz.”

“Babacım haklısın ama Eren artık büyüdü. Bu yüzden bir şansı hak ediyor.”

“Hayatta olmaz.”

“Ama ba-”

“Sen sus!” derken sinirle bir bakış atmıştı oğluna.

“Baba lütfen. Ben ona inanıyorum. Hem artık daha akli başında olmaya başladı. Ona güvenmemiz gerekiyor. Daha ne kadar böyle evde tutabiliriz ki...”

Doğru daha ne kadar tutabilirlerdi ki? İzin vermezse oğlunun kalbinin kırılacağını ve kendine güveninin yerine gelmeyeceğini biliyordu. Bu

yüzden korksa da “Tamam” sözleri ağzından çıkmıştı. Aynı anda da iki çocuğunun kucaklamalarıyla baş başa kalmıştı.

“Teşekkürler baba.”

“Teşekkürler.”

“Tamam. Ama beni bir daha öyle sıkıntıya sokarsan, evden okul dışında başka yere çıkmayı unut. Süresiz yasaklı olursun ona göre.”

“Söz veriyorum baba.”

“Bende bu söze güveniyorum bakalım.” derken sevgiyle iki çocuğuna bakıyordu.

Haftalardan sonra gelen üç gol, hayat öpücüğü gibi olmuştu. Arkadaşlarının ‘dışarıda kutlayalım’ taleplerini geri çevirip, evinin yolunu tuttuğunda bugün görevini layıkıyla yapmanın gururunu yaşıyordu.

Arabayı park edip, yukarı çıktığında vücudundaki tüm sinirlerin kasılmış olmasının sıkıntısını çekiyordu. Bir haftadır kendini öyle sıkımişti ki, sonunda tüm vücudu buna itiraz ediyordu. Maçtan sonra aldığı duş, gerilen kaslarına hiç yarar sağlamamıştı. En iyisi jakuzinin içinde rahatlamaktı. Bu düşüncelerle çalıştırdığı jakuziye girip, vücuduna değen suların rahatlığıyla kaslarının gevşemesi için rahat bırakmıştı.

Banyodan çıktığında sayısız aramayla karşılaşmıştı. Selim on kez aramıştı. Bu adamın aklından zoru mu vardı da bu kadar aramıştı. Endişeyle arayıp, karşıdan gelecek sesi beklemeye başlamıştı. Bunun için çok beklemesi ise gerekmemişti.

“Oğlum sabahtan beri seni arıyorum. Neredesin?”

“Sabahtan beri mi arıyorsun? Yalancı... Daha iki saat önce birlikteydik.”

“Ne bu tavır? Yoksa önemli işlerin mi vardı? Bizi uyutup, aleme mi aktın?”

“Salaklaşma oğlum ya... Banyodaydım.”

“Yalnız mı?”

Arkasından gelen seslere bakılırsa asıl yalnız olmayan kendiydi. “Asıl sen söyle, kimler var yanında?”

“Bizimkiler var. Sen de gelsene.”

“Bugün hayatta bir yere çıkmam.”

“Tamam yarın kulüpte buluşuruz öyleyse.”

“Olur. Hadi kapattım.”

“Dur... Dur...”

“Ne var?” sesi düşündüğünden de sert çıkmıştı.

“Dur oğlum ne trip atıyorsun? Bak beni kandırıyor musun yoksa? Kesin yanında biri var değil mi?”

“Hadi kapattım.” diyerek kapama tuşuna basmıştı.

İnsanın adı çıkacağına canı çıksın diyenler boşuna dememişti. Kaç kere yalnızım dediği halde, en yakın arkadaşı bile inanmamıştı. Böyle olunca başkasından nasıl inanmasını beklerdi ki...

“Ah İlknur ah, başıma ne işler açtın...”

“Ne oldu sanki... Biraz sosyalleşirsin işte.”

Etrafındaki eğlenceye bakarak “Ya ne demezsin.” diyebilmişti.

“Bak insanlar ne güzel eğleniyor. Sen de böyle kasılmasan da kendini

rahat bıraksan.”

Arkadaşına yana çevirdiği sinirli bakışları ile bakıp “Hakan nerede?”

“İçecek bir şeyler getirmeye gitti.”

“Gürültüden kendi sesimizi bile duyamıyoruz. Kızım sen bu adamla burada ne konuşacaksın?”

“Zaten çok kalmayacağız dedim ya. Bir arkadaşının doğum günü varmış. Üzerine düşeni yerine getirsin, çıkacağız.”

“Bu arada ben ne olacağım acaba?”

“Yanımızda olacaksın.”

Arkadaşının saf saf konuşmasına gözlerini devirerek bakmıştı. “Pes artık İlknur. Oğlan benim yanında sana nasıl açılsın?”

“Sen de arkamızda olursun. Yanımızda değil.”

“İlknur kafan iyi mi?”

“Neden ki?”

“İlknur bazen senin aklından şüphe ediyorum. Bak müstakbel sevgilinde geliyor. Bana yol göründü tamam mı?”

“Aseeel...”

Gözlerindeki ifadeyle tartışmanın kapandığını belli etmişti. Hemen oradan ayrılacaktı. Zaten ruhu bunalmıştı. Hiçbir zaman kalabalık ve insanların bu şekilde eğlendiği yerlerle arası iyi olmamıştı. Bu saatten sonra da olmayacağını anlamıştı.

Arkadaşlarıyla geçirdiği gece gerçekten iyi gelmişti. Birde şu üstüne

yönelen bakışlar olmasa daha da iyi olacaktı. Hadi yalnız olanları anlıyordu da, şu birileriyle olanları anlamıyordu. Hepsini görmezlikten gelmekte gittikçe zorlaşıyordu.

“Oooo Akay Beyimiz sonunda teşrif etmişler mi?”

Sözlerin geldiği tarafa döndüğünde görmüştü Jale’yi. “Çattık...”

“Akay...”

“Nasılsın Jale?”

“Bilmem sence nasılım?” derken kendi etrafında tüm dişiliğiyle dönmüştü.

Belki başka zaman olsa onun bu tavrı çekici gelebilirdi ama nedense üzerinde değişik bir hava vardı. Hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Sanki bir şeylere çok yakındı. Bu yüzden bu kadından kurtulması gerektiğinin bilinciyle bakmıştı yanındaki Selim’e.

“Oğlum benim gitmem lazım. Şimdi bu sarhoş kadınla hiç uğraşamam.” diye fısıltı şeklinde konuşmuştu.

“Saçmalama Akay! Ben ne yapayım onunla?”

“Ne yapacağını bilmem ama ben sıvışıyorum.”

Karşısındaki kadının dalgınlığından yararlanıp, son hızla kapıya doğru yönlenmişti.

Genç kız kapıya doğru ilerlerken, bileğinden tutularak çevrilmişti.

“Merhabalar güzel bayan. Bu dansı benimle eder misiniz?” Görünüşte teklifmiş gibi görünse de, adamın hareketlerinden hiçte öyle olmadığı belli oluyordu. Daha yanıtını bile beklemeden elleri beline doğru gitmeye başlayınca, orada bulunmak için son saniyesi de bitmişti artık.

“Affedersiniz gitmem lazım.” diyerek koşar adım kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Etrafına çok iyi bakmadığı için de yan taraftan gelen adamı fark etmemiş ve kendi gibi hızla gelen adama çarpmıştı.

“Ah!” kolunda hissettiği acıya, biranda bozulan dengesi de eşlik edince, bacakları onu taşımaktan vazgeçmiş ve olduğu yere düşmek üzereydi. Tam da bu anda güçlü ellerin tutmasıyla kendini biraz önceki çarptığı adamın kollarında bulmuştu.

“Hey dikkatli olsana!”

3. Bölüm

“Asıl sen dik-” yerden kalkan gözleri adamın yüzüne odaklandığında, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Sen!”

Birkaç gün önce arabayla çarptığı kadına şimdi de vücuduyla çarpmıştı. Bu kadarı ancak filmlerde olurdu. “Sanırım sizle hiç normal bir karşılaşmamız olmayacak.” derken genç kızın dengesini sağlamasına yardımcı oluyordu.

Zaten biraz önceki dengesiz sinirlerini zıplatmıştı. Bu da tüm hıncını genç adama yönlendirmesine neden olmuştu. “Siz de önünüze baksaydınız!”

Kızın gözlerinin içine bakarken “Hey sakın ol biraz! Hem sen bunu gerçekten mi söylüyorsun?” diyerek şaşkınlığını belli etmişti.

Haksız olduğunu biliyordu ama kabul etmek niyeyse içinden gelmiyordu. “Hem bana çarpıp, hem de sakın ol mu diyorsun?”

“Hey yavaş ol!” İki elini de ‘dur’ işareti yapar gibi havaya kaldırmıştı.

“Akaaaay!..”

Arkasından gelen ses orada daha fazla durursa, gecenin hiçte iyi bitmeyeceğinin habercisiydi. “Sinirini benden çıkaramayacağın için üzgünüm. Acelem var.” deyip, arkasında ne olduğunu anlayamayan birini bırakarak son hızla mekânı terk etmişti.

Etrafına bakarken, yanından geçen kadını fark etmemişti. Zaten adamın gitmeden önceki son sözleri daha da sinirlenmesine neden olmuştu. Tamam suçun yarısı da kendindeydi, yok küçük bir kısmı kendindeydi. Hayır asıl suçlu oydu. “Acelesi varmış da benim sinirimi yatıştıramayacakmış. Sinir ne olacak...” Hem bu adamla da hiç normal konuşulmuyordu. “Bu adam kendini ne zannediyor ki? Sorduğum soruya bak. Adamın normal olmadığını daha anlamadıysan kızım sana diyecek sözüm yok artık.” diye kendiyile konuşarak kulübün önüne gelmişti. İyi ki İlknur’a güvenmemiş ve kendi arabasını getirmişti.

“Kahretsin! Bu kadın da tam çıkacak zamanı buldu. Jale midir nedir tam bir baş belasıymış.” derken direksiyona sinirle vurdu. O kızla didişmek hoşuna gitmişti. Suçlu olduğu halde nasılda kedi gibi tırnaklarını göstermişti. Biraz daha orada olmayı çok istediğini düşünüp kendine hayret etti. Halbuki kızı sakinleştirdikten sonra ayağına gelen fırsatı da değerlendirebilirdi. “Geçen edemediğim özrü de ederdim. Ben de şans yok. Bunun başka açıklaması olamaz.” diye kendine söylenirken eve gelmişti.

İçeri girip, gömleğinin düğmelerini açarken, kendini de kanepenin üzerine bıraktı. Aklındaysa o disiplin abidesinin görüntüsü belirmişti. Yine o güzel gözler, gözlüklerin hapsindeydi, tıpkı saçlarının tokanın hakimiyeti altında olduğu gibi. Yine de değişik bir havası vardı. Onun görüntüsünü düşünmek bile, şu sıkıntılı haline iyi gelmişti. Yine kıza çarpmıştı. Bunu düşününce yüzündeki gülümseme daha da derinleşti. Üstelik onun kendine çıkışması keyfini artırıyordu. İlginç bir kızdı. Asıl onu çeken önemli şeyse, kendini tanımıyor olmasıydı. Diğerleri gibi üzerine atlamamış, hatta ilgilenmemişti bile.

‘Ne düşünüp, duruyorsun ki... Görende tekrar göreceğini sanır. Hem senin

tipin bile deęil. Sadece seni tanımadıęı için biraz bozulmuş olabilir misin?' aklından geçen dűşünceler biranda sesli cevaba dönműştű.

“Hiçte bile... Tanımamışsa tanımamış... Ne oldu sanki...” Kafasının içindeki ses tekrar başlamıştı. ‘Ne olduğunu sana sormalı? Tipin bile olmayan biri hakkında böyle dűřündűęüne göre.’

Yine sesli vermişti cevabını kafasındaki seslere “Saçmalama! Sadece iki kez karşılaşıp, ikisinde de birbirimize arpmamızdan dolayı kızı dűřündüm. Yoksa neden olacak ki... Hem bir daha nerede göreeğim...”

Ses bu sefer imalı bir tondaydı ‘Bu sözlerde bir űzűntű mü seziyorum?’

“Tabi ki de hayır. Hem sen sussana artık.” dedikten sonra aklındaki dűřünceleri dağıtmak için banyoya girdi ve sonrasında da bilgisayarın başında oyalanmaya başlamıştı.

Eve geldięinde yorgunluktan ayakta duracak hali kalmamıřtı. Söyledięinden de erken gelmiřti. Bu saatte vücudu böyleyse, biraz daha kalsa nasıl olurdu diye dűřünmeden edemiyordu.

Annesi ve babası bir tanıdıklarına gidecekti. Birkaç saat daha gelmeyeceklerini bildiğinden, direkt odasına yönlendi. Yataęa bıraktığı vücudu buna çok memnun oldu. Aynı anda da kulűpten çıkmadan önce yaşanan olaylar aklına geldi. Yine arpışmışlardı. Sanırım bu adamla doğru bir karşılaşması olmayacaktı. Tamam da bir daha nerede görecekti ki... Onun bakışlarını dűřünűnce, şaşkınlığın tek taraflı olmadığını anlamıştı. Ama oradan kaçır gibi uzaklaşmasına mantıklı bir yanıt bulamayınca, yorgunluğa yenilen gözlerinin kapanması ile uyuya kaldı.

Yüzünde güller açan arkadaşının suratına bakarak konuşmaya başlamıştı. “Evet, İlknur Hanım... Sizi dinliyorum.”

“Şey... Asel biz...”

“Kızım çatlatma da doğru konuş. Umarım adamla da böyle konuşmamışsındır.” Kendinden gözlerini kaçırarak arkadaşının hareketleri onun sözlerle ifade etmeyeceği şeyi gösteriyordu. “İnanmıyorum İlknur... Tüm çenen bana mıydı? Oğlanın karşısında dut yemiş bülbül gibi sustun mu?”

“Dut yemiş bülbül gibi değil, âşık olmuş muhabbet kuşu gibi sustum.” diyen kızın sözleri ikisinin de şen kahkahalarına neden oldu.

“İyi bülbül olma. Başla bakalım muhabbet kuşu.”

“Biz Hakan’la konuştuk ve çıkmaya karar verdik.”

“Zaten bu kadarını bende anladım. Sen bana ayrıntıları ver bir zahmet.”

Sonrasında arkadaşının heyecanlı konuşması ile dersler arasındaki uzun boşluğu doldurmuşlardı. Hakan ve İlknur’un birbiri için yaratılmış olduğuna emindi. Her zaman da bu yönde konuşmaları ile arkadaşını yönlendirmişti. Şimdi de bunda yanılmadığını görüyor ve çok mutlu oluyordu.

“Şey... Seni de gece gece çok sıkıntıya soktum. Paniklemiştim. Bu yüzden seni de oraya sürükledim.” derken mahcup bir ifadeye yerleşmişti suratına.

“Affedildiniz küçükhanım. Müsaade edersen artık şu kitaptaki konuya odaklanmalıyım.”

“Asel...”

Kitaptan başını hafifçe kaldırıp “Efendim canım.” diyerek arkadaşına bakmaya başlamıştı.

“Umarım sen de benim kadar mutlu olursun. O çok beklediğin beyaz atlı prensini bulursun.”

O da bunu istiyordu ama umutsuzdu durum. Şimdiye kadar hiçbir erkekte

bu hissiyatı almamıştı. Bundan sonra da karşısına çıkacağını düşünmüyordu. Ama bunu mutluluktan havalarda uçan arkadaşını üzmemek için söylememişti. Sevgiyle bakan gözlerini kırıştıtırıp, gülümseyerek sözsüz bir cevap verdi.

Günler büyük bir hızla geçmeye başlamıştı. Hakan ve İlkur bir aydır birlikteydi ve bu ilişkinin sonunun evlilik olduğunu anlamak için onlara bir kez bakmak yetiyordu. Tamam bu duruma çok seviniyordu ama bugünkü gibi ekildiğinde, bu hiçte eğlenceli olmuyordu. Sabah İlkur'la yaptığı konuşma aklına gelmişti.

“Ben çıkıyorum. Orada buluşuruz.”

“Aselcim ben gelemeyeceğim canım ya...”

“Nasıl gelemiyorsun? Bir şey mi oldu?”

“Şey... Hakan aradı. Çok önemliymiş. Affet beni güzelim.”

Arkadaşının hayatında yeni bir yolda olduğunu bildiğinden içindeki sitemleri ortaya saçmamaya kararlıydı. İlkur'un arkadaşlıklarına ne kadar değer verdiğini biliyordu bu yüzden de onu sıkıştırmak en son düşüneceği şeydi.

“Tamam bir dahaki haftaya birlikte oluruz.”

“Teşekkürler Asel... Seni seviyorum arkadaşım.”

“Bende deli kız... Bende...”

İlkur'la yıllardır her hafta yaptıkları bir eğlenceydi bisiklet sürmek. Bunun için keşfettikleri alanda çok güzeldi. Caddede sürmeyi ikisi de sevmediği için bu mekân tam aradıkları yerdı. Rahat rahat binebilecekleri güvenli bir alandı. Bugün bu yerin güzelliklerini tek başına yaşayacaktı. Kulaklığını takıp, çalan müziğe eşlik etmeye başladığında, bisikletle gitmeye de başlamıştı. Bu alanı çok sevmelerindeki nedenlerden biri de yokuşlarıydı.

Düz düz gitmek ikisine de çok keyif vermiyordu. Bu yüzden de dik yokuşlardan çıkmaya bayılıyorlardı. İnişine de bayıldıkları gibi.

Kendileri gibi burayı keşfeden başka kişilerde vardı. Bisiklete binenler, koşmaya gelenler derken alan hafta sonları epey kalabalık oluyordu. Bu yüzden hafta içi gelmeyi seviyorlardı. Müzik kulağında çalmaya devam ederken, hem yola dikkat ediyor hem de çevresindeki güzellikleri kaçırmamaya çalışıyorlardı. Yokuşlardan birine yaklaştığı anda farkına vardığıyla, biranda güzel başlayan günü tam dersine döndü.

‘Ama frenlere bakmıştım.’ derken içindeki panik artmaya başlamıştı. İlk yokuşu atlatmıştı ama karşısında daha büyüğü vardı. Oradan sonra hızı daha da artacaktı. Mantıklı düşünme yeteneğini kaybederse, kötü olurdu bu yüzden rahatlamaya çalışmak en iyisiydi ama bunu yapmak söylemekten zordu. ‘Sakin ol Asel! Rahatla ne yapabilirsin düşün.’ Ama hiçbir şey gelmiyordu aklına. Bisiklet çok hızlıydı. Öylece atlayamazdı. Neyse ki, bugün en tenha günlerini yaşıyordu alan. Kendi yüzünden birinin yaralanmasını istemezdi. Büyük yokuşa geldiği anda aklındaki tek düşünce de buydu. Ama aşağıda koşan adamı görünce asıl panikte başlamıştı.

“Çekil!” Adam duymuyordu.

“Hey sana diyorum. Çekilsene!” Hâlâ koşmaya devam ediyordu adam.

“Sağır mısın be adam? Çekilsene!” kendi kulağındaki müziği tekrar idrak ettiğinde adamında aynı nedenle duymadığını anlamıştı. Onun da kulağında kulaklık vardı ve dünyayla alakalı görünmüyordu. ‘Şimdi ne yapacağım?’ derken korku daha fazla artmıştı.

Burayı çok seviyordu. Özellikle de sakin günlerde. Bugünü seçmesinin nedeni de buydu. Hafta sonu maçını kazanmışlardı. Arkadaşlarının ısrarıyla gittiği mekânda da güzel vakit geçirmişti ama eskisi gibi değildi hisleri. Sabahlara kadar kulüp kulüp gezmek artık ilgisini çekmiyordu. Birbirinden alımlı kadınlarında çekmediği gibi. Kulaklıktaki şarkı bitip, yenisi başlamadan geçen kısacık arada bir ses duymuştu. Aynı anda da kafasını sese doğru çevirdiğinde görmüştü son sürat bisikletle inen kişiyi.

“Frenim tutmuyor çekil!”

Çekilip bisikletlinin geçmesine izin verebilirdi ama üzerindeki kişi kesin kötü yaralanırdı. Dikkatli bakınca bisikletin üzerindeki, genç bir bayan olduğunu görmüştü. Korktuğu her halinden belliydi. Onu bu şekilde bırakamazdı. Vicdanı buna asla izin vermezdi. Ama ne yapabilirdi?

Tüm olasılıkları hesapladıktan sonra yapacağı tek şeyin onu bisikletin üzerinden tutup almak olduğunu anlamıştı ama bunun da çok büyük bir dikkat gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes alıp vermeden sonra konsantre olup, bisikletin yanından geçmesine odaklandı. Tam yanından geçerken de genç kıızı belinden tuttuğu gibi aldı. Tabi hızla yapılan bu işlem, ikisinin de dengesini bozmuş ve yerde yuvarlanmalarına neden olmuştu. Kollarındaki kadının yaralanmaması için onu göğsüne bastırmıştı genç adam. Sonunda durdukları anda rahat bir nefes aldı. Oturur pozisyona gelip, kollarındaki kadının da oturmasına yardım etmişti. Aynı anda da nefes nefese ve sinirli bir sesle karşılaştı.

“Deli misin sen?”

Yüzünü görmediği kadının ani çıkışı şaşırtmıştı. “Ne dedin?”

“Ne deyim... Deli misin dedim?” diye sözlerine devam ederken, bir yandan da düşmenin etkisiyle gözünden kayan güneş gözlüğünü düzeltiyordu.

“Öyle olduğumu sanmıyorum.” derken şaşkındı.

Ama genç kadının geri adım atmaya niyeti yoktu. “Öyle olmasanız, son sürat gelen bir bisikletin önüne kendinizi atmazdınız.” deyip, sinirli bir şekilde iç çekmişti.

“Biraz sakın olursanız, sizin için iyi olur küçükhanım!”

Titreyen ellerinin izin verdiği ölçüde saçlarını düzelterek, “Ne münasebet! Ben zaten sakınım.” diyerek doğrulmaya çalışırken tekrar duymuştu yanından gelen sesi.

“Biraz daha oturun. Yoksa kalktığınızda başınız döner.”

Kız sanki sözler ona söylenmemiş gibi tekrar ayağa kalkmak için hamle

yaparken “Bir şey olmaz. Kalkmak istiyorum.” diyerek hareketlenmişti ama kalktığı gibi oturması da bir olmuştu.

Bilmiş bir gülümsemeyle “Söylemiştim.” derken yan oturan kadına bakıyordu. “İnsan nezaketen de olsa bir teşekkür eder. Ama neyse...”

Onun bilmiş konuşması ve kulağına gelen dalga geçer gibi gülümsemesi sinirlerine daha büyük bir baskı olmuştu. “Etmeseydiniz... Sizden yardım isteyen mi oldu? Hem kalkıp kalkmamam size ne?”

Hem yardım edip, hem de böylesine bir çıkışla karşılaşmak genç adamın biranda parlamasına neden olmuştu. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ben olmasaydım ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Teşekkür etmen gerekirken zeytinyağı gibi üste çıkıyorsun. Sanırım deli olan sensin. Hem milletin hem kendi hayatını riske atıp, sonrada ahkâm kesme! Bisiklet sürüyorsan, bakımını yaptır. Her zaman böyle şanslı olmayabilirsin. Çattık mı ne ya...” deyip, kalkmak için hareketlenmişti.

Duydukları zaten pamuk ipliğine bağlı olan sinirini tetiklemişti. “Size beni kurtarın dediğimi hatırlamıyorum. Size bana yardım edin dedim mi?”

“Yok canım bugün kesin solumdan kalktım. Hiçbir işim rast gitmiyor. Hay Allah’ım ya... Pes doğrusu... Sizin gibisini de ilk kez görüyorum. Ya yolda küçük bir çocuk olsaydı... Ya hamile bir kadın, ya da yaşlı bir çift...”

Adamın sözleri çok haklıydı. Olabilecekleri düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. “Ben-”

“Buralar öyle sizin gibi dikkatsizlerin yeri değil hanımefendi. Sizin küçük bir hatanız, başkalarına zarar verebilirdi. O zaman da bu kadar umursamaz ve burnunuz dik durabilir miydiniz?”

Yaşadığı şok yüzünden sözlerinin ayarını bilemediğinin farkındaydı. Onun hatalı olmadığını ve ona çok şey borçlu olduğunu bildiği halde, tüm sinirini ona yönlendirmişti. Şimdi ise duyduklarının ağırlığı altında kalmış bu da gözlerinden birbiri ardı damlaların düşmesine nende olmuştu.

“Ne oldu? Hadi şimdi de konuşsanıza...”

“Affeder...siniz... Ben...” sözleri bir türlü toparlayamıyordu.

Aynı anda da kendine dönen kızın yüzünü ilk kez tam olarak gördü. Güneş gözlükleri bu görüntüyü bozuyor olsa da, bir tanıdıklık vardı gördüğü yüzde. Gözleri disiplinli saçlara takıldığı anda karşısındakinin de kim olduğunu anlamıştı. “Siz!..”

Genç kızın o an karşısındakini görececek hali yoktu. Gözlerinden birbiri ardı akan damlalar ellerine dökülüyordu. Gözündeki gözlükleri çıkarmış, gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Olabilecekler bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Zaten öncesinde yaşadığı korkuda hâlâ tazeydi. Bu da ağlamasını daha da şiddetlendirmişti.

Biranda kapıldığı fevrilikle genç kızın hareketlerinin nedenini anlayamadığının farkına varmıştı. Yaşadığı şokun onun hareketlerini dengesizleştirdiği ve sözlerinin de ona ağır geldiğini anlamış bunu düşünemediği için kendine kızmaya başlamıştı.

“Ben... Ben bisikletimin kontrolünü... yaptırmıştım. Hiç sorun yoktu... Ya... ya birine bir şey olsaydı...” sözleri ara ara hıçkırıklarla kesiliyordu.

“Şişt sakin ol!” derken kıza biraz daha yaklaştı.

“Benim yüzümden...birine bir şey... olsaydı.”

“Tamam kimseye bir şey olmadı. Herkes çok iyi.”

“Size... size de zarar verebilirdim.”

Kızın yaşadığı şok yüzünden kendini duymadığını anlamıştı. “Hey bana bakar mısın?” deyip, elini omzuna koymuştu. Aynı anda da ağlamaktan kızaran gözleriyle bakmıştı. Ağlamış gözleriyle öylesine tatlı bir görüntü içindeydi ki, o an içinden gelen ona sarılma dürtüsünü zor engellemişti. Derin bir nefes alıp kendini rahatlatıp konuşmaya devam edebilmişti. “Ben iyiyim, sen iyisin, herkes iyi. Sorun yok.”

“Ama sen... senin dediklerin çok doğrudu.”

“Biliyorum dedim ama onlar olabilecek senaryolarıydı ve hiçbiri olmadı. Herkes iyi.”

“Ben... ben özür dilerim. Çok korkmuştum.” derken hâlâ iç çekiyordu.

“Ben...” sözleri yaşadığı şaşkınlıkla kesilmişti. “Ama siz...”

“Evet yine ben.”

Şaşkınlıktan açılmış gözleriyle “Ama bu nasıl olur?”

“Dünya küçük diyenler boşuna dememişler.” derken yüzünde de hafif bir gülümseme belirmişti.

“Affedersiniz size yine çarptım.” Sözlerinden sonra yüzünde de tatlı bir pembelik oluşmuştu.

“Yok bu sefer çarpmadınız. Ben size çarpmış gibi oldum.”

“Sizin değil benim suçumdu.”

“Nereden bilebilirdiniz ki, frenlerin bu duruma geleceğini.”

“Bakımını yaptırmıştım. Bindiğimde hiç sorun yoktu. Nasıl olduğunu bile anlamadım.” Sözleri bittiği anda sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibi gerilmişti.

Onun halini görünce rahatlatmak isteğiyle konuşmaya başladı genç adam. “Geçti gitti. Bu yüzden kendinize eziyet etmeyin. Neyse ki, ucuz atlattınız.”

“Sayenizde.” derken genç adamın yüzüne ilk kez gülümseyerek bakmıştı.

Genç kızın gülümseyişiyle biranda neye uğradığını şaşırmıştı genç adam. Şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Ta gözlerin içinden başlayan eşsiz bir görüntüydü. Kalbinin hızını bile artırmıştı. Bu kız değişikti. İlk gördüğünde bunu anlamıştı. Ama bugün daha bir farkındalık hissediyordu bu olaya karşı. “Lafı bile olmaz.” derken toparlanıp, kalkmak için hamle yapmıştı. Ayağa kalktığında da elini genç kıza uzatıp “Yerde oturmayın. Şöyle geçelim.” diyerek kalkmasına yardım etti.

Tuttuğu elden vücuduna gelen sıcaklık, içinde bir şeylerin uçuşmasına neden oluyordu. Genç adamın yardımıyla kalkıp, üzerindeki tozu silkelemeye başlamıştı. Aynı şekilde yanındaki adamda tozları eliyle temizlemeye çalışıyordu. Gözleri ona kaydığı an kolundan akan kanı fark etmişti.

Hızla yanına gidip, kolunu tutarak “Ama siz yaralanmışsınız.” diye panikle

konuşmaya başladı.

Genç adam kolunu çevirip bakarak “Önemli değil. Küçük bir sıyrık.” diyerek telaşlı kızı rahatlatmaya çalışıyordu.

“Ama kanıyor. Temizlememiz lazım.”

“Mühim değil. Ben sonra hallederim.”

“Ne demek mühim değil. Lütfen hiç değilse bunu yapmama izin verin.”

“Pekâlâ.” diyerek kolunu kızın görüş alanında bırakmıştı. Aynı zamanda onun ilgili halini izlemekte inanılmaz güzel geliyordu.

“Siz şu bankta oturun. Ben hemen ilk yardım malzemelerini getireyim.” diyerek biraz önce sırtından çıkardığı çantaya yönelmişti.

Telaşla yanından ayrılan kızın halini, yüzündeki tebessümle izliyordu. Ne kadar doğaldı. Hiçbir yapmacılık barındırmayan, değişik bir kızdı. Koluna baktığında kesiğin biraz derin olduğunu anlamıştı ama bu sorun edeceği kadar büyük bir yara değildi. Daha ağırlarını da görmüştü. Maçlarda yediği dirsek sonucu birkaç kez kaşı açılmış, yüzüne aldığı darbeden dolayı burnu kırılmış ve futbolun getirdiği tüm yaralanma çeşitleriyle tanışmıştı. Bu gördüğü onların yanında küçücük bir şeydi.

“Evet geldim. Kolunu uzatabilir misin?”

Uzatılan kolu büyük bir maharetle temizlemeye başladı. Arada da kaçamak bakışlarla genç adama bakıyordu. Birkaç kere gözleri buluşmuş ikisi de hemen başka tarafla ilgili görünmeye çalışmıştı.

“Evet şimdi oldu.” derken son sargı bezini de kola sarmıştı.

“Teşekkürler. Kendimi hastanede pansuman yaptırıyor gibi hissettim. Çok beceriklisiniz.”

Utangaç bir bakışla bakabilmişti karşısındaki adamın yüzüne “O kadar da değil. İlk yardım dersi almıştım. Hayatın insana neler getireceği belli olmaz değil mi?”

“Enteresan bir kızsın.” derken ilgiyle yanındaki eşyaları toplayan kıza

bakıyordu.

Duyduğundan sonra kafasını hafifçe kaldırmış ve ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakmaya başlamıştı genç adamın yüzüne. Aslında yanıtı biliyordu. Bu yüzden dudaklarından dökülmüştü sözler. “Çok sıkıcıyım, değil mi?”

Genç kızın sesindeki üzüntü tınısını almıştı. Söylemek istediği hiçte böyle bir şey olmadığı halde ona bunu düşündürdüğü için kendinden nefret etti. “Yanlış anladın. Ben sadece senin gibi birini tanımadığım için böyle söylemişim. Sıkıcılık kesinlikle söz konusu değil.”

Genç adamın sözleri kızın gözlerinde parıltılara neden olmuştu. “Affedersiniz... Bugün solumdan da kalkmadım ama her sözünüze bir kulp bulmayı başardım.” Sonra aklına gelmiş gibi tekrar konuşmaya başladı. “Biraz öncesi içinde teşekkür ederim. Sizin yardımınız olmasaydı...” gözlerini kapatıp kafasını iki yana sallayarak “...kesinlikle bitmişim.” diyerek farkında olmadan genç adamın hayranlığını daha da artırmıştı.

“Kim olsa aynısını yapardı. Teşekküre gerek yok. Aslında benim size bir özür borcum var. Telefon olayından dolayı.”

“Ben onu unuttum. Rahat olun.”

“Olsun yine de affedin beni. Ben öyle arayınca ne düşüneceğimi şaşırdım ve size sardım. Kusuruma bakmayın.”

“Önem değil. Zaten sorun kalmadı ortada. Siz telefonunuza bende benimkine kavuştum ve her şey normale döndü.”

Keyifle yapılan sohbetten sonra ikisinin de ayrılma vakti gelip çatmıştı. Genç adam kızın bisikletini arabasına götürmesine yardım edip, bakımını yaptırması için de sıkı sıkı tembihlemişti.

“Yaptıracağımdan emin olabilirsiniz. Her şey için teşekkürler.” deyip arabasına binip, uzaklaşmıştı.

Giden arabanın ardından bakarken bugün kaçınıcı kez yüzüne misafir olmaya gelen gülümsemeye buluştuğunu hatırlamıyordu. Ama onu düşünmek bile tekrardan aynı gülümsemeye renklendiriyordu suratını. Aynı anda kızın adını bile sormadığını hatırladı. Çapkınlığıyla ünlü Akay

Demir, genç bir kızın karşısında tüm numaralarını unutmuştu. Telefonunu bile istememişti. Neşelenen yüzü bu ayrıntıyla düşmüştü. Halbuki onu tekrar görmek için, yoğun bir istekle doluydu.

Hayatında hiç bu kadar tesadüfî bir durumla karşılaşmamıştı. Aynı adamla üç kez karşılaşmış. Bunların hepsinde de çarpışmışlardı. Bugün o olmasa, çok kötü yaralanabilirdi ama genç adamın cesareti ve yardımseverliğiyle bundan kurtulmuştu. Kendine başka türlü yaklaşan erkeklerle hep arasında duvarlar ördüğü halde bu adama karşı tamamen doğal olmuştu. Tanımadığı birinin yanında bu kadar rahat olmasını kendi bile anlamıyordu.

Adamı düşününce yüzünde tekrar bir pembelik oluşmuş, içinde de önceki kıpırtılar belirmişti. Ama genç adam ona özel hiçbir şey sormamıştı. O da onun hakkında sadece isminin Akay olduğu dışında bir şey bilmiyordu. Onu da telefonu getiren arkadaşından öğrenmişti zaten. Demek ki, adam için bir anlam ifade etmiyordu ki, hiçbir şey öğrenme ihtiyacı duymamıştı.

Neyse ne zaten o da, başka bir şey ummamıştı ya... Şimdi kendine ilgisi olmayan birinin hareketlerini düşünmesine gerek yoktu. Ama kalbindeki ağırlığı hiçbir düşüncesi geriye öteleyemiyordu. Elini kalbinin üzerine koyup, hafifçe bastırdı. 'Hadi ama bu kadar aptal olma. Ne sandın adamın senden etkilendiğini mi? Yok daha neler...' diyerek tüm ilgisini yola yöneltti.

Karşılaşmalarının üstünden tam iki hafta geçmişti. Asel belki görürüm diye koşu yaptıkları yere bile gitmişti. Sonrasında kendine kızıp, bir kez daha araştırmak için gitmeme yemini etmişti. Kendini boş yere kaptırmakta neyin nesiydi. Ah birde kalbi, aklının kabul ettiğine itaat etseydi, her şey daha kolay olacaktı.

“Asel...”

Arkadaşının dalgınlığına alışık olmadığından garibine gitmişti durgunluğu. Tekrar seslendiğinde daha dikkatli bakıyordu yüzüne. “Asel... Kızım sana diyorum baksana bana.”

Yok bu kızda bir şeyler vardı. Ama sır küpü tek kelime etmiyordu. Bisiklet sürmeye gittiği günden beri tuhaftı Asel. Orada bir şey olmuş olabilir miydi? Her şeylerini birbirlerine anlatırlardı. Öyleyse şimdi neden susuyordu? Yoksa kendine mi küsmüştü? Ama böyle bir hava da almamıştı ki... “Asel... Asel... Aselll...”

İsmi duyunca yan tarafa çevirdi kafasını. “İsmimi mi ezberliyorsun İlknur? Ne o öyle... Asel... Asel...”

“Prensesim duydun demek beni.”

“Duydum tabi.”

“Kızım sabahtan beri sana sesleniyorum. Ayrıca da ne zaman döküleceksin diye merak ediyorum.”

“Dökülmek mi?” Şaşkın şaşkın bakıyordu arkadaşının suratına.

“O gün ne oldu Asel?”

Biranda yüzü kızarmıştı. Ona aptallığını anlatamazdı ya. “Hangi... Hangi gün?” diyerek soruya soruyla cevap verdi.

“Hangi gün olduğunu biliyorsun. Saf ayağına yatma Asel.”

“Bir şey olmadı ya... Sanki ne olacak? Sen gelmedin ben de tek başıma gidip, keyif yaptım.”

“Nedense benden bir şeyler gizlediğini düşünüyorum.”

“Paranoyaklaşma istersen.”

“Asel biz senle ne zamandan beri arkadaşız?”

“İlkokuldan beri.”

“O zaman beni kandıramayacağını biliyor olmalısın. Bak bir şey var ve bana anlatmıyorsan, elimden çekeceğin var.”

Arkadaşının ne kadar kindar olabileceğini biliyordu ama uygun kelimeleri nasıl seçeceğini bilmiyordu. “Şey... O gün birini gördüm.”

“Birini mi? Sana bir şey mi yaptı?”

Arkadaşının yüzüne hayretle bakıp “Boş vakitlerinde ne izliyorsun. Kadın programları mı?”

“Sen lafı çevirme de bana olanları anlatmaya devam et.”

“Onu gördüm.”

“Kızım bilmece gibi konuşma da kimi gördün söyle artık.”

“Sen susarsan anlatacağım ama bunun olabileceğinden hiç umutlu değilim.”

İlknur eliyle ağzına kilit işareti yapıp, dikkatini arkadaşına vermişti. Gözleriyle de devam etmesinin onayını verdi.

“Ağzını kapatsan, gözlerin konuşuyor.” diyerek gülmeye başlamıştı. Ardında da arkadaşını sinirli bakışları altında kalakalmıştı. Hemen söze başlaması gerekiyordu yoksa İlknur her an patlayabilirdi. “Hani bana okulun yakınında çarpan adamı.”

“Onu mu?”

“Hani sen ağzını kilitlemiştin.”

“Böyle bir şey duyacağımı bilsem hiç kilitler miyim? Devam et hadi. Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Aslında daha öncede görmüştüm.”

“Ase!!!!!!” Gözleri dört açılmış arkadaşına bakıyordu genç kız.

“Efendim İlknur?”

“Bu kadar şey oluyor sen bana bir şey anlatmıyorsun. İnanamıyorum sana.”

“Daha bir şey anlatmadım ki?”

“Bak kızım o suratındaki her izin ne anlama geldiğini bilirim. Duyacaklarımın da öyle küçük şeyler olduğunu hiç düşünmüyorum.”

“İlknurrrr!!!”

“Sen bana konuşmayı bırak da, devam et.”

Tüm olanları anlatmıştı. Kulüpte karşılaşmalarını, sonrasında bisiklet olayını... Sözleri bittiğinde derin bir iç çekişle tekrar arkadaşının suratına bakmıştı “İşte bu kadar.”

“Bu kadar şey oldu ve sen bunları bana ancak şimdi anlatıyorsun. Alacağın olsun Asel.”

“Olsun canım. Sende beni ihmal etmeseydin.”

“Şimdi de suçlu ben mi oldum? Hiç kendini kenara çekmeye çalışma Asel Hanım.”

“Önemli değildi ki... Bu yüzden ne anlatacaktım sana?” derken gözleri dalıp gitmişti.

Arkadaşının halinden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Söylediği adamdan etkilenmişti. Çevresindeki erkekleri soğuk tavırlarıyla püskürten Asel Ateş, bir erkekten etkilenmişti. Ama karşılıksız bir etkileşimdi demek ki... “Aselim bir tanem... Ben senin en iyi arkadaşınım. Lütfen benim yanımda kendini duvarlar ardına kapatma. Ben sana her şeyimi anlattım. Sende rahat ol güzel arkadaşım.”

Yanında oturan kıza dönüp, gözlerindeki hüznle baktı “Ne anlatayım İlknur? İlk defa birinden etkilendiğimi ve adamın benimle ilgilenmediğini mi? Yoksa kalbimin o günden beri kendinde olmamasını mı? Ya da geceleri uyku tutmamasını mı? Hepsi o kadar salakça ki... Üç kez gördüğüm bir adama karşı böylesi şeyler hissetmem çok saçma. Bu nasıl olur İlknur?”

Arkadaşının sesindeki çaresizliği kendi içinde hissetmişti. Gerçekten içinde kuvvetli bir fırtına kopuyor olmalıydı yoksa Asel'i böyle dağıtmanın imkânı yoktu. "Asel..."

Yanındaki sese dönüp, arkadaşının gözlerinin içine bakarak "Efendim" dedi.

"Sen o adamdan hoşlanıyor musun?"

Derin bir iç çekişle başladı konuşmaya. "Bilmiyorum İlknur. Tek bildiğim bana bir şeylerin gerçekten çarptığı..."

Arkadaşının gördüğü adamdan etkilendiği daha başından anlamış olsa da, son cümleler bunun kesin olduğunun göstergesiydi. Arkadaşına kollarını uzatıp, sarıldığında tek isteği onunda çok mutlu olmasından başka bir şey değildi.

Kaç kere gitmişti onunla son karşılaştıkları yere. Ama hiçbirinde de görmemişti. Hayatında ilk defa birinden bu kadar etkilenmişti. Onun görüntüsünü düşünmek bile içinde bir yerlere dokunuyordu. Bazen bir hayal gördüğünü düşünüyordu. Çünkü gerçek olamayacak kadar güzel bir düştü gördükleri. O anların gerçek olduğunun en büyük kanıtına gidiyordu elleri. Kolundaki yara izi, artık kabuk tutmuş olsa da, hâlâ iyileşmemişti. Zaten iyileşse de, orada küçük bir iz olarak kalacağı belliydi. O günün güzel bir anısı olacaktı her zaman.

Birkaç kez okuluna gitmek istemiş ama bunu nasıl açıklayacağını bilemediği için vazgeçmişti. Neticede kız ona ilgisini göstermemiş, sadece minnettarlığını göstermişti. Ama onu görmeyi çok isteyen kalbine söz geçiremiyordu. Aradan geçen iki haftada, her anını onu düşünerek geçirmişti. İçindeki kıpırtılara anlam bile veremiyordu. Tek bildiği bunu daha önce kesinlikle hissetmediğiydi.

Aradan geçen bir ayda Asel sınavlarına gömülüp, bir Şey düşünmemeye çalışırken, Akay'ta zorlu ma trafiğiyle kendini oyalamaya çalışmıştı. Ama ikisi de farkında olmayarak birbirleriyle dolu koskoca bir ay geçirmişti.

“Asel...”

“Efendim baba.”

“Kızım odadan gözlüklerimi getirir misin?”

“Gelmiş bil baba.”

Bir koşu da gidip getirmişti. Elindekini babasına verip “İŞte geldi g zl kleriniz.”

“Sağ ol kızım. Ma başlamak üzere... Heyecan seviyemiz yüksek.”

“Hiç belli olmuyor.” derken keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Otur izle bakayım beğenecek misin?”

“Yok baba ben almayayım.”

“Baba ablam ve ma... Yok bu ikisini aynı cümlede bile düşünmek imkansız. En iyisi onu azat et.”

“Zevzek...” diyerek kardeşinin kafasına eliyle vurdu.

“Baba, Akay Demir oynayacak, değil mi? Ben kadroları görmedim. Sen

gördün mü?”

“Akay” kafasının içinde bir aydır dönen tek isimi kardeşinin ağzından duyunca içinde kıpırtılar oluşmuştu.

“Oynayacak. Önemli değilmiş sakatlığı.”

“İyi ya. Öyle olsun.”

Yanında yapılan konuşmaları sanki çok uzaktaymış gibi dinliyordu.

“Bak çıktı işte...”

Televizyona dönük olan sırtı yavaş yavaş o tarafa doğru yöneliyordu. Sonunda tam olarak ekrana döndüğünde, Akay’ın yüzü gözlerinin önündeydi. “Akay Demir...”

4. Bölüm

Ablasının şaşkın yüzüne bakarak konuşmuştu. “Abla bana Akay Demir’i de tanımadığını söyleme. Onu tanımayan bir tek genç kız olduğunu düşünmüyorum.”

“Futbolcuymuş...”

“Hem de bizim takımın en pahalı ve iyi futbolcusu.”

“Akay Demir... Futbolcu...” Gördüğü ve duyduklarıyla en yakınındaki kanepeye oturmuştu. Gözleri ekranda, kulakları ise spikerin szlerindeydi.

“Kulüp doktorları yoğun çabalarla Akay’ı ma saatine yetiştirdiler. Ayak bileğindeki problemin ciddi olmaması hepimizi sevindirdi...”

Neyse ki, başlayan ma iki erkeğin ilgisini de çektiği için ne durumda olduğuna ikisi de dikkat etmemişti.

‘Akay... Sakatmış...’ Ekrana boş boş bakarken, kardeşinin de sesini duyuyordu.

“Abla gerçekten bana Akay Demir’i tanımıyorum deme.”

Tanıyordu... Hem de ne tanıma... Ama bunların hiçbirini anlatamazdı.

Ablasının boş boş ekrana baktığını gördüğünde anlamıştı Akay’ı tanımadığını. “Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm.” diyerek tekrar ekrana dönmüş, bu da son konuşması olmuştu. Maçın heyecanına o kadar kapılmışlardı ki, oradaki kızı bile fark etmemişlerdi. İlk yarı bittiğinde durum hl 0-0’dı.

“Sen de mi maçı izledin?”

Biraz kendini toparlamaya başardığı için çok şanslıydı. “Sen bir bak belki beğenirsin dedin ya...”

Aynı anda da alnında kardeşinin elini hissetmişti. “Baba ateşi yok.” Elini alıp, nabzını kontrol ederken de “Nabzı da hl atıyor. Yani ablam kendinde.” diyerek herkesi gülümsetmişti.

Elini kardeşinden kurtarıp, aynı eli ile bir tane kafasına tokat vurmuştu. “Ablayla dalga geçersen, sonucu bu olur küçük bey.”

“Senden yediğim sopayı, annemden babamdan yemedim ya. Ne kadar elin ağır senin. Ben küçük bir ocuğum. Seni insan haklarına şikyet edeceğim.”

“Et, bende onlara bana yaptıklarını anlatırım. O zaman kimmiş suçlu görürüz.”

Bulunduğu yer havasız gelmeye başladığı anda, kaçır gibi odasına gitmişti. Biraz önce gördükleri gerçek miydi? Ne yani günlerdir düşündüğü adam Türkiye'nin en ünlü futbolcusu muydu? Hayatında tek erkekten etkilenmişti o da imkânsız çıkmıştı. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Gelen telefondaki kadınların imaları... Kendi araması yüzünden adamın sinirlenişi... Sonrasında söyledikleri...

Gerçek miydi gördükleri yoksa gözlerinin bir yanıltması mıydı? Yok maçın ikinci yarısına da bakmak farz olmuştu. Salona tekrar girdiğinde babası ve kardeşinin şaşkın bakışlarını da üzerinde hissetti.

“Neden öyle bakıyorsunuz? Maç izlemek fena değilmiş.” derken içinde kopan fırtınaları belli etmemeye çalışıyordu.

“Abla bugün güneşte falan mı kaldın?”

Kardeşinin soğuk esprisine sadece yandan attığı sinirli bakışlarla karşılık vermişti. Zaten başlayan maçta ilginin tekrar televizyona kaymasına neden olunca rahatlamıştı.

Oyuncuların soyunma odasında çıkışları sırasındaki görüntülerde onu tekrar görmüştü. Gerçekten o muydu? Genç adamı yandan gördüğü an, onun olduğu kesinlik kazanmıştı. Kolunda o günden kalan yara izi hâlâ belliydi. Aradan bir ay geçmiş olmasına rağmen, hâlâ belli olan iz, o gün küçük diye geçtikleri yaranında epey derin olduğunu gösteriyordu. Aynı kendi bacağında ilk tanıştıkları günden kalan iz gibi...

Sonrası oradan oraya giden topun peşindeki adamları izlemekten başka bir şey değildi. Ama gözler sadece tek kişiye odaklı olunca, başka her şey ayrıntı gibi kalmıştı. Koskoca ekranda ve o kadar adam içinde tek gördüğü Akay Demir'di. Attığı golle takımını galibiyete taşıırken, yüzünde gördüğü gülümseme, kolunu sardığında kendine baktığındakiyle nasılda aynıydı. Kalbi yine kanatlanmış, konmak için yer arar haldeydi. Biten maçla birlikte, bir sürü duygunun içinde kalmıştı genç kız.

“Bir dahaki maçada bekleriz taraftar hanım.”

“Efendim...”

“Maç diyorum... Hoşuna gitmişe benziyor.”

“Hı... hı... Gitti...” Gitmişti. Günlerdir merak ettiği adamın kimliğini öğrenmiş ve tüm hayalleri başlamadan bitmişti.

Vakit geçip, odasına girdiğinde içindeki karmaşa yüzünden ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Aynanın karşısına geçip, kendiyle konuşmaya başladığında işin ne kadar vahim olduğu da anlaşılıyordu. ‘Bula bula Türkiye’nin en ünlü adamlarından birini bulman mı gerekiyordu? Sana bakacağını mı sanıyorsun? Onunla ilgili hayal kurman bile yasak. Bu sana acıdan başka bir şey getirmez. Yol yakınken vazgeç. Hayallere kapılma. Burası gerçek dünya.’ Sözlerine acı bir gülüş eşlik etmişti.

Aklı adamı kafasından çıkar derken, kalbi merakına yenilmişti bir kez daha. Açtığı bilgisayarında arama kısmına yazdığı isimden sonra her şeyiyle önündeydi Akay Demir. Hangi haberi açacağını şaşırmıştı. Bir insanın bu kadar çok haberi yayınlanabilir miydi?

“Akay Demir’in transferi yılan hikâyesine döndü...”

“Beklenen transfer gerçekleşti...”

“Gece kulübünden çıkan futbolcunun sinirli olduğu gözlendi...”

“Maçtan erken alınan golcü futbolcunun yapacağı açıklamalar merak ediliyor...”

“Akay Demir aslında kim?”

“Adı son günlerde Akay Demir’le anılan güzel ne dedi?”

“Akay Demir’in son aşkı...”

“Ünlü çapkın hız kesmiyor...”

Saatlerdir okuduğu haberlerle tanımıştı genç adamı. Sayısız kızla samimi pozlarını görmüştü. Ne yani etkilendiği adam kadın düşkünü biri miydi? Sıkıntıyla iç çekerek kapatmıştı bilgisayarını. Sonrası ise uzandığı yatağında huzursuz bir uykuydu.

Eve geldiğinde artık yorgunluğun son evrelerini yaşıyordu. Direkt odasına gidip, kendini yatağın üzerine bıraktığındaysa aklına yine son günlerin tanıdık misafiri gelmişti. ‘Kimsin sen? Neden günlerdir seni düşünüyorum?’ Elini kalbinin üzerine koyup, avucuyla ovuşturmuştu. Sanki yaptığıyla oradaki sıkıntıyı giderecekti.

Bu belirsizlik artık son bulmalıydı. Ama nasıl? O an aklına gelenle gözleri ışıldamıştı. Onu bulabilirdi. Telefonları karıştığında birbirlerini aramışlardı. Öyleyse... Heyecanla aldığı telefonda ilk karşılaştıkları tarihi bulmuş ve o günkü yabancı numarayı da tespit etmişti. İşte şimdi ona ulaşacak bir yola sahipti ama arayacak cesaret için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Önceden gözüne çarpmayan detayların, son günlerde gözüne girmek için uğraşması da çok olmaya başlamıştı. Geçtiği her yerdeki gazete stantları, açtığı internet sayfalarının yanında beliren haber butonları sanki onun unutmak istediği şeyi daha da belirgin kılıyordu. Zaten o günden sonra içindeki umutsuzluk yeterince yer kaplarken, üstüne gelenlerde işini kolaylaştırmıyordu.

“Kızım sende bir şey var.”

“Ne olabilir İlknur?”

“Seni bunca yıldır tanırım ilk kez bir sınava çalışmadan geliyorsun. Bu hayra yorulacak bir şey değil. Tamam senin çalışmana gerek yok bunu biliyorum ama yine de tuhaf.” derken araştırmacı bir gazeteci edasıyla

arkadaşının yüzüne odaklanmıştı.

“Canım çalışmak istemedi, bunda abartılacak bir şey görmüyorum.”
Sözlerine sıkıntıyla iç çekişi eklenmişti.

“Bana canını sıkan şeyi söyleyecek misin? Yoksa seni biraz daha zorlamam mı gerekiyor?”

“Sen hiç vazgeçmez misin?”

“Bir düşüneyim. Hatta düşündüm bile. Geçmem. Bu yüzden şu senin canını ders bile çalıştırmak istemeyen olayı öğrenelim.”

“İlknur...”

“Evet ismim İlknur. Yoksa canını sıkan ismim miydi?” derken keyifli bir kahkaha atmıştı. “Kabul ediyorum iğrenç bir espriydi. Hadi sen devam et.”
Arkadaşının zorlu bir konuşma yapacağını anladığı için ortamı yumuşatmaya çalışmaktı aslında niyeti.

“O adam var ya...”

Heyecanla atılmıştı “Yoksa seni mi aradı?”

“Koskoca Akay Demir beni arayacak! Buna gülerim doğrusu.”

“Kızım konumuzun Akay Demir’le ne alakası var?”

“Sen onu tanıyor musun?” derken şaşkındı.

“Ah benim futbol cahili arkadaşım. Onu tanımayan genç kız var mıdır ülke topraklarında?” Arkadaşının şaşkın bakışlarından anlaşılacağı üzere varmış.
“Seni hesaba katmamışım. Sen nereden tanıyacaksın ki Akay Demir’i.”

“Tanıyorum.”

“Senin spor sayfalarına baktığını bilmezdim Aselciğim.”

“Bakmıyordum da zaten.”

“Yok kızım benim kafa durdu. Hiçbir şey anlamıyorum. Bana her şeyi

düzgün anlat.”

“Bana çarpan kişi Akay Demir’miş. Ben de birkaç gün önce öğrendim.” Arkadaşının gözlerinin kocaman açıldığını gördüğünde hafifçe gülümsemişti. “Evet beni bisiklet olayından kurtaran da oymuş. Senden ayrıldıktan sonra kulüpte gördüğümde...”

“Ne yani sen şimdi o dünyanın bilmem kaçını harikasından mı söz ediyorsun?”

“Kaçını harikası olduğunu bilmem ama ondan bahsediyorum. Ben onun kim olduğunu bilmiyordum. Babamlar maç izlerken rast gelmesem zaten öğrenemezdim de. İlknur düşünabiliyor musun ilk kez birinden hoşlandım adamda kim çıktı?”

“Kızım o çapkının önde gidenidir.”

“Bilmediğim bir şey söyle İlknur. Onu ben de biliyorum.”

“Sen nereden biliyorsun? Hani tanıımıyordun?” Bir kaşını kaldırıp bakmaya başlamıştı.

“İnternet diye bir şey duydun mu acaba?”

“İnsanda akıl mı bırakıyorsun da İnternet gelsin aklıma...” derken arkadaşının hüzünle donanmış suratına bakıyordu. “Ondan çok mu hoşlanmıştın?”

Buna ne diyebilirdi ki... Hoşlanmıştı hem de çok ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu olayı bir anı olarak yazması gerektiğini bilecek kadar ayakları yere basan biriydi. Arkadaşının sorusuna sadece yüzündeki yarım gülümsemeyle yanıt verebilmişti. Çünkü söyleyecek sözü yoktu.

“Asel şu bardakları içeri götürebilir misin?” Cevap alamayınca şaşırılmış ve tekrar seslenmişti “Asel...”

Aklındakilerden annesinin sesi ile sıyrılıp “Efendim anne?” derken kafasını da iki yana sallamıştı. Sanki içindikiler öyle yaptığında kaybolacaktı.

“Şu bardakları içeri götür diyordum.”

“Tamam anne.”

Asel bir iki adım daha yeni atmıştı ki annesinin sözlerini duydu. “Âşık mısın nesin kızım... Son günlerde pek dalgın oldun.”

Duyduklarından sonra biranda elinin ayarı kaçmış bardaklarda büyük bir gürültüyle yeri boylamıştı.

Sema Hanım büyük bir korkuyla dönmüştü arkasına. “Asel bir şeyin yok ya kızım?”

“Yok anne, biran elimden kaydılar. Çok özür dilerim.”

“Dur dikkatli ol kırıklar ayaklarına zarar vermesin. Git süpürgeyi getir de toplayalım.”

Annesinin istediğini getirmek için gitmek iyi bir kaçış olmuştu. ‘Aşk’ yok artık daha neler diye kendine gülmeye başlamıştı. İnsan tanımadığı birine böylesi hisler besler miydi? Beslemezse neden kalbi böyle acıyordu? Yüzüne birkaç kez soğuk su çarpıp, annesinin istediği süpürge ile mutfağa gelmişti.

“Dur anne ben yapayım.”

“Dikkatli ol kızım.”

“Sen merak etme. Bardaklarda gitti zaten.”

“Nazar çıktı kızım nazar.”

“Anne her kırılan şeye bunu bahane edersek, işimiz var.”

“Gerçek olmasa da, dil alışkanlığı.” diyerek gülümsemişti.

“Hadi toplada masaya geçelim.”

Ailesiyle yediği keyifli akşam yemeğinin ardından derslerini bahane edip, odasına çekilmişti. Ama son günlerde derslere odaklanmakta zor olmuştu. Dersi derste dinleme huyu olmasa, kesin sınavlarda çuvallardı. Neyse ki, dersleri konusunda her şey mükemmel gidiyordu.

Eli yine bilgisayarın arama tuşunun üzerinde, basıp basmama arasında gidip geliyordu. Her gün onun hakkında bir şeyler öğrenmek alışkanlık olmuştu. Ama bunun böyle devam etmeyeceğini anlamalıydı bu yüzden de son günlerdeki en büyük alışkanlıklarından birine dur demenin zamanı gelmişti. Bilgisayarı kapatıp, yatağına uzandığında aklından geçen tek düşünce, artık onu unutması gerektiğiydi.

Maç hiç iyi geçmemişti. Tamam takım galip gelmişti ama ortaya koydukları oyun hiç iyi değildi. Bu yüzden uyarıyı almışlar bu da zaten gergin olan sinirlerini kopma noktasına getirmişti. Eve geldiğinde sıkıntıyla iç çekip, en yakındaki kanepeye kendini külçe gibi bırakmıştı. Son günlerde kendini hiçbir şeye veremiyordu bunda en büyük etkende aklından bir türlü çıkmayan kızın görüntüsüydü. Onunla görüşmeden rahat yüzü olmadığını anlamıştı. Eline aldığı telefonda numarayı bulup, bu sefer hiç düşünmeden arama tuşuna basmıştı.

“Anne bugün çok yoruldum. Sanırım hemen uyuyacağım.”

“Bak hep böyle diyorsun. Sonra odana bir geliyorum hala ders çalışıyor oluyorsun. Bu sefer direkt yat. Tamam mı?”

“Tamam annelerin güzeli.”

Son günlerde odası kendisi için bir sığınak olmuştu. Kalbindeki ağırlıktan kurtulmak giderek güç oluyordu. Kendine söz verdiğinden beri onun

hakkındaki tek bir habere bile bakmamıştı. Bunu yapmak düşündüğünden de zor olmuştu. Kalbi hangi ara onunla bu kadar dolmuştu haberi yoktu.

‘Evet Asel şimdi yüzündeki maskeyi çıkarabilirsin.’ Kendi sözlerine sıkıntıyla gülen yine kendi olmuştu. Aynı anda da çalan telefon sesi irkilmesini sağlamıştı. Arayanı tanımıyordu. Bu yüzden direkt kapama tuşuna basıp, telefonu masaya bırakmıştı.

Üzerini değiştirmek için dolaba yönlendiğinde telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Baktığında yine aynı numaranın aradığını görerek tekrar kapama tuşuna basıp, bırakmıştı. Bu sefer daha masanın başından ayrılmadan arama tekrar gelmişti. Bu böyle olmayacaktı ya telefonu tamamen kapatacaktı ya da açıp, karşıdakinin derdini öğrenecekti.

Sinirle telefonu açıp “Alo! ”

Genç adam duyduğu bu sinirli sese sanki hazırlıklıymış gibi konuşmaya başlamıştı. “Merhaba Asel Hanım.”

Karşıdan ismini duymak sinirini yatıştırmış ama endişesini artırmıştı. “Siz... İsmimi nereden biliyorsunuz?”

“Affedersiniz kendimi tanıtmadım. Ben Akay Demir.”

Duyduğu isimle yanında olan sandalyeye kendini bırakmıştı. “Akay Demir...”

“Evet hani sizinle tanışmıştık. Hem kazada hem de bisiklet olayında.”

“Akay Bey sizi tanıdım. Kolunuz nasıl oldu?” Aptalca sorduğu soru yüzünden kendine kızarken, suratı da buna eşlik eder halde gerilmişti.

Ondan duyduğu ile boştaki eli o günün izini taşıyan koluna gitmişti. “Şimdi daha iyiyim. Zaten önemli bir şey değildi.”

“İyi olmanıza sevindim.”

“Sizin diziniz nasıl?” Soruyu sorduğu anda içinden kendine güzelce saymıştı. Sanki ilk defa kız görmüş bir erkek gibi konuşmayı bile unutmuştu.

“İyi ama sanırım o günün izi olarak hep orada kalacak.”

Tamam telefonu etmişti ama niye aradığı hakkında nasıl bir bahane sunacaktı. İşte bunu düşünmemiştir. Kişisel becerilerine güvenmiş, akışa göre bir şeyler söyleyebileceğinin ayarını yapmıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. İlk telefonla bir yerlere davet etme fikri şimdi gözüne pek mantıklı da gelmiyordu.

“O günden sonra sizi merak ettim ama rahatsız ederim diye arayamadım. Umarım rahatsız etmemişimdir.”

“Yoo... Rahatsız etmediniz. İnceliğiniz için teşekkürler. Gayet iyiyim sağ olun.”

“İyi... Öyleyse ben kapatayım. İyi akşamlar.”

“Size de iyi akşamlar.”

Elindeki telefona inanamaz gözlerle bakıyordu. Gerçekten şimdi onunla mı konuşmuştu yoksa aklının oyunları bu kadar gelişmiş miydi? ‘Yok kesin aklım çok karışık. Olmayan şeyleri olur görüyorum. Yok kesin böyle.’ Tabi telefondaki arama kaydını gördüğünde bunun oyun olmadığını anlaması da hiç zor olmamıştı. Gerçekti... Akay Demir onu aramıştı ama nedendi bu arama bir türlü buna cevap bulamıyordu.

Onunla konuşmuş, düşündüğü kadar sert tepki almamıştı. Bu da tekrar aramak için cesaretlenmesini sağlamıştı. Ama bu sefer aramadan yapacağı konuşmayı planlayacaktı. Yoksa lal olup, kalıyordu. En yakın zamanda onunla bir görüşme ayarlayacaktı. Bu kesin gerekliydi. Yoksa bu kafa karışıklığının bir sonu olmayacaktı.

Aradan geçen üç günün sonunda bir kez daha almıştı telefonu eline. Bu sefer planını yapmıştı. alan telefonun açılmasını heyecanla beklemeye başlamıştı.

“Alo...”

“Merhabalar Asel Hanım.”

“Merhabalar Akay Bey.”

“Yine nereden çıktı bu adam diyorsunuz, değil mi?”

“Estağfurullah... Bu da ne demek... Rahatsızlık vermediğinize emin olabilirsiniz.” Düzgün cmler kuruyordu ama heyecandan da kalbi durmak üzereydi.

“Aslında sizi küçük bir gezinti için aramıştım.”

“Gezinti?”

“Msaitseniz yarın sizinle bisiklete binelim diyecektim.” Bulduğu bahaneyi söylerken yüzünü buruşturmuştu. O kadar düşündükten sonra, bulduğu tek şey bu olmuştu çünkü. Küçük ocuklar gibi bisiklete binelim dediğine aslında inanamıyordu bile.

Doğru mu duymuştu? Yok kesin duymak istediklerini duyuyordu hain kulaklar. “Bisiklet?”

“Ben yarın geçen karşılaştığımız yere gidecektim. Aklıma siz geldiniz. Hem o günün nahoş anısını da güzel bir güne çeviririz.”

“Olur.” apkınlığıyla nl bir adama ‘Olur’ mu demişti? Yok kesin aklından zoru vardı.

“O zaman saat onda orada buluşuruz.”

“Olur.” Bozuk bir plak gibi aynı şeyleri söylüyordu ama aklına da başka bir şey gelmiyordu.

“Ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Yarın görüşürüz.”

“Olur...”

Kapanan telefona şaşkın şaşkın bakıyordu. Yarın Akay Demir’le buluşacaktı. Tamam da o adamın onla ne işi olurdu ki? Her zaman mantıklı biri olmuştu. Şimdi nasıl böyle mantıksız bir olayı kabul etmişti? Onu görmek için inanılmaz bir istek duyan kalbi bunu düşünmeyi reddediyordu. Yarın Akay Demir’le buluşacaktı. İçi içine sığmaz bir halde şimdiden yarın ne giyeceğini düşünmeye başlamıştı.

En sonunda onu aramış ve görüşmek için şansını denemişti. Onun kabul etmesine bu kadar sevineceğini düşünmemişti bile. Telefondaki konuşmalarını düşündükçe kendine gülmeden edemiyordu. Şimdiye kadar karşı cinsle hep arası iyi olmuştu. İlk kez böylesine heyecanlanarak bir konuşma yapıyordu. Asel onun için neydi bunu da yarın anlayacağını umuyordu. Şimdi sabah olmayacaktı. Bu düşüncelerle banyonun yolunu tuttu.

Geç kalmamak için erkenden gelmişti parka. Meraklı gözlerle etrafa bakarken, karşıdan gelen kızı gördü. Hemen seri hareketlerle yaklaşıp doğru yönelip, “Merhaba.” diyerek elini uzattı.

Kendine uzanan eli ürkekçe tutmuştu genç kız. “Günaydın.”

Elindeki ipek gibi sıcaklığın etkisine kapılıp “Günümün aydın olacağına emin olabilirsiniz.” demeyi zor başarmıştı.

Genç kız aklına yeni gelmiş gibi heyecanla konuşmaya başlamıştı. “Affedersiniz sizi tanımadım. Aslına bakarsanız sizi tesadüf eseri televizyonda görmesem hala tanımayacaktım.” derken mahcup bir şekilde yanakları kızarmıştı. “Babamlar sizin takımın hayranı. Hep maç bakarlar ama ben daha önce hiç maç izlememişim.”

Genç kızın doğal hali bu görüşmenin düşündüğü gibi kafasını rahatlatmaktan daha çok karıştıracakını fısıldıyordu. “Daha önce hiç maç izlemedin mi?”

“Hayır.”

“Haklısın bayanlar maç izlemeyi çok sevmez. Ama sen de spor sevgini başka şeylere yöneltmişsin.” derken bisikleti işaret etmişti.

“Sanırım öyle.”

“Bir yarışa var mısın?” Biranda dökülmüştü sözler dudaklarından.

Yapılan meydan okuma en iyi olduğu konuda olunca hemen atılmıştı Asel “Tabi ki de. Futbol konusunda cahil olabilirim ama bu konuda iyi olduğumu söyleyebilirim.” derken keyifli bir gülümseme yerleşmişti yüzünün kıvrımlarına.

“Göreceğiz.”

Sonrasındaki bir saati birbirleriyle yarışarak geçirmişler ve bu ikisini de inanılmaz eğlendirmişti.

“Söylemiştim.”

“Doğru söylemiştin ama ben bu kadar olduğunu tahmin etmemiştim. Seninle bir daha yarış yapmamayı aklımın bir köşesine yazmalıyım.”

“Demek bu kadar kolay vazgeçiyorsun...” derken eğlenceli bir kahkaha atmıştı.

“Buna vazgeçmek demeyelim. Boyumun ölçüsünü aldım. Yenilmeyi hazmedebilirim. Hele de yenildiğim böylesine güzel bir bayansa.”

Duyduğu sözler yanaklarının rengini tekrar ala çalmıştı. “Şey... ben...”

Genç kızın utanmış hali öyle güzel bir görüntüydü ki, saatlerce ona bakabileceğini düşünüyordu. “Sabah kahvaltı yaptın mı?”

Biranda değişen konu şaşırtmıştı. “Efendim?”

“Kahvaltını yapmış mıydın?”

“Aslında yaptım sayılmaz. Neden... Ne oldu ki?”

“Bende yapmadım. Yakın bir yerde kahvaltı yapabileceğimiz bir yer biliyorum. İstersen gidelim diyecektim.”

Onunla her şey çok normalmiş gibi geliyordu. Başkası böyle bir şey sorsa kırk dereden su getirir, gitmemek için bahaneler üretirdi ama ona karşı ağzından tek dökülen yine “Olur.” olmuştu.

“Öyleyse benim arabamla gidelim. Sonra gelip, seninkini alırsın.”

“Tamam.”

On dakika sonra çok güzel bir bahçedeydiler. “Ben zannettim ki, bir kahvaltı yerine falan gideceğiz. Ama burası...”

“Beğenmedin mi?” Bir şeyler anlamak için gözlerine bakıyordu.

“Bunu soruyor musun? Bayıldım.” derken gözleri de sözlerine eşlik eden bir parıltıyla ışıldamıştı.

Bugün hiçbir şey kalbinde yolunda gitmiyordu. Genç kızın her haliyle kalbi daha da değişik bir hale bürünüyordu. “Hakkı Amcayla bir maç sonrası tanıştım. O zamanlar şimdiki takımımda değildim. Sağ olsun o günlerden beri görüşürüz. Ayşe Teyze’nin kahvaltılıkalarının yerini de hiçbir şey tutmaz. Yiyince anlarsın.”

“Böyle çat kapı geldik. Ayıp olmaz mı?”

“Sen merak etme bizi bekliyorlar.”

Şaşkınlıktan açılmış gözleri ile “Nasıl yani?”

“Dün geleceğimi haber vermiştim.”

“Benim geleceğimi biliyorlar mı?”

Kafasını yüzündeki tebessümle iki yana sallamıştı. “Merak etme ben

hazırladıklarından daha az yersem sana da kalır.” derken genç kızla uğraşmanın keyfini çıkarıyordu.

Kapıya yaklaştıkları anda daha çalmadan açılmasıyla iki dünya tatlısı insanla karşı karşıya kalmışlardı.

“Hoş geldin evlat.”

“Hoş bulduk Hakkı baba.” derken yaşlı adama sarılmıştı. Sonrasında da Ayşe Hanım’ın elini öpüp, sarılmıştı büyük bir sevgiyle.

“Bakıyorum yalnız gelmemişsin.” derken Asel’e doğru yönelmişti güngörmüş çift.

Akay, Asel’in yanına yaklaşıp biraz daha öne gelmesini sağlamıştı.

“Arkadaşım Asel... Bunlarda benim iki tonton sevimli taraftarım.”

Asel her ikisinin de saygıyla elini öpüp, utanarak konuşmaya başlamıştı.

“Affedersiniz habersiz geldim. Size de zahmet olacak.”

“Ah güzel kızım ne zahmeti. Zaten ne zamandır uğramıyordu Akay oğlum. Onu görmek bize çok iyi geliyor. Onun misafirinin de başımızın üzerinde yeri var. Hoş gelmişsin yavrum.”

“Sağ olun.” derken sevgiyle gülümsemişti yaşlı kadına.

“Ayşe Teyze, o böreklerden yaptın mı?”

“Sen geleceğim den de yapmaz mıyım hiç? Yaptım tabi. Hadi hemen sofraya geçelim.”

Keyifle yapılan kahvaltıya, güzel sohbetler eklenmiş vakit nasıl geçtiğini bilememişti.

“Her şey için çok teşekkürler Ayşe Teyzem.”

“Ne demek kızım. Lafı bile olmaz. Sakın arayı açmayın. Yine gelin tamam mı?”

Bu söze vereceği yanıtı yoktu. Akay’la aralarında bir şey yoktu. Bugün geçirdiği gün hala hayal gibi geliyordu. Hiçbir şey normal değildi.

Düşünceleri de şaşır, kalmıştı. “Kismet teyzem.”

“Akay oğlum, yine getir Asel kızımı.”

“Getiririm Hakkı Amcam.”

Hareket eden arabanın arkasından bakan ikili, gördüklerinden son derece memnundu.

“Eee ne dersin Ayşem, bizim hayta layığını bulmuş mu?”

Yıllardır büyük bir aşkla sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak “Bulmuş Hakkım bulmuş. Ama daha farkında değil. Lakin yakındır anlaması. Zekidir benim koçum. Öyle elinden kaçırmaz bu pırlantayı.”

“Çok hoş insanlardı. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Sayende çok güzel iki insan tanıdım.”

“Bir de gelirken çekinmiştin.”

“Tamam da haberleri yoktu ki benden.”

“Sana merak etme demiştim.” derken yoldan bir anlığına çektiği gözleri genç kızinkilerle buluşmuştu.

“Haklısın, demiştin.” Birleşen gözler ikisinin de kalp hızını artırmıştı. Akay gözlerini tekrar yola çevirdiğinde, aklında biraz önceki gözlerden başka bir şey yoktu.

Sonunda arabanın olduğu yere gelmişlerdi.

“Çok güzel bir gündü. Çok teşekkür ederim.” derken karşındaki adama gülen gözlerle bakıyordu. O bakışların karşındakine nasıl etki ettiğini bilmeden.

Bugün onunla görüşerek kafasını rahatlatacağını düşünmüştü ama şimdi

geldiği nokta hiçte rahatlama değildi. Yanından gitmesini istemiyordu ama bunun içinde elinden gelebilecek bir Şey yoktu.

“Benim için de çok güzeldi.”

Karşılıklı vedalaŐma sözlerinden sonra arabasının koltuğuna geçmişti genç kadın. Aslında kalbinde bir hayal kırıklığı vardı. İçten içe Akay’ın ona başka bir Şeyler söylemesini beklemişti ama bu olmamıştı.

“Hoşça kal.” derken hayal kırıklığının sesine yansımamasına çalışmıştı.

5. Bölüm

Bu sefer onun böyle gitmesine izin vermemeye kararlıydı. Bu yüzden hiç düşünmeden dökülmüştü kelimeler dudaklarından “Asel seni tekrar arayabilir miyim?”

Yanlış mı duymuştu? “Efendim.”

“Seni arayabilir miyim?”

Gözlerine yansıyan gülüŐüyle cevabını vermişti “Olur.” Söylediği anda da yine aynı kelimeyi kullandığı için kendini tuhaf hissetmişti.

“yleyse görüşürüz...”

Sonrasında arabayı çalıştırmak ve biraz ilerlemek kalbindeki heyecan yüzünden epey zor olmuştu. Ancak arabayı kenara park edip, biraz rahatladıktan sonra yoluna devam edebilmişti.

Akşam yatmadan önce yüzünde aptal bir sırıtışla tavana bakıyordu. Bugün gerçek miydi? Yoksa günlerdir aklındaki düşüncelerin ona bir oyunumuydu? Aynı anda çalan telefon ise hiçbir şeyin hayal olmadığını kanıtıyordu.

“Alo Asel...”

“Akay?”

“Evet benim. Seni rahatsız etmedim umarım.”

Rahatsız etmek mi? Şu an bu aklındaki düşüncelerle hiç örtüşmüyordu.
“Yok tabi ki de etmedin.”

“Sevindim. Ben...” Neden onunlayken böyle oluyordu ki? Kendini kızlarla ilk kez çıkmaya başlayan ergenler gibi hissediyor, iki kelimeyi yan yana koymak için inanılmaz gayret harcıyordu. Ama yüz yüze hiç böyle bir sorun yoktu. Onun yüzüne baktığında her şey kendiliğinden gelişmişti. Bugün bir kez daha anlamıştı ki, Asel günlük bir kız değildi. Ama onun için tam olarak neydi bunu anlaması için kendini dinlemeye ve onunla geçirilecek zamana ihtiyacı vardı. Tabi bu konuda da onun görüşme isteğini kabul edip, etmeyeceği endişesi içine çörekleniyordu. Telefonu tam da bu düşünceler eşliğinde etmişti. “Beni uyku tutmadı da...”

Ne yani uyku tutmadı diye onu mu aramıştı? Her şey çok tuhaf ilerliyordu. Ya da o ilk kez böyle hissettiğinden olayları böyle görüyordu.

“Sende Asel’in sesi güzeldir bana ninni söylesin diye mi aradın?” Gerçekten bunları söylemiş miydi? “Affedersin ben-” karşıdan gelen neşeli kahkaha sözlerini tamamlamasına izin vermemişti.

Genç adam susmayı başarabildiği anda konuşmaya başlamıştı. “İyi laftı. Hem hiçte fena fikir değil. Sesin güzel mi? İstek yapabilir miyim?”

Sanki biraz önce o sözleri söyleyen başkasıymış gibi yine lal olmuştu genç kız. “Bilmem.”

“Nasıl bilmezsin?”

“Daha önce hiç şarkı söylemedim ki...”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Bence sesin güzeldir. Çünkü çok sakın bir sesin var. Bu sesin güzelde şarkı söyleyeceğine eminim.”

Konuşma hangi ara buraya gelmişti ikisi de şaşkıındı. Ama ikisinin de tek emin olduğu telefonda konuşmanın yetmeyeceğiydi.

“Asel müsaitsen önümüzdeki cumartesi günü bir şeyler yapalım mı?”

“Ama senin hafta sonu maçın yok mu?”

“Bu hafta Cuma maçı yapacağız. Haliyle cumartesi dinlenme günüm.”

“Olur.”

“O zaman görüşürüz. Birde bana ninni söylemiş olsan çok güzel olurdu.”

“Efendim?”

Onun bu şaşkın ses tonu rahatlamasını sağlamıştı. “Kendine iyi bak Asel. Görüşürüz...”

“Görüşürüz Akay.”

Telefonu kapattığında, daha erken bir zaman söylemediği için pişman olmuştu ama başka da yapabileceği bir şey yoktu. Maç cumaydı ve antrenman, kamp derken başka müsait zamanı yoktu. Ama onunla yaptığı konuşma gerçekten iyi gelmişti. Şimdilik Asel ona çekingen yaklaşıyordu. Önceliği bu durumu ortadan kaldırmaktı. Tamam onun bu halini de çok beğeniyordu ama ara ara ortaya çıkan lafını esirgemeyen, esprili Asel gerçek olandı.

Yatağına uzandığında hala aklında tek düşünce vardı. Uyuyana kadarda aynı düşüncelerin hapsinde kalarak sonunda uykuya yenilmişti.

“Asel sende bir şey var. Bana söylememeye hala kararlı mısın?”

“Bir şey yok İlknur. Ne olabilir sanki?”

“İşte benim merak ettiğimde bu. Neler oluyor Asel?”

“İlknur bir şey yok dedim ya.”

“Asel-“

Sınıfa giren öğretmen konuşmanın bittiğinin kanıtıydı. “Şimdi elimden kurtulduğunu san Asel Hanım. Ama bu geçici unutma.”

“İlknur!”

Sonraki günler İlknur’un sorgusundan kaçmak daha zor olmuştu. Kendi bile inanmazken bunu en yakın arkadaşı da olsa biriyle paylaşmak zor gelmişti. Hem belki sıradan birkaç küçük görüşmeydi aralarındaki. Ayrıca arkadaşının onu Akay’ın çapkınlıkları konusunda uyaracağını ve fikrini değiştirmeye çalışacağını da biliyordu. Bu yüzden de atacağı ilk adımları sadece kendi kalbinin yönlendirmesiyle, başkasının karışması olmadan atmak istiyordu. Geçen günlerde aklında hep bu düşünceler dönüp durmuştu ve sonunda cumartesi gelip çatmıştı.

Akay'la o günden sonra bir kez daha telefonla konuşmuşlar, bunda da buluşacakları yeri ve saati kararlaştırmışlardı. Ama nereye gideceklerini ne yapacaklarını bilmiyordu. Bu yüzden de ne giyinmesi gerektiği hakkında en ufak fikri yoktu. Önceki gece geç saatlere kadar elbise konusuna kafa çatlatmış, en sonunda da hem şık hem spor olan bir konsept oluşturmayı başarmıştı.

“Anne ben çıkıyorum.”

“Çıkıyor musun?”

“Şey... Arkadaşlarla buluşacağız.” Annesine gerçeği söylememek hiç hoşuna gitmemişti.

“Kendine dikkat et. Geç kalma kızım.”

Evlerinden iki sokak ileride alacaktı Akay. Kendi arabasıyla gelebileceğini söylese de, buna şiddetle itiraz etmişti. Bekleme yerine geldiğinde, onun çoktan geldiğini görünce kalbi kanatlanmaya şimdiden başlamıştı.

“Merhaba.”

“Hoş geldin.” Gerçekten de çok hoş gelmişti. Geldiği anda sanki onunla her şey de değişmişti. Açtığı kapıdan binince, kendi de şoför tarafına geçmiş ve yol almaya başlamışlardı.

“Sana da zahmet oldu. Adresi verseydin, ben kendim gelirdim.”

Bir anlık yolun boş olmasından aldığı cesaretle kafasını yana çevirmiş ve genç kızın gözleriyle buluşmuştu. “Bunu duymamış olayım.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz...”

“Ben nereye gideceğimizi bilemediğim için ne giyeceğimi çok düşünemedim.”

Daha gördüğü dakika güzelliği gözlerini kamaştırmıştı. “Senin giyim konusunda çok uğraşmaya ihtiyacın yok. Bunu dert etme.” Aslında söylemek istediği ‘Çok güzelsin’di. Ama bunu söylemek için biraz daha

beklemesi gerektiğini iç sesleri fısıldıyordu.

Duydukları iltifat mıydı? Yani başka ne olabilirdi ki? “Teşekkür ederim.” derken suratını hayranlıkla genç adamdan tarafa dönmüştü. Aynı anda onunda dönmesi ile gözleri onlardan önce birbirlerine bir şeyler fısıldamaya başlamıştı. Bakışlarını ilk çeken araba kullanması yüzünden Akay’dı. Ama çekmek düşündüğünden de zor olmuştu.

Sessiz geçen dakikaların sonunda gelmişlerdi. “Umarım beğenirsin.”

Küçük, çok sevimli bir lokantanın girişindeydiler. Gözleri mekandaki tüm detaylara kayıyordu. Duvardaki kara kalem çalışmaları olsun, masaların üstündeki örtüler olsun başka yerlerden çok farklıydı. Daha insanı içeri girmeden sarmalayan çok sıcak bir yerdi.

“Bayıldım.” derken gözleri de buna eşlik eder gibi parıldamıştı.

O an Akay’ın kalbi de bundan nasibini almıştı. Oturdukları masada siparişlerini verdikten sonra koyu bir sohbete dalmışlardı.

“Akay Abi siparişleriniz.”

“Teşekkür ederim Adem.

Garson çocuk hem siparişleri masaya yerleştiriyor hem de dünkü maçla ilgili hararetli bir şeyler anlatıyordu. “Abi ya gol hiçte ofsayt değildi. O hakemin gözleri mi bozuktur ne? Hem sana da sarı kart gösterdi.”

“Hak etmiştim.” derken yüzündeki gamzeleri ortaya çıkarır bir gülüş sergilemiş, karşısında ona hayranlıkla bakan bir çift gözün kalbini kaçınıcı kez tekletmişti.

“Abi ya yine çenem düştü. Kusuruma bakmayın. Hadi size afiyet olsun.”

“Sağ ol koçum.”

“Buraya sık mı gelirsin?”

“Evet. Her hafta gelirim dersem inan.”

“Bende maçı izledim. Ama o dediğini anlamadım.”

“Hangisini?”

“Hani of... ofsayt mı faul mü onu?”

Kelimeleri bulmak için üstün bir çaba sergilediği yüzünün şekilden şekle girmesinden belliydi. “Ofsayt. Hatırlamaman çok normal. Çünkü çoğu erkek bile hala bunu tam olarak çözemiyor. Akşam ki maçta da olduğu gibi.”

“Babamda o goldü dedi. Şey babam ve kardeşim sizin takımın çok büyük hayranı. Maçları hiç kaçırmazlar.”

“Sen izlemez misin?” derken duyacaklarına olan merakı artmıştı. Sanki o maçları izliyorum dese, oynadığı oyun daha da değerli olacakmış gibi.

“Şey... Aslında hiç izlemezdim ama son haftalarda izliyorum.” derken gözlerini utangaç bir şekilde kaçırmıştı.

“Neden?”

“Hoşuma gitti sanırım.”

“Sanırsın?”

“Başta çok tuhaf geldi. 22 adam, bir top ve kale. Ama izledikçe değişik bir şeyler oldu. Sanki anlamlanmaya başladı her şey.” Tabi bunda onun ne kadar etkili olduğunu söylemeyi kendine yasak kılmıştı. Zaten onun yanında tuhaf davranıyordu. Şimdi adama sadece maçta seni izliyorum. Seni düşürdükleri anda yerimden fırlıyorum. Bu da bizimkilerin bana garip garip bakmasına neden oluyor diyemezdi ya.

“Haklısın bu sporun zevkini bilmeyen için her şey bu kadar. Ama benim için bir meslekten çok yaşam. O sahaya çıkmak, insanların tezahüratlarını duymak... Ayağıma aldığım topla sıradaki hamleyi düşünmek ve attığım goller ve sonrası hepsi bir hayal gibi. Tabi arada kartlar, fauller ve başka olumsuzluklarda oluyor ama işin özü ben futbola aşığım. Sanırım onsuz bir hayat düşünemem. Benim için yemek içmek kadar önemli.”

Onun kendini böylesine açık bir şekilde ifade etmesi çok hoşuna gitmiş, hayranlığı daha da artmıştı.

“Bunu anlamış olacaklar ki, bizimkiler daha küçükken yazdırdılar kulübün altyapısına. Sonrası da çalışma... çalışma... çalışma...”

“Sesin bundan şikâyetçi gibi gelmiyor.”

Gözlerini karşısındaki kızın gözlerine yönlendirip “Değilim. Sevdiğim bir işi yapıyorum ve bundan da para kazanıyorum. Başka ne isterim ki?”

Öncesinde evet başka ne isterim ki, deyip gününü yaşıyordu ama karşısına çıkan bu disiplin temsili kız hayatta her şeyin eğlence olmadığını, kalbin değişik bir şeyler için de atma ihtimali olduğunu fısıldamaya başlamıştı.

“Haklısın ne ister...” Sözlerini sürdürürken içindeki kıskançlığın diline vurmasına engel olamamıştı. “Tabi çevrende de bir sürü güzel kız var. Her erkek böyle bir hayat ister, değil mi?”

Genç kız haklıydı. Yıllarca bunun avantajını iyi kullanmıştı. Şimdi kalkıp da haksızsın diyemezdi ya.

“Doğru çevremde hep kadınlar oldu.”

Tamam bunu duyacağını bilerek sormuştu. Öyleyse neden duydukları bu kadar içini acıtmıştı.

“Ama biliyor musun zamanla hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Öncesinde zevk aldığın şeyler sonrasında sana en küçük bir tatmin vermiyor. Zaman insanı da duyguları da değiştiriyor. Sanırım yaş ilerledikçe daha dingin bir hayata özlem artıyor.” Onun kendisini tam olarak tanımasını istiyordu. bu yüzden de ne sorarsa dürüstlikle alacaktı yanıtını.

Sonraki dakikalar birbirlerini daha iyi tanıdıkları anlara ev sahipliği yapmıştı.

“Saati doğru mu görüyorum?” derken gözleri kocaman açılmıştı genç kızın.

“İşin mi vardı?”

“İşim yoktu da, bu kadar vaktin geçtiğini anlamamıştım.”

“Öyleyse kalkalım.” Aslında hiçte kalkmak istemiyordu. Onunla geçireceği dakikaların daha çok olmasını dilerdi.

“Tamam.”

Yol boyu arabada da konuşmaları sürmüş, ikisi de geçirdikleri günün güzelliğine kapılmıştı.

“Her şey için çok teşekkürler.”

“Asıl ben teşekkür etmeliyim. Senin sayende çok güzel yerler öğreniyorum.”

“Umarım oralara hep benle gidersin.” Sözler arabadan inmek için hareketlenen kızın şaşkınlıkla kendisine dönmesine neden olmuştu.

Kalbinden başka şeyler geçse de, ilk adımı atan olmak istemiyordu. Yanlış anlayıp, bu konuda kendini son sürat yere çakılmaktan koruyordu kendince. “Gideriz.” Her şey sadece bu tek kelimeye yüklenmişti. Bunun içinde hem umut, hem de biraz daha sabır vardı.

Arkasından baktığı kızın kırılganlığı, doğallığı dünya üzerinde daha görmediği güzellikler olduğunun kanıtıydı. Keşke bir kez daha dönse arkasını derken, bu isteği sanki kabul olmuş gibi yavaşça arkasını dönmüştü Asel. Aynı anda gözleri buluşmuş ve yine birbirlerine çok güzel şeyler söylemişlerdi.

Asel ürkekçe kaldırdığı elini hafif hafif sallarken, karşısındaki adam da onu taklit eder gibi elini kaldırmış ve aynı karşılığı vermişti. Apartmanın merdivenlerini çıkarken akli da, duyguları da karmakarışık olmuştu.

Eve geldiğinde sanki yüzünden bir şeyler anlaşılmış gibi bir hal içindeydi.

“Hoş geldin kızım. Ne yaptın bugün?”

“Ben mi?” sanki bir şey yapmış gibi yakalandığını hissetmişti. “Şey... Arkadaşlarla gezdik.”

“İlknur’la mıydın?”

“Yok anne o Hakan’laydı. Ben başka arkadaşlarımlaydım.”

Kızının halinde bir tuhafılık vardı bugün. Sanki bir şeyler gizliyor gibiydi. Ama ne? Bunu öğrenmek için çok beklemeyeceğini biliyordu ama kızı kendini şu an açmak istemiyorsa onu sıkıştırmakta istemiyordu.

“İyi hadi elini yıka masaya geçeceğiz.”

“Tamam anne.”

İzin bitmiş antrenman günü gelmişti. Herkesle birlikte ısınma hareketleri yaparken, aklı kendinden çok uzaklardaydı. Genç kızın bazı mimikleri aklına geldikçe aptal bir sırıtış yüzünü kaplamaktan geri kalmıyordu.

“Bakıyorum neşen yerinde.”

Daldığı güzel düşlerden arkadaşının sesiyle gerçekliğe dönmüştü. “Yerinde tabi. Olmaması için bir neden mi var?”

“Bilmem... Son zamanlarda seni kulüpte de çok görmüyoruz. Ne oldu yeni bir yer mi keşfettin?”

“Bir şeyler keşfediyorum ama sanırım bu benim keşfim değil. Yıllar önce başkaları tarafından edilmiş. Ben sadece onları takip ediyorum gibi.”

“Akay senle konuşanda kabahat.”

“Sordun söylüyorum Selim. Ne var anlamayacak?”

“Aman aman nasılda anlaşılır konuştun...”

“Siz ikiniz konuşmayı kesinde o hareketleri doğru yapın.”

Hocalarının uyarısından sonra konuşmayı bırakmış hareketlere dönmüşlerdi.

“Asel Hanım bana olanları anlatacak mısınız? Yoksa bir hafiye gibi sizi izlememi mi tercih edersiniz?”

Arkadaşının öğrenmek istediği şey konusunda, ne kadar istekli olabileceğini biliyordu. Bu yüzden de artık ondan kaçışı yoktu. “Sen ciddi misin İlknur?”

“Deneyebiliriz. Ama bana tercihim soracak olursan, olayı bu kadar uzatmadan öğrenmemi sağla. Yoksa attığın tüm adımları izlerim.”

“Sana inanırım yaparsın.”

“İyi öyleyse saklamayı bırak ve gerçeklere yol ver.”

Demek gerçekleri istiyordu. Öyleyse alacaktı. “Ben Akay’la görüşüyorum.”

Duyduklarından sonra ağızındaki kahveyi karşıya püskürtmüştü.

“İyi ki karşımda oturmuyordum İlknur.”

“Kızım insan alıştıra alıştıra söyler. Biranda derdin neydi de pat diye söyledin?”

“Peşime takılacak Sherlock’tan korktum da.”

“Bilirsin Sherlock Holmes bile benim elime su dökemez.”

“Biraz önceki tepkinden sonra dökemeyeceğini gördüm zaten.” deyip gülümsemişti.

“O anlık bir refleksti.”

“Sana bir şey söylemeden önce ne kadar dikkatli olmam gerektiğini anlamış oldum. Aynı zamanda da karşına oturmamam gerektiğinin.”

“Aman da aman, şaka da yaparmış. Şaşkınlığım geçti, devam et bakalım.”

Sonrasında olan her şeyi arkadaşına anlatmış, ondan bir yanıt bekler halde yüzüne odaklanmıştı.

“Eee ne düşünüyorsun?”

“Bunda düşünecek bir şey yok. Adam senden hoşlanıyor gibi. Tabi senin ona olan hislerine hiç gelmiyorum. Sen hoşlanmayı geçeli çok oldu.”

Arkadaşının sözlerini doğrular bir bakış göndermişti genç kıza. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum İlknur. Kalbim onunla olmanın güzelliğini fısıldarken, aklım deli misin o çapkınla ne işin olur diyerek beni caydırmaya çalışıyor. Onun yanındayken ona bakan her gözü kıskanıyorum.”
Sözlerinden sonra buluşmalarında çevrelerindeki çoğu kızın ona bakışları gelmişti aklına. Tanınmamak için çok uğraşsa da, etkileyici fiziğini de gizleyemiyordu. Bu da karşı cinsin bakışlarındaki beğenilerle görülüyordu. Onunlayken bu bakışları görmemeye çalışmak inanılmaz zor oluyordu. Genç adamın bunda hatalı olmadığı bilse de, yine de ona kızmak istiyordu.

“Onunla zaman geçirdin Asel. Sen ki, insanlar hakkında daha ilk dakikada fikir sahibi olursun. Şimdiye kadar bu düşüncenin tersi çıktığına rastlamadım.”

“Ama o zaman ayaklarım yere basıyordu. Şu an ise belli değil mi?”

“Sence seninle neden geziyor olabilir. Sana bir şey hissetmese bence seninle vakit geçirmezdi. Neticede çevresinde öyle baş döndürücü kadınlar var ki...”

Arkadaşına sinirli bir bakış göndererek konuşmaya başlamıştı.

“Hatırlattığın için sağ ol.”

“Kızım eğer onunla olacaksan buna alışacaksın. Karşındaki neredeyse tüm genç kızların kalbini çalabilecek beyaz atlı bir prens.”

“Biliyor musun onunla geçirdiğim zamanlarda bunun gerçek olduğunu düşündüm. Okuduğum masallardaki gibi öyle anlayışlı ve ilgili ki...” aynı anda buluşmalarındaki yaptığı küçük ayrıntılar aklına gelmişti. Her girdiği yerde kapıyı açışı, her yere ilk onun girmesini bekleyişi, anlattığı en basit

şeyi bile çok önemli bir konuymuş gibi dinleyişi. Her bir anı ardı ardına geçiş yapmıştı zihninde.

Arkadaşının gözlerinde gördüğünün gerçek aşk olduğunu biliyordu. Çünkü kendi de Hakan'a aynı şekilde bakıyordu. "Asel bence kalbini dinle."

Arkadaşının sözleri kendi düşüncelerinden sıyrılmasına ve merakla yüzüne bakmasına neden olmuştu. "Kalbimi mi?"

"Evet kalbini. Beni biliyorsun Hakan'ı daha ilk gördüğümde etkilenmiştim ama cesaret edemedim ve bak kaybettiğimiz koskoca üç yıl oldu. Sen bu hataya düşme. Kalbini dinle Asel. Nedendir bilmiyorum ama içimden bir his doğru olan bu diyor."

Arkadaşıyla yaptığı konuşma rahatlamasını sağlamıştı. Biriyle paylaşmak çok iyi gelmişti. "Ama bana sormadı ki?"

"Neyi sormadı?"

"Arkadaştan öte bir şeyler olup olamayacağımızı."

"Asel sen adamı öldürürsün."

"Niye? Ne dedim ki?" Şaşkınlıkla bakıyordu arkadaşına.

"Eğer onun yanında da çekingенliğin devam etmişse adam ne yapacağını bilememiştir."

"Yani öyle diyorsun." derken Akay'la olan zamanlardaki Asel'i düşünmüştü.

"Asel hadi kalkalım. Yoksa eve geç kalacağız."

Arabasına bindiği anda telefonu çalmıştı.

"Merhaba Asel."

"Merhaba."

"Dersin yoktu değil mi?" Eğer müsait değilsen kapatayım."

“Yok ben de eve geçecektim. Dersler bitti. Müsaitim yani.”

“Günün nasıldı? Sınavın iyi geçti mi?”

Onun sınavını hatırlamasına şaşırmıştı. Halbuki sadece konu arasında küçük bir şekilde geçmişti. Bu da onu gerçekten dinlediğinin en güzel kanıtıydı. “Çok iyi geçti.”

“İyi öyleyse bunu kutlamalıyız.”

“Kutlamak mı? Sınavımın iyi geçmesini mi kutlayacağız?” derken şaşkındı.

“Sen ne istersen onu kutlarız. Ama ne yapayım çikalım demenin başka yolunu bulamadım.”

Karşıdan gelen itirafla yüzünde güller açmasını sağlamıştı.

“Kutlamak için ne yapmayı öneriyorsun?”

“Sinemaya gidebiliriz. Sonra da güzel bir yerde yemek yiyip, küçük bir pasta ile bu kutlamayı gerçekleştiririz.”

“Olur.”

“Öyleyse yarın ikiye ne dersin? O zaman benim antrenmanda bitmiş olur.”

“Tamam iki.”

“Kendine dikkat et. Kurallara uymayı unutma.”

“Ben dikkatli bir şoförüm. Sen kendine bak. Hız sınırlarıyla arası iyi olmayan ben değilim.”

“Bakarım.” derken onun kendini düşünmüş olmasının verdiği keyifle yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Kapanan telefonda sonrada dalgın dalgın onunla olan günlerini düşünüyordu.

“Akay çıkıyor musun?”

Arkadaşının seslenmesini bile duyamayacak kadar kendiyle meşguldü.

“Kime diyorum... Akay...”

Sesini duyuramayacağını anladığı anda omzundan sarsmıştı arkadaşını.

“Hey kime diyorum. Selim’den Akay’a...”

“Ne var oğlum ya...”

“Bilmem onu sen söyleyeceksin. Kaç haftadır sende bir şeyler var. Hani seni tanımasam âşıksın diyeceğim.”

“Niye benim neyim varmışta âşık olamıyorum?”

“Hiç... Sorun da bu ya... Şimdiye kadar kadınlarla ilişkilerine bakacak olursak sende kalp olduğunu düşünmemeye başladım.”

“Bir kere o görüştüğümüz kadınlarla kalp işine hiç girmedim bu bir... Onların da benden istediği bu değildi bu da iki. Bu yüzden herkes alacağını aldı.”

“Haklısın bizi gerçekten biz olarak gören birini bulmak ne kadar zor. Ya ün, ya para ya da akıllarında ne varsa onun peşinde olan kadınların arasında olunca, insan normal ilişkiler nasıl oluyor unutuyor.”

“Kendi adına konuş.”

Arkadaşının ani çıkışı meraklı gözlerle ona bakmasına neden olmuştu. “Sen de var bir şeyler. Anlatmaya niyetin var mı?”

“Şimdilik sadece şunu bil yeter. Herkes aynı değil hayatta.”

“Oğlum oldu olacak şarkının devamını da getirseydin.”

“Gerisi duruma uysa söyledim ama ancak bu kadarı uyuyor.”

“İyi tamam sormayı bıraktım. Akşam geliyor musun?”

“Bizimkilere uğrayacağım. Annem yoksa yine polise haber verme tehditlerine başlayacak.”

“İyi öyleyse selam söyle.”

“Tamam. Size iyi eğlenceler.”

“Hangi tür filmlerden hoşlanırsın?”

“Konusunu beğendikten sonra hepsini izlerim. Ama sonu kötü biten romantik film sevmem. Sen ne tür filmler izlersin? Dur söyleme! Macera, değil mi?”

“Doğal olarak her erkek gibi.”

“Ben gösterimdeki filmlere bakmadım. Umarım senin fikrin vardır.” Kendine suçlu bir çocuk gibi bakan adamın suratı her şeyi açık ve net anlatıyordu. “Senin de hiç fikrin yok?”

“Bakmak aklıma gelmedi. Nasıl olsa bir şey buluruz dedim.” Aslında sinemaya gelmeyi her normal çiftin yaptığı sıradan bir şeyi yapmak için istemişti.

“İyi artık şansımıza ne çıkarsa?”

Yarım saat sonra salondaki koltuklarda yerlerini almışlardı. Yanındaki adamın sikkın suratına bakınca gülmeden edememişti. “Şansına bu çıktı, ne yapalım?”

“Koskoca sinemada bir tane bile macera filmi olmadığına inanamıyorum.”

“İstemiyorsan girmezdik.”

“Olsun bu bana ceza olsun. Bir yere davet etmeden önce her şeyi araştırmam gerektiğini hatırlarım.” Sözler ağzından böyle çıksa da, kalbi

Asel'le olmanın keyfini yaşıyordu.

Aradan geçen yarım saat sonunda gözleri artık ekrandakileri görmemeye başlamıştı. Kapanan gözlerini tekrar açıyordu ama bunun nafile olduğunu anladığında çoktan uyuya kalmıştı.

“Akay şu adamın yaptığını gördün mü?”

Yanından hiç ses gelmemesi üzerine kafasını yana çevirdiğinde büyük bir sürprizle karşılaşmıştı. Genç adamın gözleri kapanmış ve kafası öne doğru eğilmiş bir haldeydi. Duruma nasıl tepki vermesi gerektiğini şaşırılmıştı. Ama tek bildiği öyle uyumaya devam ederse, maçta kesinlikte sağa sola bakamayacak olduğuydu. Uyandırmamaya özen göstererek, genç adamın başını omzuna doğru eğmiş ve rahat olması içinde duruşunu ona göre ayarlamıştı. Bu süre boyunca uyanmamasına ise çok şaşırılmıştı. Demek derin uyuyordu. Akay bulunduğu yerin rahatlığını aldıktan sonra kafasını biraz daha gömmüştü bulunduğu omza.

Asel için o andan sonrası filmle alakasının kesilmesi olmuştu. Ara ara baktığı ekrandaki görüntülerin yerine Akay'la geçirdikleri günler geliyor. Ayrıca omzunda uyuyan adamın sıcaklığı ve hoş kokusu bedeninde değişik etkiler yapıyordu. Onunla bir ömür bu yakınlığı paylaşabileceğini anlayalı çok olmuştu ama bunu ilk kez bu kadar kesin görüyordu. Arada kalkmamış ve onun rahat uykusuna devam etmesini sağlamıştı.

Sonunda film bitmiş ve ışıklar açılmıştı. Çıkanların gürültüsü ve ekrandan gelen yüksek ses Akay'ın keyfini bozmuştu. Halbuki nasılda rahat bir durumda hissediyordu kendini. Gözlerini yavaşça araladığında nerede olduğunu ve ne yaptığını anlamıştı. Üstelik kafasının bulunduğu yerde hayal gibiydi. Ne yani film boyu Asel'in omzunda mı uyumuştur?

Onun uyandığını anladığı anda seslenmişti. “Günaydın.”

“Özür dilerim.”

“Önemli değil.”

“Neden uyandırmadın?”

‘Öyle güzel uyuyordun ki kıyamadım.’ Dilinin ucuna gelen bu sözleri tutmuş ve dudaklarından başka sözlerin dökülmesine izin vermişti. “Sana

daha fazla eziyet etmek istemedim.”

“İstersen tekrar bilet alalım. Bak bu sefer söz veriyorum uyumayacağım.”

Onun karşısında suçunu affettirme çabalarına gülümseyerek karşılık vermişti. “Önemli değil Akay. Başka zaman izleriz. Yoksa geç kalacağım.”

“Burada kendimi affettiremeyeceğim belli oldu. En iyisi sana güzel bir yemek ısmarlamak.”

“Bak buna hayır demem.”

Onlar konuşmaya daldığı için salonun boşaldığını ancak etraflarına bakınca anlamışlardı. Bu çıkışlarının kolay olacağını gösteriyordu. Akay’ı kimsenin tanımasından endişelenmeyeceklerdi. Salondan çıkıp, yürümeye başladıkları anda Akay’ın telefonu çalmaya başlamıştı.

“Affedersin önemli.”

“Bak tabi.” derken Akay’a güzel bir gülümseme göndermişti.

Onun gelmesini beklerken de etrafındaki afişleri inceliyordu.

“Bak bak kimleri görüyoruz?”

6. Bölüm

Arkasından gelen sesler hiçte hoşuna gitmemişti. Yavaş yavaş dönerken karşılaşacağı yüzlere kendini hazırlamaya çalışıyordu. “Merhaba kızlar.” demişti ama şu an en son görmek istediği iki kız tam da karşısındaydı. Üstelik olayı daha sinir yapan biraz ileride Akay’ın telefon görüşmesinden sonra dönecek olmasıydı. Keşke onlar yanındayken gelmeseydi. Bu ikilinin onu görmesini istemiyordu. Bu düşüncelerle hemen yanlarından ayrılması gerektiğini düşünüp, konuşmaya başlamıştı. “Bende tam aşağı inecektim. Sonra görüşürüz.”

“Ne oldu örnek öğrenci? Arkadaşlarına birkaç dakika bile mi ayıramayacak kadar meşgulsün?” derken Sırma bir kaşı havada bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Sadece gerçekten acelem vardı Sırma. Buyur seni dinliyorum.” derken aynı ifadeyi bu seferde kendisi takınmıştı karşısındaki kıza karşı.

“Seni burada görmek çok ilginç. Ben senin dersten başka bir şeye vakit ayırdığını düşünmezdim. Demek ki, bizim okul birincimiz boş zamanlarında sinemaya da gelirmiş.”

“Her şeye yetecek vaktim var. Beni düşündüğün için teşekkürler.” Son kelime teşekkürden çok karşısındakinin kinayeli laflarına bir cevaptı.

“Tabi canım, tüm öğretmenlerin gözünü boyayan birisin. Aslında ders bile çalışman gerekmiyor. Bu yüzden vaktin çok olmalı.”

Tüm söylenenlerin sinirle söylendiğini biliyordu. Geçen sınavda kopya isteği konusunda yardım etmemişti. Üstelik bu, ders sırasında öğretmen tarafından anlaşılmış, bu da Sırma’ya ciddi bir uyarı olarak dönmüştü. Şimdi tüm hıncı bundandı. Söyledikleri mantıksız olsa da, sırf içindeki bazı şeyleri ortaya dökmekti. “Haklısın her şeye vaktim var. Düzenli çalışınca insan her şeye yetişiyor.”

Nasıl okul Asel’inse, buralarda onun alanıydı. Bu yüzden de karşısındaki kıza haddini bildirmek istiyordu. İçindeki kıskançlığın tetiklemesiyle konuşmaya başlamıştı. “Buraya kimle geldin? Kesin kitaplarınla

gelmişsindir.” Bu söz iki kızın da keyifle gülmesini sağlamıştı.

“Bakıyorum espri yapabiliyorsun. Ben senin yerinde olsam evde oturup, ders çalışırdım. Neme lazım bir yıl daha okulun falan uzar.”

Sözler, karşısındaki kız üzerinde düşündüğünden de fazla etki etmişti. Ama kendini de engelleyememişti. Hep alttan aldığında, daha da sinir olaylarla karşılaşılıyordu. Bu yüzden karşısındaki nasıl istiyorsa öyle davranmıştı bu sefer.

“Bakıyorum da çenemiz çok düşmüş. Acaba bunda okulda kayrılman etkili olmuş olabilir mi?”

“Sırma daha fazla kendini küçük düşürmesen iyi edersin. Sen de bende biliyoruz bunun kayrılmaya alakalı olmadığını. Müsaade ederseniz, gitmem gerekiyor.” Oradan hemen ayrılmazsa birazdan Akay yanlarına gelmiş olacaktı.

“Biliyor musun senin gibi her şeyi bildiğini zanneden insanlar gerçekten çekilmez oluyor. Zaten bunun için yanına tek erkek sinek bile yaklaşmıyor ya...” Yüzünde alayla karışık bir gülümseme vardı.

“Haklısın sineklerle işim olmaz.” deyip, kıskanç ikilinin yanından geçmek için hamlede bulunduğu anda genç kızın önüne geçmesi ile olduğu yerde kalakalmıştı.

“Sırma kendinde misin?” derken genç kızın gözlerinin ta içine bakıyordu.

“Gayet iyiyim. Kötü olmam için bir neden göremiyorum. Okulun en popüler kızıyım. Her istediğimi elde edecek kadar akıllıyım ve bana deli divane olan bir erkek arkadaşım var. Pardon sen erkekten anlamazsın ki... Bu yüzden söylediklerimin ne demek olduğunu bile bilemezsin. Affedersin...” sözlerindeki alay ve kıskançlık hissedilmeyecek gibi değildi.

“Bence bu konuşma bitmiştir! Size iyi günler.” Tam hareketlendiği anda önünde birine çarpmıştı. Kafasını kaldırdığı anda da gözleri Akay’ın gözleriyle karşılaştı. İşin kötüsü Akay hem gözlüklerini hem de kafasındaki şapkayı çıkarmıştı.

“Akay!”

Aynı anda iki kızda şaşkınlık ve sevinç çılgınlıklarıyla “Akay Demir!” diye yanında seslenmeye başlamıştı.

Akay’ın gözleriyse hala Asel’in gözlerindeydi. O gözlerde hüznü vardı ve yanlış anlamamışsa, buna neden olanlarda yanındaki iki kızdı. Onu üzmeye kimsenin hakkı yoktu.

Asel yanındakilerin duymasından çekinir bir halde sessizce fısıldamıştı.
“Gidelim.”

“Beni arkadaşlarıyla tanıştırmayacak mısın?”

“Akay lütfen!” sözlerde çaresizlik vardı. Bunun nedenini biliyordu. Kendi için endişeleniyordu Asel. Bu iki kızın onu burada biriyle gördüklerini herkese anlatmaları ve bu konu yüzünden Akay’ın tekrar basına malzeme olmasını engellemek için susmayı tercih ediyordu. Teknik direktörün bu konudaki kati tutumunu onunla konuşmuştu. Bu yüzden onu korumak istiyordu.

“Endişelenme.”

İki kızın biraz önceki sevinci yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Karşılarındaki ikiliyi izliyorlardı ve bunda bir tuhaflık vardı. Göründüklerinden de yakın bir resim çiziyordu karşılarındaki çift.

Akay genç kızı hafifçe tekrar arkadaşlarından yana çevirmişti. “Aslında tanışmana değmez ama...” sözleri sadece yanındaki adamın duyacağı şekilde fısıltı şeklindeydi. “Bu Sırma okulumuzun en popüler kızıdır. Diğerleri ise onunla aynı özelliklere sahip Nigar... Ama ‘arkadaş mısın?’ dersin bunun olmadığını söyleyebilirim.”

“Merhabalar bayanlar.” derken karşılarındaki kızların gözlerinin içine bakmıştı. Onlarda almaları gereken uyarıyı almıştı. Bu bakışlarındaki ani değişimden belli oluyordu.

“Sohbet etmek isterdik ama gitmeliyiz. Müsaadenizle.” Sonrasında karşılarındakilerin tek laf bile etmelerine izin vermeden Asel’in elinden tutup, çıkış tarafına doğru yönlenmişlerdi.

“Neden tanışmak istedin ki?”

“Sadece hak ettikleri şekilde gözlerine bakmak istedim.”

“Şimdi bunu herkese anlatacaklar.” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

“Ben şimdiye kadar böyle birçok kişiyle tanıştım. Merak etme tek kelime bile etmeyeceklerdir. Kıskançlık o iki kızı kör etmiş. Sana benim hakkımda tek soru bile sormayacakları gibi bizi de kimseye anlatmayacaklar.”

“Buna nasıl emin oluyorsun?”

“Sen bana güven. Hadi onları unut da, sana söz verdiğim yemeği yiyelim. Ben çok acıktım.”

Sonrasında keyifli bir yemekten sonra Akay’ın onu eve bırakmasıyla sonlanmıştı. Yatağa uzandığında aklında omzunda uyuyan Akay’ın hissettirdikleri vardı. Nasıl da alışmıştı ona. Onsuz geçen tek gün bile düşünmek istemiyordu. Her şey çok çabuk ilerliyordu ama buna itirazı yoktu. Çünkü kalbi çok güzel şeyler fısıldıyordu.

Sonraki günler Akay’ın önemli bir maçı olduğu için görüşememişlerdi ama bu anlarda telefon imdatlarına yetişmişti.

“Umarım her şey güzel olur. Başarılar.” Gönder tuşuna bastıktan sonra maç saatini beklemeye başlamıştı. Ne zaman bu kadar fanatik olmuştu haberi yoktu.

“Abla sende maç izliyorsun ya... Dünyada olmayacak deneni hiçbir şeye inanmam artık.”

“Zevzek sende!”

“Doğru diyor kızım. Senin maç izleyeceğini rüyamda görsem inanmazdım.”

Sanki onun neden maç izlediğini anlayacaklarmış gibi biranda paniklemişti
“Hoşuma gitmeye başladı. Bunda ne var ki?”

“Yok bir şey tabi kızım.”

“Hadi maç başlıyor.”

Sonrasında ekranda sadece Akay kalmış sanki her şey bir pusun ardına gizlenmişti. Onun topla yaptığı hareketleri izliyor, düşürüldüğü pozisyonlarda yüreği ağzına geliyor, o sinirlendikçe kendi de içten içe bu duygularla doluyordu. Dakikalar geçtikçe kendini daha da kaptırdığından yanında maç izleyenlerin yorumunu bile duyamayacak bir hale gelmişti.

“Hakemin gözüne gözlük lazım. O pozisyonda hiç faul var mı?”

“Baba zaten bu hakem her maç böyle.”

“Böyle gidersek bu maçı almamız çok zor. Halbuki iyi avantaj olacaktı.”

Maçın önemini daha önceden Akay’dan duymuştu. Şampiyonluk yolunda önemli bir virajdı. Aldıkları anda çok avantajlı bir duruma geçecekler ve farkı koruyacaklardı. Ama işler hiçte yolunda görünmüyordu.

“Oğlum ayağının altında yumurta mı var? Düzgün koşsana.”

“Baba şu sekiz numara nasıl da sert oynuyor. Hakemde hiç görmedi yaptıklarını.”

Sonunda birinci devre beraberlikle sonlanmıştı.

Maçın araya girdiğini anlayan annesinin sesi gelmişti mutfaktan “Aysel çayları götür kızım.”

“Geldim anne.”

İkinci yarı başladığında takım daha toparlanmıştı. Yerinde değişiklikler hemen hissediliyordu.

“Ben demiştim Akın’ın yerine Şamil’i alması gerektiğini. Bak şimdi takım nasıl oynuyor?”

“Zaten Şamil’le başlamaması hataydı.”

Babası ve kardeşinin konuşmalarını dinlemek inanılmaz keyifliydi.

Türkiye’de herkesin teknik direktör olduğunu öğrenmişti şu kısa süre içinde. Akay’la gittikleri ve onu tanıyanların hepsi muhabbetin bir yerinde takımı kurup, taktiklere başlıyordu.

“Baba bak yine sekiz numara. Çoktan kırmızıyla atılmalıydı.”

“Hakem sertliğe çok pirim veriyor. Bu gidişle sakatlık olacak.”

İkinci yarının ortalarına doğru sekiz numaranın hedefi bu sefer Akay olmuştu. Akay’ın acıyla yere düşmesi sonucu ağzından istemsiz olarak “Hı” sesi dökülmüştü.

“Merak etme abla. Bir şeyi yoktur. Onlar alışkın bu darbelere.”

Onlar alışkın olabilirdi ama kalbi yerde acı içinde kıvranan bir Akay’a alışkın değildi. Onun tanıdığı Akay her zaman çok sevecen ve güler yüzlü olmuştu.

Sonunda Akay ayağa kalktığı anda sıkıntıyla tuttuğu nefesini büyük bir rahatlamayla vermişti.

“Söylemişim.”

Daha bu olayın üstünden beş dakika geçmeden sekiz numara bu sefer daha ağır bir faulle durdurmuştu Akay’ı.

“Şu şeref...zin yaptığına bak. Resmen adamın bacağını kıracaktı.”

O anlarda duyduklarının hiçbir anlamı yoktu. Akay çok acı çekiyor bu da yüzünden çok net anlaşılıyordu. Ekranı bakarken kendi canının yandığını hissediyor ona bir şey olmaması için dualar ediyordu.

“Umalım da ciddi bir şey olmasın.”

Ekrandan ise yorumcunun ve maç anlatanın yorumları yükseliyordu.

“Akay öyle kendini bırakan oyunculardan değil.”

“Hocam sizce pozisyon gereği miydi?”

“Ne pozisyonu resmen adamı biçti.”

“Kırmızı kart mı diyorsun?”

“Net kırmızı. Hakem evham yapmadan vermeli.”

Sonraki dakikalarda Akay saha kenarına alınmış, maça devam edememişti. Çıkarken bu duruma sinir olduğu her halinden belliydi.

“Kötü oldu. Şimdi bu maç hayatta dönmez.”

Aklında maçın ‘m’si bile yoktu. Şu an tek isteği onun hakkında bir haber almaktı. Ama bunu yapacağı tek kişiyi bile tanıımıyordu. Akay’la görüşüyordu ama çevresindeki kimseyle tanışmamıştı. Bu yüzden de maçın bitimine kadar bu düşüncelerle kendi kendini yemişti.

“Dedim maç böyle biter diye. Neyse ki yenilmedik. Bu daha kötü olurdu. Bir puan bir puandır. Umalım da Akay’ın sakatlığı ciddi olmasın. Tam da yine eski formunu bulmuştu.”

Sonunda odasına geçebilmişti. Aklında tek düşünce Akay’dı. Tekrar telefonunu aramıştı ama yine ulaşamamıştı. “Of Akay neredesin? Merak ettiğimi hiç mi düşünmüyorsun?”

Sıkıntıyla geçen dakikalarda elinde telefon durmadan arıyordu. Sonunda ulaşamayacağını anladığı anda da telefonu kenara bırakmıştı.

Oyundan çıktığı gibi hastaneye götürmek istemişlerdi ama sonucu öğrenmeden gitmemişti. Maçın son düdüğüyle birlikte de hastanenin yolunu tutmuştu.

Gerekli kontrolleri yapıldığında artık tüm kasları yorgunluktan feryat ediyordu. Neyse ki ciddi bir şey yoktu. Bacağında çarpmaya bağlı ödem oluşmuştu. Bunun için önümüzdeki maç oynamasa iyi olacağını belirtmişti doktorlar.

Arabasına bindiği an aklına gelmişti telefonunun yanında olmadığı.

“Ersin benim çanta statta kaldı. Oraya gitmeliyiz.”

“Yok orada değil tesislerde.”

“İyi hemen alalım. Bizimkiler meraktan ölmüştür. Annemle konuştum ama hastaneden sonrada ararım demiştim. Şimdi benden telefon almadan uyumaz.”

Sonunda çantayı almış ve eve geçmişlerdi. Ersin'i de gönderdikten sonra kendini rahat kanepeye bırakmıştı. Telefonu eline aldığı an arama sayısı şaşırmasına neden olmuştu. Asel ne kadar çok aramıştı. O anda aklına gelmişti son zamanlarda maçları izlediği. Nasıl bu kadar unutkan olmuştu. Telefonda hemen numarayı tuşlayıp, karşıdan gelecek sese odaklanmıştı.

“Akay, iyi misin?”

Sesi nasılda endişeli geliyordu. Onu bu kadar meraklandığı için kendine kızmıştı.

“Affedersin, hastaneydi, kontroldü derken, telefonu da unutmuşum.”

“Şimdi iyisin, değil mi?”

“İyiyim merak etme. Bu darbelere alışkınım.”

“Ama ben alışkın değilim. Seni öyle görünce çok korktum.”

“Endişelenme. Çok iyiyim.”

Onun iyi olduğunu öğrendikten sonra rahat bir nefes almıştı. “İyi dinlen tamam mı?”

“Buna emin olabilirsiniz. Yarın bizimkilere geçeceğim. Annem beni görmeden rahat etmez.”

“Hakkı kadının.”

“Demek ondan yanasın.”

“Haklıdan yanayım. Hadi şimdi konuşmayı bırak ve güzelce dinlen.”

“Görüşürüz...”

Günler birbirini takip ederken, yaşanan güzelliklere yetmiyordu. Asel geçen zamanda yaşadıklarına inanamıyordu. Bu sürede her gün neredeyse Akay’la görüşmüşlerdi. Bu bazen saatler süren bir telefon görüşmesiyle, bazı zamanlarda birbirlerini tanımak için yaptıkları buluşmalarla geçmişti. Bu günlerde birbirleri hakkında birçok şey öğrenmişlerdi. Hayal gibi geçen günlerde tek eksik ilişkilerinin ismiydi. Geçirdikleri günleri düşününce yaşadıklarına sadece arkadaşça demek hata gibi geliyordu. Resmen Akay onunla flört ediyordu. Ama kendini hiçbir şeye tam olarak bırakmayan bir yapıda olduğu için Akay’a bir sınır çizdiğinin farkındaydı. Kalbi her şeyi düşünmeden yaşa dese de, hiçbir zaman böyle bir insan olmamıştı. Şimdi de bunun sıkıntısıydı ilişkilerindeki kesinliğin olmayışı. Tam bu düşüncelere kendini kaptırmışken çalmıştı telefonu. Ekrana daha bakmadan kalbi hissetmişti arayanın kim olduğunu.

“Akay...”

“Aramamı bekliyor muydun?”

Sanki karışındaki adam görecekmış gibi kafasını iki yana sallamıştı. “Sanırım kalbim hissetti.” Sözler ağzından çıktığı anda eli sanki konuşmasını geri alabilirmiş gibi ağzına gitmişti. “Şey... Ben...”

Duyduğu söz Asel’in ilk kez kendini tam olarak açtığı ender anlardandı. Birlikte vakit geçirmeye başladıklarından beri, böyle anlar o kadar nadirdi ki, bazen aralarında gerçekte ne oluyor diye kendini sorgular olmuştı. Ama küçük bir hareketiyle Asel her zaman bu düşüncelerinde koca bir delik açıp, oradan olanca güzelliğini sunuyordu. O anlarda hayatının bundan sonrası için şüpheye yer bırakmayacak şekilde kalbindeki yerini hissettiriyordu. Seviyordu Asel’i. Hem de kelimelere dökmekte zorlanacak kadardı içindeki sevdası. Bu hangi ara böyle büyük bir şeye dönmüştü anlamamıştı ama tek bildiği bundan çok memnun olduğuydu. Onunla görüşmeleri yetmiyordu. Her an yanında olsun, yeni güne onun su gibi berrak yüzünü izleyip uyanmak istiyordu. Artık ilişkilerindeki bu belirsizliği

adlandıracaktı. “Evet... Sen...”

Telefondan önce artık daha açık olma konusundaki sözleri aklına geldiğinde sözlerde düşünmeden çıkmıştı dudaklarından “Seni özledim. Bu yüzden telefonun senden gelmesini diledim.”

“Asel... Sen...”

Biraz önceki şaşkınlık sözlerini onun dudaklarından duymak çok hoşuna gitmişti. “Evet... Sen...”

Aynı anda ikisi de gülmeye başlamıştı.

“Sanırım bu telefonla olmayacak. Yarın antrenman bitimi seni alsam bir yerlere gitsek?”

“O zaman dersim bitmiş olur.”

“Öyleyse her zaman ki yerden alırım seni.”

“Tamam. İyi uykular.”

“Sana da. Rüyanda beni gör.”

Sanki bunu söylemesine gerek vardı. Onu ilk gördüğü andan beri rüyalarına başka kimse girmemişti. Onun sözlerini içindeki kırıltılarla düşünürken, uykuya yenilmişti.

Okula yakın çok işlek olmayan bir sokakta Asel'i bekliyordu. Onunla görüşmeye başladığından beri, her zaman kullandığı arabanın aksine başka bir arabayla geliyordu. Dikkat çekip, yaşadığı anların bölünmesini istemiyordu. Bu yüzden de kendince önlemlerinden biriydi bu da. Açılan kapı beklediğinin geldiğinin kanıtıydı.

“Çok beklettim mi?”

“Senin geleceğini bildikten sonra bir ömür beklerim.” Aldığı karar konuşmalarında daha açık olmasına neden olmuştu.

Genç adama çevrili olan yüzü duyduklarıyla aydınlanmıştı. Zaten içinde olan kıpırtılarda bugünün değişik olacağını söylüyordu. Yüzündeki eşsiz tebessümle kendine bakan adamın kalbine ılık rüzgârlar estirecek sözler dökülmeye başlamıştı dudaklarından “Bekletmem Akay... Senin olduğunu bilirsem bekletmem.”

Aralarındaki etkileşim o kadar yoğunlu ki, ortamdaki havada resmen kıvılcımlar çakıyordu. Birbirlerinin gözlerinden ayıramadığı bakışlarına, Akay’ın elini uzatıp, yanağına dökülen birkaç asi saç kenara çekmesi ve elinin arkasıyla yanağını okşaması eşlik ediyordu.

“Biliyor musun saçlarının açık halini görmeyi çok isterdim.” Görüşüklerinden beri bir kez bile düzenli toplanmış saçları özgürce omuzlarındaki yerini almamıştı. Sanki müebbet bir cezayı çekiyor gibi hep saç lastiklerinin altında hapistiler.

“Ben saçlarımı daha önce hiç açık yapmamıştım ama sen istersen-”

Sözleri Akay’ın sözleriyle yarım kalmıştı. “İsterim. Hem de çok.”

Arabanın içindeki romantizm dolu dakikalardan sonra baş başa kalabilecekleri güzel bir yere gelmişlerdi. Günün bu saatinde çok kimsenin olmadığı, olanlarında kendileriyle ilgilendiğı, ağaçların arasında çok sakin bir yerdı.

“Şu tarafa doğru yürüyelim mi?” derken aklında kalbindekileri sahibine sunma zamanın geldiğinin sinyalleri kıpırtılar yükseliyordu.

“Yürüyelim.”

Sonbaharın sararan yaprakları bir bir dökölüyordu ağaçlardan. Hazırlık vardı kışa, bunu her yaprak tanesi çok net ifade ediyordu.

“Böyle yerleri nasıl biliyorsun?”

“Hayatımın büyük bölümü hep insanların arasında geçti. Kendimi dinlemek istediğimde böyle yerlere ihtiyacım oluyor.”

“Demek dinlenmek için geldiğin bir yer. Buraya arkadaşlarınla mı geliyordun?” Aslında bilmek istediği başka bir şeydi ama bunu soracak cesareti kendinde bulamamıştı.

Genç kızın asıl sormak istediğini anlamıştı ama kendiyle hala arasında bir çizgi çizmesini kabullenemiyordu. “Asel neden benimleyken kendini rahat bırakmıyorsun? Asıl kalbinden geçenleri neden direkt sormuyorsun?” derken gözlerindeki değişik bir parıltıyla bakmıştı karşısındaki kıza.

Onun gözlerinden aldığı cesaretle konuşmaya başlamıştı. “Ben böyle şeyler yaşamadım Akay. Çevremdeki tüm erkekleri kendimden uzak tuttum. Hiçbiri bana özel bir anlam ifade etmedi. Ama senle her şey çok farklı...” deyip güç almak ister gibi derin bir nefes alıp vermişti. “Ben kendimi nerede görmem gerektiğini bilmiyorum.” derken çaresizlik karışımı bir bakışla bakmıştı kendini dinleyen adama.

Genç kızın çekingen hali içine dokunmuştu. Ondan hep açık olmasını istemişti ama onun kendi gibi her konuda deneyimli biri olmadığını unutmuştu. Karşısındaki kızın elini tutup, tam kalbine gelecek şekilde göğsünün üstüne koymuştu. Sonrasında da şaşkınlıkla bakan kızın gözlerine, içindekilerin hissettirdikleriyle bakıp “İşte burada gör Asel. Tam burada.” deyip, göğsündeki eli alıp bu sefer dudaklarına götürmüştü.

“Akay...”

Sözlerin bittiği yerdeydiler. Konuşan sadece gözleriydi. Genç adam o gözlerde gördüklerine tutunup, Asel’e daha da yaklaşıp, Heyecanlı bir şekilde nefes alıp veriyordu genç kız. Gözleri öyle güzel parlıyordu ki, bir ömür güneşe ihtiyaç duymayacağını hissettirmişti parıltıları. Elleri kırılacak nadide bir eşyaymış gibi Asel’in yüzüne nazik dokunuşlar bırakıyordu. Aynı anda da onun kapanan gözleri ve sıklaşan nefesiyle kendi de düşünme yetisini kaybetmişti. Yavaşça eğildiği dudaklarına küçük masum bir öpücük kondurmak istemişti, duygularının delili olarak. Ama daha genç kızın dudaklarına dokunduğu anda bunun masum bir dokunuş olmadığını anlamıştı. Tek dokunuş yanmasına ve yakmasına yetmişti. Birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de yaşadıkları anın büyüüne kapılmış gibiydi. Sonrasında ondan ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi genç kıza sarılmış ve ipek saçlarına birbiri ardı öpücükler kondurmaya başlamıştı.

“Seni seviyorum.”

Duyduğu kelimelerle zaten sınırlarda olan aklını da kaybetmesine neden olmuştı. Genç adamın göğsüne daha da sokulurken kendi de içindekilere yol vermişti. “Bende seni seviyorum Akay.”

7. Bölüm

Birbirlerine duygularını itiraf ettikten sonra her şey daha güzel olmaya başlamıştı. Aralarına çektikleri sınır kalkmış, her şey tüm güzelliğiyle yaşanmaya başlamıştı. Yaşadıklarının gerçek olduğuna inanamıyordu. Seviyor ve seviliyordu. Beyaz atlı prensi tam da istediğı gibi gelip, ona çarpmıştı.

“Kızım artık bana bir şeyler anlatacak mısın?”

Havalarda olan akli annesinin sözleriyle yerine oturmuştu. “Efendim?”

“Ne dediğimi anladın Asel. Bu yüzden şansını zorlama.”

Zaten annesine anlatmak istiyordu ama konuya nasıl başlayacağını bilmediğinden erteliyordu. Konu açıldığında göre, içindekileri onla paylaşabilirdi.

“Anne ben biriyle görüşüyorum.”

Kızının olaya direkt girmesi şaşırtmıştı. “Ne zamandan beri?”

“Birkaç ay oldu.”

“Neden bana anlatmadın?”

“Nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun kızım. Ben senin annenim.”

“Biliyorum ama yapamadım işte.”

“Tanıyor muyum?”

“Aslında yüz yüze hiç karşılaşmadınız ama tanıyor olabilirsiniz.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Anne o Akay Demir.”

Kızından duyduğu isimden sonra endişeyle bakmıştı. “Kızım şakanın sırası değil.”

“Şaka yapmıyorum anne. Zaten anlatamamamın bir nedeni de buydu.”

“Nerede tanıştınız?”

“Hani bana biri çarpmıştı.”

“Sana çarpan o muydu?”

“Oymuş ama ben bilmiyordum. Onu tanımıyordum bile. Babamlar maç izlerken öğrendim.”

“Kızım onun hakkında çıkan haberleri biliyorsun. Ona güvenebileceğine emin misin?” sözler endişesini belli ediyordu.

“Anne beni tanıyorsun. Eğer ona güvenmesem şimdi sana ondan bahsediyor olmazdım.”

“Ciddi misiniz?”

“Evet anne.”

“Öyleyse ne zaman tanışacağız?”

“Ona kalsa hemen ama ben biraz daha beklemekten yanayım.”

“Kuşkuların mı var?”

“Kuşkum yok da, babamın karşısına onu nasıl ıkaracağımı bilmiyorum.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Anne onu takımının en iyi oyuncusu diye sevmek başka, damadı olarak benimsemek başka. Biliyorsun Akay’ın geçmişi de çok parlak değil. Babam ona inanmayabilir. Bu yüzden biraz daha beklemekten yanayım.”

“Ama bu şekilde beklemenin boş olduğunun farkında mısın? Beklediğin zaman babanın onun hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştireceksin?”

Annesinin haklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden en mantıklı olan, olayın babasına açılmasıydı. Ama bunun için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Anne bu biraz daha aramızda kalabilir mi?”

Kollarına sığınan kızına “Olur kızım. Ama sende emin olmadan hiçbir adım atma. Tamam mı?” derken kalbide sıkıntıyla dolmuştu. Asel’i her erkeğin başını döndürecek kadar güzeldi. Her istediği kadını elde etmeyi bilen bir erkeğin ona zarar verebileceği düşüncesi bile endişesini artırıyordu. Kızına güveniyordu ama karşısındaki adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu bu da her şeyi daha zor hale getiriyordu.

“Tamam annem.”

“Günün nasıldı bir tanem.”

“Bugün anneme senden bahsettim.”

“Ne dedi?” derken duyacaklarına kendini hazırlıyordu.

“Seninle ne zaman tanışabileceklerini sordu.”

“Hemen deseydin.”

“Hemen deseydim de babamın kalbine mi inseydi?”

“Affedersin. Biliyorum çok tez canlıyım.”

“Affedildin. Söyle bakalım senin günün nasıl geçti?”

“Sırrı Hoca canımızı çıkardı. Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Üstelik bugün seni de göremedim. Özledim seni.”

“Bende.”

“Yarın hiçbir bahaneyi kabul etmiyorum.”

Zaten onun da bahane sürmek gibi bir niyeti yoktu. Onunla yarın görüşmek demek, ilk kez ders asması anlamına geliyordu ama bunu düşünmeyi sonraya bırakmıştı. Hem bir kez ders asmaktan da kimseye zarar gelmezdi. Bunu telafi edebileceğini biliyordu. “Akay Bey, sizinle görüşmekten kaçmak için ne zaman bahane ileri sürdüm söyler misiniz?” Sesine kattığı yalancı bir sitemle konuşmuştu.

“Buna hiçbir zaman gerek duymayacaksın hayatım.”

“Seni seviyorum Akay.”

“Bende seni. Sanırım bunu söylemekten de hiç bıkmayacağım.”

Telefonu kapatmak ikisi içinde hiç kolay olmamıştı.

“Saçların çok güzel olmuş.” derken beğenisi gözlerinden belli oluyordu. Elinin tersini saç boyu zarif hareketlerle gezdirirken, bir yandan da genç kızın gözlerine tüm sevgisiyle bakıyordu. Kendisi için bir alışkanlığını terk etmişti. Bu onun için çok önemliydi.

“Beğendin mi?” Utangaç bir bakışla bakıyordu sevdiğinin yüzüne.

“Beğenmek mi? Ben seni daha ilk gördüğümde beğenmişim bir tanem. Sen yine aynı olsan da sorun yok. Ben sana vurgunum, saçına değil. Ama şunu söylemeliyim sana saçlarını aç dediğim için kendime kızıyorum.”

Duyduklarıyla iki duyguyu da yaşamıştı. “Neden?”

“Şimdi sana bakan herkesi kıskanacağım. En iyisi seni kimseye göstermemek.”

Genç adamın sözlerinden sonra keyifli bir kahkaha atmıştı. Sevdiğinin gözünden tarifini sevmişti.

“Merak etme ben kimseye bakmam. Söyle bakalım bugün ne yapacağız? Bana eşofmanla gel dedin.”

“Futbol oynayacağız.”

Duyduğu ile şaşkın şaşkın Akay’ın suratına bakakalmıştı. “Doğru mu duydum?”

“Evet canım doğru duydun.”

“Ama ben hiç anlamam ki...”

“Ben sana öğreteceğim. Ama öncelikle şu senden açık bırakmanı istediğim saçlarını güzelce toplamalıyız.”

Asel’in elleri saçlarına gittiği an “Sen bırak ben yaparım.” Diyerek genç kıızı bir kez daha şaşırtmıştı. Sonunda özenle topladığı saçları bu seferde kendisi tokanın hakimiyetine bırakmıştı.

“Evet şimdi hazırsın.”

“İkimiz mi oynayacağız?”

“Hayır takımımız var.”

Çalmaya başlayan telefon konuşmalarının bölünmesine neden olmuştu.

“Efendim Ersin?”

İsmi duyduğu an biranda irkilmişti genç kız. Bir şeyler vardı bu adamda. Bakışlarından çok rahatsız oluyordu. Onunla olduğu ortamlarda nedensiz bir huzursuzluk boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu. Neyse ki, çok fazla karşılaşmak zorunda kalmıyorlardı.

“Çocukların yanına gidiyoruz Asel’le.”

“...”

“Tamam sonra görüşürüz.”

“Affedersin canım. Ersin birkaç görüşme yapmam gerektiğini hatırlatmak için aramış. Evet ne diyorduk.” Sonrasında oynayacakları takım hakkında küçük bir açıklama dinlemişti.

Sonunda geldikleri halı sahada gördüklerine inanamıyordu. En büyüğü 13 yaşlarında olan kızlı erkekli grup maç için giyinmişti.

“Geç kaldın Akay Abi.”

“Haklısınız çocuklar ama suç benim değil, yeni transferimizindi. Maça çıkmak için biraz nazlandı. Sanırım sizin yeteneğinizden korktu.”

“Akay!”

“Efendim hayatım?” derken keyfinin yerinde olduğu her halinden belliydi.

“Abi o hiçte futboldan anlıyormuş gibi görünmüyor.” Gurubun başı olduğunu tahmin ettiğı çocuk konuşmuştu.

“Bugünkü görevimizde bu zaten. Ona bu oyunu sevdirmek ve bu arada da bilmediğı kuralları ona öğretmek.”

“Akay abi o kim?”

Soru yedi yaşlarında küçük bir kız çocuğundan gelmişti.

“Cimcimem gel buraya bakayım.” Küçük çocuk beklediğı bu teklifmiş gibi

hemen atılmıştı kollarına.

“Demek ablanın kim olduğunu merak ettin. Sence kim?” derken kucağındaki kızın gözlerinin içine gülümseyerek bakıyordu.

“Sevgilin mi?”

“Seni gidi... Neler de biliyormuş bu küçük kuş.”

Aynı anda birkaçı daha konuşmaya başlamıştı. “Akay abinin sevgilisiymiş.”

Ortam biranda herkesin konuşmasıyla şenlenmişti.

“Hey böyle gevezelik mi yapacağız yoksa maça hazır mısınız?”

“Biz hep hazırız.” Sözler bilgiç tavırlı bir erkek çocuğundan gelmişti.

“Tamam şimdi takımları seçelim.”

On beş dakika sonunda takımlar seçilmiş ve başlamak için hazır haldelerdi.

“Hadi bakalım Asel Hanım içinizdeki cevheri görelim.”

“Akay ben nasıl oynayacağımı bilmiyorum ki...” gözlerindeki ürkeklik görülmeyecek gibi değildi.

“Önsezilerine güven. Bu kadar kişi bir topun peşindeyiz. Tamam mı?” derken keyifle gülümsemişti.

“Çok yardımcı oldun?” derken yalancı bir sitemle bakıyordu.

Ayağına gelen ilk topu ne yapacağını bilememiş ve daha vurmadan da başkasına kaptırmıştı. Sonrasındaki de aynı olmuştu ama sonunda üçüncü gelen topa vurabilmişti.

“Aferin Asel.”

Yirmi dakikanın sonunda artık nefes nefese kalmıştı. Ama diğerleri hala aynı heyecanla devam ediyorlardı. “Ben bittim.”

“Hey Asel abla. Daha bitmedi ma.”

“Ama ben bittim Alper.”

“Hadi beş dakika kaldı.”

Uzaktan Akay’ın sesi geliyordu. “Asel hanım maçı normal sahada ve kırkbeş dakika yapsak haliniz ne olurdu?”

“Sanırım sahadan sedyeyle çıkardım.”

“Hadi ama...”

Küçük ocukların isteklerini kırmamak için son beş dakikayı da tamamlamıştı. Düdük çaldığı anda da kendini hemen en yakındaki banka bırakmıştı.

“Öldüm.”

Tüm ocuklar yanına toplanmıştı. “Asel çok güsüzsün.” Sözler küçük Minel’den gelmişti.

“Demek çok güçsüzüm küçük cimcime. Gel bakayım.” Yakaladığı küçük kızı öpücük yağmuruna tutmuştu. Küçük ocuk hem gülüyor hem de “Kurtar beni Akay.” diye sesleniyordu.

Gördüğü görüntüyü hafızasına yazmak ister gibi izliyordu. Her gün biraz daha âşık oluyordu Asel’e. Bunun bir sonu olacağını düşünmüyordu.

“Akay kurtar beni.”

“Demek cimcimem tutsak alınmış. Yetiştim bir taneme.”

“Kurtar Akay.”

Sonunda küçük Minel, Akay’ın kucağındaydı. Aynı anda da gülen yüzüyle Asel’e dil çıkarmakla meşguldü.

Aradan geçen on beş dakikanın sonunda ikinci yarı için yerlerini almıştı herkes. Düdükle başlayan ma yine çekişmeli sürüyordu. Bu arada Asel’de

iyice ısınmıştı. Birkaç kez başkalarının ayağından top bile çalmıştı. Tam kaleye yakın durduğu bir anda da ayağına gelen topa dokunup, ağlarla kucaklaşmasını sağlayınca küçük çocuklar gibi bağırmaya başlamıştı.

“Ben gol attım! Gol attım!”

Küçük çocuklar tarafından etrafı sarılmış ve onların kendisini kucaklamasıyla da bu güzel an hafızasındaki en özel köşede yerini almıştı.

“Tebrikler.”

“Akay ben gol attım.” deyip, kendini genç adamın kollarına attığında hala çok heyecanlıydı.

Onun küçük çocuklar gibi neşeli haline bayılmıştı. Maçlara çok sık onunla gelmeliydi. Bu anlar eşsizdi.

Sonunda maç bitmiş ayrılık vakti gelmişti. Başta mesafeli olduğu olayı, sonrasında o kadar çok sevmişti ki, giderken huysuz çocuklar gibi surat bile asmaya başlamıştı.

Çocuklar hep bir ağızdan belirtmişti isteklerini. “Yine gel Asel. Seni çok sevdik.”

“Bende sizleri.” derken hepsini tek tek kucaklamıştı.

Ayrılmak düşündüğünden zor olmuştu. Arabaya bindiğinde hala aklı onlardaydı.

“Sende ne cevherler varmış Asel Hanım.”

“Ne yaparsın doğuştan yetenekliymişim ama yaştan kaybettim.”

“Ne olmuş yaşınıza?”

“Çok geç kalmışım çok. Yoksa size ciddi rakip olurdum Akay Bey.” derken eğlendiği her halinden belliydi.”

“Buna ne şüphe.”

“Onları çok sevdim Akay. Yine gelelim tamam mı?”

“Tabi geleceğiz. Bir kere ile olur mu?”

“Olmaz tabi. Ciddi eğitime ihtiyacım var.”

“O zaman size antrenman programı hazırlamak lazım doğal yetenek hanımefendi.”

“Antrenman programı mı?”

Sonunda Akay’ın saydıklarından sonra duyduklarından etkilenmiş bir şekilde geri adım atmıştı. “En iyisi ben işime bakayım. Bu yaştan sonra günde sekiz saat antrenman yapamam.”

“Bu kadar çabuk mu vazgeçiyorsun?”

“Yok haddimi bilirim.”

“Tamam antrenman konusunda anlaştık ama kurallar konusunu çalışacağız. Sana daha ofsayt nedir onu anlatacağım. ”

“Yok ben bugün başka bir eğitim daha almayayım. Resmen bittim.”

“Biraz önce hiç öyle demiyordun.”

“Densizlik etmişim.”

Akay’dan ayrıldıktan sonra eve gittiğinde vücudu resmen isyan bayraklarını çekmişti.

“Anne ben geldim.”

“Hoş geldin kızım.” Kızının bitkin haline şaşkın şaşkın bakarken “Kızım bu ne hal?”

“Maç yaptık anne.”

“Sen maç mı yaptın?” duydukları gözlerinin kocaman açılmasına neden olmuştu.

“Evet. Akay ve çocuklarla maç yaptık. Anne ben çok yorgunum. Hemen

kendimi bir yerlere atmalıyım. Yoksa halim harap.”

Odasına giden kızının ardında bakarken onun ilk defa kendiyle alakalı bir şeylerle mutlu olduğunu görmenin huzurunu yaşıyordu. Hep onun kendine vakit ayırmadığından yakınırken, şimdi ondaki bu değişiklikler hoşuna gidiyordu. Mutluydu kızı. Bunu her anne yüreği gibi hissediyordu kendi kalbide.

“Bal gibi goldü ya.”

“Bende anlamadım nasıl saymazlar.”

“Bunun neresi ofsayttı? Hakeme gözlük lazım.” Daldığı maç esnasında farkında bile olmadan konuşmuştu.

Hem babası hem de kardeşi duyduklarından sonra ekrandaki maçı bırakıp, aynı anda Asel’in suratına bakmışlardı.

“Ofsayt mı?”

Kardeşinin sorusuna sanki söyledikleri çok normalmiş gibi cevap vermeye başlamıştı. “Baksana tabi ki de ofsayt değil.”

“Abla nereden anladın ofsayt olmadığını?”

Aklına Akay’ın geçen bu kuralı anlatmak için uğraşmaları gelmişti. Bu da istemsiz olarak yüzünde bir gülümsemeye neden oldu. O güne tekrar dönmüştü.

“Bak şimdi sana şu çok merak ettiğin ofsayttı anlatacağım.”

"Bunun için tahta gerekli miydi?" derken karşısında öğretmen edasında olan adama bakıyordu.

"Senin ayrıntılı olarak anlaman için en iyisi."

"Hı... Anladım. İyi başla bakalım."

"Bak kırmızıyla çizdiklerim bizim takım, siyahla çizdiklerimde kırmızı olacak. Bunda anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Bak bu da kaleci."

"Akay benle dalga mı geçiyorsun. Onun kaleci olduğunu anladım zaten."

"Aklımdan bile seninle dalga geçmeyi geçirmem hayatım. Evet devam ediyorum."

"Bir zahmet etsen iyi olur."

"Şimdi bizim takım yani kırmızılar atak yapıyor. Bak bu oklar atak oluyor."

"Devam et."

"Şimdi bak top havalandı. Şurada bizim takım oyuncularını var. Kırmızı olan. Bir de kaleci var."

"Sen bana ofsaytı anlattığına emin misin?" derken bir kaşı havaya kalkmıştı.

"Evet hayatım. Neden ki?"

"Hiç... Devam edebilirsin."

"Tamam bak şimdi ilerideki oyuncuların duruş yeri önemli." diyerek ikisini işaretlemişti. İşte bunlar olayı daha iyi anlamamızı sağlayacak."

"Aslında bu kadar ayrıntıya gerek yoktu. Direkt anlatsan yeterdi."

"Senin her şeyiyle anlamana yardım ediyorum hayatım."

"İyi et bakalım."

"Nerede kalmıştık? Dur hatırladım." diyerek tekrar tahtaya dönmüştü.

"Bak bu kırmızılı oyuncu, son rakip oyuncusundan ve toptan daha yakın

kaleye. İşte bu duruma biz ofsayt diyoruz. Ama kolların önde olabilir. Çünkü futbolda kolları kullanmayız. Onlara çarpanın cezası ayrı olur. Ha bir de bunun pasifi var.”

“Akay mola...” diyerek eliyle işaret yapmıştı.

“Bak bu olmadı. Biz molayı öyle almayız. Ancak yarı biter içeri gireriz.”

“Sen ciddi misin?”

“Yok bu şakaydı...” diyerek gülümsemişti.

“Neyse ki...” deyip gülümseyerek kafasını iki yana sallamıştı.

“Anladın, değil mi?”

“Aslında neyi anladım biliyor musun? Kadınların neden ofsaydı anlayamadığını. Çünkü siz erkekler olayı öyle karışık anlatıyorsunuz ki, sonra da kadınlar anlamıyor diye konuşuyorsunuz. Ver bakalım şu kalemi.” deyip kalemi almış, sildiği tahtaya sadece birkaç şekil çizmişti. Sonra da bir çizgi çekip “İşte bu kırmızılı şimdi ofsaytta. Yani Top sana atıldığı anda kaleye rakibinden daha yakın olamazsın. Doğru mu?” diyerek kendine şaşkınlıkla bakan adama gülümsemişti.

“Doğru...” derken hala tahtaya bakıyordu.

“Bence bu şekilde anlatılsa, bunu anlamayacak bayan kalmaz. Hatta o ofsaydı kaçırın futbolculara ve hakemlere de böyle basit bir çizim lazım. Ne dersin?” deyip göz kırpmıştı.

“Seni takıma ofsayt hocası yapacağım hayatım.” deyip keyifle gülümsemişti. “Ne kadar zeki bir sevgilim olduğunu bana unutturmadığın için teşekkürler.”

“İltifatlarınız başımı döndürdü Akay Bey. Asıl ben size teşekkür ederim.”

“Bu halloldu şimdi diğerlerine geçelim.”

“Bence bugünlük yeter.” diyerek ellerini pes ettiğini belirtir şekilde kaldırmıştı.

Aklındaki düşünceleri öteleyip, karşısındaki dönmüştü. “Çünkü o oyuncunun topa müdahalesi yok. İşte bu yüzden ofsayt değil.” Konuşması bittiği anda babası ve kardeşinin maçı bırakıp kendiyile ilgilendiklerini anlamıştı.

“Siz beni bırakıp maça baksanıza. Neredeyse gol atacaklardı.”

“Yok abla sen maçtan da daha ilginçtin.”

“Niye ki?”

“Bunu gerçekten soruyor musun?”

“Evet.”

“Kızım daha birkaç ay öncesine kadar futbolun ‘f’sini bile bilmezken, şimdi bize ofsayt dersi veriyorsun. Senin çok zeki olduğunu zaten biliyordum. Bugün buna bir kez daha şahit oldum.”

“Bunda bir şey yok ki baba.”

“Senin bunda bir şey yok dediğin şeyi bak sahadaki hakem bile bazen tam çözemiyor.”

Sonrasında maça dönmüşlerdi ama gün Asel’in futbol bilgisiyle ilginçleşmiş, sonrasında da aralarında keyifli bir sohbet konusuna dönmüştü.

O gün sürprizi kendi yapmaya karar vermişti. Antrenmandan yorgun çıkacağını düşündüğü için tesislerin önünde onu bekliyordu. Akay’ı çok şaşırtacaktı bu yüzden de yüzünde bunun keyfini süren bir gülümseme hakimdi. Antrenman bitmişti ve futbolcular dağılmaya başlamıştı. Herkes çıkmıştı bir Akay kalmıştı. İçerde bu kadar saat ne yapıyordu ki bu adam? Sonunda onun çıkmasıyla yüzünden eşsiz bir gülümseme belirmişti. Arabasının kapısını açıp indiği anda ise hayatının şokunu yaşamaya başlamıştı. Genç ve güzel bir kadın kollarını Akay’ın boynuna dolamış ve

dudağına bir öpücük bırakmıştı.

8. Bölüm

Olduğu yerde donmuş gibi kımıldayamadan onları izliyordu. Akay kadının kolunu tutmuş ve onu arabasına bindirmişti. Araba gözden kaybolurken hala yaşadığı şokun etkisinde olan vücudu buna hiçbir tepki veremedi. Öylece duruyordu.

Gördüğü sahne gerçek miydi? Akay başka bir kadını mı öpmüştü? Onunla nereye gitmişti? Her bir soru kafasını daha da ağrıtıyor, gözlerinden akan yaşların şiddetini artırıyor. Ne yani şimdi Akay onu kandırmış mıydı? Başka biriyle birlikteyken kendiyle dalga mı geçiyordu? Zaten onun gibi birinin kendisini seveceğini nasıl düşünmüştü? Arabasına bindiğinde gözlerinden akan yaşlar daha da şiddetlenmişti. Bu halde eve de gidemezdi. Ailesini meraklandırmak istemiyordu. En iyisi İlknur'a gitmekti.

Çalan kapıyı açtığı anda gördüğü bir anda korkutmuştu.

“Aseeel!”

“İlknur çok kötüyüm.” derken çoktan kendini arkadaşının kollarına bırakmıştı.

“Gel güzelim hadi içeri geçelim. Sakinleş canım.”

Ne söylerse söylesin arkadaşı sakinleşemiyordu. Ağlaması hala devam ediyor bu da endişesini artırıyordu.

“Asel ne oldu bir tanem?”

“Akay...”

“Akay’a bir şey mi oldu?”

“Akay beni aldatıyor.” Kendi sözleri kulağına nasılda kötü gelmişti. Akay’ın bunu yaptığına inanamıyordu. Gözleriyle görmese inanmazdı da.

“Tahmin etmeliydim.” Derken arkadaşına daha da sıkı sarılmıştı. “Sakinleş canım. Hadi gel elini yüzünü yıkayalım.”

Banyoda yüzüne çarptığı soğuk sulardan sonra biraz daha kendine gelmişti. Artık ağlamıyordu ama yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi bembeyazdı.

“Bana olayları tam olarak anlatır mısın?”

“Onları gördüm İlkur. O kadın onu öptü. Akay’da onu arabasına bindirip götürdü.”

“Olayların böyle olduğuna emin misin?”

“Gözlerimle gördüm İlkur. Ona sürpriz yapmak istemiştin ama hayatımın şokunu yaşadım. Akay bunu nasıl yapar İlkur? Başkalarıyla görüşüyorsa benimle işi ne?”

Sorulara verecek cevabı yoktu. “Hadi canım bunları düşünme. Her şey daha ilerlemeden bunu öğrenmiş olman daha iyi. Onun nasıl biri olduğunu ya çok sonra öğrenseydin?”

“Ben onu çok seviyorum İlkur. Kalbim acıyor. Kendimi aldatılmış hissediyorum.”

Arkadaşına getirdiği suyu eline tutuşturmuş ve birkaç yudum almasını

sağlamıştı. Akay'ı birkaç kez görmüştü ve onda böyle bir hava almamıştı. Asel'e bakışlarındaki sevgiyi görmüştü. Yoksa her şey görmek istedikleri miydi şimdi hiçbir şeyden emin değildi. Bu da arkadaşını teselli etmek isterken elini kolunu bağılıyordu. Onu yanlış yönlendirmemek için susuyordu.

Konuşmalarını gelen telefon kesmişti. Ekranda onun ismi vardı. genç kız hiç tereddüt etmeden hayır tuşuna basmıştı. Israrlı aramalardan sonra da telefonu tamamen kapatmıştı.

Sonraki saatlerde Asel'in ağlamalarıyla geçmişti. Sonunda vücudu bu sinir harbine dayanamamış ve bulunduğu kanepeye sızıp kalmıştı.

Evdekilerin merak etmemesi için onları aramışlardı. Bu yüzden de onu rahatsız etmemek için mümkün olduğunca sessiz hareket ederek odasına geçmişti. Gecede birkaç kez kontrol etmeye gelmişti ve hepsinde de uyuduğunu görüp, rahatlamıştı.

Sabahın ilk ışıklarıyla kendine gelmişti. Dün yaşadıklarına inanamıyordu. Akay onu kandırmıştı. Kalbi bunu kabul etmek istemese de her şey net olarak ortadaydı. Onun kendiyle oynamasına izin vermeyecekti. Eline aldığı telefonu açtığı anda sayısız aramayla karşılaşmıştı. Akay o kadar çok aramıştı ki... Neydi bu adamın derdi? Kız arkadaşıyla işler yolunda gitmemişti de, tekrar kendisiyle mi eğlenmeye karar vermişti? Birkaç tane de mesaj vardı. Sırayla bastığı tuşlardan sonra ekranda görünmeye başlamıştı mesajlar.

“Asel sana ulaşamıyorum hayatım. Umarım kötü bir şey yoktur.”

“Hayatım lütfen çok merak etmeye başladım.”

“Asel neden telefonu kapattın? Çok merak ettim. Lütfen beni daha fazla habersiz bırakma!”

Saatlerdir oturduğu yerde düşünüyordu. Elindeki telefondaki mesajlara bakıyor ne diyeceğini bilemiyordu. Akay neler yapıyordu hiçbir fikri yoktu.

Tek bildiği kalbindeki tarifsiz acıydı.

“Kalkmışsın.”

“Çok uyumuşum.” derken gözlerine yansımayan bir gülümseme belirmişti yüzünde.

“Ben hemen kahvaltı hazırlayayım.”

“Ben aç değilim İlknur.”

“İtiraz kabul etmiyorum. Yiyeceksin bir şeyler. Hadi ben hazırlarken sen banyoya gir. Kendini daha iyi hissedersin.”

Söyleneni yapmış, banyoya girmişti. Ama kafası bu kadar karışıkken bedeni rahatlamayı düşünmüyordu bile. Banyodan çıkıp, İlknur’un onun için hazırladıklarını giyinmişti.

“şimdi kendini nasıl hissediyorsun?” Alacağı yanıtı bilse de sorma ihtiyacı duymıştu.

“Aynı.” derken elindeki bardaktan bir yudum çayı boğazındaki yumruyu göndermek için içmişti ama boşuna bir çabaydı. Oradan milim kımıldamamıştı.

Üstünkörü yapılan kahvaltıdan sonra okula gitmek için evden çıkmışlardı. Çalan telefon kalbinin hızlanmasına neden olmuştu. Eline aldığında bunun yersiz olmadığını da görmüştü. “O arıyor.”

“Bence aç.”

Sıkıntıyla bir iç çekişten sonra telefonun onay tuşuna basmıştı “Efendim.”

“Çok şükür. Hayatım nasılsın? Bir şey yok, değil mi?”

Sesi nasılda ilgiliydi. Dünkü görüntüler kafasında böyle dönmese o sözlere ve tınıya ayakları yerden kesilirdi. “Bir şey yok. şarjım bitmiş.”

“Neden sonradan dönmeden. Seni çok merak ettim.”

Aklından ona türlü şeyler söylemek geçse de susmayı tercih ediyordu.

Onun kendisinin bir şeyler söylemesini bekliyordu bunun olmayacağını bilerek. “Uyuyup kalmışım Akay.”

Asel’in tonlaması tuhaftı. Her zamanki ses yoktu karşısında. Telefonun ucundan bile soğuk hava dalgaları hissediliyordu. “Sorun ne Asel?”

“Bir şey yok dedim Akay.”

Belki bir şeye sinirlenmişti. En iyisi sormayı görüştüğü zamana bırakmaktı. “Okula mı gidiyorsun?”

“Evet.”

“Tamam bende geliyorum. Bekle beni.”

“Gelme! Şey... Yazılım var ve çok önemli.”

“Ama-”

“Lütfen Akay...”

İçi içini yerken, nasıl bekleyecekti? Kesin bir şeyler vardı. Bunu anlamak için Asel’in yüzünü görmesine bile gerek yoktu. Okula gitmesini de istememişti. Aslında içinden bir ses git dersten çıkar, açık açık ne olduğunu sor derken, onun bu hareket yüzünden kendini kapayacağını düşündüğü için vazgeçiyordu. Bekleyecekti başka çaresi yoktu.

O gün yine aramaları yanıtsız kalmıştı. Ertesi gün her şeyi göze alarak gelmişti okula ama eli boş kalmıştı. Yoktu Asel. Okula da gelmemişti. Telefonlarına da çıkmıyordu. Bu kızın derdi neydi? Eğer sinirlenmesini istiyorsa bunu başarmıştı. Şu anda acayip sinirliydi. Ama geçen dakikalar yerini endişeye bırakmıştı. Ne olmuştu da Asel böyle kaçıyor. Evine de gidemezdi. Onu zor durumda bırakmak istemiyordu. Ama sıkıntısı da her saat daha da artıyordu. İki gün olmuş ve onu görmemişti. Bu böyle olmayacaktı. Tekrar arama tuşuna basmış ve aynı bildik sesle karşılaşınca, elindeki telefonu sinirle yatağın üzerine fırlatmıştı. Sonra kendini de bırakmıştı yatağa. Sinirden kasılan tüm vücudu bunu bekliyormuş gibi anında uykuya dalmıştı.

İki gündür onu görmemişti. Akay, sayısız kez aramış, hatta okula bile gitmişti. İyi ki o gün okula gitmemişti. Gerekirse bu hafta hiç gitmeyecekti. Şu an en son istediği onunla görüşmekti. Kendini biraz daha iyi hissedince çıkacaktı karşısına ve gördüklerinin hesabını soracaktı. Ama kalbi hiçte düzelecek gibi değildi. Hala ilk günkü gibi acıyor ve özlüyordu.

Gözlerini açtığı anda tek düşüncesi vardı. Bugün kesinlikle görecekti Asel'i bunun başka bir yolu yoktu. Gerekirse kapısına dayanacaktı ama görecekti. Karşıdan yine cevap alamayacağını bilerek aradı sevdiğini ama tamda beklediği sesle karşılaştı bir kez daha.

“Neden bunu yapıyorsun Asel? Hiçbir şey anlamıyorum.” diyerek sıkıntıyla iç çekmişti. Biraz daha evden çıkmazsa kesin antrenmana geç kalacaktı. Şu an yeni bir cezayı daha kaldıramazdı. Vaktinin hepsini Asel'i tekrar görmek için harcaması gerekiyordu.

Yola koyulduğu an çalan telefonunu belki ondandır diye hemen açmıştı. Ama açtığıyla da hayal kırıklığına uğramıştı.

“Sen miydin?”

“Ne oldu pek memnun olmadın. Başkasını mı bekliyordun?”

“Birkaç gündür Asel'e ulaşamıyorum. Aklımı yitirmek üzereyim.”

“İşi falan vardır. Dert etme.”

“Nasıl dert etmem Ersin. Asel öyle insanı habersiz bırakacak bir kız değil. Kesin benim bilmediğim bir şeyler oluyor.”

“Hadi sen kafanı boşalt da antrenmana hemen git. Sırrı Hoca affetmez yoksa.”

“Aslında şu an gözümün bir şey gördüğü yok. Tek derdim Asel’e konuşmak.”

“Kendine gel Akay! Buralara kolay gelmedin. Bir kız için bunları harcayamazsın.”

“O sıradan bir kız değil benim sevdiğim kız. Bu yüzden bana, onun hakkında bir şey söylerken daha dikkatli olursan iyi edersin.”

“Şimdi sıkıntılısın. Bu yüzden konuşmalarının üstünde durmuyorum. Hadi sonra görüşürüz.”

Telefonu kapattığında aklında Akay’ın değişen hareketleri vardı. Tamam bazıları olumluydu ama bu kız gün geçtikçe onun üstünde büyük bir hakimiyet kuruyordu. Bu hiç iyi bir şey değildi. Onun hakkında çok önemli planları vardı. Bunun basit bir şekilde yok olmasına müsaade etmeyi ise hiç düşünmüyordu.

Tekrar çalan telefonsa kafasındaki düşünceleri başka yöne çevirmişti.

“Evet sizi dinliyorum.”

“ ... ”

“Merak etmeyin iyi anlaşıcağız.”

“ ... ”

“Size düşündüğünüzden de çok katkım olacağına emin olabilirsiniz.”

“ ... ”

“En kısa zamanda görüşmek istiyorum.”

“ ... ”

“Önceden de söyledim. Arkamı kollarsanız, bu işten karşılıklı çıkar sağlarız.

“ ... ”

“Görüşürüz...” deyip keyifle kapattığı telefon, hayatının geri kalanı için önemli bir adımdı. Herkes Ersin Kopar’ın kim olduğunu görecekti. Bunun için elinden geleni yapacaktı. Yüzünde beliren memnun ifadeyle, akli yapacağı şeylere odaklanmıştı.

Antrenman sonunda yine okulun yolu görünmüştü. Ama yine yoktu Asel. Gözleri İlknur’u aradı ama o da yoktu. Tek yol Asel’in evine gitmekti. Başka çaresi kalmamıştı. Tam eve yönlendiği anda çalan telefonu annesindendi. Eve acil çağrılıyordu. Annesinin sesindeki telaş, hemen yola koyulmasına neden olmuştu.

Endişeyle geldiği evde hemen kapıyı çalmış ve içeri girmişti. “Anne ne oldu?”

“En sevdiğin yemeği yaptım. Babana onu da çağıralım dedim. O gelmez dedi. Ben gelir dedim. Sonrada seni aradım.”

“Ama sesin çok telaşlıydı.”

“Babanla bu iddiaya öyle dalmışım ki, ocaktaki yağı unutmuşum. O aklıma geldi. Biran panikledim sanırım.”

“Bende bir şey oldu sandım.”

“Affedersin oğlum endişeleneceğini düşünmemiştim.”

Annesini üzmemek için yapılan yemeği yemişti ama artık vakit geçmiyordu. Hemen Asel’e gitmesi lazımdı.

“Anne benim gitmem lazım.”

“Bugün burada kalsaydın.”

“Sonra annem. Önemli bir işim vardı.”

“Ama saat geç oldu.”

“Hanım çocuğu rahat bırak. Gerçekten önemli olmasa kalırdı.”

Babasına minnet dolu bir bakış göndermiş ve yola koyulmuştu. Soluğu da Asel’in evinin önünde almıştı. Asel’e son bir şans vermişti ama cevap yine aynıydı. O anda aklına İlknur gelmişti. Asel’in onun telefonundan onu aradığını hatırlıyordu. O günü tam olarak hatırlarsa numarayı da bulabilirdi. Aradığı numarayı dakikalar içinde bulmuş ve tuşlamıştı.

“Efendim.”

“İlknur ben Akay.”

“Akay!” Şaşkınlığı telefonun ucundan bile belliydi.

“Bak çok önemli. Bu yüzden aklından telefonu kapatma düşüncesi geçmesin.” Uyarısını önceden yaparak onun telefonu kapatmasını önlemişti.

“Benden ne istiyorsun?”

“Asel’le görüşmem lazım.”

“İkinizin arasına giremem.”

“Lütfen ona ne olduğunu söyle bari.”

“Bunu Asel’le görüşmelisin.”

“Bende bunu diyorum. Onunla görüşmeliyim.”

“Ona biraz zaman ver Akay. Sonra seninle görüşecektir.”

“Ne olduğunu anlamıyorum. Asel benden neden kaçıyor? İlknur şu an Asel’in evinin önündeyim. Ona söyle ya hemen aşağı iner ya da her şeyi göze aldım kapısına dayanacağım.”

“Yapamazsın!” Panikle çıkmıştı sesi.

“İlnur, Asel bunu pekâlâ yapacağını bilir. Lütfen ona bunu iletir misin?”

“Tamam tamam sen orada dur! Ben hemen Asel’e ulaşacağım. Sakın bir delilik yapma!”

“On dakika... On dakika içinde gelmezse sonucuna katlanır.”

Kapanan telefondan sonra saatine bakmaya başlamıştı. Her bir sözünde ciddiye. Bunu Asel’de on dakika içinde inmezse öğrenecekti.

İlnur panikle aramıştı Asel’i. Telefonu kapalıydı. Hemen evin numarasını çevirmişti.

“Merhaba Sema Teyze, Asel’le görüşebilir miyim?”

“Tamam kızım hemen haber veriyorum.”

Beklediği her saniye asır gibi uzun gelmişti. Sonunda karşıdan gelmişti beklediği ses.

“Asel, Akay aşağıdaymış. Eğer hemen inmezsen yukarı çıkacak. Şakası yok gibiydi. Bence hemen in.”

Arkadaşını şok olmuş bir halde dinliyordu. Ne diyordu bu kız böyle?

“Aşağıda mı?”

“Kızım konuşmayı bırak hemen aşağı in. On dakika içinde inmezsen yukarı çıkacakmış. Bunu yapacağını bilirmişsin.”

“Tamam İlknur.”

“Kızım beni merakta bırakma.”

“Tamam.”

Akşamın bu saati şimdi ne uyduracaktı? Beyni durmuştu.

“Anne, İlknur bir kitabı istedi. O gelemiyormuş. Ona götürmem gerekiyor.”

“Kızım yarın verirsin. Bu saatte ne gitmesi şimdi?”

“Anne yarın sınav var. Götüreyim.”

Kızının tedirginliğini hissetmişti. “Asel bana ne olduğunu söylemezsen şuradan şuraya gidemezsin.”

“Anne... Şey...”

“Geveleme Asel!”

“Anne Akay aşağıdaymış. Eğer hemen inmezsem yukarı çıkacakmış.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Anne ne olur sonra anlatırım. Şimdi hemen gitmeliyim. Dediği gibi gelir. Babamla böyle tanışmasını istemiyorum. Lütfen...”

“Telefonunu yanına al. Gecikme!”

Telefonu aldığı gibi kapıdan sessizce çıkmıştı. Asansörü bile beklememiş hemen merdivenlere yönelmişti. Nasıl indiğini bile hatırlayamayacağı bir hızla dış kapıya varmıştı. Aynı anda da zile basmak üzere olan Akay’la karşı karşıya kalmıştı.

“Dur basma!”

“Nihayet.” derken günlerden sonra onu gördüğüne çok sevinmişti.

“Burada konuşamayız.”

“Arabaya geçelim.”

Asel'in soğukluğu huzursuzlaşmasına neden olmuştu. Sonunda arabaya binmişlerdi.

"Ne var Akay?" Yanındaki adama sert bir şekilde parlamıştı.

"Hey sakin ol ve asıl ne olduğunu sen anlatmaya başla. Üç gündür telefonlarıma çıkmıyorsun. Bu da yetmiyor okula gitmiyorsun. Sonra da bana ne var diye soruyorsun. Söyler misin neden benden kaçıyorsun?"

"Ben kimseden kaçmıyorum."

"Canım lütfen bana gerçeği anlatır mısın?"

"Bana canım deme!"

"Asel lütfen günlerdir gözüme uyku girmedi. Seni kıracak ne yaptım söyler misin?"

Kıracak ne mi yapmıştı? Kalbi kırılmakla kalmamış bin bir parçaya ayrılmış, etrafa saçılmıştı.

"Akay benimle neden görüşüyorsun?"

"Bu da ne şimdi?"

"Sen eski hayatına devam ederken, ben hayatının neresinde duruyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorum Asel."

"Seni gördüm Akay. O kadını öptüğünü ve arabayla gittiğinizi gördüm. Ne düşünmemi bekliyorsun söyler misin?"

"Sen tesislere mi geldin?" Şaşkınlıkla çıkmıştı sözler.

"İyi ki de gelmişim. İyi ki de görmüşüm. Yoksa kendimi kandırdığım bir hayalin içinde senin oyuncağın olacaktım."

"Asel pişman olacağın şeyler söyleme!"

"Neye pişman olacağım söyler misin? O kadınla öpüştüğünüzü kendi

gözlerimle gördüm. Halbuki oraya sevgilime sürpriz yapmak için gelmiştim. Asıl sürpriz bana oldu.” derken acı bir gülümseme yerleşmişti yüzüne.

“Asel öncelikle o kadını öpmedim. O beni öptü.”

“Bu neyi değiştirir?”

“Çok şeyi.”

“Bence hiçbir şeyi değiştirmez. Sen beni aldattın Akay. Bunun başka bir açıklaması yok. Lütfen eve gitmem lazım. Daha fazla burada kalamam.” dedikten sonra arabanın kapısını açmak için eli kulpa gitmişti. Aynı anda da Akay’ın uzanıp elini tutması ile kalakalmıştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Konuşmadan şuradan şuraya gidemezsin Asel. Sen kafandaki senaryoyu anlattın. Şimdi sıra bende.”

“Ne anlatacaksın Akay? Beni nasıl kandırdığını mı? Neden benimle oynadın? Ben sana ne yaptım ki?” derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Elinin tersiyle sinirle silmeye çalışıyordu damlaları. Onun karşısında ağlamak istemiyordu ama bunu engelleyemiyordu. Bu yüzden kendine kızıyordu.

Akay onun ağlaması ile şok olmuştu. Zaten duydukları vücudunu hissizleştirmişken, Asel’in gözlerinden dökülenlerle daha da kötü olmuştu. “Ağlama bir tanem.” diyerek onu kollarına almak için hamle yapmıştı ama aynı anda da Asel’in sert bir bakışıyla bunun sırası olmadığını uyarısını almıştı.

“O kadın benim sevgilim falan değil. Tamam onunla bir zamanlar çıktığımı inkar etmiyorum ama bu öyle sevgili boyutunda değildi. Biz sadece takılmıştık.”

“Dinlemek istemiyorum.” Tamam onun geçmişini biliyordu ama bunları ilk ağızdan duymak canını yakıyordu.

“Ama dinlemelisin bir tanem. O kadın benim için önemli değil çünkü. Sonrasında da zaten bir daha görüşmedik. O gün onu karşımda görünce

çok şaşırdım.”

“Tabi bu yüzden şaşkınlıkla öptün kadını.”

“Ben onu öpmedim. O beni öptü. “

“Aman ne de farklı...”

“Farklı olduğunu sende biliyorsun. Biranda onu karşımda görünce şaşırdım. Çünkü artık öyle insanlarla görüşmüyorum. Sonra konuşmaya başladı. Onun gitmeyeceğini ve olay çıkaracağını anladığım an onu arabaya bindirdim. Sakin bir yere gittik konuşmaya ve orada ona hayatımda çok değer verdiğim biri olduğunu söyledim. Bir daha rahatsız etmemesi için onu uyardım.”

“Sana nasıl inanmamı beklersin?”

“İnanmamakta haklısın. Çünkü geçmişim temiz değil. Orada bir sürü kadın var. Bunları değiştiremem. Elimden bir şey gelmez. Ama senden sonra hayatıma kimseyi sokmadığıma emin olabilirsiniz. Ben sizinle eğlenince olsun diye ya da aklından ne geçiyorsa öyle kötü düşüncelerle takılmıyorum. Ben sana değer veriyorum. Seninle bir gelecek kurmak istiyorum.”

Ona inanmak istiyordu ama hiçbir şey kolay olmuyordu. Tamam gördüğü görüntülere şimdi tarafsız bakınca Akay'ın haklılığını görüyordu ama kalbi hala çok kırgın ve üzgündü. “Akay ben ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Asel ben hayatımda sadece bir kez 'seni seviyorum' dedim. Onu da sana söyledim. Bu her önüme gelene söylediğim bir şey değil. Bunu söylemişsem bir değeri vardır.” Elini kalbinin üstüne götürüp “Burada hissetmesem söylemezdim.”

“Akay ben sizi görünce çok kötü oldum.” Gözyaşları tekrar başlamıştı geçit törenine.

“Şiş! Ağlama bir tanem. Benim yüzümden ağlama.” derken yanındaki kıza uzanmış ve kollarıyla sarmıştı. “Ben seni çok seviyorum Asel. Hayatımda hissetmediğim duyguları sizinle yaşıyorum.”

“Akay ben... Ben bunları kaldıramam diye korkuyorum.”

“Lütfen beni geçmişimle yargılama. Ben seninle yeni bir adam oldum. Öncemi unut. Çünkü ben unuttum. Seninle yeni bir hayata adım attım. Sen benim geleceğimsin hayatım. Lütfen kendine geçmiş yüzünden eziyet etme.”

“Ben... Ben...”

“Tamam bir tanem şimdi konuşma. Sakinleş.”

Kollarındaki kızın sırtını okşayıp, saçlarına sakınleştirmek için birbiri ardı öpücükler bırakmıştı. Sonunda Asel’in ağlaması durmuş ve yerini hıçkırıklara bırakmıştı.

“Şimdi daha iyi misin?” deyip gözlerini görmek için çenesinden hafifçe tutup, başını yukarı kaldırmıştı. Gözleri ve burnu kıpkırmızı olmuş bir şekilde nasılda güzel görünmüştü gözüne. Kafasını aşağı yukarı sallayarak vermişti cevabını. O anda tek istediği onu öpmekti. Burnunun ucuna küçük bir öpücük bırakmıştı ama bu yeterli gelmemişti. Sonunda dudaklarına dokunduğunda günlerin özlemi ve endişesini dindirmek ister gibi öpmüştü genç kıızı. Sonunda ayrıldıklarında tekrar göğsüne bastırıp konuşmaya başlamıştı. “Asel bir daha benim hakkımda böyle düşüncelere kapılırsan, kendini kapatma. Bana her şeyi sorabilirsin. Ben sana her şeyi anlatırım. Hesabını veremeyeceğim hiçbir şey yaşamadım. Bu yüzden bize bir daha bunu yapma. Sensiz geçen üç gün benim için nasıl zordu bilsen.”

“Benim için de öyleydi. Seni çok özledim. Seni özlediğim için kendime çok kızdım. Ben seni çok seviyorum Akay.”

“Bende seni bir tanem... Ben de seni...”

9. Bölüm

Eve çıktığında annesinin sorgusunda kalacağını biliyordu. Yavaşça açtığı kapıdan içeri girdiğinde annesinin endişeyle onu beklediğini anlamıştı.

“Geç şöyle. Anlat bakayım o genç adam gecenin vakti nasıl oldu da evimizin önüne kadar dayandı.”

Annesine her şeyi anlatmadan küçük bir yanlış anlama yüzünden tartıştıklarını söylemişti. Olmayan bir şey için onun kafasını da karıştırmak en son istediği şeydi.

“Kızım her tartışmanızda bu adam kapıya dayanırsa işimiz var. Baban buna nasıl tepki verir düşünemiyorum bile. Eğer ciddiyseniz, bu konuyu babana açmamız en iyisi. Tabi bir daha böyle çocukça şeylerde yapmayın. Kalbime mi indireceksiniz? Ah anne olmak ne zor...”

“Özür dilerim anne. Haklısın.”

“Kızım onunla bir gelecek düşünüyorsan ona inanmalısın. Eğer ki ona inanmıyorsan bu ilişki daha çok dallanmadan bitir. Bu senin içinde onun içinde en iyisi.”

“Hayır anne biz gerçekten birbirimizi seviyoruz.”

“Bunun pek ilginç gösteriyorsunuz doğrusu.”

“Bir daha olmayacak anne. Buna söz veriyorum.”

“Ah güzel kızım. Ben senin mutluluğunu istiyorum. Senin için her şeye katlanırım ama üzülmene katlanamam. Bunun için korkuyorum.”

Oturduğu yerden kalkıp annesine sarılmıştı. “Mutlu olacağım anne. Buna inanıyorum. Seni çok seviyorum.”

“Bende seni kızım. Siz benim her şeyimsiniz.”

Annesiyle görüştükten sonra aklına İlknur gelmişti. Kesin şimdi ona çok kızıyordu.

Beklediği telefon nihayet gelmişti. “Sonunda aklına düştüm mü? Ne oldu çabuk anlat. Meraktan öleceğim.”

“İlknur ben çok mutluyum.”

“Hey arkadaşşıma ne yaptın? O nerede?”

“Ben iyiyim İlknur. Onunla konuştum. Bana her şeyi anlattı.”

“Sana ne anlattı Asel?”

“O kadını ve duygularımızı konuştuk. Hiçbir şey görüldüğü gibi değilmiş.”

“Beni daha fazla çatlatma da anlatmaya devam et.”

Sonunda her şey anlatılmış ve arkadaşşı da rahatlatılmıştı. Telefonu kapattığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Seviyor ve seviliyordu. Bunu bugün çok net bir şekilde görmüştü. Çok mutluydu.

Son olay ilişkilerine derinlik katmıştı. Şimdi birbirlerini daha iyi anlayıp, o şekilde davranıyorlardı.

“Sana sürprizim var.”

“Sürpriz?” karşısındaki adama bir kaşı havada meraklı bir şekilde bakmaya başlamıştı.

“Geçen izleyemediğimiz filmi hatırlıyor musun?”

“Şu uyuyup kaldığın mı?” deyip keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Başıma kakmasan olmazdı sanki.”

“Ne yapayım dayanamadım.”

“Evet o.”

“Ne olmuş o filme?”

“DVD’sini aldım.”

“Eee?”

“Diyorum ki, bana gidelim ve mısırımızı patlatıp, çayımızı demleyip birlikte filmi izleyelim.”

“Senin... Senin evinde mi?”

“Neden bir mahzuru mu var?”

“Şey yok da. Yani ne bileyim sence uygun olur mu?” derken kendini tuhaf hissediyordu.

Genç kızın suratına baktığı an yaptığıının farkına varmıştı. Kendisi için çok normal görünen bu olayın ona neler hissettirebileceğini düşünememişti. Aklından kim bilir neler geçmişti? Halbuki gerçekten tek yapmak istediği onunla keyifli birkaç saat geçirmektir. Yanına yaklaştığı genç kızın gözlerinin içine tüm sevgisiyle bakıp güven veren bir tonda fısıldadı. “Merak etme bir tanem. Sen benim için düşündüğünden de önemlisin. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam. Lütfen güven bana.”

Öyle bakardı da ona güvenmez miydi hiç? “Sana güveniyorum Akay.”

Genç kızın içinde bulunduğu duygusallıktan sıyrılması için konuşmaya başlamıştı. “Aaa demek kendine güvenmiyorsun Asel Hanım.”

Duyduğu ile biranda gözleri kocaman açılmıştı. “Ben... Ben...” Şaşkınlıktan

söyleyecek tek şey gelmemişti aklına. Sonunda kendini toparladığı anda konuşabilmişti “Güveniyorum tabi ki de.”

“Öyleyse sorun ne?”

Onunla birlikte dışarıda vakit geçirmek ayrı bir şeydi, evde geçirmek daha ayrı. Tamam Akay’a güveniyordu ama genç bir erkeğin evine gitmek, işte bu başka bir şeydi. Ama o yabancı değildi ki... Akay’dı... Kalbini verdiği... Gözünü kapatıp güveneceği sevdiğiydi.

“Tamam gidelim ama ben cipste isterim. Üstelik bana yoğurtlu sosta yapacaksın.”

“Emriniz olur prensesim. O zaman eve geçmeden markete uğrayalım.”

Eve yakın bir marketin önüne arabayı park etmişler ve evli bir çift gibi alışveriş arabasıyla içeri girmişlerdi.

“Bu yoğurttan mı istiyorsun Asel?”

“Evet. Yarım yağlı olandan olsun.”

Akay’ın yanına geldiğinde gördükleriyle gözleri kocaman açılmıştı. “Ne kadar çok cips almışsın!”

“Hangisini sevdiğini bilmediğimden hepsinden aldım.”

“İste bunu seviyorum.” diyerek bir paketi arabada bırakıp, diğerlerini yerlerine yerleştirmişti.

“Niye onları da alsaydık. Belki canın isterdi.”

“Akay bu yeterli. Evet... İçecekleri de aldık mı tamam.”

Sonunda eve çıkacak asansöre binmişlerdi. Asel kendini çok gergin hissediyor, bunu Akay’a belli etmemek için de yoğun bir çaba harcıyordu.

Akay, onun halini, ne kadar hissettirmemeye çalışsa da anlamıştı. “Hey merak etme seni yemeyeceğim.”

“Efendim?”

“Merak etme seni yemeyeceğim.” Tabi bu yemek istemediği anlamına gelmiyordu. Ama bunu Asel’e şimdi söylemek bombanın pimini çekmekle eşdeğerdi.

“Akaaay!”

“Efendim gönlümün sahibi.”

Duyduğundan sonra içinde küçük bir tereddüt bile kalmamıştı. “Ben seninle ne yapacağım?”

Ah şimdi elleri boş olsa nasıl güzel olurdu. Gözlerini genç kızın gözlerine sabitleyip, büyük bir adanmışlıkla bakmaya başlamıştı. “Beni son nefesimize kadar seveceksin. Söz mü?”

Aynı şekilde bakarak konuşmaya başlamıştı. “Söz.”

Genç adam o an dayanamayıp, genç kızın dudaklarından küçük bir öpücük çalmayı başarmıştı. Aynı anda da asansörün kapısı geldiklerinin işareti olarak açılmıştı.

“Kapıyı sen açar mısın? Anahtar sol cebimde.”

“Tamam.” Cebinden aldığı anahtarı kilide yerleştirip, çevirmişti. Sonrada heyecanlı heyecanlı atmıştı ilk adımını sevdiğinin evine ama aynı anda da şaşkınlıkla kalakalmıştı.

“Hoş geldin oğ-”

“Anne!” İşte şimdi tuhaf bir durumun içinde kalmışlardı. Tamam Asel’i annesiyle tanıştırmayı çok istiyordu ama bunun için ön hazırlık yapması gerektiğini biliyordu. Zaten Asel’i gelmeye zor ikna etmişti.

“Abi bende bura-” Pırıl’ın cümlesi de tamamlanmadan hava da kalmıştı.

Asel, Akay’ın ailesiyle böyle tanışmayı düşünmemişti. Şimdi hakkında kim bilir neler düşüneceklerdi? Basit bir kız gibi görülecekti. Ne yapacağını, ne konuşacağını bilemeden öylece duruyordu. Şaşkın gözleri önce Akay’ın annesine sonra kardeşine kaymış ve sonunda da yere odaklanmıştı. Ortamdaki tüm hava bitmiş gibi ciğerleri isyan halindeydi. Kendini sıkmasa

ağlaması içten bile değildi. Çok kötü hissediyordu. Yanlış anlaşılacağını düşünmese hemen oradan gidebilirdi.

Asel'in çaresizliğini ta içinde hissetmişti. Onu böyle başı eğik görmeye dayanamamış, hemen yanına gitmişti.

"Asel."

Kendine bakmıyor hala hareketsiz bir şekilde yere bakıyordu. "Asel bana bakar mısın? Lütfen..."

Duyduğu ses yavaşça kafasını yerden kaldırmasını ve ona bakmasını sağlamıştı. Karşısındaki gözler nasıl güzel bakıyordu. 'Güven bana' der gibiydi. Güveniyordu. Hem de çok.

"Hadi gel." deyip, genç kızı kapının önünden iç tarafa yönlendirmişti.

Sonunda Aynur Hanım'ın karşısına gelmişlerdi. "Anne geleceğinizi bilmiyordum." deyip, annesini büyük bir sevgiyle kucaklamıştı.

Oğluna sürpriz yapmak için gelmişlerdi. Akay'ın sevdiği yemeklerden yapmış, masayı da hazırlayıp onun geleceği zamanı beklemeye başlamışlardı. Tam onun geldiğini düşündüğü anda da karşısında genç bir kızı bulmuştu. Üstelik kız oğlunun yanında görmeye alıştiklarına benzemiyordu. Oğlu ve kızı yan yana gördüğü anda kalbinde bir şeyler hissetmişti. Nasılda güzel görünen bir çifti karşısındakiler.

"Sürpriz yapmak istemiştik. Sanırım hepimize sürpriz oldu." derken kendisine kaçamak bakışlar atan genç kıza odaklanmıştı gözleri.

"Sizi tanıştırayım." Gözleri büyük bir sevgiyle Asel'e kaymıştı. "Bu dünya güzeli benim kız arkadaşım Asel."

Aynur Hanım hissettiklerinin yersiz olmamasına olan sevinciyle bakmıştı genç kızın yüzüne.

"Aselim, bu güzel sürprizin mimarı kadın da benim annem, bir tanem Aynur Hatunum."

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim." Sözler çekinerek çıkmıştı dudaklarından.

“Asıl ben çok memnun oldum kızım. ”

“Abimin beni tanıştıracacağı yok gibi. Benim adımda Pırıl. Akay Bey’in kardeşi oluyorum.”

“Memnun oldum Pırıl.” Aynı anda genç kızın kollarının hapsine kapılmıştı. “Asıl ben memnun oldum Asel Yenge.”

Duyduğu hitapla birlikte biranda öksürmeye başlamıştı. “İyi misin Asel?” Akay’ın sesi endişeliydi.

“Kızım senin hiç mi ortan yok?” Sözler Aynur Hanım’dan gelmişti.

“Neden? Ne yaptım sanki? Hem yanlış bir şeyde demedim. Abimin bakışından anladığıma göre bunun için çok beklemeyeceğiz.”

Sözler Asel’in daha fazla öksürmesine neden olmuştu. Tamam kendide bunu istiyordu ama bu kadar açık bir şekilde yeni tanıdığı birinden bunları duymakta tuhaf gelmişti. Sonunda sakinleştiğinde oturmuşlar ve konuşmaya başlamışlardı. Asel yarım saatin sonunda hem Aynur Hanım’a hem de Pırıl’a alışmıştı. Kendi bile şaşırmıştı bu duruma. Yine de onların buraya devamlı geldiğini düşünmelerini istemediği için konuşmada sırası gelmişken açıklamaya başlamıştı.

“Ben de ilk kez geliyorum buraya.”

Sözleri Akay’ın neden geldiklerini anlatmasıyla neşeli dakikalara dönmüştü.

“Abi gerçekten filmde uyudun mu?”

“Ne yapayım macera filmi değildi.”

“Abim diye söylemiyorum. Hiç romantik değildir.”

“Pırıl şu istediğin hediye bir gözden geçirsem mi diyorum?”

“Ama öylesin.”

“Pırıl!”

Abi kardeşin konuşması Asel'in gülümsemesine neden olmuştu.

Asel'in gülmesi Akay'ın dikkatinin ona yönelmesini sağlamıştı. "Bakıyorum çok hoşuna gitmişe benziyor."

"Bir dahaki sefere seni korku filmi izlemeye götüreyim de gör."

"Ama Akay-"

"Sen istedin." derken bu sefer gülme sırası ona geçmişti.

Onların atışmasını keyifle izleyen Aynur Hanım'ın sesi duyulmuştu. "Bak konuşmaya daldık. Yemeği unuttuk."

"Bunu kendi adına söyle. Ben tüm kokuları aldım. Konuşmanız bitsin diye bekliyordum."

Her şey hazırlanıp, masaya geçtiklerinde birbirinden güzel yiyeceklerin midelerine bayram yaptıracağını anlamışlardı.

"Her şey çok güzeldi. Ellerinize sağlık Aynur Teyze."

"Afiyet olsun kızım."

Yemekten sonra çaylarda gelince sohbet kaldığı yerden devam etmiş. Akay ve Asel'in tanışma hikâyesi tamamen anlatılmıştı.

"Ben kalksam iyi olur."

"Biraz daha kalsaydın." Sözler Pırıl'dan gelmişti.

"Saat epey geç oldu. Sonra yine görüşelim."

"Buna emin olabilirsiniz." deyip kollarıyla sarmalamıştı.

"Her şey için çok teşekkür ederim Aynur Teyze." Çekinerek yanaştığı kadından büyük bir kucaklama almıştı.

"Ne demek kızım. En yakın zamanda bize de gelmeni isterim." Aynı anda da oğluna dönüp, "Bu bir istek değil, emirdi. Anlaşıldı mı oğlum?" diyerek

Asel'e olan beğenisini göstermek istemişti.

Akay'ın buna yanıtı keyifli bir gülümseme eşliğinde "Emrin olur annem." olmuştu.

"Kendini bir emrivakinin içinde bulduğun için özür dilerim."

"Ne özü Akay. Benim için çok güzel bir gün oldu."

Onun ailesi ile geçirdiği gün için bu şekilde düşünmesine çok sevinmişti. Yine de onunla uğraşmayı çok seviyordu. "Ne yani şimdi benimle olmaktansa, onlarla olmak hoşuna gitti sonucunu mu çıkarmalıyım bu sözlerden?"

Duyduğundan sonra şaşkınlıkla Akay'a dönmüştü "Akay... Ben..."

Onun gülen yüzünü gördüğü anda oyuna geldiğini anlamıştı. "Akay çok kötüsün. Benimle uğraşmaya bayılıyorsun, değil mi? Her fırsatta sazan yerine koyuyorsun."

"Bir tanem öyle güzel bir balıksın ki, ne yapayım dayanamıyorum. Hem bugünkü planımızı unuttum sanma. En yakın zamanda tekrarlamayı düşünüyorum. Bu sefer sürprizler olmayacağına emin olabilirsiniz."

"Akay onları çok sevdim."

"Onlar da seni sevdiler."

"Sevdiler, değil mi?" Beklentiyle bakıyordu genç adamın yüzüne.

"Aynı benim gibi onlarda seni çok sevdiler."

Bakışları karşılaştığında söze gerek olmayan duygusal bir anın içinde buldular kendilerini. İkisi içinde çok özel hisler doldurmuştu kalplerini. Bir ömürdü birbirlerine biçtikleri süre. Bunun içinde en kısa zamanda adımlar atmaktı genç adamın derdi.

“Asel, şunun sana bakışlarını hiç beğenmiyorum. Kız resmen kaç zamandır sana düşmanı gibi bakıyor.”

Kimden bahsettiğini anlaması için bakmasına gerek bile yoktu. Akay’ın dediği olmuş, o günden sonra rahatsız etmemişti. Ayrıca onları gördüğünü de kimseye söylememişti. Ama her gördüğünde bakışlarındaki nefreti okumamak imkânsızdı. Onu görmemeye çalışmak en iyisiydi ama bu bazen sinir bozucu bir rahatsızlığa neden oluyordu.

“Nedenini biliyorsun İlknur. Takma kafana.”

“Dikkatli ol Asel. Lütfen çok dikkatli ol.”

“İlknur seni böyle bilmezdim. Ne kadar evhamlısın. Hadi ama unut onu.”

“İyi tamam. Sen o zaman şu geçen ki maçtan bahset.”

“Hangi maçtan?”

“Hani şu Akay’ın kameralara kalp yapıp, öpücük gönderdiği maçtan bahsediyorum.”

Duyduklarıyla kızarmıştı. Aynı o görüntüyü gördüğü an olduğu gibi.

“Sorma canım ya. Düşünsene babamlarla izliyordum maçı. Golden sonra öyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim.”

“Çok romantikti.”

Haklıydı arkadaşı Akay çok romantik bir adamdı. Ayrıca kimsenin bilmediği çok duygusal bir tarafı da vardı. Her gün onun hakkında yeni şeyler öğreniyor, her birine de bayılıyordu. Hayatı boyu beklediği beyaz atlı prensiydi Akay. Buna tüm kalbiyle inanıyordu. O gün maçta kameralardan ta gözlerinin içinde baktığını hissetmişti. Gönderdiği öpücükse yanaklarının al al olmasına yetmişti. O kalpten sonrada maçla olan tüm bağlantısı

kopmuş. Ortamdaki hava yetersiz gelmeye başlamıştı. Akay her zaman onu şaşırtacak ve daha da kendine bağlayacak şeyler bulmada tam bir ustaydı.

“Hey Asel Hanım yine daldınız. Ne Akaymış ama. Benim kaç yıllık arkadaşımı hayaller dünyasında prenses yaptı. Kızım sana diyorum. Öğretmen geldi.”

“Evet çocuklar bugün...”

Sonunda kendine geldiğinde şaşkınlık içinde dersin başladığını görmüştü. Ders öğretmenin seri anlatımıyla geçerken telefonundan gelen titreşimi hissetmişti. Belli etmeden baktığı anda da Akay’ın mesajıyla karşılaşmıştı.

“Aşağıdayım.”

O anda dersle olan tüm ilgisi kesilmişti. Akay aşağıdaydı. Bunun heyecanı her şeyin önüne geçmişti. Dersten hemen çıkması gerekiyordu.

Arkadaşına fısıltı şeklinde “İlknur benim çıkmam gerekiyor.”

“Bir şey mi oldu?”

“Akay gelmiş. Aşağıda bekliyormuş.”

Arkadaşının gözleri de kendi gibi büyümüştü.

“Hocam müsaadenizle çıkabilir miyim?”

Asel izin istiyorsa kesin önemli bir şey olmuş olmalıydı. Bu yüzden sorgulamadan izni vermişti genç kıza.

Olanca hızla sınıftan çıkıp, direkt aşağıya inmişti. Sağa sola bakınıyordu. Ama onu görmüyordu. Acaba şaka mı yapmıştı? “Alacağın olsun Akay.”

“Olsun bir tanem. Senden alacağım hep olsun.”

Arkasından gelen sese döndüğünde görmüştü. Yine şapka ve gözlükler ardındaydı.

“Sizi buraya hangi rüzgâr attı Süpermen?”

“Zaten seni kendimi gizleyerek görmeye çalışmak sinir bozucu. Birde istersen benzetmelerle bunu daha da artırmayalım Asel Hanım.”

“Oy benim Süpermenim sinirlenmiş mi?”

“Çok eğleniyorsun, değil mi?”

“Şu suratını bir görsen...”

Karşısındaki kızın güzel yüzü kendininkinden daha ilgi çekici geliyordu. Küçük bir çocuğu sevmek ister gibi bir ifadeye bürünmüş bir halde öyle güzel görünüyordu ki, onun yüzüne bakarak zaman geçirebilirdi.

“Karşımda böylesine bir güzellik varken, ben kendi suratımı ne yapayım? Yok Asel sen en iyisi saçlarını sadece benim yanında omuzlarından aşağı bırak. Kimse görmesin, benden başka.”

“Kıskançlık mı seziyorum?” derken eğlendiği her halinden belliydi.

“Sadece sezme hayatım. Çünkü seni deli gibi kıskanıyorum. Kimsenin seni benim gibi görmesine dayanamıyorum.”

Onun sözleri gurunu okşamıştı. “Akay...”

“Dur bitmedi. Üstelik herkese senin benimle birlikte olduğunu söyleyemediğim için de çıldırıyorum.”

“Ama bunu konuşmuştuk. Eğer böyle yapmazsak seninle normal bir ilişkimiz olamaz ki.”

“Biliyorum ama bu, gün geçtikçe daha zor oluyor. Seninle olduğumu herkese söylemek istiyorum. Senin, benim olduğunu bilsinler istiyorum.”

Onun hislerini anlamıştı. Ama bu şekilde olması hem kendi hem de onun için en iyisiydi. Gazeteciler yüzünden didik didik edilecek bir ilişki ikisine de zarar verebilirdi. Bu yüzden Akay’ın da bu kadar dikkatli olması ama bazı zamanlarda sözlerle ifade edilenleri uygulamak zor oluyordu. Bunun bilinciyle sıkıntıyla iç çeken adamın kollarının kendisine sarmasına izin vermiş, kendi de aynı adanmışlıkla onun beline sarılmıştı. “Gelecek Akay, o günlerde gelecek. Biliyorsun okulumun bitmesine çok kalmadı. Yarım dönem daha böyle sürecek. Sonra da istediğimiz gibi özgürce bunu

yaşayacağız.”

“Affedersin bir tanem. Yine seni üzdüm.”

“Şişt! Önemli değil. Hadi bunu düşünme. Bugün ne yapalım? Bu saatten sonra derse giremeyeceğime göre bir şeyler ayarlamışsındır.”

“Merak etme hayatım. Senin için güzel planlarım var. Bugün sadece ikimize ait olacak.” diyerek genç kızı kapıya doğru yönlendirmişti.

“Sana güveniyorum Süpermenim.”

“Aseeel!”

“Ama seninle uğraşmak çok zevkli.” derken gülümseyerek bakmıştı.

“Sen, benimle böyle uğraşmaya devam edersen, yarın tüm gazetelerde haberimizi görürsün.” derken bu sefer gülme sırası ona geçmişti.

“Yapamazsın.”

“Denemek bedava.” derken genç kıza bakarak göz kırpmıştı.

“Çok kötüsün...”

“Kötü değil, körkütük aşığım. Bunun da herkes tarafından bilinmesini istiyorum.”

Genç adamın aldığı yanıt, sevdiğinin gülümseyen bakışlarıydı.

Bulundukları ortamda kimsenin dikkatini çekmediklerini düşündükleri için çok rahattılar ama farkında olmadıkları bir çift kıskanç gözün bu anları büyük bir sinirle izlediğiydi.

10. Bölüm

Okulun başından beri bir türlü anlaşılamamışlardı. Sıradan biri olduğu halde, etrafı tarafından böylesine bir sevgiyle kuşatılmasına anlam veremiyordu. Modayla ilgili bir okuldaydılar. Her türlü şeyin en güzeli kendindeydi. Boy desen boy, güzellik desen kraliçeleri kışkırtıracak kadar güzellik, endama değinmemiştir bile. Ama yinede onun etrafına yaydığı güçlü ışığı bir türlü yakalayamıyordu. Derslerde çok başarılıydı. Öğretmenlerin ve okulun gözdesiydi. Bunlar yetmiyormuş gibi şimdi de Türkiye'nin en ünlü ve yakışıklı futbolcunun kollarındaydı. Bu kadarı fazlaydı.

“Asel Ateş sen çok olmaya başladın.” derken gözlerin sinirle kısılmıştı.

Günler geçiyor, her geçen gün bir öncekinden daha güzelini getiriyordu. Asel hayatında bu kadar mutlu olacağına hayatta inanmazken, şimdi yaşadıklarına inanamıyordu. Seviyor ve seviliyordu. Bu paha biçilemez bir şeydi. Üstelik Akay'ın ailesinin de gönlünü kazanmıştı. Babası, annesi ve kardeşiyle güzel bir yemek yemişler. Hepsinin de ilgili tavırlarıyla kendini aileden hissetmişti.

“Ne düşünüyorsun?”

“İkimizi...”

“İkimizi?”

“Ben çok mutluyum Akay. Bazen bu kadar mutlu olmaktan korkuyorum.”

“Korkma bir tanem. Biz çok mutlu olacağız.” Sözlerini kollarına aldığı

sevdiğini göğsüne bastırıp, saçlarına kondurduğu öpücükle mühürlemişti.

Çalan telefon duygusal anlarından sıyrılmalarına neden olmuştu.

“Annem.”

“Nasılsın annelerin güzeli?”

“İyiym oğlum. Biz de hastanedeydik.”

“Hastane mi?” Sesi telaşlı çıkmıştı.

“Dur hemen telaşlanma. Kötü bir şey yok. Mehmet’in eşi doğum yaptı onun için oradaydık.”

Akay’ın ses tonu genç kızı da telaşlandırmıştı. “Bir şey mi olmuş Akay?”

Telefonun ahizesini eliyle kapatıp, “Güzel şeyler olmuş hayatım.”

Duyduklarından sonra rahat nefes almıştı. Aileyi çok sevmişti. Onlara bir şey olmasını hiç istemezdi.

“İyiler mi?”

“Çok iyiler oğlum. Mehmet yanından ayrılamıyordu.”

“Dur ben şunu bir arayım.”

Asel yanında fısıltıyla “Selam söyle.”

“Anne Asel’in de selamı var.”

“Sende selam söyle güzel kızıma.”

“Tamam annem. Hadi görüşürüz.”

Telefonu kapatıp “Onunda sana selamı var.”

“Ne olmuş?”

“Bizim Mehmet’in eşi doğum yapmış. Kaç gündür ha bugün ha yarın diye bekliyorlardı.”

“İyi haber olmasına sevindim.”

“Dur şunu bir arayım.”

Telefonu tuşlayıp beklemeye başlamıştı. “Oğlum telefonlarına da mı bakmıyorsun?”

“Telefon üstümde değildi. Sesini zor duydum.”

“Seni de Mehtap’ı da tebrik ederim. Nasıl kime benziyor sana mı Mehtap’a mı?”

“Oğlum daha kime benzediği nasıl belli olsun. Hem gel de kime benzediğini gör. Öyle telefonda olmaz tebrik. Bekliyoruz.”

“Geleceğim tabi yeğenimi görmeye. Senin söylemenle mi sanki...”

“O da seni bekliyor amcası.”

“Hadi Mehtap’a da selam söyle. Görüşürüz.”

Telefonu kapatırken aklına gelenle gözleri parlamıştı. “Asel bebeği görmeye gidelim mi?”

“Ama ben nasıl gideyim ki?”

“Hayatım bunun nasılı mı var? Yanımda geleceksin. Hem Mehmet ve eşi de çok iyi insanlardır. Bayılacaksın onlara.”

“Ama-”

“Lütfen...”

“Tamam.”

Yol üzerinde bir kuyumcuya uğrayıp, hediyelerini seçmişler, sonrada güzel bir çiçekle süslenmiş kapının önüne gelmişlerdi.

“Akay benim gelmem doğru olur mu?”

“Asel sana daha ne kadar benim için önemini anlatmam gerekiyor. Sen benim geleceğimsin. Bundan ötesi yok. Bu yüzden hiçbir şeyden çekinme.”

Sonunda kapıyı tıklatıp, içeri girmişlerdi.

Gelenleri gören Mehmet şaşırmıştı. “Oğlum seni bu kadar erken beklemiyordum.”

“Öyleyse geri gidelim diyeceğim ama yeğenimi görmeden şuradan şuraya adım atmam.”

Sonra Asel’i belinden tutarak yatak tarafına yaklaştırmıştı. “Bak hayatım bunlar benim için çok önemli insanlardan. Bu yeni baba benim en yakın arkadaşlarımdan biri aynı zamanda da kuzenim oluyor. Yatakta olan bu hoş bayanda onun ayaklarını yerden kesen hanım oluyor.”

Hem kuzeni hem de eşi onun yanındakine ilgisine şaşırmış bir halde bakıyorlardı. “Evet hayatım bu iki şaşkıını şimdi tanıdın. Şimdi size Asel’i tanıtmama izin verin. Bu dünya güzeli de, benim ayaklarımı yerden kesen bayan oluyor. Artık gerisini siz anlayın.”

“Memnun olduk.” Her ikisi de aynı anda konuşmuştu.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum Mehmet Bey, Mehtap Hanım.”

“Bak bu olmadı. Bey, Hanım da nereden çıktı şimdi. Bunlara takılma.”

İkilinin sıcaklığı bulaşıcı gibiydi. Bu yüzden de hemen kaynaşmışlardı.

“Asel şuna bir baksana...”

Tamam her şeye hazırlıklı olabilirdi ama Akay’ın kucağında küçücük bir bebeği böylesine narin bir şekilde tutmasına hiç hazırlıklı değildi. Nasılda güzel tutuyordu. Onun gibi birinden böylesi mükemmel bir bebek tutuşu beklemezdi. Kendisi bile bebeği kucağına alınca nasıl tutacağını bilemezdi. Ama Akay... Derin bir nefes alıp vermeden sonra kendini sakinleştirip, yanına gitmişti.

“Haklısın çok güzel.”

“İsmi ne koydunuz?”

“Minel.”

“Çok güzel aynı kendi gibi.” Küçücük elini tutmuş öpmeden koklamıştı genç kız.

“Kızımı kucağına alsana yengesi.”

Sanırım artık bu hitaba alışmaya başlamıştı. Pırıl artık devamlı bu şekilde sesleniyordu. Öncesinde yüzü hafif pembeleşmiş olsa da, kendine seslenen Mehtap’a dönerek “Alabilir miyim?”

“Tabi ki de.”

“Akay’ın kucağında melekler gibi uyuyan küçük bebeği incitmeden almıştı kollarına. Sanki bebeklerde bulaşıcı bir huzur vardı. Kucağına aldığı anda içi öylesine hoş duygularla dolmuştu ki...”

“Kucağına çok yakıştı.”

Sözler, kendini hayran hayran izleyen Akay’dan gelmişti.

Utangaç gözlerini onunkilere değdirdiğinde içindeki anlamı da çok net görmüştü.

“Allah analı babalı büyütsün.”

“Darısı başınıza.”

“Dur oğlum önce onu bir evliliğe ikna edeyim. O sonra.”

“Akaaay!”

“Niye ne dedim ki ben şimdi? Asel Hanım hiç kaçırsın yok benimle evleneceksin.”

Onların tatlı atışması yeni anne babayı çok eğlendirmişti. Akay’ın sonunda gerçekten çok iyi birini bulduğunu anlamanın mutluluğunu yaşıyorlardı.

“Haydi bize müsaade.”

“Bak eve de bekleriz. Bu olmadı. Daha sohbet bile edemedik. Bak sana Akay hakkında da çok şey anlatırız. Tüm sırları bizde.”

“Mehtaaap!”

“Sen ona bakma. Bizde neler var neler...”

“Mehmet şu karına bir şeyler söylesene.”

“Tamam söylüyorum. Seni seviyorum bir tanem.” derken yatakta yatan kadına büyük bir sevgiyle bakıyordu.

“Size bir şey söyleyende kabahat.”

Akay'ın hali pek şekerdi. Tabi âşık çifte bir o kadar insanı hayran bırakacak cinstendi. “Bende sohbet etmeyi çok isterim. Mümkün olan zamanda sizden bu anıları dinlemeye can atıyorum.”

“Asel sende mi?”

“Ama bunu hayatta kaçıramam.”

“Hadi siz Asel'in aklını daha fazla karıştırmadan hemen buradan çıkalım.”

“Tanıştığımıza çok memnun oldum. Tekrar tebrikler.”

“Bizde memnun olduk. Teşekkürler.”

Sonunda arabaya binmişlerdi. Asel'in aklında ise hala Akay ve kucağındaki bebeği tutuşu vardı.

“Ne düşünüyorsun?”

Genç adama dönüp “Seni.”

Merakla çatılmış kaşlarıyla genç kıza bakıyordu. “Beni mi?”

“Çocukları çok seviyorsun. Bunu anlamak için seni bebeği kucağına aldığında görmek yeterliydi.”

“Çocuklara bayılırım. Ailemizde bir sürü küçük çocuğun büyümesinde

yanlarında oldum. Onlar dünyanın en güzel şeyleri. Hayata anlam katan mucizeler.”

Ondan bunu dinlemek bile tekrar âşık olmasına yetmiş de artmıştı. “Sanırım çok iyi bir baba olacaksın.” Ağzından dökülenler biranda yüzünün kırmızıya çalmasına neden olmuştu. “Yani... Şey olursun demek istemiştin.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Düşünmüyor buna yürekten inanıyordu. “Hı... hıı...”

“Anneleri sen olduktan sonra sanırım bir sürü çocuk isterim.”

Akay’ın bebeğine hamile olmak... Bunun düşüncesi bile içini ılık ılık yapmıştı. Üstelik bunu onun ağzından duymakta yanaklarının al al olması için yetmişti.

Onun kızaran yanakları içindeki erkeği daha fazla durdurmasına izin vermemişti. Zaten konuşmanın yönünü anladığı anda arabayı kenara çekmişti. Bunun için şimdi kendini tebrik ediyordu. Genç kıza doğru uzanıp, yanaklarını ellerinin içine almıştı. Kendisine bakmasını sağladığında, direkt gözlerinin içine bakarak “Umarım sende istersin bir tanem.”

Onunla bu haldeyken konuşmak hiçte kolay değildi. “Şey... Ben... Bende çocukları çok severim.” Cümleyi kurana kadar nefes bile alamamıştı.

Akay ondan duyduklarından sonra biraz daha yaklaşmıştı. Şimdi ikisi de birbirlerine çok yakındı. Onu öpmek istiyordu ama kapanan gözleri ve sıklaşmış nefesiyle öyle güzel bir seyirlik sunuyordu ki, gözlerini ondan ayıramıyordu. Sonunda onun dudaklarına uzanmıştı. Asel’de bunu bekliyormuş gibi karşılık vermeye başlamıştı. Her gün yakınlıkları daha da ateş oluyor, ikisini de yakıyordu. Küçük bir dokunuş bile iliklerine kadar titremelerini sağlıyordu. Nefes almaları gerektiği an ayrılmışlardı ama Akay kollarındaki kadının sıcaklığından ayrılmak istemiyordu. Ondan şimdi de sonrada ayrılmak istemiyordu.

“Asel ailenle tanışmak istiyorum.”

Biranda duyduklarıyla şaşırmıştı. “Ailemle mi tanışmak istiyorsun?”

“Evet.”

“Tamamda babamın öyle erkek arkadaşımı eve getirmeme pekte sıcak bakacağını sanmam.” Düşüncesi bile yüzünde tuhaf bir ifade oluşturmuştu.

“Öyleyse ailemle seni istemeye gelelim.”

“Akay şaka mı yapıyorsun?”

“Yok hayatım gayet ciddiym. Seninle artık gizlenerek bir ilişki istemiyorum. Herkesin bilmesini istiyorum.”

“Bir şeyi unutmuyor musun?”

Kendine anlamaz gözlerle bakan adama gülen gözlerle bakıp, “Bana evlenme teklif etmediğinin farkında mısın?” diyerek bombayı patlatmıştı.

“Ben bir odunum Asel. Affet beni.”

“Sana kırılmadım ki, affedeyim. Eee ne diyorsun bakayım bu konuda...”

“Benimle evlen Asel.”

“Bu şimdi teklif miydi? Hiç romantik değilsiniz Akay Bey.”

“Bende akıl mı bıraktın küçükhanım? Aklımı sanırım tanıştığımız gün kaybettim. Çünkü o günden beri aklımdasın, kalbimdesin. Şimdi de hep yanımda olmanı istiyorum. Seni dünyanın en mutlu kadını yapmama, kalbimi önüne sermeme, buruş buruş ihtiyarlar olana kadar seninle olmama izin ver aşkım.”

Sözler kalbine dokunmuştu. Onunla bir ömrü geçirmek en çok istediği şeydi. Bunları ondan duymak kalbini kanatlandırmıştı. Zaten o kalp, uzun zaman önce uçup, gitmişti. Şimdi olan sadece bunun tasdikiydi.

“Evet ne diyorsun bir tanem. Bu adamı dünyanın en mutlu insanı yapacak mısın?”

“Hayır.”

Duyduğunun hayal kırıklığıyla kalakalmıştı. “Hayır mı?”

“Hayır Akay. Seni bu dünyadaki en mutlu adam değil, en mutlu eş yapmayı istiyorum. Seni seviyorum Akay. Hem de düşünemeyeceğin kadar çok. Binlerce kez ‘evet’ aşkım.”

Sözler rahat bir nefes almasını sağlarken, kalbini de hızlandırmıştı. Genç kızın yüzünü ellerinin arasına almış, yanaklarına, alınına, dudaklarına birbiri ardı öpücükler kondurmaya başlamıştı. Heyecanı her halinden belliydi. “Ben de seni seviyorum güzel gözlüm. Hem de hayatımdan bile çok. Bunu sana her gün ispatlamak için elimden geleni yapacağım.”

“Bir şey yapmana gerek yok ki... Bana hep böyle bak. Ben anlarım.”

“Eee ne zaman seni istemeye geleceğiz?”

“Akay önce annemle konuşmalıyım.”

Sabırsızlıkla o günü bekleyecekti. Onunla bir geleceğe atılacak ilk adım için, içinde tarifsiz bir mutluluk vardı.

“Anne sana bir şey söyleyecektim.”

“Söyle kızım.”

“Oturalım mı?”

Kızı bugün gözüne daha farklı görünmüştü. Her zaman çok güzel bir kız olmuştu ama son zamanlarda bu ışık daha da canlanmış, etrafındakilerin gözlerini kamaştıracak bir hal almıştı.

“Olur.”

Evde yalnız olmalarının avantajını kullanıp, her şeyi annesine anlatmak ve ondan yardım almak istediği.

“Hadi anlat bakalım.”

“Anne Akay’ı biliyorsun.”

“Biliyorum ama tanımıyorum.”

“Ben de bunu söyleyecektim.”

Kızının değişen yüz hareketlerini izlerken, onun ne söylemeye çalıştığını anlamış olduğunu fark etmişti.

“Anne... Şey... Akay sizinle tanışmak istiyor.”

“Tanışmak mı istiyor? Kızım babanın buna sıcak bakacağını hiç sanmam.”

“Anne öyle değil. O beni sizden istemek istiyor.”

“İstemek?”

“Evet. Bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim.”

Küçük kızı büyümüş ve evden uçuşma zamanı mı gelmişti? Onun son günlerdeki hali bunun çok uzak olmadığına kanıtı gibiydi.

“Anne sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Bu senin kararın kızım. Ama annen olarak her zaman arkada olduğumu bil. Senin yanlış yapmayacağını bilmem içimi rahatlatan en büyük etken. Hem sen o adama güvenmişsen, ben de güvenirim Aselim. Sen kolay kolay birini kalbine almazsın. Aldığına göre hak ediyordur.”

Annesinin sözlerinden sonra boynuna sarılmıştı gözyaşları eşliğinde.

“Teşekkürler annem.”

Anne kızın duygusal anları ikisinin de gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kolay değildi küçük kızının büyüüp, yeni bir aile kurmaya adım atacak olması. “Mutlu ol kızım. Benim tek isteğim bu.”

“Annem Akay’la çok mutlu olacağım. Kalbim bunun böyle olacağını söylüyor.”

Bir anne olarak tek isteği de buydu zaten.

“Anne bunu babama söylememiz gerekiyor. Senden bana yardım etmeni istiyorum.”

Kızının o genç adamla görüşmeye başladığını öğrendiğinden beri, bu günün geleceğini biliyordu. Kızına çok düşkün olan kocasına bunu anlatmak hiç kolay olmayacaktı. Hem de tescilli bir çapkının kızını istediğini söylemek daha da zor olacaktı. Ama kızı için yapacaktı.

“Tamam kızım.”

“Teşekkürler annem.”

Ertesi gün okula büyük bir sevinçle gelmişti. İçindekileri hemen paylaşması gerekiyordu. Yoksa ortalığa taşacağından korkacağı kadar çok bir duygu yoğunluğu yaşıyordu. Ama İlknur derse geç kalınca bunu konuşmak için dersin bitmesini beklemesi gerekeceğini düşünmüştü. Dakikalar geçiyor ama ders bitmiyordu. Bu düşüncelerle yanındaki arkadaşını şok eden sözler dökülmüştü dudaklarından.

“İlknur, Akay bana evlenme teklif etti?”

Öğretmende olan dikkati biranda arkadaşına yönelmişti. Yok kesin yanlış duymuştu. Asel öyle derste konuşan biri değildi. Yine de gayri ihtiyari yan tarafa dönmüştü. O anda da arkadaşıyla göz göze gelmişlerdi. “Biraz önce konuşan sen miydin?”

“Hı...hı...”

“Duyduğum şeyi gerçekten söyledin mi?”

“Hı...hı...”

“Ne!” Sözler dudaklarından düşündüğü kadar yavaş çıkmamıştı bu da

herkesin ilgisini onlara yöneltmesine neden olmuştu.

“Hanımlar ders ilginizi çekmediyse, sizi dışarı alalım.”

“Özür dilerim hocam.”

Sonra dikkatini öğretmene vermiş gibi görünse de, aslında tüm dikkati Asel’in üzerindeydi.

Sonunda ders bitmişti de duymak istedikleri her şeyi öğrenme zamanı gelmişti.

“Her şeyi başından anlat.”

Son olayı da anlattığında karşısında ağzı kulaklarında dinleyen arkadaşını bulmuştu. “Asel sizinki nasıl bir hız ve sevgi?”

“Ben de bilmiyorum ve çok korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun ki? Adam sana sıırıslıkam âşık. Geçen birlikte dışarı çıktığımızda bunu net olarak gördüm de zaten. Bu yüzden içim çok rahat. Sen mutlu olacaksın.” derken arkadaşını tebrik etmek için çoktan boynuna sarılmıştı.

“Pardon telefonum çalıyor.” Telefon ekranına baktığında gözleri ışıldamıştı. “Hayatım.”

“...”

“Hakan burada olanlara inanamayacaksın.”

“...”

Telefonda olayların küçük bir özetini geçmişti erkek arkadaşına.

“Asel, Hakan beni bekliyormuş.”

“Adam aşağıda seni bekliyor. Sen bu kadar şeyi yanına gidip, anlatmak yerine telefonda mı anlattın?”

“Ne yapayım aşağı kadar dayanamazdım.”

“Alemsin İlknur.”

“Haydi görüşürüz canım.”

Yanaklarına kondurduğu sulu öpücüklerden sonra uçar gibi uzaklaşmıştı İlknur.

Arkadaşının ardından bakarken, geldiği noktaya inanamıyordu. Evlenecekti. Hem de hiç düşünmediği bir anda karşısına çıkan beyaz atlı prensiydi buna onu ikna eden. Ah keşke görüşebilselerdi. Ama önemli bir maç için kamptalardı. Görmek için biraz beklemesi gerekiyordu. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, bulunduğu yerde kimselerin kalmadığını anlayamamıştı. Aynı anda arkasında bir ses duyup, irkilmişti.

“Ooo bakıyorum külkedisi, Sindrellalık yolunda ilerliyormuş.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Akay Demir’i nasıl ağına düşürdün bilmiyorum ama beni kandıramazsın.”

“Sen ne diyorsun ya?”

“Senin gibileri tanırım diyorum.”

Karşısındaki kızın halini hiç beğenmemişti. “Şu an seninle uğraşamam Sırma.”

“Neden küçükhanım? Sizin klasmanınıza uymaz mıyım?”

“Benle ne sorunun var söyler misin?”

“Hiç ne sorunun olabilir ki?” Sözler böyle olsa da, sesteki tınının hissettirdikleri hiçte hoş değildi.

“Öyleyse bana müsaade”

“O kadar çabuk mu gidiyorsunuz Asel Hanım?”

Arkasından gelen sesi duymamaya çalışarak merdivenlere gelmişti. Aynı anda da zemin ayağının altından kaymış gibi merdivenlerden

yuvarlanmaya başlamıştı.

11. Bölüm

“Ne oldu bana?”

Sonunda gözlerini açmıştı.

“Asel ne kadar korktum haberin var mı?”

“Bana ne oldu İlknur?”

“Merdivenlerden düşmüşsün.”

“Merdivenlerden mi?” Aynı anda tüm olanlar film şeridi gibi gözünün önünden geçmişti.

“Asıl ne olduğunu bana sen anlatacaksın? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildin? Allah korumuş. Ya daha kötü yaralansaydın? Düşünmek bile istemiyorum Asel.”

“Başım çok acıyor.” Elini istemsizce kaldırınca kolunda serum takılı olduğunu görmüştü.

“Dur deli kız. Kafanı çarpmışsın. Neyse ki, ciddi bir şey olmamış. Ama ayağın konusunda o kadar şanslı değilsin. Ayağında kırık var. Alçıya aldılar.”

“Ne yani ben bu kadar süre kendimde değil miydim?”

“Doktor kafana aldığı darbe yüzünden normal olduğunu söyledi.”

Aynı anda kapı açılmış ve içeri doktor olduğu belli olan orta yaşlarda bir adam girmişti.

“Hastamız kendine gelmiş. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Kafam çok acıyor.”

“Neyse ki, kafanızdaki travma ciddi değil. Yine de kontrol amaçlı bu gece misafirimizsiniz.”

“Ama-”

“Aması yok Asel Hanım. Ayrıca bacağınızda da kırık var. Bir ay sargıda kalacak.”

Şaşkınlıkla çıkmıştı sözler ağzından. “Bir ay mı?”

“Evet bir ay.”

Yapılan rutin kontrollerden sonra doktor odadan çıkmıştı.

“Ben bir ay ayağımda sargıyla ne yapa-”

Sözleri aniden açılan kapıyla yarım kalmıştı.

“Kızım ne oldu?”

Ailesi endişeyle odaya girmişti. “Anne önemli değil. Ayağım kayıp, düştüm.”

Açıklama İlknur’a çok mantıklı gelmemişti. Bunu konuşmanın şimdi sırası değildi.

“İlknur kızım neden geç aradın?”

“İşlemlerdi falan derken kusura bakmayın.”

“İyisin değil mi kızım?”

“İyiyim annem.” derken onun endişesini gidermek için vücudundaki ağrıya

bakmadan hareketlenmişti.

“Tamam kızım hareket etme.”

“Ama ayağım bir ay sargıda kalacaktı.”

“Bununla geçmiş olsun. Bir ay ne ki...” deyip, alnına sıcacık sevgi dolu bir öpücük bırakmıştı babası.

“Abla ilk imzayı ben atayım mı?”

“Eneees!”

“Ne olmuş sanki... Alçının üzerine hep atılır.”

Sonunda annesi dışında herkes odadan ayrılmıştı.

“Hadi kızım biraz dinlen. Çok yoruldu.”

Gerçekten de gözleri ona sormadan kapanmıştı. Ama aklında Akay'ın haber vermediği için çok kızacağı düşüncesi vardı.

“İçimde bir sıkıntı var Selim.”

“Burada kısıp kaldın ya ondandır.”

“Öyle bir şey değil oğlum ya... Bilmiyorum sanki kötü bir şeyler oldu.”

“Olsa duyardın.”

Asel'le öğlen konuşmuştu. Sonrasında da tekrar aradığında telefon cevap vermemişti. Neden açmıyordu ki telefonu? Merak ettiğini bilmiyor muydu? Tekrar tuşladığı numaradan sonra karşıdan gelen sese odaklanmıştı.

Ekranda yazan ismi görünce açıp açmama konusunda kararsız kalmıştı ama ısrarlı çalmasına dayanamamıştı.

“Alo...”

Telefonda duyduğu ses Asel’e ait değildi. Yanlış mı aramıştı? Telefonu kontrol ettiğinde doğru olduğunu görmüştü.

“Şey... Affedersiniz Asel’le görüşecektim.”

“Şimdi müsait değil. Buyurun ne istemiştiniz? Ben annesiyim.”

Annesi mi? Neden telefonu o açmıştı? Asel neredeydi ki? Sorular aklında sırayla geçit halindeydi. Annesinin kendinden haberi olduğunu biliyordu. Rahatlamak için aldığı nefesten sonra konuşmaya başlamıştı. “Merhabalar efendim. Ben Akay Demir. Sanırım Asel size benden bahsetmişti.”

“Bahsetti.”

Telefonla ne konuşabilirdi ki... Bu yüzden de hemen aklına gelen düşüncelere sarılmıştı. “Asel’le görüşmem mümkün müydü?”

Ona söyleyip, söylememe konusunda kararsız kalmıştı ama bunu gizlemek hiçte mantıklı gelmemişti gözüne. “Küçük bir kaza oldu.”

“Asel’e bir şey mi oldu?” Sözler endişeyle çıkmıştı dudaklarından.

“Asel okulda merdivenlerden düşmüş. Şimdi hastanede müşahede altında. Merak edilecek bir şeyi yok.”

“İyiye neden telefona gelmiyor?”

“Şu an uyuyor. Uyanınca sizi aramasını söylerim.”

“Gerçekten o iyi, değil mi?” Karşısından gelecek sese konsantre olmuş bir

halde, çaresizlikle çıkmıştı sesi.

“İyi oğlum. Sadece dinlenmesi gerekiyor.”

“Teşekkür ederim. İyi geceler.”

Telefonu kapattığı anda odada oradan oraya dolanıp, durmaya başlamıştı. Asel'i görmeden rahat etmeyecekti. Bunun kendisine pahalıya patlayacağını biliyordu ama onu görmeden rahat edemeyecekti.

“Selim ben gidiyorum.”

“Nereye gidiyorsun oğlum? Sırrı Hoca canını okur.”

“Gitmem lazım.”

“Oğlum dur bir sakinleş. Neler oluyor?”

“Asel hastanedeymiş.”

“Hastanede miymiş?” Arkadaşı için adı geçen kadının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Akay'ın şimdiye kadar birine böyle bağlandığını görmemişti. Körkütük âşık lafının en güzel kanıtı olmuştu arkadaşı. Bir kez kendisi de karşılaşmıştı bu genç kızla. Kısacık görüşme anında arkadaşının iyi yolda olduğunu anlamıştı.

“Merdivenlerden düşmüş. Onu görmem lazım Selim.”

“Tamam önce mantıklı ol. Sırrı Hoca'dan izin iste.”

“Hayatta vermez.”

“Denemeden bilemezsin.” Arkadaşının stres ve telaşlı haline bakıp “Zaten şu halini görünce seni burada zincirlese tutamayacağını anlar.”

Dakikalar sonra Sırrı Hoca'nın kapısı önündeydi. Beklemeye tahammülü olmadığından hemen kapıyı tıkladı. İçerden gelen “Gir” sesiyle de vakit kaybetmeden içeri geçmişti.

“Akay bu saatte rüyada mı gördün beni?”

“Hocam sizden izin isteyecektim.”

“Oğlum okulda mısın? Ne izni?”

“Asel... Hocam.”

“Asel’de kim?”

“Kız arkadaşım.”

“Akay beni sinirlendirme hemen odana dön. Beni bunun için mi rahatsız ettin?”

“Hocam onu hastaneye kaldırmışlar. Onun iyi olduğunu görmeden rahatlayamam. İzin verseniz de vermeseniz de gideceğim. Bunu söylemek için geldim.”

“Akay kiminle konuştuğunun farkında mısın?”

“Farkındayım hocam ama Asel’i görmezsem benden size hayır gelmez.”

Akay’ı uzun yıllardır tanırdı. Onu bu hale getiren kızı merak etmişti. Zaten hareketlerindeki düzelmede son günlerde gözüne çarpan bir ayrıntıydı. Demek her şey bu kız yüzündendi. Akay bu kadar gözü kara odasından içeri girip, bunları söylüyorsa, kız onun için önemli olmalıydı.

“Tamam git ama çok geç kalma.”

Hocanın izin vermeyeceğinden o kadar emindi ki, verilen izin şaşkınlıkla hocasına bakmasına neden olmuştu.

Bunu anlayan deneyimli hoca konuşmaya başlamıştı. “Evlat, biz de genç olduk. Yengenin az peşinden koşmadım. Halden anlarım. Çabuk kararımı değiştirmeden git.”

“Sağ olun hocam.”

Hızla odadan çıkan gencin ardından seslenmişti. “Asel kızıma selamlar. En kısa zamanda tanışmak istediğimi de söyle.”

Arkasını dönüp “Onu istemeye giderken, yanımızda olursanız çok

sevinirim.”

Demek iş bu kadar ciddiymi. “Olurum tabi koçum. Sen böyle güzel şeylerle gel. Ben hep yanınızda olurum.”

Telefon görüşmesinden beri akı kızı ve Akay Demir arasında gidip gelmişti. Kızının onu sevdiğini zaten çoktan anlamıştı ama genç adamın nasıl biri olduğu hakkında sadece televizyonlardan bilgi sahibi olunca, endişeleri de yok değildi. Telefonda konuştuğu adamın da kızına çok ilgi gösterdiği belliydi. Tam bu düşünceler içindeyken kapının çalındığını duymuştu. Açılan kapıdan giren adam ise şaşkınlıkla gözlerinin açılmasına neden olmuştu.

“Merhabalar.”

“Mer...haba...”

Merakı artık dayanma sınırlarını aşmıştı. Bu yüzden de müsaade isteyip, hemen yatağın yanına gitmişti. Sevdığı nasılda masum bir şekilde yatıyordu. Kafasının kenarında bir bant vardı. Neler olmuştu ona böyle?

Endişeyle dönmüşü kendine bakan kadına. “O iyi mi?”

“İyi. Kafasını vurmuş ve ayağında kırık var. Bunun dışında bir sorun yok çok şükür.”

“Affedersiniz böyle aniden geldim. Ama onu çok merak ettim.”

“Affedilecek bir şey yok oğlum.”

“Anlayışınız için sağ olun efendim.”

Sema Hanım gözlerini kapayıp, açarak genç adama duygularını ifade etmişti. Onun endişesini hissedince orada olması hakkında başka bir şey söylemek içinden gelmemişti. Samimiyetine inanmıştı genç adamın.

Dikkatini tekrardan sevdiğine vermişti. Yatağın yanına yanaşıp, elinin tersiyle genç kızın yanağını okşamıştı. Sıcaklığını duymaya ihtiyacı varmış gibi gezdirmeye başlamıştı elini genç kızın teninde. Sanki onun geldiğini anlamış gibi biranda gözleri açılmıştı Asel'in. Gördüğünü hayal zannetmişti ama yanağındaki sıcaklık hiçte hayal gibi değildi.

“Akaaay!” Biranda yattığı yerde hareketlenmiş, bu da acıyla yüzünün buruşmasına neden olmuştu.

Genç adam onun halini görüp, hemen sakinleşmesini sağlamak için elini tutup, onu tekrar yatırmıştı yatağına. “Efendim canım...”

“Sen nasıl öğrendin?”

“Seni aradım ama ulaşamadım. Sonra annen telefonu açtı.”

O anda yalnız olmadıkları aklına gelmişti. Annesiyle tanıştırmamıştı Akay'ı. Gözleri onları dikkatle izleyen kadının gözlerine doğru hareketlenmişti. Annesi de bunu bekliyormuş gibi bakıyordu kızının suratına.

“Anne... Akay...”

“O kadarını biliyorum zaten.”

Biraz önce endişesi nedeniyle tam tanışamadığı kadına başıyla selam vermişti tekrardan. “Tanıştığımıza memnun oldum efendim.”

“Biraz tuhaf bir karşılaşma oldu ama kismet böyleymiş.”

Bir iki tanışma sözünden sonra onları hiç değilse beş dakika yalnız bırakabileceğini düşünüp “Ben çay alacaktım. Müsaadenizle.” deyip, kapıdan çıkmıştı. Tabi kısa bir ara olduğunu da kızına gözleri ile bildirmişti.

Odada yalnız olmaları rahatlamasını sağlamıştı Akay'ın. Neticede müstakbel kayınvalidesiyle tanışmıştı hem de tuhaf bir tanışma şekliyle. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp, ilgi bekleyen sevdiğinin yanına yaklaşmış ve yatağın kenarına oturmuştu. Boştaki elini tutup, büyük bir sevgiyle dudakların götürüp, “Çok endişelendim. Senden haber alamamak çok kötüydü. İçim sıkıldı. Bunlar nasıl oldu?” diyerek yaralarını işaret etmişti.

Ona bunun Sırma'nın işi olduğunu söylemeye hiç niyeti yoktu. Söylediği anda yapabileceklerinden korkuyordu. Bu yüzden de kendi dikkatsizliği gibi anlatmıştı tüm olayları.

“Hem sen kamptaydın. Bak benim yüzümden ceza alırsan çok üzülürüm.”

“Merak etme Sırrı Hoca'nın iznini aldım. Sana da selamı var.”

“Bana selamı mı var? Beni nereden tanıyor ki?”

“Ona senden bahsettim. Bana izin vermezse, onu dinlemeden kampı terk edeceğimi de söyledim. O da ciddi olduğumu anlayınca izin verdi.”

“Akay, annem sana iyi olduğumu söylemiş. Neden böyle bir şey yaptın ki...”

“Seni görmesem orada bir dakika daha duramazdım.” derken elleri de genç kızın ellerini tutuyordu. Sonra kapıyı tekrardan kontrol edip, genç kızın dudaklarına doğru yönelmişti.

“Akay annem gele-” Sözleri genç adamın dudakları tarafından yarım kalmıştı.

Küçük bir öpücük almıştı sevdiğinin dudaklarından. Bu da onun hastanede olduğunu öğrendiğinden beri gerilen tüm sinirleri için ilaç gibi gelmişti.

Aynı anda kapıdan gelen kıpırtıyla da bulunduğu yerden kalkmıştı.

“Gitmen lazım. Sırrı Hoca'nın iyi niyetini daha fazla suiistimal etmek hoş olmaz.”

“Ama seni böyle bırakıp gitmek içime sinmiyor.”

“Ben iyiyim Akay. Daha iyi olmamı istiyorsan yarınki maçı kazanarak bana hediye edebilirsin.”

“Bakıyorum çok çıkarıcı bir taraftar oldunuz hanımefendi.”

“Ben nazlı bir hastayım Akay Bey. Bunu unutmayın.”

Sonrasında genç kızın alnına sıcak bir öpücük bırakıp, Sema Hanımla da vedalaşıp, odadan çıkmıştı. Ona bir şey olduğunu düşünmek bile kötüydü. Nasıl olmuştaki bu kısacık zamanda bu kadar etkisine girmişti kendisi bile bilmiyordu.

Sonunda evine gelebilmişti. Tek günü bile hastanede geçirmek inanılmaz kötü bir şeydi. Günlerce, aylarca hastanede kalanlara Allah sabır versin diye geçiriyordu içinden.

“Sen bana şu olayın iç yüzünü ne zaman anlatacaksın bakayım?”

“Neyi anlatayım İlknur... Düştüm bunda abartacak bir şey yok.”

“Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun.” Arkadaşının yüzüne kafasını iki yana sallayarak bakıyordu.

İlknur’dan kaçış yoktu. Kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra başlamıştı anlatmaya.

“Asel bunu nasıl söylemezsin? O kızın cezasız kalmasına nasıl izin verirsin?” Hadi daha kötü şeyler olsaydı.” Sinirle sandalyesinden kalkmış odanın içinde oradan oraya dolaşmaya başlamıştı. “Yok ben o kızı feci döveceğim. Onu kimse elimden alamayacak. Tamam kıskanmak başka da bu yaptığı da ne?”

“İlknur sakın olur musun?”

“Olamam Asel! O kız bundan, böyle kolay sıyrılırsa ben hiç sakın olamam.”

“İlknur lütfen bunu annemler ve Akay öğrenmesin. Lütfen...”

“Asel, o kız senin canına kastetti. Sen onu nasıl cezasız bırakırsın? Aklım almıyor.”

“Orada kimse yoktu. Bunu ispatlayamam bile.”

“Sen orasını bana bırak.”

“Niye? Ne yapacaksın?”

“Görürsün...”

İki haftanın sonunda okula gelebilmişti. Ailesine kalsa bir ayı evde geçirmesini istiyordu.

“Kızım bu halde okula gitmen hiç içime sinmiyor.”

“Anne ben iyiyim. Hem derslerimden geri kalmam kötü olur. Biliyorsun son senem.”

“Üff... Şimdi aklım sende kalacak.”

“Merak etme Sema Teyze. Ona iyi bakacağım.”

“Gözünü üstünden ayırma İlkur. Sende çok dikkat et kızım.”

“Tamam annem. Sen rahat ol. Ben çok iyiyim.”

Sonunda evden çıkıp, arabanın yanına gelmişlerdi. Genç kız ayağı nedeniyle daha rahat olacağını düşündüğünden arkaya oturmuştu.

“Kızım Sema Teyze biran izin vermeyecek sandım.”

“İkna etmek için çok dil döktüm İlkur.”

“Ah benim okul aşığı arkadaşım.” derken onunla eğlendiği sesinden net belli oluyordu.

“Ne yapayım İlkur, çok özledim.”

“Bakılışa göre o da çok özlemiş.” Gözü ileride arabaya yaslanmış adamı işaret etmişti.

Arabayı gören adam hemen onlara doğru yönlenmişti.

“Sağ ol İlknur. Hakkını ödeyemem.” derken çoktan Asel’in bulunduğu tarafın kapısını açmıştı.

“Ne demek enişte. Ne zaman işiniz düşerse buradayım.”

Sonrasında elini sallayıp, bulunduğu yerden uzaklaşmıştı.

Açtığı kapıdan içeri girmiş ve kapıyı da kapatmıştı. Kollarını özlemle sarmıştı sevdiğine. “Çok özledim.”

“Ben de Akay.”

“Benim kadar olamaz. Neredeyse evine gelecektim.”

“Akay sakın!”

“Seni böyle görmemeye biraz daha tahammül edemem. Bu isteme işini ertelemek de istemiyorum.”

“Bu halimle nasıl olacak?” derken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Güzel olacak. Neden bacağı kırık kızı istememe gibi bir kural mı var?”

“Hakkımda ne düşünürler?”

“Bizimkiler bunu sorun etmezler. Lütfen Asel, artık bana hayır deme!”

“Ama-”

“Bunu düşün hayatım.” dedikten sonra kollarındaki sevdiğini daha da sıkı sarmıştı. Saçlarına öpücükler kondururken, kokusuyla duyuları bayram etmişti.

12. Bölüm

Eve geldiğinde artık vücudu yorgunluğa isyan ediyordu.

“Kızım yorulursun dedim. Az daha dinlenseydin, dersler kaçmıyordu ya.”

“Ben iyiyim annem. Yorgunluğa değen bir gündü.”

“Dur sana bir şeyler getireyim.”

“Anne...”

“Efendim kızım?”

“Şey...”

“Asel ne söyleyeceksen söyle. Dolandırmaları sevmediğimi bilirsin.”

“Babamla o konuyu konuştun mu?”

“Senin olay araya girince konuşamadım.”

“Anne Akay hemen gelmek istiyor. Ona olmaz dedim ama dinlemedi.”

“Kızım bu ne acele?”

“Anne lütfen...”

“Tamam bugün babana açarım konuyu.”

“Sen bir tanesin annelerin güzeli.”

“Ah deli kız.” diyerek çıkmıştı odadan.

Yatma vakti geldiğinde Sema Hanım'ın tedirginliği artmıştı. Neticede Asel evlenme yaşına gelmiş bir kızdı. Beğenilmesi ve istenmesi normaldi. Zaten daha lisedeyken istemeye gelenler başlamış, hepsini küçük deyip geri çevirmişlerdi. Ama şimdiki durum farklıydı. Kızları istiyordu ve onlarda ailesi olarak yanında olmalıydılar. Yatağa uzandığında aklında bu düşünceler vardı.

“Bakıyorum da çok dalgınsın.”

Söze nasıl başlayacaktı bir türlü bilememişti. Tamam kızının istenmesini anlatabilirdi de, damat adayının kimliğini açıklamak çok zordu. Neticede kocası da televizyondaki Akay'ı tanıyordu. Onun kızı için uygun olmadığını düşüneneğine emindi.

“Şey... Yılmaz...”

“Efendim hayatım. Geldiğimden beri sende var bir tuhaflık. Artık şu ağzındaki baklayı çıkaracak mısın?”

“Keşke o kadar kolay olsaydı.” Anne olmak ne zordu.

“Şey konu Asel.”

“Ne olmuş Asel'e.”

“Onu istemeye gelecekler.”

“Ne istemesi?” Uzandığı yataktan hızla kalkmıştı. “Kızım daha küçük hem de okuyor. Üstelik evlenmeyi de düşünmüyor. Onlara öyle söyle.” Sözlerini bir çırpı da iletmişti karısına.

“Öyle değil Yılmaz.”

“Ne öyle değil?”

“Asel'in bundan haberi var.”

“Haber var mı?” Araştırır gibi bakıyordu karısının yüzüne.

“Biriyle görüşüyormuş. Oğlanın niyeti de ciddiymiş. Ailesiyle gelmek istiyor.”

Küçük kızı büyümüş ve evlenmek mi istiyordu? Ama daha küçüklüğünü hatırlıyordu. Ne zaman vakit geçmiş ve bu düşünmek istemediği gün gelmişti.

“Kimmiş? Tanıyor muyuz?” derken sesi bıkkın çıkmıştı.

“Aslında hem tanıyoruz hem de tanımıyoruz.”

“Kadın doğru anlatsana! Bu da ne şimdi?”

“İsmi Akay Demir.”

“Akay Demir mi?” Karısının sözleriyle rahatlamıştı. Demek kızı annesine oyun oynamıştı. “Asel sana şaka yapmış hayatım. O çapkının evlilikle ne işi olur?”

“Şaka değil, gerçek.”

“Nereden biliyorsun?”

“Asel’in hastanede yattığı gün onu ben de gördüm.”

Bu sefer bir kaşı havada yan bir bakıştı Sema Hanım’a çevrilen. Sonrasında da neredeyse bağırır bir şekilde çıkmıştı sesi. “Bundan neden benim haberim yok?”

“Yılmaz bağıрма çocuklar uyanacak.”

“Uyansınlar. Hem daha iyi olur.

“Lütfen hayatım sakın ol!”

“Sen beni bırak da, neden haberim yok ondan bahset.”

“Sana ne diyecektim? Kızımızı görmeye futbolcu Akay mı geldi deseydim...”

“Ah bu en son babalar duyar sözü... Bu sözün çıkma nedeni olan kişiyi elime geçirirsem bir kaşık suda boğacağım.” Sıkıntıyla iç çekip

konuşmasını sürdürmeye başladı. “Kızım ne düşünüyor bu konuda?”

“O da istiyor. Sana söylememi o istedi.” derken söylemenin verdiği rahatlıkla nefes alıp vermişti.

“Sema o adamın kızımla ne işi olur?” Aklı başında kızı nasıl olmuşta böylesi bir çapkının ağına düşmüştü. Tamam onu desteklediği takımda oyuncu olarak görmek güzeldi ama damadı olarak görmek başka bir şeydi. Hem hakkında sürüyle haber çıkmıştı. Nasıl olur da ona güvenir, gözbebeğini verirdi.

“Sen de biliyorsun bu işler hesapla kitapla olmaz ki...”

Karısının doğru söylediğini biliyordu ama kalbi bunu kendine rahatlama nedeni olarak görmüyordu. “Nerede tanışmışlar?”

Bildiklerini kocasına anlatmış ve ondan gelecek yanıtı beklemeye başlamıştı.

“O... O benim kuzumu üzer Sema.” derken sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı.

“Hayatım, bu onların seçimi. Engelleyemeyiz.”

“Asel’le konuşmalıyım.”

“Bu saatte mi?”

“Bu saatte konuşulmayacak diye bir kural mı var?”

“Yok da. Sabah konuşsan daha iyi olur. Zaten kız yorgundu, uyuyordur.”

Karısının haklılığını kabul edip, gece konuşma fikrinden vazgeçmişti. Sabah ise olmak bilmemişti. Günün ilk ışıklarında kalkmış, kızının uyanmasını bekliyordu. Bir baba olarak bu konuşmayı yapmanın zor olduğunu biliyordu ama kızı için gerekiyorsa bunu yapacaktı.

Gözlerini açtığı yeni gün sanki diğerlerinden farklı gelmişti. Belki de bu sadece vücudunun dinlenmeye verdiği rahatlıkla ilgiliydi. Şu an bunlara kafa yoramayacaktı. Yan tarafta duran koltuk değneklerini alıp, kendini yataktan kalkma durumuna getirmiş ve sonunda da bunu başarmıştı. İki hafta geçtiği halde bir türlü alışamamıştı. Sonunda giyeceklerini de ayarlaması bittiği anda, aklına annesinin babasıyla görüşeceği gelmişti. Saate baktığında annesinin çoktan kalkmış olduğunu anlayıp, içeri geçmişti.

“Asel konuşalım mı kızım?”

Yavaşça arkasından gelen sese dönerken, konunun da ne olduğunu tahmin etmişti. Demek ki, annesi babasıyla konuşmuştu.

“Olur babam.”

“Gel şöyle otur.”

Kalbinde aynı anda öyle bir hızlanma olmuştu ki, babasının duyduğundan emindi. Keşke annesi de yanlarında olsaydı ama ortalarda görünmediğine göre konuşma yalnız geçecekti.

“Efendim babacım?”

“Kızım annenle konuştuk. Bana bir şeyler anlattı. Ben konuyu birde senden dinleyim dedim.”

Babasının bu kadar açık konuya gireceğini düşünmediğinden hazırlıksız yakalanmıştı. Şaşkın şaşkın baktığı surat ise bir yanıt bekler gibiydi.

“Benim içinde kolay değil bu konuşmayı yapmak. Ama ben babayım ve senin iyiliğini istiyorum.”

“Baba ben iyi olacağım.”

“Kızım şimdi böyle düşünüyorsun ama gerçekler böyle olmayabilir. O adam hayatı serbest yaşamaya alışmış. Öyle tek eşli biri olamaz.”

“Ben... Ben ona inanıyorum baba.” derken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Kızım şimdi böyle düşünüyorsun ama sonra her şey bu pembelikten

arınacak. O zaman daha net gördüğünde anlayacaksın hata yaptığını.”

“Bende başlarda böyle düşündüm. Ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı.”

“Kızım sen kırılgansın. O adamın seni kırmasından korkuyorum.”

“O beni kırmayacak babam. Her şey güzel olacak.” Son sözleri birazda kendisine gelmişti.

Başlarda zorlanarak başladığı konuşma, ilerledikçe daha rahatlamasını sağlamıştı. Babasına Akay’ı anlatmak kolay olmamıştı ama son kez yüzüne baktığında baştaki karamsarlıktan birazda olsa arındığını görmenin rahatlığını yaşıyordu.

“Sen böyle diyorsan, bize de senin yanında olmak düşer.” Sonrasında kollarını uzatıp, kızını davet etmişti. Asel anında icabet etmişti babasının sıcacık kollarına.

“Seni seviyorum babam. Hem de çok.”

“Ben de seni bir tanem. Umarım her şey gönlünce olur.”

Akay'a ettiği telefonda sonra bulutların üstünde olduğuna emindi. İki gün sonra ailesiyle istemeye gelecekti. O gün için hemen alışverişe çıkmalı ve hoş bir şeyler almalıydı. Çok güzel görünmek istiyordu ama alçılı bacağı ile bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Hem bu ayakla kahve bile tutamazdı. Bir kenarda süs biberi gibi oturup kalacaktı. Ama olsun sevdiğiyle bir gelecek için ilk adımı atacaklardı ya, her şey yoluna girerdi.

“İlknur ben bu adamla ne yapacağım?”

“Niye kine?”

“Eğer tehdit etmeseydim, beni kucağında sınıfa getirecekti.”

“Bıraksaydın da getirseydi.”

“Şaka mı yapıyorsun? Sonra kimsenin dilinden kurtulamazdım.”

“Aman Asel sen de hiç romantik değilsin. Ah ben olacaktım ki, Hakan’a kesin kendimi taşıtırdım.”

“Hayalinin bu olduğunu daha önce söyleseydin, Hakan’a iletirdim.”

“Ne yapsam acaba? Şöyle yalancıkdan kramp numarası falan mı yapsam?”

“Alemsin İlknur.”

“Bu arada sen neyle tehdit ettin Akay’ı?”

“İstemeyi iyileşene kadar erteletirim dedim.”

“İnsafsız.” Arkadaşının suratına yalancı bir kınamayla bakıyordu.

Tam arkadaşına cevap vermek için ağzını açtığı anda ardından gelen sesle donup kalmıştı.

“Asel senle konuşabilir miyiz?”

O günden beri karşılaşmadığı kızla görüşecek olmak sinirle kasılmasına neden olmuştu. arkasını bile dönmeden yanıtı vermişti. “Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Ben başka bir okula geçiyorum.”

Duyduğu sözler genç kıza dönmesini sağlamıştı. Yan gözle süzdüğü kızın suratında bir ifade arıyordu ama görebildiği sadece sıklık ve korkuydu.

“Bundan banane.”

“Sadece gitmeden senden özür dilemek istemiştim.”

“Özür mü? Sence yaptığın sadece bununla telafi edilecek bir şey mi?”

“Bacağın için üzgünüm.”

“Bacağım için üzgün müsün? Sorun o değil ki, ayağım iyileşecek ama kalbimdeki kırıklığın tamiri yok. Tamam senle samimi değildik ama böylesi bir gözü dönmüşlüğü de hak ettiğimi düşünmüyorum.”

Zaten özür dilemek ve sevdiği okulundan ayrılıyor olmak yeterince sinir bozucuydu. Bir de onun konuşmalarını dinlemek zorunda kaldığına inanamıyordu ama bunu yapmaya mecburdu. Bir hata yapmıştı ve sonucuna katlanacaktı. Nasıl olmuşta böylesine gözü dönmüştü buna kendi bile şaşırmıştı. Ama karşısındaki kıza baktığında tek düşünebildiği kıskançlıktı. Hala da aynı hislerle dolu olmasına rağmen ondan uzak durması gerekiyordu. Yoksa herkes ne yaptığını öğrenecekti. Bu katlanamayacağı bir şeydi. Aklı İlknur’un onunla yaptığı konuşmanın geçtiği güne bir yolculuk yapmıştı.

“Senin aklından zorun mu var?”

“Ne diyorsun ya sen?”

“Asel’i nasıl merdivenlerden itersin?”

“Arkadaşın sana ne masal anlatmış bilmiyorum ama benim bunla ilgim yok.”

“Arkadaşım masal anlatmaz. Asıl sen kendinin hangi masalda sanıyorsan uyan artık.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.” Umursamazca arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

“Demek konuşmaya niyetin yok. İyi görüntüleri herkesle birlikte izlersin. O zaman anlarsın neden bahsettiğimi.”

Beklediği etkiyi almış ve arkasını dönüp yürüyen Sırma olduğu yerde kalmıştı. Yavaşça kendine dönerken, bu sefer o “Hadi görüşürüz.” diyerek gitmeye hazırlanmaya başlamıştı.

“Sen ne demek istedin?”

Sesindeki endişeyi almıştı. Kıvama geliyordu. “Sana bir şans verdim sen de bunu kullanamadın. Dediğim gibi zamanı gelince herkesle birlikte öğrenirsin.” Karşısındakini umursamıyormuş gibi hareketlenmişti.

“Sana dur diyorum!”

“Burada biri mi konuşuyor?” Yalancı bir şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

“Lüt...fen!”

“Bak isteyince nasılda kibar oluyorsun. Efendim canım?” Son söz ağzından resmen bir aşağılama gibi dökülmüştü.

“Herkesle birlikte görürsün derken ne demek istedin?”

“Önce sen bana Asel’le derdini söyler misin?”

“Sevmiyorum. Bu kadar basit.”

“Tamam da Asel’i tanımıyorsun bile. Buna nasıl karar veriyorsun ve ona zarar vermeye kadar işi götürüyorsun. Bunu aklım almadı.”

“Melek gibi görünüp, herkesi kandırabilir ama beni kandıramaz. Bir insan bu kadar iyi olamaz.”

“Kıskanıyorsun, değil mi?”

Duyduklarıyla gözleri kocaman açılmıştı. “Hah... Onu mu kıskanacağım? Neyini kıskanayım?”

“Şimdi seninle Asel’in karakterini tartışmayacağım. Sen zaten önyargılı bakışın ve içindeki kötü duygularla onu anlayamazsın. Bu yüzden sadede gelelim.”

Hala kendinden emin ve ukala bakışlarını hissetmek ona karşı daha da bilenmesini sağlamıştı. Bu kız kendini ne sanıyordu?

“Bu okuldan gitmeni istiyorum.”

“Okuldan gitmemi mi?”

“Nasıl olsa babanın parası bol istediğin yerde eğitime devam edersin.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum. Okulumu seviyorum ve burada devam edeceğim.”

“Sanırım bu konuda seçme şansın yok. Bunu kafana yazarsan iyi edersin.”

“Bunu nasıl sağlayacaksın?”

“Senin şu kıskançlık buhranında yaptığın hareketin kaydedildiğini söylesem ne dersin?”

“Saçmalama böyle bir şey yok. Bunu sen de biliyorsun.”

“Öyle mi sanıyorsun?” derken merak uyandıracak kadar emin çıkmıştı sesi.

“Hem kim çekmiş ki?”

“Demek yaptığını kabul ediyorsun.”

“O bir hataydı.”

“Hata? Birinin canına kastetmek ne zamandan beri hata?”

“Ben canına falan kastetmedim. Sadece korkutmak için ittim.”

“Yaptığın yanlışın sonuçlarını bile göremeyecek kadar kör olmuşsun. ”

“Hak etmişti.”

“Neyi hak etti söyler misin? Sana ne yaptı?”

Söyleyecek tek söz bulamayıp, susup kalmıştı.

“Bende öyle olduğunu düşünmüştüm.”

“O kısımda kameralar yoktu. Kim çekmiş?”

“Ne oldu korktun mu?”

Ters bir bakışla almıştı cevabını.

“Bu kadar öğrencinin can güvenliği nasıl sağlanıyor sanıyorsun? Senin bile bilmediğin bir sürü yerde kamera var.”

“Buna inanmıyorum.”

“Biliyorsun sevgilim bir bilgisayar uzmanı. Aynı zamanda da okulun güvenlik şirketinde de çok önemli tanıdıkları var. Anlayacağın tek sözüme bakar.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Denemesi bedava. Ama sonuçlarına katlanırsın. Aslında bana kalsa cezayı çekmen için elimden geleni yapardım ama sen o zarar vermeye çalıştığın arkadaşşıma dua et.”

“Ben sadece korkutmak için onu ittim. Başka bir şey değildi.”

“Evet ne diyorsun? Cevabını bekliyorum.”

Karşıındaki kızın yalan söylediğini düşünüyordu ama böyle bir riske de giremezdi. Ama bu tehdide boyun eğmek istemiyordu. Babasından yardım alabilirdi. Bu düşünceyle gözleri parlamıştı.

“Söylediğini yapmayacağım.”

“Demek bana inanmıyorsun. O zaman fikrini değiştirmek için sana bir küçük şey daha göstereyim.” Dedikten sonra cebindeki kayıt cihazını çıkarmış ve düğmesine basmıştı. Kendi sesinden yaptığının itirafını dinliyordu. Bu da baştan beri havada olan burnunu yere eğmesi için yetmişti.

“Tamam yapacağım.”

“Ha birde unutmadan Asel’den özür dileyeceksin.”

“O kızıdan özür falan dilemem.”

“Öyleyse elimdeki kanıtların gideceği yer belli.”

“Ta...mam.”

“Duymadım ne dedin?”

“Yapacağım lanet olası.”

“Senin gibi soyluluk timsaline ağzını bozmak yakışıyor mu?”

“Canın cehenneme.”

“İnsanların zorda kalınca gerçek kişiliklerini çıkardıklarına bir kez daha inandım.”

Sonra kararlı ve taviz vermez gözlerle karşısındakine bakıp konuşmaya başlamıştı. “Bir daha seni Asel’in yakınında görürsem ne yapacağımı gayet iyi biliyorsun. Bunu aklının en çok kullandığın köşesine not et. Yoksa unutursun unutursun. Neticede beyninin tamamını kullanan biri değilsin.” Son sözlerinden sonra keyifle arkasını dönmüş ve oradan ayrılmıştı.

Gözleri yandaki kıza kaydığında onunda aynı günü düşündüğünü anlamıştı.

“Zaten bir daha beni görmeyeceksin. Eğitimime yurtdışında devam edeceğim.”

“Umarım zaman senin için olumlu geçer. Buna ihtiyacın olacak.” diyerek bakmıştı kendine kötülüğü dokunan kıza.

Bunlar aralarındaki son sözler olmuştu.

“Bunda senin bir parmağın var mı?”

“Belki birazcık olabilir.”

“Ne yaptın İlknur?”

“Onun anladığı dilde konuştum.”

Sonrasında da olan her şeyi anlatmıştı.

“Senin gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım. Teşekkürler İlknur.”

“Lafı bile olmaz canım.”

“Bu arada sen dedektif falan olsana. Kıza nasıl oyun oynamışsın öyle.”

“Ne yapalım zeki olmak başka bir şey.” deyip keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Ersin Kopar?”

“Evet benim.” derken karşısındaki adamı baştan ayağı süzmüştü.

“Bunları Sinan Abi gönderdi.” deyip elindekini uzatmıştı.

Uzatılan paketi alıp “Sinan Bey’e selamlarımı ilet.” diyerek arabasına binmişti.

Arabayı çalıştırmadan zarfın içindekilere göz gezdirmişti. “Yarında teklifimi kabul etmeyin de göreyim.” derken sinsi bir gülüş oturmuştu yüzüne.

13. Bölüm

Sonunda isteme günü gelip çatmıştı. Hala tam iyileşmeden yapılacak olan bu görüşmenin sıkıntısını çekiyordu ama bir türlü Akay'ı ikna edememişti. Aynada son kez kendine baktığında halinden pek memnun görünmüyordu.

“Ah Akay sana ne diyeyim ki...”

Sıkıntıyla baktığı aynada, şimdi yolda olan sevdiğine sitem ediyordu. “Ne vardı sanki bir hafta daha bekleseydin?”

Aynı anda arkadaşı kapıdan uzatmıştı kafasını “Hala mı kendinle konuşuyorsun Asel?”

“Çok heyecanlıyım İlknur.”

“Silkelen biraz. Kendine gel.”

“Söylemesi kolay. Seni de görürüz.”

“Ay hiç hatırlatma. Hakan'ın ailesiyle tanışacağım. Çok heyecanlıyım.”

“Şimdi beni anlıyor musun?”

“Ama sen onlarla tanıştın ve seni çok sevdiler. Ben nasıl karşılanacağımı bilmiyorum.”

“Kızım seni sevmeyecek birini daha tanımıyorum.”

“Hadi konu ben değilim. Sen hazırsan içeri gel.”

“İlknur bu bacakla ben ne yapacağım? Koltuk değnekleriyle nasıl kahve tutacağım?”

“Merak etme ben yardım edeceğim. Sen hanım hanımcık otur ve nazlı gelin gibi süzün.”

“İlknuuuuur!”

“Hadi kaçtım. Gel içeri.”

Tam odadan çıkacağı anda kardeşiyle karşılaşmıştı.

“Abla gerçekten şimdi bizim eve Akay Demir mi gelecek?”

“Enes bunu daha kaç kez söyleyeceğim. Evet.” diyerek gülümsemişti kardeşine.

“Ne bileyim belki seni Akay Demir'im diye biri kandırmıştır.”

“Eneees!”

“Şaka şaka... Bu arada maçlara neden merak saldığın da anlaşılıyor.” deyip ablasının hışmından kaçır gibi uzaklaşmıştı.

Doğru söze ne diyebilirdi ki... Bu yüzden de onunla tartışmak yerine annesi ve İlknur'un yanına gitmişti. Son kontrollerden sonra kapıda çalmıştı.

Sema Hanım kapıyı açıp, büyük bir kibarlıkla içeri davet etmişti misafirleri.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk.”

Tüm misafirler içeri girdiğinde salon tarafına alınmışlardı. Akay özellikle arkada kalıp, elindeki muhteşem çiçekleri sevdiğine uzatmıştı.

“Akay bunlar çok güzel.” derken hayranlıkla bakıyordu çiçeklere.

“Senin kadar değil bir tanem.”

“Çok güzel kokuyorlar.”

Onların bu romantik anlarını bozmak istemese de, duruma müdahale etmesi gerektiğinin bilinciyle konuşmuştu İlknur. “Ben onları alıp, vazoya koyayım. Enişte Bey biraz daha burada oyalanırsanız, Yılmaz Amca seni direkt reddedecek ona göre. Hadi içeri geçin.”

Herkes yerlerine yerleşmiş ve ortamda güzel bir sohbet başlamıştı. Bu arada iki âşık ise heyecanlı gülümsemelerle kaçamak bakışlar atıyorlardı birbirlerine. Gözü Akay'dan kardeşine kaydığı anda onun yerinde sabırsız kıpırtılarını görmüştü. Babasının öncesinde uyarısı olmasa Enes, Akay'ı çoktan soru yağmuruna tutmuş olurdu ama emir büyük yerden gelmişti.

İnanmaz gözlerle yanındaki adama bakıyordu. Tabi ablasıyla birbirlerine bakışları da içinde bir kıskançlık oluşturmuştu. Tamam hayran olduğu bir futbolcuydu ama neticede ablasını istiyordu. Ablası onundu. Her şeyiyle ilgilenirdi. Şimdi başka biriyle ilgilenecek olması Akay'a ters bir bakış atmasına neden olmuştu. Babası sus demese şimdi ona ablasıyla ne düşündüğünü sorabilirdi. Ama orada olmak istiyorsa kesinlikle susması tembihlemişti. Söz vermişti bundan dönüş yoktu.

Misafirleri geldiğinden beri onlarla sohbette kusur etmezken, bir yandan da göz ucuyla Akay'ı inceliyordu. İlk tanıştıkları anda olumlu bir izlenim almıştı. Ünlü biri olduğu halde, bulunduğu ortamda bunu hissettirmeden sessizce ona söz gelmesini bekliyordu. Öyle her şeye dalayım bir tip değildi. Aynı zamanda kızına bakışını gördüğü anda, onun düşündüğü gibi biri olmadığına dair bir hisse kapılmıştı. Kızına bakışındaki sahiplenme ve büyük sevgiyi hissetmek için bir kez bakmak yeterliydi. Bu bakışı çok iyi tanıyordu. Sema'yı istedikleri gün, kendide aynı şekilde bakmıştı sevdiği kadına.

Zaman ilerlemiş kahveler yapılıp, getirilmişti. İlknur kahveleri dağıtırken Asel'de güler yüzüyle misafirlere bakıyordu. İçinden ayağı düzelene kadar bekleyemeyen Akay'a da kızmadan edemiyordu. Sıra Akay'a gelmişti. Halbuki nasılda hayal etmişti ona kahvesini elleriyle verip, onun gözlerinin içine baktığı anda kalbinin hızlanacağını. Sanki o anlarda anlamış gibi Akay'ın gözleri kahveyi alırken bulmuştu sevdiğininkileri. Kahveyi yavaşça

alırken, gözlerini biran bile ayırmamıştı. İlk yudumu aldığında da aynı şekilde bakmaya devam etmişti. Ama ilk yudumda şaşırmıştı. Kendini kahvenin tadındaki değişikliğe hazırladığı halde, içtiğinde normal bir tat almıştı. Daha doğrusu normalinden de şekerliydi kahve. Sevdiğinin bu hareketinin anlamını çözmüştü ve ona içten bir gülümsemeyle bunun hayatları boyu böyle olacağının sözünü vermişti sessiz bakışlarıyla.

“Evet gelelim tanışmamızı sağlayan, bu güzel günün anlam ve önemine.” Sırrı Hoca’nın konuşmaya başlamasıyla herkes ona dönmüştü.

“Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Şimdi gençler birbirlerini görüyorlar, bizlere de onların yanında olmak düşüyor. Sözün kısası Allah’ın emri peygamberin kavliyle güzel kızımız Asel’i, oğlumuz Akay’a istiyoruz.”

Her iki gençte bu sözlerden sonra birbirlerine bakmışlardı. Zaten onların bu bakışını görüp, onlara hayır diyebilecek kimse de yoktu.

Bir baba olarak bu sözü duymak hem onur hem de hüzünlenmesine neden olmuştu. Küçük kızı evlerinden uçacak, başka bir eve konacak. O evin can damarı olacaktı. Söylemesi gereken küçük bir ‘evet’ gibi görünse de, kızının uçmasına verdiği izindi. Biliyordu kızının bu izni tüm kalbiyle istediğini. Bu yüzden kendini rahatlatmaya çalıştığı bir nefes alış veriştikten sonra konuşmaya başladı. “Gençler birbirini görmüş, beğenmiş. Bize de isteklerini açmışlar. Bu saatten sonra büyükleri olarak bize düşen arkalarında olmaktır.”

Yılmaz Bey’in içinde verdiği mücadeleyi anlıyordu Sırrı Hoca. Kendi de bir kız babası olarak konuşmaya başlamıştı. “Bilirim kız babası olmanın zorluğunu. Gül gibi büyütürsün sonra kuş gibi uçar. Kızım bana evlenmek istediğini söylediğinde inanamamıştım. Hangi ara büyümüşte evlilik yaşına gelmişti anlamamıştım bile. Bizim damada az kök söktürmedim. Neyse ki, şanslı adamım da kızım tam dengini buldu. Onu benim gibi kollayan seven birine emanet edebildim. Bu yüzden gözüm arkada değil. Akay’ı yıllardır tanırım. Tanışıklığımız daha onu takıma almamdan önceye dayanır. Sağlam karakterli, tuttuğunu koparan, gözü kara mert bir adamdır. Seninde gözün ardında kalmasın Yılmaz Bey’cim.”

Biten kahveler ve isteme merasiminin sonunda gençlerin el öpme zamanı gelmişti. Asel bunun için ayağa kalkmaya niyetlendiği anda Akay’ı yanında bulmuştu. Onun yardımını utangaç bir şekilde kabul etmiş ve büyüklerinin ellerini öpmeye başlamışlardı.

“Kusura bakmayın, sizi de böyle karşıladım.”

“Sen iyi ol da kızım. Hiç önemli değil.”

Sıra Sırta Hoca’nın elini öpmeye gelmişti. Akay’ın yardımı ile geldikleri adamın önünde çekingen bir şekilde uzatmıştı elini.

“Öp bakalım Asel kızım.” diyerek elini uzatmıştı ellili yaşların sonundaki adam. “Bizimkinin aklını başından almışsın kızım. Adam ayağının bile iyileşmesini bekleyemedi.”

Duyduklarından sonra yanakları kızarmıştı. ‘Ah Akay beni ne hallere düşürdün.’

“Hadi öyle utanma. Bunu kötü niyetle demedim. Bu haytağı iyi yola getirdin. Aferin kızım. Hep böyle devam et.”

En güzel gülümsemelerinden birini göndermişti adama. Sonrasında kendi annesi ve babasına gelmişti sıra. Kendisi büyük bir sevgiyle öpmüştü büyüklerinin elini. Sıra Akay’a geldiğinde genç adamda büyük bir saygıyla uzanmıştı Yılmaz Bey’in eline.

Elini öpüp, hafifçe çekilen gencin gözlerine bakıp “Sana gözüm gibi baktığım biricik kızımı emanet ediyorum. Ona iyi bak ve üzölmesine izin verme. Ben bu güne kadar onun gözünden mutluluk dışında tek damlanın dökölmesine müsaade etmedim. Bunu senden de beklerim. Birbirinizi sevin sayın ve kuracağıız evlilik kurumunun kıymetini bilin.”

“Buna emin olabilirsiniz efendim.”

Sonunda Enes’e gelmişlerdi. Asel kardeşine büyük bir sevgiyle sarılmış, aynı şekilde de sarmalanmıştı. “Seni seviyorum abla.”

“Bende seni kuzum.”

Akay’la tokalaşırken, büyük bir abi gibi ablasını korur bir hal içindeydi. Bu Akay’ın da dikkatini çekmişti ve onun bu büyümüş haline, aynı şekilde bir saygıyla yaklaşmıştı.

“Ablam benim kıymetlim.”

“Merak etme Enes, o artık benimde kıymetlim. Aynı senin de olduğu gibi...”

Sonrasında öncesinde tokalaştığı çocuğa bu sefer sarılarak, onun buna inanmasını sağlamıştı.

Geçen beş günü düşünüyordu da, sanki hayal gibiydi. Bu günün bittiğine de inanamıyordu. Her şey çok güzel geçmişti. Şimdi Akay’la sözlüydü. Elindeki küçük halkaya bakarken, kalbinin sesinin odanın dışına çıkacak kadar kuvvetli olduğunu düşünüyordu. Akay’la evlilik yolunda ilk adımı atmışlardı. Aile arasında küçük sade bir törenle yüzükleri takılmıştı. Kendini dünyanın en mutlu insanı hissediyordu. Aynı anda da telefonu çalmıştı.

“Sen hala uyumadın mı?” derken aslında sevdiği adamın sesini duyduğuna memnundu.

“Bana söyleyene bak. Öyleyse sen neden hala ayaktasın?”

“Sanırım bu kadar mutluluk uykunun yolunu şaşırttı. O da beni bulamıyor.”

İlk tanıştığı günlerdeki Asel gitmiş yerine bambaşka birisi gelmişti. Sevdiği resmen güzel nadide bir çiçek gibi açmıştı elinde. Kendini saklayan zırhını çıkarıp, en yalın haliyle karşısında durmuş ve konuşmalarıyla da bunu her gün daha da belli eder olmuştu. Onun kendiyile olduğundaki haline bayılıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi narin, aynı zamanda da şimdiye kadar hayatına giren kadınlardan daha da dişiydi. Ama bunu göstermek için üstün bir gayrete ihtiyacı bile yoktu. Küçük bir hareketi ona bunu hissettiriyor ve her geçen gün ona daha da bağlanmasına neden oluyordu.

“Ninni söylesem işe yarar mı?”

“Sesin güzel mi?”

“Bilmem. Dingin bir sesim olduğu söylenir.”

“Akaaay! Benimle dalga geçiyorsun.”

Onunda aynı Şeyi hatırladığını anlamanın verdiği rahatlıkla bir kahkaha atmıştı. “Şimdi geldiğimiz noktaya bak.”

“Sen şimdi beni bisiklet binmeye de ağırırısın.”

“Yok canım o numaralar ilk seferdeydi. şimdi başka bir Şey var aklımda.”

“Neymiş?”

“Seninle pikniğe gidelim.”

“Bu mevsimde mi?” Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Ne olmuş bu mevsime?”

“Akay dışarıdaki karı grmediysen balkona çıkmanı öneririm.”

“İyi ya işte... Biz de seninle o karların üzerinde keyifli bir gün geçirebiliriz.”

“Sen delisin Akay.”

“Evet deliyim ama sana deliyim.”

“Tamam kabul ediyorum, gidelim. Eğlenceli olacak gibi.”

Onun keyifli sesini duymak hayatındaki en güzel melodiydi. “Sen her Şeyi bana bırak. Tamam mı?”

“Tamam. Ama üzerini sıkı giyin. şyp hasta olma. Yoksa Sırrı Hoca’dan kurtulamazsın.”

“Sen merak etme benim içimde öyle bir ateş yanıyor ki, bu ikimizi de ısıtmaya yeter.”

Duydukları yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Eliyle sanki hava aldırmaq ister gibi serinletmeye çalışıyordu yüzünü.

“Hadi artık uyu.”

“Rüyanda beni gör Akay.”

“Seninle tanıştığımdan beri başka bir şey gördüğüm mü var?”

“Niye şikâyetçi misin?” sesi üzgün çıkmıştı.

“Sence şikâyetçi bir halim mi var?”

“Yok gibi.”

“Yok gibi mi? Ah Asel sen beni öldüreceksin.”

“Haydi görüşürüz.”

Kapanan telefonda sonrada uyku tutmamıştı. Sevdığıyle geçirecekleri günün heyecanı şimdiden onu esir almış ve düşüncelere daldırmıştı. Sonunda uyuduğunda saatte epey geç olmuştu.

Çalan telefonu tekrar Asel'dir diye bakmadan açmıştı. “Asel...”

“Bakıyorum da ben hiç hesapta bile yokum. Aklın fikrin Asel'de.”

“Kıskanma oğlum ya. Ne yapayım çok mutluyum. Sen bunu bırak da bu saatte neden aradın ona gel.”

“Senin için bir görüşme ayarladım.”

“Ne görüşmesi?”

“Markanın biri ürün yüzü olmanı istiyor.”

“Bu işleri sevmediğimi biliyorsun Ersin. Hem yarın Asel'le planım var. Sonraki gün olsun.”

“Akay bunlar çocuk oyuncağı değil. Adamları arayıp ne diyeceğim. ‘Akay

Bey sözlüsüyle gezecek, ertesi gün sizinle görüşecek mi?”

“Evet böyle diyebilirsin.”

“Sen ciddi misin?”

“Ciddiyim. Hadi görüşürüz.” deyip telefonu kapatmıştı.

Bu görüşme Akay’dan çok kendi içindi. Akay’ı ikna edeceğine olan güvenciyle adamlara söz vermişti getireceğine dair. Şimdi böyle olması sinirlerini bozmuştu. Akay, işleri için lokomotifti. Onun ellerinden kaymasına izin vermek, tüm işlerine sekte vururdu. Tabi içinde yanan kıskançlık da onu yönlendiren en büyük etkendi.

“Akay Demir daha benim kim olduğumu bilmiyorsun. Senin çaresizlik içinde kıvrandığını göreceğim. Ben mutlu olmadıysam sende olamazsın.” derken günlerin siniriyle çıkmıştı sesi.

14. Bölüm

Geldikleri yer muhteşem güzellikteydi. Karlar olabildiğince güzellikte bir görüntü sunuyordu gözlerine. Tabi bunları gözüne daha da güzel gösteren Akay’ın bu manzaradaki eşsiz görüntüsüydü.

“Sucuklar hazır mı?”

“Olmak üzere.”

“Bende salata yaptım.” Derken üşüyen ellerini birbirine sürtmüştü. “Çok soğuk.”

Onun üşümesine dayanamamış ve ellerini kendi elleri içine almıştı. Sonra da kendi sıcaklığı ile ısıtmaya başlamıştı. Bu yeterli gelmeyince, ellerini ağzına götürmüş ve bu seferde sıcak nefesiyle ısıtmaya çalışmıştı. “Şimdi iyi misin?”

Daha o ellerini tuttuğu anda üşümesi geçmişti. “Hıı... hıı...”

Genç adam karşısındaki kızın masumluğuna her gün daha da âşık oluyordu. Yüzüne baktığında yine ona kapılmış, ellerini bırakıp bu seferde üşüyen yanaklarına dokunmuştu. Asel bu temasla istemsiz olarak kapatmıştı gözlerini. Onunda her seferinde yakınlıklarından kendi gibi etkilendiğini görüyordu. Onun kendine sunduğu muhteşem seyirliğe daha fazla karşı koyamamış ve dudaklarına uzanmıştı. Sevdiğinin de verdiği karşılıkla ikisinde de üşüme kalmamıştı. Ayrıldıklarında ikisinin de kalp hızları normalin çok çok üstüne çıkmıştı.

“Sucuklar?”

Akay hemen sucukların başına geçmiş ve son anda yanmaktan kurtarmıştı.

“Yanmış mı?”

“Saniyeyle kurtardık.”

“İyi. Çok acıktım çünkü.”

Akay ekmeğin içine koyduğu sucukları uzattığında, Asel büyük bir keyifle ısırılmış ve sonrasında da sürüyle iltifatı sıralamaya başlamıştı.

“Akay çok güzel olmuş. Bayıldım.”

Sonunda kendine de bir ekmek hazırlamış, çayları ve salatalarının da yanına katıldığı güzel bir ziyafetle midelerini şenlendirmişlerdi.

“Çok doydum.” derken elleri karnının üstüne gitmişti.

“Asel kuş gibisin.”

“Kuş mu?”

“O kadar yemeyle mi doydun şimdi? Senin yediğinle ben aç kalırdım.”

“Sen sporcu adamsın hayatım. Sen ye sana afiyet bal şeker olsun. Ama benden bu kadar.”

“Sen evlendiğimizde bana yemekte yetiştiremezsin.”

“Sen merak etme çok hamaratımdır.”

“Hamaratlığını göreceğim günlere duyduğum hasreti anlatamam aşkım.”

“Ben de” derken sevdiğine en güzel gülümsemesini göndermişti.

Sonunda Akay’da yemeğini bitirmişti. Aynı anda da tam ensesinde soğuk bir şeyin çarpmasıyla irkilmişti.

“Bakıyorum da birisi oyun istiyor...”

Karşılık Asel’in neşeli kahkahaları olmuştu.

“Tamam şimdi görürsün.”

Eline aldığı karlardan oluşturduğu topu bu seferde Akay göndermişti Asel’in üstüne. Dakikalar ikisinin karlar üzerindeki oyunlarıyla şenlenmişti. Sonunda Asel yediği kartoplarından kaçmaya çalışırken kendini karların üzerinde bulmuştu.

“Ne oldu küçük kuş... Ayakların mı dolandı?”

Yanına yaklaşan Akay’ın da dengesini bozmuş ve onunda kendi gibi karların üzerine uzanmasını sağlamıştı.

“Hileci...”

“Sende dikkatli olsaydın...”

“Görürsün...”

Saniyeler sonra Akay, Asel’le yüz yüze gelecek bir pozisyona gelmişti. Sevdiğinin kafasındaki beresi düşmüş ve altındaki saçları karların üzerine serilmişti. Beyaz örtünün üzerindeki görüntü kalbi için fazlaydı. Kızaran

yanaklar ve hızlanan nefes Akay'ın aklını başından almaya yetmişti. Asel'in yanağından başladığı yolculuğu yine dudaklarında son bulmuştu. Her gün daha da zor oluyordu sadece bu küçük dokunuşlarla yetinmek. Ama onunla bir gelecek istiyorsa sabrı da öğrenmesi gerektiğini biliyor bu da ilişkilerine daha farklı bir duygu katıyordu.

Sonunda gitme vakti gelmişti. Geçirdikleri gün ikisi içinde çok güzel bir anı olarak kalacaktı. Belki de yıllar sonra çocuklarıyla da buraya gelecek ve eskiyi yad edeceklerdi. Evin önüne geldiklerinde birbirini ardı teşekkürleri ile Akay'ı gülümsetmeyi başarmıştı.

“Asel bazen senin ilk tanıdığım kız olmadığını düşünüyorum.”

“Neden ki?” Endişeli gözlerle bakmıştı sevdiğine.

“Öyle bakma hayatım. Bunu kötü manada söylemedim. Senin rahat hallerine bayılıyorum.”

“Senin yanında kendim oluyorum. Sen gerçek beni ortaya çıkarıyorsun. Ben seninle tam olduğumu hissediyorum.”

“Böyle konuşmaya devam edersen seni burada bırakmayacağım.”

“Hıı...”

“Seni seviyorum hayatım.”

“Dikkatli sür. Varınca beni ara...”

“Bu ara annemle çok mu sık konuşuyorsunuz?”

“Hayır. Ne oldu ki?”

“Aynı onun gibi konuştun da.”

“İkimizde seni seviyoruz ve zarar görmeni istemiyoruz. Bu da ortak noktamız Akay Bey.”

“Haydi görüşürüz...” diyerek kendine bakan kıza en içten gülümsemesini göndermişti.

Günler geçiyor zaman su gibi akıyordu. Boş oldukları her günü birlikte geçiriyorlar diğer zamanlar ise imdatlarına telefon yetişıyordu. Tabi artık babasının yanında maç izlemek ve her golden sonra Akay'ın elini kalbinin üzerine koyup, ekrana bakıp, gözlerini kapatmasının muhatabı olmak tuhaf oluyordu. Yanakları al al olup, etrafındaki tüm hava çekiliyordu. Ama bu bile güzeldi. Onun için özel olduğunu her fırsatta hissettiriyordu genç adam.

“Nasılsın bir tanem?”

“İyiyim de...”

“Ne oldu? Ne sıkıttı yine canını?”

“Kötü kalpli cadıdan korkuyorum.”

“Cadı mı? Asel ne izledin?”

“Hiçbir şey... Sadece beyaz atlı bir prens bana çarptı ve beni prensesler gibi hissettiriyor. Bu yüzden her an bir yerden kötü çıkar diye tetikteyim.”

“Asel o masalların sonu nasıl bitiyor biliyorsun, değil mi?”

“Zaten bu kadar rahat konuşabilmem o yüzden. Yoksa kabuslar görürdüm.”

“Merak etme hayatım biz çok mutlu olacağız. O cadı bile bize kıyamayacak.”

“Öyle olacak, değil mi?”

“Evet hayatım. Bak kafamı karıştırdın sana soracağım şeyi unutuyordum.”

“Seni dinliyorum yakışıklı prensim.”

“Sen böyle konuş, sonra bende akıl kalsın.”

“Dinliyorum bir tanecik aşkım benim.”

“Yarın uçağın kaçta?”

“Öğleden sonra.” derken biraz öncekinin aksine daha sessiz çıkmıştı sözler dudaklarından. Onu göremeyeceği beş gün vardı önlerinde. Okuldaki öğretmeni çok önemli bir moda haftasına davet edilmişti. Asel, İlknur ve iki arkadaşları daha onunla gideceklerdi. Bu kariyerleri için inanılmaz bir fırsattı. Giderken yanlarında çalışmalarını da götürecekler ve birçok ünlü modacıyla görüşme şansı bulacaklardı. Tamam bunun için çok mutluydu ama Akay’dan ayrı kalacağı bir hafta çok kötü olmuştu. Hem dört gün sonra doğum günüydü. Bu günü Akay’dan uzakta geçirecek olduğu için şimdiden üzölmeye başlamıştı.

“Hala gelmemi istemediğine emin misin?”

“Gelme Akay...” deyip, sıkıntıyla iç çekmişti.

“Hey eğer istemiyorsan gitme diyeceğim ama çok istediğini biliyorum. Bu yüzden o sesindeki hüzünden sıyrıl artık. Yapacağın gezinin keyfini çıkar.”

“Ama dört gün sonra doğum günüm var. Senden uzakta kutlamak istemiyorum.”

“Gelince kutlarız.”

“Ama öyle olmaz ki...”

“Olur güzel gözlüm. Biz aradan hiç zaman geçmemiş gibi kutlarız.”

“Tamam. Seni seviyorum.”

“Bende seni... Hadi artık uyu. Sabah bir sürü işin olacak. Seni sabah yine ararım. Tatlı uykular...”

Kapanan telefondan sonra morali bozulmuştu. Akay’a gelme demişti ama onun ısrar edip, gelmesini her şeyden çok istemişti. Halbuki o tamam deyip, oraya gelmemeye hemen razı olmuştu. Ne vardı azıcık ısrar etseydi. Ona kızmanın saçma olduğunu biliyordu ama bunu sıkılan kalbine bir türlü

anlatamıyordu. Biraz öncekinin mutluluktan havaya ucan kişisi o değilmiş gibi bu seferde hüznü bir havayla uzanmıştı yatağının üzerine.

Tüm kontroller bitmiş ve uçak hareket etmeye hazır hale gelmişti. Sabah Akay'la yine telefonla görüşmüştü ama hemen onu özlediğini hissetmişti. Akay'la tanıştığından beri dengesiz biri olup çıkmıştı. Halbuki genç adam onun için bu gezinin önemini bildiğinden tek itiraz sözcüğü etmeden hemen kabul etmişti. Bunun için bile onu suçlamıştı.

Yapılan anonstan sonra kemerler bağlanmış ve hareket edilmişti. Saatler sonra indiklerinde büyük koşuşturmaca da başlamıştı. Dört gün boyunca çok meşgullerdi. Çok sıkı bir program dahilinde çalışacaklardı. Son gün ise izinliydiler. Birbiri ardı yapılan işler biraz olsa kafasını dağıtmasına yardımcı olmuştu.

Odalarına çıktıklarında artık ayaklarının onu taşımayacağını düşünüyordu.

“Asel öldüm.”

“Al benden de o kadar” diyen genç kız kendini yatağın üzerine bırakmıştı.

“Kızım bugün gördüğümüz tasarımcılara inanabiliyor musun?” deyip o da yatağın üzerine uzanmıştı.

“Mine Hoca'ya ne kadar teşekkür etsek az. O olmasaydı biz burayı rüyamızda ancak görürdük.” Arkadaşından gelmeyen tepkiden sonra ona dönmüştü. “Hey ben başka biriyle mi konuşuyorum acaba?”

“Neden? Ne oldu ki?”

“Kendimi duvara karşı konuşuyormuş gibi hissettim de.”

“Bir şey yok canım ya... Çok yorulmuşum.”

“Yeme beni Asel. Bal gibi de Akay'ı düşünüyordun. Kızım adam bu kadar anlayışlı davrandı buralara gelmene tek söz etmedi. Sen bunun için bile

onu suçluyorsun.” Kafasını iki yana sallayıp, arkadaşına “Olmaz Asel Hanım. Kendinize gelin. Buranın kıymetini bilin. Bizim yerimize burada olmak için her şeyi yapacak kişileri tanıyorum. Bu şansı iyi değerlendirmeliyiz.”

“Bunu biliyorum. Merak etme daha iyi olacağım.” derken sesi daha canlı çıkmıştı.

“İşte bu...”

Aynı anda da telefon çalmaya başlamış ve Asel duyduğu sesle rahat bir nefes almıştı. Onun konuşmasını duymak bile iyi olmuştu. Bu dört günün geçmesini ve hemen ona dönmeyi istiyordu.

“Telefon iyi geldi.”

“Belli oluyor. Ağzın kulaklarında.”

Karşılığında aldığı bir yastık darbesi olmuştu. “Seninle uğraşamayacak kadar yorgunum Asel Hanım. Bunu bir köşeye yazın bir zahmet.”

“Hadi ben banyoya gittim.”

Ertesi günde bir önceki günü aratmamıştı. Dünyaca ünlü markaların sunumlarını yaptıkları çok özel bir partiye katılmışlar. Birbirinden ünlü mankenlerle tanışmışlardı.

“Asel düşünsene benim yaptığım bir tasarımı Ben Hill ya da David Gandy’nin tanıttığını.”

“Murat duymasın bu söylediğini.”

“Adamlarla çıkıyım demedim ya canım. Ne var bunda?”

İkisi de neşeli bir kahkaha atmış ve tekrar işlerinin başlarına geçmişlerdi.

“Kızlar sizi çok önemli bir tasarımcıyla tanıştırmak istiyorum. Kendisi gelecek vadeden en önemli isimlerden. Ian Darwell’la Türkiye’ye dönmeden önce aynı yerde çalışmıştık. Bize zaman ayırması büyük incelik. Bu yüzden kendinizi gösterin derim.”

Öğretmeninin adam hakkında söylediklerinin az kaldığını çalışmalarını gördüklerinde anlamışlardı. Hem sıra dışı hem de çok şık kıyafetlerin sunulduğu gösterim, hepsinin ağzını açık bırakmıştı. Tasarımdaki bütünlük ve kaliteyi görmemek imkânsızdı. Büyülenmiş gibi izlemişlerdi. Her şey bittikten sonra tanışmak için kulise gittiklerinde çok kendinden emin ve sıcakkanlı biri karşılamıştı onları. Başkası olsa havasından yanına yaklaşılmazken, adam onlara arkadaşları gibi davranmış ve hepsiyle ilgilenmişti.

“Asel, değil mi?”

“Evet Bay Darwell. İsmim Asel.”

“Çizimlerine tekrar bakabilir miyim?”

Tüm eskizlerini ve çalışmalarını adamın önüne sermişti. Aynı zamanda da gözleriyle onun yüzündeki değişimleri ve çizimlerine bakışındaki farklılıkları yakalamaya çalışıyordu. Bazı çizimleri beğendiğini belli eden sesler çıkarıyordu. Bazılarına ise çok dikkatli bakıyordu. Meraktan çatlamak üzereyken konuşmaya başlamıştı.

“Bunlar mükemmel. Son sınıfsın değil mi?”

“Evet efendim.”

“Okuldan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Hep istediğim bir gün yaptığım şeyleri insanların üzerinde görmektir. Bu mesleği seçmem sanırım bunun dışı vurumuydu. Okuldan sonra bu alanda çalışmalar yapmak istiyorum.”

“Ben lafı dolandırmayı sevmem Asel. Bu yüzden sana direkt sormak istiyorum. Benimle çalışır mısın?”

Duyduklarından sonra şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Bu çok önemli bir şanstı. Ama hayatında da çok köklü değişiklikler gerektiriyordu. Buna

kendini hazır hissediyor muydu? İşte sorun buradaydı. Akay'dan önce bu teklifi almış olsa, anında cevap verebilirdi ama artık bir sözlüsü vardı ve onunla konuşmadan hiçbir şeye karar veremezdi.

“Ben ne diyeceğimi şaşırdım. Bu çok büyük bir onur. Sanırım kabul edersem buraya taşınmam gerekecek.”

“Bu konular için endişelenme. Her şeyle ilgileneceğimize ve sana gereken değeri vereceğimize emin olabilirsin.”

Bir hayali gerçek oluyordu. Bu bir yandan tarifsiz bir mutluluk bir yandansa sıkıntıya neden olmuştu.

“Size saygısızlık olarak görmezseniz, bunu biraz düşünebilir miyim?”

“Tabi ki de düşünmelisin. Tüm düzeninin değişmesi kolay değildir. Ama bu teklifimin her zaman geçerli olduğunu bilmeni isterim. Senin gibi bir yeteneği kaçırmak istemem.”

“Anlayışınız için çok teşekkür ederim Bay Darwell.”

“Yanıtını beklediğimi bil.”

“Tamam.”

Adamın yanından ayrılmasıyla kendini rahatlatmak ister gibi derin bir nefes alıp vermişti. Aynı anda da arkasından gelen sesi duymuştu.

“Kızım bu kadar saat ne konuştunuz?”

“İlknur... Bana iş teklif etti.”

“Neee!”

“Dur kızım bağırmasana! Herkesi başımıza toplama.”

“Ne dedin?”

“Düşünmem gerektiğini söyledim.”

“Ne? Kabul etmedin mi?” Şaşkınlıkla açılmış gözleri ile bakıyordu

arkadaşının suratına.

“Kızım hemen nasıl kabul edebilirim? Akay’la konuşmam gerekiyor. Bu öyle basit bir şey de değil. Tüm düzenimi değiştirmem gerekiyor.”

“Haklısın ya... Ben bir anlık heyecanla patladım.”

“Ama bu çok güzel bir haber Asel. Senin en büyük hayalindi.”

“Haklısın hayalimdi ama Akay’dan önceydi bu.”

“Akay’ın buna karşı çıkacağını sanmıyorum. O seni, senden bile çok düşünüyor. Buraya göndermesinden belli.”

“Öyle ama bu, o kadar basit değil. Şu an şaşkınlık içindeyim.”

Sonunda yoğunlaştırılmış programları bitmiş ve ertesi gün izinli olacakları gün gelmişti. Akay’la yaptığı telefon görüşmeleri onu daha da özlemesine neden olmuştu. Aldığı tekliften ona bahsetmemişti. Bunun için yüz yüze olmaları en iyisiydi. Bu yüzden biraz daha bekleyebilirdi. Saat 12’yi geçerken çalan telefonunu büyük bir heyecanla açmıştı.

“İyi ki doğdun bir tanem. İyi ki seni tanıdım. İyi ki benimlesin.”

Sevdiği adamdan bu sözleri duymak çok güzeldi. “Seni çok özledim aşkım.”

“Benim kadar olamaz.”

“Bir gün kaldı. Bir gün sonra oradayım.”

“Büyük bir özlemle beklendiğini bil.”

Sonrasında günlük olanların konuşulduğu bir konuşmayla birbirlerinden uzakta ne yaptıklarını anlatmışlardı. Bu ayrılık ikisi içinde zor olmuştu. Ama bitmekte üzereydi. Gözleri uykuya yenildiğinde hala aklında Akay ve onla geçirecekleri güzel günler vardı.

Sabah uyandığında, gözleri arkadaşını aramıştı ama yoktu. Habersiz nereye gitmiş olabilirdi ki?

“İlknur...”

Odada olmadığını kesinlikle anlamıştı ama neredeydi? Eline aldığı telefonu çevirdiğinde arkadaşının neşeli sesiyle karşılaşmıştı.

"Günaydın..."

“Kızım neredesin?”

“Erken kalktım. Aşağı ineyim dedim. Uyandın mı?”

“Yok, seni rüyamdan arıyorum.”

“Ne oldu? Tersinden mi kalktın?”

“Seni göremeyince endişelendim.”

“Niye seni burada bırakıp, kaçtım mı sandın?” derken keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Şimdi neredesin?”

“Kahvaltı yapıyorum.”

“Beni beklemeden mi?”

Aynı anda kapının çalınma sesini duymuştu. “Dur, kapı çalıyor...”

“Hadi ben kapattım.”

Açtığı kapıda gördüğü ile şaşkınlıkla kalakalmıştı.

“Buyurun.”

“Asel Ateş?”

“Evet benim.”

“Bunlar sizin için.”

15. Bölüm

“Benim mi?”

Eline aldığı çiçeklere şaşkın şaşkın bakıyordu. Burada ona kim çiçek gönderirdi ki? Üstelik kart da yoktu.

“Çiçekleri kimin gönderdiği hakkında bir bilginiz var mı?”

“Maalesef efendim.”

“Öyleyse kabul edemem. Kusura bakmayın.”

“Çiçekleri kesinlikle geri almamam için uyarıldım. Üzgünüm.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Müsaadenizle.”

Giden adamın arkasından elinde çiçeklerle bakakalmıştı. Odaya tekrar girdiğinde çiçeklerdeki gizemle birlikte rahatsız olmaya başlamıştı. Elindekileri yatağın üzerine bırakmış, düşünceli düşünceli banyoya yöneldiği anda tekrar kapının sesiyle arkasını dönmek zorunda kalmıştı. Açtığı anda bu seferde başka bir adam ve elinde büyük bir kutuyla karşı karşıyaydı.

“Buyurun?”

“Asel Ateş?”

“Evet benim.”

“Bu sizin için.”

Baktığında yine kart falan yoktu.

“Özür dilerim bunu alamam.”

“O zaman kapının önüne bırakmak zorunda kalacağım. Çünkü kesinlikle size verilmesi konusunda talimat aldım.”

“Çattık.” Deyip kapıyı sinirle kapatmıştı. İçeri girdiğinde açtığı kutunun içinden dün defilede görüp beğendiği beyaz gelinlik çıkmıştı. “Yok artık. Biri kesin benle uğraşıyor.” Diye iç geçirip, elindekini yanında bir yere bırakmıştı. Kim işi gücü bırakmış ve bunlarla uğraşıyordu hiçbir fikri yoktu. Aynı anda tekrar çalan kapıyı bu sefer İlknur’dur diye açmıştı ama yine başka bir adamla karşılaşması bir olmuştu.

“Evet ben Asel Ateş’im. Ve o kutuyu istemiyorum.”

“Hanımefendi bunu kesinlikle iletmekle görevlendirildim. Lütfen alın. Yoksa işimden olurum.”

“Efendim?”

“İşe yeni girdim. Özellikle kutunun iletilmesi için emir aldım. Lütfen.”

Adamın çaresiz çıkan sesi yüzünden kutuyu almıştı ama artık sinirleri de patlama noktasına gelmişti. Bu sefer ne geldiğine bakmadan direk yatağın üzerine fırlattığı anda kapı tekrar çalmıştı. Artık buna bir dur diyecekti. O sinirle kapıyı açıp “Daha ne-” diye bağırmaya başlamıştı ama sözler gördüğü kişiyle birlikte yarım kalmıştı.

“Akaaay!”

“Efendim hayatım...”

“Gelmişsin.”

“Seninle geçireceğim ilk doğum gününde uzakta olmana izin vereceğimi düşünmüşsen beni hiç tanımamışsın.”

Sevincinden genç adamın boynuna atlamış, yanaklarına birbiri ardı öpücükler bırakmaya başlamıştı.

“Hey böyle karşılanacağımı bilseydim daha erken gelirdim.”

“Seni çok özledim.”

“Ben de güzel gözlüm... Ben de...”

Yaşadığı mutluluk tarif edilemeyecek kadar fazlaydı.

“İçeri geç hadi.”

“Ben de daha ne kadar dışarıda tutulacağımı merak ediyordum.”

“Neden haber vermedin?”

“Sürpriz olsun istedim. Doğum günün kutlu bir tanem.”

“Bu bana verebileceğin en güzel doğum günü armağanıydı.”

Aynı anda genç adamın gözleri etrafa saçılmış şeylere kaymıştı. “Bunlar ne Asel?”

“Ben de bilmiyorum.”

“Nasıl bilmiyorsun?”

“Biri bana kötü bir sürpriz yapıyor gibi. Ama burada kimseyi tanımıyorum ki.”

“Neden aldın öyleyse bunları?”

“Gelenlerin hepsi bir bahaneyle elime tutuşturdu. Onlarla ne yapacağımı bilemedim.”

“Onlarla ne yapacağını ben sana anlatsam olur mu?”

O anda gelen şeylerin hepsi anlam kazanmıştı. “Onları sen gönderdin.” derken şaşkınlıkla gözleri kocaman açılmıştı.

“Ya sen ne sanmıştın?”

“Aklımı alıyordun Akay. İnsan hiç değilse üstlerine bir kart falan koyar.”

“Ama aşkım sana söyleyeceklerimi kartlar anlatamazdı ki...”

Akay genç kızın ellerini tutarak kendine bakmasını sağlayıp, konuşmaya başlamıştı. “Hayatım biliyorum seninle her şey çok hızlı oldu. Resmen birbirimizin hayatına bodoslama daldık. Gün geldi adam adama markaj yapmaya çalıştım.” Aklına kulüpten çıkarkenki çarpışmaları gelmişti. “Gün geldi alan savunması yaptım, seninle gerçek anlamda ilk tanıştığımız yere gittim. Ben hayatımda çok faullü oynadım. Yeterince kırmızı kartta, sarı kartta gördüm. Ama hepsi seni tanımadan önceydi. Şimdi düşünüyorum da hayatımın ne çok gününü auta atmışım. Altın gol kalkmış olsa da benim için sen hayatıma giren altın golsün sevgilim. Ne olduğunu bile anlamadan maçı bitirdin.”

“Akay...”

“Biliyorum aşkım hiç romantik değilim ama bende buyum. Hayatı futbol olan, kendini anlatırken bile en büyük yardımı bu spordan alan biriyim. Bu adamı hayatının her anında yanında görmeye, onunla bir gelecek kurmaya, onunla bir ömür kontrat imzalamaya ve bunu da bu özel günde yapmaya var mısın?”

“Ben...”

“Biliyorum bu çok damdan düşer gibi oldu ama senin doğduğun günün evliliğimizin ilk günü olmasını istiyorum Asel. Bunu sende istersen beni dünyanın en mutlu adamı yaparsın.”

Kalbi çoktan yanıtını vermişti ama mantığı bunun için beklemesini söylüyordu. Fakat duyguların yoğunluğu öylesine şiddetliydi ki, mantığını bastırmayı bilmişti.

“Varım aşkım.” dedikten sonra sevdiğinin boynuna sarılmıştı. Bu yaptıklarının delilik olduğunu biliyordu ama kendinin bile anlamadığı şekilde bu olayın içine çekiliyordu. Sonsuz bir güven duyuyordu karşısındaki adama. Bu da gözü kapalı karar vermesinin bir başka nedeniydi.

Sevdiği kadından aldığı yanıt ayaklarını yerden kesmeye yetmişti. Onun sıcaklığı son akıl kırıntılarını da yok etmişti.

“O zaman hemen hazırlanmalıyız.”

“Ben İlknur’u arayayım.”

“Haber var.”

“Haber var mı? Sabah ilk iş onu aradım. Aşağıya çağırdım.”

“Bende diyorum bu kız bu kadar nasıl erken kalktı diye. Beni oyuna getirdiniz.”

“Ama her şey güzel bir olay içindi.”

“Bu gelinliği almanı da mı o söyledi?”

“Evet. Çok beğenmişsin. Seni gelinliksiz ya da normal bir gelinlikle nikaha götüreceğimi nasıl düşünürsün? Ama önce şu işi de halledelim.”

“Neyi?”

Elini tutmuş ve getirdiği çok güzel bir evlilik yüzüğünü parmağına tatmıştı.

“Akay bu çok güzel.”

“Sana yakışır bir tanem. Umarım ömrümüzün sonuna kadar parmaklarımızdan çıkmazlar.” derken kendi yüzüğünü göstermişti.

Sonrası İlknur’un gelmesi ve Asel’in hazırlanması için nikahın kıyılacağı yere gitmeleriyle geçmişti. Akay sabırsız bir şekilde beklerken, kendine yardımcı olacak arkadaşını tekrar aramış ve her şeyin yolunda olduğunu öğrenmişti. Erdem’i çok uzun yıllardır tanırdı ve çok güveneceği biri olduğunu bilirdi. Bu yüzden de her şeyle ilgilenmesini ve olayları organize

etmesini istemişti. Her geçen dakika daha da merak ediyordu Asel'i. En sonunda sabrının karşılığını almış ve odanın kapısı açılmıştı. Zaten çok güzel olan genç kız, üzerindeki beyazlarla birlikte hayalden öte bir şeye dönmüştü. Bakmaya kıyamayacağı kadar güzeldi...

“Aselim...” deyip yanına yaklaşmış ve ellerini ellerine almıştı.

Ürkekçe bakıyordu sevdiğinin yüzüne genç kız. Kendini tuhaf hissediyor, ne konuşacağını bile bilemiyordu. Onun kendisine bakışı da işini hiç kolaylaştırmayan başka bir nedendi.

“Çok güzel olmuşsun.”

“Ben... Teşekkür ederim.” dediği anda kapının çalınmasıyla büyümlü anlardan sıyrılabilmişlerdi.

“Müsaadenizle.” diyerek girmişti içeri Erdem.

“Her şey hazır mı Erdem?”

“Hazır sizi bekliyoruz. Ama önce sana böyle yıldırım nikâhı kıydıran yenge hanımla tanışmadan şuradan şuraya gitmeyiz.”

Aynı anda da içeri çok güzel başka bir kadın girmiş ve o da konuşmaya dahil olmuştu. “Erdem haklı Akay.”

Arkadaşların haklı isteğine konuşarak karşılık vermişti. “Hayatım bunlar benim çok yakın iki arkadaşım. Erdem ve Sedef... Arkadaşlarım... Bu dünya güzeli de benim biricik eşim Asel.”

Utangaç bir şekilde konuşmuştu. “Memnun oldum.”

“Biz de çok memnun olduk. Akay bizi aradığında şaka yapıyor falan sanmıştık. Şimdi nedenini çok iyi anladık. Onu olumlu anlamda çok değiştirmişsin.”

“Teşekkür ederim.”

“Hayatım, bu iki arkadaşım aynı zamanda evli, mutlu ve henüz çocuksuzlar.”

“Akaaay!”

“Ne var? Yalan mı yani? Sizin yüzünüzden yeğen hasreti çekiyorum.”

“O son görüşmemizdeydi.”

“Yani?”

“Evet, Sedef hamile.”

“Bak buna çok mutlu oldum. Tebrikler.” dedikten sonra ikisine de sarılmıştı.

Sonra af diler bakışlarla İlknur’a dönmüştü. “Özür dilerim baldız.”

“Heyecanına veriyorum enişte bey.”

“İknur’da, Asel’in en yakın arkadaşı.”

“Memnun oldum.”

“Biz de.”

Sonunda nikâhın kıyılacağı yere gelmişlerdi. Her şey Erdem’in sayesinde hem kusursuz ilerlemiş hem de gizliliğe önem verilmişti.

Gelinle damattan sonra şahitler de yerini alınca nikâh resmen başlamıştı. Konsolosluk görevlisinin sorduğu soruya ikisi de evet diyerek gelecek için önemli bir adımı atmışlardı. Şahitlerin de onayıyla artık evli bir çift olmuşlardı.

Asel’in yüzündeki duvağı açıp, alnına kondurduğu öpücükle ne çok şeyi fısıldamıştı Akay. Gerçekten çok seviyordu. Bunun olacağını aylar öncesinden söyleselerdi gülüp geçerdi ama şimdi içinde bulunduğu durum rüyadan da öteydi.

Arkadaşlarının da tebrikinden sonra biraz olsun sakinleşebilmişlerdi.

“Ne yani şimdi biz evli miyiz?” derken yaptıklarının nasıl bir çılgınlık olduğunu daha net görebilmişti. Ailelerine bile söylemeden evlenmişlerdi. O an içinde uyanan panik, görüşünü bulanıklaştırmıştı.

“İnanman için ne yapmam lazım.” derken elleriyle karısının belinden tutmuş kendisine bakmasını sağlamıştı. Aynı anda da onun sıkıntısını sezmişti. “Pişman mısın?”

“Ben... Şey...”

“Bana pişman olduğunu söyleme aşkım.” derken sevdiğinin gözlerine bakıyordu.

Akay'ın gözlerindeki korkuyu gördüğü an kalbi acımişti. Ona bunu yaşatmaya hakkı yoktu. Neticede zorlamamış, tüm kararı kendine bırakmıştı. Kendi de bulutların üzerinde vermişti cevabını. “Pişman değilim ama... Yani ne bileyim ailelerimize bunu nasıl anlatacağız Akay?”

“Merak etme her şey güzel olacak. Onlar da ne kadar mutlu olduğumuzu görüp, bize daha az kızacaklar.”

“Kızacaklar diyorsun?”

“Doğruları söylüyorum karıcığım.”

Yalancı bir yatıştırma değil de, gerçeklerle ona yaklaşması ve sonrasındaki hitabı genç kızın tüm direncini kırmıştı. “Söylerken yanımda olacaksın, değil mi?”

“Senden tek saniye bile ayrı kalamam ki aşkım. Ya sen benden ayrı kalabilir misin?”

Ondan ayrı kalmanın düşüncesi bile acı verirken, bunun olmasına imkân var mıydı? Yine de içindeki muzip kadına uyararak vermişti cevabını.

“Bilmem” diyerek omuz silkerken mutluluk gözlerinden okunuyordu. Bu anlar ise arkadaşının telefonunda resmediliyordu.

“Evet çifte kumrular, şimdi kutlama yemeğine gidiyoruz.”

Gittikleri şık mekânda da neşeleri aynı şekilde devam etmiş, sonunda birbirlerinden ayrılma vakti gelmişti.

“Sizin için güzel bir gün ayarladık.”

“Oğlum daha ne yapacaksınız? Başka bir şeye gerek yoktu.”

“Bu bizim size Sedef’le düğün hediyeimiz. Umarım beğenirsiniz.”

Asel, Sedef’e içten duygularla sarılıp, “Çok teşekkürler. Size de çok zahmet verdik.” dediğinde aynı içtenlikle karşılık bulmuştu.

“Ne demek... Hem bunu saymayız. Kesinlikle bizi de düğüne çağıracaksınız. Tabi buraya da en yakın zamanda gerçek bir balayı için gelip, misafirimiz olacaksınız.”

“Bizde sizi her zaman bekleriz.”

Sonunda İlknur’la ayrılık vakti gelmişti. Tamam yarın görecekti arkadaşını ama nedense içi bir tuhaf olmuştu. “İlknur...” derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

“Hey ağlama! Beni de ağlatacaksın bak.”

“Yanımda olduğun için, desteğin için her şey için çok teşekkürler.”

“Teşekküre gerek yok güzelim. Bunlar benim arkadaşlık görevim. Aynısını sende yapardın. Mutlu ol. Ben senden tek bunu isterim.”

Gözlerindeki damlaları silerken içten bir gülümseme göndermişti arkadaşına. Sonunda kendileri için ayarlanan arabaya geçtiklerinde hala duyguları yatışmamış, kafasını Akay’ın göğsüne koyup, sakinleşmeye çalışıyordu.

“Ağlama bir tanem.”

“Ama bunlar mutluluktan.”

“Mutluluk için bile olsa ağlama. Sen ağladığında sanki kalbim daralıyor.”

Genç adamın sözleri ağlamasını daha da şiddetlendirmişti. Onun kolları tarafından iyice sarılıp, saçlarına kondurduğu öpücüklerle sakinleşmeye çalışırken geçen ağlama nöbetinin ardından hıçkırıklar gelmeye başlamıştı.

Genç adam göğsündeki kızın çenesini tutup, kendine bakmasını sağlamıştı.

“Rahatladın mı?”

“Hı...hı...”

Burnunun ucuna kondurduğu öpücükten sonrada hafif bir dokunuşla dokunmuştu dudaklarına. İçinden bunun ona hiç yetmeyeceği geçse de, daha yeni sakinleşen sevdiğini bu seferde başka duygularla sarsmak istememişti.

Araba ilerlerken etraflarına bakıp, şehrin güzelliğini izlemeye başlamışlardı. Her ayrıntı gözlerine daha güzel geliyor. Durdukları yerlerde birbirinden güzel fotoğraflar çektiriyorlardı. Sonunda bir sürü sokak ressamının olduğu bir yere geldiklerinde Akay'ın aklına gelenle gözleri parlamıştı.

“İster misin?”

“İstemek mi? Bunu soruyor musun?”

İkisinin çok güzel bir kara kalem çalışmasını yapmıştı yetenekli ressam. Resmi ellerine aldıklarında bayılmışlardı. Resim öylesine güzel olmuştu ki, ikisi de hayranlıkla bakakalmıştı.

“Muhteşem.”

Adama teşekkür ettikten sonra gezilerine devam etmişlerdi. Akşamın olmasıyla gezintilerindeki son durağa da gelmişlerdi. Şehrin en lüks otelinin balayı süiti onlar için hazırlanmıştı.

Sonunda baş başa kalmışlardı. Asel biraz öncekinin aksine çok sessizdi. Odaya girdiğinden beri tek kelime etmemiş, etrafına ürkek bakışlar atarak, odayı inceliyordu.

Onun bu ürkekliği genç adamın anlayışla yanına yaşamasına neden olmuştu. Akay ellerini omuzlarına koyduğu an, Asel biranda irkilerek birkaç adım ileri gidip, yüzünü ona dönmüştü.

“Korkuttum mu?”

“Şey... Ben...”

“Asel rahatla.”

“Akay ben... Şey... Düşünmemiştim.”

“Sakinleş hayatım. Öncelikle benden kaçma ve yanıma gel.” derken gülümseyen bir yüzle genç kıza güven verir bir şekilde bakıp, kollarını açmıştı.

Asel birkaç ürkek adımla gelmişti yanına. Kafasını kaldırmadan yere bakıyordu. Görenin kurbanlık koyunlar gibi diyebileceği bir hali vardı.

“Hayatım neden yüzüme bakmıyorsun?”

“Ben... Utanıyorum.”

“Biz utanılacak bir şey yapmıyoruz hayatım.”

“Biliyorum ama şey işte... Şey...”

“Ah Asel sen nasıl bir şeysin böyle?”

Yerde olan bakışları duyduklarıyla hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yavaşça Akay’a dönmüştü.

Onun bakışlarından anlamıştı neler düşündüğünü. “Hayır hayatım hiçbir şey aklında kurduğun gibi değil. Ben o sözleri senin ne kadar temiz olduğunu belirtmek için söylemişim. Hadi gel.” diyerek kollarına almıştı genç kıızı. “Merak etme aramızda senin istemediğin hiçbir şey olmayacak. Ben bu evliliği bunu erkene almak için yapmadım. Ben evlendiğimiz günün bizim için önemli bir gün olması için bu kadar acele ettim. Bu özel gün, senin doğduğun günden başkası olsun istemedim. Şimdi rahatla hayatım.”

Duyduklarından sonra şaşkınlıkla genç adamın yüzüne bakmıştı. “Şimdi sen benden bunu istemeyecek misin?”

“Asel sana yalan söyleyemem. Seni düşündüğünden de çok arzuluyorum. Ama her şey senin isteğinle olacak. Başka türlü değil.”

Ne düşüneceğini şaşırmıştı. Bir yanı onunla her şeyi yaşamak isterken, bir yanı bundan korkuyordu. Biliyordu Akay’ın ona zarar vermeyeceğini ama yine de içinde uyanan korkuları bir kenara koyamıyordu. Onun nazik elleri

sırtını okşarken mantığı da çok fazla yardımcı olmuyordu. Sıcacık dokunuşlar içindeki bazı şeyleri uyandırıyordu. Çok seviyor ve onunda kendini çok sevdiğini biliyordu. Yanlış bir şey değildi yaptıkları. Evlenmişlerdi ve bugün düğün geceleriydi. Akay’la bu günün her anını yaşamak istiyordu. Buna tüm kalbi ‘evet’ demişti.

Sevdiği adamın gözlerine bakarak konuşmaya başlamıştı. “Ben seni çok seviyorum Akay. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ben... Senin... Senin gerçekten karın olmak istiyorum.” Konuşması bittiği anda da tekrar kızaran yüzüyle birlikte genç adamın göğsüne saklanmıştı.

Genç kızın sözleri öylesine anlamlıydı ki... Onun için bunun çok zor olduğunu bilirken, cesaretine bir kez daha hayran oluyordu. İçinden taşan bir aşkla seviyordu Asel’i. Bunu hissettirmek ister gibi genç kıza daha da sarılmıştı. “Bir tanem... Karım... Hayatım...” derken Asel’in göğsündeki başını iki eli arasına almış ve yüzünün her yerine birbiri ardı öpücükler bırakmaya başlamıştı. Sonunda buluşan dudaklar ikisine de yaşayacakları için bir izinin mührünü vuruyor gibiydi. Ciğerlerin isyanıyla ayrılan bedenler hala kopamamıştı. Akay sevdiğini kucağına alıp, yatak odası kısmına geçmişti.

Yaşadıkları hayalden öteydi. Kalbi öylesine kuvvetli atıyordu ki, biran duracağını bile düşünmüştü. Akay’ın her dokunuşu içindeki bir kilidi daha açarken, hissettiklerine inanamıyordu. Bu küçük dokunuşlarla bile böylesine büyülenmişse, gecenin sonunda halini düşünemiyordu. Aklındaki düşüncelerle bulunduğu kucağa daha da sokulmuştu.

“Biliyor musun İlknur’a çok teşekkür etmeliyim.”

Biranda Akay’ın sözleri şaşkınlıkla kafasını kaldırmasına neden olmuştu. Soran bakışlarla baktığı adam ikiletmeden tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Bu gelinliği iyi ki bana söyledi. Seni bu gelinlikle gördüğümünden beri aklım yerinde değil.”

“Defileyi izlerken o kadar beğenmişim ki, o an kararımı vermişim düğünümüzde giyeceğim diye. Nerden bilebilirdim ki, o anın çok yakın olduğunu.”

Akay genç kıızı yere nazikçe bırakıp, ellerini beline dolayıp, yakınına çekmişti. Gözlerinin içine bakarken “Bu gelinlik kimsenin üzerinde sende

durduğu gibi duramaz.” deyip, genç kızın açıkta kalan omzuna yakıcı bir öpücük bırakıp, oradan boynuna geçmişti.

Asel uyuşmuş gibi onun dokunuşlarına bırakmıştı kendini. Boynundaki dudaklar bu sefer dudaklarını bulduğunda, aynı anda Akay’ın ellerini sırtındaki küçük düğmelerde hissetmişti. Her birini maharetli parmaklarıyla ustalıkla açarken, yüzünün her yanına yakıcı öpücükler bırakmaya başlamıştı. Sonunda son düğmeyle birlikte gelinliği yerle buluşmuştu.

Akay geri çekilip, baktığı güzellikten sonra nefesinin kesildiğini sanmıştı. “Aşkım sanırım İlknur’a bir teşekkür daha etmeliyim.”

Onun karşısında yarı çıplak olma düşüncesi Asel’i biranda panikletmişti. Kızaran yüzü görünmesin diye yere bakarken, ellerini de yaşadığı stresle ovuşturuyordu. Tamam onunla her şeye vardı ama bu heyecanlanmasına ve korkmasına engel olmuyordu. Hızlanan kalp atışlarıyla daha hızlı nefes almaya başlamıştı.

Onun bu hali Akay’ın içine dokunmuştu. Sevdiğinin nasıl bir ikilemde olduğunu biliyordu. Bu yüzden hiç düşünmeden attığı adımdan sonra onu kollarına almıştı. Başta irkilse de, sonrasında kendini onun sıcaklığına bırakmış ve göğsüne daha da sokulmuştu. “Çok heyecanlandığını ve korktuğunu biliyorum bir tanem. Ama bunlar çok normal. Bunları yaşamasan tuhaf olurdu. Bende aynı şeyleri hissediyorum. Bende korkuyorum Asel.”

Akay’dan duyduklarından sonra kendini geri çekip, şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başlamıştı.

Asel’in şaşkın hali içindeki erkeğin sabırsızlığını artırıyordu. Sevdiği öylesine masum ve güzeldi ki, bu kalbine fazla geliyordu. “Doğru söylüyorum hayatım. Sana ilk dokunacak erkek olmanın verdiği heyecan ve korkuyu ta içimde hissediyorum. Ama bunu yaşamak isteğim hepsini bastırıyor. İçimdeki sevgi beni yönlendiriyor.” Elini genç kızın kalbinin üzerine koyduğunda büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Bu dokunuş düşündüğünden de etkili olmuş, elinden başlayan ateş tüm vücudunu sarmıştı. Tüm duygularını sonraya bırakıp, sevdiğine odaklanmış ve tekrar konuşmaya başlamıştı. “Sende buranda hissettiğinle hareket et hayatım.”

Genç kız tek söz etmeden tekrar adamın kuytularına sokulmuş ve kalbinin üstüne Akay’ın tüm aklını başından alacak sıcaklıkta bir öpücük bırakmıştı.

Akay beklediğinden de güzel bir cevap almıştı sözlerine. Asel'in kendisine bakmasını sağlayıp, gözlerinin içine bakarken hem kendi duygularını hissettiriyor hem de onun duygularından emin oluyordu. Gördüklerinden sonra sevdiğinin dudaklarıyla buluşmuş ve genç kadın daha ne olduğunu anlamadan kucağına almıştı.

Yatağa yaklaştıkları anda da tek eliyle açtığı yatağın üzerine nazikçe bırakmıştı Asel'i. Geri çekildiğinde karşısındaki görüntüyü resmen beyninin en güzel köşesine not etmişti. Eli kendi üstündekileri çıkarmaya gittiği anda Asel kafasını yan tarafa çevirmiş, onun bu hali gülümsemesini sağlamıştı. Üzerindekileri çıkarıp, yanına uzandığında artık ikisi içinde yepyeni bir deneyim başlamıştı. Akay geçtiği yerleri yakıyordu, Asel ise yaşadığı dakikalara inanılmaz şekilde karşılık veriyordu sevdiğine. Onların hızlanan nefeslerine ve birbirlerine fısıldadıkları aşk sözcüklerine bulundukları odanın duvarları şahit oluyordu. Akay sevdiğine nazikçe dokunurken, artık sınırlarda gezdiğini bilmenin verdiği heyecanla ve naziklikle sahip olmuştu Asel'e. Sonrası ikisine özel, ikisine güzel anları yaşadıkları muazzam dakikalardı. Nefes nefese kalmış bedenleri yine birbirlerinin nazik dokunuşları ve sıcaklığıyla rahatlamaya çalışırken, birbirlerine sarılmış bir haldeydiler.

Kendine ilk gelen Akay olmuştu. Sevdiğinin şimdi ne düşündüğünü ve nasıl olduğunu merak ediyordu ama bunu nasıl soracağına dair aklına bir şey gelmiyordu. Genç kızın, kolunun altındaki kalp atışlarının sakinleştiğini hissetmişti. Sonunda topladığı cesareti ile konuşmaya başlamıştı. "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptığın için teşekkürler aşkım."

16. Bölüm

Duyduklarından sonra daha da utanmış ve bulunduğu yere daha da sokulmuştu. Hem yaşadıklarının güzelliği hem de bulundukları durumun mahremiyeti onun yanaklarını al al yapmıştı. Kesinlikle bir daha Akay'ın yüzüne bakabileceğini düşünmüyordu. Elinden gelse olduğu yerden hiç kıpırdamadan bile durabilirdi.

Akay onun utandığını biliyordu ama onun güzel yüzünü görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Sonunda aklına gelenle yüzü aydınlanmıştı. “Ben acıktım. Güzel karım da açkımış mı acaba?”

Bu da neydi şimdi? Bu adam ne diyordu böyle? Yaşadıkları anlardan sonra kendisi yüzüne bile bakamazken, hala tam olarak sakinleşmemişken, kocası yemeği mi düşünüyordu? Asel şaşkınlıkla ve sitemle bulunduğu yerden hafifçe kaldırmıştı kafasını. Aynı anda da Akay'ın sevgi dolu bakışlarıyla karşılaşmıştı.

“Yüzünü bir daha göremeyeceğimi sanmıştım hayatım.”

“Sen...”

“Evet ben?”

“Sen beni kandırdın...” derken bu sefer daha da kaldırmıştı kafasını.

Onun her hareketi Akay'ın hormonlarında deprem etkisi yapıyordu. Hele o görüntüsü yok muydu? Akay'a o an nasıl bir seyirlik sunduğunun bile farkında olmadan konuşuyordu.

“Çok kötüsün Akay.”

“Ama seni başka türlü göremeyeceğimden korkmaya başlamıştım. Affet beni karıcım.”

Onun ağzından bu hitabı duymak hayal gibiydi. “Akay bir daha söylesene...” derken utangaç bir şekilde bakıyordu.

“Beni affet...”

“Onu değil Akay, diğer söylediğini.”

“Karım... Karıcığım... Bir tanecik karım...” derken kendisine bakan kadının yüzünün her noktasına birbiri ardı öpücükler bırakmaktan geri kalmamıştı. “İyi misin?”

Onun neyi kastettiğini bilmek biranda yine yüzünü kırmızı tonlara boyamıştı. “Hı...hı... dedikten sonra tekrar bırakmıştı kendini genç adamın göğsünün zerine.

Geçen dakikalar ikisi içinde çok özeldi. Ama bu şeklide durmak Akay’ın hormonlarını tekrar ayağa kaldırmıştı. Fakat onun dinlenmesini istiyordu. Hem gerçekten aıkmış olmalıydı. Heyecandan düzgün bir şey yemediğini biliyordu.

“Aşkım bu sefer cidden kalkıp bir şeyler yesek diyorum. Sen ne dersin?” şu an aklında yemek en son sıradaydı ama Asel için biraz daha sakin olması gerekiyordu.

“Tamam.”

Nasıl da çekingendi sevdiğinin sesi. Onu utandırmamak için önce kendi çıkmış ve üzerine sabahlığı geçirmişti. Onun rahat hareket etmesi içinde odadan çıkmıştı.

Onun çıktığını anladığı anda doğrulabilmişti. Yaşadıkları dakikalara inanamıyordu. Hala düşünmesi bile vücudunun tepki vermesine neden oluyordu. Kendisi için hazırlanmış geceliği eline alıp, banyoya girdiğinde aynadaki aksini görünce inanamamıştı. Saçları dağılmış ve yanakları da kıpkırmızı olmuştu. Elini yüzünü yıkayıp, üzerine geceliğini giydikten sonra ayaklarını zorlayarak girmişti salon kısmına.

Arkasını döndüğü anda onu görünce şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bembeyaz geceliğin içinde melekler gibiydi. Daha fazla böyle bakmaya devam ederse, bunun sonunun gideceği yer belliydi. Bu yüzden dikkatini hazırlanmış masaya yöneltmiş “Soğumuşlar. İstersen yeni bir şeyler söyleyeyim.”

şu an odaya başkalarının gelme düşüncesi panikle atılmasına neden olmuştu “Yok yok bunlar yeter.”

Zaten birkaç lokmadan başkada bir şey yiyememişlerdi. Tekrar odaya girdiklerinde biraz öncekinden daha rahattı ama yine de heyecan inanılmaz boyuttaydı. Kendine bakan adam da içindeki kalp çarpıntısını artırmaktan geri kalmıyordu.

Sonunda tekrar onu kollarına alabilmişti. Ondan biran bile ayrı kalmak istemiyordu. Gözlerinin içine bakarken “Her şeyi halledip, evimize geçtiğimizde hep gecelik giymeni istiyorum. Sana çok yakışıyor.”

“Ama ben üşürüm.”

“Sen merak etme benim yanımda kesinlikle üşümeyeceksin.”

Bunlar konuştukları son sözler olmuştu. Sonrası ikisinin baş başa dakikalarına dönmüştü.

Muhteşem bir gecenin sonunda ayrılık vakti gelmişti. Onu otele bırakacak, kendisi de havaalanına geçecekti. Daha ilk günden ayrılık çok kötüydü.

İkisi de akşam saatlerinde dönmüş olacaktı. “Asel hemen bugün konuşalım sizinkilerle...”

“Akay onlara ne diyeceğiz?” derken olayın gerginliği yüzünden okunuyordu. Dün ertelediği tüm duygular tekrar hortlamıştı.

“Onlara birbirimizi çok sevdiğimizi ve özel bir günde evlenmek istediğimiz için bunu yaptığımızı söyleyeceğiz.”

“Bu kadar basit olacak mı sence?”

“Olmaz mı diyorsun?”

“Akay babama bunu nasıl anlatacağız?” Daha önce çok net düşünmediği her şey şimdi kafasının içinde dönmeye başlamıştı.

“Biliyorum aşkım bu kolay olmayacak ama artık sensiz bir güne daha tahammül edemem. Onlara hemen düğün yapmak istediğimizi söylemeliyiz.”

“Ne düşünecekler Akay?”

“Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi...”

“Ha... ha... Sen böyle düşünmeye devam et. Çünkü babam senin canını okuyacak. Tabi benimde. Uf biz ne yaptık Akay?”

“Pişman mısın?” Dün sorduğu soruyu tekrar çekinerek sormuştu.

Sevdiğinin yüzündeki endişeyi görünce dayanamamış hemen yanına gelmişti. “Değilim. Seninle yaşadığım hiçbir şeye pişman değilim.”

Onun içini rahatlatan sözlerinden sonra keyifle uzanmıştı dudaklarına.

“Hadi bakalım zor bir gün bizi bekliyor.”

Akay'ı havaalanına götüren arabanın arkasından bakarken şimdiden özlemeye başladığını hissediyordu. Evli olduğuna hala inanamıyordu. Her şey ne kadar ani ve hayal gibiydi. Bu düşüncelerle çıkmıştı odaya. Aynı anda da kendini heyecanla bekleyen arkadaşı tarafından karşılanmıştı.

“Hoş geldin Asel.”

“İlknur ben evliyim.”

“Biliyorum. Bana yeni şeyler söyle. Mesela neler yaptığınız gibi...” Manalı manalı bakışları sözlerine eşlik etmişti.

Onun iması utanmasına neden olmuştu. “İlknuuur!”

“Efendim arkadaşım...”

“Bunu sana anlatacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Ne var anlatsan sanki.”

“Sana Murat anlatsın hayatım.” Bu sefer utanma sırası İlknur'a geçmişti.

“Çok kötüsün Asel...” derken yalancı bir alınganlıkla kafasını yana çevirmişti.

“O gün geldiğinde seni de görürüz İlknur Hanım.”

“Tamam tamam... Sana da bir şey denmiyor. Hemen savunman hazır.”

“Haksız mıyım?” derken gülümsemişti.

“Haklı olduğunu biliyorsun. Bu yüzden daha fazla üstüme gelmezsen iyi edersin. Yaptıklarınız size kalsın, sen nasılsın ondan haber ver?”

Panik tekrar baş göstermişti. “Korkuyorum İlknur. Hem de çok.”

“Kolay olmayacak Yılmaz Amca’yla konuşmak. Size bol şans.”

“Sence çok kızar mı?”

“Kızmaz desem çok iyimser olurum. Kızarsa dersem Yılmaz Amca’yı despot gibi görmüş oluyorum. Sanırım bunu yaşamadan bilemeyeceksiniz.”

Sonunda uçağa binmişler ve yüzleşmeleri gereken gerçekler için yola koyulmuşlardı. Heyecan her an daha da artıyordu. Eve geldiğinde tek düşündüğü her şeyin artık çok değişeceğiydi. Eli zile gittiği an parmağındaki yüzüğü görmüş ve aceleyle çıkarıp, çantasına atmıştı. Aynı anda da annesi büyük bir telaşla açmıştı kapıyı.

İçeri girdiğinde kendini büyük bir koşuşturmanın içinde bulmuştu. “Anne neler oluyor?”

“Amcan kriz geçirmiş. Bu yüzden hemen memlekete gitmemiz gerekiyor.”

“Durumu nasılmiş?”

“Tehlikeyi atlatmış. Şimdi iyiymiş ama görmeden olmayacak. Zaten babanda çok telaşlandı.”

“Ben de geleyim o zaman.”

“Yok kızım sen evde kal. Zaten yeni geldin. Bir şey olursa sana haber

ederiz.”

“Böyle de içime sinmeyecek.”

“Hem Enes’i de yanımızda götürüyoruz.”

“Bir şey mi oldu?”

“Her zaman ki Enes... Okulda arkadaşıyla tartışmış. En iyisi bizle gelsin biraz kafası dağılır. Akli da başına gelir.”

“Babam nerede?”

“Bir iki eksik vardı onları almaya gitti.”

“Ne zaman çıkacaksınız?”

“Baban gelsin çıkarız.”

Şu an onlara sizinle konuşmamız gereken şeyler var diyemeyeceğine göre onların gelmesini beklemeleri gerekecekti. Çalan telefonunu da alıp geçmişti odasına.

“Nasılsın karıcığım?”

Ondan bu hitabı her duyduğunda sanırım tüm dengesi bozulacaktı. Öyle güzel söylüyordu ki...

“İyiyim hayatım.”

“Ama sesin hiçte öyle gelmiyor. Bir sorun mu var?”

“Amcam rahatsızlanmış. Bizimkiler memlekete gidiyorlar.”

“Ciddi bir şey mi?”

“Kriz geçirmiş ama şimdi iyiymiş.”

“O zaman onlarla bugün konuşamayacağız. Ne zaman geleceklermiş?”

“Sanırım bir hafta orada kalacaklar.”

“O kadar uzun mu?” derken şaşkınlıkla çıkmıştı sesi.

“Evet.”

“Sen bu kadar süre evde yalnız mı kalacaksın?”

“Ben de İlknur’a geçerim.”

“Senin yerin benim yanımda. Başkasının değil.”

Onun sahipleniş i çok hoşuna gidiyordu. Ama ailesiyle konuşmadan onun evinde kalma fikri biraz tuhaf gelmişti kulağına.

“Asel beni duydun, değil mi?”

“Evet ama...”

“Aması ne hayatım? Ben senin kocanım ve seni yanımda istiyorum. Bundan doğal ne olabilir?”

“Haklısınız kocacığ ım ama size hatırlatırım ki, yarın kampa gireceksiniz ve sonraki gün de maçınız var.”

“Tamam da hoca önümüzdeki hafta olacak derbi yüzünden beni yedek oturtacak. Yoksa kolay kolay o izni bana vermezdi.”

“O zaman sende hocaların bu iyi niyetine kampa güzelce katılıp, akıllı durarak teşekkür edeceksin demek oluyor.”

“Bu haksızlık. Ben yeni evli bir adamım ve karımı yanımda istiyorum. Bir kamp dolusu adamla olmak istemiyorum.”

Onun çocuk gibi sızlanması komik gelmiş ve gülmeye başlamıştı.

“Bakıyorum halim çok komiğ inize gitti. Ama sen merak etme maçtan sonraki gün hiçbir şeyi bahane olarak kabul etmem. Bende kalacaksın.”

O anda gülümsemesi durmuş ve kalbindeki kan akışı hızlanmıştı.

“Bakıyorum gülmeyi kestiniz karıcığ ım.”

“Ama... ama...”

“Umarım başka bir bahane aramıyorsundur hayatım. Çünkü hiçbirini kabul etmeyeceğime emin olabilirsin.”

“Bahane bulmaya çalışmıyordum.”

“Bak buna sevindim. Yarın okul çıkışı buluşalım. Seni çok özledim.”

“Tamam.”

Sonra ailesini yolcu etmiş ve İlknur’u eve çağırmıştı.

“Sizin planlar yattı desene.”

“Biraz öyle oldu. Kısmet ne diyelim.”

“Enişte bey bu duruma ne dedi? Kesin çok bozulmuştur.”

“Haklısın bozuldu. Neymiş onunla kalmalıymışım. Evde tek kalamazmışım.”

“Ooo ilk günden başladı desene. Ama adam haklı resmen karısısın.”

“Hala buna inanamıyorum. Maçtan sonraki gün onda kalacağım.” Sözler utanarak çıkmıştı dudaklarından.

“Ooo enişte beyin o kadar beklemesine şaşıtım.”

“Kızım zaten utanıyorum. Sen de üstüne tuz biber ekmesene.”

“Bu doğanın kanunu kızım. Evlisin ve eşinin seni yanında isteme hakkı var.” Arkadaşına yan gözle bakıp “Tabi seninde bunu ne kadar istediğini söylememe gerek bile yok.”

“İlknuuur!”

Sonrasında kanepenin üzerindeki tüm yastıkları üzerinde bulmuştu genç kız.

“Seni çok özledim.”

“Benim kadar olamaz.” derken çoktan Asel’i öpmeye başlamıştı. Öncesinde yaşadıklarından sonra artık sadece bu öpücüklerle yetinmek çok zordu. Bu yüzden öpüşü boynuna doğru kaymaya başlamıştı.

“Akay biri görecek.”

“Hayatım bu yoldan çok geçen yok zaten. Merak etme kimse görmez bizi.”

“Ama Akay-”

Sözleri Akay’ın dudaklarını kendi dudaklarında hissetmesiyle yarım kalmıştı.

İkisi de ileri gidemeyeceklerini bildikleri için yemek yiyebilecekleri bir yere gitmeye karar vermişlerdi.

“Hayatım önce Ersin’e uğramamız gerekiyor.”

Ersin ismini duymak bile sebepsiz bir gerginlik hissetmesine neden olmuştu. Bir türlü sevememişti bu adamı.

Önemli bir görüşme yapmış ve Akay’ın geleceği için önemli bir adım arifesine gelmişlerdi. Büyük ihtimalle önümüzdeki sezon Akay İspanya’nın Barcelona kulübüne gidecekti. Şimdiden bunun heyecanını duyuyordu. Ondan önce birkaç reklam anlaşması için imzası gerekiyordu Akay’ın.

“Biz geldik. Belgeleri aşağı getirsen olur mu?”

Demek yine onunla gelmişti. Zaten son günlerini başka biriyle geçirmiyordu. Bu kızın onun için bir engel olacağına inancı daha da artıyordu. Tabi içindeki başka hislerde onların birlikteliğini onaylamamasındaki en büyük etkendi.

Elindeki belgelerle aşağı indiğinde ikisini de heyecanla konuşurken bulmuştu. Uzaktan bakanlar bile yüzlerindeki mutluluğu anlayabilirdi. Ama bu ona iyi gelmekten çok uzaktı. İçinde uyanan duyguları dizginlemek giderek zorlaşıyordu. Sıkıntıyla iç çekip, yalancı bir tebessümle yaklaşmıştı yanlarına.

“Eee nasılsınız bakalım çifte kumrular?”

“İyiyiz. Hem de çok iyiyiz.” derken yanındaki kadının beline sahiplenircesine sarılmıştı.

Bugün bir tuhaftı Akay. Uzun zamandır tanırdı onu. Sanki bir şey söylemek istiyor gibiydi ve yanındaki kıza bakışı da bir garipti.

“Şunlar imzalanacak.” diye gösterirken bile ikisinin hareketlerini gözlemliyordu.

“Burada imzalanacak mı?”

“Evet.” Sonunda dayanamamış ve konuşmuştu. “Siz de bir şeyler var. Sanki bir şeyler söyleyecek gibisiniz.”

Onun kendisini bu kadar iyi tanımasına bir kez daha şahit oluyordu. Liseden beri tanırdı Ersin’i. Aynı spor okuluna gitmişler. O sonrasında yaşadığı bir sakatlık yüzünden futbola devam edememiş, menajerlik işine geçmişti. “Aslında nasıl söylenir bilmiyorum. Sana daha önce söylemeliydim ama her şey çok hızlı gelişti.”

Duyacaklarının nedense hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı. “Sen söyle ona o zaman karar verimiz.”

“Biz evlendik.”

Biranda duyduklarıyla şaşırıp kalmıştı. Bunlar ne söylüyordu böyle? Şu anda bu olacak şey miydi? Bu adamın aklından zoru mu vardı? Hem

kendine danışmadan nasıl böyle bir adım atabilmişti? Hem de Asel'le evlenmiş miydi? Kafasında bir sürü karmaşa hakimdi ama bunu karşısındakilere yansıtmamak için büyük bir efor sarf ederek konuşmaya başlamıştı. “Evlendiniz mi?”

“Evet. İki gün önce Paris'te evlendik.”

“Neden... Neden benim haberim yok?”

“Dedim ya çok ani oldu. Aslında kimsenin haberi yok.”

“Nasıl yani?”

“Daha ailelerimiz bile bilmiyor.”

“Tebrikler.” deyip arkadaşına sarılmış ve arkada kalan kıza garip garip bakmaya başlamıştı.

Onun bakışları çok rahatsız etmişti Asel'i. Zaten her karşılaştıklarında da aynı şekilde hissediyordu.

“Mutluluklar dilerim.”

Elini uzatan adamın elini tutmak bile çok zor olmuştu. “Teşekkürler.”

“Hadi bize müsaade. Karımla baş başa yemek yiyeceğiz.”

“Bunu kutlamalıyız.”

“Önce ailelerimize bir anlatalım. Sonra büyük bir düğün yapacağız.”

“Tamam o zaman kutlarız.” derken yüzündeki zoraki gülümsemeyi sağlaması hiç kolay olmuyordu.

Uzaklaşan ikilinin ardından bakarken kalbinden ve beyninden bir sürü senaryo geçiyordu. Bu konuda bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti.

17. Bölüm

Ailesiyle görüşmüş amcasının çok iyi olduğunu öğrenip rahatlamıştı. Ama ailesinin gelişinin biraz daha uzayacak olduğunu öğrenince içinde bir sıkıntı oluşmuştu. Hemen söyleyip, rahatlamak istiyordu. Böyle bir şey söylemeden beklemek stresin en büyüğü olmuştu.

“Hayatım geldim seni bekliyorum.”

“Tamam hemen iniyorum.”

Söylemesi kolaydı da, inmesi o kadar kolay değildi. Onun evine gidiyordu. Olacakları az çok tahmin ediyor, bu da tüm vücuduna ateş bastırıyordu.

Sonunda eve gelmişlerdi. Yukarı çıkarlarken kendini çok tuhaf hissetmeye başlamıştı. Akay’ın yüzüne bile bakamıyordu. Tam kapıya geldikleri anda kendini Akay’ın kucağında bulmuştu.

“Evine hoş geldin hayatım. Umarım bunlar son ayrı günlerimizdir. Ben daha fazlasını kaldıramayacağım çünkü.” Sözlerinden sonra genç kızın alnına bir öpücük bırakmış ve içeriye geçmişlerdi. Aynı anda da hazırlanan muhteşem masa dikkatini çekmişti.

“Ama sen...”

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet.”

Keyifle yedikleri yemeğin ardından, Asel, Akay ne kadar bunun gerekli olmadığını söylemeye devam etse de, masayı toplamış ve bulaşıkları makineye atmıştı. Sonrasında da güzel bir çay demleyip salona geçmişlerdi. Sanki her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi koltuğa oturmuşlar, Asel’de ona doğru yaslanmış televizyondaki programlara bakıyorlardı.

“Bir bardak çay daha getireyim mi?”

“Yeterince içtim hayatım. Sağ ol.” derken biryandan da Asel’in saçlarıyla oynuyordu. “Uykun gelmedi mi senin?”

“Hayır gelmedi.”

“Artık odamıza gitsek diyordum. Sen ne dersin?”

Asel’in heyecanlandığını anlaması için onun yüzünü görmesine bile gerek yoktu. “Gidelim.”

Sonrasında kucağındaki kadınla birlikte yatak odasına geçmiş ve onlar için özel bir gecenin başlangıcını yapmıştı.

Sabah gözlerini açtığında bir anlık şaşkınlık yaşamış ve sonra nerede olduğunu anlamıştı. Akay’ın kolları tarafından sarılmıştı. Genç adam derin bir uykundaydı. Geceyi hatırladığı zaman bunun çok normal olduğunu düşünüp, gülümsemişti. Onu rahatsız etmemeye özen göstererek yataktan çıkıp banyoya gitmişti. Kendini sanki hep oraya ait hissediyordu. Ne abuk alışmıştı onunla olanlara.

Banyodan sonra giyinip, mutfağa geçmişti. Dünkü sürprize güzel bir karşılık hazırlamalıydı. İlk kahvaltı hazırlayışı çok tuhaf gelmişti. Tamam bu normalinde de yaptığı bir şeydi ama eşine hazırlamak daha değişik bir duyguydu. Bunun verdiği heyecanla daha da özenmiş. Çok güzel bir sofraya hazırlamıştı. Şimdi sırada Akay’ı uyandırmak vardı. Uykucu kocası çok uyumuştı. Artık kalkma zamanı gelmişti.

“Akay bir tanem haydi kalk.”

Yataktan hiç ses gelmiyordu.

“Akay hadi bak kahvaltı hazır.”

Yok bu böyle olmayacaktı. Daha yakınına gelip çağırmak için elini uzattığı anda yakalanmıştı. “Beni kandırdın.” derken bir yanda da gülüyordu.

“Ne yapayım aşkım. Sen de bana sormadan yataktan çıkmasaydın.”

“Ama uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim. Dinlen dedim. Kötü mü ettim?”

“Sen kollarımda olsan daha çok dinlenirdim.”

“Bak hadi kalk börek soğuyacak.”

“Ne börek mi yaptın?” şaşkınlıkla bakıyordu sevdiğinin yüzüne.

“O kadar vaktim yoktu. Evde hazır yufka varmış. Ama söz sana sonra gerçeğini de yaparım.”

“O yalancı börekmiş. Soğusa da bir şey fark etmez. Sen kollarımdasın ya, yemek biraz beklesin.”

“Akay ama bu ilk kahvaltımız. Hem o böreği de ben yaptım.”

Onun sesindeki hüznün tınısı yataktan çıkma zamanının geldiğini fısıldıyordu. “Tamam kalkalım.” Sonra genç kızın aklını başından alacak bir öpücük bırakmıştı dudaklarına. “İşte şimdi kalkabiliriz.”

Kendini topladığı anda konuşabilmişti. “Çok kötüsün Akay.”

“Neden ki aşkım. Ben sadece günaydın öpücüğümü aldım. Bu da en doğal hakkım.”

Birlikte yaptıkları ilk kahvaltı çok özel olmuştu. “Sen bunun hazır yufkayla yapıldığına emin misin?”

“Evet.”

“Hayatım sen sanırım çok iyi bir aşçısın. Ben çok şanslı bir adamım. Ellerine sağlık.”

“Sen bugün ne yapacaksın Akay?”

“Birlikte bir şeyler yaparız diyordum.”

“Maalesef öğleden sonra girmem gereken derslerim var.”

“Asel bunu bana yapmayacaksın, değil mi?”

“Öğretmen kesinlikle derste olmamızı tembihledi. Biliyorsun bizi Paris’e götüren hoca. Gitmezsem çok ayıp olur.”

“O zaman derslerden sonra alırım seni.”

“Aşkım maalesef bugün birlikte olamayacağız. İlknur’a gitmem lazım. Annesi gelecekti. Beni orada görmezse hiç iyi olmaz. Annemlerle çok yakınlar.”

“Asel sen benim karımsın ve seni yanımda istemek hakkım. Şu hafta bitse ve olayı açıklasak. Senden daha fazla ayrı kalmak istemiyorum.”

O günü düşünmek bile irkilmesine yetmişti. Ailesi nasıl tepki gösterecekti? Kesin kızacaklardı. Tek istediği onları çok üzmeden bu olayı açıklamaktı. Neden bu kadar hızlı oldukları konusunda kesin çok kötü azar yiyeceklerdi. Ama artık olan olmuştu. Bunları başta düşünmesi gerekiyordu. Her şey olduktan sonra değil.

Akay’ın yanına yaklaşıp, gözlerinin içine bakarak konuşmaya başlamıştı. “Ben de senden ayrı kalmak istemiyorum. Ama bunun için biraz daha sabretmemiz gerekiyor.”

Sonrasında Akay tarafından okula bırakılmıştı. Giderken bakışı kalbini acıtmıştı. Sıkıntıyla iç çekip girmişti okula ve derslere kendini vermesi de kolay olmamıştı.

“Eee kızım sen neler yapıyorsun bakalım?”

“Derslerle uğraşıp duruyoruz.”

“Neyse ki, akıllı çocuklarsınız da gözümüz ardımızda kalmıyor. Zaman kötü evladım.”

“Haklısın Meliha Teyze.”

“Baktım bu kızın geleceği yok. Bende iki günlüğüne geleyim dedim.”

“Anne biliyorsun gerçekten okul çok yoğundu. Yoksa hiç gelmez miyim? Ben de sizi çok özlemiştim.”

“Hadi hadi affedildin.”

“Annem benim.”

Herkes odasına çekildiğinde telefonu eline almıştı. Akay sayısız kez aramıştı.

“Sonunda arayabildiniz Asel Hanım.”

“Hayatım Meliha Teyze bir türlü bırakmadı.”

“Zaten sensiz şu an evde yalnızım. Bir de telefonlarıma cevap vermiyorsun.”

Küçük bir çocuk gibi nazlı çıkıyordu sevdiğinin sesi. “Affedersin bir tanem.”

“Affetmem için ne yapacaksın?”

“Ne istersin?”

“Seni görünce söylerim.”

“Akay çok fırsatçısın.”

“Huyum. Ne yaparsın...”

Keyifle yapılan konuşmadan sonra uyuya kalmışlardı.

O gün içinde tarifsiz bir skntıyla uyanmtı. Akay’la ve ailesiyle grm herkesin iyi olduğunu öğrenmişti. Ne yaparsa yapsın gememiti bu daralma. Rahatlamak için derin bir nefes alıp, verip başlamıştı yeni güne.

Ders boyu da süren skntı yüzünden dersler de eziyet olmuştu. İlknur’un o gün ekstra dersi vardı. Bu yüzden tek başına çıkmıştı okuldan. Arabasına ilerlerken arkadan gelen ses biranda vücudunda elektrik arpmı bir his meydana getirmişti.

“Asel.”

Yavaşça döndüğünde gördüğü yüz, hiçte iyi bir niyetle orada olmadığını fsldıyordu.

“Buyurun Ersin Bey.”

“Bana hala Bey mi diyorsun ‘yenge’”

Son kelimenin üstüne yaptığı vurgu çok rahatsız ediciydi.

“Ne istiyorsunuz? Bir sorun mu vardı?”

“Seninle zel bir konuşma yapmamızın zamanının geldiğini düşünüyorum. Ya sen?”

Konuşma gittikçe gerilmesine neden olmuştu. Bu adamla konuşmak istemiyordu ama elinden gelen bir Ŗeyde yoktu. “Ne hakkında konuşacağız?” derken karşısındaki adama korktuğunu hissettirmemeye çalışıyordu.

“Akay ve sen.”

“Bu konu Akay ve beni ilgilendirir. Sizinle konuacağımız bir Ŗey olduğunu sanmıyorum.”

“Bunu konuşmadan bilemezsin.”

Zaten onu gördüğünde rahatsızlık hissediyordu. Ŗimdi konuşmasının tonu da bu rahatsızlığını artırmaya yetmişti. “Sizinle konuşacak hiçbir Ŗeyim

olduğunu düşünmüyorum. Müsaadenizle.”

“O zaman düşüncelerini yeniden gözden geçir. Çünkü bu konuşmayı yapacağız.”

“Üzgünüm ama hoşça kalın.” deyip uzaklaşmaya başladığı anda kolunu tutan elle olduğu yerde kalmıştı.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Sanırım sana kendimi iyi anlatamadım. Bu konuşmayı yapacağız dedim. Yapalım mı değil...”

Karşısındaki adamın vazgeçmeye niyeti yoktu. Bu suratına bir kez bakmakla bile anlaşılıyordu. İstemese de “Tamam.” diyerek kabul etmişti.

“Ha şöyle...”

“O zaman ne söyleyecekseniz burada söyleyin.”

“Söyleyeceğim şeyler hem uzun hem de özel. Burada olmaz.”

“Sizin arabanıza binmem.”

“Merak etme seni yemem.”

“Konuşmak istiyorsanız şartım bu.”

“O zaman arabanla beni takip et.”

Tedirgin bir şekilde önündeki arabayı takip ediyordu. Bu adamın niyetinin hiç iyi olmadığını anlamıştı. Ama ne konuşacaklardı bunun hakkında hiçbir fikri yoktu. Sakin bir yere gelmişlerdi. Korkuyla arabadan inip, onu takip etmiş ve gösterdiği yere oturmuştu.

“Bir şey ister misin?”

“İstemem.”

Gelen garsona “Rahatsız edilmeyelim.” diyerek emir vermişti. Burada hatırı sayılır biri olduğunu bu hareketinden anlamıştı.

“Konuya gelin lütfen. Çok vaktim yok.”

“Benim niyetim de o zaten. Şimdi neden seninle konuşmak istediğimi çok merak ediyor olmalısın. Öncelikle senin, Akay’la birlikteliğini onaylamadığımı anladığımı düşünüyorum. Akay geleceği parlak bir futbolcu ve şu an senin gibi birinin hayatında olması ona zarar verir.”

“Biz Akay’la birbirimizi seviyoruz ve uygun olup olmamamız sizi ilgilendirmez. Üstelik birlikteliğimiz ona zarar değil fayda sağlar. Düzenli bir yaşamın futbolcular için ne kadar önemli olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir.”

"Ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Bu yüzden de birlikteliğinizi hatalı buluyorum."

"Kime göre, neye göre hatalı söyler misiniz?"

"Dişlerini gösteriyorsun." derken değişik bir şekilde gülmüştü.

"Haklı olduğum konuda, sizinle laf dalaşına girecek değilim." derken güçlü görünmeye çalışıyordu.

“İşte bunda çok yanılıyorsun.”

Karşısındaki adamın yüzündeki emin ifade içindeki korkuyu körüklüyordu. Sözlerine yaptığı vurgu ve direkt gözlerinin içine bakıp konuşması kendini kötü hissettiriyordu.

“Akay’la yıllardır beraberiz. Sen, onun için sıradan bir şeysin. Evlenmiş olmanız bunu değiştirmez. İki gün sonra senden bıkacak ve ayrılmak isteyecek. Bu yüzden sen benim için bir tehdit değilsin ama sonrasında ortaya çıkacak skandal onun geleceği için düşündüğüm şeylere iyi gelmeyecek. Şu anda çok sevilen bir pozisyonda. Evlilik ona yarardan çok zarar verecek.”

“Akay’ı çok uzun zamandır tanıdığınızı söylüyorsunuz ama sanırım siz Akay’ı hiç tanımamışsınız. Bu yüzden evliliğimizin kalıcı olacağını size söylemek isterim. Bu durum sizi üzecek olsa da böyle.”

Genç kızın karşısında böylesine dik durup, Akay’ı anlatması içinde tarifsiz

bir öfkeye neden oluyordu. Herkesin Akay'ı övmesinden bıkmıştı ama onun yanında olmaktan başka bir şansı yoktu. Akay'ın bu günlere gelmesinde yanında olmuştu ve meyvesini tek başına yemesine izin vermeyecekti. Halbuki şimdi onun yerinde o olabilirdi. O sakatlık her şeyi mahvetmişti. Kader ona gülmüş, kendisiyse onun ardını toplamakla yetinmek zorunda kalmıştı. Tabi hiçbir şey bununla bitmemişti. Aklına yine ilk aşkı Pınar gelmişti.

Yaşıtlarının aksine o yaşına kadar hiç âşık olmamıştı. Hayatına bir sürü kız girmiş olsa da, hepsi sıradandı. Ta ki onu görene kadar. Üniversite de aynı bölümdeydi. Onu gördüğü an işte bu diye düşünmüştü. Sonraki günler onu etkilemek için neler yapmamıştı ki, en sonunda yaptıklarının meyvesini almış onunla bir buluşma ayarlamıştı. İçi içine sığmaz bir şekilde onu almak için evine gitmişti.

Genç kızı gördüğü an tekrar âşık olmuştu. “Çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkürler Ersin. Gidelim mi?”

“Tamam.” Arabanın kapısını açıp binmesine yardımcı olmuş ve gidecekleri mekana hareket etmişlerdi.

Yolda çalan telefona cevap verdiğinde sonraki olayları bilse onu oraya asla çağırmazdı.

“Efendim Akay?”

“...”

“Evet bende. Şu an meşgulüm. Çok mu önemliydi?”

“...”

“Tamam o zaman adresi yaz.”

Karşısındaki adamın dalıp gittiğini anlamıştı. Böyle sessiz biraz daha durursa kafayı yiyecekti. “Sanırım konuşacaklarınız bitti. Müsaadenizle.” deyip hareket ettiği anda karşısındaki adam konuşmaya başlamıştı.

“Tam senin oturduğun yerde oturuyordu. Öyle güzel görünüyordu ki...”

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Pınar ilk aşkımdı. Ondan başka hiçbir şeyi görmüyordu gözüm. Ben de tam burada oturmuş onun güzel yüzünü izliyordum. Sonra o geldi. Her zaman ki gibi girdiği anda herkesin dikkatini çekmişti. Tabi Akay Demir’di o. Tüm kızlar daha o zamandan ona bayılıyordu. Her girdiğimiz mekânda resmen ağzının içine düşüyorlardı. Birilerini etkilemek için özel bir çabası bile yoktu. Sadece orada öylece dursun bu da yeterdi. Tam yanıma geldi. Benden istediği anahtarı aldı ve Pınar’a da selam verip gitti.”

“Eee bunda ne var?”

“Benim etkilemek için türlü numaralar yaptığım kıza sadece bir ‘Merhaba’ dedi ve gitti. O gün her şeyin nasılda güzel geçtiğini düşünmüştüm. Sonrasında da her şey güzeldi. Onunda beni sevdiğini düşünüyordum. Ne safmışım. Bana devamlı Akay’ı sormaya başladı. Kim olduğunu, ne iş yaptığını, kız arkadaşı olup olmadığını... Ben de tüm iyi niyetimle ona Akay’dan bahsediyordum. Sonra bana ne dedi biliyor musun?” Yüzünde beliren öfkeyle karışık acıyla bakarak sözlerine devam ediyordu. “Akay’ın telefon numarasını verebilir miymişim? Ben saf hala neden olduğunu anlamayarak bunu neden istediğini sordum. Bana dedi ki ondan çok etkilenmiş ve buluşmak için aramak istiyormuş. Benim sevdiğim kız bana bunu söyledi. İnanabiliyor musun? Tabi sonrasında olanlar...” deyip gözlerini kısıp bakmıştı.

“Bunun Akay’la ne alakası var?”

“Pınar’dan sonra bir daha kimseye bu şekilde hissedemem sanmıştım ama yanılmışım. İlk gördüğüm anda kapıldığım biri daha oldu. Onu gördüğümde içimde kelekler uçuğunu hissettim. Bunu sadece benzetme zannedirdim ama gerçekten insan yaşayabiliyormuş. Uzaktan onu takip ettim. O beni bilmesede, ben onu uzaktan sevdim. Peri kızı gibiydi. Görünüşü gibiydi her şeyi. Kalbim yeniden birine doğru akmıştı. Tam cesaretimi topladım, ona açılmak için karşısına çıkmaya karar verdim. O gün çok heyecanlıydı. Çünkü artık onun tepkilerini bile anlayacak kadar çok iyi tanıyordum bu yüzden anlamıştım ondaki değişimi. O gün arabasına doğru gitmedi. Başka bir yere doğru yürümeye başladı. Çok kullanılmayan bir sokağa girdi. Bir araba onu bekliyordu. O arabayı ve adamı tanıyordum...”

Adamın bakışları daha da rahatsız edici olmaya başlamıştı. Gözleri tuhaf

bakıyordu. Onunla her karşılaştığında içinde uyanan huzursuzluğun yersiz olmadığı belli oluyordu. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bana hiç dikkat etmedin, değil mi? Tabi Akay varken ben kimim ki?”

Biranda anladıklarıyla şaşkınlıkla bakakalmıştı. “Sen...”

18. Bölüm

“Sonunda anladın.”

“Bu... Bu nasıl olur?” derken karşısındaki adama bakıyordu.

“Neden seni sevebilme ihtimalim bu kadar mı kötü?”

“Ben...” Sözler durmuştu. Tek kelime edecek hali yoktu. Farkına vardığı gerçek ve onun tarafından takip edildiğini öğrenmek içindeki sıkıntıyı artırıyordu.

“Seni seviyorum Asel.”

“Hayır bu sevgi değil. Sadece Akay’a hissettiğin duygular yüzünden bir etkileşim. Bundan başka bir şey olamaz.” derken bunu karşısındaki adamdaki çok kendine söylüyor gibiydi.

“Ben duygularımın ne olduğunu gayet iyi biliyorum.” dedikten sonra genç kızın masanın üzerinde duran eline uzanmış ve tutmak için hamlede bulunmuştu ama Asel’in aniden irkilip çekmesiyle bu başarısız bir girişim olmuştu.

“Akay’la mutlu olamazsın. Bu yüzden yol yakırken dön.”

“Biz Akay’la evlendik ve çok mutluyuz. Aramıza birinin girmesine izin vermeyiz.”

“Sana bir şey sormak istiyorum...”

Konuşmaya başladığından beri ilk kez zorlanıyormuş gibiydi. Devam etmek için derin derin nefes alıp vermek zorunda kalmıştı.

“Sen ve Akay... Siz... Siz sadece evlendiniz mi yoksa-”

Cümlesini bitirmesine izin vermeden atılmıştı. “Bu sizi ilgilendirmez.” diyerek parlamıştı.

Acı bir gülümseme eşliğinde “Tahmin etmiştim. Demek seni bu kadar kolay ağına düşürdü. Ben de sen farklı olursun sanmıştım. Kendini kolay kolay teslim etmezsin diye düşünmüştüm. Sende tüm kadınlar gibi hemen kendini onun kollarına attın demek...”

“Ben kendimi kimsenin kollarına atmış değilim. Akay’la evlendik ve bu konuda size hesap vermek zorunda olduğumu sanmıyorum. Kaldı ki, evlenmiş olmasam bile size bir açıklama yapmama gerek yok.”

“Demek hesap vermek zorunda değilsin. Bu konuda emin misin?” derken genç kadını rahatsız edercesine gözleriyle süzmüştü.

Konuşmanın gidişatı değiştiği andan beri aklında olanı yapmaya karar vermişti. “Benim için bu konuşma burada bitmiştir.” deyip toplanıp kalkmış ve kapıya yürümeye başlamıştı. Ama arkasından seslenen adamın şakası olmadığını anlamak için yüzüne bakması bile gerekmiyordu.

“Ben bitti demeden konuşma bitmez. Bunu aklına yaz.”

Sesindeki tehdidi fark etmemek imkânsızdı. Bunu göz ardı edip adımlarını hızlandırmıştı ki, bulundukları ortamda yalnız kaldıklarını ve kapının önünde de birinin beklediğini fark etmişti. Üstelik kapıdaki adamın görüntüsü de kalbindeki paniği artırmaya yetmişti. Korku içine çöreklenmeye başlamıştı. Ne yapacaktı? Onunla konuşmaya devam etmek istemiyor, endişesi de her saniye daha da artıyordu.

“Sana konuşmamız bitmedi demiştim. Şimdi bu masaya ya kendi isteğinle gelirsın ya da...”

Kapıda hareketlenen adam gerekli uyarı yapmıştı. Tekrar kalktığı masaya gidip, oturmuştu.

“Aferin çabuk öğreniyorsun.”

“Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Burada daha fazla kalmak istemiyorum.”

“Zaten işi yavaştan almaya bir neden kalmadı. Akay’dan ayrılmanı istiyorum.”

“Beni tanıdığını söylediğine göre bunu yapmayacağımı biliyor olmalısın.”

“Ama yapacaksın.”

“Biz Akay’la evliyiz. Bunu hala anlayamadın mı?”

Karşısındaki adam dalga geçer gibi bir sırıtması eşliğinde “Boşanma zor bir şey değil. Hele de sizin durumunuzda.” dediğinde irkılmıştı.

“Bunu yapmayacağım.” Her kelimenin üstüne basa basa söylemişti.

“Göreceğiz.” derken rahat bir hareketle tekrar bacak bacak üstüne atmıştı.

“Bunları Akay’a anlattığımda da böyle sakın kalabilecek misin?”

Sandalyesinde daha rahat bir pozisyona gelip, tam gözlerinin içine bakmaya başlamıştı. “Bu konuşma aramızda kalacak. Bir kişiye bile bahsedersen sonuçlarına katlanırsın. Yapabileceklerim senin aklının bile almayacağı şeyler. Bunu düşünmek için sana yirmi dört saat veriyorum. Sonrasında olacakların hepsinin senin yüzünden olacağını bil.” Karşıya bir el hareketi yapıp, tekrar konuşmaya başlamıştı. “Artık gidebilirsin, yen...ge...”

Son kelimedeki vurgu tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Tamam bu adamda kendini rahatsız eden bir şeyler vardı ama bu kadarı da çok fazlaydı. Arkasını bile dönmeden koşar adım çıkmıştı mekândan. Eli ayağı

titrer bir halde arabayı çalıştırmış ve yol almaya başlamıştı. Sürecek durumda olmamasına rağmen tekrar onun yanına gelebilme ihtimali yüzünden sürmeye devam ediyordu. Biraz ilerledikten sonrada arabayı kenara çekip, kendini bırakmıştı. Arabaya bindiğinden beri kalbi çıkacakmış gibi atıyor, gözlerinden birbiri ardı yaşlar boşalıyordu. Sonunda biraz rahatladığında yol almaya başlamış ve direkt evine gitmişti. Bugün kimseyi görecek durumda değildi. Ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği bu adamın şakasının olmadığıydı. Akay'ı onun hakkında uyarmalıydı. Ama bunu nasıl yapacaktı?

Akşama kadar Asel'le buluşacağı anın hayalini kurmuş olduğu halde, şimdi yine odasında tek başına uzanmak zorunda kalmıştı. En kısa zamanda evliliklerinin öğrenilmesini ve onu her an yanında görmeyi istiyordu. Artık ilişkilerini gizli gizli yaşamaktan bıkmıştı. Asel'le yaptığı telefon görüşmesinde evden ayrılamayacağını, İlknur'un annesinin buna izin vermediğini öğrenmişti. Bunu çok bozulmuş olsa da, elinden bir şey gelmezdi. Ama yarın kesinlikle o yanında olacaktı. Bu düşüncelerle yorgunluktan uyuşmuş bedeni kendini uykuya bırakmıştı.

Ersin'le yaptıkları konuşmadan sonra hala kendine gelememişti. Kendine kalsa evden adım atmazdı ama İlknur ve annesinin ısrarıyla oraya gitmek zorunda kalmıştı. Sonrasında da rahatsız olduğunu söyleyip, odasına ekilmışti. İçinden taşmaya hazır bir sıkıntı olduğu halde, gülmek zor olmuştu ama bunu yapması gerekmişti. Kendini odaya attığı anda duygularını dizginlemeyi bırakmış ve olduğu yere yığılmıştı. Gözlerinden birbiri ardı akan yaşlar, kalbindeki ağırlık tüm vücudunu uyuşturmuştu. Ne yapacaktı? Onun tehdidine boyun mu eğecekti? Hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği Akay'a olan aşkıydı. Onun bu adam yüzünden zarar görmesini istemiyordu. Ama elinden de bir şey gelmiyordu.

“Ne yapacağım?” derken gözyaşları da hızlarını kesmeden devam ediyordu. Kendini zorlayıp, sonunda yatağa ulaşmıştı. Üstündekileri bile çıkarmadan direkt uzanmıştı ama kafasında hiçbir şey yoluna girmiyordu. Düşüne düşünce gün ağarmıştı ama sonunda bir karara varmıştı. Her şeyi Akay’a anlatacaktı. Banyoya gidip, rahatlamış ve üzerini değiştirmişti. Akay’la da konuşup, öğleden sonrası için buluşma ayarlamışlar, günü birlikte geçirmeye karar vermişlerdi. Gün boyu dersler yine ilgisini çekmemişti. Tam okuldan çıktığı anda telefonu çalmaya başlamıştı. Çantasından çıkardığı telefondaki isme bakarken sıkıntıyla iç çekmişti. Cesaretini toplayıp “Alo...” diyebilmişti.

“Biran telefonu açmayacaksın sandım.”

“Açtım, değil mi?”

“Evet kararını bilmek istiyorum.”

“Sana dün de kararımı söylediğimi sanıyordum. Senin tehditlerine boyun eğmeyeceğim. Bu yüzden kafanda ne senaryolar kuruyorsan hepsinden vazgeç derim. Bugün her şeyi Akay’la konuşacağım.”

“Bunlar son sözlerin mi?”

“Evet.”

“Sonuçlarına hazır mısın?”

Karşısındaki ses ürkmesine neden olmuş olsa da, artık dönüşü yoktu.

“Ben... Ben hazırım.”

“O zaman benden günah gitti.”

Karşıdan gelen sinyal sesini birkaç dakika şuursuzca dinlemişti. Adamın telefonu kapatırken ki, sesi korkmaya başlamasına neden olmuştu. Hemen Akay’la buluşacağı yere sürmüştü arabasını. Sıkıntıyla bekliyordu. Geçen bir saatin sonunda Akay hala gelmemişti. Üstelik telefonlarına da cevap vermiyordu. Endişesi giderek artıyor, Ersin’in son sözleri kafasında yankılanıyordu. “Hayır... Olamaz... Olmamalı...” derken kendiyi amansız bir mücadeleydi. Habersizlik çok kötüydü. Her geçen dakika daha da korkular tarafından sarılıyordu. Sonunda telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan yine oydu. Açmak istemiyordu ama içinden gelen ses ‘aç’ diyordu.

“Efendim...”

“Asel benim.”

“Akay!”

“Evet hayatım benim.”

“Neredesin? Çok endişelendim. Neden telefonun kapalı? İyi misin?”

“İyiyim hayatım. Sadece küçük bir kaza oldu ama- ”

“Akay şimdi neredesin? Bir şey olmadı değil mi?” derken sesindeki endişe anlaşılıyordu.

“Endişelenme bir tanem. Hiçbir şeyim yok. Çok iyiyim. Sadece birkaç saat gözetim altında tutmak istediler.”

“Neredesin? Hemen oraya gelmek istiyorum.”

Duyduğu hastane adından sonrasını, arabaya nasıl binip yol aldığını ve sonrasındaki hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Kapıyı bile çalmadan girmişti odaya. O an aklında olan tek şey hastane odasında beyaz örtüler altındaki Akay’dı.

“Akay!” fısıltı şeklinde çıkmıştı sözler dudaklarından.

Direkt yatağın yanına gitmiş ve sevdiğinin elini tutmuştu. Gözyaşları yanaklarını ıslatarak iniyor, elindeki ele bir birbiri ardı öpücükler bırakıyordu. Bir yandan da bir şeyi var mı diye ona bakıyordu. Kafasında küçük bir çizik ve diğer kolunda da bir bandaj vardı.

“Aselim bir şeyim yok. Lütfen ağlama.” derken eliyle genç kızın yanaklarından akan damlaları siliyordu. “Lütfen bir tanem.”

“Na...sıl oldu?”

“Dikkatsiz bir sürücünün yaptığı.”

İçeri girdiğinde Akay’a o kadar dalmıştı ki, odada yalnız olmadıklarını bile

görmemişti. Ancak duyduğu sestten sonra onunda orada olduğunu anlamıştı. Gözlerini kapatmış ve rahatlamaya çalışır gibi nefes alıp verdikten sonra tekrar açabilmişti.

“Plakayı görseydin keşke...”

“Her şey çok ani oldu Ersin. Plakayı düşünecek zamanım olmadı.”

“Arabayı tanımadığına emin misin?”

“Eminim ama direkt üstüme sürdü. Hiçbir şey anlamadım bu işten.” derken olayları tekrar gözden geçiriyordu. Arkadaşının yüzüne anlaşılabilir bir ifadeyle bakıyordu. “Tuhaf bir şeydi. İşte geçti gitti.”

Aynı anda da içeri doktor girmişti.

“Merhabalar Akay Bey, şimdi nasıl hissediyorsunuz?”

“Sağ olun iyiyim Doktor Bey. Biraz omzum sancıyor o kadar.”

“Omzunuzda ezilme var. Bu yüzden birkaç gün bu ağrıyı çekeceksiniz. Ama şanslı olduğunuzu söylemeliyim. Daha ciddi bir şey de olabilirdi.”

“Haklısınız.”

Doktorun sözlerini dikkatle dinlerken, Ersin’in yanına yanaştığının farkına varamamıştı. Kulağına yakın duyduğu ses bu yüzden hazırlıksız yakalamış ve irkilmesine neden olmuştu.

“Daha ciddi bir yaralanma olduğunu düşünebiliyor musun? Düşünsene bacağını tekrar kullanamadığını ya da tamamen sakat kaldığını. Hatta bu dikkatsiz sürücü kontrolü o kadar kaybedebilir ki, biz de Akay’a elveda diyebiliriz. Sen ne dersin?”

Duyduğu sözlerin etkisiyle kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. “Ona zarar veremezsin. O zaman sen de bitersin.” derken karşısındakine meydan okuyordu.

Aldığı yanıt onun haliyle eğlenerek keyifli bir gülümseme olmuştu.

Karşısındaki adamın lakayt hali endişesini körüklüyordu. “Bu yaptıkların

yanına kalmaz. Akay gerçekleri öğrendiğinde de böyle gülebilecek misin? Hem neden ayrılmamız için bu kadar uğraşıyorsun? Rahat bırak bizi.”

“Ben Akay’ın da benim çektiklerimi çekmesini istiyorum. Onun mutlu olmasını istemiyorum.”

“Üzgünüm ama biz çok mutlu olacağız. Bunu engellemek için elinden bir şey gelmez.”

“Hala beni anlamıyorsun, değil mi? Gücümün farkında değilsin. Ama merak etme sana bunu göstermekten büyük zevk duyarım.” derken yandan sinsi bir gülümsemeyle bakmıştı.

“Sen delirmişsin...” derken korkuyla bakıyordu.

“Aslında birazcık deli olabilirim. Biliyorsun delilere cezai ehliyet yok.”

“Sen...”

Biranda ciddileşip konuşmaya başlamıştı. “Şakayı bir kenara bırakalım. Bu sana ilk ve son uyarımdı. Sonrasında geleceklere kaldıracabileceğini düşünüyorsun, meydan senin. Ama benim şakam olmadığını anlamış olmalısın. Her şey bir lafıma bakar. Bugün olmasa bile yarın, yarın olmasa da sizin en mutlu olduğunuz bir an her şey paramparça olur. Bunu iyi düşün.” deyip doktorun yanına yanaşmıştı.

“Ne zaman çıkabilir doktor bey?”

“Birkaç saat sonra çıkabilir.”

“Teşekkürler. Böyle yatmak bana göre değil çünkü.”

“Tekrar geçmiş olsun.”

Çıkan doktordan sonra odada yine üçü kalmıştı. Endişeyle kendine bakan sevdiğini rahatlatmak için yanına çağırmıştı. Ellerini tutup dudaklarına götürdüğünde, gözlerinin içine bakıyordu. O gözler nasılda hüznüydü.

Onların bu halini daha fazla izleyemeyecekti. Çıkmazsa çıldırabilirdi. “Akay ben çıkayım. Birkaç saat sonra gelir, çıkış işlemlerini yaparım.”

“Sağ ol Ersin. Sen olmasan ne yapardım...”

“Önemli değil. Dostlar ne içindir.” diyerek gülümsemişti.

“Rahatsız edilmeyelim. Lütfen bununla ilgilen.”

“Tamam.” deyip arkasını döndüğü anda yüzünün ifadesi de değişmişti. Kendini koridora attığında boynundaki kravatu gevşetmek zorunda kalmıştı. Tabi ki de gazetecilerin onları görmesini engelleyecekti. Bu düşüncelerle aşağıda bekleyen muhabirlere gerekli açıklamaları yapmış ve beklmeleri için bir neden olmadığına ikna etmişti. En son istediği şey, ikilinin birlikte fotoğraflarını çarşaf çarşaf gazete sayfalarında görmektir...

Yatağında biraz yana kayıp, sevdiğine yer açmıştı. O da bunu bekliyormuş gibi hemen uzanmıştı yanına.

Asel onun kokusunu içine çekerken, biraz önce Ersin’in sözlerini düşünüyordu. O gözlerde her şeyi yapacak bir delilik vardı. Bu yüzden onun istediğini yapmaktan başka bir şansı kalmamıştı. Ama Akay’dan nasıl ayrılabilirdi? Onu çok seviyor, onsuz yaşayamayacağını düşünüyordu. Bu düşünceyle daha da sarılmıştı.

Sevdiğini ne kadar korkutmuştu. Sırtında sakinleştirmek için elini gezdirirken, bir yandan da saçlarına öpücükler konduruyordu. “Geçti bir tanem. Üzülme artık.” Aynı anda da bir sıcaklık hissetmişti. Ağlıyordu... “Şişt! Ben iyiyim. Hem de çok iyiyim. Hadi rahatla artık.”

Onun kendini rahatlatma çabalarını duyuyor ama bir tepki veremiyordu. Dilinin ucuna gelen ‘Seni seviyorum’ sözlerini yutmak zorundaydı. Bu nasıl büyük bir acıya neden oluyordu. Ama sakinleşmeliydi. Onunla geçireceği son gündü. Kalbi kanasa da, gözleri ağlasa da, yapabileceği bir şey yoktu. Severek ayrılacak ve sevdiğinin güvenliği için ondan vazgeçecekti. Buna mecburdu.

“Biraz daha iyi misin ağlayan güzelim?”

“Hıı... hıı...”

Sonraki saatlerde de aynı şekilde kalmışlar bazen konuşarak çoğu zaman da susarak zaman geçirmişlerdi. Çıkış işlemleri de yapıldıktan sonra eve gelmişlerdi.

“Hadi ben çıkıyorum.”

“Her şey için teşekkürler Ersin.”

“Lafı bile olmaz.”

Çıkmadan Akay’ın bir anlık dalgınlığından faydalanıp, Asel’e yine uyarı bakışını göndermiş ve “Bugün son. Başka gün yok.” diyerek genç kızı köşeye sıkıştırmıştı.

Kapanan kapının ardından bakarken ayaklarındaki dermanın kesildiğini hissetmiş olsa da, kendini toparlaması gerektiğinin farkındaydı. ‘Güçlü ol Asel. Sevdiklerin için güçlü olmalısın.’ Sonrasında sevdiğiyle geçireceği son saatlere bırakmıştı kendini.

19. Bölüm

“Asel ben banyoya girsem iyi olacak.”

“Bu kolundaki bandajla nasıl olacak bakalım?”

“Bilmem...” derken çapkın bir gülüş göndermişti genç kadına. “Belki güzel eşim, yaralı kocasının banyo yapmasına yardımcı olabilir.”

“Akay çok çıkarcısın.”

“Ama hayatım şu anda buna ihtiyacım var. Bak kolumu görüyorsun.”

derken kendini acındırmaya çalışmıştı.

“Tamam ama önce bir şeyler yesen iyi olacak. İlaçlarını içmen gerekiyor.”

“Banyodan sonra olmaz mı?”

“Maalesef beyefendi.”

Sonrasında girdiği mutfakta hazırlanmış yemekleri görünce şaşırmıştı.

“Ama her şey hazır.”

“Annemin tuttuğu kadın her gün yemeğimi yapar. Ben öyle dışarıdan yemeyi çok sevmem.”

“O zaman bana sade ısıtmak kalıyor.”

Ocağın başında yemekleri ısıtırken dalıp gitmişti. Ne kadarda alışmıştı Akay’a. Onsuz günlerin ağırlığı şimdiden kalbini esir almıştı. Biranda boynunda hissettiği sıcaklık irkilmesine neden olmuştu.

“Korkuttum mu?”

“Dalmışım. Hadi sen masaya geç bende yemeği getiriyorum.”

Genç adamın sözlere cevabı genç kadının beline daha da sarılıp, boynundan yakıcı bir öpücük almak olmuştu. “Ne vardı önce banyo yapsaydım.”

Onun çocuklar gibi nazlanmasına başka zaman olsa bir şey takılabilirdi ama şu an aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kendini kuvvetli kollara bırakıp, onun öpebilmesi için boynunu hafifçe eğmişti. Genç adamın beklediği de buymuş gibi karşılık vermiş boynundan başladığı öpüşü, genç kadını kendine çevirip, dudaklarında son bulmuştu. “Hala yemekte ısrarcı mısın?”

Onunla geçirdiği dakikalar sınırlıydı. Her anının özel olmasını istiyordu. “İsrarcıyım. Kolunuza da bu kadar yüklenmeseniz iyi olur beyefendi.”

“Merak etme sana sarılmak koluma değme merhemlerden iyi gelir.”

Hazırlanan yemeği yerken, Akay nasılda gelecekte bahsetmişti. Asel’in olmayacağı ama Akay’ın bunu daha bilmediği gelecekleri...

“Asel bana tatlıyı da hemen yemek istediğini söyleme. Tatlı ve çay faslını sonraya bıraksak.”

“Tamam.”

Bir itiraz beklerken isteğinin anında kabul edilmesi şaşırtmıştı. “Gerçekten mi?”

“Ama önce üzerindikileri çıkartmalıyız.” Tişörtü kolunu zorlamamaya özen göstererek çıkarmıştı. “Dur bandajını da çıkaralım. Sonra doktorun söylediği merhemi sürer, tekrar sararız.”

Akay tek bir cevap bile vermeden üzerindikileri çıkaran kıza dalmıştı. Kendiyle ilgilenişi, dokunuşu her şeyi çok özeldi.

Bandajı açtığı anda ağzından çıkan küçük çığlığa engel olamamıştı.

“Şişt önemli bir şey yok. Maçta daha kötülerini görüyorum.”

“Nasıl önemli olmaz. Kolun mosmor olmuş.” derken nazikçe incinmiş yere dokunuyordu. “Çok acıyor mu?”

“Sen dokununca acımıyor. Tabi öpersen hiç acımaz.”

“Seni koca bebek.” deyip omzuna tüm sevgisini kattığı bir öpücük bırakmıştı.

Sonrası Akay ve Asel için özel anlardı.

Banyodan çıktıklarında Akay’ın omzunu sarmakta kolay olmamıştı. Genç adamın yaramaz dokunuşları genç kadına rahat vermemişti.

“Akay lütfen ama...”

“Ben bir şey yapmıyorum ki...”

“Sen ne yaptığını iyi biliyorsun. Ellerini bacağımdan çeker misin?”

“Ama güzelim o kadar güzel kokuyorsun ki, aklımı başımdan alıyorsun. En iyisi sen hep benim şampuanımla yıkan. Çünkü bu kokuyu senin üzerinden

almak çok heyecan verici.”

“Şimdi bu sözlere alınmalı mıyım?”

“Neden ki?”

“Daha önce kötü mü kokuyordum?”

“Hayır ama kendi kokumu senin üzerinden duymak çok özel.” derken biraz daha yanaşıp, derin bir nefes almıştı.

Bunun olmayacağını bilerek onunla konuşmak çok zordu. “Rahat durursan şu merhemi süreceğim. Tamam mı?”

“Bunun karşılığında benim hediyem ne olacak?”

“Onu zamanı gelince düşünürüz.”

“Beni böyle atlatamazsın.”

“Tamam çok güzel bir çay ve en sevdiğin tatlıya ne dersin?”

“İyi teklif ama benim teklifim daha iyi. En sevdiğim tatlı, güzel bir çay ve sonrasında senin ilgin.”

“Bakıyorum da hiçbir fırsatı kaçırmaya niyetiniz yok Akay Bey.”

“Akıllı adamımdır.”

“Belli oluyor. Tamam kabul ediyorum. Şimdi rahat duracak mısınız?”

Omzuna büyük bir dikkatle merhemi sürerken, ona bir şey olmuş olma düşüncesi yüzünden yüreği sıkışmıştı. Onu çok seviyordu, kendi yüzünden bir zarar görmesine dayanamazdı. Sonunda merhemi sürüp, orayı da nazikçe sarmış ve üzerine rahat edeceği bir pijama üstü giymesine yardımcı olmuştu.

Onunla son saatleri olduğunu bilerek içmişti her yudumu, yediği tatlıdan zevk alacak bir duyusu bile hareket halinde değildi. Biten bardağıyla birlikte en sevdiği şekle girmiş ve onun göğsüne kendini bırakmıştı. Sessizce olayları düşünüyordu. Rüya gibi aylardan sonra, şu bir gün

hayatına kâbus olup, oturmuştu.

“Uyudun mu?”

Yanıt verecek hali bile olmadığından kafasını iki yana sallayarak duygularını belli edebilmişti.

“Hadi gel seni uyumadan yatağımıza götüreyim.” dedikten sonra genç kıızı kucağına alıp, odaya yönlenmişti.

Kendisini kucağına aldığı anda aklına kolu gelmişti ama bu son anlarında sesi bile çıkmamıştı. Zaten genç adam tüm ağırlığı diğer koluna vermiş ve o şekilde taşımıştı. Göğsünde yattığı sıcaklığı son kez hissettiğini bilmenin verdiği buruklukla daha da sokulmuştu. Ama bu yetmiyordu. Onunla bir olmak, onu son kez hissetmek istiyordu. Bunun verdiği hissiyatla elleri Akay’ın göğsünde gezmeye başlamıştı. Genç adamda sanki beklediği buymuş gibi kabul etmişti dokunuşları. Aynı anda da dokunduğu yerleri yakan bir yavaşlıkla sevdiğinde hüküm sürmeye başlamıştı. Ama bu seferkinde bir başkalık vardı. Bunu Akay bile hissetmiş gibiydi. Her hareketi daha sevecen, daha narin ve daha da ateşliydi. Gözlerindeki yaşlarla eşlik ediyordu sevdiğine genç kadın. Onun her dokunuşunu hafızasında en özel yerlere kaydediyordu. Yalnız günlerinde ne çok düşünecekti. Bunun için ne çok vakti olacaktı. Onunla bir olurken dilinin ucuna gelen ‘Seni seviyorum’ sessiz bir çığlık gibi içinde yankılanmış, gözlerini sımsıkı kapatıp, akan yaşların içindeki sıkıntıyı biraz olsun azaltmasını dilemişti. Bunun olmayacağını bile bile.

Kollarındaki kadına daha da sarılmıştı. Her şey onunla anlamlanmıştı. Tam dibe vurduğu anda çıkmıştı karşısına. Onunla bir bütün olduğunu, hayatın yeniden başladığını hissetmişti. “Seni seviyorum.”

Bu sözlere ‘Ben de’ demeyi çok istese de, hayatından çıkmak zorunda olduğu adama bu kötülüğü yapamamıştı. Akay’ın çok acı çekeceğini biliyordu. İnaniyordu aşkına. Kendi kadar onunda sevdiğine inancı tamdı. Şimdi ise severek ayrılmak zorundaydılar. Son kez bu sıcaklıkta uyuyacağını bilmek, uykunun da gelmesini engellemişti. Akay’ın düzenli nefes alış verişleri uyuduğunu belli ediyordu. Son saatlerini onu uyurken izleyerek geçirdiğinde, bunların hayatındaki en özel anlardan olduğunu bilincindeydi.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, onu uyandırmamaya gayret ederek çıkmıştı

yataktan. Bu hayatının en zor anlarından biriydi. Ona bakarken gözyaşları da sormadan dökülmeye başlamıştı. Kendini banyoya attığında birbiri ardı dökülüyorlar ve görmesini bile engelliyorlardı. Ilık suya bıraktığı vücudu ağlmasının şiddetinden sarsılıyordu ama tek ses bile çıkmıyordu dudaklarından.

Sonunda banyodan çıkıp, üzerini giydikten sonra gitmeye hazırdı ama ayakları ona bu kolaylığı sağlamamak için diretiyordu. Yatağın yanından onun kusursuz profiline bakarken, varla yok arası bir dokunuş bırakmıştı genç adamın dudaklarına. “Hayallerimin prensi... Sevdiğim... Kocam... Elveda...”

Kendine biraz vakit kazandırmak için Akay’a küçük bir not bırakmış ve evden ayrılmıştı. Dışarı çıktığında yoldan durdurduğu taksiye binip, evin adresini söylemişti. Sonrası dışarıdaki yeni günün koşuşturmalarının arasında kendinin çaresizlikle vazgeçiydi. Onun her yerde kendisini arayacağını biliyordu. Ne eve, ne İlknur’a gidebilirdi. Ona ayrıldık diyebilmek için kendini toplaması gerekiyordu. Bunun için şehir dışında daha önce ailesiyle gittiği pansiyona gitmeye karar vermişti. Arabasını almak için geldiği evden, birkaç parça eşya alıp, ayrılmıştı. Kalbindeki acı gittikçe daha da artıyordu. Ama elinden gelen de bir şey yoktu.

Gözlerini açtığı anda onun olmadığını anlamıştı. Yine kendisine kahvaltı mı hazırlıyordu? Öyleyse ona sürpriz yapsa iyi olurdu. Uyku mahmuru haliyle üzerine bir şey alıp, mutfığa yönlendiğinde kimsenin olmadığını anlamıştı. Baktığı hiçbir yerde yoktu. O anda dikkatini masanın üzerindeki not çekmişti. Kağıdı dikkatlice açıp, okumaya başlamıştı.

“Çok önemli bir işim çıktığı için erken çıkmam gerekti. Çok güzel uyuyordun seni uyandırmak istemedim. Birde telefonumun şarjı bittiği için bana ulaşamayabilirsin. Merak etme.”

“Beni neden uyandırmadın sanki...” derken kendi kendine konuşmaya başlamıştı. “Halbuki güne seninle başlamayı isterdim.” Sıkıntıyla iç çekip, banyoya yöneldiğinde içinde de tuhaf bir sıkıntı duymaya başlamıştı.

Geldiği yerde önce ailesini aramış onlara yedek numarasını vermiş, ne zaman gelecekleri ve nasıl olduklarını öğrendikten sonra da İlknur'u aramıştı. Arkadaşına iki gün kendini idare etmesini, Akay ararsa önemli bir iş için gitmesi gerektiğini söylemesini istemişti. İlknur hiçbir şey anlamamış, bunun nedenlerini sorgulamıştı ama bir şey öğrenemeyeceğini anladığı anda yapacağını söyleyip telefonu kapatmıştı.

Yatağın üzerinde ayaklarını karnına çekmiş, gözyaşlarına izin vermiş bir haldeydi. Ne yemek, ne uyumak ne de herhangi bir şey için gücü yoktu. Sadece hayatına girip kendine aşkı yaşatan adamı düşünüyordu. Onunla bir konuşma yapması gerektiğini biliyordu ama bunu yapacak gücü bir türlü toplayacağına inanmıyordu. Onun karşısına geçip, nasıl senden ayrılacağım, seni sevmiyorum diyecekti? Bunu söylese de nasıl inandıracaktı ki... Çaresizlik her geçen dakika daha da fazlalaşırken, tüm gücünün de tükendiğini hissediyordu. Sonrasında olacak olaylarda herkese bir şeyler anlatması gerekecekti. Bunun için ayaklarının üzerinde durması ve güçlü olması gerekiyordu.

“Oğlum sende değişik bir şeyler var. Bunun nedenini söylemeyecek misin?”

“Yakında öğreneceksiniz ve çok şaşıracaksınız.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun Akay. İnsan direkt ne varsa söyler. Yok sen illa lafı dolandıracaksın.”

“Selim dolandırma değil. Öncelikler giriyor devreye. Merak etmeyin en kısa zamanda öğreneceksiniz.”

“Ne olduğunu bilmesem de, seni çok mutlu ettiğini görebiliyorum.”

Arkadaşlarıyla Asel konusunu çok konuşmamıştı. Sadece Selim az buçuk biliyordu ama o da gerektiği kadardı. Tamam hepsini severdi ama Asel’in şimdilik gizleyelim isteği, her şeyi içinde yaşamasına neden olmuştu. Onun haklı olduğunu biliyordu. Eğer öncesinde birlikteliklerini açıklamış olsalar, hiçbir yerde rahat hareket edemeyecekler, bu da ilişkilerinin yara almasına neden olacaktı. Ama artık sözlüydüler, dahası gizlide olsa evlenmişlerdi. Bunun açıklanma zamanını dört gözle bekliyordu. Arkadaşlarının bunun için kendine ne kadar sitem edeceğini de biliyordu ama sonuç güzel olduktan sonra iki sitemli söze de katlanırdı.

Biten antrenmandan sonra ettiği telefon yine boşa çıkmıştı. Bugün Asel’in sesini duyamamak çok kötüydü. Okula da gidemeyecekti. Çünkü öğleden sonrası için önemli görüşmeleri vardı. Akşamı beklemek zorunda olmanın sıkıntısıyla işlerine yoğunlaşmaya çalışarak geçirmeye başlamıştı günü.

Çalan telefona elini uzatmak bile zor olmuştu. Baktığında İlknur olduğunu görmüş ve cevaplama tuşuna basmıştı.

“En sonunda açtın Asel. Kızım ne haldeyim haberin var mı?”

“Affedersin İlknur.”

“İki gündür ortalıklarda yoksun. Soruyorum düzgün bir şey söylemiyorsun. Üstelik Akay yüzünden kafayı yemek üzereyim. Adam utanmasa saat başı arayacak. Ne oldu kavga mı ettiniz? Neden böyle kaçtın? Senin için endişeleniyorum canım.”

Ondan Akay’ı duymak yine gözlerinden akan yaşların önünü açmıştı. Arkadaşına hissettirmeden içine akıyordu damlalar. “Yarın geliyorum İlknur. Akay ararsa öyle söyle.”

“Kızım sen niye söylemiyorsun? Adam senin kocan... Bunu hatırlatmama gerek var mı?”

Bunu hiç unutmayacaktı ki... ondan ayrıldığında bile bir ömür kocası...
Aşkı... olacaktı.

“Seni böyle bir durumda bıraktığım için üzgünüm. Umarım beni affedersin.”

“Affetmek de ne demek... Sen iyi ol benim için önemli olan bu.”

“Geline görüşürüz.”

“Tamam.”

Arkadaşının sesi hiç hoşuna gitmiyordu ama tüm sıkıştırmaları sonuçsuz kalmış. Tek kelime alamamıştı ağzından. Bir şeyler olduğu kesindi. Ama bunun Asel'e bu kadar kötü hissettirmesini ve kendini böylesine kapatmasını bir türlü anlayamıyordu. Akay deli gibi onu ararken, Asel'in kendini böylesine gizlemesi hiç iyi değildi. Bunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu.

Tekrar çalmaya başlayan telefon yine aynı kişidendi.

“Efendim Akay?”

“İlknur bir haber alabildin mi? Delirmek üzereyim.”

“Merak etme iyiymiş. Yarın geliyormuş.”

Bu iki günün sonunda aldığı en güzel haberdirdi. “Sağ ol. Bana çok güzel bir haber verdin. Kusura bakma seninde kafanı şişirdim ama çok çaresizdim. Ona ulaşmak için tek şansım sendin.”

“Biliyorum. Kendini üzme. Hadi görüşürüz.”

İki gün sonra biraz rahatladığını hissetmiş olsa da, onu görmeden tam olarak rahatlayamayacaktı. Ama geliyordu ya... Bu bile her şeye değdi. Ona kesinlikle bu iki günün hesabını soracaktı. Fakat öncesinde onu kollarına alıp, onsuz günlere inat bırakmayacaktı. Çalan telefonsa beklediği kişidendi.

“Merhaba Seher”

“...”

“Her şey yolunda ve hazır, değil mi?”

“...”

“Teşekkürler. Senin hakkını nasıl öderim. Bu kısacık zamanda bana istediğim güzellikte bir şey sundun. Merak etme bunun karşılığını fazlasıyla alacaksın.”

“...”

“Tekrar teşekkürler. İyi akşamlar.”

Keyifle gülümseyerek arkasına yaklaşmıştı. Sürprizini Asel'e söyleyeceği anın hayali yüzünde derin bir gülümseme oluşturmuştu. “Bakalım hoşunuza gidecek mi küçükhanım?” derken hayatın kendine yapacağı kötü sürprizden haberi yoktu.

20. Bölüm

Arabayla yol alırken bugünün hayatının en kötü günü olduğuna emindi. Eve geldiğinde rahatlamak için bir duş almış, oynayacağı oyun için hazırlanmaya başlamıştı. Güzelce giyindikten sonra sıra son günlerde

yüzünü mesken tutan hüznü silmeye gelmişti. Bu o kadarda kolay değildi ama bunu yapması gerektiğinin bilinciyle oturmuştu makyaj masasının önüne. Gözyaşları ve uykusuzluk yüzünden mosmor olmuş gözaltlarını makyaj hilesiyle kapatmış. Her zamankinden daha fazla bir makyajla yüzünü renklendirmişti. Kendini resmine şekil veren bir ressam gibi hissediyordu. Çünkü şu an içi boş bir tuvalden başka bir şey değildi. Her darbe oyunu için bir kılıf gibiydi. İş bittiği anda, son günlerin tüm izleri dış görünüşünden silinmişti ama bunu içinden silmeye bir ömür yetmeyecekti.

Evden çıkarken aklından söyleyecekleri tekrar geçmişti. Biliyordu onun yüzüne bir kez baktığında beynindeki tüm düşünceler silinecek, kendini ona bırakmak isteyecekti. Öyle çok özlemişti ki, düşünmesi bile kalbinde keskin bir acı hissetmesine neden oluyordu. Antrenman bitmek üzere olacağı için direkt tesislere gitmenin en iyisi olacağını düşünmüştü. Onunla kesinlikte evde bulunmayı kalbi kaldıramayacaktı. Bu yüzden sakın bir yere gitmelerini isteyecek ve hazırladığı sözleri tek tek sıralayacaktı.

Tesislere geldiğinde aklına buraya son geldiğindeki günün anıları üşüşmüştü. O gün canının yandığını düşünmüştü, şimdiki acıyı bilmediğindendi. O zamanki bunun yanında minnacık kalmıştı. Onu görecektir olmanın verdiği heyecanla çıkanlara bakıyordu. Birkaçıyla daha önce karşılaşmıştı. Akay'ın iyi arkadaşlarıydı. Zaten onu kim sevmezdi ki... O an aklına tüm olayların nedeni olan adam geldi. Tamam Akay'ın hayatından çıkacaktı ama onu bu adam hakkında uyaramamış olmanın endişesini de bir ömür çekecekti. O an aklına onunla yaptığı konuşma gelmişti.

Tam telefonunu kapatacağı anda çalmasıyla irkilmişti. Numarayı gördüğünde bunun yersiz olmadığını da anlamıştı. Oydu... Hayatına son iki günde kâbus gibi çöken adam. Açmama gibi bir lüksü yoktu. Bu adamın neler yapabileceğini kestiremiyordu bile.

“Efendim.”

“Bende açmayacaksın sanmıştım.”

“Açtım, değil mi? Sizi dinliyorum.”

“Asıl ben seni dinliyorum. Kararın ne?”

Onun istediğini yapmak zorunda kaldığı için kalbi patlayacak gibi ağrıyordu. Ama elinden başka da bir şey gelmiyordu. Dediği kadar deliydi Ersin. Bunu anlamak için onun maskesiz yüzüne bir kez bakmak yetiyordu. Akay'a zarar vermek konusunda gözünü bile kırpmayacağı öylesine belliydi ki... Kendi yüzünden ona bir şey olmasına dayanamazdı. Acıyla kapanan gözlerinden birkaç damla düşmüştü. Bezgin bir şekilde nefes alıp verdikten sonra karşısındaki adamın beklediği cevabı dile getirebilmişti. "Dediğini yapacağım. Ondan ayrılacağım."

"Senin akıllı biri olduğunu biliyordum."

"Ama senin ona zarar vermeyeceğin konusunda nasıl emin olacağım?"

"Sence ben altın yumurtlayan tavuğumu keser miyim?" derken keyifli bir kahkaha atmıştı.

Onun gülüşü tüylerini diken diken etmeye yetmişti. "Bunu yapabileceğini görmesem sana inanırdım. Eğer Akay'ın kılına zarar gelirse, sana dünyayı dar ederim."

"Ay ne çok korktum."

"Korksan iyi edersin. Ona bir şey olursa buna pişman olursun. Bunu aklına yaz."

"Merak etme sen yanımızda olmadığın sürece sorun yok. Ama bir daha karşısına çıkayım deme."

Konuşmayı düşündüğü anda şimdi bile irkilmişti. "Ah Akay sana onun nasıl biri olduğunu söyleyebilseydim. Affet aşkım seni onunla bıraktığım için affet beni." Gözleri yine bir ağlama krizinin eşiğindeydi. Güçlü olmak için parmağına son kez taktığı evlilik yüzüğüne dokunmuştu. Aynı anda da değişik duygular girdabında kalmıştı. Hem ayrılığın acısı, hem de sevdasının büyüklüğüydü içindekiler. Rahatlamak için derin derin nefes alırken görmüştü onu. Ne çok özlemişti. Uzaktan görmek bile kalbini sıcacık yapmıştı. Arabadan çıktığı anda o da kendisi görmüş ve adımlarını hızlandırarak yanına ulaşmıştı. Elindeki çantasını yere bırakıp, kollarını genç kıza sarmış ve iki güne inat içine sokar gibi sarılmıştı.

"Nihayet aşkım. Seni çok özledim."

Ne onun sarılmasına ne de sözlerine karşılık verebiliyordu. Eli genç adamın sırtına dokunmak için kalkmış ama havada asılı kalmıştı. Sonrasındaysa gücü tükenmiş iki yanına düşmüştü.

“Aselim, bir tanem... Beni sensiz bırakma hayatım. Bir daha bunu yapma.”

‘Deme böyle Akay... Ben, biraz sonra içimi yakan sözler söyleyecekken sen bana böyle seslenme. Yapma aşkım.’

“Konuşmalıyız Akay.”

“Bence de konuşmalıyız. Bir daha böyle şeylerin olmaması için bugün konuşmamız gerekli.”

“Müsait bir yere gidelim.”

“Ben nereye gideceğimizi biliyorum. Gel...” dedikten sonra genç kızın elinden tutup, kendi arabasına yönlendirmişti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz...”

Ona yapacağı sürprize o kadar dalmıştı ki, Asel’in tuhaflığını bir türlü anlayamıyordu. Sevdiğine kavuşmuştu ya, önemli olan buydu.

Arabaya bindikleri anda, onu gördüğünden beri yapmak istediğine odaklanmış ve genç kız daha ne olduğunu anlamadan Akay’ın yakıcı öpüşüyle kuşatılmıştı. İçinden vermemesi gerektiğini bilse de, kendine engel olamamış ve onun öpüşüne aynı şekilde vermişti karşılığını.

“Bir daha bensiz bir yere gitmeyeceksin Asel...” derken sesindeki özlem içini yakmıştı.

‘Ah bu keşke elimde olsaydı ama...’

Sonrası yol boyu garip bir sessizlikti. Kendi yapacağı konuşmaya, Akay’da sürprizine odaklanınca zaman tuhaf bir şekilde geçmeye başlamıştı. Nereye gidiyorlardı hiçbir şey anlamamıştı. Her zaman gittikleri sakin bir yer olur diye düşünürken, çok güzel evlerin olduğu bir siteye geldiklerini görmüştü. Araba şık bir evin önünde durmuş ve bir düğmeyle garaj kapısı

açılmıştı.

“Akay neredeyiz?”

“Biraz daha bekle hayatım.”

İndikleri arabadan evin girişine yönelmişlerdi. Akay elindeki anahtarla kapıyı açmış ve daha ne olduğunu anlayamadan onu kucağında eve taşımaya başlamıştı.

Şaşkınlıktan tek laf edemeden etrafına bakıyordu. Neler oluyordu, bu neydi?

Genç adam kucağındaki kızı nazikçe indirmiş ve etrafı incelemesi için zaman vermişti. Asel kendi etrafında dönerken şaşkınlıkla bulunduğu evi inceliyor, aklına gelen düşüncelerse kalbinde daha büyük bir ağrıya neden oluyordu. Karşısındaki adamdan bir yanıt bekler şekilde bakmaya başlamıştı “Akay?”

Onu buraya getirdiğinde şaşıracağını düşünmüştü ama yüzünde başka şeylerde geçit yapıyordu. Bugün onda bir tuhaflık vardı, bunu konuşmayı sonraya bırakarak, bundan sonra yaşayacakları yeri, evin hanımına göstermeye odaklanmıştı.

“Gel hayatım.”

Elinden tutmuş, en yakın odanın kapısını açmıştı. Burası bir misafir odasıydı. Sonra başka bir odanın kapısını açmış ve oraya girmişlerdi. Çok güzel bir kütüphanesi olan muazzam bir çalışma odası onları karşılamıştı. Sonrasında birkaç odaya daha girmişler ve yukarı yönelmişlerdi. Girdikleri bu oda boştu.

“Burasını bilerek boş bırakmalarını istedim. Zamanı geldiğinde ikimiz hazırlığını yaparız.” deyip imalı bir şekilde bakmıştı.

Onun sözlerinden önce anlamıştı buranın neresi olduğunu. Ayrılacaklarını söyleyeceği gün, sevdiği, ona gelecekteki bebekleri için hazırlayacakları odadan bahsediyordu. Yer ayaklarının altından kaymaya başlarken, güçlü olmaya çalışmak her an daha da zorlaşıyordu.

Oradan çıkıp, bu sefer başka bir yere girmişlerdi. Odaya girdiği an donup

kalmış, etrafına bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Duvarda Paris'te yaptıkları kara kalem düğün fotoğrafları çok güzel bir çerçeve içinde mutlu mutlu gülümsüyordu. O an nasıl hayaller içinde olduğunu hatırlayınca gözlerine hücum eden yaşları durdurmak çok zor olmuştu. Aynı anda da arkasından beline dolanan eller ve kulağına fısıldanan sözlerle kuşatılmıştı.

“Evet hayatım burası da yatak odamız. Seninle en güzel, en özel anlarımızın geçeceği... Tüm sırlarımızı birbirimize fısıldayacağımız... Geleceğimizin temellerini atacağımız... Bize ait bir dünya olacak olan odamız. Beğendin mi?”

Beğenmek mi? Bayılmıştı. Zaten onun böylesi şeylere ihtiyacı yoktu ki... İsteddiği sevdiğiyle geçireceği bir ömürdü. Böyle lüksler hiçbir zaman önceliği olmamıştı. Şimdi de aynı hislerle doluydu. Ama sevdiği adamın böylesine güzellikleri ayaklarına sermesi, gözlerine aşkla bakması, dokunuşlarıyla sevgisini hissettirmesi... Bunlar öyle özeldi ki...

“Her şey çok güzel olmuş.” Sesinin içindeki yangını hissettirmemesi için tüm gücünü kullanıyordu. “Ama keşke bu kadar zahmete girmeden bana sormuş olsaydın.”

“Beğenmediğin bir şey varsa hemen değiştiririz. Önemli olan senin hoşuna gitmesi. Ben, senin hoşuna gittikten sonra pembe örtülerle çevrili bir yatakta bile uyuyabilirim.

Onu öyle bir yatak örtüsünün arasında hayal etmek bile güzeldi. O anlarda bile hoşluğundan ve erkeksiliğinden bir şey kaybetmiyor, tersine o tezatlıkta daha da parlıyordu. Bu kadar dağılmış olmasa bu düşüncelere kahkahalarla gülüp, sonra da onunla uğraşmayı ne çok isterdi. Ama bunlar artık ona yasaktı.

“Akay konuşmamız gerekiyor.”

“Konuşalım.” derken genç kadının boynuna küçük ama etkili bir öpücük bırakmaktan geri kalmamıştı.

Bu yakınlık konuşmasını etkileyecekti. Bu yüzden daha o ne olduğunu anlamadan kollarından kurtulup onun şaşkın yüzüne odaklanmış, derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya başlamıştı.

“Akay ben bu iki günde çok düşündüm. Aslında bu gidişimde içimdeki karmaşayı çözmek içindi. Bunu da başardığıma inanıyorum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Biraz beni dinlersen her şeyi anlatacağım.”

Asel’in sesindeki tonlama kalbine endişe tohumları serpmişti. Sevdiği dinle diyorsa dinleyecekti. Kafasının bir hareketiyle dinlediğini belirtmişti.

“O gün sabah kalktığımda bir şeyler yanlış geldi. İçim sıkıldı. Son günlerde yaşadıklarımızın mantığımı devre dışı bıraktığını o an anladım. Uzaklaşmalı ve duygularımı tartmalıydım. Her şey öyle hızlı oldu ki, hiçbir şeyi doğru özümseyemedik. Bu yüzden senden uzakta olmaya ihtiyacım vardı. Çünkü sen yanımdayken doğru düşünemiyordum. Bu iki günlük ara her şeyi daha iyi anlamamı sağladı. O an evlilik fikri bana eskisi gibi cazip gelmemeye başladı.” Bir çırpıda nefessiz konuşmuştu. Bir anlık bir es verse, kesinlikle tam tersi şeyler söyleyecekti.

“Bunlarda ne demek oluyor Asel?”

“Akay biz yanlış yaptık. Bu kadar hızlı hareket ederek bir şeyleri atlادık. Duygularımızdan emin olmadan büyük bir adım attık.”

“Asel ben duygularımdan eminim. Seninle bir ömür için o imzayı attım ve sana söz verdim. Her sözümün hala arkasındayım ve bu değişmedi ve ne olursa olsun değişmeyecek.”

Ondan bunları duyup, ağzından zehir gibi sözleri akıtmak nasıl zordu. Bezginlikle bir iç çekişle sözlerine devam ediyordu. “Ben... Ben senin gibi düşünemiyorum. Ne bileyim bu evlilik bana hata gibi geliyor. Ben bunu daha fazla sürdürebileceğimi düşünmüyorum. Bu bana göre değil. Ben-”

Sözleri Akay’ın ani çıkışıyla yarım kalmıştı. “Kendi adına konuş.”

“Bende kendi adıma konuşuyorum zaten. Bu evliliği bitirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ben devam edemeyeceğim Akay. Çok üzgünüm ama gerçek bu.” Sözler ağzından kalbine bir sürü yara açarak dökülmüştü.

Duyduğu sözler kalbinde büyük bir patlamayla yankılanıyordu. Sevdiği sözlerinde ciddi miydi? Öyleyse neden gözlerine bakmıyordu. Neler oluyor

hiçbir şey anlamıyordu. Sevdığının kafası karışmıştı onu ikna etmekte o zaman ona düşerdi. Birkaç adımda yanına gelmiş, yere bakan yüzünü ellerinin arasına alıp, kendisine bakmasını sağlamıştı. “Bir tanem her şeyin senin için zor olduğunu biliyorum. Pişman olacağın sözler söyleyip, hem kendini hem beni daha fazla üzme. Şimdi aklın karışık bu yüzden doğru düşünemiyorsun. Ama her şey daha da berraklaşacak ve sevgimizle bunu aşacağımıza inanıyorum.” derken bir yandan da genç kadının gözlerine bakıyordu tüm sevgisiyle.

O böyle bakarken, böyle sıcacık dokunuşlarıyla yanağını okşarken, onun sıcaklığından çekilmek ne zordu. Kendini zorlayarak bir adım geri çekilmiş, aynı anda da Akay’ın elleri iki yana düşmüştü. “Bana dokunmanı istemiyorum. Bu bana hoş gelmiyor artık. Kendimi kötü hissediyorum.” Dokunuşlarını istememek mi? İnsan hayatına anlam katan şeyleri nasıl istemezdi...

“Asel...”

“Ben seni sevmemişim Akay.” deyip genç adamın yüzüne bakmaya zorlamıştı kendini. ‘Yalan bir tanem. Seni canımdan da çok seviyorum. Keşke bunu sana bir kez daha söyleme şansım olsaydı.’

“Sadece senin gibi ünlü birinin beni beğenmesinden etkilenmişim. İşler ciddiye binene kadarda her şey bir oyun gibi gelmiş. Ama artık böyle düşünmüyorum. Bu evlilik bana çok ağır geliyor. Anla beni.”

“Anlamak mı? Neyi anlamamı bekliyorsun?”

“Akay seni... sev...miyorum. Her şey bu kadar basit.” deyip derin bir nefes alıp vermişti. ‘Basit mi? Değil aşkı... Sana bunları söylemek bana ne hissettiriyor anlatamam bile.’

“Buna inanmıyorum.”

“İnanıp inanmaman sorun değil. Çünkü gerçek bu. Senden anlayış göstermeni ve bu evliliğin kimse öğrenmeden sonuçlanmasını istiyorum.”

“Bu olmayacak Asel. Buna izin vermeyeceğim. Senin beni sevdiğini biliyorum.” derken sesi bir şeyleri vurgulamaya çalışır gibi sert çıkmıştı.

“Sevmiyorum diyorum. Anlamıyor musun? Buna inanmak bu kadar mı zor

senin için?” Gözyaşları her sözünden sonra özgürlüğüne kavuşmak için çırpınıyordu.

“Evet zor. Daha iki gün öncesinde kollarımda olan kadın, bana yaşadıklarımızın boş olduğunu fısıldıyor. Buna inanmamı nasıl beklersin?”

“Akay hepsi fiziksel bir çekimdi. Hayatımda yaşamadığım şeyleri yaşamanın verdiği bir adanmışlıktı. Bundan başka bir şey değildi.” Son kelimesinden sonra tersini söylememek için dişlerini olabildiğince sıkarak zorunda kalmıştı.

“Senin aklının alamayacağı kadar çok kadınla birlikte oldum Asel. Bu yüzden bana yaşadığımız birlikteliğin sadece tensel olduğundan bahsetme. Buna inanmam.”

“İnanmasan da olay bu! Demek ki, şimdiye kadar benim gibisiyle olmamışsın. Benim için ilktin bu yüzden sana bunları hissettirmiş olmam çok doğal.” Sevdğine kaçamak bir bakış atıp ‘Hepte ilkim olarak kalacaksın aşkım.’ deyip tekrar kaçırmıştı gözlerini.

Bu kadın neler söylüyordu? Ağzından çıkanları kulağı duyuyor muydu? Aralarındaki özel bağı nasıl böylesine basit bir şeymiş gibi dillendiriyordu? “Haklısın senin gibisiyle olmadım. Sen benim için öylesine özel, öylesine masumsun ki...” derken tekrar yanaşmıştı Asel’e. “Kafan karışık bir tanem. Merak etme her şey iyi olacak. Sana-”

Onun hala böylesine bir adanmışlıkla kendisini korumaya çalışması içine dokunuyordu. Tüm gücünü toplayıp bağırmağa başladığında tüm kızgınlığı kendineydi ama yönelttiği oklar suçsuz olan sevdiğineydi. “Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Seni... Seni sevmiyorum... Sana âşık değilim. Sadece sözlerinin büyüüne, dokunuşlarının güzelliğine kapıldım. Aramızdaki bundan başka bir şey değil tamam mı? Anla artık bunu.” derken sesi odanın duvarlarını çınlatacak kadar kuvvetli çıkmıştı.

Onun çıkışı Akay’ın o ana kadar kararlı durmaya çalışan halinde büyük bir çatlak oluşturmuştu. Kendiyle büyük bir mücadele içinde olduğu belliydi. Sözlerin artık yetersiz geldiğini düşündüğü anda karşısındaki kıızı kollarına alıp, dudaklarına büyük bir hırsıyla kapanmıştı. Öpüşü öncesinde canını acıtacak kadar hoyratçayken, sonra yumuşamış ve onun aklını alacak kadar sevgi dolu bir hale dönmüştü. Sevdğinin ona karşılık vermesi için bildiği tüm yolları kullanıyor ama karşısındaki kadın sanki bir buz

parçasıymış gibi en ufak bir sıcaklık göstermiyordu. Şaşkınlık ve büyük bir hayal kırıklığıyla geri çekilmişti.

O kendinden uzaklaşırken takınmıştı Asel umursamazlık maskesini. Yüzündeki sahte gülümseme ile ona bakıyordu. “Şimdi inandın mı?” derken bir kaşı havada, kendine güvenli bir duruş içindeydi.

“Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Ben biliyorum ve buraya geldiğimizden beri de bunu sana anlatmaya çalışıyorum. Bu iş bitti Akay. Anlıyor musun? Bitti.”

Konuşmaya çalışıyor ama tek kelime bile ağzından çıkmıyordu. Gözleri bir iz bulurum diyerek geziniyordu sevdiğinin yüzünde ama gördüklerini tanımiyordu. Kalbiyse o Asel... Senin sevdiğin... Hayatını adadığın kadın diyordu. Bu düşüncelerden güç alarak tekrar konuşmaya başlamıştı. “Asel söyle seni hangi huyum rahatsız ettiyse değiştireyim. Sen nasıl birini istiyorsan öyle olayım. Ama bana aramızdaki anlamsız olduğunu söyleme. Buna kalbim inanmayı reddediyor. Hata yapmış olamam.”

Hala hatayı kendinde arıyordu. Halbuki tanıştıklarından beri ayaklarını yerden kesmiş, bir gün olsun üzmemiş, kendisini özel hissettirmekten başka bir şey yapmamıştı ki... Bencil bir adamın kaprisi yüzünden geldikleri noktaydı şimdi yaşamak zorunda kaldıkları. “Sende bir sorun yok Akay. Yanlış olan ilişkimiz. Biz birbirimize göre değiliz. Bugün olmasa bile yarın ayrılık kaçınılmaz olacak. Bu kadar basit.”

“Ben bunun böyle olmayacağını biliyorum Asel. Neden bunu anlamamakta ısrarcısın?”

“Asıl sensin boş bir ısrar içinde olan. Seni istemiyorum dediğim halde hala beni zorluyorsun. Benden ne istiyorsun Akay? Seni sevmediğim halde yanında olmamı mı? Sevmediğim halde dokunuşlarına izin vermemi mi? Ne istiyorsun söyler misin?” Onu inandırmak için kalbinin reddettiği şeyleri haykırıyor, bu da her seferinde içini yaralıyordu.

Kendisini istemeyen kadına bunu söylemek ne kadar zordu. Ama çok seviyordu. Gururunu bile göz ardı edecek kadar büyük bir sevdaydı içinden taştan. “Bize... tekrar bir şans vermeni istiyorum.”

“Bu bir şeyi değiştirmez. Olmayan bir şeyi devam ettirmek çok saçma.

Hem ben kariyerimde ilerlemek istiyorum. Bunun içinde yurtdışından yapılan tekliflerle ilgileneceğim.” deyip Akay’ın parmağına hiç çıkmasın diye taktığı yüzüğü, kalbi sökülürmüş gibi bir acıyla çıkarmıştı parmağından. Sonrasında da yanına yanaştığı adamın elini tutup, içine bırakmıştı. “Kusura bakma ama Akay bu iş bitti. Senden tek isteğim bu olayın kimse tarafından bilinmemesi. Boşanmayla ilgilenirsen sevinirim. Üzgünüm.” Son sözlerinden sonra odadan çıkmak için yürümeye başlamıştı. Arkasını dönmüş yürürken, ona yaşattığı acı için bağışlamasını istiyordu. Dönüp, kollarına atılmak ‘seni çok seviyorum’ demek için nasıl zorlanıyordu. Son gücünü de yürümeye vermişti. Çünkü ayakları artık onu taşıyamayacak noktadaydı.

Kafasında sözler dönüyordu. “Sevmiyorum... Oyun... Kapılma... Kariyer...” Sonunda içindeki öfkeli erkek ortaya çıkmıştı. Elindeki yüzük kor olmuş yakmıştı avucunu. “Demek üzgünsün. Asıl senin gibi birine bu kadar değer vermiş olduğum için ben üzgünüm küçükhanım. Bugüne kadar insanları tanıdığımı düşünürdüm ama bu seni tanımadan önceydi. Böyle ustalıkla oyun oynayan biri tarafından kandırılmak, bana insanlara daha temkinli yaklaşmam gerektiğini hatırlattı. Benle çok dalga geçmiş olmalısın. Arkadaşlarının arasında nasıl bir enayi olduğumdan da bahsettin mi?”

Her duyduğu söz kalbinde derin yaralar açıyordu ama bunların hepsini hak etmişti. Sözleriyle daha kötülerini bile hak etmişti ama hepsi sevdiğinin hayatı içindi. O bunu bilmeseyse de... “Artık her şey geçmişte kaldı. Bunları konuşmamıza gerek yok.”

“Kalbi olmayan insan için unutmak kolay olmalı. Ama herkesi kendinle bir tutma.”

“Yaşandı ve bitti... Her şey bu kadar basit.” Son sözden sonra dudaklarını ısırmıştı. Kendini o kadar kaybetmişti ki, bunu ağzına gelen kan tadından anlamıştı.

Duyduğu sözler daha da öfkelenmesine neden olmuştu. Elindeki yüzüğü sinirle kapıya fırlattığı anda, Asel bir anlık boş bulunup, küçük bir çığlık atmıştı.

“Ne oldu korktunuz mu küçükhanım? Halbuki sizin gibi erkekleri oynatma konusunda başarılı birinin bu küçük şeyle korkması çok mantıksız. Sana verdiğim değere yazıklar olsun. Bir daha karşıma çıkma Asel!” Sözler bitmiş içinde tarifsiz bir acı kalmıştı. Kendisine değer vermeyen bir kadına

hala deli gibi aşıktı. Bu aşk kolay kolay içinden sökülmeyecek kadar kök salmıştı.

“Sana lanet-” diline gelen beddua söze dökülmemişti. Yapamamıştı...

Arkasını dönmese bile onun dağıldığını hissediyordu. Kendi acısıyla birlikte onun acısı da çekiyordu. Duyduğu her söz boğazında bir düğüm olmuş, ölünceye kadar orada kalmaya niyetli gibi milim kıpırdamaz haldeydi. Nefes bile alamadığını hissettiği anda, yürümeye yeni başlayan bebekler gibi adımlarını atmaya başlamıştı. Gözleri artık dayanma sınırı geçtiğinden birbiri ardı damlalarını içinden akıtıyordu. Bu bile rahatlamasını sağlayamıyordu. Bitmişti... Kötü cadı çıkmış ve zehirli elmadan ısırıklar almalarını sağlamıştı. Yaşadığı masal gibi günler kabusla sonlanmış, kendi gibi aynı elmadan yiyen prensin onu kurtarma şansı da kalmamıştı.

Merdivenleri nasıl indiğini bile hatırlamıyordu. Tek istediği oradan hemen uzaklaşmaktı. Hayallerini... Kalbini... ve her şeyini o evde bırakıp, boş bir beden olarak adımını atmıştı dışarı. Gözyaşları önünü bile göremez halde birbiri ardı akıyordu. Aynı anda başlayan yağmurda işini daha da zorlaştırıyordu ama bunu düşünecek durumda değildi. Yağmurun altında sıırıslam olmuş bir halde yürüyordu. Sevgisine söylediği sözler ve ondan duyduğu her söz içinde yankılanırken kendini bir duvar dibine bırakmıştı. Ellerini yüzüne kapatmak için açıp yaklaştırdığında içindeki tırnak izlerini görmüştü. Onun öpüşüne karşılık vermemek için ellerini sıkıttığı anda, kalbinin acısı ellerinde oluşan batıkların farkına varmasını bile engellemişti. Bu düşüncelerle ağlaması daha da şiddetlenmiş hıçkırıklar nefes almasını bile zorlaştırır olmuştu. Aklında bu acıyla bundan sonra nasıl yaşacağı dönüp durmaya başlamıştı. Ama buna verecek tek cevabı yoktu.

21. Bölüm

Ne ümitlerle geldiği evde hayatı resmen parça parça olmuştu. Ne hissedeceğini bilemez halde biraz önce sevdiğim dediği kadının çıktığı kapıya dalgın dalgın bakıyordu. Halbuki neler fısıldamayı düşünmüştü burada kulaklarına... İlerisi için ne güzel hayaller kurmuştu ama şimdi hepsinin boş olduğunu görüyordu. Kandırılmıştı... Bu içinde büyüyen öfkenin şiddetini artırıyor, önüne ne çıkarsa parçalama isteği uyandırıyor. Her şey anlamını kaybetmiş, hazırlanan bu oda gözünde değerini yitirmişti. Sinirle geldiği yatağın üzerindeki dağıtıp, onun için hazırlattığı makyaj masasındaki her şeyi bir el hareketiyle etrafa savurmuştu. Ama hiçbirinde yangını söndürmeye yetmiyordu. O anda gözüne çarpan duvardaki resim sinirlerini daha da ayaklandığı anda çerçeveyi duvardan indirip tüm gücüyle yere savurmuştu. Cam parçaları aynı kendi kalbi gibi etrafa saçılırken, yere düşen resmi alıp, elinde parçalara ayırmış ve etrafa fırlatmıştı. Aynı anda da tüm gücü tükenmiş gibi olduğu yere dizlerinin üzerine çöküp kalmıştı.

“Neden bunu yaptın Asel? Neden... Neden böyle dağıttın bizi? Gerçekten her şey mi yalandı? Nasıl bir oyuncuydun ki, beni böylesine bağladın kendine? Ben şimdi ne yapacağım? İçim yanıyor... Kalbim ağlıyor... Senden nefret ediyorum... Nefret ediyorum...” Son kelimeler ilklerin aksine nasılda fısıltı şeklinde dökülmüştü. Ondandır nefret edebilir miydi? Kalbi bu kadar onla doluyken bunu yapabilir miydi? O an gözüne attığı yüzük ilişmişti. Uzatıp eline aldığı anda taktığı anın hayali beynine giriş yapmıştı. O anların güzelliği ve şimdinin kâbusu birleşmiş ve gözlerinden akan yaşlar birbiri ardı dökülmeye başlamıştı. Hayatı boyu bir kez bile ağladığını hatırlamıyordu ama bugün bu düşünecek halde değildi.

“Buna nasıl dayanacağım... Onsuz ne yapacağım... Allah’ım güç ver bana...”

O kâbus günden tek hatırladığı Akay’ın sözleri ve sesindeki derin acıydı. İki gün geçmişti. Yalnızca iki gündü geçen ama sanki iki koca asır gibi gelmişti genç kıza.

“Asel biraz daha iyi misin güzelim?”

Arkadaşına gülmeye çalışır bir yüzle bakmıştı ama bunu bile becerememişti. “Özür dilerim seni de üzüyorum.”

“Önemli değil canım. Sen iyi olda...”

“İyi olmak... Bu olabilecek mi İlknur?”

“Ne olduğunu da anlatmıyorsun. Akay’ı da aratmadın. Çıldıracağım düşünmekten.”

“Ayrıldık dedim ya İlknur. Başka bir şey değil.”

Arkadaşının halini görünce ayrılanın Akay olduğunu düşünmüştü ama sonraki konuşmalarda asıl bu isteğin Asel’den geldiğini öğrenip şaşırmıştı. İki gündür çektiği acıya şahit olmasa, tamam der geçerdi ama bu kadar dağılmış birini daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Arkadaşı resmen yaşayan bir ölüye dönmüştü. Bu kadar severken nasıl olmuştaki ayrılmak istemişti. Üstelik o gün evde onu bulduğunda sıırsıklam ıslanmış ve ateşler içindeydi. Ona bir şey olacak diye ödü kopmuştu. İki gündür yapılan işnelerden sonra, bugün gözlerini birazcık açabilmişti.

“Ama siz evlisiniz. Bu nasıl olacak?”

“Akay...” ismini söylemek bile boğazındaki yumruyu büyötmüş, kalbine ani bir ok batması gibi acı duymasına neden olmuştu. “Ondan bunla ilgilenmesini istedim.”

“Hiçbir şey anlamıyorum. Bu kadar severken nasıl böyle bir durumda kaldınız, aklım almıyor.”

“Böyle olmalıydı. Sadece bunu bil İlknur. Çünkü daha fazlasını anlatamam.”

“Ama sen çok kötüsün. Bugün annenlerde gelecek. Seni böyle görürlerse çok kötü olur. Zaten Sema Teyze telefonda beni sıkıştırıyor bir şeyi mi var diye.”

“Ben onlarla konuşurum. Sen merak etme.”

“Sen gözümün önünde erirken, ben nasıl merak etmem canım arkadaşım.”

“Toparlanmaya çalışacağım.” Dudaklarından dökülenler buydu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu acının geçeceği yok gibiydi.

“Hadi o zaman bir duş al kendine gel.”

“Hiç halim yok ki...”

“Ama sana iyi gelir. Hem ben de sana bir şeyler hazırlayım o zamana kadar.”

“Tamam banyoya girerim de, yemek deme İlknur.”

“İki gündür ağzına lokma koymadın. Böyle nasıl devam etmeyi düşünüyorsun?”

“Yiyecek halim yok ki...”

“Olsun ben hazırlayayım. Bir iki alırsın belki.”

Girdiği banyoda aklına Akay’la son kez geçirdiği gün gelmişti. Onun üzerindikileri çıkartmasına yardım ettiği ve sonrasında onun sevgisiyle kuşatıldığı anlar elinin ayağının boşalmasına neden olduğu an olduğu yere çökmüş ve yine bir ağlama krizine girmişti.

Hazırladığı tepsiyle içeri girmişti ama Asel hala çıkmamıştı. Demek banyo iyi gelmiş çıkmayı uzatmıştı. Tam o anda içeriden gelen hıçkırıkları duyduğu gibi banyoya dalmıştı. Arkadaşı küvetin kenarına büzülmüş bir halde iç çekerek ağlıyordu. Hemen aldığı havluyla sarıp, banyodan çıkmasına yardım etmişti. Sonrasında da yatağına yatırmış, sakinleşmesi için konuşmaya başlamıştı.

“Güçlü ol canım. Kendini bırakma.”

“Ol...olmuyor İlknur. Yapa...mı...yorum.”

Sonunda ağlayarak dalmıştı. Bunun ona iyi geleceğini düşündüğünden hiç ses çıkarmadan uyumasına izin vermişti. Her şey çok tuhaftı. Arkadaşı hala o adama deli gibi aşık ve ben ayrıldım diyordu. Ortalıkta bir şeyler

dönüyordu ama neydi bu bir türlü anlayamıyordu.

Asel izin vermese bile Akay’la görüşmesi gerekiyordu. Bu böyle olacak bir şey değildi. Ama Asel’i de evde yalnız bırakamazdı. Bugün Asel’i ailesine teslim ettikten sonra yarın ilk işi o adamla görüşmek olacaktı.

Düşünerek ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Çalan kapı ise epey vakit geçtiğinin habercisiydi. Arkadaşının bu hali ailesini çok üzecekti. Ama elinden bir şey gelmiyordu.

“Hoş geldiniz Sema Teyze.”

“Hoş bulduk kızım. Asel şimdi nasıl kızım?”

“Uyuyor. Doktor iğne yazdı. Hemşire arkadaş her gün gelip iğneyi vuruyor. Şimdilik biraz toparlandı.”

“Sağ ol kızım. Sen söylemesen haberimiz olmayacaktı. Akrabalarda zaten kırk yılda bir geliyorsunuz diye bırakmadılar. Asel’in rahatsızlığı olmasa bu haftada göndermeyeceklerdi.”

Kızının odasına geçip elini alnına koyarak ateşini kontrol etmişti. Aynı anda da gözleri açılmıştı kızının.

“Nasılsın yavrum?”

“Hoş geldiniz anne.” Yataktan doğrulmaya çalışıyordu. Onu karşısında görmek acı içindeki kalbine çok iyi gelmişti. “Babamlar nerede?”

“Arabadan ineceklerle uğraşıyorlardı.” Kızının haline bakınca yüreği sıkışmıştı. Tuhaftı kızı. Anneydi. Bir şeyler hissediyordu. Nedense iyi şeyler değildi sanki duyacakları.

Tam bir şeyler sormak için ağzını açtığı anda arkasından sesler gelmişti. “Nasılmış benim prensesim...”

“İyiyim. “ derken gözlerinden akan yaşlara engel olamamış ve kendisine uzanan babasına sıkı sıkı sarılmıştı. “Sizi çok özledim.”

“Bizde seni özledik bir tanem. Koca kız oldun hala çocuklar gibi ağlıyor musun?”

Biraz geriye tutup, yüzündeki yaşları kurulamıştı “Hadi bakayım sulu göz kızım. Sakinleş.”

Sonrasında onlarla neler yaptıkları hakkında bir konuşma yapmışlardı. Hazırlanan yemeklerden de bir iki kaşık almayı başarabilmişti. Ama artık ayakta durmaya gücü yoktu. Hemen yatağına gitmek istiyordu. Annesi bunu anlamış gibi konuşmuştu.

“Kızım sen çok ayakta kaldın. Hadi git yat. Zaten bizde yatacağız.”

“Bende kalksam iyi olur. Çok bile oturdum.”

“Kızım bu saatte gidilir mi hiç? Kal işte burada.”

“Sağ ol teyzecim. Ben gitsem daha iyi. Sabah erken kalkacağım. Daha üzerimi falanda değiştirmem gerekiyor.”

“İçime sinmiyor ama ne diyeyim. Hadi o zaman daha fazla geç kalma.”

Arkadaşıyla da vedalaştıktan sonra evinin yolunu tutmuştu.

Kızının odasına girdiğinde uyuduğunu görüp, rahatsız etmeden odasına çekilmişti. Ama içindeki sıkıntı giderek büyüyordu.

“Ne oldu? Yüzünün hali ne?”

“Ne bileyim... Asel biraz tuhaftı. Bir şey anlayamadım.”

“Bende aynını hissettim. Hastalıktandır dedim ama tanırım kızımı onda başka bir şeyler var.”

“Akay’la falan mı kavga ettiler acaba?”

“Sormadın mı?”

“Soramadım. Anlatsın diye bekledim ama ağzını bıçak açmadı.”

“İçimde kötü bir his var Sema. Bilmiyorum ama iyi şeyler olmayacak gibi.”

“Kalbini ferah tut diyeceğim ama aynı şeyleri bende hissediyorum. Hayır

diyelim hayır olsun.”

Sonrası ikisi içinde huzursuz geçen dakikalar olmuştu. Uyuduklarında hala akılları kızlarındaydı.

İki gün... Hayatındaki kabus gibi geçen iki gün. O günden beri ruh gibiydi. O kadar kötüydü ki, teknik direktör derbi maçının kadrosundan bile çıkarmıştı. Zaten iki gündür antrenmana da gitmiyor, evinde düşünüp duruyordu. Artık bu evde yaşamak istediğini sanmıyordu. Her baktığı yerde onu görüyordu. Bu da daha büyük acılar çekmesine neden oluyordu.

Karşısındaki koltukta kendine sokularak oturan kadın, bunun üzerinden çok geçmeden onu sevmediğini haykırmıştı. Aynı şeyler yatak odası ve diğer her yerde de aynıydı. En çokta yatak odasına girmek acı veriyordu. Orada geçirdikleri anlar kor olup, yakıyordu bedenini. Kollarında kendinden geçen kadın, sonrasında dokunuşlarından hoşlanmadığını söylemişti. Hala hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Ama o gün yaşanmıştı ve tamamen gerçektir. En kötüsü de hala içindeki aynı büyüklükte kalan aşkıydı.

Toparlanması gerektiğini biliyordu. Ona kendisiyle dalga geçme fırsatı vermemeliydi. Şimdi arkadaşlarıyla konuşup, nasıl da gülüyordu kim bilir... O aptalı nasıl kandırdım diye övünerek dalga geçiyor olmalıydı ardından. Ona bu zevki tattırmamalıydı. Kendini toplamalı ve daha da güçlü olarak ayakta durmalıydı. O oyuncuya zaferinin tadını çıkarma fırsatı vermemeliydi. İçindeki her parçası büyük bir acı çekse de, bunu belli etmeyecekti. Ayakta kalıp, kendine bakan herkese eski Akay'ı gösterecekti.

Düşünceleri bir şekilde toplandığı anda telefonun sesini duymuştu. Bugün kaçınıcı kez arıyordu. Ne istiyor olabilirdi ki... Cevap vermek istemese de yine de açma tuşuna gitmişti parmağı.

“Efendim...”

“Seninle konuşmam gerekiyor Akay.”

“Ben konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum İlknur Hanım.”

Hanım mı? Bu resmiyette nereden çıkmıştı? “Bence çok önemli bir nedenimiz var. Asel...”

“Bana ondan bahsetme!” derken sesi çok sert çıkmıştı.

“Bahsetmek zorundayım. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama o çok kötü.”

“Kötü mü? Buna inanacağımı sanmıyorsun sanırım.”

“Ben doğru söylüyorum... O-”

“Bir kez daha söylüyorum. Benim onunla aramdaki her şey bitti. Artık onun adını bile duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı? Bir daha beni onun hakkında bir şey için rahatsız etme!”

“Ama-” Karşıdan gelen sinyal sesi artık konuşmaya devam etmesinin gereksizliğini fısıldıyordu. Akay’ın onu dinlemeyeceği belliydi. Öncesinde adresini öğrenip, yanına gitmeyi düşünmüştü ama artık bunun gereksiz olduğunu anlamıştı. Çünkü karşısına çıksa da, ona kendini dinletemeyecekti. Telefondaki ses bunu hiçbir kuşku bırakmadan göstermişti.

Telefonu kapatmıştı ama içi içini yiyordu. Asel kötü demişti... Bu gerçek miydi? Kendisini terk eden oydu. Neden üzgün olacaktı ki... Mutlaka yeni bir oyun peşindeydiler. Bu yüzden bu konuşmayı hiç yapılmamış gibi saymak en iyisiydi.

“Kızım bana artık anlatacak mısın?

“Neyi?”

“Seni bu hale getiren olayı... Seni tanırım yavrum. Bir şeyler olduğu belli.”

“Anne biz...” Bunu söylemek ne kadar zordu.

"Size ne oldu kızım?"

"Biz... Biz Akay'la ayrıldık."

Duyduğundan sonra şaşkınlıkla bakıyordu kızına. Onların birbirine olan sevgilerine şahit olmasa buna inanmak daha kolay olurdu ama kızının ona, o genç adamın da kızına olan her hareketini gözlemlemişti. Bu gerçek sevgiydi. Ne olmuşta bu duruma gelmişlerdi. “Nasıl oldu kızım?”

“Nasıl olduğu önemli değil anne, biz ayrıldık.” dedikten sonra gözlerinden akan yaşlar bir kez daha sahneye çıkmıştı. Zaten son günlerde hayatında en çok yer kaplayan ağlama nöbetleri olmuştu.

Kızını kollarına almış, saçlarını okşayarak sakinleşmesine çalışıyordu. Çok acı çektiği belliydi.

Aynı anda odaya babası girmişti ve kızının halini görünce olaya dahil olmuştu. “Neler oluyor? Asel’in bu hali ne?”

Ağlayan kızı onun geldiğini bile anlamamıştı. “Kızım neyin var bir tanem?”

Annesinin kollarından bu sefer babasının koruyucu kollarına geçmişti. Tek söz etmeden sadece gözyaşlarının akmasına izin veriyordu. Sonunda biraz sakinleyebilmişti. Sırtını yatağın başına dayayıp her ikisinin yüzlerine bakmıştı. “Size bunu yaşattığım için üzgünüm.”

“Neden böylesin kızım?”

“Biz... Biz Akay'la...”

“Sana bir şey mi yaptı?” deyip sinirle kalkmıştı. “Öldüreceğim onu...”

Babasının ani çıkışı biranda korkutmuştu. “Hayır baba bir şey yapmadı. Biz

onla ayrıldık.”

“Seni terk mi etti?” derken sinirle çıkmıştı sesi.

“Hayır baba. Ben onu bıraktım.”

Duyduklarıyla hem annesi hem de babası ona bakmaya başlamıştı.

“Sen mi bıraktın? O zaman neden böylesin kızım?” Annesi anlamaz gözlerle bakıyordu.

“Onun hayatının bana uygun olmadığına karar verdim. Sanırım güvende aramızda başka bir konuydu.”

Tanıdıkları kısa sürede Akay ikisi üstünde de olumlu bir izlenim bırakmıştı. Şimdi kızlarının sözleri bu yüzden tuhaflarına gidiyordu. “Asel başka bir şey olmadığına emin misin kızım?”

“Evet. Biz birbirimize uygun değildik. Sanırım ünlü biri olduğu için ondan etkilendiğimi sandım. Sonrasında her şey üstüme gelmeye başladı. Onu sevdiğimi sanmıştım ama yanılmışım.”

“O zaman neden bu kadar üzgünsün?”

“Kendime kızdım. Herkese böyle şeyler yaşattığım için çok üzüldüm.”

“Kızım biz senin her kararında arkadayız. Bu yüzden kendine eziyet etme.”

“Biliyorum. Zaten beni en çok üzende siz böyle davranırken, sizleri üzmem oluyor.” Aynı anda tekrar göz pınarları açılmıştı.

“Merak etmeyin iyi olacağım.” Söylediği sözlere inanmak istiyordu ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

“Hep yanında olacağız kızım. Sen bizim gözbebeğimizsin.”

“Sizi seviyorum.” deyip her ikisine birden sarılmıştı.

“Bizde seni seviyoruz yavrum.”

22. Bölüm

O kabus gibi günün üstünden bir ay geçmişti. Geriye dönüp, geçen zamana baktığında ne kadar uzun gelmişti. Mutluyken sorma gereği duymadan anında ilerleyen zaman, sanki hüzünden etkilenmiş gibi geçmek bilmemişti. Bu zaman boyunca değişmeyen yine içindeki özlem ve acının büyüklüğüydü. Sanki bu geçen günlerde daha da artmış, hiç eksilmemişti. Sevdikleri olmasa kendini bırakıp, hiçbir şey yapmadan öylece durabileceğini düşünse de, onlar için kuvvetli olmaya çalışmıştı.

İlk günler bu çok zor olmuş. Her gün geçirdiği ağlama krizleri evdekileri korkutmuştu. Babası bu anlarda Akay'a hesap sormaya karar vermiş ama bunda onun suçu olmadığını, ayrılığı kendi istediğini her fırsatta tekrarlayarak onların Akay'la iletişime geçmesini engellemişti. Sonrasında içi kanasa da, onların yanında daha kuvvetli olmaya çalışmıştı. Odaya girene kadar bir maskeyle dolanıyor, gecenin karanlığındaysa acısıyla baş başa kalıyordu. En kötüsü de onla geçirdikleri günlerden elinde tek resmin kalmamasıydı. Telefonunu o günden sonra bulamamıştı. Büyük ihtimalle düşürmüştü. Bu da teselli sağlayacağı küçük bir güzelliğinde elinden alınması demek olmuştu.

“Asel her şey hazır mı kızım?”

“Hazır anne. Merak etme her şey yolunda gidecek.”

“Heyecan yaptım sanırım. Yarın mezun oluyorsun. Hem de çok iyi bir dereceyle. Bu bizim için nasıl anlamlı ve güzel bir bilsen...”

“Sizin sayenizde annem. Siz olmasanız hiçbir şey güzel olmazdı.”

“Benim güzel kızım, senin bu azmin ve başarın olmasa biz ne versek boş olurdu. Hadi ben seni daha fazla tutmayayım. Yat dinlen. Yarın büyük gün.”

“Her şey için teşekkürler annecim.”

Odasına girdiğinde biraz öncekinin aksine yüzündeki gülümsemesi solmuştu Sema Hanım'ın.

“Nasıl?”

“Belli etmediğini sanıyor ama hala aynı. Yılmaz bu ne kadar daha sürecek? Onun için çok endişeleniyorum. Yarın mezun oluyor ama ona bile sevinmiyor. Resmen içi çekilmiş gibi.”

“Bilmiyorum Sema, inan bilmiyorum. Aralarında ne geçti? Olaylar nasıl böyle sonuçlandı inan bilmiyorum. Zaten karşı tarafla kesinlikle görüşmemizi de istemiyor. Her şeyi ben ettim diyor başka bir şey demiyor. Onlardan da bir ses çıkmadığına göre demek ki, bu ayrılığa dünden razıydılar.”

“Ama her şey çok tuhaf geliyor. İçim bazı şeyleri kabul edemiyor. Hayırlısı ne diyelim...”

“Öyle...”

İkisi de son günlerdeki huzursuzluklarıyla baş başa konuşmalarına devam etmişler ama bir sonuca yine ulaşamamışlardı.

Eli yine bilgisayar tuşuna gitmişti. Bakmayacağım dese de, onun

resimlerine bakarak avunmaktan başka elinden gelen bir şey yoktu. Yine göreceklerinden korkarak basmıştı arama tuşuna. Son maça çekilmiş bir sürü fotoğrafı çıkmıştı karşısına. Bir tanesini büyütmüş, elini üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Özlemi her geçen gün artarken, sadece bu şekilde şeylerle yetinmek zorunda olduğunu bilmek canını çok acıtiyordu.

“Nasılsın bir tanem? Sana çok acı çektirdim değil mi?” Sözlerine gözlerinden akan damlalar eşlik ediyordu. “Ama bak bende çok acı çekiyorum. Seni çok özlüyorum aşkım. Günler geçmiyor. Geceler senin hayalinle katlanılır kılınıyor. Kimseye kalbimi açamıyorum. Orada öyle büyük bir boşluk var ki, düşüp kaybolmaktan korkuyorum. Akay ben seni çok özlüyorum aşkım. Ne yapacağım, buna nasıl dayanacağım bilmiyorum. Gücüm tükeniyor. Daha bir ayda böyleysem, ilerleyen zamanlardan daha çok korkuyorum.” Gözyaşları önünü görmesini engelleyecek bir hal almıştı. Yan taraftan aldığı mendille yaşları kuruluyor, bir türlü durdurmayı başaramıyordu. İnsan vücudunun ürettiği gözyaşı miktarı onu şaşırtıyordu. Bu kadar ağlamaya bitmemişse, hiç bitmez diye düşünmeden edemiyordu.

Başka bir fotoğrafa daha geçmişti. Yerde acı içinde kıvranırken çekilmiş bir fotoğraftı. O an aynı acı içinde yankı bulmuştu. Neyse ki, diğer karede ayağa kalkıyordu. Artık maçlara bile bakamıyordu. İzlemek istese de, herkesi daha çok üzecek şeylere neden olacağını bilmenin verdiği hissiyat, ona bunun sırasının henüz gelmediğini fısıldıyordu. Bu düşüncelerle geçtiği başka sayfada gördükleriyle donup kalmıştı.

Akay gece kulübünün birinden çıkarken yanında da yüzünü çok iyi tanıdığı o kadın vardı. Demek ona dönmüştü. Bu kadar çabuk mu unutulmuştu? Onun da kendisini çok sevdiğini düşünürken, gördükleriyle aldatıldığını hissetmişti. Halbuki onu buna teşvik edenin kendi olduğunu bilse de, bu kadar çabuk bir vazgeçiş ağır gelmişti.

“Bittim mi Akay? Ben hala senle bu kadar doluyken, sende bu kadar mı çabuk bittim? Hani seviyordun? Hani buruş buruş yaşlılar olduğumuzda da birbirimizi sevecektik...” söylediklerinin mantıksız olduğunu biliyor ama içindeki acıyı dökmek için konuşmaya devam ediyordu. “Onu evimize mi götürdün bir tanem? Seninle olduğumuz yatağı onunla mı paylaştın? Yapmadın, değil mi Akay?” Yine bir krizin eşiğinde olduğunu hissediyordu. Gözyaşlarını durduramıyor, nefes alamadığını hissediyordu. Gözleri her geçen dakika daha kararıyordu. Önündeki tüm görüntüler siliniyor, ortada

koskoca bir karanlık kalıyordu. Dilinde sevdiğinin ismiyle yine kendinden geçmiş, olduğu yerde taş gibi kıpırtısız kalmıştı.

Sabah kafasındaki inanılmaz ağrıyla uyanmıştı. Zaten son günlerde mesken tuttuğu kafasını terk etmeye de hiç niyeti yok gibiydi. Zor bela kendini yataktan dışarı atmıştı. Gece olanları hatırlamaya çalışıyordu ama ağrıyan kafası buna bir türlü izin vermiyordu. Vücudunu ılık suyun altına bıraktığında, tüm kasları da gerilimlerini suya verir gibi normale dönüyorlardı. Akli açılmaya başladığında da olanlar tek tek yerine oturmaya başlamıştı.

Uzun zamandan sonra arkadaşlarının ısrarıyla çıkmıştı. Onlarla buluşmuş, kendini neşelendirmeye çalışmalarına izin vermişti. Son bir aydır gülmeyi unutmuş olduğu düşünülürse, çok bile gülmüştü. Zaten son günlerde kendini vererek yaptığı tek şey soluksuz çalışmak olmuştu. Her şeyi unutmak için hocanın söylediğinin de mislince hareketler yapıyor, vücudunu yorup, sızıp kalıyordu. Ama düşünmek istemiyordu. Düşündüğü anda kilitlemeye çalıştığı tüm anılar çıkıp, eziyetlerine devam ediyordu. Onu hatırlamaksa, en son istediği şeydi.

Sonrasında bardan Ayben'le ayrılmış, kadının tüm birlikte olma girişimlerini reddetmişti. Ama görüntülerinin alınmasını engelleyememişti. Zaten aklını bunlarla da yormak istemiyordu.

Banyodan çıkıp, üzerine sardığı havluyla mutfağa doğru yürüyordu. Bir bardak suya ihtiyacı vardı. Boğazı yine kurumuş, yutkunmasını bile zorlaştırır olmuştu. Eline aldığı bardaktan aldığı tek yudumdan sonra gözü onun yerini değiştirdiği tabaklara kaymıştı.

“Akay bunları burada tuttuğuna inanamıyorum...”

“Ne olmuş ki orada olmasında?”

“Hiç pratik değil. Onları her kullanmak istediğimde oradan almak çok zor. En iyisi burada dursun. Bak boyumda daha kolay ulaşıyor.”

Sonrasında yukarıdaki tabakları aşığı indirmeye başlamıştı. Onun evinde yaptığı değışiklikleri izlemeye o kadar dalmıştı ki, tabakları zorlanarak aldığı ancak son tabağı gelince fark edebilmişti.

“Dur ben alayım.”

“En sonunda yardım etmeye karar verebildin...”

Ani çıkışa şaşırmış bir halde bakakalmıştı. “Efendim?”

“Şaka yaptım. Zaten bitirdim önemli değil.” Sonra kalan tabağı da yerine koyup, yaptığına beğenir bir bakış atmaya başlamıştı.

“Sence nasıl oldu?”

“Bilmem... Bence aynı gibi...”

“Ah siz erkekler... Böyle şeylerden hiç anlamazsınız.”

“Tamamda o tabakların orada ya da burada olması bence aynı.”

“Tamam aşkım hiçbir şey söylemedim kabul et.” deyip çıkardığı işe bakarken, geri adımlarla ilerleyip, kendini sevdiğinin kollarına bırakmıştı.

Daha bir ay öncesinde yaşadıkları şeyler aklına gelince, içinde bastırıldığı duygularda gün yüzüne çıkmayı fırsat bilmişti. Kollarındaki boşluk, içindeki sancıyı artırmış sinirleri boşalma noktasına getirmişti. Elindeki bardağı tüm kuvvetiyle fırlattığında tüm parçaları etrafa saçılmıştı.

“Artık çık içimden... Seni düşünmek istemiyorum anlıyor musun?” derken dizlerinin üzerine çökmüş ve ellerini yere dayamıştı. O an yerdeki kırıklardan bir ikisinin batıp, canını yaktığını bile anlayamamıştı. “Geçsin bu acı... Dayanamıyorum artık... Asel seni neden hala seviyorum? İstemiyorum bu sevgiyi...”

Herkes bu önemli gün için erken kalkmıştı. Sema hanım kızının uyanıp,

uyanmadığını kontrol için girdiği odada onu elindeki bilgisayar yere düşmüş, kendisi de yatağın başına sırtını dayamış, ayakları da yataktan sarkar bir halde bulmuştu.

“Aseeel!” diyerek bağırdığı anda evdeki herkeste odaya gelmişti.

“Ne oldu Sema?” Kızının kendinden geçmiş görüntüsüyle ayakları olduğu yerde donmuştu.

“Baba ablama ne oluyor?”

Oğlunun da endişelendiğini anladığı anda kendini toparlamıştı.

“Heyecandandır oğlum. Hadi sen içeriden kolonyayı getir.”

Oğlu içeri girdiği anda kızının yanına gitmişti. “Asel bir tanem hadi kendine gel güzel kızım...” derken ufak ufak sarsmaya çalışıyordu. Sonunda annesi ve babasının uğraşları işe yaramış, gözleri ağır ağır açılmaya başlamıştı.

“Kızım iyi misin?” diye endişeyle soruyordu Sema Hanım.

Gelen kolonyayla ellerini ve yüzünü ovuyor ve endişeleri yüzlerinden okunuyordu.

Yine onları telaşlandırmıştı. Bunun için kendine kızmayı sonraya bırakıp, ailesini sakinleştirmek için konuşmaya başlamıştı. “İyiyim. Sanırım heyecan yaptım. Bir de konuşma yapacağım. Onla uğraşayım derken içim geçmiş. Affedersiniz...” diyerek zoraki bir gülümsemeyi yerleştirmişti yüzüne.

Annesi de babası da onun yalan söylediğini anlamıştı ama kızlarına bunu hissettirmemeye çalışarak gülümsemişti.

“Gel kızım bir banyoya gir kendine gelirsin.”

“Tamam anne.”

Evden nasıl çıktıklarını bile anlayamamışlardı. Her biri başka düşüncelerle dopdolu halde yol alırken, anne ve babasının gözleri her an Asel’in üzerindeydi. Tekrar ona bir şey olma düşüncesi yüzünden diken üstündeydiler. Zaten iyi değildi. Üstelik okulda da heyecanlanabilir, yine kötü olur diye korkuyorlardı.

“Şimdi daha iyisin, değil mi kızım?”

“İyiyim annem.”

Sonunda okula geldiklerinde, üstlerinde hem kızlarının onlara yaşattığı haklı gurur hem de ona bir şey olacak düşüncesinin getirdiği korkuyla karmakarışık haldeydiler.

Tüm bölümler aralarında toplanmışlar, son okul günlerinin heyecanıyla birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Törenin başlamasına da bir şey kalmamıştı.

“Aselim nasılsın canım arkadaşım?”

“Daha iyiyim İlkur. Ama biraz heyecanlıyım.”

“Olacak o heyecan. Kolay değil okul birincisisin. Üstelik konuşma yapacaksın. Tabi sahneye de en az birkaç kez çıkmak gerekecek.”

“Zaten elim ayağım titriyor. Birde böyle söyleyince daha da heyecanım arttı. Aşk olsun İlkur.”

“Ben ne yaptım canım? Sende bu kadar başarılı olmasaydın.” derken keyifli bir gülümsemeye bakıyordu arkadaşının suratına.

“Öyle deme utanıyorum.”

“Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun canım benim.”

“Sağ ol İlkur. Siz olmasaydınız. Kendimi düşünemiyorum bile.”

Arkadaşının gözlerini mesken tutan hüzün kendi içini de yakıyordu. Bu güzel günde bile hala orada duruyor, sanki hiçbir şey geçmesini sağlayamayacak gibi bir görüntü sergiliyordu.

Sonunda tören vakti gelmiş rektörün ve ilgili birkaç kişinin konuşmasından sonra Asel’in takdimi yapılmıştı.

Heyecanla çıktığı sahnede mikrofonun başına geçmiş ve karşısındaki sevdiklerinin gözlerine bakarak konuşmasını yapmaya başlamıştı.

“... Bugüne gelmemde en büyük emek sahibi olan aileme sonsuz teşekkürlerimi ve minnetlerimi sunuyorum. Onlar olmasa ben burada olmazdım. Tabi birbirinden kıymetli öğretmenlerime de teşekkürlerimi sunuyorum. Bana her konuda yardımcı oldular ve güzel fikirleriyle yönlenmeme vesile oldular. Her birine ayrı ayrı çok teşekkür ediyorum. Umarım emeklerinizi boşuna çıkarmam ve benden istediğiniz şekilde hayatıma devam ederim. Herkese başarılar ve iyi günler...”

O konuşma sırasında belki biraz daha ileri baksa kendisine bakan ve görmeyi özlemle beklediği kişiyle karşılaşabilirdi ama onlar için karşılaşma anı henüz gelmemiştir.

Sonrasında hediyeler, sahneye çıkmalar ve kep atma töreniyle birlikte üniversite yıllarına da veda etmiş oluyordu. Tüm arkadaşlarına sarılmış. Arası iyi olanlarla sonrada görüşmek için sözleşmişlerdi. Böylelikle yıllardır emek verdiği bir dönem daha hayatındaki geçmiş hanesindeki yerini alıyordu.

Törenin bittiğine inanamıyordu. Artık ayakta duracak hali kalmamıştı. Yer ayaklarının altından kayarken, arabaya ilerlemek çok zor olmaya başlamıştı. Hadi bir iki adım kaldı diye kendine telkin etse de son adım artık tüm gücünün tükendiğinin habercisiydi. Ağır çekimde olduğu yere düşerken, aklındaki her şey bir kez daha karanlığa gömülüyordu.

“Aseeeeel!!!” İlknur’un sesi önden giden Sema Hanım ve Yılmaz Bey’in içine işlemişti. Döndüklerinde kızlarını hareketsiz bir şekilde yerde yatarken görmüşlerdi.

Yılmaz Bey hemen kucakladığı kızını arabaya bindirmiş ve hastanenin yoluna çıkmışlardı. Bir yandan dikkatli olmaya çalışıyor bir yandan da arkada yatan kızı kendine gelmiş mi diye bakıyordu. Geldikleri hastanede Asel hemen sedyeye alınmış ve doktorlar ilgilenmeye başlamıştı.

Dışarıda haber bekleyen aile için endişeli bekleyiş başlamıştı. Bir aydır gözlerinin önünde eriyen kızları için hiçbir şey yapamamışlardı. Sanki ellerinden kayıyormuş gibiydi...

“Bu böyle olmayacak ben Akay’la konuşacağım.”

Kocasının bu ani çıkışına yaşlı gözlerle bakarak karşılık vermişti. “Ne

diyeceksin ki? Bir aydır bir kez bile aramadı. Demek ki, onun için önemli değilmiş. Asel'e söylemeden bir şey yapmayalım."

"Sema kızım gözlerimin önünde eriyor. Buna daha ne kadar göz yumacağız."

"Bilmiyorum Yılmaz. Ben artık hiçbir şey bilmiyorum." derken tekrar gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

Geçen dakikalardan sonra içeriden çıkan doktora endişeyle bakıyorlardı. "Kızım iyi, değil mi doktor bey?"

Karşısında kendinden bilgi isteyen kadının ne kadar üzüldüğü belliydi. "Merak etmeyin iyi. Ama çok güzüz kalmış. Son günlerde kötü bir şeyler oldu mu? Çünkü tüm sinirleri boşalmış."

"Nişanlısından ayrıldı. İyi olacak, değil mi?"

Demek evli değildi. Aileye bu haberi vermek düşündüğünden de zor olacaktı. "Evet iyi olacak ama bilmeniz gereken başka bir şey daha var."

Hepsi dikkatle doktora bakmaya başlamıştı. "Kötü bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi?"

"Aslında kötü bir şey değil ama..."

"Lütfen açık olun doktor bey..."

"Kızınız hamile"

23. Bölüm

Duyduklarından sonra ortamda büyük bir sessizlik olmuş, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

“Kızınızı odaya alacaklar ama bundan sonrası için çok dikkat gerektiren bir durumda. Bu yüzden-”

Doktorun demek istediklerini anlamıştı. Şu an kalbinde keskin bir acı duyuyordu aynı zamanda da kızına bunu yapan adamı eline geçirip, bir kaşık suda boğabilirdi ama sakın olmalıydı. Fakat bu o kadarda kolay değildi. “Merak etmeyin doktor bey.”

Kızlarının acil odasından çıkarılırken hala kendinde olmayan yüzüne bakarken masum meleğinin son yaşadıkları gözünün önünden geçiyordu bir film şeridi gibi. Hayatta başına gelmeyeceğini düşündüğü bir şey, şu anda bomba etkisiyle düşmüştü hayatının merkezine.

Kızlarıyla birlikte gözlem altında tutulacağı odaya gidiyorlardı. Sonunda Asel yatağına yatırılmış ve koluna da serum bağlanmıştı. Herkes tek kelime etmeden düşüncelere dalmıştı.

Sema Hanım, ara ara gözlerini kocasına çeviriyor ve ne düşünüyor diye anlamaya çalışıyordu. Ama yıllardır hayat arkadaşı olan adamın yüzünden hiçbir şey anlayamıyordu. Donuk bir suratla karşısına bakıyordu. Korkuyordu... İlk defa ailesi için böylesine bir duygu hissediyordu. Bir bebek... Hep kızını telli duvaklı gelin edip, torunları olacağının hayalini kurmuştu. Evet şimdi torunu oluyordu ama bu hayallerinin çok ötesindeydi.

Gözleri kızına kaydığı anda onun kıpırdamaya başladığını görmüştü. Hemen yanına gitmişti. Kızı gözlerini açmış, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

“Ne oldu bana?”

“Bayıldın. Dur hemen doktoru çağırayım.”

Gelen doktor gerekli kontrolleri yapmış ve konuşmaya başlamıştı. “Bir

daha böyle kendinizi yıpratmazsanız çok iyi olacak. Bir kez kaldırmış olsa da, bebeğiniz böyle travmalardan zarar görebilir.”

Bu adam ne diyordu. Hiçbir şey anlamıyordu. “Bebek mi?”

“Bilmiyor muydunuz?”

“Neyi?”

“Hamile olduğunuzu...”

Tek laf edemededen şaşkınlıkla bakıyordu karşındaki adamın yüzüne.
“Ben... ben bilmiyordum.”

“Asel Hanım beş haftalık hamilesiniz ve son günlerdeki ruhsal durumunuzun iyi olmadığı görülüyor. Bu yüzden psikolojik destek almanızın uygun olacağını düşünüyorum. Bu hem sizin hem de bebeğiniz için en iyisi olacak. Bunu iyi düşünün. Çıkmadan kadın doğum doktoru arkadaşına da görünürseniz iyi olur.”

“Olur.”

Çıkan doktorun ardından bakarken, ailesine ne diyeceğini düşünüyordu. Gözlerini zorlukla kapıdan odanın diğer taraflarına yöneltmişti. Annesi ağlayarak yatağa yakın bir yerde duruyordu. Babası odanın en uç köşesinde oturduğu koltukta buz gibi bir yüzle karşısına bakıyordu. Onlara neler yaşatmıştı böyle...

“Üzgünüm...”

Ne annesinden ne de babasından tek söz çıkmamıştı. Alıp, verdiği derin bir nefesten sonra “Ben size bunları yaşatmak istemezdim.” diyerek tekrar bakmıştı. Ama yine hiçbir söz yoktu. Giderek endişelenmeye başlıyordu.

Aslında doktorun verdiği haber günlerden sonra onu ayakta tutacak bir mucizeyi fısıldamıştı. Eli aynı anda sanki hissedebilecekmiş gibi karnına gitmişti. Akay’dan bir parça içinde mi büyüyordu? Bu durum kendini çok değişik hissetmesine neden olmuştu. Aynı anda hem ailesine yaşattıkları için üzülüyor hem de içinde büyüyen can için tarifsiz bir mutluluk duyuyordu. Hiç değilse ondan bir parça hep yanında olacaktı. Bu öyle büyük bir şeydi ki...

Sema Hanım daha fazla bu sessizliğe izin verememişti. Kızını yanına yaklaşıp “Neden bunu bize söylemedin Asel?” derken bir yandan da gözlerinden akan yaşları kurulamaya çalışıyordu. Aslında kızının da habersiz olduğunu öğrenmişti ama konuşacak başka bir şey bulamamıştı o an.

“Bilmiyordum ki... Bende yeni öğrendim.”

“Asel bunlar ne demek oluyor kızım? Ben hiçbir şey anlamıyorum.”

“Anne ben gerçekten kötü bir şey yapmadım. Buna inan.”

“Ah kızım...” Tamamlanmayan cümle ne çok şey barındırıyordu.

Onlara hiç değilse bazı şeyleri anlatmalıydı. Ailesinin gözünde başka türlü görünmek istemiyordu.

“Fransa’ya gittiğimde, doğum günümün olduğu gün Akay geldi. Onu karşımda görünce ne düşüneceğimi şaşırdım. Bana hemen evlenelim dedi. Kabul ettim.”

Odada hala keskin bir sessizlik vardı. Çıt çıkmadan dinliyorlardı kızlarının anlattıklarını.

“Sonra oradaki arkadaşının yardımıyla tüm işlemler yapıldı.” Ağlayan annesinin gözlerinin içine bakarak “Anne ben gelinlik giydim. Gerçekten giydim.” derken kendide inci taneleri gibi döküyordu damlaları gözlerinden. “Konsoloslukta evlendik.” Sonrasında olanları kendine saklamıştı. Annesinin yüzünden zaten anladığını hissetmişti. “Dönünce hemen sizle konuşmaya karar verdik ama amcamın rahatsızlığı yüzünden erteledik.”

“O zaman bu durum ne Asel? Beklemeye dayanamayıp, hemen evlendiyseniz, ne oldu da ayrıldınız?”

Onlara gerçekleri anlatamazdı. Bu sadece kendinin bileceği bir sır olarak onunla mezara gidecekti. Ersin’in gözü dönmüştüğünü görmüştü. Onun zarar verirken hiç düşünmeyeceğini biliyordu. Ailesini de tehlikeye atamazdı.

“Sonra ben yaptığımızın hatalı olduğunu düşündüm. Hiçbir şey normal gelmemeye başladı. Korktum. Onunla bir hayatı kaldıramayacağımı anladım. Çünkü... Çünkü ona âşık değildim. Akay’a ayrılmak istediğimi söyledim. O buna karşı çıktı ama ben bunda kesin kararlıyım. Ondan boşanmayla ilgilenmesini istedim. O da bunu kabul etti ve her şey başladığı gibi gizlice bitti.”

“Hiçbir şey bitmemiş küçükhانım.”

O ana kadar suskun kalan babası yerinden kalkmış ve sert bir şekilde bakmaya başlamıştı.

Babasının ifadesi ilk kez ondan korkmasına neden olmuştu. Bu korku kendi için değildi, karnında yeni büyümeye başlayan bebeği içindi. Çaresizlikle babasına bakarak “Baba benden ona kıymamı isteme...” derken gözlerinden yine akıyordu damlalar. “Ne olur baba yapma bunu...”

Kızının çaresizliği içine işlemişti. Bir erkek olarak kalbinde türlü fırtınalar kopuyordu ama öncelikle bir babaydı. Evladı hata yapmış olsa da, hala evladiydi. “Sana bunu yaptıracığımı nasıl düşünürsün?”

“Baba...”

“Sizin hatanızı bir masuma ödetebileceğime inanıyor musun? O zaman beni hiç tanımamışsın kızım.” Son sözler içindeki acıyı gözler önüne sererek dökülmüştü dudaklarından.

“Özür dilerim baba... Çok özür dilerim...”

Gidip kızını kucaklamak istiyordu ama bunu bir türlü yapamıyordu. “Bu çocuktan Akay’ın haberi olmalı.”

“Bunu yapamam baba. Onun öğrenmesine izin veremem. Lütfen benden bunu isteme.”

“Gizlemeye hakkımız yok. Öğrenmesi gerekiyor.”

“Hayır baba. O hiçbir şey bilmeyecek. Yoksa bebeğimi benden alır. Buna dayanamam.”

“Öyle bir şey yapamaz.”

“Yapar... Yapacaktır da...”

O ana kadar suskun olan annesi konuşmaya başlamıştı. “Kızım sevmeyiğini söylediğini bir adamın bebeğini bu kadar çok mu istiyorsun? Bu bana mantıklı gelmiyor. Bize anlatmadığını neler var? Biz senin aileniz bizden artık bir şeyler gizleme.”

“Lütfen anne artık bana bir şey sormayın. Dediğim gibi biz onunla ayrıldık ve onu sev...mıyorum.”

“Kızım yalan bile söyleyemiyorsun.”

“Ne olur anne...”

“Bunu gizlemek hem karnındakine hem de Akay’a kötülük.”

“Merak etmeyin size hiç yük olmaz. Onun her şeyiyle ilgilenirim. Zaten çalışmaya da başlayacağım.”

Babası sonunda dayanamamış ve patlamıştı. “Ben torunuma bakamayacak kadar mı acizim?”

“Hayır baba öyle demek istemedim. Affedin beni.”

“Er geç ortaya çıkacak. O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum ama kesin bir şeyler bulacağım. Ama sizden yanımda olmanızı istiyorum.”

“Bunu onaylamasam da kabul ediyorum.” dedikten sonra odadan çıkmak için yönelmişti.

Sanki odadan çıkınca onu görmeyecekmiş gibi içi yanmıştı. İçinden taşan çaresizlikle seslenmişti “Baba...”

Arkasından gelen kızının sesi ayaklarını dondurmuştu. “Baba artık beni sevmeyecek misin?”

Erkekler ağlamaz diyenler yanılıyordu. Hayatta kaybedeceği ve sevdiği olan herkes ağlardı. Kızının son sözleri kalbini parça parça etmişti. Böyle

bir olayla baş başa kalmalarına neden olduğu için ona kızılıyordu ama evladıydı o... Hata da yapsa biricik güzel kızılıydı... Gözlerinden akan yaşlarla dönmüştü hasta yatağında yatan kızına. Ağlamaktan kızarmış gözleri çaresizlikle bakılıyordu. Minicik görünüyordu... Onu kucağına aldığı ilk gün, her şeyden koruyacağına söz verdiği bir tanesiydi. Ama yapamamıştı onun solmasını engelleyememişti. Ama ona arkasını dönemezdi ki... Birkaç adımda yatağın yanına gelmiş ve canından bir parça olan evladını kollarının arasına almıştı. “Seni sevmez miyim hiç... Sen benim ilk göz ağrısın... Kızısın... Canımsın... Kanımsın...”

Kendini saran kollara daha da sokularak “Babam...” derken artık hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

Onları izleyen Sema Hanım’da yanlarına katılmış o da bu anlardaki duygularla oradan oraya savrulmuştu. Kocasının vereceği tepkiden korkmuştu ama sevdiği adam onu yanıltmayarak yine evlatlarının yanında olmuştu. Ona olan aşkı bir kez daha artmıştı. Bu adam bunu hep yapıyordu zaten.

Takvime baktığında işareti görmüştü. O gün için ne çok hayalleri vardı. Eğer bu durumda olmasalardı mezuniyet gününü ona rüyalar aleminde gibi geçirtecekti ama rüyalar bir anda kabusa dönmüş ve hiçbir şey planlandığı gibi kalmamıştı. Ama yine de dayanamamış, gitmişti. Bir aydır içindeki özlemle mücadele etmiş olsa da, bunu kaybetmişti. Uzaktan onun gülen yüzünü gördüğü an kalbinde büyük bir acı hissetmişti. Ölesiye özlem dedikleri bu olsa gerekti. Sevdiği gülüyordu. Nasılda mutluydu. Herkese en güzel gülümsemesini veriyordu. Daha bir ay öncesinde kendisine de sunduğu ama yalan olan.

Aslında geliş bir nevi vedaydı. Sevdiği bunu öncesinden daha acı verici şekilde yapmış olsa da, o yine de uzaktan ediyordu vedasını. Onun olduğu şehirde bile kalmak artık ağır geliyordu. Bu yüzden de hayalinin transferini kabul etmiş ve gelecek yıl için Barselona ile anlaşılmıştı.

“Elveda yalancı aşkım.”

Karnında taşıdığı canı öğreneli bir hafta olmuştu. Bir aylık kabustan sonra bir anda hayatına ışık olmuştu küçük bebeği. Ellerini karnına koyup, onu hissetmek ister gibi dokunduğunda, bunun için erken olduğunu biliyordu ama yine de onun orada olduğunun hissiyatıydı onu ayakta tutan.

“Bebeğim... Seni çok seveceğim bir tanem. Babanda seni öğrense ne çok sevinirdi. Biliyor musun senin odanı bile ayarlamıştı. Onunla döşeyelim diye boş bırakmıştı. Hem biliyor musun o dünya üzerindeki en iyi baba olurdu.” Aklına onun Mehtap’ın çocuğunu kucağına aldığındaki yüzü gelmişti. “Seni o kadar severdi ki... Ama o seni hiç bilmeyecek bir taneciğim. Bunun için bana kızacaksın ama her şey sizin iyiliğiniz için. Ben de onu çok özlüyorum. Ama bundan başka bir şey yok elimden gelen. Bize düşen severek ayrılmaktı... Affet anneni bebeğim. Affet...”

Çalan kapı konuşmasına ara verdimişti. Kimin geldiğini biliyordu. Biraz önce aramıştı ve geleceğini söylemişti İlknur.

“Hoş geldin canım.”

“Hoş buldum müstakbel annecim.”

“Hala alışamıyorum. İçimde küçük bir şeyin büyümesi öyle değişik bir şey ki...” derken elleri yine karnına gitmişti.

“Ben şimdiden teyzeliğe alıştım. Nasılmış benim kuzum.” diyerek arkadaşının daha belli olmayan karnına gitmişti elleri.

“Kızım seni anlamaz ki.”

“Nasıl anlamaz... O şimdiden beni hissediyordur. Yesin onu teyzesi.”

“Deli kız geç içeri.”

“Bak neler getirdim?”

“Onları kim yiyecek?”

“Sen... Tabi severek yardım ederim.”

“İlknur ben onları nasıl yiyeyim?”

“Aman iyilik yapanda kabahat.”

“Yok canım öyle demek istemedim. Biliyorsun ara ara midem çok kötü olmaya başladı. Öncesinde bunun nedenini bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Son günlerde yemek yemek biraz eziyet olmaya başladı.”

“Olacak o kadar. Kolay mı bebek sahibi olmak?”

“Değilmiş. Şimdiden o kadar çok şey düşünmeye başladım ki... Anlatamam.”

“Anlatabilirsin... Bunun için buradayım.”

“Senden başka bunları konuşacak kimsem yok. Annemi ve babamı yeterince üzdüm. Bu yüzden onlara birde duygusal karışıklığımla eziyet edemem.”

“Hadi şöyle otur da başla bakalım konuşmaya. Bana anlatacağın neydi?”

“Ben bir karar verdim İlknur.”

“Neden duyacaklarımın çok hoşuma gitmeyeceğini düşünüyorum.”

“Aslında kötü bir şey değil ama işin içine biraz gurbetlik girecek.”

“Sen...” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Evet canım kabul edeceğim. Ne zaman istersen ara demişti. Hepimiz için en iyisi bu olacak.”

“Annenlere söyledin mi?”

“Bugün söyleyeceğim. Ama önce seninle konuşmak istedim. Kafam çok karışık bu yüzden bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Sence yaptığım mantıklı mı?”

“Seni çok iyi anlıyorum. Senden ayrılmak benim için çok zor olacak ama o fırsatın da çok iyi olduğunu daha o zaman söylemiştim. İçimden bir histe bunun doğruluğunu fısıldıyor.”

“Anneme ve babama çok acı çektirdim. Yakında karnım büyümeye başlayacak. Herkes bir şey söyleyecek. Ben kötü bir şey yapmadım ama bunu kimseye anlatamam.”

“Sema Teyze ve Yılmaz Amca onlara pabuç bırakmaz. Bunun için endişelenme.”

“Onların bunu yapacağını biliyorum ama en iyisi buradan gitmem. Annemde babamda bunu istemeyecek ama onların kabul etmesi için uğraşacağım.”

Annesi ve babasıyla hastane odasındaki o anları kalbinde en özel yerdeydi. Babası için çok zor olduğunu biliyordu ama evladı için her şeyi göze almıştı. Annesi de aynıydı. Böyle bir aileye sahip olduğu için dünyanın en şanslı insanıydı. Şimdi kendide anne olacaktı. O küçük canın sevgisi şimdiden kalbinde öyle büyümüştü ki, ailesini çok iyi anlıyordu. Onlardan ayrılmak zor olacaktı ama yapması gereken en doğru şey buydu.

“En iyisini yapacağını inanıyorum Asel. Umarım her şey istediğin gibi olur.”

“Sağ ol hayatım.”

Ailesine bu konuyu açmak düşündüğünden de zor olmuştu. Düşüncesini açtığı an, babası şiddetle karşı çıksa da, kızının kararlı tutumunda bir delik açamamıştı. Sonrasında da annesinin de ilk başlarda yanında olmasıyla kabul etmişti. Kendisi de giderken yanlarında olup, her türlü şeyle ilgilenecekti. Sık sık da ziyaretine gideceklerdi.

Verdiği kararın rahatlığıyla o gün çantasına attığı kartı bulmuş ve numarayı tuşlamıştı. Heyecanla karşıdan gelen sesi bekliyordu. Açılmasıyla da tanıdık sesi duymuştu.

“Merhabalar Bay Darwell”

“...”

“Teklifiniz hala geçerliyse, sizinle çalışmayı kabul ediyorum.”

24. Bölüm

Yeni bir ülke yeni bir hayat... Son aylarını anlatan kelimelerdi. Biten sezondan sonra tatil için gerekli olan zamanı da çalışarak geçirmeyi tercih etmişti. Halbuki o zamana ne güzel planları vardı. Yapamadıkları balayları için ne güzel şeyler düşünmüştü. Şimdi hepsine çok uzaktan bakıyordu. Bazı zamanlar sanki hiç yaşanmamış gibi hissediyordu. Ama yaşanmışlığın kanıtı hala kalbindeki büyük bir sızıyla duruyordu. Geçmemeye inat eden bir acıyı yaşıyordu. Buna alışmak denirse, alışmıştı da.

Yeni bir ülkenin kendisine iyi geleceğini düşünmenin hayal olduğunu anlamak içinde sadece birkaç gün yetmişti. İnsan tüm sıkıntıyı içinde taşıdığı sürece hiçbir şeyden kaçamıyor, aradığı rahatlığı da bulamıyordu. Çalışkanlığı arkadaşları arasında hem takdir ediliyor hem de ara ara imalı atışmalara muhatap oluyordu. Neyse ki, onlarla arasında düşündüğü gibi bir sorun çıkmamış, hatta geldiği an aralarına kabul edilmenin ayrıcalığını yaşamıştı.

"Akay böyle devam edersen, senin yüzünden bizde ekstralara kalmaya zorlanacağız. Tamam kendini düşünmüyorsun. Bari biraz bizi düşün."

"Zaten sizi düşündüğümünden bu kadar çalışıyorum. Yoksa eve bile gitmezdim."

"Oğlum bunun böyle olduğunu bilseydik, başta alınmasına karşı çıkardık."

"Hepimize geçmiş olsun. O şansı kaybedeli çok oldu. Bu çalışkanlıkla ondan önce biz konuruz kapı önüne."

Onların kendine takıldığını bildiğinden, sözlerinde art niyet aramıyordu.

"Sohbetinize daha fazla katılamadığım için üzgünüm beyler ama gitmem gerekiyor."

"İnanamıyorum... Akay bizden erken çıkıyor."

"Hadi görüşürüz..." dedikten sonra çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı. Israrlı çalan telefonuna cevap vermek için kaldırdığı an, karşıdan gelen ses yüzünden telefonu biraz geride tutmak zorunda kalmıştı.

"Akay, nerede kaldın?"

"Ersin sen neredesin? O seslerde ne öyle?"

"Ya birinin doğum günümüymüş ne... Buluşacağımız adamlarında haberi yokmuş bu etkinlikten. Şimdi başka yere geçiyoruz. Adresi gönderiyorum."

Dakikalar sonra verilen adresteydi. İçeri girdiğinde ortamın rahat havası, kendini ülkesinde hissetmesini sağlamıştı. Aynı gittiği yerlere benziyordu. Ortama dikkatle bakarken duymuştu konuşan kişiyi.

"Merhabalar Akay Bey..."

"Türkçe konuşuyorsunuz!" derken şaşkınlıkla bakıyordu karşıdaki kadına.

"Evet konuşabiliyorum. Çünkü Türküm."

"Affedersiniz, böyle bir şey beklemiyordum. Çok şaşırdım. Üstelik mekanın güzelliği konusu da ayrı bir olay."

"Beğenmenize sevindim. Affedersiniz kendimi tanıtmadım. Ben Lara Selam. Buranın sahibiyim."

"Memnun oldum Lara Hanım. Bundan sonra çok sık ziyaretinize geleceğime emin olabilirsiniz."

"Bu memnuniyet bize ait efendim. Buyurun sizi masaya alayım."

"Aslında burada birileriyle buluşacaktık." dedikten sonra etrafa göz gezdirmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde de aradığını bulmuştu. "İşte orada..."

Genç kadından ayrılıp, masaya geçtiğinde yine Ersin'in bir reklam anlaşmasıyla uğraştığını anlamıştı. Ne kadar söylese de vazgeçmiyordu. Yine bir emrivakiiyle karşısındaydı. Hayır deme lüksüde yoktu. Arkadaşının kulağına eğilip "Sonra görüşeceğiz." derken karşısındaki adamların anlamaması için yüzüne sahte bir gülümseme takınmıştı.

İki saatin sonunda adamlar gitmiş ve yalnız kalmışlardı. Enfes bir künefe dilimini daha mideye indirirken karşısındaki adama dönmüştü. "Ersin eğer bu yerle tanışmamı sağlamamış olsan, elimden çekeceğin vardı. Şu künefeye dua et."

"Aslında sen benim gibi bir arkadaşın ve menajerin olduğu için dua et. Yoksa bu ünü hiçbir şeyle değerlendiremezdin. Bu anlaşmaların sana dönüşü çok iyi olacak."

"Ersin bu konulardaki tutumumu biliyorsun. Lütfen bana bir daha emrivaki yapma. Bir dahaki sefere-"

Sözleri masaya gelen genç bayanla yarım kalmıştı. "Başka istediğiniz bir şey var mıydı?"

"Aslında bir Türk kahvesine hayır demem." Arkadaşına dönüp "Sen ne dersin?"

"Bende alayım."

"Eee Akay Bey bir dahaki sefere ne yapacaksınız?"

"Onu o zaman düşünürüm. Şimdi keyfim yerinde. Üstelik bu enfes yemeklerin üzerine bir de kahve içeceğim. Bu yüzden şimdilik affedildin."

Gelen kahvelerden sonra Lara'nın da onlara katılmasıyla keyifli bir sohbet ortamı oluşmuştu. Lara ve Akay birçok ortak noktada buluşmuş, Bu da ilerisi için güzel bir dostluğun temeli olmuştu.

Karnındaki minik bebek her gün varlığını daha da hissettiriyordu. Mide bulantıları artık dayanılmayacak bir hal almıştı. Vücudu yediğini çıkardığı için güçsüz düşüyor, bu nedenle de sürekli serum takviyesi alması gerekiyordu. Üstelik bunları da tanımadığı bir memlekette yaşıyordu Neyse ki, annesi yanındaydı. Tabi Ian ve Rebecca'nın yardımlarını da unutmamak gerekirdi. O kadar ilgiliydiler ki, kendini hiç yalnız hissettirmiyorlardı. Halbuki hamileliğini öğrendiklerinde, kendisine şans vermeyeceklerini düşünmüştü. Geçen dört ayda bunun tersi olarak, her türlü yardımda bulunmuşlardı. Kalacak yer ve hastane konularındakini söylemeye gerek bile yoktu.

"Nasılsın kızım? Bir şeyler yiyebilecek misin?"

"Anne canım istemiyor. Yediklerim de zaten midemde kalmıyor. Bebeğime bir şey olacak diye çok korkuyorum." derken eli de korkuyla karnına gitmişti. Ona bir şey olmasına dayanamazdı. Akay'dan ayrı geçen aylarının tek dayanma kaynağıydı oğlu.

"Doktor iyi olduğunu söyledi. Boşuna evhamlanma kızım. Bu sana da, karnındakine de zarar." Sözleri en çokta kızının rahatlaması içindi. Son günlerde gözünün önünde eriyordu Asel. Doktor kalan ayların daha riskli olduğunu, mümkün olduğunca yorulmadan, stressiz, sakin ve yatarak geçirmesini söylemişti.

"Ama durumun kritik olduğunu da söyledi."

"Kızım olayın kötü tarafına bakarsan öyle dedi dersin. Sen pozitif ol ve oğlunu sağlıklı bir şekilde kucağına alacağını düşün."

"En büyük dileğim bu zaten." derken gözünden süzülen birkaç damlayı engelleyememişti.

"Ama böyle ağlamak sana iyi gelmiyor Asel. Lütfen kızım... Güçlü olmalısın."

"Biliyorum anne ama arada kaçıyorlar. Elimde değil..."

Kızının yaşadığı gelgitler yüzünden çok üzülyordu ama hiç bir şey bilmeden de ona yardım edemezdi. Asel'in anlattığının dışında bir şeyde bilmiyordu. Zorlamanın bir işe yaramayacağını da geçen aylarda öğrenmişti.

"Çok zor bir hamilelik geçiriyorsun. Üstelik bunu nedenini bilmediğim bir şekilde yalnız göğüslemekte ısrarcısın. Hiç değilse kendini biraz daha güçlü tutmaya çalış. Bunu karnındakine borçlusun. Sen, bebeğin içinde büyümeye başladığından beri bir annesin. Bunu unutma!"

"Unutmak mı annem... Onu öğrendiğimden beri aklım onda. Ona bir şey olmaması için gerekirse dokuz ayı da yatarak geçirebilirim. Yeter ki o iyi olsun... Yeter ki melek yüzünü göreyim."

"Göreceksin yavrum. Onun her halini göreceksin. Hatta büyüüp, senin karşında sırlar sakladığını da göreceksin." derken imalı bir bakış atmıştı.

"Taş epey şiddetliydi. Bak tam burama geldi." derken eliyle alnını gösteriyordu. "Öp de geçsin." Sözlerinden sonra kendini annesinin kollarına bırakmıştı.

Kızının küçüklüğündeki gibi kendine sığınması ve dudaklarından dökülen sözler Sema Hanım'ın yüreğini yakmıştı. Kızını üzmemek için kendini sıkıyordu. Kendini zorlamasa biliyordu ki her an dağılabilirdi. Bu istediği en son şeydi. O bir anneydi ve evladının ona ihtiyacı vardı. Bunun için gerektiği zamana kadar güçlü bir liman gibi onu kuytularında saklayacaktı.

Yatağında kendini biraz geriye çekmiş bir haldeydi. Son günlerdeki tek uğraşı olan çizimleriyle baş başaydı. Sabah uyandığında aklına o kadar çok şey üşüşmüştü ki, onları kağıda dökmese, patlayacak gibi olmuştu. Nihayet kabaca bitmişti çizimler. Sonrası daha ince dokunuşlara kalmıştı. Nazik kalem hareketleri çizimlere derinlik katarken, içindeki acının da böyle dökülmesini istiyordu. Ama bunun mümkün olmadığını da çok iyi biliyordu.

Üstelik kulaklıktan gelen şarkının sözleri de içindeki duygusal yoğunluğu daha da artırıyordu.

"Yepyeni bir hayat mıdır beklediğim,
Kendimi kaybetmişim,
Asmalının sokakları kadar dar yüreğim,
Hayır hayır hayır gözyaşlarım değil onlar,
Yokluğunda hayallerim yüzmeyi öğreniyorlar,
Hayır hayır hayır gözyaşlarım değil onlar,
Ellerimdeki kir içim dışım bir,
Gözyaşlarım değil onlar."*

Gözünden akan yaşları kurularken, her damlayla akan hayallerine ağlıyordu. İsteddiği mutluluktan ama elde ettiği koskoca bir boşluk olmuştu. O an aklına bebeği geldiğinde düşüncelerinden utanmıştı. Boşluk değildi ona kalan, elini son günlerde daha da belirgin olan karnına götürüp "Özür dilerim bir tanem. Affet anneni. Pek dengesiz bir annen var, değil mi? Ama merak etme iyi olacağım. Senin için dayanacağım bebeğim." Sözleriyle af dilemişti doğmamış meleğinden.

Aylar birbirini kovalıyordu. Lara'yla tanışmasının üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti. Bu sürede birçok kez restoranda misafiri olmuş. Onun ilgili hali ve enfes yemekleri aralarındaki ilişkinin kalıcı bir dostluk olarak temelini atmıştı.

"Hoş geldin Akay."

"Hoş şeyler bulacağıma eminim. Bugün menüde ne var diye sormuyorum bile. Önüme ne getirsen yiyecek kadar açım."

"O zaman şanslısın. Bugün mantımız var. Diğerlerini söylemeyeyim de sürpriz olsun."

"Lara Hanım böyle konuşacağınıza ben açlıktan ölmeden hemen yemekleri getirmeye başlasanız."

"Senle de hiç sohbet edilmiyor. Hemen gönderiyorum."

Bir saatin sonunda tüm yemeklerin hatirini sormuş. Hatta bazılarının hatiri birkaç kez sorulmuştu. Manti ve su böreği... İki de mükemmeldi.

"Sanırım doydum."

"Sanırım mı?"

"Daha tatlılara geçmedim ki..."

"Pardon unutmuşum tatlı düşkünlüğünü. Zaten tatlı da en sevdiğinden."

"Bana künefe var deme..."

"Dedim bile."

Sonunda yemek faslı bitmiş ve kahvelere geçmişlerdi. Mekan nadir boş günlerinden birini yaşıyordu. Lara'da bu boşluktan istifade edip, Akay'la karşılıklı kahve yudumlamaya başlamıştı.

"Kaç yıldır buradasın Lara?"

"Burada doğdum."

"Yani o kadar eskisin?"

"Akay Bey sizi kınıyorum. Bir bayana böyle mi söylenir? Bana yaşlı mı demek istiyorsun?"

"Yok... Yani... Ben..." Ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Tamam sakin ol. şaka yaptım."

"Laaaa..."

Onun bu hali gülümsemesini sağlamıştı. "Sen alışabildin mi bari?"

"Alışmak... İnsan neye alışmıyor ki..." derken karşıya dalıp gitmişti.

Onun bu dalgınlıklarına alışmıştı. İlk gördüğünden beri üzerinde başka bir hava sezmiş, gün geçip, onu tanıdıkça büyük bir acı yaşadığını anlamıştı.

Ama bunu sormak için uygun bir yol bulamamıştı. Sanki şimdi tam sırası gibiydi. "Neye alışmak zorunda kaldın?" derken genç adamın dalgın yüzüne bakıyordu.

Duyduğu ile kafasını genç kıza çevirmişti. "Alışamadım ki... Sanırım hiç alışamayacağım da..."

"Nedense bunun bir gönül işi olduğunu düşünüyorum."

"Doğru düşünüyorsun." derken aylardır kimseyle paylaşmadığı şeyleri anlatabileceği birini bulduğunun verdiği güvenle konuşmasına devam etmişti. "Buraya gelmemin nedeni de o zaten. Ondan uzakta olmak için geldim. Anlayacağın kaçtım." derken acı bir gülümseme ile bakmıştı yanındakine.

"Kız arkadaşın mıydı?"

"Karım...dı..." Onu geçmiş gibi vurgulamak düşündüğünden de zordu.

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Kimse bilmiyor zaten. Birkaç kişinin bildiği ve sadece bir hafta süren bir şeydi. Sonunda da çok erken bir boşanma oldu."

"Sanırım boşanmayı sen istememişsin."

"Boşanmayı istemek mi? Ben onunla her anımı geçirmek için evlenmiştim. Hayatımın anlamı, kalbimin sahibi, hayallerimin kahramanıydı... Aşel benim her şeyimdi."

"O kadar mı sevmiştin?"

"Sevmiştim değil... Ne yazık ki hala çok seviyorum. Ne yaparsam yapayım içimden çıkmıyor. Sanırım ölene kadar kalbimi ona kaptırdım." derken tekrar durgunlaşıp, dalmıştı.

"Bu kadar severken neden ayrıldınız?"

"O beni sevmiyormuş... Evlendikten sonra bunu anlamış. Hayatına devam etmek için beni çıkarması gerekliymiş."

"Tamam da bunlar çok saçma. İnsan nasıl sevip sevmediğini hemen anlamaz."

"Aylarca kendime ben de bunu sordum. Artık bunları düşünmeyi bıraktım."

"Ama onu düşünmeyi bırakmamışsın."

"İstesem de yapamıyorum ki... Onunla dolu bir kalple yaşamaya mahkumum."

"Keşke mutlu olmuş olsaydınız." derken arkadaşına sevgiyle bakmıştı.

"Keşkelerle hiçbir şeyin olmayacağını öğrendim Lara. En iyisi bu konuyu kapatalım. Benim de kalkmam gerekiyor. Senin de vaktini aldım."

"Vaktimi almadığına emin olabilirsin. Seninle konuşmak her zaman iyi geliyor. Keşke elimden bir şeyler gelmiş olsaydı."

"Dinlemen benim için çok önemliydi. Teşekkürler."

Akay'ı uğurladıktan sonra hala dalgın dalgın bakıyordu kapıya. O kadına hala büyük bir aşkla bağlı olduğu belliydi. Her sözü bunu hissettirecek kadar yoğun çıkmıştı dudaklarından. Bu nasıl bir kadındı ki, böylesi bir sevgiyi elinin tersiyle itebilmişti. Başkalarının sahip olmak için çırpındığı büyüklükte bir aşkı, boş nedenlerle reddetmişti. Demek ki kıymet bilmez biriydi. Arkadaşının böylesi bir acıyı yaşamasına üzülmüştü. Duaları onun gerçekten seveceği birini bulması içindi.

"Nasılsın hamile güzel?"

"Güzel mi? Sen beni bir gör güzel miyim o zaman karar ver."

"Görmeme gerek yok. Zaten güzeldin, hamilelikte bunu taçlandırmıştır."

"O senin güzelliğin canım benim. Neler yapıyorsun bakayım?"

"Uğraşıp duruyorum. Bir yere iş başvurusu yaptım. Sanırım sonuç olumlu olacak."

"Senin için sevindim. Umarım hayırlısı olur İlkur."

"Bende öyle umuyorum Asel. Bu arada Hakan'ın da selamı var."

"Sende selam söyle enişte beye. Eee düşün ne zaman?"

"Bu yıl olmadığı kesin. İkimizde işlerimizi bir yoluna koyalım. Sonra sıra düşünene gelecek."

"Düğünün yakın olmadığına sevinmedim desem yalan olur. Yanında olamayacağım diye korkmuştum."

"Sen olmadan kesinlikle evlenmem haberin olsun."

"Orada olacağıma emin olabilirsiniz."

"Ama ben doğumda yanında olamayacağım için üzülüyorum. Yeğenimi görmek için beklemem gerekecek. Hiç böyle hayal etmemiştim. Çok sinir bozucu bir durum."

"Kismet böyleymiş. Ama merak etme sana hemen fotoğrafını göndereceğim."

"Hele bir gönderme, elimden çekeceğin var. Çok merak ediyorum Asel. Acaba kime benzeyecek? Sana mı babasına mı?" Yaptığı hatayı hemen anlamıştı. "Affedersin canım, seni üzdüm."

"Affedilecek bir şey yok. Rahat ol. Bende oğlumun kime benzeyeceğini merak ediyorum. Sanırım babasına benzer." derken Akay'ın gülen yüzü belirmişti gözlerinin önünde.

"Bence sana da çok benzeyecek."

"Tek isteğim sağlıklı olması İlkur. Gün geçtikçe daha ağırlaşıyorum. Zaten son bir aydır neredeyse yataktan kalkmadım. Doktor bir ay daha sabretmemi söylüyor. O iyi olsunda ben dayanırım."

"Karamsara bağlama. Aral iyi olacak."

"Sizlerin destekleri olmasa ben ne yapardım... Teşekkürler canım."

"Her zaman yanında olduğumu bil arkadaşım. Dualarım seninle."

Kapanan telefondan sonra biraz daha iyi hissetmişti kendini. Eli karnındaki bebeğinin üzerinde konuşmaya başlamıştı. "Teyzenin selamı var küçük bey. Seni çok sevecekmış." Aldığı yanıt küçük bir tekme olmuştu. "Demek sende onu çok seveceksin. Ama beni daha çok sev. Yoksa kıskanırım." Bu seferki kıpırdanış, biraz öncekinden de daha büyük olmuştu. "Teşekkürler bir tanem. Bende öyle olacağını biliyordum."

25. Bölüm

Hep abisine çok düşkün bir kız olmuştu. Akay tüm ilgili ve sevgili haliyle Pırıl'ın en büyük kahramanıydı. Onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu. Ama son yaşananlar abisinin içine kapanmasına neden olmuştu. Aradan geçen aylardan sonra hala onun Asel'i unutamadığını biliyordu. Kâbus dolu aylar geçirmişlerdi. Bir ara abisinin eskisi gibi olmayacağından ne kadarda korkmuştu. Neyse ki, Akay yine güçlü olup, ayakları üzerinde durmayı başarmıştı. Ama aklından o gün hiç gitmiyordu.

Asel'den ayrılalı yaklaşık iki hafta olmuştu. Ailesinin tüm ısrarına rağmen eve gelmeme konusunda ısrarcıydı. Kendi evinde kalıyordu ama yaşadığı durum yüzünden son zamanlarda epey boşlamıştı. Onun bu hayata küskün hali tüm aileyi çok korkutuyordu. Yine telefonları açmadığı bir an kimseye söylemeden abisinin evinin yolunu tutmuştu.

Kapıyı o kadar çalmasına karşın içeriden hiç ses gelmeyince, endişesi daha da artmış ve çantasındaki anahtarı aceleyle çıkarmıştı. Kapıyı açıp, içeri girdiğinde her tarafın dağılmış hali karşılaşmıştı. Önüne çıkan bir kaç şeyi kenarlara iteleyip, seslenmişti.

"Abi..."

Tek ses yoktu. Onu görmediği her geçen saniye endişesi daha da artıyordu. Etrafına bakarak sonunda yatak odası kısmına gelmişti. İşte oradaydı. "Abiii" diyerek direkt koşarak yanına gitmişti ama bir tepki alamamıştı. Oturduğu yerde karşıya bakar bir haldeydi. Ellerini sıkıca yumruk yapmış karşısında sanki bir şey varmış gibi bakar haldeydi. "Abi lütfen kendine gel korkuyorum." Hala hiç ses yoktu. Kollarından sarsmış ama yine tek cevap alamamıştı. Sonunda yan tarafta duran sürahideki suyu başından aşağı boca etmek zorunda kalmıştı. Suyun verdiği panikle biranda silkelenmişti Akay ve o an farkına varmıştı yanındaki kızın.

"Pırıl..."

"Beni çok korkuttun." derken gözlerinden akan yaşlarla sarılmıştı.

"Sen ne zaman geldin?"

"Kapıyı çaldım, sana seslendim ama sen hiçbir şeyi duymadın. Seni böyle kendinde olmayan bir halde görünce çok korktum. Hem her tarafta dağınıktı."

"Ben..."

"Abi senin için çok endişeleniyoruz. Lütfen kendini topla. Senin kıymetini bilmeyen biri için kendini bitirme. Yalvarıyorum kendine gel."

"Çok acı çekiyorum. Kalbim bir mengenenin içine atılmış gibi. Ne yaparsam yapayım kurtulamıyorum. Sanki tüm hücrelerim ölüyor."

Abisini ilk kez bu şekilde görüyordu. Onun asla yılmaz ve güçlü bir kale gibi duruşuna hep hayran olmuştu. Şimdi ise çaresizlik ve yılmışlıkla bezenmiş bir haldeydi karşısında.

"Her gözümü kapattığımda o var. Ben onsuzluğa nasıl dayanacağım."

"Abi o senin gibi birini hak etmiyormuş. Eğer hak etmiş olsa elinden kaçırmazdı."

"Bende kendime bir sürü şey söylüyorum ama hiçbirisi kalbimdeki yangının sönmesini sağlamıyor. Aklıma gelen her ayrıntı bu ateşe bir odun daha oluyor." Elini kalbinin üzerine koyup, "O sadece buramda değil. O tüm benliğimde. Kapana kısılmış bir haldeyim."

"Hepsi geçecek abi. Sen yine güçlü olacaksın ve bu günleri yaşamamış gibi unutacaksın."

"Buna inanıyor musun?" derken ta gözlerinin içine bakmıştı.

"İnanmak istiyorum." deyip tekrar sarılmıştı.

"Ben ona nasıl bağlanmışım Pırıl? Ne zaman aldığım nefes olmuş, içtiğim su olmuş... Hiç fark etmemişim. Onsuz hiçbir şeyin manası yok gibi. Kendimi nefes alan bir ölü gibi hissediyorum. Ben..."

Dakikalar geçiyor cümlelerin devamı gelmiyordu. Sonunda göğsünde durduğu abisinin yüzünü görmek için geriye çekildiğinde gördüğü ile donup kalmıştı. Akay'ın gözlerinden damlalar süzülüyor. Hiç ses çıkarmamak için elini ısıırıyordu. Ağlamamak için kastiği bedeni titriyordu. Hayatında böyle bir an daha hatırlamıyordu. Bu yıllar geçse de, hep beyninde kalacak bir kareydi. Abisini ilk kez bu kadar dağılmış bir halde görürken, bunun son olması içindi duaları.

Hemen kendini toplayıp, Akay'ın ısırdığı elini ağzından çekmişti. O kadar kuvvetli ısırış, elinin kan içinde kalmasına neden olmuştu. Hemen temiz bir havluyu alıp, eline dolamıştı. Kendi gözyaşları da akmaya devam ediyordu. Ama abisi için güçlü olup, onu kendine getirmek için ellerini yanaklarına koymuştu. "Abi ne olur bizim için kendini topla. Lütfen abi..." derken gözyaşları daha da şiddetlenmişti.

Akay kardeşinin ağlamasına neden olduğu için üzölmüş hemen onu kollarına almıştı. "Ağlama bir tanem. Abin iyi olacak. Sadece içimdekiyle yaşamayı öğrenmem lazım. Sonra her şey iyi olacak." derken her ikisi de bunun gerçek olması için dilekleri diliyordu.

O gün sadece iki kardeşe özel kalmış. Sonrasında Akay toparlanmaya başlamıştı. Ama şimdi bile bu toparlanmanın ruhunda olmadığını

farkındaydı. Dışta ne kadar sağlam dursa da, kalbinde büyük depremlerle sarsıldığını biliyordu. Bunun için elinden bir şey gelmemesi ise üzüntüsünü artırıyordu. Tek isteği abisinin tekrar mutluluğu yakalaması ve yüzündeki gülümsemenin gerçek olmasıydı.

Annesine yük olduğu için kendini kötü hissediyordu. Hem düzenlerini bozmuş hem de ayrı kalmalarına neden olmuştu. Kendisine bir şey hissettirmeseler de, yıllarca aynı yastığa baş koymuş ailesi için ayrılık çok zor oluyordu. Sık sık telefonla görüşüyorlar, babası da fırsat buldukça geliyordu. Tabi kardeşine yaptığı haksızlık yüzünden vicdanı rahat değildi. Kendi kararları doğrultusunda bir seçim yapmıştı ama kardeşi, annesi ve babasından ayrı kalmak zorunda kalıyordu. Bunları düşünmek her seferinde daha da içinden çıkamadığı bir durum oluyordu. Ama ailesi her zamanki gibi ona bir şey belli etmeden, hayatlarına devam ediyordu. Onların düzenini bozduğu için suçluluk her gün daha da artıyordu.

"Bir tanem sana çok ihtiyacım var." derken kollarıyla karnını sarmalamıştı. Küçüğünü de annesinin karmaşıklığını hissetmiş gibi oradan oraya giderek kendini belli ediyor ve belki de bu şekilde yanındayım demek istiyordu.

Yine lavaboya gitmesi gerekiyordu. Annesi yataktan tek başına çıkmamasını sıkı sıkı tembih etmişti ama onu da çağıramazdı. Gece sancısı olunca yanında beklemiş, sonunda kendini iyi hissettiğine ikna edebildiğinde yatmaya gönderebilmişti. En iyisi bu kısacık mesafeyi kendi başına gitmekti. Yavaşça kendini kaldırıp, ayaklarını aşağı sarkıttığında bacakları yürümemenin verdiği sıkıntıyla acımış ve yüzünün gerilmesine neden olmuştu. İstemsiz bir ses çıkmıştı dudaklarının arasından.

"Ah..."

Derin bir nefes alıp vermeden sonra çevredeki eşyalara tutunarak ilerlemeye başlamış bu da düşündüğünden de zorlu olmuştu. Sonunda banyoya geldiğine inanamıyordu. İhtiyacını giderdikten sonra yine başı dönmeye başlamıştı. Üstelik midesi de buna eşlik edince hemen olduğu yere oturma gereksinimi duymuştu. Derin derin alıp verdiği nefeslerle kendini rahatlatmaya çalışsa da, bunda başarılı olamamıştı. Sonunda

bulantı fazlalaştığı anda midesinde olan birkaç şeyi de çıkarmıştı ama içinde bir şey kalmadığı halde bulantı devam ediyor, bu da boş öğürtülere neden oluyordu. Dakikalar sonunda midesi normale dönebilmiş ama bu sürede inanılmaz bir efor sarf etmişti. Üstü terden sırlıslam olmuştu. Zorlukla aldığı havluyla saçlarını kurulamaya başlamıştı ama hiçbir şeye gücü yoktu. Kendini öyle yalnız hissediyordu ki, Akay'a çok ihtiyacı vardı. Onun ilgisini, sevgisini sonuna kadar hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Şu an tek isteği onun kollarında olmaktı ama bunun imkansızlığı ile baş başa kalıp, gözlerinden akan yaşlara izin vermişti.

"Çok kötüyüm sevgilim... Sana çok ihtiyacım var." derken hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Ağlamak biraz olsun düşüncelerinde bir açıklık oluşturmuş ve artık olduğu yerden kalkması gerektiğinin altını çizmişti. Daha fazla orada kalırsa üşütebilirdi. Üstelik üzerindeki terli kıyafetlerde üşümesine neden olmuştu. Ama nasıl kalkacaktı? Etrafta tutunacağı bir şey ararken kapının açılmasıyla o tarafa dönmüştü.

"Ase!.."

Annesini görmek zaten uçlarda olan duygularında patlamaya neden olmuş ve tekrar başlamıştı ağlamaya.

Sema Hanım zaten kızının son aylarında diken üstünde uyuyordu. Her an bir şey olacak korkusuyla sık sık Ase'li yokluyordu. Bunda haksız olmadığını yerde oturan evladının halinden anlamıştı. Hemen yanına gidip, ağlayan kızını kollarının arasına aldığı anda kendinin gözlerinden de yaşlar süzölmeye başlamıştı. Birbirlerinin kollarında dakikalar boyu sessizce gözyaşı dökmüşlerdi. Sonunda Sema Hanım konuşmayı başarabilmişti.

"Niye beni çağırmadın?"

"Seni yormak istemedim."

"Ben seninle ilgilenirken yorulmuyorum ki bir tanem. Sen de oğlunu kucağına aldığı anda ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın. Çocuk hayatına girdiği anda sen diye bir şey kalmıyor. Siz benim her şeyimsiniz. Ben sizin için yaşıyorum."

"Özür dilerim anne." derken elleriyle de gözlerinden akan yaşları kurulamaya çalışıyordu.

"Burada biraz daha kalırsan hasta olacaksın. Hadi bakalım..."

Sema Hanım kızının üzerini değiştirip, yatağa yatırdıktan sonra uyuyana kadar başında beklemişti. Asel hala kendine tam gelememiş ve uyurken bile iç çekmelerine devam etmişti. Artık uyuyamayacağını anladığı anda oradaki koltuğa oturmuş ve geçen saatler boyunca aklındaki dūřüncelerle birlikte, kızını izlemişti. Neyse ki, Asel uyuduktan sonra rahatlamış ve dūzenli nefes sesi, üzgūn anne yūreęine ilaç gibi gelmişti. Havanın aydınlanmasıyla birlikte kızına sūrpriz için mutfağa geçmişti.

Geçen gūnlerin tek kazananı olmuştu Ersin. Akay üzerindeki etkisini daha da artırmış. Onun mutsuzluğuyla da keyiflenerek işleri için önemli adımlar atmıştı. Kuvvetli ve karanlık bağlantılarıysa bu geçen zamanda elini her zamankinden daha da kuvvetlendirmişti. Karşılıklı çıkarlar her iki tarafı da fazlasıyla memnun ettiğinden, artarak devam etmişti.

Aklına Asel geldiğindeyse, yüzünde değişik bir gülümseme oturuyordu. Akay'la ayrılmaları ve her ikisinin de acı çekmesi, içindeki kıskanılığın besin kaynağıydı. Önceleri birkaç kez Asel hakkında haberler almış, sonrasında genç kadının yurtdışına çıkmasıyla da bağlantıyı kesmişti. Akay'a olan aşkının, onu bir daha ortaya ıkarmayacağına emindi. Bu sinirlerini bozan bir şey olsa da, güvendiği şeydi de...

Gözlerini açtığında gecenin anıları hemen üşüşmüştü. Aklına gelenler memnuniyetsizlikle suratını ekşitmesine neden olmuş, kalbindeki hasretliğin ne kadar arttığını bir kez daha kuvvetle belli etmişti. Özlemişti... Hem de tarifsiz bir şekildeydi hisleri. Ayrıca hamileliğin her zorladığı anda büyük bir ihtiyaç duyuyordu. Onun ilgisiyle sarmalanmak en büyük dileğiydi. Bunun olmayacağını bilse de, kalbi istemekten geri durmuyordu. Elini sıkıntıyla daralan kalbinin üzerine götürüp "Biliyorum onu istiyorsun. Bende istiyorum ama her şey onun iyiliği için. Onu

seviyorsak, onsuzluğa alışmalıyız. Lütfen bana yardım et..." diyerek kalbiyle dertleşmişti. Sonrasında yaptığı hareketin tuhaflığıyla yüzünde yorgun bir gülümseme oluşmuştu.

Kafası bin bir türlü şeyle doluyken, midesi ne kadar boş olduğunun sinyallerini veriyordu. Burnuna gelen koku gerçek miydi? Tekrar derin bir nefes almıştı. Evet tamamen gerçektir. Annesi meşhur su böreğinden yapmıştı. Günlerden beri düzgün bir şey yememiş midesi bu kokuya hayır diyememişti. Tam kokunun getirdiği düşüncelere dalmışken duymuştu annesinin sesini.

"Uyandın mı?"

"Evet. İyi uyumuşum. Hem burnuma gelen kokular gerçek mi?"

"Sence gerçek mi?"

"Yüzündeki bu ifadeye bakacak olursak, tamamen gerçek diyebilirim."

Yemeğe hazırlanan Asel, annesinin yardımıyla tekrar yatağına geçmişti. Annesi de çok güzel bir şekilde hazırlanmış tepsiyle gelince, midesinden önce gözleri çekmişti ziyafeti. "Süpersin..."

"Anneyim... Olacak o kadar..."

Dakikalar sonunda anne kız karşılıklı yemeklerini yemişlerdi. Kâbus gibi gecedenden sonra onun kendini birazda olsa toparlamış olmasına çok sevinmişti. "Biraz daha ister misin?"

"Sağ olasınn annem. Bu kadar yeter. Zaten biraz sonra yine karışmaya başlar."

"Bulantıların neden böyle sürdü ki? Halbuki sana ve kardeşine hamileyken benimki üç ay sürmüş sonrada geçmişti. Bu özelliklerin irsi olduğu söyleniyordu. Demek ki çok da benzerlik göstermiyormuş."

"Sende sorun yok ki annem. Ben çok tuhaf olduğumdandır."

"Sende tuhaf değilsin kızım. Sadece yaşamak zorunda kaldığın durumlar yüzünden hamileliğin sıkıntılı geçiyor. Keşke elimden bir şey gelseydi."

"Gelmediğini mi sanıyorsun? Siz olmasanız ben ne yapardım düşünemiyorum bile. Size sahip olduğum için dünyanın en şanslı kızıyım."

Ortam yine duygusala bağladığı anda Sema Hanım konuşmayı başka tarafa çekmişti.

"Sen onu bunu bırak da, torunumun odasını ne zaman ayarlamaya başlayacağız ondan haber ver bakayım."

"Tüm siparişler verildi ama ben odanın hemen yapılmasından korkuyorum."

"Kızım durmadan korkuyu, olumsuzluğu çağırma. İyi düşün, her şey çok güzel olacak. Buna inan."

"O zaman hemen ayarlayalım mı?"

"Ayarlayalım tabi. Hem torunum da görsün ona neler hazırladığımızı." dedikten sonra elleri kızının kocaman olmuş karnının üzerine gitmişti.

"Hoşuna gider, değil mi?" derken annesinin vereceği yanıtı duymak için merakla bakıyordu.

"Gider tabi. Bebekler anne karnında olsa bile her şeyi hisseder. Bu yüzden sen mutlu ol ki, bebeğinde mutlu olsun. Ne kadar sevildiğini bilsin. Gelmek için sabırsızlansın."

"Ben de onu görmek için çok sabırsızlanıyorum."

"Her şeyin zamanı var Asel. Biraz daha beklememiz gerekiyor. Bak böyle çabuk diye çağırma. Sana çektiyse hemen gelir."

"Yok bana çekmediği belli. Baksana nazlı prensim rahatına çok düşkün. Gerektiği kadar kalacak gibi."

"Öyle de olsun zaten. Akıllıdır benim torunum."

Gün telaş içinde geçmişti. Önceden siparişi verilen mobilyalar için gerekli yerler aranmış, birkaç eksik parça da Ian'ların yardımıyla tamamlanmıştı. Yerlerine yerleştirilen eşyalar, güzelce temizlenmiş ve alınan kıyafetlerde yerlerine asılmıştı. Sema Hanım'ın yaptırdığı el işi pikede beşiğe serilince

ortaya bakmaya doyulmayacak bir oda çıkmıştı.

“Anne çok yoruldun.”

Etrafı beğeniyle süzen Sema Hanım yorgunluğun ‘y’sini bile hissetmiyordu. O an sadece bu güzel odanın misafiriyle taçlanmasını diliyordu. “Değdi kızım.”

“Hem ne güzel şeyler yaptırmışsın. Tamam bakınca da güzellerdi ama yerlerine yerleşince çıktı asıl güzellikleri.”

“Ben daha neler neler yapacağım.” derken kızına yüzündeki derin gülümsemeye bakmıştı.

“Ama ben hiçbir işe yaramadım. Böyle oturup, seni izledim.”

“Merak etme, senin görev sonra başlayacak. Hele kuzum bir doğsun. O zaman sana özel vakit makit bırakmaz.”

“O iyi olsun da, varsın tüm vakitlerim onun olsun.”

“Birkaç hafta içinde yıkanacakları da yıkarız, ütüleriz. Her şey hazır olur.

“Bak oğlum beğendin mi? Anneannen neler yaptı senin için.” derken yüzündeki gülümsemeye, elleri karnında etrafa bakıyordu hayranlıkla. Hazırlanan oda günlerdir üzerinde olan olumsuzluğu biranda silmiş gibiydi.

“Hadi yoruldun biraz uzan.”

“Ama kendimi hiç yorgun hissetmiyorum. Hatta enerjiyle dolmuş gibiyim dersem yalan olmaz.”

“Buranın sana böyle etki edeceğini bilseydim, daha önce hazırlayalım derdim.”

“Anne bunu da düşündüğüne inanamıyorum. Benim aklıma gelmemişti.” derken oğlu için hazırlanmış küçük beşiğe hayranlıkla bakıyordu.

“Kızım bu başlarda odanda durursa daha iyi olur. Nasıl olsa takımın beşiği burada. Küçüğü de vakti gelince odaya koyarız. Sana rahatlık olur.”

“Deneyim diye boşuna demiyorlar.”

“Anneler ne için var. Tabi ki de her şeyi düşüneceğim.”

“Sağ ol annem. İyi ki yanımdasın.” derken sarıldığı kadının yanaklarına sulu öpücükler bırakmıştı.

Sonunda yatağına yattığında, yorgun vücuduna, bebeğinin verdiği huzur eklenmişti. Bu da yorgunluğu hissetmesini bile engelliyordu. Aslında hissettiği buruk bir sevinçti. Bu güzellikleri Akay’la yaşamış olmayı ne çok isterdi. Oğlunun odasını birlikte düzenlemeyi, onun zevkiyle, kendininkini harmanlamayı... Annesiyle de güzel olmuştu. Bunun için ne kadar teşekkür etse azdı ama yine de eksiklik her an kendini belli ediyordu. Bunun olmayacağını bilse de istiyordu... Olumsuzlukları düşünmemeye çalışarak, sadece güzelliklere odaklanmıştı. Bu çok zordu ama yapması gerekiyordu. Annesinin bugün de kendi yüzünden uykusuz kalmasını istemiyordu. Zaten yeterince yorulmuştu. Ona sakın bir gece borçluydu. Bu düşüncelerle, her şeyin güzel olmasına dualar ederek uykuya dalmıştı.

26. Bölüm

"Akşamki doğum günü partisine gelecek misin?" Takım içindeki en samimi arkadaşı olan Dean'dı konuşan.

"Sanmıyorum."

"Geldiğinden beri seni bir kadınla görmedim. Hani senin önceki halini bilmesem farklı şeyler bile düşünebilirdim. Ama sende başka şeyler var. Nerede görsem tanıyacağım bir durum içindesin."

"Neymiş bu durum?" derken arkadaşına bir kaşı havada meraklı bir bakışla bakıyordu.

"Aşk acısı..." Sözlerinden sonra derin bir iç çekmişti genç adam.

"Sanırım bunu tek çeken ben değilim."

"Aslında benimki değmeyecek birineydi. Hatadan erken dönmek iyi oldu. Şimdi iyiyim. Senin durum nedense daha karışık gibi."

"Uzun hikâye..." derken acı bir gülümseme ile bakmıştı.

"İyi bir dinleyiciyimdir. Ne zaman istersen anlatabilirsin."

"Bakarız..." derken bunun sadece geçiştirme amaçlı olduğunu biliyordu. Dean'le ne kadar yakın olsa da, ona Asel'i anlatmak gibi bir niyeti yoktu.

"Hani sizde bir söz var. Çivi... söker..."

"Çivi çiviği söker..."

"İşte o... Akşam partiye gel."

"Gelmeye çalışırım..."

"Hadi o zaman akşam görüşürüz..."

Eve gelip, güzel bir duş almış ve rahat kanepeye uzanmıştı. Partiye gidip gitmeme konusunda kendiyi tartışır bir haldeydi. Sonunda kararını vermiş bir halde giyinme dolabının önündeydi. Üzerine tam oturan dar kesim bir spor takımında karar kılmış ve yola koyulmuştu.

Gelmekle doğru yapıp yapmadığını bilmiyordu. Devam eden bir hayat vardı ve daha fazla bundan kaçamazdı. Akli sürekli Asel'leyken nefes almak bile zor oluyordu. Geçen günler kalbindeki Asel'den bir şey götürmemişti. Hala oranın sahibiydi. Ama istemiyordu bunu. Artık bazı şeyler değişmeliydi. Kafasındaki karmaşıklıkla çalmıştı kapıyı.

"Akaaay!"

"Davetli olduğumu sanıyordum." derken şaşkınlıkla bakan arkadaşının

haline gülmemek için büyük çaba harcıyordu.

"Davetlisin tabi. Ama biz senin geleceğini düşünmemiştik."

"Pastayı kestiniz mi?"

"Kesmedik. Hadi içeri gir. Herkes çok şaşıracık." derken kendi şaşkınlığını henüz üzerinden atamamıştı.

İçerde de aynı ifadelerle karşılaşmış, sonrasında her şey olurlna bırakılıp, partiye dönülmüştü. Kesilen pasta ve tebriklerden sonra insanlar gecenin akışına kapılmıştı. Kulağa gelen hareketli müzik ve bir sürü insanın kahkahaları ortalığı inletiyordu.

"Gerçekten ivi çiviye söker mi?" derken Dean'e yaklaşmıştı.

Akay'ın gözlerine bakıp, "Denemeden bilemezsin..." derken halden anlar bir bakış atmıştı.

Arkadaşının haklı olduğunu düşünüyor ama bu haklılığı denemeye istekli görünmüyordu. Sanki başka bir kadına dokunduğu anda Asel'e ihanet edecekmiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. O an aklına Asel'in onu terk ederken ettiği laflardan bir demet gelmişti.

"Bu evlilik bana hata gibi geliyor. Ben bunu daha fazla srdrebileceğimi düşünmüyorum. Bu bana göre değil."

"Bana dokunmanı istemiyorum. Bu bana hoş gelmiyor artık. Kendimi kötü hissediyorum."

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Seni sevmiyorum. Sana aşık değilim. Sadece sözlerinin büyüsüne, dokunuşlarının güzelliğine kapıldım. Aramızdaki bundan başka bir şey değil tamam mı? Anla artık bunu."

"Nasılsın yakışıklı?"

Kulağına gelen sesle arkasını döndüğünde, erkeklerin başını döndürecek gzellihte bir kadınla karşılaşmıştı.

"Yalnızsın..."

Akay kafasındaki düşüncelerin kendini getirdiği ruh haliyle konuşmuştu. "Artık değilim." derken karşısındaki kadını baştan ayağı süzmüştü.

"Beğendin mi?"

"Gördüklerimi beğendim." derken çapkın bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Görmediklerin hakkındaki yorumunu duymak için daha özel bir yere gidebiliriz."

Genç kadının yaptığı ima biranda vücudunun gerilmesine neden olmuştu. Asel'i unutmak için başka biriyle olmak... Geceye katılmasının en büyük nedeni bu, değil miydi? Ama vücudu tüm hücreleriyle isyan ediyordu. Asel'den sonra başka bir tende kaybolmak fikri midesindeki bulantıyı artırıyordu. Ama kalbini ve benliğini böylesine kaplayan kadından kurtulmak için bedel ödemesi gerekiyorsa yapmalıydı. Yoksa kalbindeki bu acıyla yok olup gidecekti. Yine Asel'in sözleri beyninde dönmeye başlamıştı.

"Ben seni sevmemişim Akay. Sadece senin gibi ünlü birinin beni beğenmesinden etkilenmişim."

Kendine bu sözleri söyleyen kadının şu an karşısındaki kadından farkı neydi? Hiç değilse bu kadın direkt isteğini belirtiyordu, kendine aşık etme gibi bir derdi yoktu. Alacağını alıp, çekip gidecekti. Tıpkı Asel'in yaptığı gibi...

Yarım saat sonra kadının evindeydiler.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Kadının konuşmasını bile duyacak halde değildi. Düşünmek istemiyordu. Düşündüğü her an, vazgeçmesi için geçerli nedenleri koyuyordu önüne. Ama bugün sonuna kadar gidecekti. Bunda kesin kararlıydı.

"Bir şey içer misin dedim?"

"Bununla vakit kaybetmesek..." dedikten sonra genç kadını öpmeye başlamıştı. Daha dokunduğu anda yanmıştı Akay. Kendini geri çekmek istese de, son bir gayretle devam etmişti. Sonunda da kadının yönlendirmesi ile yatak odasını bulmuşlardı. Kollarındaki kadından

ayrılmıyordu. Sanki aralarına biraz mesafe girse ve yüzünü görse, yapacağı şeyler için güç bulamayacak gibiydi. Kapattığı gözleriyle birlikte uzanmışlardı yatağa ve sonrasında tüm vücudunu yakan kül eden ve kendinden nefret etmesine neden olan bir birleşme yaşamışlardı.

"Gidiyor musun?" derken çıplak bedenini örtmeye çalışmamıştı bile.

"Evet."

"Ama daha gece yeni başlıyordu." Sözlerini Akay'ın gözleri önüne serdiği bedeniyle renklendiriyordu. "Hem daha bana beğenip, beğenmediğini anlatacaktın..."

"Gitmeliyim..."

"Kaybeden sen olursun..."

Evet kaybetmişti... Asel'i unutmaya çalışırken, yaşadığı bu birliktelikle duygularını kaybetmişti. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Şimdi Asel'e daha çok kızgındı. Yaşadığı her şeyin suçlusu oydu.

"Sen kazanan bulma konusunda zorluk çekmezsın." dedikten sonra kendini evden dışarı zor atmıştı. Şu an tek istediği evinin huzurlu ortamıydı. Kendini arabaya attığı gibi hemen yola koyulmuştu.

Eve vardığında kendini banyonun serin sularının altına zor atmıştı. Vücudundan akan sulara bakarken aklından bir sürü şey geçiyordu. Asel'den sonra bir kadına dokunmuştu. Ama hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Yaşadığı tatmin Asel'i öptüğünden daha ileri gidememişti. Her şey boşunaydı.

Çivi çiviye söker diyenler yanılmıştı. Çünkü çivinin diğer çiviye yaptığı sadece yerini daha sağlamlaştırmak olmuştu. Ama Asel'den intikamını almıştı. Bundan sonra her birlikte olduğu kadınla da bu intikamı devam edecekti. Asel sadakati hak etmiyordu. Halbuki istese, bir ömür ondan başkasına bakmazdı. Fakat bir kağıt gibi buruşturulmak olmuştu sevdiği kadından gördüğü karşılık. Artık eski Akay yoktu. Tüm duygularını bugün geride bırakacaktı. Günün getirdiğini yaşayacak ve aklını eskinin hayaletlerinden olabildiğince uzak tutacaktı.

Gecenin geç saatleriydi. Bir saattir inanılmaz sancılar çekiyordu. Başlarda bunun normal bir sancı olduğunu düşünmüştü ama her geçen dakika daha da şiddeti artan ağrılar, artık bebeğinin gelme sinyalleriydi. Derin derin nefes alıp veriyordu. Annesine seslenmesi gerektiğinin bilinciyle son gayretle çıkmıştı sesi.

"Annee!"

Sonrasında tekrar derin derin nefes alıp vermeye başlamıştı. Ağrılarına, özlemi ve şu an yanında Akay'ın olması istediği de eklenince gözyaşları başlamıştı mesailerine. "Akay... Bebeğimiz geliyor.. Keşke-" Büyük bir sancı sözlerini tamamlatmamıştı. "Keşke... yanımda olsaydın. Elimi... elimi tutsaydın..." Bir sancı daha gelip geçmişti. "Sana çok ihtiyacım var aşkım." Artık ağrıların aralıkları da azalmıştı. Hemen hastaneye gitmeleri gerekiyordu.

Aynı anda da sese uyanan Sema Hanım girmişti içeri "Bir şey mi oldu A-" Kızının terden sırılsıklam olmuş yüzünü gördüğü anda anlamış ve telaşlı bir halde hemen ambulansın numarasını tuşlamıştı. "Sakin ol kızım... Birazdan bebeğini kucağına alacaksın..."

"Anne çok... korkuyorum."

"Korkma bir tanem..." derken ge kızın ıslanmış saçlarını toplayıp, tokayla tutturmuştu. Hastane için hazırlanan valizi de ortaya çıkarmış, kızının üzerindeki terli kıyafeti de değiştirmesine yardım edip, kapıya doğru hareketlenmişlerdi.

Hastaneye geldiklerinde Asel'in sancıları daha da artmıştı. Hemen odaya alınıp, ilk muayenesi yapıldığında doğumun başlamış olduğunu da anlamışlardı. Ama yeterince açılma olmadığı için stresli bekleme dakikaları başlamıştı. Ağrılar artıyor ve kontrol için gelen doktorlar biraz daha vakit olduğunu söyleyip, çıkıyorlardı. Asel'in gten düşen vücudu ise doktorların endişelenmesine neden oluyordu. Normal doğum mu sezaryene dayanır mı tartışmasından sonra karar normal doğum yönünde

olmuştı.

Hem çektiği acının verdiği hissiyat hem de Akay'a olan özlemi birleşip, kalbine ağır gelen bir yük olmuştı. Üstelik ağzından bunla ilgili bir şey çıkmaması içinde büyük çaba harcıyordu. İçinden sesleniyordu aşkına. 'Akay bebeğimiz doğmak üzere. Sana çok ihtiyacım var bir tanem. Oğlumuzu bir şey olacak diye çok korkuyorum. Keşke yanımda olup, iyi olacak diyebilseydin.' derken ağrıların dayanılmaz acısıyla baş etmeye çalışıyordu. Elleri karnının üzerinde bebeğine güven vermek ister gibi sahiplenmiş bir haldeydi. "Tanışmamıza az kaldı bebeğim. Seni çok seviyorum küçük kuzum benim."

Sema Hanım'da endişeyle oradan oraya koşuyordu. Kocasını aramak istiyor ama telaşlandırmamak için doğumu bekliyordu. Kendisine çok kızacağını biliyordu ama bu stresli anların onun için iyi olmayacağını bilmenin verdiği hissiyatla, beklemeyi seçiyordu. Aradığı Ian'da hemen gelmişti.

"Asel nasıl Sema Hanım?"

"Birazdan doğuma alacaklar."

"Görebilir miyim?"

"Elbette..."

Genç adam içeri girdiğinde kardeşi yerine koyduğu kızın yanına yaklaşmıştı. "Nasılsın Asel?"

"Ian!"

"Şaşırmınıza gerek yok Asel Hanım. Tabi ki de burada olacaktım."

"Çok teşekkürler." derken minnetle bakmıştı.

"Rebecca'da gelmek istedi ama durumu biliyorsun."

"Önemli değil. Onlar nasıl?"

"Her gün daha iyi oluyorlar."

"Sevindim. Darısı benim başıma."

"Sen güçlü bir kadınsın."

Sonrasında gelen doktorla birlikte lan'da dışarıdaki bekleme alanına geçmişti.

Doktor güven verici bir tonda bakıyordu. "Evet şimdi en zor kısma geldik. Hazır mısınız?"

"Korkuyorum."

"Merak etme her şey iyi olacak. Sadece benim dediklerimi harfiyen yapman yeterli. Anlaştık mı?" derken Asel'in güçsüz düşen bedeni yüzünden endişeleniyor ama bunu karşısındaki kadına hissettirmemeye çalışıyordu.

"Hı... Hı..." derken kafasını sallamıştı.

"Ben dediğim anlarda kuvvetlice ıkınacaksın."

"Tamam."

"Şimdi..."

Geçen dakikalarda Asel doktorun tüm sözlerini yapmıştı. "Evet çok iyi gidiyor. Bir kez daha..."

Asel vücudundaki tam hücreleri hissediyordu. Her bir sancıyla birlikte vücudundaki tüm kemikler kırılmış kadar acı içinde kalıyordu. "Evet Asel bir kez daha... Çok iyi gidiyor..."

Sonunda bebek için gerekli açıklık sağlanmış ve doğumhaneye alınmıştı. Sema Hanım'da büyük bir endişeyle içeriden gelecek iyi habere odaklanmıştı. İçeriden duyduğu ise kızının acı içindeki sesiydi. Dualar ederek bu anların geçmesini diliyordu. Sonunda içeriden bebek ağlaması gelmişti.

Bebeğin doğmasıyla birlikte doktorda rahat bir nefes almıştı. Doğumhanede tam bir mucizeye şahitlik etmişlerdi. Bu kadar güçsüz düşmüş bir bedenin, bebeği için direnmesi ve her zorluğu kabul etmesi inanılmaz bir şeydi. Annelik bu olsa gerekti... Bunu yaptırdığı her doğumda başka başka hikâyelerle anlıyordu. Ama bu sefer ki doğum gerçek bir mucizeydi. Zaten normal yaptırabilmeleri bile başlı başına bir olaydı. Sezaryenle yapılması gereken bir doğum, normal bir şekilde yaptırılmıştı. Neyse ki, genç kadına çok fazla dikiş atmaları gerekmemişti. Zaten çok güçsüz düşmüştü. Bir de bunun için ekstra acı çekmesi kötü olurdu.

Göğsüne yatırılan oğlunu gördüğü anda tüm acıları silinmişti. O iyiydi... Küçük gözleriyle sanki tanımak ister gibi bakıyordu.

"Seni çok seveceğim kuzum..." Hafifçe kafasını kaldırıp, oğlunun alnına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Hoş geldin bir tanem. Hoş geldin oğlum..."

27. Bölüm

5 Yıl Sonra

Elinde albüm oğlunun doğumundan bu gününe kadarki resimlerine bakıyordu. Nasılda değişmişti Aral. Doğduğunda o kadar ufaktı ki, aldıkları hiçbir şey üstüne olmamıştı. Hastane çıkışı için alınan kıyafetin içine ondan iki tane sığardı. Prematüre doğmadığı halde küçücük kıyafetler almak

zorunda kalmışlardı. Doğduktan sonraki iki gün öyle ağlamıştı ki, hayatının en kötü günlerinin o günler olduğunu söyleyebilirdi. Küçüğü her ağladığında kalbi kanamış, onun sıkıntısını içinde hissetmişti. Elinden hiçbir şey gelmemesi ise üzüntüsünü katlamıştı. Şimdi oğluna baktığında eski günler nasılda uzaktı. Keyfince koşuyor, herkesin gönlünde yer kazanıyordu. Yaşıtlarına göre çok atletik bir yapıdaydı. Bu da babasından geçen başka bir özellik dahaydı. Zaten ona her baktığında Akay'ı görüyordu. Özlemi, sevdası tek aşkının meyvesi, aynı babasıydı.

Çalan telefon tedirgin olmasına neden olmuştu. Bu saatte kim arardı ki... Ekrana baktığında ancak rahat bir nefes alabilmişti.

“Efendim Ian?”

“...”

“Bu saatte telefon çalınca çok korktum.”

“...”

“Sağ ol.”

“...”

“Pazartesi mi?”

“...”

“Yok tamam sorun değil.”

“...”

“Tamam iyi akşamlar. Pazartesi görüşürüz.”

Geçen beş yıldaki en büyük yardımcısıydı Ian. Patrondan çok bir arkadaş gibi yaklaşmış, her başı sıkıştığında yanında olmuştu. Çok şey borçluydu ona. Ama son iş canını sıkıyordu. Hazırladıkları son koleksiyon için Barcelona kulübüyle görüşme halindeydiler. Bu fikir ortaya atıldığından beri diken üstündeydi.

Bugün yine her zamanki gibi gecenin dinginliğinde Akay'laydı. Oğlunu

uyuttuktan sonra yalnızlık içine oturuyordu. Koskoca beş yıl geçmişti. Neler olmamıştı ki bu süre boyunca. Öncelikle ülkesini değiştirmişti. Zaten zor olan durum hamileliği de sıkıntılı geçince daha da güçleşmişti. Durumu yüzünden başlarda Ian'ın tepki göstereceğini ve istemeyeceğini düşünmüş olsa da, onun anlayışı ve yardımlarıyla her şey daha kolay olmuştu. Önemli olan çizimler yapmasıydı. İyi olduğu zamanlarda evinde bu işi yapıyor ve atölyeye götürüyordu. Başlarda çizimleri giyim üzerineyken, şimdi erkek deri aksesuarları üzerine yoğunlaşmıştı. Düşündüğünden de ses getiren bir koleksiyon hazırlamış, bu da yerini sağlamlaştırmıştı.

İş hayatı çok iyi ilerlese de, doğumdan sonrası düşündüğünden zor olmuştu. Oğlunu bakıcıya bırakmak kendini kötü hissetmesine neden olmuştu. Annesi kendi yapacağını söylese de, onunda düzenini bozmak istemediğinden en iyisinin bu olduğunu söyleyip, onu ikna etmişti. Neyse ki dünya iyisi bir bakıcısı vardı ve gözü arkasında kalmamıştı. Helen onun sağ kolu olmuştu.

Baktığı zaman hayatında hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını görüyordu. Ama tek değişmeyen ve aynı kalan kalbindeki özlem ve acıydı. Azalmak yerine her gün daha da artarak devam etmişti. Belki haber almasa her şey kolay olur diye düşündüğü de olmuştu ama yine de onun hakkındaki haberleri okumaktan vazgeçemiyordu. Başarılarına sevinirken, yanındaki kadınlarla yakınlığı kalbini parçalara ayırıyordu. Çok başarılı olmuştu Akay. Takımının en iyi oyuncusu, gözbebeğiydi. Ülkenin gururuydu. Kendisininse kalbindeki ilk ve son erkekti. Onu düşünmek yine kalbine ağır gelmişti. Elini üzerine koyup, birkaç kez sanki düzelir gibi vurduğunda bunun mantıksızlığını biliyordu ama elinden başka bir şey gelmiyordu ki... Bu nasıl bir özlem ki, en ufak bir azalma olmadan devam ediyordu.

“Ah aşkım hala bu kalp öyle senle dolu ki... Ölene kadarda öyle olacak.”

Artık yatma vakti gelmişti. Biliyordu onu düşündüğünde sabahı eder bunu fark etmezdi bile. Kaç gece sabahlamıştı ekrandaki yüze bakarak. Ayakları kendi odasından önce oğlununkine yönelmişti. Yine açmıştı üstünü. Zaten bu yorganlar üzerinde sadece örttüğü an kalıyor, daha arkasını dönmeden yeri boyluyordu. Bu yüzden evin sıcaklığına çok dikkat ediyordu. Yerden aldığı yorganı üzerine örtüp, alnına içindeki tüm sevgiyle bir öpücük kondurmuştu. “Allah rahatlık versin bebeğim.”

Daha adımını atmadan yorgan yerdeydi. Tekrar dönmüş ve bir kez daha örtmüştü. “Aynı baban gibisin bebeğim...” derken acı bir gülümseme

yerleşmişti yüzüne. Boğazına gelen yumruyu yutarak gönderip, güç almak ister gibi elini oğlunun saçlarına dokundurmuş ve bir kez daha mis kokusunu içene çekmişti. “İyi ki sen varsın oğlum.” derken gözleri yine izin beklemeden mesailerine başlamışlardı.

Yoğun bir koşuşturmanın içinde bulmuştu kendini.

“İyi ki çabuk geldin Asel. Beynim durdu resmen.”

“Dur sakın ol!”

“Yok bugün tersliklerin ardı arkası kesilmiyor. Tam her şey hazırды. Şimdi ne yapacağız?”

“Önce bana ne olduğunu söylesen.” deyip, anlayışlı bir gülümseme göndermişti.

“Biliyorsun İspanya’ya gidecek ekip hazırды. İki gün sonrada yola çıkacaklardı.”

“Evet. Sorun bunun neresinde?”

“Sorun bu değil zaten. Elana kaza geçirmiş.”

“Ne?” duyduğundan sonra bu sefer panik sırası ona geçmişti. “Nasıl olmuş? Durumu nasılmış?”

“Şimdi hastanede. Durumu iyi ama doktorlar bu aralar yolculuk yapmasının kötü olabileceğini söylemiş. Başından darbe almış.”

“Ama o gitmezse bu iş yatar. Ekibin başında güvenip de kimseyi gönderemeyiz ki...”

“Aslında bu işi yapacak biri daha var.” derken Asel’in yüzüne anlamasını bekler gibi bakıyordu.

Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Dünkü telefon, bugünkü sözler...
“İan bunu yapamayacağımı baŗtan s ylemiŗtim.”

“Lütfen Asel, bu çok önemli. Kendim giderdim ama burada da önemli iki g r ŗmem var. Biliyorsun Asya pazarı da çok önemli.”

“Ama İan-”

“Biliyorum Aral’ı bırakmak sana zor olacak. Bu yüzden onu da g t rebilirsin. Helen’de sizle gelir. Merak etme orada her şey hazır zaten. Hiç sorun olmaz.”

Karŗısındaki adamın tek ŗansının kendi olduğunu biliyordu ama orada Akay’la karŗılaŗma riskini göze alamazdı. “Yapamam İan.”

“Bak hemen kestirip atma. Bunun için çok  alıŗtık. Ertelemenin neler kaybettireceğini biliyorsun. Bu g r ŗmeyi ayarlamakta kolay olmadı.”

“İan benden çok zor bir şey istiyorsun.”

“Bunun altından kalkamayacağını d ŗ nsem istemezdim. Hem kulüp yönetimi ve birkaç oyuncuyla g r ŗeceksin. Zaten Akay Demir’de olmayacakmıŗ.” derken sıkıntıyla i   ekmiŗti. “Ona hayranlığımı ve çekimlerde olmasını ne kadar istediğimi biliyorsun.” derken sıkıntısı belli oluyordu.

Bilmez miydi? Yıllar içinde İan’dan az dinlememiŗti Akay’a hayranlığını. Ona nasıl derdi o hayran olduğun adam oğlumun babası diye. Duyduğu sözlerin hissettirdikleriyle konuŗmuŗtu. “Akay Demir olmayacak mıymıŗ?”

“Kulüp bana Sergio Chloe, Nicholas Hugh, Andrew Gerard, Arthur Carls ve Jack Lionel’in olacağını söyledi.”

Onun olmayacağını öğrenmek rahatlamasını sađlamıŗtı. “Baŗka yapacak bir şey olmadığına göre gideceğim gibi görünüyor.”

“Şimdi adamlara gelemiyoruz demek çok kötü olacak.”

“İan, gideceğim.”

“Umalım da-”

“İlan gideceğim diyorum. Duyuyor musun?”

Sonunda anlamıştı Asel’in sözlerini. Duyduklarından sonra sarılarak ne kadar mutlu olduğunu belirtmekten geri kalmamıştı.

Odasına geçtiğinde hala kalbindeki kıpırtılar dinmemişti. Onun olduğu yere gitmek, görmeyeceğini bilse de, heyecanlanmasına yetmişti.

Sonraki iki gün tam bir koşuşturmayla geçmişti. Yaklaşık bir hafta kalacağı için Aral’ı da yanında götürmeye karar vermişti. Zaten oğlu olmadan atım atmama gibi bir huyu vardı. Nereye gitse yanındaydı küçük Aral. İspanya yolculuğunda da bu değişmemişti. Bakıcısıyla birlikte gelecek ve yanında olacaktı. Zaten bulunduğu yerde çok güçlü olması gerekiyordu. Oğlu da bunu sağlayacak en önemli destektir. Her şey hazırlanmış ve uçağa binmişlerdi.

“Anne?”

“Efendim bir tanem.”

“Dedemlere mi gidiyoruz?”

“Hayır küçük kuşum. Sana nereye gideceğimizi söylemiştim ya...” derken duyduğu hayırla suratı düşen oğlunun yanaklarına götürmüştü ellerini.

“Ama ben uçağa bineceğimizi bilmiyordum. Uçağa binince dedemlere gidiyoruz sandım.” derken bir hayal kırıklığı yaşadığı belliydi.

“Daha dedenleri yeni gördün.”

“Yine de özledim. Hem dedemle erkek erkeğe geziyoruz.” Küçük bir çocuğun ağzından duyduğu bir anda duygularında depresyon etkisi yapmıştı. Oğlunun baba özlemini çok iyi biliyordu. Dedesiyle bir nevi bunu gidermeye çalışıyordu ama hiçbir şey bir babanın yerini tutamıyordu. Küçük oğlunu kollarının arasına sarıp, saçlarına da öpücükler bırakmıştı. “Dedenlere yine gideceğiz. Sen de bol bol gezeceksin deden ve dayınla.”

“Ne zaman gideceğiz?” Biraz önce üzülen başkasıymış gibi hemen gözleri parlamıştı.

“En yakın zamanda yine gideceğiz.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Sonraki dakikalar elindeki oyuncağına dalmış oğlunu izlerken, kalbinde ve aklında bir sürü düşünce gezintiye çıkmıştı. Akay'ın çok iyi baba olacağını başından beri biliyordu. Her şey daha değişik gelişmiş olsa, şimdi küçük oğlu babasının tüm ilgisiyle şımartılmış olacaktı. Ama şimdi bu sevginin ne kadar da uzağındaydı. Ondan bunu esirgemek zorunda olduğu için büyük bir azap çekiyordu ama her şeyi onlar için yapmıştı. Uçağın inişe geçmek üzere olduğu ve kemerlerin bağlanma anonsu geldiğinde hala aklındaki düşüncelerle uğraşıyordu. Oğlunun kemerini takarken onun hiç değilse çok sonrada da olsa babasını tanımasını istiyordu.

Otele yerleşmişler ve son kontrolleri yapması için az bir zamanı kalmıştı. Akşamüzeri kulüp binasına gidecekler ve öncelikle bir tanışma toplantısı yapacaklardı. Bunun için heyecan şimdiden aşırı derecede kendini gösteriyordu.

“Canım sıkıldı...”

Oğlunu getirirken her şeyi hesaplamıştı. Onun çok sıkılacağını düşündüğü için öncesinde şehirde yapabilecekleri hakkında bilgi almış ve onun da bu gezintiden büyük keyif alması için güzel bir program hazırlamıştı. Fırsat buldukça yanında olacaktı ama bunun çok fazla olamayacağını bildiği için Helen'le her şeyi konuşmuş ve yanlarında bir şoför ve rehberle gidecekleri yerleri ayarlamıştı. “Bugün biraz dinlenirsen, yarın çok güzel yerlere gidebilirsin.”

“Ama ben yorgun değilim ki...”

Oğlunu kucağına alıp konuşmaya başlamıştı. “Yakışıklı oğlum benim. Şimdi sen yorgun olmadığını düşünüyorsun ama aslında vücudun ve beynin uçaktan yoruldu.” Onun gözlerindeki itiraz kıvılcımlarını gördüğü an karşı

savunmaya hemen geçmişti. “Tamam çok değilse de, azıcık yorulmuştundur. Şimdi dinlenirsen yarın çok çok gezersin. Ne dersin?”

“Tamam” derken bundan çokta memnun olduğu söylenemezdi. Helen’in de yardımıyla sonrasında oyunlarına dönmüştü küçük Aral. Onun iyi olduğunu anladığı anda da kendi hazırlanmak için odasına geçmişti.

Aynanın karşısındaki görüntüsüne son kez baktığında hazırды. Elleri dalgın dalgın saçlarına gitmişti. Akay’dan ayrıldığından beri açık bırakmadığı saçlarına dokunduğu an, aklından çıkmayan sevdiği yine kalbindeki yerini belli etmiş ve büyük bir özlem gelip oturmuştu kalbinin üzerine. “Ah Akay seni o kadar özledim ki... Şimdi senin olduğun bir yere gidiyorum. Seni göremeyecek olsam da, orada olman bile içimi kıpır kıpır etmeye yetiyor. Seni seviyorum aşkım. Hem de her gün daha da artan bir sevgiyle...”

Gitmeden son kontroller yapılmış, belgeler ve katalog üzerinden son kez geçilmişti. Her şey hazırды. Kendilerini götürecek arabaya bindiğinde heyecan da artık had safhaya ulaşmıştı. Geçen dakikalar ve yaklaşılan yer sanki sevgiliye atılan adımlar gibiydi. Ama onu görmeyecekti ki... Öyleyse bu içindeki her an büyüyen duygularda neydi?

“Geldik...”

Şoförün sesiyle kendine gelmişti. Rahatlamak için derin derin nefesler alıp verdikten sonra tüm kendine güveniyle inmişti arabadan. Beş yılda en iyi öğrendiğı şey duygularını gizlemek olmuştu. Bugün bunun çok yararını göreceğine emindi. Yüzüne takındığı soğukluk maskesiyle kendisini karşılayan adama gülümsemişti.

“Hoş geldiniz Bayan Ateş. Sizinle tanışmak büyük bir zevk.”

Uzatılan eli tüm profesyonelliğiyle tutup, aynı şekilde karşılık vermişti karşısındakine “Teşekkürler Bay Prompter.”

“Buyurun içeri geçelim.”

Kendisine gösterilen yoldan ilerlerken kalbi hiç de dış görüntüsünü destekler gibi değildi. Toplantı odasına girdiklerinde kendini bekleyenlerle de selamlaştıktan sonra gösterilen yere oturmuştu. Herkesin ilgisinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Kulübün anlaştımayı kabul etmesindeki en büyük etkenlerden birisi aksesuarlara bayılmalarıydı. Kendi markalarının

da işin içine girdiğinde hem kulüp hem de karşı taraf için çok karlı bir iş olacaktı. Aksesuarlardaki yeteneği Ian tarafından herkese çok güzel anlatıldığı için, kendisine gösterilen ilginin nedenini anlıyordu.

“İspanya'ya ilk kez mi geliyorsunuz?”

“Evet ilk kez geliyorum. Ama burada bir gündür bulunmama rağmen çok şey kaçırmış olduğumu fark ettim.”

“Ülkemiz güzeldir. Biraz kalırsanız daha çok seveceğinize eminim.”

“İnsanlarınız ve ülkeniz çok sıcak ben de aynını düşünüyorum.”

Bu sefer başka biri söz almıştı. “Sanırım Türksünüz?”

“Evet Türküm. Ama şartlar beni ülkemden ayrı düşürdü.”

“Geçen yıl tatil için gitmiştim. Büyüleyici bir yer.”

“Öyledir.” derken kendi de özlemle iç çekmişti.

Masanın diğer ucundan biri bu sefer konuşmaya dahil olmuştu. “Aslında sizin gelmenize çok sevindiğimi söylemeliyim.” Sonra birden aklına gelmiş gibi “Affedersiniz kendimi tanıtmadım. Ben Huan Bellard, kulübün marka sorumlusuyum. Her türlü ürünün kontrolünü yaparım. Ve sizin çizimlerinize Paris Moda Haftasında bayıldım diyebilirim. Bu yüzden direkt sizinle konuyu konuşacak olmak bizim için çok iyi oldu. Bunun çok yararlı olacağına eminim.

“Memnun oldum Bay Bellard. Sözleriniz çok hoş. Teşekkür ederim. Yararlı olabilirsem ne mutlu.”

Öncesinde anlaşmanın içeriği konusu hallolmuştu. Bu da Ian'ın düzenli biri olmasıyla çabuk atlatılmıştı. Bu konuda Ian'a çok minnettardı. Anlaşmanın o kısımlarıyla ilgilenmiş ve işini kolaylaştırmıştı.

Yapılan konuşmalar ve karşılıklı fikir alışverişlerinden sonra daha da rahatlamış ve işler tam düşündükleri şekilde yol almaya başlamıştı.

“Bugünlük bu kadar yeter sanırım. Aslında ürünlerin tanıtımını yapacak oyuncularımızın gelmesini de çok isterdik ama bunun için bir gün

beklememiz gerekecek. Yarın önemli bir maçımız var. Aslında sizinde gelmenizi çok isteriz.”

İstemez miydi? Hem de ne kadar çok isterdi. Akay’ı uzaktan da olsa görebilecek olmanın düşüncesi bile güzeldi.

“Ben de çok isterim.”

Otele vardığında oğlunun yemek için kendini beklediğini öğrenmişti. Bu küçük adam hiç değişmeyecekti. En çok sevdiği şeydi annesiyle yemek yemek. Annesine o kadar düşküncü ki, bunu her fırsatta böylesi hareketleriyle gösteriyordu.

“Kuzum yemek yememiş mi?”

“Seni bekledim.”

“Ama ben geç kalacağımı söylemiştim küçük kuzum.”

“Olsun aileler yemeklerini birlikte yer.” Oğlunun tek bir sözle kendini dağıtabilmesi olağan bir şeydi. Özlemlerini farkında olmadan dile getiriyordu Aral. Yine annesine bunu belirtmişti onu ne kadar üzdüğünü fark etmeden.

“Tamam ellerimi yıkayım hemen yemeğimizi yeriz, tamam mı?”

“Ben de yıkayayım.”

Güzelce yenen yemekten sonra en sevdiği hikâyeyle uyutmuştu küçük meleğini. Saçlarına kondurduğu öpücüklerle “Oğlum babanın olduğu yerdeyiz. Ona o kadar yakınız ki... Ama...” kalbindekiler bile dökülmeyi reddediyordu. İçinde kalıp, ağırlığıyla kendine eziyet olmayı daha çok seviyorlar gibiydi. Odasına gidip, kendini ılık suyun altına bıraktığında aklında yarın akşamki maç ve Akay’ı uzaktan görme düşüncesi vardı.

Ertesi gün tam bir maraton şeklinde geçmişti. Marka sorumlusunun ilgili ve yardımsever halleriyle her şey kolay ilerliyordu.

“Teşekkürler Bay Bellard. Çok yardımcı oldunuz.”

“Lütfen Huan deyin.”

Bunun uygun olduğunu düşünmüyor ama adamı da nazikçe reddetmenin bir yolunu bulamıyordu. “Şey... Ben...”

“Lütfen.”

Başka şansı olmadığını anlayınca kabul etmişti. “Tamam... Huan...”

Sonunda akşam olmuş ve maç için stada geçmişlerdi. Kalbi deli gibi atmaya başladığı anda tünelden çıkan Akay’ı görmüştü. Nefes almayı bile unutmuş ona bakıyordu. Aklındaki her şey silinmiş gibiydi. Sanki o an ikisinden başka hiçbir şey yoktu. Onun ısınma hareketlerini izlemeye o kadar dalmıştı ki, yanından kendine seslenildiğini bile fark etmemişti.

“Sanırım futboldan anlıyorsunuz.”

“Efendim.” derken sanki aklındakiler okunacakmış gibi kendiyle konuşan adamın yüzüne bakamıyordu.

“Futboldan anlıyorsunuz diyordum.”

Düşüncelerinin okunacağı fikrinden kurtulduğu anda kulübün eski başkanlarından oldukça yaşlı olan Bay Santiago’ya dönmüştü. “Severim. Ama öncesinde hiç ilgim yoktu. Bazı nedenler beni futbola çok yaklaştırdı.”

“Sizin gibi güzel bir bayanı futbola kazandırdığı için o nedenlere teşekkür etmek lazım.”

Onun futbola ilgisi şu an sahadaydı. Zaten futbol onun için Akay’dı. “Tüm kuralları sevdiğim birinden öğrenmiştim.” derken özlemle iç çekmişti.

“Çok sevdiğiniz biri olmalı.” diyen adamın bakışlarındaki derinlik ürkütmüştü. Sanki içini görüyor gibiydi. Yılların deneyimi diye boşuna demiyorlarmış diye düşünmesine neden olmuştu Bay Santiago.

Adamın bakışlarına aynı içtenlikle cevap verirken, bir ara gözleri sahadaki sevdiğine gitmişti. “Hem de çok...”

Sonunda başlayan maçla birlikte Akay’ı rahatça izlemenin keyfine varmıştı. Herkes maça o kadar dalmıştı ki, onun tek bir kişiye odaklanıp, sadece onu izlediğini anlamamışlardı. Ara ara sorulan sorulara cevap verirken bile

gözleri sevdiğini buluyordu. Akay bir kez daha sahada devleşirken, onun bundan haberi olmasa da, içinde inanılmaz bir gurur ve sevinç hissediyordu. 'Sevgilim seni o kadar özledim ki, kelime bulamıyorum anlatmaya. Burada olmak, sana bu kadar yakın olmak inanılmaz. Akay, oğlun seni görse bayılırdı. Küçük bir futbol aşığı o. Halbuki bunun için hiçbir şey yapmamıştım. Sanırım senden geçen bir gen. Zaten senin bir kopyan Aral. Babasını hiç tanıyamayacak şansız evladım.' derken içine çöreklenen hüznün gözünden birkaç damlanın kaçmasına neden olmuştu. Herkesin dalgınlığından faydalanıp, kuruladığı gözleriyle yine aradığını bulmuştu.

Biten maçın ardından yaşadığı şanslı anlarda bitmişti.

"Eğer hemen gitmeyecekseniz, bizimle biraz daha vakit geçirmenizi isteriz." Bay Santiago öyle tatlı bir şekilde söylemişti ki, kıramamış ve kabul etmişti.

Kulüp yöneticileri, eşleri ve kendi ekibinden birkaç kişinin daha katıldığı küçük bir toplantı gibiydi. Bayanlar etrafını sarmış ve moda önerisi yapmasını istemişler, son kreasyonlardan hoşlarına gidenleri belirtmişler ve kesinlikle Paris'e geldiklerinde onunla görüşeceklerini söyleyerek onun hoş sohbetinden ne kadar etkilendiklerini belli etmişlerdi.

Ama en çok eski kulüp başkanıyla konuşmayı sevmişti. Yaptıkları sohbette eşini iki yıl önce kaybettiğini ve büyük bir aşkla sevdiğini öğrenmiş. Her Sofia dediğinde adamın gözlerinde beliren özleme bizzat şahitlik etmişti. Değişik biriydi Bay Santiago.

"Aslında size bir sürprizimiz vardı."

Kendisiyle konuşan kulüp başkanının yüzüne bakarken tedirgin olmuştu. "Sürpriz?"

"Evet hoşunuza gideceğini düşündüğümüz bir sürpriz."

"Ne hakkında olduğunu sormam umarım kabalık olmaz." derken içinde büyüyen endişeyi bastırması zor olmaya başlamıştı.

Karşısındaki adam tam konuşmaya başlayacağı andaysa içeri biri girmişti.

"İşte sürprizimiz de geldi."

‘Lütfen o olmasın... Lütfen...’ Sırtı kapıya dönük bir şekilde gözlerini kapatmış, içinden hala bunun olmamasını diliyordu.

“Bayan Ateş sizi kulübümüzün Türk oyuncusuyla tanıştırmama izin verin.

Artık kaçacak hiçbir yer yoktu. Arkasını döndüğü an, onunla karşı karşıya kalacaktı. Yavaşça açılan gözleriyle birlikte ağır çekimde arkasını dönmeye başlamıştı ve aynı anda gözleri buluşmuştu. Ne kadar engellemeye çalışsa da, sevdiğinin gözlerine bakarken büyük bir özlem oturmuştu oralara.

28. Bölüm

Maç bittiğinde soyunma odasına gelen bir görevli yukarıda tanışmasını istedikleri bir Türk misafir olduğunu ve onlara katılırsa memnun olacaklarını söylemişti. Kulüp tarafından bu şekilde ağırlanan misafiri merak ettiği için duşunu alıp, üzerine giydiği eşofmandan sonra kendini bekleyen sürprizden habersiz adımlarını atmaya başlamıştı. Kapıyı çalıp, içeri girdiğinde ilk dikkatini çeken arkası kapıya dönük kadın olmuştu. Biranda nedenini anlayamadığı bir şekilde hızlanmıştı kalp ritmi. Yüzünü görmediği kadında kalbini kanatlandıran bir tanıdıklık vardı. Aklına gelenle yüzü gerilmişti. Onu düşünmeyeceğine dair verdiği sözü bir kez daha bozmuştu. Zaten ne zaman yerine getirebilmişti ki... Geçen beş yılda onu hatırlamadığı tek an olmamıştı. Ama artık onu hatırlarken inanılmaz bir nefrette sevgisinin yanındaydı.

Başkanın yanına gittiğinde onun kendini takdim ettiği kişi kendine dönmeye başladığı anda şaşkınlıkla bakakalmıştı. Oydu... Hayatını kabusa çeviren kadın, şimdi karşısına tekrar çıkmıştı. İlk şaşkınlıktan sonra gözlerindeki nefretle bakmıştı kadına. Kendi duygularının yoğunluğu o kadar fazlaydı ki, genç kadının gözlerindeki sevgiyi, özlemi görememişti bile...

“Ben kendisini çok iyi tanıyorum efendim. Tanıştırmanıza gerek yok.”

Sözlerden sonra herkes daha dikkatli bakmaya başlamıştı ikiliye.

“Merhabalar Asel Hanım...”

Son kelimedeki vurgu kalbini parçalara bölmüş gibi acıtmıştı genç kadının. Onun gözlerinde gördüğü nefrete hazırlıklı değildi. Yüzünde gezinen gözler, küçükte olsa kendine ait bir iz aramıştı ama tek bir nokta bile yoktu. Akay'da gerçekten bitmişti. Bunu anlamak için ona bir kez bakmak yetmişti. Çevrelerindeki insanların dikkatli bakışları üzerlerindeyken dağılmaya hakkı yoktu. Bu yüzden en güçlü haline bürünüp “Merhaba Akay Bey...” diyebilmeyi başarmıştı.

“Demek tanışıyorsunuz. Bayan Ateş bundan bahsetmemişti.”

“İz bırakacak bir tanışıklık değildi. Unutmuş olması gayet normal.” derken üstten bir bakışla baştan aşağı süzmüştü genç kadını.

Her dakika orada olmak daha da zorlaşıyordu. Onun kendisini bu kadar önemsiz görmesi kalbine ağır gelmişti. “Haklısınız hafızam çok kuvvetli değil. Affedersiniz.”

“Akay, Asel Hanım takımın yeni ürünleriyle ilgilenecek. Kıyafet ve aksesuar konusunda kendisinin de bağlı olduğu şirketle anlaştık. Birkaç arkadaşın reklam ve katalog çekimlerinde rol alacak.”

“Umarım kulüp için iyi olur. Müsaade ederseniz özel işlerim vardı.”

“Tabi tabi gidebilirsin... Zaten çok yoruldun.”

“Sizi tekrar görmek güzeldi.” derken yüzünde aşağılar bir ifadeyle bakmıştı.

Onun bakışları içini üşütmüştü. Yıllardır onu ayakta tutan dalları kırılmış gibi biranda kendini yerde bulmuş hissediyordu. Onun hayatına devam etmesini hep istemişti ama içten içe küçücük de olsa onun içinde bir yerlerde olmayı dilemişti. Şimdi bunun ne kadar boş olduğunu görüyordu.

“Benim içinde öyle. Ayrıca maç için tebrikler.”

“Teşekkürler.”

Sonrasında yüzüne bile bakmadan oradan ayrılmıştı. Ardından bakarken bir kez daha yıkıldığını hissediyordu. Yıllar önceki yıkılmışlığı sanki yine yaşıyordu. Orada bulunmaya daha fazla dayanamayacağını anladığı anda müsaade isteyip, ayrılmış ve kendini dinleyebileceği odasının güvenli sularına gelebilmişti. İlk işi oğlunun yanına gitmek olmuştu. Onun varlığına her zamankinden daha da çok ihtiyacı vardı. Aşkının gerçekliğinin ete kana bürünmüş haliydi oğlu. Üzerindeki kıyafetleri bile çıkarmadan oğlunun yanına uzanmış ve saçlarının kokusunu içine çekmeye başlamıştı.

“Onu gördüm bir tanem. Babanı gördüm. Biliyor musun bu kez daha da ulaşılmazdı...” derken gözlerinden akan yaşlara engel olmayı bile düşünmemişti. Kalbi ağlarken, gözleri de buna katılmış çok muydu? Artık hıçkırıklarla ağlamaya başladığı anda, oğlunu rahatsız etmemek için kendi odasına geçmişti. Yatağın kenarına oturmuş, elleri yüzünde hıçkırarak ağlıyordu. İçindeki her şey dökülsün istiyordu ama tek bir şey bile çıkmıyordu kalbinden. “Bana onları söylemekte haklıydın aşkım. Sana... Sana çok acı verici şeyler söyledim ama sende bu kadar çabuk mu bittim? Hiç mi iz bırakmadım?” Sözlerine hıçkırıkları katılıyordu. Sonunda kendini biraz toparladığında banyoya girmişti. Aldığı duştan sonra yorgun bedenini yatağa bıraktığında aklında olan Akay’ın onu ilk gördüğündeki ifadesiydi.

“Eğlenmeye gidiyor muyuz?”

“Siz gidin bugün çok yorgunum.”

“Biraz önce çıkalım diyen sen değil miydin?”

“Öyleydi ama bu seferlik affedin beni.”

Arkadaşlarını atlatmış ve arabasına binmişti. Çalıştırıp hareket etmesi gerektiği halde bir türlü eli gitmiyordu. Kafasında her şey karmakarışık. Onu görmeyeli beş yıl olmuştu. Zorlu geçen tam beş yıl...

“Neden çıktın ki karşıma... Seni unutmak için bu kadar çabalamışken

neden?”

Gözünün önüne gördüğü ilk an gelmişti. Odaya girdiğinde, yavaş hareketlerle dönmeye başladığında her şey ağır çekim gibi olmuş olsa da, aslında öylesine büyük bir etki yapmıştı ki... Onu gördüğü an içinde ne fırtınalar kopmuştu. Ona dokunsa yanacak gibi hissettiğinden, elini tutmak için uzatamamıştı. Oradan kaçır gibi uzaklaşmak istemiş, zaten bunu da yapmıştı. Sonunda arabayı çalıştırıp evin yolunu tuttuğunda beş yıl sonra yeniden kalbinde büyük bir çarpıntı hissetmişti. Ama buna izin vermek gibi bir niyeti yoktu artık. Bu hatayı bir kez daha yapıp, onun çekimine girmeyecekti.

Geçmiş ve Akay'ı son gördüğü anı düşündüğü gecenin sabahı, yataktan kaldırdığı bedeni yorgunluk içindeydi. Bugün çekime katılacak futbolcularla tanışacak ve onlara en uygun ürünleri seçeceklerdi. Dünden sonra bu zor olacaktı ama yapması gerektiğinin bilinciyle hazırlanıp, ayarlanan yere gelmişti.

İçeri girdiği anda asistanının yanına gitmişti. “Ne durumdayız?”

“Her şey hazır Asel Hanım. Hiçbir sorun yok.”

“Futbolcular geldiler mi?”

“Gelmek üzereler.”

Konuşmanın üzerinden beş dakika geçmeden açılan kapıdan Barselona'nın ünlü futbolcuları girmeye başlamıştı. Karşılama için o tarafa yöneldiğindeyse gördüğüyle olduğu yerde kalakalmıştı. Şaşkınlıkla bakıyordu. Hani çekimlerde olmayacaktı? O zaman burada ne yapıyordu?

“Merhabalar Asel.”

“Hoş geldiniz Huan...”

Sonrasında tüm futbolcularla teker teker tanışmıştı. Genel olarak herkes

İngilizce bildiği için anlaşmada sorun çıkmamıştı. Son olarak Akay'a geldiğindeyse yine karşılıklı birbirlerine mesafeli bir duruşla bakıyorlardı.

“Zaten Akay’la tanışıyorsunuz.”

“Hoş geldiniz Akay Bey...” İçindeki tüm duyguları bir kenara itip, zorla elini uzatmıştı. Onun da karışık olduğunu görüyordu. Elini tutup, tutmamak konusunda bir karar aşamasında olduğu belli oluyordu. Bir adım yaklaştığında kararını da vermiş bir halde elini uzatmıştı.

“Hoş bulduk Asel Hanım.”

İkisi de beş yıl sonraki ilk dokunuştan inanılmaz etkilenmişti. Ellerini bırakmaları gerektiği halde birbirlerinin gözlerine bakmaktan bir türlü bunu akıl edemiyorlardı. Sonunda kendine gelen Akay, genç kadının elini bırakmıştı.

Ama bu yakınlık kimseye fark ettirmemeye çalışsalar da her ikisi içinde çok ağır gelmişti. Kendilerini rahatlatmak ister gibi bir kenara çekilmiş derin derin nefes aldıktan sonra başlamışlardı kendilerini bekleyen görevlere.

Herkes bir masanın etrafına toplanmış genç kadının söylediklerini dinliyordu.

Ekrana yansıyan modeller tek tek gösterilirken, bilgiler vermeye devam ediyordu. “Takım için en uygunun bu olduğunu düşündüm. Tabi sizin beğendiğiniz başka bir model varsa, onu da değerlendirebiliriz.” Karşısında oturan dünyanın en iyi futbolcularına, yüzündeki tebessümle bakmaya devam ediyordu.

Söz alan Lionel “Bence seçmiş olduğunuz takım tam bize göre. Hem rahat hem şık. Bizim için en önemli iki özellik. Çok sık seyahat edip, aynı zamanda da takım giymek zorunda olduğumuzda, bizi en çok zorlayan kıyafetlerdeki rahatsızlık oluyor. Bu göstermiş olduğunuz modelin tüm takım için ideal olduğunu düşünüyorum.”

“Bende Jack’e katılıyorum. Geçen seneki takımları hatırlamak bile istemiyorum. Yine aynı firmayla çalışılsa artık isyan bayrağını çekecektim.” diyen Arthur tüm arkadaşlarını güldürmüştü.

“Sanki aynı fikirde değildiniz. Benden önce isyanı sen çıkaracaktın Andrew.”

Gülen Andrew arkadaşının sözlerinden sonra onu “Haklısın” diyerek doğrulamıştı.

Karşılıklı konuşmalar ve sohbetler eşliğinde devam eden toplantı planlandığı gibi ilerliyordu. Birde kendisine o şekilde bakan Akay’ın gözlerindeki boşluğu görmek zorunda olmasa...

“Sen hiç konuşmadın Akay. Tabi sen ne giysen rahat ediyorsun. Zaten kıyafetlerden tek dertlenmeyen sendin.”

Arkadaşının kendisine takıldığını çok iyi biliyordu ama şu an nedense karşısındaki kadınla uğraşmak için büyük bir istek duyuyordu. Onun kendini bırakma nedenlerinden birinin de bu olduğunu bildiği için kırmak dağıtmak istiyordu. “Merak etmeyin Asel Hanım işinde çok iyidir. Bizleri her konuda rahat hareket edeceğimiz kıyafetlerle donatır.” derken alaycı bir ifadeyle genç kadına bakıyordu.

Onun kendisiyle eğlendiğini biliyordu. Güçlü olması gerekiyordu. Oğlu için güçlü olmalı ve her şeyi göğüslemeliydi. Kendine alayla bakan adama son yıllarda öğrendiği duygularını gizleme yöntemiyle ifadesiz bakmaya çalışarak “İşimde iyi olduğumu düşünmenize sevindim. Ayrıca hiç merak etmeyin, şimdiye kadar ki giydiğiniz kıyafetlerden daha özel ve güzelleri sizler için hazırlanacak.”

“Buna ne şüphe...”

“Şüphemiz olmaması çok güzel Akay Bey.”

“Acaba bizler için daha neler uygun gördünüz Asel Hanım. Beklentim yüksek...”

Konudan sapmadan konuşuyormuş gibi görünse de, her sözünün altında başka anlamlar yattığını seziyordu. Zaten bakışları karşısında ayakta durabildiğine bile inanamazken, üstüne gelen sözlerde işini zorlaştırıyordu. “Öyleyse hemen aksesuar kısmına geçelim.” derken yüzündeki sahte tebessümü sürdürmek her dakika daha da zorlaşıyordu.

“Andrew, o tam senlikmiş.”

Elindeki deri bilekliği ilgiyle inceleyen adam arkadaşının sözünden sonra ona dönmüştü. “Özel ilgi ne yaparsın.” dedikten sonra Asel’e bakıp “Kaç tane bilekliğim olduğunu bilmiyorum desem yalan olmaz.” diyerek gülümsemişti.

“Benimde erkekte en beğendiğim aksesuardır. Merak etmeyin birçok farklı model üzerinde çalışıyoruz. Eğer özellikle istediğiniz bir şey varsa belirtmeniz yeter.” deyip elindeki modellerin olduğu katalogu genç adama uzatmıştı.

İlerden onları izlerken tüm sinirleri ayağa kalkmıştı. Genç kızın arkadaşıyla konuşması ve gülerek elindekini uzatması tüm sinirlerini germişti. Hiçbir şey düşünmeden direkt yanlarına gitmiş ve Asel daha fark etmeden arkasında durmuştu. Genç kadın bulunduğu yerden ayağa kalktığı anda arkasında birini hissetmişti. Kim olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu. Bu yakınlık fazla gelmişti. Öne doğru adım atacağı anda kulağına gelen sesle olduğu yerde kalakalmıştı.

“Bakıyorum da erkekleri etkileme konusunda kendini epey geliştirmişsin.” Özellikle Türkçe konuşmuştu. Kimsenin onları anlamasını istemiyordu.

Doğru mu duymuştu? Bu adam ne diyordu böyle?

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sadece arkasındaki adamın duyacağı sesle cevap vermişti.

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Asel.”

“Ben sadece işimi yapıyorum.”

“İşin... Görü-”

Tam başka şeyler daha söyleyecekten Huan’ın sesiyle ikisi de bir kenara çekilmişti.

“Asel ben şunun üzerinde daha çok durulmasını istiyorum.” diyerek elindeki kataloga bakarak yanlarına gelmişti.

“Hangisi Huan?”

Gösterdiği şeye bakmak için ona doğru yönlendiğinde arkasında siniri daha da zıplamış bir Akay bıraktığından haberi bile yoktu.

“Şu...”

“Biliyor musun seninle aynı kafadanız. Ben de özellikle o ürünü göstermek istiyordum. Çok beğenerek yaptığım bir çizimdi.”

“Siz hangisinden bahsediyorsunuz?” Sergio Chloe yanlarına gelmişti.

Gösterilen şeyler onunda ilgisini çekmiş “Gerçekten güzel.” diyerek beğenisini dile getirmişti.

Sonrasında odadaki herkes bu konuda fikir birliğine varmıştı.

“Bu tişört görünümlü forma müthiş. Ama asıl derinlik katan kulüp armasıyla birleşmesiyle olmuş. Gerçekten çok güzel Bayan Ateş.”

“Ben de Nicholas’a katılıyorum. Aslında kulüpten formalarımızı tasarlamanızı da mı istesek?” Sözleri ortamda herkesi keyifle güldürmüştü.

Sonunda biten toplantıdan sonra tüm oyuncular memnun bir şekilde oradan ayrılmıştı. Ama gitmeden önce Akay’ın sinirli bakışlarından da nasibini almıştı.

Arkadaşlarıyla park yerine giderken akli hala Asel’deydi.

“Akay, Asel Ateş’i önceden tanıyormuşsun. İnsan böyle büyüleyici bir tanıdığı arkadaşlarından saklar mı?”

“Hey sen evlisin. Böyle bir istek senden gelemez. Clare söylerim yoksa.” Sözleri ile Arthur konuşmaya katılmıştı.

“Tanışsak dediysem sizin için demiştim. Yoksa başka bir niyetim yoktu.”

“Öyledir tabi Andrew.”

“Öyle tabi.”

Arkadaşlarının sözleri zaten sınırlarda olan sinirlerini daha da germiştir. Kendini tutmakta güçlük çekiyordu. Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği anda çalan telefon olacak nahoş şeyleri de önlemiş oluyordu.

“Efendim anne?”

“...”

“Ben iyiyim. Siz nasılsınız?”

“...”

“Her zamanki gibi iş güç. Ne olsun...”

Onlara şu an Asel’in orada olduğunu söylemek istememiştir. Onları çok üzmüştü. Bir kez daha bu durumun stresini yaşamalarını istemiyordu.

“...”

“Bende çok özledim.”

Giden arkadaşlarının ardından konuşarak kendide binmişti arabasına. Annesiyle yaptığı görüşmeden sonra kendini daha iyi hissetmişti. Aslında bugün buraya geldiğine bile inanamıyordu. Halbuki bu teklifleri genellikle kabul etmiyordu. Üstelik bu çekimler konusunda çok ısrar etmişler ama fikrini değiştirmesini sağlayamamışlardı. Ama onu bir kez görmek fikrini değiştirmesine yetmişti. Hemen telefon trafiğine girmiş ve çekimlere katılmayı ayarlamıştı. İçinden bunu sırf onu rahatsız etmek için istediğini söylese de, içindeki başka sesler bunun tersini fısıldıyordu. Yola koyulduğunda aklında gün içi olanlar vardı. Sonrasında da her şeyi tekrar tekrar düşünmüştü.

Herkes kendisine ayrılmış işlerle ilgilenirken, dalgın dalgın ortalığa dağılmış katalogları, fotoğrafları topluyordu. Yaptığı işin farkında değildi. Bu yüzden kendine seslenildiğini bile anlayamamıştı.

“Asel Hanım biz yaparız. Siz isterseniz gidebilirsiniz.”

“Efendim.”

“Biz yaparız diyorduk. Siz zahmet etmeyin.” Yaptığının o zaman farkına varmış ve karşısındaki adama tebessüm ederek hazırlanmak için yan odaya geçmişti. Odaya girdiği anda da çalan telefon tarafından karşılanmıştı.

“Efendim lan?”

“Nasıl geçti?”

“Çok iyiydi.” derken kendi için zor ama lan’ın istediği bir olay olduğunun bilinciyle konuşmuştu. “Hatta Akay Demir’de katıldı.”

“Şaka yapmıyorsun, değil mi?”

“Senin çok istediğin bir konuda şaka yapar mıyım?” Zaten bu konu şaka yapacağı bir şey değildi.

“Buna çok sevindim. Onunda çekimlerde olması çok önemliydi.”

Ah bu önemin onu ne kadar zorladığını, onu her gördüğünde bayılacak gibi olduğunu, her sözden sonra kalbinde hissettiği acıyı nasıl anlatabilirdi ki...

“Biliyorum lan. Ben de otele geçmek üzereydim.”

“Tamam ben seni tutmayayım. Ama sonra çalışmalar hakkında tam bir rapor istiyorum.”

“Olur. Görüşürüz...”

Şoföre gidelim dediğinde artık yorgunluktan ve stresten gerilen bedenini ayakları taşıyamayacak haldeydi. Otele geldiğinde oğlunun neşeli haliyle karşılaşmıştı.

Kollarına atlayan oğlunu büyük bir sevgiyle kucağına alıp “Nasılsın küçük aşkım?” derken saçlarının kokusu ve sıcaklığını çekiyordu içine. O olmasa hiçbir şeye dayanamazdı.

“Bugün çok güzel yerleri gezdik. Helen beni öyle güzel yerlere götürdü ki... Anne senle de gidelim tamam mı?”

“Tamam küçük kuşum.” diyerek bakmıştı. “Sen yine yemek yemedin, değil mi?” derken duyacağı yanıtı az çok tahmin ediyordu.

“Seni bekledim.”

“Ama sen küçüksün, böyle beklememelisin.”

“Ben küçük değilim bir kere. Erkeğim...”

Dört yaşındaki oğlunun sözleri onun yorgun ruhuna ilaç gibi gelmişti. “Benim küçük erkeğim.” diyerek kollarıyla daha da sarmalamıştı küçük Aral’ı.

Saatler sonra yemeklerini yemişler ve Aral’ın gün içinde yaptıklarını dinlemişti. Yorgun oğlu kafasını yastığa koyduğu anda uyumaya başlamıştı. Onun masum bir şekilde uyumasını izlerken, ne kadar zamandır böylesi bir uykuya hasret kaldığını düşünüyordu. Uyku arada uğruyordu. Geriye kalan huzursuz ve özlemle geçen gecelerden başka bir şey değildi.

Akay’la çalışmak zorunda kalmak gerçek bir sinir harbiydi. Genç adamın duygusuz halleri zaten zorluyordu, bunun üstüne imalı lafları da olayı daha da kötü hale getiriyordu. Burada geçireceği zamanın hiç kolay olmayacağı çok belliydi. Akay’la çalışmak ciddi anlamda onu zorlayacaktı. Olacaklardan en az zararla çıkmayı diliyordu ama bundan sonrası için hiçbir şey normal olmayacak gibi de bir hisle doluyordu.

29. Bölüm

Günü oğluyla geçirecekti. Bunun için çok memnundu. Üst üste yaşadığı şoklar yeterince zor olmuştu. Şu an ihtiyacı olan, kalan günler için biraz enerji depolamaktı. Bunun en iyi şekliyse, oğluyla olacağı zamanlardı.

“Evet bugün ne yapmak istersin?”

“Parka gidelim.”

Hiçbir zaman uçuk istekleri olan bir çocuk olmamıştı Aral. Bunu yine belli ediyordu. “Demek parka gidelim. Tamam gidelim. Sonra ne yapmak istersin bakalım?”

“Bana futbol topu ve futbol ayakkabısı alalım.”

Biranda duydukları şaşırmasına neden olmuştu. Tamam küçük oğlu futbolu seviyordu ama burada bu istekleri dile getirmesiydi onu şaşırtan. “Olur alalım. Ama onları şimdi ne yapacaksın?”

Asel’in şaşkınlığını gören Helen, soruya cevap vermişti. “Burada herkes futbolla yatıp, futbolla kalkıyor. Nereye gitsek her yerde futbol oynayan çocuklar, duvarlardaki resimler hepsi ayrı olay. Bu da Aral’ın futbol aşkını pekiştirdi diyebiliriz. Zaten yetenekli, çevresinden görünce de kendi de oynamak istedi. Buraya gelirken yanımızda bir şey getirmemiştik. Bu yüzden istiyor.”

“Evet, lütfen...”

“Alırım tabi ki oğluma.” dedikten sonra eline aldığı bardağından bir yudum aldığı anda küçük Aral’ın sözleriyle yutmayı unutmuştu.

“Akay gibi oynayacağım.”

Duydukları öyle fazla gelmişti ki, ağzındaki suda genzine gitmiş ve öksürmesine neden olmuştu.

“Annecim neyin var?”

“Önem... Önemli değil bir tanem.” derken endişeli oğlunu teselli etmek ister gibi sırtını sıvazlamıştı.

Şaşkınlıkla bakıyordu oğluna. Şimdiye kadar onun ağzından bu ismi duymamıştı. “Sen nereden tanıyorsun A... Akay’ı bakayım?”

“Resmini gördüm.” Heyecanla atılmıştı. “Onun formasından da alalım mı?”

Her söz kalbini kanatıyordu. Oğlu ilk kez birine hayran oluyordu ve bu da ola ola öz babası olmuştu. Şartlar başka olsaydı, daha küçüklüğünde o formayı babasının ona alacağını, antrenmanlara onu götürerek, oğlunun da kendi gibi futbol hastası olmasını sağlayacağını biliyordu. Ama kan çeker diyenlerin haklı olduğunu oğluyla görüyordu. Kendisi onun yanında hiçbir zaman futboldan bahsetmezken, oğlu babasının formasını isteyecek kadar futbola ilgi duymuştu.

“Alırız...” derken tek kelime dudaklarından çıkarken ateş olup, yakmıştı.

Sabah sabah yaşadığı şoklardan sonra biraz olsun kendine gelebilmişti. Günü Akay’dan uzak geçireceğini düşünürken, tam tersi olmuş, küçük oğlunun ağzından bu sefer onu duymuştu. Hangisiydi daha ağır olan... Kendisine değersiz bir şeymiş gibi davranan Akay mı yoksa tanımadığı babasına hayranlık beslemeye başlayan oğlu mu? Tüm duygular kafasını karmakarışık etmişti.

Gittikleri alışveriş merkezinin taraftar mağazasında oğlunun üzerine olan formayı seçmeye çalışıyorlardı. Küçük çocuk her şeye bayılmıştı. Onun üzerinde Akay’ın isminin yazdığı formayı görmek Asel’i kötü yapmıştı. Babasını hiç tanıyamayacak oğlu, bilmeden giydiği formayla karşısındaydı.

“Nasıl olmuşum?”

“Çok... Çok güzel oğlum.” derken boğazındaki düğüm konuşmasını engelleyecek kadar büyüktü.

Sonraki saatleri üzerinden çıkarmadığı formasıyla oradan oraya koşarak geçirmişti. Artık yorgunluktan adım atacak hali kalmadığına emin olduğunda bile kendisini şaşırtmayı bilmişti küçük Aral.

Saat geçip, yatağa yatırdığında uyuyan oğluna sevgiyle bakıp “Aynı baban gibisin. Yorgunluk ne bilmiyorsun. Benim mucizemsin bir tanem. Sen olmasan bu annen asla toparlanamazdı. İyi ki varsın güzel kuzum. İyi ki...”

O gün futbolcularla deneme çekimleri yapılacaktı. Bunun stresiyle erkenden geldiği alanda son kontrolleri de bitirmiş gergin bir halde beklemeye başlamıştı. Diken üstünde deyimine tam uyuyordu. Çevresindekiler bile ondaki gerginliği hissetmişti.

“Sakin ol Asel, her şey iyi olacak.” diyen asistanına nasıl diyebilirdi biraz sonra gelecek adam oğlumun babası, eski kocam ve tek aşkım diye. İçindekileri söyleyemediğinden sadece tebessüm etmekle yetinmişti.

Futbolculardan önce Huan gelmişti. Hazırlanan her şeyle yakından ilgilenmiş, çok beğendiğini hem sözleri hem de tavırlarıyla belirtmişti.

“Sizin firmayla çalışma konusunda en doğru kararı verdiğimizi görüyorum. Bu ürünler kulübe çok kâr getirecek. Bundan eminim.”

“Umarım öyle olur. Bizim isteğimizde bu.”

“Bu işe nasıl başladın Asel?”

Biranda sorulan soru şaşkınlıkla bakmasına neden olmuştu.

“Affedersin seni şaşırttım. Ama her şeyi aynı anda konuşmaya çalışmak gibi bir huyum olduğu söylenir.”

“Sorun değil. Aslında küçüklükten beri ilgimin olduğu bir konuydu. Sonrasında da bunu profesyonelliğe taşıdım ve okuluna gittim. Zaten staj için gittiğim birkaç yerden sonrada bu mesleğin tam bana göre olduğunu anlamam zor olmadı.”

“Senin kumaşlarla yaptıklarına da bayıldım ama deriyi ayrı tuttuğumu söyleyebilirim. Aksesuarlar konusunda çok başarılısın. Biliyorsun bizim gibi

kulüpler için ürün satışları önemlidir. Ne kadar çeşit olursa, o kadar iyidir. Sayende bu yıl çok şanslı geçecek.”

“Teşekkür ederim.” derken karşısındaki adamın nezaketine içten bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

Daha kimse gelmeden geldiğine inanamıyordu. Bir yanı içeri hemen gitmesini söylerken, diğer tarafı diğerlerini bekle diyordu ama o ne yapacağını zaten bilerek gelmişti. Kendinden emin adımlarla çekim alanına doğru ilerlemeye başladığında Huan ve Asel'i koyu bir sohbetin içinde bulmuştu. Gördükleriye yakıcı bir kıskançlıkla doldurmuştu içini. Birkaç dakika uzaktan onları izlemiş, bu daha da sinirlenmesine neden olmuştu.

Sinirle yanlarına yaklaştığı ikili onun geldiğini daha anlamamıştı.
“Merhabalar...”

Arkasından gelen sesle yüzündeki gülümseme donmuştu genç kadının.

“Gel gel Akay, bizde Asel'le mesleği hakkında konuşuyorduk.”

Huan'ın ona sesleniş şekli ilk dikkatini çeken olmuştu. Demek bu kısacık arada ilk isimleriyle hitap edecek kadar yakınlaşmışlardı. Tabi mesleği için her şeyi yapabileceğini söylerken, ondan bunun dışında bir şey beklemek mantıksızdı. O da işi garantiye almak için en önemli kişiyi kendine hayran bırakmıştı. Bunun için hiç zorlanmadığı da belli oluyordu.

“Asel Hanım için mesleğinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Doğru ya... Sizin daha önce tanışmış olduğunuzu hep unutuyorum. Kesin o zamanda çok yetenekli olmalı.”

“Haklısın yetenekliydi. Hem de her konuda.” derken geçirdikleri zamanlara ince bir vurgu yapmaktan geri kalmamıştı.

“Siz nerede tanışmıştınız?”

Sorular kendisine yöneltirse de, biraz önceki sözlerden sonra cevap verecek gücü bulamamıştı.

Bilmiş şekilde konuşmaya devam edense Akay'dı. "Aslında hanımefendi bilinçli ya da bilinçsiz epey sakar biridir." derken karşılaşmalarında sanki başka bir şeyler ima eder gibiydi.

"Hiçte sakar birine benzemiyorsun." derken Akay ve Asel'in hallerindeki tuhaflik dikkatinden de kaçmamıştı.

"Sakar biriyimdir. Akay Bey doğru söylüyor. Uzun hikâye..."

"Müsait olduğunda duymak isterim." derken bu üstü kapalı bir çıkma teklifi gibi gelmişti kulağa. Zaten bakışlarda bunun kapalıdan çok açık olduğunu gösteriyordu.

Akay bu görüntünün verdiği sinirle tam bir şeyler daha söyleyecekken takım arkadaşlarının gelmesiyle nahoş bir durumun ortaya çıkması önlenmiş oluyordu.

Tüm futbolcular kendileri için hazırlanan kıyafetleri giymiş, çekimler için düzenlenen yerde poz vermeye başlamışlardı. Asel hepsiyle tek tek ilgileniyor, onların en güzel pozları vermesi için yardımcı oluyordu. Sonunda sıra Akay'ın çekimlerine gelmişti. Sinirinden kravattı öyle çok sıkmıştı ki, bunun farkına bile varamamıştı. Asel gayri ihtiyari bir şekilde genç adamın yanına yaklaşmış, çok normal bir şeymiş gibi kravattını düzelterip, omuzlarını da ayarladıktan sonra bir adım geri çekilmiş ve yüzündeki tebessümle karşısındaki adama bakmaya başlamıştı. Ondan uzak olmaya çalışırken, resmen adamın burnunun dibine girdiğini de ancak o an anlayabilmişti. Kendisine bakan adam bu durumdan hiçte memnun görünmüyordu.

"Senden yardım istediğimi sanmıyorum."

"Ben-"

“Evet sen ne Asel?” Yüzünde tarifsiz bir ifade vardı.

“Şey... Ben... Çekim için yapmıştım.” Onunla bu yakınlığı çok istediği için oluşturduğunu söyleyemeyeceğinden bulduğu ilk yalana sarılmıştı.

“Senin şu çok önemli çekimine geçelim o zaman.” derken karşısındaki mahcup kıza üsten bir bakış atmıştı.

Sonraki saatler çekimlerle geçmişti. Asel öncesinde yaşadığı dakikalardan sonra tekrar kendini işine vermiş ve her şeyle en ince ayrıntısına kadar ilgilenmişti.

“Şunlarla da poz verirseniz bitecek.” derken Lionel’e güzel bir gülümsemeyle bakmıştı.

Karşısındaki kibar bayana “Hemen hazırlanıyorum.” derken aynı şekilde karşılık vermişti ünlü oyuncu.

Çekimler boyu onu izlemişti. Her şeyle yakından ilgilenmesi, en ufak detayları bile düşünmesi. Tanıdığı Asel’di. Onunla olduğu anlar gözünün önünden bir film şeridi gibi geçerken, onun ayrıntılara önem veren hareketleri bir bir aklına gelmişti. Şimdi de aynıydı. Ama o evdeki kadınla, bu kadının ya da öncesindeki kadının hiçbir benzerliği yoktu. Nasıl doğal görünüyordu. Kalbini parçalara ayırdığı zamanki başkalık yoktu üzerinde.

Bakışları takım arkadaşlarıyla ilgilendiği an daha da kararmıştı. Onun, arkadaşlarıyla samimi konuşmaları, onlara gülmesi, üzerlerindeki kıyafetlere küçük detaylar eklerken ki dokunuşları hepsi kalbini kor olmuştuk yakmıştı. O an tek istediği onu oradan başka bir yere götürüp, her şeyin hesabını sormaktı. Tamam da neyin hesabını soracaktı ki... Seni sevmiyorum... İstemiyorum deyip, aşkını ayaklar altına serdiği an, onu bırakmış bir kadına neyin hesabını soracaktı... O yanındayken tüm akliselimliğini kaybediyordu. Biran önce hayatından çıkmasını ve onu görmemeyi istiyordu. Ama kalbi buna da razı değildi. Kabul etmediği çekimlere, sonrasında katılma isteklisi olmasa onu görmeyebilirdi ama o ne yapmıştı, gidip çekimlere katılmak istediğini kendi belirtmişti. Tüm

yaptıklarının nedeni onu yıllar sonra karşısında görüp, yakın olmak istemekten başka neydi?

Biten çekimlerden sonra herkes giyinme odasındaaydı. Aralarındaki konuşmalar kıyafetlerden, Asel'e gelmişti.

“Oğlum bu nasıl bir kadın böyle?”

“Niye hayatında daha önce kadın görmedin mi?”

“Gördüm ama bunun gibisini değil.”

“Görende kadına âşık oldun sanır.”

“Aşk değil de, beğeni. Evli mi acaba?”

“Yüzüğü yoktu.”

Arkadaşlarının konuşmasından habersiz içeri girdiği anda kulağına çarpanlardan bir anlam çıkaramamıştı.

“Akay tanıdığına göre ona soralım.”

“Neyi soracaksınız?” derken merakla bakıyordu arkadaşlarına.

“Bayan Ateş hakkında ne biliyorsun?”

Biranda duyduğuyla soruyu soran arkadaşına tuhaf bir yan bakış atmıştı.

“Bu da nereden çıktı?” derken sesi içindeki karmaşıklıktan nasibini almıştı.

“Sergio kadından çok etkilenmiş. Evli değilse, şansını denemek istiyor.”

Gözleri giyinen adama sinirle kaymıştı. “Aklından bile geçirmesin!”

Sesindeki sertlik ortamdakiler tarafından anlaşılmış, hepsi ona bakmaya başlamıştı. “Neden evli mi?”

“Hayır.” derken biranda onun hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünmüştü. Evlenmiş olabilir miydi? Tamam da parmağında yüzük yoktu. O zaman sevgilisi falan var mıydı? Onun başka biriyle yakın olduğunu düşünmek bile tüm sinirlerini germeye yetmişti.

“O zaman sorun ne?” Bu sefer konuşan arkadaşına tuhaf bakışlar atarak Sergio olmuştu.

Mantıklı bir açıklaması yoktu. Arkadaşlarına o benim eski karımdı. Beni sevmediği için sadece bir hafta evli kaldık diyemeyeceğine göre geçerli bir mazeret sunamazdı. Hem onu ne ilgilendirirdi ki, Asel’i beğenmesi. ‘Beğenme’ kelimesi bile kafasında yankılandığı an sinirlerini bozmaya yetmişti. “İki gün sonra gidecek birine ne teklifiymiş bu?”

“Görende her sevgilimiz burnumuzun dibinde sanır. Mantıksızlaşma Akay...”

“Mantıksızlaşırsam ne olur?” İçinde kabaran öfke sesine de yansıyordu.

“Ne oldu? Yoksa geçmişten gelen başka şeyler mi var? Tanışıklığınız neye dayanıyor?”

“Bu seni ilgilendirmez.” derken karşısındaki adama gözlerinden ateşler çıkarak bakmaya başlamıştı.

Takım arkadaşı da geri adım atmaya istekli değildi. “O zaman benim ne yapıp yapmayacağım da seni ilgilendirmez.” derken imalı bir bakış atmıştı.

“Aklından bile geçirme!” Biranda patlamıştı. Birkaç adımda yanına yaklaştığı genç adama tepeden bakmaya başlamıştı.

Diğer takım arkadaşları, ikilinin arasındaki laf dalaşını şaşkınlıkla izliyorlardı.

Akay’ın bakışından etkilenmeyen Sergio’nun dudakları alayla kıvrılmıştı. “Burnuma başka kokular geliyor...”

Akay son duyduklarından sonra arkadaşının gömleğinin yakasını kavramış ve sinirle konuşmuştu. “Sana Asel’den uzak dur dedim!”

"Durmazsam ne olur?"

Ortaman gerildiğinin farkında olan diğerleri müdahale etmek için araya girmişti. "Bir kız için değmez. Hadi ayrılın."

Onun 'bir kız' dediğinin kalbine dokunmuş tek kadın olduğunu nasıl söylediler... Hala orada duran ve başka kimseyi kabul etmemesi için hükmünü sürdüren tek kadın... Onu sevmediğini söyleyen tek kadın...

Bu düşünceler olayı büyütmemesi gerektiğinin başka bir nedeniydi. Artık onunla bir ilgisi olsun istemiyordu. Bu yüzden de adı geçtiğinde kendini kaybetmemeyi öğrenmeliydi. O kendisini istememiş ve hayatına başkalarını dahil etmek istemişti. Bu yüzden de ona karışma hakkı yoktu.

"Ne istersen onu yap." dedikten sonra çantasını da alıp, hızla oradan ayrılmıştı.

Arkasından bakanlar şaşkınlık içindeydi.

"Bu da neydi şimdi?"

"Akay'ı tanımasam kadına âşık derdim. Ama onun bir kadına değer verdiğini daha önce görmediğim için bunun imkânsız olduğunu biliyorum. O sadece kadınlarla eğlenir. Belki kendi ülkesinden biri olduğundan böyle davranmıştır."

"Neyse ne... En iyisi o kadına bulaşmamak. Oğlum sende beğeni boyutunda kal. Zaten iki gün sonra gidecek. Git kendine başkasını bul."

Sonrasında hepsi de kafalarındaki soru işaretleriyle dağılmıştı.

Sinirden köpürüyordu. İçindeki bu karmaşayla arabayı Lara'nın restoranına sürmüş, sıkıntıyla her zaman oturduğu masaya geçmişti. Aslında neden buraya gelmişti ki... En iyisi şu an sinirini çıkarabileceği bir yere gitmekti.

"Hoş geldin..." Akay'ın yüzünü gördüğü an bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Bakıyorum hoş gelmemişsin."

"Şu an tek istediğim bir şeyleri kırmak dökmek."

"Öyleyse seni mutfak tarafından uzak tutmalıyım." derken gülümseyerek bakmıştı.

"Yok mutfak beni kesmez."

"O zaman yanlış yerdesin. İki blok ötede bir boks salonu var. Şu an tam ihtiyacın olan."

"Benimde aklıma geldi ama buraya geldim bir kere, sonrasında gitmeye erindim."

"Bu sinirin sebebini öğrenebilecek miyim?"

"Bu kadın beni deli ediyor. Hayatımı hep karıştırmak zorunda mı? Başka işi yok mu? Boş zamanlarında benim hayatımı mahvetmenin yollarını falan mı düşünüyor?"

"Akay yavaş ol. Sözlerinden hiçbir şey anlamadım."

"Kesinlikle bu kadının tek isteği acı çekmem. Biliyor musun bunda da başarılı oluyor." derken biraz önceki sıkıntının yerini hüzün almıştı.

Arkadaşını tek bir kişi bu hale getirebilmişti. Yoksa başka birisi mi çıkmıştı?

"Günlerdir gelmiyorsun. Sonra da fırtına gibi dalıp, etrafına esiyorsun. Neler oluyor Akay?"

"O geldi Lara... Asel burada. Hem de gözümün önünde. Uzansam dokunacağım kadar yakınımda."

"Ama bu nasıl olur? Hani onu görmüyordun?"

"Beş yıldan sonra ansızın çıktı karşıma. Sponsorluk için anlaşılan şirkette çalışıyormuş. Onu gördüğümde yıllar sonra yine dağıldım. Ama bana öylesine uzak ki..." derken dalıp gitmişti.

"Niye sana bunun hakkında bir şeyler mi söyledi?"

"Beni görmeye bile tahammül edemiyor. Üstelik gözümün önünde arkadaşlarımla flört ediyor." Sözler sinirle dökülmüştü dudaklarından.

"Flört mü ediyor? Buna emin misin? Yani bana tuhaf geldi de..."

"Eminim tabi. Sana neden yalan söyleyeyim?"

"Yalan söylüyorsun demedim ki Akay... Sadece sinirin olaylara düzgün bakmanı engellemiş olabilir.

"Ben gördüklerimin ne olduğunu biliyorum."

"Sen öyle diyorsan..."

"Onun hiçbir şeyi değilim Lara. Halbuki hala..." Cümlenin sonunu getirmeyi içinden bir şeyler engellemişti. "Boş ver... Seni de sıktım."

"Önemli değil. Sıkılmadım. Anlatmak iyi gelecekse dinlemeye her zaman hazırım. Arkadaşlar ne için var."

"Teşekkürler. Sanırım boks salonundan ziyade buraya gelmemin nedeni de şu an ellerimi kullanmaktan ziyade, içimdekini akıtmakmış. Teşekkürler..."

"Biraz rahatladıysan, çok güzel yemekler var."

"Bir şeyler gönder. Şimdi seçecek havamda değilim."

Dakikalar sonra önünde bir sürü yemekle karşı karşıyaydı. Ama normalinde bayılacağı bu güzellikler şimdi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Elindeki çatalla oradan oraya gönderdiği patlıcan dilimiyle uğraşırken, akıllı Asel'in görüntüleriyle baş başaydı.

30. Bölüm

Her şey tamamlanmak üzereydi. İki gün sonra yine evinin güvenli surlarına girecekti. Akay’la aralarında kilometreler olacak, onsuz günler tekrar başlayacaktı. Aklına son günlerdeki karşılaşmaları geldiğinde ağzında keskin bir tattı hissetti. Sevdiğinin gözlerinde nasıl büyük bir nefret vardı. Halbuki o gözlerin güzel bakmasına nasıl alışkındı. Biliyordu buna kendi neden olmuştu. Ama hepsi onun iyiliği içindi. Severek ayrılırken, sevdasını kalbine gömerken, her şeyi onun için yapmıştı. Geçen beş yılda Akay için bitmişti. Bunu net bir şekilde onun gözlerinde görmüştü. Fakat bu düşündüğünden de çok acıtmıştı içindeki âşık kadının canını. Kendi sevgisi hala ilk günkü gibi hatta oğlunun doğumundan sonra daha da artmıştı.

Gözleri oğlunun yatağının kenarında çıkardığı formaya takılmıştı. Üzerinden çıkardıktan sonra direkt atmıştı küçük Aral. Bu uyuyan kuzusuna sevgiyle bakmasına neden olmuştu. Melekler gibi uyuyan oğlundan kayan gözler avuçlarındakine odaklandığı an dalgınlaşmıştı.

Eline aldığı formayla birlikte yandaki kanepeye çöker gibi oturmuştu. Düz tarafını çevirip, elini isim kısmında gezdirirken, formayı burnuna yaklaştırmıştı. Akay’ın isminin yazılı olduğu formada, oğlunun kokusunu alırken, gözlerinden yine birbiri ardı damlalar dökülmeye başlamıştı. Her bir damla elindeki formaya düşüyor. Küçük kumaş parçası, üzerinde üçünden de bir şeyler barındıran bir hal alıyordu. “Aşkım seni seviyorum.” diye iç çekerken, oğlunun uyanmaması için hıçkırıklarını elini ağzına götürüp kapatarak engellemeye çalışıyordu. Ama bu içindeki acıyı daha da artırıyordu. Dökülen damlalar bile kalbinde bir rahatlama oluşturmuyordu. Yıllar sonra gördüğü sevdası ona iyi gelmiyordu. Unutmaya çalıştığı tüm anıları ortaya döküyor, vücudunun tekrar onu istemesine neden oluyordu. Sonunda gözyaşları daha da şiddetlenince kendini banyoya atmıştı. Yere çöküp, hıçkırıklar eşliğinde ağlarken, kalbindeki yangının hiç değilse azıcık da olsa azalmasını istiyordu. Fakat bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Sonraki gün yoğunluk üst düzeydeydi. Her şeyin kusursuz ilerlemesi için elinden gelen gayretle çalışmıştı. Tek istediği buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmaktı. Akay’la bir kez daha karşılaşmak istemiyordu.

“Seninle çalışmak büyük zevkti.”

“Aynı zevk bana ait.”

“Kulüp, kabul ederseniz yarın küçük bir kutlama yemeği vermek istiyor.”

“Kutlama yemeği?”

“Evet. Tanıdık kişiler olacak. Yöneticiler ve oyuncular...”

Kabul etmemenin çok büyük bir kabalık olacağını bildiği için mecburiyetten ‘evet’ demişti. Onunla tekrar karşılaşmak istemedikçe, işler tersine gidiyor ve karşılaşmak zorunda kalıyordu. Yine karşılaşacaklardı, bundan kaçarı yoktu. Zaten bir tarafı da gitmeden son kez görmek için yanmıyor muydu?

İşleri bitip, otele gittiğinde oğlunun boynuna atlamasıyla birkaç adım geriye gitmişti.

“Küçüğüm beni çok mu özlemiş?”

“Sıkıldım...”

“Oy kıyamam...”

“Helen’le gezmeye gitmediniz mi?”

“Gittik. Anne eve gidelim.”

“Küçük kuzum tamam yarından sonraki gün gideceğiz.”

“Gerçekten...”

“Gerçekten bir tanem.”

Sonrasındaki saatleri küçüğünü eğlendirmek için istediği oyunları oynayarak geçirmişlerdi.

“Tamam artık yatma vakti.”

“Ama biraz daha araba oynamak istiyorum.”

“Geç oldu bir tanem. Hadi.”

“Anneeee...”

“Beş dakika.”

“Tamam.”

Bu çocuğa hayır demek ne kadar zordu...

Ertesi gün akşamki kutlamanın sıkıntısıyla gözlerini yeni güne açmıştı. Son kalan işler hallolacak ve hazırlanmak için tekrar otele dönecekti. Sıkıntıyla geçtiği banyodan sonra odaya döndüğünde çalan telefona son anda yetişmişti.

“Kızım açmayacaksın sandım.”

“Banyodaydım İlknur.

“Eee ne yapıyorsun bakayım?”

“Ben... İspanya’dayım.”

“İspanya mı?”

“Evet. Sana anlatmıştım Barselona ile anlaşma arifesindeyiz diye.”

“Tamam biliyorum ama sen ne yapıyorsun orada?”

“Birkaç aksilik yüzünden ben gelmek zorunda kaldım.”

Arkadaşının sesindeki değişikliği almıştı. Dilinin ucuna gelen şeyi sormak istese de, onu üzebileceğini düşündüğü için yapamıyordu.

“Sorabilirsin.”

“Efendim?”

“İlknur sen beni, ben de seni çok iyi tanıyoruz. Bu yüzden aklındakini sorabilirsin.”

“Onu... gördün mü?”

“Gördüm.”

“Yani konuştunuz mu?”

“Buna konuşma denirse, konuştuk. İlknur...” Konuşmaya devam etmek için derin derin nefes alması gerekmişti.

“İlknur, biliyor musun onda hiç kalmamışım. Bana bakışlarını görsen...” Sözlerinin devamını getirememişti. Gözlerinden yine akmaya başlamıştı birbiri ardı damlalar.

Arkadaşının sesindeki hüznün öylesine yoğundu ki... Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Onun da artık kendi hayatı var. Hala sana takılı kalmasını beklemek bencillik olurdu.”

“Biliyorum ama kalbim yine de bunu anlamıyor. Aklım bana türlü oyunlar yapıyor. Ona yakın olmak tüm dengemi bozdu. Beş yıl boyunca inşa ettiğim her şey yerle bir oldu.”

“Canım ondan ayrılmayı sen istedin. Bu yüzden o da hayatına devam etmek zorundaydı. Şimdi ona bunun için kızamazsın.”

“Kız mıyorum ki... Sadece kalbim acıyor. Dediğin gibi ayrılmayı ben istedim ama geçerli nedenlerim vardı.”

“Ah kızım bu geçerli nedenleri bir türlü anlamadım ya zaten. Kaç yıl oldu ağzından bu sır bir türlü dökülmedi. Sana ne desem bilemiyorum. Aselim,

artık Akay senin geçmişinde kaldı bu yüzden önüne bakmalısın. Oğlun için bunu yapman gerekiyor.”

“Zaten Aral olmasaydı, her şey çok zor olurdu.”

Lafı değiştirmek en iyisiydi. “Ne yapıyor küçük kuzu?”

“Ne yapsın sıkılıyor. Getirirken gezmesi için türlü şeyler ayarladım ama hiçbiri çok hoşuna gitmedi. Arkadaşlarını özlemiş, evini özlemiş. Öncesinde gittiğim yerlere götürmek sorun olmuyordu ama artık yaşı büyüdükçe düzeninin bozulmasından hoşlanmıyor.”

“Olacak o kadar. Sende çocuğu her gittiğin yere taşımaktan vazgeç.”

“Yanımda olmazsa kendimi güçsüz hissediyorum. Ona bir şey olacak diye çok korkuyorum.”

“Asel bu korkular her zaman olacak. Ama onu bu kadar sıkarsan, çocuk gelişimini tamamlayamayacak. Lütfen artık oğlunu yaşıtlarıyla rahat bırak.”

“Haklısın. Bu arada senin cimcime nasıl?”

“Nasıl olsun keyfi yerinde. Geceleri mışıl mışıl uyuyor ama gündüzleri gözünü kırpmıyor. Bir dakika yanından ayrılmama izin vermiyor. Sanırım babasına daha düşkün.”

“Bu da nereden çıktı?”

“Gündüz uyuyan bebek anneyi, gece uyuyan bebek babayı severmiş. Anlayacağın kızım babasını daha çok seviyor.” deyip üzüntüyle iç çekmişti.

Arkadaşının sesindeki hayal kırıklığını almıştı. “Kızım sen ciddi misin?”

“Ciddiyim tabi. Dokuz ay karnımda taşıdım. Bin bir zorlukla doğurdum. Ama küçükhanım en çok babasını seviyor. Bu nasıl olur Asel?”

“İlknur Hakan’ı mı kıskanıyorsun?”

“Kıskanıyorsam ne olmuş?”

“Ciddisin?”

“Tabi ki de ciddiym.”

“İlknur zaten birkaç tahtanın eksik olduğunu hep söyledim. Bugün bu konuda ne kadar haklı olduğumu gösterdin ya... Pes doğrusu.”

“Yani tabi beni de seviyor ama karnı acıkınca aklına geliyorum. Yoksa bana hiç pas vermiyor.”

“Canım ya... Merak etme o sensiz olmaz. Senin kokunu duymadan değil bir gün bir saat duramaz.”

“Biliyorum ama nedense böyle garip huylar edindim. İnsan çocuğunu kimseyle paylaşamıyormuş. Kocasını bile olsa.”

“Sen merak etme cimcimem seni çok seviyor. Babayı daha az gördüğü için sana öyle geliyor.”

“Kusura bakma canım ya... Senide garip sorunlarımla sıktım.”

“Kafamı dağıtmama iyi geldin. Aklına bir şey getirme.”

“Hadi görüşürüz. Benimkinin karnı acıktı, aranmaya başladı.”

“Öp o pamuk yanaklarından. Kendine iyi bak.”

“Sen de iyi bak. Hiçbir şeyi kafana takma.”

“Görüşürüz...”

Kapanan telefondan sonra kafasında bir sürü düşünce dönmeye başlamıştı. Arkadaşının sözleri içinde bazı yerleri acıtmamış da değildi. Kendisi oğluna hem anne hem baba olmaya çalışırken, böylesi şeyleri hiç yaşamamıştı. Bu yüzden de tüm ilgiyi hep üzerinde görmüş, bu da kıskanması için bir neden oluşturmamıştı. Acaba Aral'ı, Akay'la büyütmüş olsalar neler olurdu diye çok düşünmüştü. Oğlunu bebekken Akay'ın kollarında hayal etmeleri, beslenmesinde yardım etmesi, gazını çıkarması, hatta bezini değiştirmesinde bile hayal etmişti. Hepsi de nasıl yakışmıştı ona. İlknur'un telefonundan sonra yine aynı düşüncelerin içinde bulmuştu

kendini. Ama bu sefer oğlu büyümüş ve babasıyla yapacakları şeylerde daha çeşitlenmişti. Fakat bunların hiçbirini babasıyla yapamayacaktı Aral. Bunun sıkıntısı, içine yeni bir hüznün bulutu getirmişti. Ah bu bulutlu havalar hiç günlük güneşlik olmayacak mıydı?

Aynanın karşısında son kontrollerini yaparken, elleri saçlarına gitmişti. Akay'dan sonra yine toplamaya başlamış, sadece yatarken serbest bırakır olmuştu. Ondan başka kendini beğendirmek istediği kimse yoktu ki... Bu yüzden neden açık bırakacaktı? Güzel bir topuzla toplanmış olan saçlarından sonra hazırды. Ama içinde de bir huzursuzluk vardı. Huan davete onu götürmeyi teklif etmişti. Tüm 'hayır'larını ustalıklı savuşturmuş ve sonunda da istediği cevabı almıştı. Çalan telefonda geldiğini haber veriyordu.

Çıkmadan sağ koluna dönmüştü. "Helen, bir şey olursa hemen ara."

"Merak etme. Gözün arkada kalmasın."

"Teşekkürler."

Aşağı indiğinde onu bekleyen adamla karşılaşmıştı. Kendisine beğeniyle bakarken, bunu gizleme ihtiyacı duymuyordu Huan. "Çok güzelsin." derken elini tutmuş ve dudaklarına götürmüştü.

Böyle yakınlıklar onun için fazlaydı. Ama onu kırmamak için tüm kibarlığı ile "Teşekkür ederim." demeyi başarmıştı. Şu an tek istediği, bu davetin hemen bitmesiydi.

"Gidelim mi?"

Dalgınlığından elini tutan adamın sözleriyle normale döndürebilmişti. "Affedersin..."

Tam çıkış kapısını yaklaştıkları anda Helen nefes nefese arkasından seslenmişti. "Asel bir saniye..."

Genç kadın o kadar efor sarf etmişti ki, nefesinin normale dönmesi için biraz beklemesi gerekmişti.

"İyi misin?"

"Evet şimdi iyiyim." derken elindeki telefonu uzatmıştı. "Bunu unutmuşsun."

"Çok dikkatsiz biri oldum çıktım. Teşekkürler. Sen olmasan ben ne yapardım." derken minnetle bakmıştı genç kadına.

"Lafı bile olmaz." derken gözleri yan taraftaki adama kaymıştı. Aynı anda da bakışları karşılaşmıştı. Helen küçük bir baş selamıyla karşısındaki adamı selamlayıp, kalbindeki kuş çırpınışları eşliğinde Asel'e dönmüştü. "Ben yukarı çıkayım." deyip, geldiği hızla ortadan kaybolmuştu.

Asel'in gözleri Huan'a kaydığı an, artık onun düşünceleri yüzünden endişelenmesi gerekmediğini anlamıştı. Çünkü Huan rüyalar âlemine dalmış ve hala Helen'in gidiş yönüne dalgın bakışlar göndermekteydi. Bunun verdiği rahatlıkla "Gidelim mi?" diyebilmişti.

"Şey... Ben..."

Anlayışla gülümseyip yürümeye başlamışlardı. Ama Huan'ın değişen hali de dikkatinden kaçmıyordu.

"Asel... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabi ki de..."

"Telefonu getiren bayan... Yani o kimdi?"

Oğlunu kimseyle paylaşmadığı için Helen hakkındaki hisleriyle konuşmuştu. "Yakın bir arkadaşım."

"Arkadaşın demek..."

Bu konu hakkındaki son sözleri bu olmuştu.

Yol boyu onun konuşmasını dinlemiş olsa da, kendisi ancak kısa cevaplarla yetinmişti. İçinden daha fazla konuşmak için en ufak bir istek yoktu.

Geldikleri yer çok şık bir mekândı. İçerde ilgiyle karşılanmıştı. Herkesle selamlaşmış, kısa da olsa sohbet etmeye çalışmıştı. En kötüsü de Akay'ın bakışlarını her an üzerinde hissetmekti. Genç adam bazı zamanlar gözünü kırpmadan değişik ifadelerle bakıyordu. Diğerlerinin bir şeyler anlayacağı endişesi de sıkıntısını artırmıştı.

“Sıkılmışsın.”

Arkasından gelen ses bugün duyduklarının en iyisiydi. “Santiago...”

“Beni gördüğüne bu kadar sevindiğine göre, seni çok sıkmış olmalılar.”

“Gitmeden seni görebildiğime sevindim.”

“Bu fırsatı kaçıramazdım. Gel şöyle geçelim.”

Geçtikleri köşede keyifli bir sohbet başlamıştı. “Yaptıklarını gördüm. Etkilendim doğrusu.”

“Senden bunu duymak çok güzel.”

“Başarı her zaman takdir edilmeli.”

“Teşekkür ederim.” Kulağı yanındaki adamda olsa da, ara ara gözleri karşıdan kendisine bakan adama kayıyordu. Karşılaşan gözleriniyse, aynı hızla çekiyordu geriye.

“Çok mu yakındınız?”

“Efendim?”

“Akay’la... Çok mu yakındınız?”

Şimdi hem gözleri hem de kulaklarıyla dönmüştü Santiago’ya. Yaşlı adamın gözlerinin içine bakarken değişik şeyler hissetmişti. Sanki aklındaki her şeyi okuyormuş gibi bir hisle kaplanmıştı.

“Ben çok sevdim... Bu yüzden bu bakışları nerede görsem tanırım.”

“Ben...”

“Bu senin özelin. Bana açıklama yapmana gerek yok.”

Gözlerine baktığı adama içindekileri anlatmak için ne kadar büyük bir ihtiyaç duyuyordu. Bunu yapamayacağını bilse de, engelleyemiyordu. Sadece derin nefes alış verişine eşlik eden acı bir gülümsemeyle, gözlerini kapatıp açmış ve kafasını bir aşağı yukarı hareket ettirerek verebileceği tek cevabı vermişti.

Sonrasında konu başka yerlere gitmiş olsa da, hala nasıl olup da, onun bunu anlamış olduğunu düşünüyordu. “Santiago...”

“Hadi sor...”

“Nereden anladın?”

“Senin üç katı yaşım var. Bırak da o kadar olsun.”

“Affedersin. Karını çok mu sevmiştin?”

“Sevgi... Bizimki değişti. Gördüğüm an tutuldum, sonrasında da bu tutukluluk bir ömre döndü. O yanımda olmasa da ben hala onlayım. Bazıları erkelerin çok aşık olduğunu söyler ama bizlerde sevince tek kez severiz. Yeter ki, gerçekten buna layık birini bulalım. ”

“Seni de üzdüm.”

“Onu konuşmak beni üzmez. Asıl onu unutmak üzer. Bunun olmaması içinde elimden geleni yapıyorum.”

Yanlarına gelen Huan, bu konunun sonunun geldiğinin habercisi olmuştu. “Bay Santiago müsaadenizle...”

Yaşlı adam ellerini iki yana açıp vermişti iznini.

“Asel seni biriyle tanıştıracam.”

Kendine şaşkın bakışlar atan kadını küçük bir hareketle tersi yöne döndürmüştü. “Bayan Rita Benz, İspanya’nın en önemli modaevinin sahibidir. Çalışmalarını ona göstermişim. Çok beğenmiş. Seninle görüşmek istiyor.” Konuşarak orta yaşlı bir kadının yanına gelmişlerdi.

“Rita...”

Kadın sese döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

“Merhabalar...”

“Merhaba Bayan Benz.”

“Huan senden çok bahsetti. Çizimlerin sıra dışı. Özellikle deri ile yaptıkların konusunda yorumsuzum.”

“Teşekkür ederim.”

Aralarında moda üzerine keyifli bir sohbet oluşmuştu. Rita’nın eğlenceli kişiliği ve keyifli kahkahaları da konuşmalarını renklendirmişti.

Gözleri Asel’in üzerindeyken çalan telefonunu bile duymamış, birinin uyarmasıyla ancak fark etmişti. Telefonun açma tuşuna bastığında gözleri hala ondaydı.

“Efendim Ersin?”

“Ne yapıyorsun?”

“Kulüp bir yemek düzenledi. Oradayım.”

“Eğlenceli mi bari?”

“Ne demezsin...” derken karşısında gülümseyen Asel’e gözlerini kırpmadan bakıyordu.

“Sesin sıkkın geliyor, bir şey mi oldu?”

Ona Asel’i gördüğünü söylemeye niyeti yoktu. Zor günlerinde yanında olan arkadaşı, bunu atlatması için elinden geleni yapmıştı. Şimdi tekrar kendisi için endişelenmesini istemiyordu.

“Bir şey yok. Sen ne zaman geliyorsun?”

“Yarın orada olurum.”

“Tamam, o zaman görüşürüz.”

Sakin bir köşeye çekilmiş, çevresindekilere fark ettirmeden bakmaya devam ediyordu. Ara ara konuşmak için gelenler yüzünden bu biraz sekteye uğrasa da, gece boyu her yaptığını kafasına kazımişti.

İlerleyen vakitle birlikte gecede sonlanmak üzereydi. Huan'ın ısrarlı bırakmak istemesini, kibarlıkla geri çevirmişti. Sonunda herkesle vedalaşıp, çıkış kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı. Adımlarını mümkün olan en hızlı şekilde atarken, biranda kolundan tutulup yan tarafa çekilmesiyle şaşkınlıktan donup kalmıştı.

31. Bölüm

Gece boyu Asel'i izlemiş, her dakika içindeki kıskançlık daha da artırmıştı. Onun başkalarıyla yaptığı keyifli sohbetler ve kendinden esirgediği gülümsemesini onlara hoyratça dağıtması içindeki yangını körüklemeye yetmişti. Üstelik herkesle vedalaşıp, kendisine kuru bir baş selamı vermesiye bardağı taşıran son damla olmuştu.

Genç kadının kapıdan çıktığını gördüğü an hemen arkasından yürümeye başlamıştı. Neyse ki, herkes kendi halindeydi de kimse onunda ayrıldığını fark etmemişti. Asel neredeyse çıkışa gelmişti. Hemen bir şeyler yapmazsa, baş başa konuşacakları bir yer olmayacaktı. Yan taraftaki sakın

köşeyi gördüğü an, gözleri parlamıştı. “Şimdi nasıl kaçacaksın bakalım?” deyip gülümsemiş, kolundan tuttuğu gibi yan tarafa çekmişti. Genç kadını, kendiyile duvar arasına sıkıştırmıştı.

Gözlerinde öncesinde beliren korku, biranda şaşkınlığa dönmüştü. “Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sadece veda etmek istemiştim.”

“Sana... Sana veda ettim ya...” derken bu yakınlık fazla gelmişti.

“Sen ona veda mı diyorsun?”

Genç adamın sözlerinden çok bakışlarından çekinmişti. Bunun verdiği tedirginlikle konuşmuştu. “Beni çabuk bırak Akay!”

“Bırakmazsam ne olur?” derken eğlendiği her halinden belli oluyordu.

“O zaman ne olacağını görürsün...”

“Buna cesaret edemezsin. Ne diyeceksin? Akay beni köşeye sıkıştırdı mı?” Yüzünde beliren gülümsemeyeyle tüm duyularını harekete geçmişti.

“Sana beni bırak diyorum!”

Akay, genç kadını tutan elini çekmiş ve Asel’in diğer tarafından duvara dayamıştı. “İşte bıraktım.”

Bu yakınlık Asel’i daha da panikletmişti. Bir şey yapamayacağını bilmekse bu paniği artırıyordu. “Lütfen bırak beni...” Bu sefer sözleri yalvarır gibi çıkmıştı.

Asel’in yüzündeki korkmuş ifade biranda daha da sinirlenmesine neden olmuştu. “Ne oldu içerde çok neşeliydin? İstedığın her şeyi yapıyordun. Santiago’yu bile kendine hayran bıraktın. Adamın resmen içine düşecektin.”

“Sen neden bahsediyorsun?” derken sesi şaşkınlıkla çıkmıştı.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Yaşlı bir adamla bile flört edecek kadar mı alçaldın?”

“Ben kimseyle flört etmedim. Sadece konuştuk.”

“Tabi adama nasıl baktığını gördüm.” O anların görüntüsü, sinirle gözlerinin kısılmasına yetmişti.

Onun kendi hakkında yanlış düşünmesi çok canını acıtmıştı. “Biz sadece eşini konuştuk.”

“Hadi ona inandım. Kaç gündür Huan’la olan ne? Adam resmen sana kur yapıyor, sende izin veriyorsun.”

Sözler fazla gelmeye başlamıştı. Bu adam kendini ne sanıyordu? Duyduklarının verdiği sinirle konuşmaya başlamıştı. “Sen kimsin de bana hesap soruyorsun? Benim ne yaptığımdan sana ne?”

“Ben kim miyim? İstersen hatırlatayım eski karım...” son kelimeler dudaklarını yakar gibi dökülmüştü.

“Evliliğimiz gerçek bir evlilik değildi. Zaten hemen boşandık. Bu yüzden senin eski karın falan değilim.” Sözlerinin saçma olduğunu bilse de, aklına başka bir şey gelmemişti.

Duyduklarından sonra bu seferde yavaşça genç kızın kulağının yakınına kadar gelmişti. “Bir haftalık evlilik yaşamış olabiliriz ama bunun her anını çok iyi değerlendirdiğimizi düşünüyorum.” Geri geri çekilip gözlerinin içine bakarak “Sence?” dediğinde eski anılarda gözlerinin önünden geçmeye başlamıştı.

Onun neden bahsettiğini anlamış, aklına gelenlerle yüzüne ateş basmıştı. Akay ne yapmaya çalışıyordu bir türlü anlayamıyordu. “Hepsi geçmişte kaldı. Bırak gideyim.” derken çok çaresizdi.

“Bırakacağım ama önce gerektiği gibi vedalaşmalıyız.” Sonrasında daha genç kadın ne olduğunu anlamadan dudaklarına kapanmıştı. Bir haftanın verdiği duygu yoğunluğuyla genç kadının dudaklarını sahiplenmişti. Her aklına gelenle daha da baskı uyguluyordu. Ama bu dokunuş kendisi içinde hiç iyi olmamıştı. Yıllardır unutmaya çalıştığı her türlü duyguyu, ihtiyacı gün yüzüne çıkarmıştı. Bırakması gerektiğini biliyor ama bir türlü bırakamıyordu. Artık ciğerleri isyan ediyordu. Sonunda kendini küçük bir mola için geri çekmiş ve birkaç saniye içinde tekrar genç kadının

dudaklarıyla buluşmuştu.

Asel olanlara inanamıyordu. Yıllardır onun dokunuşlarını hayal etmiş ve şimdi sevdiğinin özlediği dokunuşlarına kavuşmuştu. Bu içinde büyük bir depreme neden olmuştu. Ona karşılık vermemesi gerektiğini biliyordu ama içindeki aşık kadını durdurmak kolay değildi. Teslim olursa, bu herkes için kötü olacaktı. Aklına Ersin'i getirmişti. Onun neler yapabileceğini biliyordu. Şimdi endişelenmesi gereken bir kişi daha vardı. Oğlu için her şeye katlanmıştı. Şimdi de oğlu için bu yakınlığa karşılık vermeyecekti. Ama ayakları artık onu taşımıyordu. Akay bir anlık geri çekildiğinde düşecek gibi olduğundan onun kollarına tutunmak zorunda kalmış, bu da genç adamın kendini beğenmiş gülümsemesine neden olmuştu. Tekrar dudaklarına kapanan adamı bu sefer aklındakilerin gücüyle geriye itmeyi başarmıştı.

“Bunu bir daha yapayım deme!”

Bir ara bu yakınlığın onu da etkilediğini anlamıştı. Bu yüzden de buna tutunup konuşuyordu. “Merak etme öyle bir niyetim yok. Vedalaşmamızı yaptığımıza göre gidebilirsin.”

“Sen...”

“Evet ben neyim eski karım?”

Hiçbir şey söylemeden sadece öfkeli bir bakıştan sonra kapıya doğru hamle yapmıştı. Öncesinde kendisini tutacağını sanmışsa da, attığı adımlardan sonra bunun için endişelenmesi gerekmediğini anlamıştı. Gözlerinden akan yaşlarla kendini bekleyen arabaya bindiğinde aklındaki her şey daha da karışmış, kendini çok değersiz hissetmişti. Bu yakınlık onu böylesine dağıtmışken, karşısındaki adamın bundan etkilenmeden, kendiyile dalga geçebilmesi kalbindeki yarayı daha da büyütmüştü.

Otele geldiğinde gözyaşları hala dinmemişti. Kendini banyoya kapatıp, olduğu yere oturmuştu. Onun çevresinde her günü aynı geçiyor gibiydi. Bir haftadır buradaydı ve olan hep buydu. Gündüzleri onunla karşılaşp, sonrasında geceyi onun yüzünden gözyaşlarıyla geçirmek... Bu kadar severken bu nasılda zor oluyordu. Kendine neler demişti inanamıyordu. Santiago'yu bile ayarttığını söylemişti. Her duyduğu hala kulaklarında çınılıyordu. Bu da hıçkırıklarının ardını kestirmiyordu.

“Kahretsin... Seni çok seviyorum.” derken elleri Akay'ın öptüğü dudaklarına

gitmişti. Ona karşı koymaya çalışmak nasılda zordu. Hala sıcaklığını hissetmek kendini daha kötü yapıyor ve ağlamasının şiddetlenmesine neden oluyordu.

“Akay seni çok özlüyorum. Sensizlik acıtıyor beni. Ben ne yapacağım aşkım? Zaten beş yılı zor geçirmiş, kendimi bir şeylere alıştırmışken, senin yokluğuna yeniden nasıl alışacağım? Tekrar şiddetlenen ağlama nöbeti daha da artmıştı. Ellerini yüzüne kapatıp, dizlerini de karnına çekmişti. Çaresizlik içinde ağlarken elinden bir şey gelmeyeceğinin bilinciyle tekrar yüzleşmek zorunda kalmıştı gerçeklerle. Ona düşen çok severken onsuzluktu. Alışmalıydı... Alışacaktı... Ama bu hiç kolay değildi... Başarabileceğini ise hiç sanmıyordu.

Arkasından bakarken dağılmıştı. Ona dokunmakla hata ettiğini anlaması zor olmamıştı. Ama gördüğü ilk andan beri tek istediği buydu. Kendini ne kadar tutmuş olsa da, bugün bunu başaramamıştı. Hem onun başkalarıyla yakın konuşması, hem de yarın gidecek ve onu göremeyecek olması her şeyi tetiklemişti. Yaptığından pişman değildi ama yıllar sonrasında yaşanan bu anlar kendisine iyi gelmemişti. Daha fazlasını istemesine neden olmuş, bunu alamayacağını bilmekte tüm sinirlerine baskı yapmıştı. Nasıl olsa bir daha görmeyeceğim diye düşünürken, sıkıntıyla iç çekip kendini duvara yaslamış ve kafasını geriye atmıştı. Hiçbir şey bundan sonra eskisi gibi olmayacaktı. Yine onu unutmaması gerekiyordu. Zaten Asel, onu unutmuş olduğunu her fırsatta belli etmeyi bilmişti.

Eve gittiğinde aklında yine o vardı. Biliyordu artık ondan kurtuluş yoktu. Zaten beş yıl boyunca hangi gün onu untabilmişti ki... Halbuki unutmak için her şeyi denemişti. Daha güzel kadınlarla çıkmış, hayata kaldığı yerden devam etmeye çalışmış, çok başarılı olmuş, dünyanın saygısını kazanmıştı ama onunla geçirdiği zamanlardaki mutluluğun yanına bile yanaşamamıştı. Hayalini kurduğu kupalara ulaşmış, üstelik altın kramponla ödüllendirilip, yılın futbolcusu seçilmişti. Fakat hiçbiri onun evlenme teklifini kabul edip, onunla olduğu zamanlara denk bir mutluluk getirmemişti. Geçen beş yıl kimine göre başarılarıyla, mutluluklarıyla dolu dolu geçmiş gibi görünse de, aslında tamamen bir boşluktu.

Gözleri duvarlardaki birbiri ardı ödüllere ve anısı olan kıyafetlere gittiğinde hiçbirinin boynunda asılı duran zincirdeki gibi bir anlam barındırmadığını biliyordu. Kravatını sinirle çıkartıp, düğmeleri koparır gibi açtığında avucuna aldığı evlilik yüzükleriyle elini sıkış ve kendini yakındaki koltuğa bırakmıştı. O yüzükleri taktıkları anı hatırlarken yüzünde beliren gülümseme, yüzüklerin tekrar eline verilme hayaliyle yerini sert bir ifadeye bırakmıştı. Kaç kez bu zinciri kırmış, takmayacağını söylemişti ama başaramamıştı. O günlerin gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bunu da yüzükler sağlıyordu.

Elindeki Asel'in yüzüğünü sevgiyle okşarken "Hani hiç çıkarmayacaktın. Hep parmağında olacaktı... Neden aşkım... Neden bize bunu yaptın?" derken gözünden akan yaşlar elindeki yüzüğe dökülmeye başlamıştı. Hayatında hiç ağlamadığı kadar ağlamıştı. Güçsüzlüğünü kimsenin anlamasını istemediği için genellikle hep yalnız olmayı seçmişti. Ailesinin düzelene kadar yanında kalma isteğini onlara böyle görünmek istemediği için kabul etmemişti. Çok zor günler atlatmıştı. Aklına yine beş yıl öncesi üşüşmüştü.

"Akay daha ne kadar böyle devam edeceksin? Kendini bitirdin oğlum."

Annesinin üzüntüsünü anlıyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Sanki ruhu çekilmiş, sadece et parçası olarak kalmıştı bedeni. Hiçbir şey hissedemiyor, yaşadığı zamanın durağanlığına isyan etmek istiyordu. Ama buna bile hali yoktu. En sevdiği şey olan futbol bile artık zevk vermiyordu. Asel giderken, yaşama sevincini de götürmüş, ona manasız geçen günleri bırakmıştı.

Onun "seni sevmiyorum" sözleri hala kulaklarındaydı. Onda hiç iz bırakmadığına inanamıyordu. Bu imkânsızdı. Hayatına bugüne kadar birçok kadın girmişti. Tepkilerinden, neyi neden yaptıklarını anlar olmuştu. Ama tanıştıklarından, o son güne kadar Asel'de bu düşüncelerini destekleyecek bir şey hissetmemişti. Onun gözlerinde gördüğünün 'aşk' olduğuna emindi. Ama o son gün... İşte her hesabı altüst eden oydu. O gün tüm ezberleri bozulmuş, neye inanacağını şaşırmıştı. Karşısında o sözleri söyleyebilen kadın, onu sevmiş olamazdı ki... O zaman nasıl güvenmişti? O kadar mı gözleri kör olmuştu? Hiçbir şey anlamıyordu.

"Merak etme anne iyi olacağım." derken bunun gerçek olamayacak kadar uzak olduğunu bilse de, annesine son günlerde yaşattıkları yüzünden üzülüyordu. Hiç değilse onlar için toparlanmalıydı.

“Oğlum dilin böyle diyor ama gözlerin tam tersini söylüyor.”

“Annem çok sevdim. Hem de anlatamayacağım kadar çok. Bunun acısı bu yüzden böyle ağır. Ama oğluna güven. İyi olacağım ve onu unutacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

“Sen dersin inanırım. Hangi dediğini yapmadın ki...” Arkasını dönüp odadan çıkacağı anda seslenmişti annesine.

“Anne...”

Merakla bakan kadına “Sence... Sence beni hiç mi sevmedi?”diyebilmeyi başarmıştı.

Buna ne cevap verecekti ki... Sevdi dese oğlu tekrar ümitlenecek, sevmedi dese bu sefer üzüntüsü artacaktı.

“Aklından geçenleri biliyorum. Benim ne hissedeceğimi bir kenara koyup, gördüğün hakkında yorum yap... Lütfen...”

Oğlunun gözlerinin içine bakarken, aklıda tanıdığı kıza doğru yolculuğa çıkmıştı. Onu ilk gördüğünde nasılda sevmişti. Sonrasında da bu düşüncelerini hep destekler olmuştu Asel. Bir gün olsun onun sevgisinden şüphe etmek gelmemişti içinden. Ama sonrasında oğlunu getirdiği nokta ise ortadaydı. Derin bir iç çekişten sonra konuşmaya başlamıştı. “Seni ‘sevmedi’ desem onda bir tuhafılık var diye düşünürüm. ‘Sevdi’ desem o zaman olaylarda bir tuhafılık var derim. Yani oğlum bu konunun içinden bende bir türlü çıkamıyorum. Keşke yardımcı olabilseydim.”

“Oldun annem. Teşekkürler.”

Odadan çıkan kadının ardından bakarken, kararını da vermişti. Çektiği acı hep içinde kalacak olsa da, bunu kimseye belli etmeyecek, güçlü olacaktı. Önceliği mesleğine verip, en üst seviyeye ulaşacaktı. En kısa zamanda buradan gitmek en iyisiydi. Araya giren mesafe hem düşüncelerini rahatlatır, hem de çevresindeki insanları daha fazla üzmesine mani olurdu. Her şey planlanan gibi giderse, çok yakında yurtdışına transfer olacaktı. Bundan sonrası hiç değilse tek kişilik yalnızlığıyla baş başa olması olurdu.

Sıkıntıyla iç çektiğinde eski günlerden şimdiye dönüş yapmıştı. Çektiği

acının çevresine verdiği hüzne artık bir son vermesi gerektiğini anladığı anda, herkese oynadığı mutluluk oyununa başlamıştı. Bunda da epey başarılı olduğunu geçen yıllar göstermişti. Gerçeği sadece kendisi bildiği bir oyunun içindeydi yıllardır. Ama bugün o oyunda büyük bir delik açılmıştı.

İspanya'dan döneli üç gün olmuş ama hala o günü atlatamamıştı. Akay'ın kendisine sıradan bir kadın gibi davranmış olması kalbine fazla gelmişti. Ayrılırken ona ağır laflar etmesi gerekmişti. Bu yüzden onun ilgisizliğini hak etmişti ama hak etmiş olmak bunu kabullenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Yüreği buna isyan ediyordu.

“Yine dalmışsın.”

Ian'ın sesini duyduğu an tekrar elindekilere bakmaya başlamıştı.

“Boşuna uğraşma, aklını veremeyeceğin belli.”

“Ama bitirmem gerekiyor.”

“Sonra yaparsın. Kendini sıkıntıya sokma.” Karşısındaki kadına dikkatlice bakıp, konuşmasını sürdürmüştü. “İspanya'dan geldiğinden beri tuhafsın. Bir şeyler mi oldu?”

Ona gerçekleri anlatamayacağı için en iyi bahaneye sığınmaktan başka şansı yoktu. “Biliyorsun her şey iyi geçti. Sadece yorgunluğu atlatamadım. Sanırım sorun bu.”

“O zaman dinlen biraz.”

“Tamam da yetiştirmemiz gereken siparişler var.”

“Her şeye yetişemezsin. Biraz kendine vakit ayır. Gez, dinlen, birileriyle tanış.”

“Teşekkürler ben böyle iyiyim.”

“Sana Aral’ın babasını hiç sormadım. Anlatmak istememene saygı duyduğum. Ama aradan geçen bu kadar yılda hala onu unutamayıp, kendini her şeye kapatman iyi değil.”

“Ben böyle mutluyum lan. Hiçbir şeyim eksik değil.”

“Gerçekten değil mi? Böyle mi düşünüyorsun?”

En yakın arkadaşı olmuş adama yalan söylememek için bakışlarını kaçırmıştı.

“Daha ne zamana kadar böyle kaçak oynayacaksın?”

“Ben kaçak oynamıyorum. Oğlumla mutluyum. Başka birine ihtiyacım yok.”

“Kendin için kimseyi hayatına sokmuyorsun ama oğlunun bir babaya ihtiyacı olduğunu da biliyorsun.”

“lan-”

“Asel seni tanıdığımndan beri yas tutuyorsun. Belki de değmeyecek biri için kendini her şeye kapatıp, yaşıyorsun. Ama oğlunun ona babalık yapabilecek birine ihtiyacı var.”

“Aral’ın babası her şeye değerdi.” derken duygularını bastırmak için dudağını ısırarak zorunda kalmıştı.

“Rebecca’yla sana yardımcı olmaya çalıştık. Senin tanışmanı istediğimiz kişiler gerçekten sana ve oğluna değer verecek kişilerdi. Buna inanmasak yapmazdık.”

“Size çok şey borçluyum. En zor zamanlarımda bana destek oldunuz. Oğlumu büyütmemde yardımcı oldunuz. Kendi oğluna ne alsan, Aral’ı da düşündün. Bunlar için çok teşekkür ederim. Ama hayatıma birini alma konusu benim için imkânsız. Bunu anla.”

“Biliyor musun seni böylesine kendine bağlayan adamı merak ediyorum. Sanırım sevginin büyüklüğünü bilseydi, seni tek dakika bırakmazdı.”

“Kısmet lan... Belki bir gün size onu anlatırım.” derken derin bir nefes alıp vermişti.

“Hadi şimdi git biraz dinlen. Bu kafayla zaten bir şey yapamazsın.”

“Teşekkürler. Her şey için...”

Arkasından baktığı kadına çok değer veriyordu. Onun için her şeyin en güzelini diliyordu. Keşke elinden onun için bir şeyler gelebilseydi ama Asel bunu imkânsız kılıyordu. Aslında onu anlasa da, yine de belki değişiklik iyi gelir diyeydi tüm uğraşları. Eşi de, kendi de onun mutlu olmasını çok istiyordu.

Eve geldiğinde tüm vücudundaki yorgunluğu hissediyordu. Beden yorgunluğu önemli değildi. Dinlenen insan rahatlar ve her şey yoluna girerdi. Ama ruh yorgunluğu için bu geçerli değildi. Eğer ruhundaysa yorgunluk, ne yaparsan yap geçmez ve bu her anına yansiyarak sana eziyet ederdi. Son beş yıldır yaşadığı da bu değil miydi zaten... Kafasının içinde dönen özlem, oğlunun babasız büyümesi yüzünden çektiği azap, sevdikleri için endişeyle geçen beş yıl... Hepsi birleşip, ruhunda dinmeyen bir fırtına oluşturunuyordu. Şimdi geçmişte olduğu gibi, gelecekte bu fırtınanın dinmeyeceğinin göstergesiydi.

“Hoş geldin Asel.”

“Teşekkürler Helen. Ne yapıyor bizimki?”

“Bugün anaokulunda öğrendiklerini tekrarlamayı bitirdi. Peepee izliyor.”

“Yine mi Peepee?” derken yüzünü buruşturmuştu.

Onun bu hali gülümsetmişti karşısındaki kadını. “Yine Peepee. Biliyorsun çok seviyor.”

“Bilmez miyim? Sayesinde tüm bölümleri ezberledik. Neyse ki eğitici bir şey.” derken oğlunun bölümlerden sonra yaptığı hareketleri düşünüp

gölümsemişti.

“Aslında epey yararını görüyor diyebilirim. Çoğu şeyi kavramasında önemli etki yaptı bu çizgi dizi.”

“Hangi bölümü izliyor?”

“Büyük küçük karşılaştırılmasının yapıldığı bölüm.”

“Kaçarım yok en iyisi gideyim bakayım.” derken oğlunun özlemiyle salona doğru yönelmişti. Kapının önünde durup, içeri baktığında oğlunun pür dikkat ekrandaki görüntülere odaklandığını görüp, uzaktan onu izlemeye başlamıştı. Ekrandaki olaylara tepki vermesi, şarkıyı tekrar etme çabası ve keyifli gülümsemeleri şu an tam ihtiyacı olan şeylerdi. Biraz daha izleyip, yanına yaklaştığında küçüğünü de geldiğini fark edip ona dönmüştü.

“Anneeee...”

“Yine Pepee izliyoruz?”

“Ama çok güzel...”

“Demek çok güzel. Bende izleyeyim öyleyse.” Oğlunun saçlarına kondurduğu öpücüklerden sonra oturduğu kanepede onun keyifli hallerine eşlik etmeye başlamıştı bile. Biten programla birlikte bugünlük Pepee günü de bitmiş oluyordu.

“Acıktın mı?”

“Hı... hı...”

“Hadi bakalım yemeğe. Ama önce ne yapıyorduk?”

“Ellerimizi yıkıyorduk.” Oğlunun bilmiş konuşması gülümsemesini sağlamıştı.

“Evet, hadi bakalım banyoya.”

Sonunda masaya geçebilmişlerdi.

“Anne ne yaptık biliyor musun?” derken gözleri kocaman açılmış şekilde

bakmaya başlamıştı.

“Ne yaptınız?” Mimiklerini aynı oğlu gibi kullanmıştı.

“El kuklası yaptık. Çok güzeldi.”

“Sen yaparsın da kötü olur mu bir tanem benim...”

“Terry’nin ki de çok güzeldiiii...” Oğlunun son kelimelere vurgusu son günlerdeki en büyük zevkiydi.

“Aferin size...”

Yenen yemeklerden sonra, oğlunun sınıfında yaptığı çalışmalarıyla vaktin nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle oğlu, her gün onu daha da şaşırtıyordu. Zaten uykuya yatırmak tamamen zorlu bir görev olmaya başlamıştı. Bugünde uykusuz oğlunu uyutmayı başarmıştı. Büyük bir tebriki hak ediyordu.

Odasına gittiğinde son günlerin sıkıntısı yine kaldığı yerden mesaisine başlamıştı. Bezginlikle verdiği nefesten sonra yapmayacağım dediği halde, yine eli arama tuşuna gitmişti. Anahtar kelime yine her zaman ki gibi Akay Demir’den başkası değildi.

“Akay Demir’in son gözdesi.”

Ekranda gördüklerinden sonra yine içindeki yangının harının arttığı anlar başlamıştı. Onun başka kadınlara dokunmasını düşünmek bile tüm hücrelerine inanılmaz bir acı yaşatırken, her şeyin gerçek olduğunu bilmek üzüntüsünü daha da artırıyordu. Bunun için elinden bir şey gelmeyeceğini bilmesi en kötüsüydü. Onun yanında gördüğü her kadından sonra içinde bir şeyler ölüyordu. Bu gidişle yaşayan bir ölüden başka bir şey kalmayacaktı kendinden geriye.

32. Bölüm

Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Son günlerde aklı tamamen Asel’le doluydu. Zaten geçen beş yılın hangi anı onsuz olmuştu ki... İşin en kötü tarafı onu içinde yaşamaktı. Asel’i konuşabileceği kimse yoktu hayatında. Sadece evinin duvarlarıydı duygularına şahitlik eden. En yakın arkadaşı Ersin’e bile açamıyordu. Onun nedense Asel’den çok hoşlanmadığını düşünüyordu. Bu birliktelik bittiğinde rahatladığını hissetmişti arkadaşının. Belki de Asel’in bu şekilde davranacağını kendinden önce görmüşte olabilirdi. Belki başta Asel’i onunla konuşmuş olsa, her şey böylesine dallanmadan bir yere ulaşabilirdi. Ama ilişkileri boyunca çevresindeki herkesten uzak tutmuştu Asel’i. Bunu yaptığında sanki diğer ilişkilerinde olmayan rahatlığa ulaşacağını düşünmüştü. Bunda da başarılı olmuş ve sadece kendilerine özel anları paylaşmışlardı. Ama şimdi hepsi boş geliyordu.

“Yine dalmışsın...”

“Aklımdan bir şeyler geçiyordu. Önemli değil.”

“Öyle diyorsan...” Aslında aklından geçenleri öğrenmek istiyordu ama bunu dillendirmenin bazı şeyleri açacağını ve bu açılacak konunun da ikisine de iyi gelmeyeceğini biliyordu Ersin. Onun tekrar Asel’i düşünmesi en son istediği şeydi. Zaten bu beş yıl süresince onu aklından çıkarmasını sağlamak zor olmuştu. Şimdi tekrar aklına düşürmeye gerek yoktu.

Geçen senelerde her şey istediği gibi gitmiş ve Akay’ın başarısı sayesinde inanılmaz bir yere sahip olmuştu. Çok iyi bir menajerlik şirketini yönetiyor ve hayatın her güzelliğini yaşıyordu. Bunun devam etmesi içinde elinden geleni yapmaya niyetliydi. Beş yıl önce bir kumar oynamış ve bu kumarı kazanmıştı. Asel’e söylediklerinde gayet ciddiye. Şu an olsa yine aynı yapırdı. Bundan zerre şüphesi yoktu. Halbuki Akay yerine onu sevmiş olsa, Asel’i dünyanın en mutlu kadını yapabilirdi. Ama herkes gibi o da kapılmıştı Akay’a. Öyleyse başına gelen her şeyi hak etmişti.

“Evet nereye gidiyoruz?”

Arkadaşının sözünden sonra ona dönmüştü. “Nereye istersen?”

“Şöyle kafa dağıtacak bir yer hiç fena olmaz.”

Bunun ne demek olduğunu biliyordu. İstikamet belliydi. “Emrin olur.”

Gidecekleri yere yol alırlarken aklı da hala beş yıl öncedeydi Ersin’in. Asel’i sevmiştir. Ama onun Akay’la birlikte olduğunu öğrendikten sonra içindeki her şey yanmış ve ortaya sadece büyük bir boşluk çıkmıştır. Ancak ona acı çektirmek içindeki gururu kırılan adamı rahatlatmıştır. Ona kendi sözlerini kabul ettirip, Akay’ın hayatından çıkarmayı başarmasıyla hala övünüyordu. Zaten Asel, Akay’ın hayatında olsa, şu an elinde olan hiçbir şeye sahip olamazdı. Genç kadın sonrasında da kendini zorlamamıştır. Söylediklerini kabul etmiş ve Akay’ın hayatından tamamen çıkmış, sonrasında da hiç rahatsızlık vermemiştir. İnsandan anlardı. Bu yüzden onun kendine sorun çıkarmayacağını biliyordu. Bunun rahatlığıyla da sonrasında onu takip etme gibi gereksiz bir girişimde bulunmamıştır bile.

“Geldik.” Ersin dalıp gitmiş olan adama seslenmiştir.

Gözleri arkadaşından karşısındaki kapıya doğru kaymıştı Akay’ın. Şaşıla, rengârenk aydınlatmalı gece kulübü ona hitap etmiyordu ki... O sevdiğiyle geçireceği yılları istemiştir. Buna da yaklaşmıştı da... Ama her şey koca bir yalan çıkmış, sonrasında da bir enkaz bırakmıştır. Şimdi kimseye ona duyduğu gibi bir sevgi hissedemiyordu. Her şey günün getirdiği kısa eğlencelerdi. Buna eğlence demeyi bırakalı çok olmuştu. Çünkü yaptığı hiçbir şey zevkli gelmiyordu. Son beş yılda onu unutmak için sığındığı tenler sadece içindeki boşluğu daha da artırmıştır. Bu kadar yıldan sonra belki bir şeyler değişir diye umduğu anda çıkmıştır tekrar Asel ve her şeyi yine yerlerinden oynatmıştır.

“Buradan mı bakacağız?”

“Affedersin. Geçen ki maçta kaldı aklım.”

“Senin gibisini de görmedim. Oğlum maç bitti. Eğlenmene bak.”

“Haklısın.” derken arabadan inip, kapıya yönelmiştir.

İçeride yine bildik manzaralardan başka bir şey yoktu. Kadınların göz hapsiyle geçen bir gece dahaydı.

“Selam”

Gözünü odakladığı yerden seslenene çevirip baktığında biraz önce kendini izleyen sarışını yanında bulmuştu.

“Selam...”

“Yalnızsın.”

“Artık değilim.” derken çapkın bir gülümseme oturmuştu dudaklarına.

Birkaç boş konuşmadan sonra çıkışa gelmişlerdi. Zaten geliş amacı da bu değil miydi? Böyle gecelerin sonlandığı yer olan Ersin’in geldiğinde kaldığı eve yol almaya başladığında, aklında sadece Asel’e son dokunduğundaki tüm anıları silmekten başka bir şey yoktu. Ama içinde en ufak bir kıpırtı bile hissetmiyordu. Halbuki genç sarışın bunun için hem sözleri hem de vücut diliyle kendini tahrik etmeye çalışsa da, sonuç aynıydı. Eve geldiklerinde aklında Asel’in görüntüsü geçit yapmaya başlamıştı. Kızı öpmeye devam etse de sonuç değişmiyordu. Yine de azimle devam ediyordu kızın üzerindeki çıkarmaya. Fermuara giden ellerden sonra, elbise üzerinden düşmüş ve tüm güzelliğiyle karşısında kalmıştı sarışın. Bu güzellik bile bedeninde küçük bir arzu belirtisine neden olamamıştı.

Karşısındaki kızda bunu anlamış gibi şaşkın bakışlar atıyordu. Son gayretle kadının vücuduna dokunduğunda bunu yapamayacağını da anlamıştı.

Sıkıntıyla iç çekip konuşmaya başlamıştı. “Kusura bakma, havamda değilim.” deyip, evden çıkarken aklında sadece tek bir öpücükle bile tüm duygularında deprem etkisi yapan kadın vardı.

Arabaya binip, evinin yolunu tutmuştu. Şu an tek ihtiyacı olan üzerine sinen parfüm kokusundan kurtulup, kendini rahat yatağına atmaktı. Ah birde aklındaki kadın yine onu hapis ettiği yere dönseydi, her şey daha güzel olacaktı.

Sonunda evinin sakin sularındaydı. Üzerindeki çıkartıp, direkt duşa girdiğinde hala kendini rahatsız eden düşüncelerin girdabındaydı. Eline aldığı şampuanın kokusu burnundan girdiğinde aklına Asel’le olan anları gelmişti. Kendi kokusunu onun üzerinden almak gibisi yoktu. Sadece bunu düşünmek bile, biraz önceki sarışının çıplak halinden daha büyük bir etki oluşturmuştu bedeninde. İçindeki hislerle tek yapabildiği soğuk suyu açıp,

rahatlamaktı. Dışarıdaki havanın soğukluğuyla eş değer su vücuduna yayılırken, hissettiği ürpermeye bezgin bir nefes alıp, vermişti.

“Asel... Bu kadar yıldan sonra neden?”

Günler geçiyor, son yaşadığı psikolojik travma da yavaş yavaş etkisini azaltıyordu. Tek değişmeyen özlemiydi. Zaten o da son beş yılın ev sahibi değil miydi?

Yine işlerin içine gömüldüğü bir gündü. Son yıllar mesleği konusunda ona inanılmaz katkılar yapmıştı. Çizimler yapmak, kumaşları seçmek, modellerin tam olarak oturtulması... Kısacası tüm aşamalarda olmayı seviyordu. Bazen içindeki sıkıntıları kâğıtlara çizimlerle akıttığını hissediyor, bu da içten içe ona değişik bir his veriyordu. Hele çizimlerinin tamamlanmış hallerini görmek başka bir duyguydu. Bu kadar hüznün arasında hiç değilse, bazı şeylerde iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı olduğu anlarda, mesleğine daha sıkı sarılıyor ve sonunda herkesin beğenisini kazanan şeyler çıkıyordu ortaya. Yine böyle bir andı yaşadığı.

“Evet nasıl buldun?”

“Soruyor musun?” derken Ian elindeki çizimlerden gözlerini alamıyordu.

“Beğendin yani.”

“Beğenmek mi? Bunlar olağanüstü... Bu gidişle seni elimde tutamayacağım diye korkuyorum.”

Duydukları gururunu okşamış ve yüzünde hoş bir gülümseme oluşturmuştu. “Merak etme, hiçbir yere gitmem.”

“Bak bunu söz sayarım.”

“İstersen kâğıt getir imzalayayım.” derken karşısındaki adama duyduğu minnetle konuşmasını sürdürüyordu. Aklının ucundan bile başka bir yere gitmek geçmiyordu. Olduğu yerden memnundu. Hem Ian’ın markasıyla birlikte kendi işleri de geliyordu. Birlikte büyüyen çok önemli bir ikili

olmayı başarmışlardı.

“Senin ağzından çıkana güvenirim. Aslında seninle başka bir konuyu konuşacaktım.”

“Yüzünün aldığı şekle bakılırsa, önemliye benziyor.”

“Önemli. Biliyorsun Barselona’yla olan iş çok beğenildi. Talepler düşündüğümüzden fazla oldu. Her şey bu kadar tazeyken birde reklam filmi çekelim dedik. Arkadaşlarla yaptığımız müzakerelerden sonra konuyu kulübe açtım. Onlarda iyi olacağını düşündüler. Önümüzdeki hafta liglerinde bir hafta kadar ara varmış. Kısa bir Fransa tatili isteyecek birkaç oyuncuyu buraya gönderecekler.”

Daha yeni yeni atlatmaya başladığı duygusal karışıklıktan sonra yine bir karmaşanın ayak sesleriydi şu an kulaklarına gelen. Ian’ın neşesine tezat bir sıklıkla “Kimler gelecekmiş?” demeyi başarmıştı.

“Şu an kimlerin geleceği belli değil. Zaten takım Barselona kim gelse reklam için iyi olur. Tabi benim tercihim biliyorsun. Ama o zor. Adam katalog çekimlerine bile zor geldi. Buraya gelmesi hayal olur.”

Engelleyemediği sözler dudaklarının arasından fısıltı şeklinde dökülmüştü. “Umarım gelmez.”

“Bir şey mi dedin Asel?”

“Kismet dedim.”

Bu belirsizlik geçene kadar yine sıkıntılı günlere adım atmıştı. Birkaç gün içinde belli olacak demiş olsa da, bu günler onun için hiçte kolay geçmeyecekti. Bir yani kesin gelmez derken, bir yanıysa sırf kendisine inat diye gelebileceğini söylüyordu. Bu ikilemle geçen günlerden sonra gelecek kişilerin ismi de belirlenmişti.

“Bil bakalım ne oldu?”

“Ian nereden bileyim?” Arkadaşına söylemese de, şu an böyle şeylerin içinde olmaya bile hali yoktu.

“Tamam. Sıkı dur söylüyorum. Kulüple yaptığım görüşmeden hafta sonu

gelecekleri öğrenmiş bulunuyorum. Sergio Chloe, Nicholas Hugh ve Akay Demir bu hafta misafirimiz olacaklar.

Bu duyanların çok hoşuna gitmişti ama Asel biranda yerin ayaklarının altında kaydığını hissetmiş gibi en yakınındaki sandalyeye çökmüştü. Neyse ki, Ian o kadar duyduğu haberle iç içeydi ki, bunu anlamamıştı.

'Neden Akay? Neden bana bunu yapıyorsun? Sevmiyorsun bile... Yıllar öncesinin intikamını böyle mi alacaksın?' Dile dökülmeyen kelimeler kalbinde baskıya neden olup, tüm vücuduna ağır bir acı yayıyordu. Geçmek bilmeyen bir hafta yaşayacaktı. Kaçacak yeri olmadığını çok iyi biliyordu. Akay buraya kendi için geliyordu. Yine dengesini bozacak ve beş yıl önceki günlerin acısını çıkaracaktı. Başka hiçbir açıklama mantıklı değildi çünkü.

Bunu kabul ettiğine inanamıyordu. Duyduğu anda tek saniye düşünmemiş ve direkt kabul etmişti. Tabi bunda Sergio'nun da çekim için gidecek olmasının önemli bir etkisi olmuştu. Asel ve onun birlikte olma düşüncesi tüm kanını kaynatmaya yetiyordu.

Oraya gitmek ve kendine değer vermeyen biriyle uğraşmak ona bir şey katmayacaktı ama içinde bastırdığı duygular bunun tersini haykırıyor ve buna kendini kapatmak her geçen gün zorlaşıyordu.

Aslında her şeyde bu olayın olması için seferberlik halinde gibiydi. Ersin yoktu. Zaten o olsa, Fransa işi daha başlamadan biterdi. Neyse ki, yeni başladığı birkaç proje yüzünden zamanının çoğunu Türkiye'de geçiriyordu. Ona gideceğini söylediğinde, özellikle Asel ismini zikretmemişti. Bilmesine gerek yoktu ne de olsa.

Uçağa binmek için ilerlerken aklında Asel'in onu tekrar gördüğündeki tepkilerinin nasıl olacağını bir geçidi vardı. Kendi dengesi bunca yıldan sonra bozulduğuna göre genç kadınının de bozulmasında bir sakınca görmüyordu. Dişe diş diyenler boşuna dememişti...

Kafasındaki düşüncelerle yolun nasıl geçtiğini bile anlamamıştı. Arkadaşları da onun gelmesinin hala şaşkınlığını yaşıyordu. Pasaport kontrolünden

sonra ilerlemek kolay olmamıştı. Hem uçakta, hem de havaalanında birçok kişinin fotoğraf ve imza istekleriyle ilgilenmek zorunda kalmışlardı. Sonunda kendilerini bekleyen görevliyle buluşup, kalacakları otele yerleşmişlerdi.

Üzerini değiştirip, rahatladıktan sonra aklında yapacakları da şekillenmeye başlamıştı. Akşam Ian Darwell ve birkaç kişiyle daha yemek yiyecekler. Sonraki günlerde onların yönlendirmesi ile gelmelerinin nedeni olan çekim işlerini halledecekti.

Üzerine giydiği rahat bir takımla, aşağı inmek için asansöre bindiğinde aklında Asel'i ne zaman göreceği düşüncesi vardı. Ama bunun için çok az daha sabretmesi gerekiyordu. Öncelik kafasındakini uygulamaktı. Asansörden indiğinde bekleyen görevlinin yardımıyla, yemek için ayrılan yere geçmişti. Arkadaşlarıysa ondan çok önce aşağıdaki yerlerini almıştı.

“Hoş geldiniz Demir Bey. Ben Ian Darwell”

“Memnun oldum Bay Darwell. İnceliğiniz için çok teşekkürler.”

Masadaki diğer adamlarla da tanıştıktan sonra. Ortamda hemen futbol sohbeti konuşulmaya başlanmıştı.

“Real’e son attığınız gol favorim. Hazırlanış, son vuruş... Kısacası mükemmeldi.”

“Teşekkürler.”

Diğer bir adam söz almıştı. “Bu yıl Şampiyonlar Ligi Kupası gelecek diyebilir miyiz?”

“Bakalım. Ama bunun için elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsiniz. Takım olarak çok hırslıyız.” Soruyu yanıtlayan Sergio olmuştu.

“Resmen makine gibi işliyorsunuz. Bu yüzden bu sene kimsenin şansının olduğunu düşünmüyorum.”

“Teşekkürler.” diyerek adama gülümsemişti Nicholas.

Sonunda iş konusuna gelebilmişlerdi. “Sizin de geleceğinizi öğrenmek bizim için sürpriz oldu.”

“Umarım hoş bir sürprizdir.” derken meraklı bir bakışla bakmıştı karşısındakine.

“Buna emin olabilirsiniz. Sizin gelmenizi özellikle istediğimi söylemeliyim.” derken diğer futbolcuların alınmaması için gülümseyen bir yüz haliyle bakmıştı onlara. Zaten alışkın oldukları durum karşısında iki sporcuda keyifle gülümsemişti. “Bunu Asel’e az söylemedim.”

Biranda duyduğu isimle gülümsemesi yüzünde donmuştu. Üstelik bu adamın Asel deyişini de sevmemişti. Söylerken arada hissedilir bir yakınlık kulağa geliyordu.

“Asel Hanım neden gelmediler?” Bunu söylediğine inanamıyordu ama kelimeler ona sorma gereği bile duymamıştı dökülürken.

“Kendisi genel olarak çizimlerle uğraşmayı tercih ediyor. Yemekli toplantıları pek sevmiyor.”

“Öyleyse İspanya’ya neden o gelmişti?”

“Her şey yaşadığımız olumsuzluklar yüzünden oldu diyebilirim. İşle ilgilenen arkadaş bir kaza geçirince, yerine gidecek kimse kalmadı. Asel’de güvendiğim nadir insanlardandır. Bunda da yanılmadığımı bana bir kez daha gösterdi.” Bunları karşısındaki adama söylemeyi düşünmemiş olsa da, anlatmakta bir sakınca görmemişti.

Yeri geldiğine göre aklındakileri söylemek için daha fazla beklemesine gerek kalmamıştı. “Konusu açılmışken sizden bir isteğim olacaktı.”

“Tabi ki... Söylemeniz yeter.”

“Kalacağımız süre boyunca bizimle Asel Hanım’ın ilgilenmesini istiyorum. Bu konuda yardımcı olursanız çok sevinirim.” Tabi bu ilgilenme konusundan diğer arkadaşlarının ne kadar az faydalanmasını sağlayacağını kendine saklamayı tercih etmişti.

Asel’in bundan hoşlanmayacağını bildiği için hemen konuşma ihtiyacı hissetmişti. “Aslında sizin için en iyi elemanımızı görevlendirmiştik. Yarın sabah sizinle buluşacaktı.”

“Sizin için sorun olmazsa, Asel Hanım’ın olmasını tercih ederiz.”

33. Bölüm

Akay’ın isteğine aynı şekilde destek vermişti Sergio. “Bende Asel Hanım konusunda Akay’a katılıyorum. Neticede ona alıştık. Şimdi şu kısa zamanda yeni biri yerine, o olursa daha rahat oluruz.” derken içten içe kendine gülmüştü. Sanki çekingen birileriydi de rahat olmak için önceki kişiye ihtiyaçları vardı.

Karşısındaki kararlı adamları ikna etmesi gerektiğinin bilinciyle konuşmuştu. “Asel’in görevi genellikle çizimlerle alakalı. Bu yüzden maalesef size yardımcı olamayacağını söylemeliyim.”

“Buraya, kulübüm her şeyin istediğimiz gibi olacağını belirttiği için geldim. Acaba yanlış mı düşünmüşüm?”

“Tabi ki de sizi memnun etmek bizim görevimiz.”

“Öyleyse sorun ne?” Karşısındaki adamın sözünü bitirmesine izin vermeden atılmıştı. “Hem onunla daha iyi kontak kuracağımızı düşünüyorum. Neticede aynı kültürden geldiğimiz için kendimi ona daha rahat ifade edebilirim.”

Aslında adamın sözleri haklıydı ama bunu Asel’e anlatamayacağını farkındaydı. “Hiçbir konuda sorun yaşamayacağınıza emin olabilirsiniz. Bu yüzden rahat olun. Arron gerçekten size her konuda yardımcı olacak çok yetenekli bir elemanımızdır.”

“Sanırım size kendimi tam olarak anlatamadım.” derken sesindeki tını karşısındaki adamın dikkatle kendine bakmasına neden olmuştu. “Ben Asel

Hanım'ın ilgilenmesini istiyorum." Son kelimenin üstündeki vurgu işin rengini değiştirmişti. Tabi bunu büyük bir kibarlıkla yapınca, karşısındaki adamın da buna itiraz etme durumu kalmamıştı.

"Ben kendisine durumu ileteneğim." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Karşılıklı konuşmalar ve havadan sudan konulardan sonra gece sorunsuz bitmiş ve herkes dağılmıştı.

Aral'ı yeni uyutmuştu. Ah bu çocuğun uyumama isteği her geçen gün daha da artıyordu. Yine zorlu bir maratondan sonra uykuya dalabilmişti. Çalan kapı, endişeyle saate bakmasına neden olmuştu. Bu saatte kimdi ki gelen? Kapının gözetleme yerinden baktığında gördüğüyle şaşkınlıkla açmıştı kapıyı.

"İlan?"

"Evet benim."

"Umarım önemli bir şey yoktur."

"İçeri almayacak mısınız?"

"Affedersin... Şaşkınlığıma ver."

Genç adam içeri geçip kendini kanepeye bırakmıştı bile.

"Sıkıntılısın. Halbuki bugün çok hayranı olduğun biriyle yemek yediğin için moralinin üst seviye olması gerekirdi."

"Öyleydi. Ama o hayranı olduğum adam, inatçılık yapmasaydı, hala öyle de kalabilirdim."

İlan'ın sözleri merakını daha da katlamıştı. "Ne oldu?"

“Her şey iyiydi ama adam onlarla ilgilenecek olan kişiyi gelmeden kafasında belirlemiş. Bir türlü başkasına ikna edemedim.”

“Niye yanında birini mi getirmiş?”

“Kızım adamı nasıl etkilediysen, illa benimle Asel ilgilenecek diyor, başka bir şey demiyor.”

“Ben mi?” Duyduğunun şaşkınlığıyla birden dökülmüştü kelimeler.

“Evet sen. Ne yaptıysam vazgeçiremedim. Senden başkasını kabul etmeyeceklermiş.”

“Ama ben bu tür işlerle ilgilenmiyorum ki.”

“Söyledim ama ikna edemedim. Neymiş sen onu herkesten iyi anlarmışsın. Diğerleri de ona katılınca söyleyecek sözüm kalmadı.”

Zaten buraya gelişindeki nedeni bildiği için bu istek onu şaşırtmamıştı. Bunu kabul ettirmeden rahat etmeyeceğini ve kabul edilmeyen isteğin de olayları daha kötü bir hale getireceğini bilmenin verdiği sıklıkla yapacağı tek şeyin ne olduğunu görebiliyordu. Resmen köşeye sıkışmıştı. Kabul etmese hakkında neler düşünecekti... Üstelik son olaydan sonra aklından başka şeylerde geçirebilirdi. Bu yüzden güçlü olup, onun yanında durması gerekiyordu.

“Öyle olsun. Ne yapacağım hakkında bana bir dosya hazırlatırsan, onlara daha iyi yardımcı olurum.”

“Ne şimdi onları asiste etmeyi kabul ediyor musun?”

“Sence başka şansım var mı?” Arkadaşının bakışları da sözlerini doğruluyordu. “Bakışlarına bakılırsa, başka şansımız da yok. Ne yapalım kaprislerini yerine getireceğiz.”

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Beni gerçekten büyük bir sıkıntıdan kurtardın.”

“İşimiz bu lan... Dert etme.”

“Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim.”

“Beni hiçbir zaman rahatsız etmezsin.

“Teşekkürler... Hadi görüşürüz.”

Kapıyı kapattıktan sonra kendi halinde kalmıştı. Yarın onla görüşecekti. Üstelik bir hafta boyunca çoğu zamanını onunla geçirmek zorunda kalacaktı. Neyse ki, bu sadece iş içinde olacaktı. Sonrasında da onun yanında olmak tüm benliğine büyük bir deprem etkisi yapardı. Hiç değilse bir iki küçük depremle geçiştirebilecekti bu bir haftayı.

Asel'in, isteğini öğrendiğindeki surat ifadesini çok merak ediyordu. Nasıl şaşırmıştı kim bilir? Ne yazık ki, bunu görememişti ama bir hafta boyunca onun yanında olacağını düşününce, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Geldik Efendim.”

“Teşekkürler.” diyerek inmişlerdi kendilerine özel olarak hazırlanan arabadan.

Şirketten adımını attığı an, her dikkatli göz tarafından baştan ayağı süzölmüştü. Bazılarının fotoğraf isteklerini bile geri çevirmeden ilerlemeye devam ediyordu. Sonunda kendini bekleyen Ian Darwell'e karşı karşıyaydı.

“Hoş geldiniz” diyerek misafirlerini karşılamak için atak yapmıştı Ian.

“Bay Demir...” Elini uzatmış ve gülen bir yüzle bakmıştı.

“Teşekkürler. Bana Akay dersiniz memnun olurum.”

Diğer futbolcularla da selamlaştıktan sonra odaya doğru yürümeye başlamışlardı.

Aynı anda arkasından gelen ses, istemsiz olarak gözlerinin kapanmasına

neden olmuştu genç adamın.

“Merhabalar.”

Sese dönerken, kalbinin de ritmi değişmiş bir şekildeydi. Gözleri genç kadının üzerinde gezinirken, içindeki âşık erkek, onu kollarına alma isteğiyle dolup taşmıştı.

“Hoş geldiniz.” diyerek önce Nicholas’la sonra da Sergio’yla tokalaşmıştı.

Sonrasında büyük bir gayret harcayarak “Hoş geldiniz Akay Bey...” diyebilmişti.

“Hoş bulduk Asel Hanım.” derken kendine uzatılan eli tutmak ne zordu... Bırakmanın daha zor olduğu gibi.

“Umarım görüşmeyeli iyisinizdir.”

“Teşekkür ederim iyiyim.”

İkilin hali Sergio’nun gözünden kaçmamıştı. Neler olduğu hakkında bir fikri yoktu ama kendinin ilgi duyduğu kızın Akay’a böylesi bakışları da hoşuna gitmemişti. Acaba yanlış sularda mı yüzmeye çalışıyordu? Zaten birkaç güne anlar, o zaman da kararını verirdi.

Onların bakışmalarındaki gariplikleri ilk anda anlamayan Ian söze karışmıştı. “Odama geçelim ve ayrıntıları konuşalım, ne dersiniz?”

“Bize uyar.”

“Tamam bende birkaç dakikaya geliyorum.” Arkasını dönüp, giderken odasına varmadan bir yere yığılmamak için büyük çaba sarf etmesi gerekmişti. Odaya girdiği anda da en yakın koltuğa bırakmıştı bedenini. Onu görmek yine dengesini altüst etmeye yetmişti. Kendini kontrol altına alabildiği anda ayağa kalkıp, aynada son kez yüzüne bakmıştı. Gördüğünden memnun bir halde de kendini bekleyen adamların odasına doğru yönlenmişti.

“Daha önce de belirttiğimiz gibi iki reklam çekimi yapmak istiyoruz. Umarım her iki tarafı da memnun eden bir şeyler ortaya çıkar.”

Aklı giden kadındayken, karşısındaki adamın sözlerini dinlemeye çalışmaya kendini zorlamak kolay değildi. “Umarım...” derken karşısındaki adamın yüzüne duygularını belli etmeyen bir gülümsemeyle bakıyordu.

Aynı anda tıklatılan kapıda geleni haber veriyordu.

“Affedersiniz...”

“Geç Asel.” derken Akay’ın karşısındaki koltuğu işaret etmişti.

“Teşekkürler.”

“Bizde yapılacak çekimleri konuşmaya başlamıştık.”

“Senaryoları okudum. Gerçekten hoşlar. Sizin için hazırladığım dosyada hepsi mevcut.” derken önlerindeki dosyaları işaret etmişti.

Akay yazılanları okurken durgunlaşmıştı. Reklam çekimlerinin birindeki çift biranda eskiye götürmüş ve gerçekleşmeyen hayallerinin acısını hissetmesine neden olmuştu. O günlerin hissettirdiği duygularla kapanan gözlerini, derin bir nefes alarak açmış ve karşısında kendine bakan kadına odaklamıştı gözlerini.

Onun neler düşündüğünü o gözlere baktığı an anlamıştı genç kadın. Aynı şeyleri kendide okurken hissetmiş, gözyaşlarını engelleyememişti. Şimdi aynı acıyı onun gözlerinde de görmek içine dokunmuştu. Kendisi için hiçbir şey hissetmediğine emin olduğu adamın, duygulanması onu şaşırtmıştı. Ama Akay’la ne normaldi ki, bu normal olacaktı.

Sakinleştirdiği anda konularına dönmüştü. “Senaryolar çok güzel.”

İkilinin arasındaki elektrik dikkatinden kaçmamıştı Ian’ın. Ortada bir şeyler vardı bunu anlamak için ikisine dikkatli bakmak yetiyordu. Acaba İspanya’da bir şeyler olmuş olabilir miydi? Bunu sormayı erteleyip, tüm yapılacaklar üzerinden hızlı bir geçişe dönmüştü.

“Çok yararlı bir konuşma oldu. Yarın çekimlere başlanacak.”

“O zaman bugün tatiliz desenize.”

“Öylede denebilir.” derken keyifle gülümsemişti.

“Bize müsaade...”

“Sizi geçireyim.”

“Zahmet etmeyin.” dedikten sonra ayağa kalkmış ve başıyla ikisini de selamlayıp, kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Arkadaşları da vedalaşıp ona katılmıştı.

“Çekimler ilginç olacak.”

“Nesi ilginç olacak Sergio. Bildiğin şeyler işte.” derken sıkıntıyla konuşmuştu.

“Çok sıkıcısın Akay.” deyip Nicholas’ın ardından kendilerini bekleyen arabaya binmişti.

Tam o da arabaya bineceği sırada arkadan kendine seslenildiğini duymasıyla olduğu yerde durmuştu. Yavaşça arkasına dönerken yüzüne umursamaz bir ifade eklemeyi ihmal etmemişti.

“Buyurun Asel Hanım?”

“Dosyanızı unutmuşsunuz. Ayrıca sizin için daha kolay olması için aynı dosyaları bilgisayar ortamına aktardım. Buyurun.” derken hem dosya hem de bir flaş uzatmıştı genç adama.

“Teşekkürler. İş disiplininize hayran kaldım. Sizinle iyi ikili olacağımıza eminim.”

“Sağ olun Akay Bey.” derken mümkün olduğunca yüzüne bakmamaya çalışıyordu.

“Ama bu yardımcılıkta ilk günde sınıfta kaldınız. Bizi bilmediğimiz bu yerlerde yalnız bırakıyorsunuz.”

“Sizin şehri iyi bildiğimize eminim Akay Bey. Bu yüzden keyifli vakit geçireceğimize eminim.” Sözler dudaklarından döküldüğü an fark etmişti ve yerdeki bakışları genç adaminkileri bulmuştu.

Aynı anda ikisi de evlendiklere güne gitmişlerdi. Ülkenin en güzel yerlerini gezerken, ikisinin yüzünde de eksilmeyen bir gülümsemeyle geçmişti günleri. O günün her anı hafızalarında en güzel yerdeydi.

“Doğru... Bilirim.” derken yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmayacak bir maskenin ardına gizlenmişti.

“Ben...” Hiçbir şey söyleyemiyordu.

“Ne oldu konuşacak bir şey bulamadın mı? Biraz önce iyi konuşuyordun Asel... Hanım.”

Son kelimedeki baskı, kalbinde ağır bir yük olmuştu genç kadının. Konuşmak için ağzını bile açamamıştı.

“Merak etme artık senin gibi oyuncularla işim yok. Bazı hatalar bir kez yapılır. İkincisine hata değil aptallık denir. Benim aptal biri olmadığımı da gayet iyi biliyorsun. Şimdi başka bir şey söylemeyeceksiniz gitmem lazım. Malum Paris bekârlar için en güzel eğlence yerlerinden biri. Zamanında burayı yanlış şekilde değerlendirmişim. Neyse ki, zararın neresinden dönülürse kârmış. Teşekkürler.”

Arabaya binip, uzaklaşan adamın arkasından bakakalmıştı. Akay her hareketiyle onu dağıtmayı başarıyordu. Yine parça parça olmuştu. Kendisi için çok özel günün, artık Akay için basit görülmesine kalbi isyan ediyordu. “O gün benim mutluluk günümdü Akay. Senin olduğum, hayatımı eskiye dönemeyecek şekilde değiştiren, hep senle dolu... O gün benim düğün günümdü Akay...” Sözlerini ardı ardına akan gözyaşları ıslatmıştı.

34. Bölüm

Ancak arkadaşlarını otele bıraktıktan sonra duygularını serbest bırakabilmişti. Kendini arabaya bıraktığı an boynundaki kravatu yırtar gibi çıkarıp yan tarafa atmış, nefes alamadığını hissederek birkaç düğmesini açma gereksinimi duymuştu. ‘Her karşılaşmamızda dağılıyorum Asel. Bana yaşattıklarını yaşa istiyorum. Sana acı çektirmek... Yaşadığım her acının intikamını senden almak istiyorum. Ama sonra yine en çok benim canım acıyor. Neden hala seni bu kadar seviyorum? Neden unutamıyorum?’

“Nereye gidiyoruz efendim?”

Şoföre adresi verip, tekrar kendi karmaşasına dönmüştü. Düşün tüm ayrıntılarıyla kafasında yeniden yaşarken, her şey ne kadar da güzel geliyordu gözüne. O kadar yıldan sonra bile o günün güzelliğini hiçbir şey bozamıyordu. Karım dediği kadının kendini terk etmiş olması bile, o gündeki yaşadıkları mutluluğu gölgeleyemiyordu. Hayatının en güzel günüydü. Bunun tersini söylemek kendine ihanetti. Zaten ona ihanet edenler vardı. Kendi kendine ihanete gerek yoktu.

“Geldik efendim.”

Derin bir nefes alıp, arabanın kapısına uzanmıştı. “Sen gidebilirsin. Bugün izinlisin.”

“Teşekkürler Demir Bey.”

Karşısındaki binaya bakarken, Erdem’in bu sürprize ne diyeceğini merak ediyordu. O günden beri her fırsatta görüşmüşler ama bu genellikle hep onların gelmesiyle olmuştu. Kendisi bu güne kadar onları ziyaret etme gücünü bulamamış, Asel’le güzel günlerine ev sahipliği yapan ülkeye gelmeyi başaramamıştı. Ta ki onu tekrar görene kadar...

Eli zile gittiğinde, kapının ardından gelen ayak seslerini duymuştu.

“Buyurun?”

“Erdem Bey’le görüşecektim.”

“Buyurun kendisi içerideler.”

Geçtiği salonda camın kenarından yoldan geleni geçeni izlemeye başlamıştı. Herkes bir koşuşturma içindeydi. Kim bilir içlerinde neler yaşıyorlar ama dönen dünyaya ayak uydurmak için yaşamaya çalışıyorlardı. Belki de çok mutluydular. Hayat onlara güzellikleri sunmuş, kötü taraflarıyla tanıştırmamıştı. Acaba var mıydı böyle şanslı insanlar...

“Ooo kimleri görüyorum?”

Arkadaşının dostane sesine döndüğünde biraz önceki düşüncelerini de camın kenarında bırakmıştı. “Hep siz geliyorsunuz, bende iade-i ziyaret yapayım dedim.”

İki dostun birbirine sarılmasından sonra geçmişlerdi koltuklara. “Doğruyu söyle seni hangi rüzgar attı? Bizi ziyaret için gelmiş olsan, yıllardır ısrarımız sonuç verirdi. Dökül bakalım.”

“Senden de hiçbir şey gizlenmiyor. Reklam çekimi için geldim. Gelmişken sizi de göreyim dedim.”

“Çekimleri kabul etmediğini sanıyordum.” derken araştırır bakışları karşısındaki adamın üstündeydi.

“Arada etmek iyidir dedim.”

Erdem çok iyi tanırdı Akay’ı. Nedense söylemediği şeyler olduğundan şüphelenmişti. “Eee nasılsın bakayım?”

“Nasıl olayım. Yoğun bir sezon geçiriyoruz. Ayrıca böyle işlerle de zaten mesaimiz azmış gibi uğraşıp duruyoruz. Sen beni bırak da küçük cimcimemden haber ver. Nerede?”

“Anaokulunda.” Gözleri duvardaki saate gidip geldikten sonra “Hatta gelmek üzeredir.” dediği an kapının sesini duymuşlardı. “Seni görünce bayılacak.”

“Büyüdü mü?”

“Baş edemiyoruz. Öyle hareketli bir şey ki... Sedef’le ona yetişmekte zorlanıyoruz.”

“Bu yüzden mi tek çocukta kaldınız?”

“Sende çocuk sahibi ol. O zaman anlarsın beni.” Normal bir temenni olarak dile getirdiği sözlerden sonra karşısındaki adamın bakışlarındaki hüznü hissetmişti. Onun çektiği acıları biliyordu. Halbuki evlenmelerine şahitlik ettiği çiftin, birbirlerine olan sevdasının gerçek olduğuna nasılda emindi. Ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmamış, daha bir hafta geçtiğinde almıştı telefonu Akay’dan. O günü daha dün gibi hatırlıyordu.

“Merhabalar Erdem.”

“Ooo taze damat nasılsınız?”

Karşıdan sıkıntılı bir iç çekiş duyduğunda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. “Akay, orada mısın?”

“Buradayım. Seni yine rahatsız ediyorum ama...”

“Oğlum çatlatmada söyle. Kötü bir şey olmadı, değil mi?”

“Nasıl baktığına bağlı...”

“Bu da ne demek?”

“Senden boşanmama yardımcı olmanı istiyorum.”

“Boşanma?”

“Anladığın gibi. Biz Asel’le ayrıldık.”

“Oğlum daha evleneli bir hafta oldu. Nasıl başardınız bunu?”

“Uzun hikaye.”

Arkadaşının sesinden bu hikayedeki üzgün tarafın ve terk edilenin olduğunu anlamıştı. Onu daha fazla üzmemek için olayı fazla

sorgulamamıştı.

“Anlatmak istersen her zaman dinleyeceğimi bilmeni isterim.”

“Sağ ol. Ama şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum. Lütfen bana bu konu için yardım et. Gerçekten bunlarla ilgilenecek gücüm yok.”

“Nasıl istersen...”

Sonrasında hikayeyi dinlemişti Akay’dan. Ama nedense duydukları ve gördükleri birbiriyle örtüşmüyordu. Asel’i o küçük anda tanımıştı. Genç kızın gözlerindeki aşkı görmüştü. Akay’a öyle bir bakışı vardı ki, sanki çevrede başka kimse yoktu. O bakışların sahibi kızın, Akay’ı böyle kolay ve basit bir şekilde bırakmasına inanamıyordu. Sonrasında onun çektiği sıkıntılı dönemi atlatması için her fırsatta yanında olmuştu. Bu bazı zamanlarda ailesiyle yaptığı İspanya seyahatleriyle devam etmişti. Kızının Akay üzerinde inanılmaz bir etkisi vardı. Küçük meleği, Akay Amca’sına iyi gelmişti. Onun tekrar birini sevmesi ve bu mutluluktan mahrum kalmaması içindi dilekleri ve sözleri de.

Arkadaşının sözleri kafasında oradan oraya dönüyordu. Çocuklar her zaman en zayıf noktası olmuştu. Hayatta en çok istediği şeylerin başında geliyordu baba olmak. Bir sürü kadınla ilişkisi olduğu halde, sadece tek bir kadından çocuk istemişti. Onun kendi çocuğuna hamile kalması ve onun karnında an an büyümesine şahitlik etme düşüncesi bile içini nasılda ısıtmıştı. Ama her rüyanın sonu olduğu gibi bu düşüncesinin de sonu olmuştu yaşadıkları. Şimdi çocuk fikrine nasıl da yabancıydı. Sadece çocuk için evlenecek bir adam değildi. Gerçekten sevmeden dünyaya bir can getirme düşüncesi bile yüzünün sıkıntıyla buruşmasına yetiyordu. Asel ondan sadece kalbini çalmamıştı. Doğmamış bebeğinin hayalini de çalmıştı.

“Akay Amca!”

Duyduğu ses, içinde bahar esintileri oluşturmuştu. Kendisine gülücükler saçarak koşan küçük Ela’sını kollarını kocaman açarak karşılamıştı. Küçük kız beklediği buymuş gibi direkt kollarına atılmış ve yanaklarına öpücükler kondurmaya başlamıştı. “Gerçekten sensin...” derken kahkahaları bulundukları yerde çınliyordu. “Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim küçük kuşum. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar

çok.”

Kollarındaki adamın yüzüne, suratındaki bilmiş ifadeyle bakarak konuşmaya başlamıştı. “O zaman hemen gelseydin. Neden gelmedin?”

“İşlerim vardı bir tanem.”

“Büyüklerin hep işleri var. Babamın da...” derken yan tarafta oturan babasına yan gözle alingan bir bakış atmıştı.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kocaman açılmıştı “Doğum gününe mi geldin?”

O an aklına iki gün sonra Ela’nın doğum günü olduğu gelmişti. Son günlerdeki karışıklığı yüzünden hiçbir zaman atlamadığı gün kafasından bir anlığına çıkmıştı. Kendisine büyük bir merakla bakan cimcimesini üzmemek için “Öyle de denebilir.” demeyi başarmıştı.

“Biliyor musun biz doğum günümü anaokulunda yapacağız.”

“Bu çok güzel olur.”

“Herkes gelecek. Çok çok kişi olacak.” derken kolları da sözlerini doğrulamak ister gibi açılmıştı.

“Demek çok kişi olacak.”

“Hem annem prensesli pasta da yaptıracak. Hem de pembe olacak.”

“Tabi senin gibi tatlı kıza pembe olur.”

“Hem yeni elbise de aldık. Sana göstereyim.” dedikten sonra geldiği gibi uçar adımlarla odadan çıkmıştı.

“Kızım dikkat et. Düşeceksin.”

“Seni duyduğunu sanmıyorum Sedef.”

Misafirine bir selam bile veremediğini hatırlamıştı genç kadın. “Affedersin, Ela yüzünden bir hoş geldin bile diyemedim.”

“Önemli değil Sedef. Dert etme. Ben en güzel hoş geldini aldım Elamdan.”

“Seni çok seviyor biliyorsun.”

“Ben de onu çok seviyorum.”

Aynı anda da yukarıdan inen kızın küçük adımlarının sesini duymuşlardı. Elinde elbise askısıyla nefes nefese gelmişti Ela.

“İşte Akay Amca.”

“Ooo bu çok güzel. Asıl pasta değil sen prenses olacaksın miniğim.”

“Gerçekten mi?” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Olacaksın tabi. Hem de en güzel prenses olacaksın.”

Sonrasında yapılan keyifli sohbet ve yemeklerden sonra Akay ve Erdem baş başa kalmışlardı.

“Seni de yordu bizimki.”

“Bunun yorgunluk olmadığını biliyorsun. Benim için çok özel Ela. Bana yorgunluk vermez.”

Arkadaşının dalgınlığının farkında olarak konuşmaya başlamıştı. “Evet, artık anlatmaya başlayacak mısın?”

“Gizleyemiyorum, değil mi?” derken yorgun bir gülümseme yerleşmişti yüzüne.

“Başarılı olduğun söylenemez.”

Oturduğu yerde hafifçe öne eğilmiş, elindeki kahve fincanın kenarında parmaklarını gezdirmeye başlamıştı. “Nereden başlasam ki?”

“En can alıcı yerinden başla. Devamı sana söylemeden gelir nasıl olsa.”

Fincandaki gözleri arkadaşının sözlerinden sonra ona dönmüştü. “Her zaman pratik bir adam oldun.”

“Ne yaparsın hayat bunun olması gerektiğini öğretti.”

“Asel için buradayım.” Biranda söylemişti.

Duyduğundan sonra sakın olan hali gözlerinin kocaman açılmasına neden olmuştu.

“Can alıcı yeri sen istedin.” derken karşısındakinin haline gülmeden edememişti.

“Dalganı geçtiysen, devam et.” deyip, duyduğunun şaşkınlığından sıyrılıp, eski sakın haline dönmüştü.

“Kulüple anlaşma imzalamaya bir giyim firması gelecekti. Beni de bilirsin katılmayı sevmem böyle şeylere. Zaten katılmadım da, sonra beni maçtan sonra çağırdılar. Gittiğimde oradaydı. Onca yıldan sonra karşımda görmek tüm duygularımda deprem etkisi yaptı. Beş yılın ardından o görüşle yetinemedim ve çekimlere katıldım. Onun etrafıyla ilgilenmesini izledim... Eski günlerin özlemiyle kavruldu... Bana yaptıklarının düşünceleriyle ateş olup, yakmak istedim. Şimdide yine onun olacağı bir çekim için buradayım. Ve bunu da sadece onu görebilmek için kabul ettim.” Her şeyi direkt anlatmış, hiçbir perde ya da gizleme gereği duymamıştı. Hiç değilse kendini anlayacak birine dürüst olmalıydı, yoksa bu düşünceler onu bitirecekti.

Arkadaşının yüzündeki acı o kadar fazlaydı ki, konuşurken bile kaç kez devam etmek için yutkunmak zorunda kalmıştı. Sevgisi hala ilk günkü gibiydi. Bunu zaten hep sezmişti ama bugün tam olarak emin olmuştu Akay'ın, Asel'i unutamayacağına. “O seni görünce ne yaptı?”

Dalgın dalgın baktığı yere bakmaya devam ederken, sözlerde dökülmeye başlamıştı dudaklarından. “Şaşırdı. Ama sonra sanki onun için bir yabancıymışım gibi davrandı. Beni tanıdığını belli etmek istemedi. Ben onda bitmişim Erdem. Belki de hiç olmamışım. Bunu bana net olarak gösterdi. Ama ben yine de buraya geldim. Bu kadar yıldan sonra bir şey hissetmem sanıyordum. Lakin yanılmışım. Daha onu gördüğüm ilk an, saklı kuytulardan çıktı tüm duygularım.” Bezginlikle alıp verdiği nefese yüzündeki acı eklenmişti.

“Erdem, bana yaptıklarını ona ödetmek istiyorum, acı çeksin istiyorum ama bu en çok beni yaralıyor. Kendimi zor toparladığımı biliyorsun, tekrar

dağılmaktan korkuyorum. Ama ateşe uçan pervaneler gibi ona çekiliyorum. Elimden gelmiyor bir şey.”

Arkadaşının ruhsal çalkantısını çok iyi anlamıştı. Onun için çok üzülse de, artık bundan vazgeçmesi gerektiğine inanıyordu. Bunun verdiği hissiyatla konuşmaya başlamıştı. “Artık onu tamamen unutmalısın. Ona acı çektirmek ya da başka şeyleri düşünme. Bunlar sadece seni oyalar ve sonunda elinde koca bir boşluk kalır. Lütfen kendini tekrar bırakma. Buna değmez. Lütfen Akay kendine bunu bir kez daha yapma. Aileni düşün. Onların nasıl üzüldüğünü biliyorsun. Onlara tekrar bunu yaşatmaya hakkın yok. Kendin için olamıyorsan bile, onlar için güçlü olmalısın. Asel artık bir yabancı. Ona öyle davran. Sonra da hayatına devam et. Gerçekten seveceğin birini bul.”

“Ben kimseyi sevemem Erdem. Çünkü kalbim Asel’de kaldı.”

“O zaman seni sevecek birini bul ve bu sevginin ikinize de yetmesini sağla. Aksi durumlar ikinize de zarar verir. Bunu iyi düşün.”

“Haklısın.” derken beyninin algıladığını, gönlünün de anlamasını istiyordu.

Konuyu dağıtmanın vakti gelmişti. “Bizimkinin doğum gününde buradasın, değil mi?”

Aklına biraz önceki cimcimenin görüntüsü gelince yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. “Soruyor musun? Tabi ki de buradayım.”

Sonrasında yaptıkları sohbet maçlara ve normal hayata dönmüştü. İkisi de bunun kafa dağıtmak için yapıldığını biliyordu. Bazı şeyler ne kadar konuşulsa da, olacağın önüne geçilmiyordu. Herkes bunun bilincindeydi.

“Hadi bana müsaade.”

“Ne müsaadesi?”

“Otele gideceğim.”

“Hayatta olmaz. Burası dururken, otelde kalamazsın.”

“Otel benim için en iyisi. Lütfen beni anla.”

“O zaman bu gece burada kal. Zaten Sedef kalmazsan çok kırılır. Ela’yı söylemiyorum bile.”

Arkadaşının ısrarıyla o gecelik kalmayı kabul etmişti. Kendisi için hazırlanan odaya girdiğinde, tüm yorgunluğunu hissetmiş ve uyuşmuş bedenini yatağa bırakmıştı. Aklında bir sürü düşünceyle kapanan gözleri sonunda uykusuzluğa dayanamamış ve rahatsız bir uykuya dalmıştı.

Keyifsiz geçen gecenin sabahında kahvaltı masasındaydı. “Helen, Aral yeni anaokulundan memnun mu? Arkadaşlarıyla anlaşabildi mi?”

“Onun anlaşılamayacağı biri olduğunu sanmıyorum. Her şey gayet iyi, hiç merak etme.”

“İnsan taşınınca en çok çocukların durumu sıkıntı oluyor. Alışamayacak diye çok korktum.”

“Adaptasyon sorunu olmadı. Hemen kaynaştı.”

“İçimi rahatlattın. Sağ ol.”

Çantasını alıp gelen oğlunun yanaklarına içindeki tüm sevgiyle öpücükler kondurmuştu. “İyi dersler hayatım.”

“Teşekkürler.” diyen Aral hemen kapıya yönelmişti.

“Sanırım düşündüğümüzden de çok kaynaşmış. Şuna baksana kahvaltıyı bile zor etti, hemen gitme derdinde.” derken oğlunun ardından bakakalmıştı.

Sözler iki kadının da gülümsemesine neden olmuştu.

“Helen ben birkaç gün çok yoğun olacağım. Büyük ihtimalle akşamları da geç geleceğim. Ama bir şey olursa beni hemen ara. Aklım sizde kalmasın.”

“Sen işlerinle rahat ilgilen. Ben sorun olursa seni ararım.”

“Sağ olasın. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Bilmekte istemiyorum.” derken karşısındaki kadına dostane bir tebessüm göndermişti.

“Benim için büyük zevk.”

Arabasına bindiğinde zorlu maratonda başlamıştı. Çekim yerlerinde buluşacaklardı Akay ve diğerleriyle. Reklamlar ayrı ayrı mekânlarda çekilecekti. Öncelik Akay’inkiydi. Dünden sonra onunla karşılaşacak olmak tuhaftı ama buna alışmalıydı. Kaçmak ve onun her sözüyle dağılmak istemiyordu. Bu yüzden de güçlü olma konusunda sıkı sıkıya kendine telkinler vermişti.

Zaten geldiği yerde öyle bir yoğunlukla karşılaşmıştı ki, düşünecek zaman bile bulamamıştı. Ta ki iki bayanın karşılıklı konuşmalarına kulak misafiri olana kadar.

“Kızım adam resmen taş.”

“Nereden biliyorsun? Sanki gördün...”

“Gördüm tabi. Maçlarda falan üstünü çıkardığında sen hiç mi görmedin?”

“Haklısın ya.”

“Hem senaryoları okumadın mı? Bugünde daha yakından göreceğiz zaten.”

“Okudum. Onla oynayacak manken çok şanslı.”

Aynı anda da iki kızın iç çekişini duymuştu.

O ana kadar aklına gelmeyenler, beynine üşüşmeye başlarken, kıskançlık damarlarında keskin bir acıyla geziyordu. Kimsenin Akay’a kendisi gibi bakmasını istemiyordu. Buna hakkı olmasa da, içinden geçenlere söz geçiremiyor. Zaten günü zor geçecekti. Şimdi bu zorluk misliyle

artmıştı.

Sıkıntıyla iç çekip arkasını döndüğü andaysa onunla göz göze gelmişti. Aralarındaki elektrik hissedilir derecede artmıştı. Bu ortamdakilerin de dikkatini çekmişti. Ian, Asel'in şimdiye kadar bir erkeğe böylesi bir bakışına rastlamamıştı. Vardı bir şeyler. Bu sefer Asel o kadar kolay kurtulamayacaktı elinden. Ama şimdilik yapılması gereken işlere odaklanmaları gerekiyordu.

“Evet aktörümüzde geldiğine göre çekime geçebiliriz.”

“Aktör mü? Bak havaya falan girerim.” derken etrafındakilerin başını döndürecek bir gülümseme yerleşmişti yakışıklı suratına.

“Oynayacak bayan arkadaş hazır mı?”

“Neredeyse hazır efendim.”

Akay'la ilgileneceklerde görevlendirilince heyecanlı koşuşturma başlamıştı. Görevliler onla ilgilenirken, o da karşısında geçen ekrandaki rolünü okuyordu. Konuşma yoktu. Sadece görüntüler konuşacaktı. Bazı sahneler biraz iddialıydı da. Sonunda Akay rol için gerekli kıyafetlerle donatılmıştı.

Genç adam geldiğinden beri kendisiyle konuşmamış, baştaki bakış haricinde yokmuş gibi davranmayı seçmişti. Bu bir yönden iyi diye düşünmesini sağlasa da, onun karşısında görünmez olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Mazoşist miydi ne? Yoksa insan kendine böylesi bir acıyı reva görür müydü?

Gözleri az ilerde hazırlanmış bekleyen mankene kaydığı ansa, kanı kaynamaya başlamıştı. Son derece güzel ve alımlı bir kadındı. Erkeklerin dönüp dönüp bakacağı bir güzellikti şu an karşısında olan. Kesin Akay'da kadına bayılacaktı. Zaten bunun için beklemesine de gerek kalmamıştı. Hazırlanan Akay, karşılıklı rol alacağı bayanın yanına gitmişti bile. Tüm karizmasıyla kıza elini uzatmış ve tuttuğu eli nazikçe dudaklarına götürmüştü. Genç kızın ona bakışları ve göz süzmesiye sınırlara getirmeye yetmişti Asel'i. Biraz daha onlara bakarsa kesin infilak edecekti. Bu yüzden kafasını yan tarafa çevirme ihtiyacı duymuştu. Aynı anda da Ian'la göz göze gelmişti. Daha biraz önceki görüntünün şiddeti tüm benliğinde deprem yaptırırken, Ian'ın şüpheli bakışlarıyla başka bir sarsıntıyla daha karşı karşıya gelmişti. Neyse ki, yönetmenin sesiyle

herkes kendine ayrılan görev yerine geçmişti.

Reklamı okuduğunda şu an ki gibi duygular içinde olacağı bilseydi o an senaryoyu değiştirmelerini sağlardı ama artık çok geçti.

Senaryo yeni evli bir çiftin üzerine kurulmuştu. Tüm gün ikilinin değişik görüntüleriyle devam ediyordu. Sabah kalkmaları, giyinmeleri, iş halleri, sonra tekrar eve dönüşle sonlanıyordu. İkinci reklam kısmı ise aynı çiftin yıllar sonrasında görüntüleri içeriyordu.

Karşısında oynanan oyunu izlerken, aklı onu yıllar önce ilk evlendikleri zamana götürmüştü. Akay'ın ilgili halleri ve sevgileriyle yaşadıkları kısacak evlilik günleri film gibi geçiyordu aklından. Akay karşısındaki mankeni kendine çektiği an, ona olan yakınlığını hatırlıyordu. Geçmişin anıları bir türlü rahat bırakmıyordu. Dinmeyen bir hasretle bakıyordu karşısındaki adama. O ise, sadece kollarındaki kadınla ilgiliydi. Gözlerine öyle bir bakışı vardı ki, kesin kızı o an bıraksa yere yığılırdı. O gözler öyle baktığında kimsenin şansı yoktu. Bunun en büyük şahidiydi.

İkili kendilerini role öyle kaptırmıştı ki, resmen doğaçlamayla götürüyorlardı işi. Genç kız elini Akay'ın suratında gezdirmeye başlamıştı. Tamam da bunlar yoktu senaryoda. Neden kimse müdahale etmiyordu? Ortamda göz gezdirdiğinde tam tersi herkesin büyük bir beğeniyle izlediğini görmüştü. Tabi Akay'ın genç kadının dudaklarına kondurduğu minik öpücük ise ortamdaki tüm kızları hülyalı düşlere yolcu etmişti. Kıskaçlıktan çatlamak üzereyken birbirlerinden ayrılmışlar ve dolabın önüne gelen kız, çıkardığı takım elbiseyi ve gömleği yatağın üzerine bırakmıştı. Sonra açtığı çekmecedeki iç çamaşırlarını da alıp, diğerlerinin yanına getirmişti. Aynı anda da banyodan çıkmış görünümlü Akay, belindeki havluyla kadraja girmişti. Ne o manken yine mi ona doğru yönelmişti? Yok kesin bu kızı dövmeliydi... Neyse ki, yönetmenin sesi aklındaki düşünceleri dağıtmasına yardımcı olmuştu.

“Stop.”

Makyaj ekibi hemen oyuncuların yanındaki yerlerini almıştı. Yönetmenden şu ana kadar olan sahneler için her ikisini de tebrik ediyordu.

“Her şey çok güzel. Aynen devam.”

“Aynen devam mı?” biranda patlamıştı. Neyse ki onlara uzakta duruyordu

da kimse sesini duymamıştı.

“Bence de gayet iyi ilerliyorlar. Adamda yetenek varmış.”

Kulağının yanından gelen sese dönerken, yüzündeki ifadeyi saklamak için üstün çaba harcaması gerekmişti. “Şey...”

“Sence de öyle değil mi?”

“Tamam da, senaryoya göre gitmiyorlar lan.”

“Bence daha iyisini yapıyorlar.” derken araştırır bakışları yüzünde geziyordu.

“Tamam da senaryoda da emek var. Adam onu boşuna mı yazmış?”

“Boşuna mı dolusuna mı bilmem ama adam işi iyi götürüyor. Baksana resmen kızı kendine bağladı.”

“O kız dünden razıydı.” derken sinirle konuşmuştu.

“Asel... Bana anlatmadığın şeyler olduğunu düşünmeye başladım.”

“Ne olabilir ki?” Panikle konuşmaya başlamıştı. “Sadece olaylar hakkında konuşuyordum.”

“Şimdilik sana inanmış gibi davranacağım ama bu kısa bir süre için olacak. Müsait olan zamanda senden bir açıklama istiyorum.” derken hafifçe genç kızın omuzlarından tutup, kendisine daha dikkatli bakmasını sağlamıştı.

“Ian... Ben...”

“Bunu senden çok yakın arkadaşın olarak istiyorum.” dedikten sonrada tamamen dostane şekilde sarılmıştı genç kadına. “Lütfen.”

Onlar kendi aralarında konuşurken, bir çift gözün kendilerini izlediğini fark etmemişlerdi. Çekimler boyu zaten Asel'i sinir etmek için karşısındaki kadına yakın olmuştu. Şimdi ise onu kıskandırmaktan ziyade, kendisi büyük bir kıskançlık içindeydi. Ian'la, Asel arasında bir şeyler olması düşüncesi, içindeki kıskanç erkeğin daha da hırçınlaşmasını sağlamıştı.

“Hadi devam ediyoruz. Herkes yerine.”

“Motor.”

Sahnenin devamında reklam ürünlerini üzerine giyinmiş ve işe gitmeye hazır hale gelmişti. Tabi genç karısı da, hazırlanan kocasının yanağına ateşli bir öpücük bırakmaktan geri kalmamıştı.

“Stop!”

“Her şey çok güzeldi. Şimdi sıradaki sahne için hazırlanabiliriz.”

Değiştirilen mekanda Akay’a işadamlı görüntüsü verilmiş ve ayarlanan mekanda çekimler sürmüştü. Neyse ki, bu sefer o sarışın afet yanında değildi. Yoksa elinden bir kaza çıkması an meselesiydi.

Şimdi ise Akay’ın spor salonu çekimleri vardı. Üzerinde kulübün amblemlerinin olduğu spor kıyafetleriyle ağırlık çalışmaları yaparken çekilmeye başlamıştı. Her şey gerçeğe çok yakın olması için Akay gerçekten terleyene kadar çalışmış ve çekimler onun o görüntüleriyle devam ediyordu. Biten çekimlerle birlikte, genç adam kendini dinlenme odasına atabilmişti. Oturduğu koltukta kafasını arkaya yaslamış, biraz dinlenmeye çalışıyordu. Çekimler düşündüğünden de çok zorlamıştı. Neyse ki, bugünlük bitmişti. Yoksa biraz daha bu tempoya dayanamayacaktı.

35. Bölüm

Asel, genç bir kızın elindeki kıyafetlerle Akay’ın kaldığı odaya doğru yönlendiğini gördüğünde gözlerini kısmıştı. Kızın ne yapmaya çalıştığını anladığı anda bir hışımla hemen yetişmiş ve elindekileri olabildiğince güler yüzlü bir şekilde almıştı. Tabi planı bozulan kız için durum hiçte hoş

olmamıştı. Yaptığını anladığı anda da, kapının önünde elindeki kıyafetlerle kalakalmıştı. Şimdi bunları ona vermesi gerekiyordu. Ama onunla yalnız kalmak her zaman tuhaf sonuçlanıyordu. Tamam da kendi kaşınmıştı. Bıraksaydı kız götürüyordu. Ama kıskançlık buna izin vermemişti. Bu düşüncelerle kapıyı birkaç kez tıkladmış, sonrada içeriye adımını atmıştı. Kimse yoktu. O an anlamıştı Akay'ın banyoda olduğunu. O gelmeden hemen gitmesi en iyisiydi. Ama bunun için çok geç olduğunu arkasından gelen kapı sesinden anlamıştı.

“Ne oldu beni mi özledin?”

“Ben... Şey...” Arkasını bile dönememiş konuşmayı da başaramamıştı. Ayak seslerine bakılırsa kendine yaklaşıyordu. “Ben... Ben çıkmalıyım.” Adamın yüzüne bile bakmadan çıkmak için adımlarını sıklaştırmıştı.

“Ne oldu korktun mu?” Sözlerini bilmiş bir kahkaha süslemişti.

Duyduklarıyla olduğu yere çakılı kalmıştı. “Ben... Ben korkmadım.”

“O zaman neden yüzüme bile bakamıyorsun?”

Duyduğu meydan okumadan sonra biranda dönmüştü genç adama doğru. Aynı anda da hata yaptığını anlamıştı. Çünkü Akay karşısında aynı sabahki mankenin karşısında durduğu gibi havluyla duruyordu. “Sen çıplaksın!”

“Çıplaktan ne anladığına bağlı eski karım. Çünkü hiçbir yerim görünmüyor.”

“Ama sadece küçük bir havluylasın.”

“Bakıyorum da hayal gücün iyi çalışıyor. Üzerimdeki her yerimi kapatan standart bir havlu. Ama senin kafanda neler dönüyor, bilemeyeceğim.”

“Ben... Hiçbir şey...” panikle konuşmuştu.

“Biliyor musun bugün çekimler boyu seni düşündüm.” deyip adımlarını genç kadına doğru yönlendirmişti. “Aslında mankene gerek yoktu. Sen gayet iyi bir oyuncusun. Neden sen oynamadın? Aynı sahneleri seninle kısacık evliliğimizde çok yaşadık ne de olsa... Bence oyuncu yanını köreltme.” dedikten sonra Asel'e daha da yaklaşmıştı. Sabah mankenle yaptıklarını tekrar eder gibi ellerini genç kızın beline koymuş ve

yanağından saçlarına kadar kokusunu içine çekerek ilerlemeye başlamıştı. “Sabahki manken bile senin gibi iyi oynayamadı. Acaba söylesem sahneleri seninle yeniden mi çeksek? Hem herkes senin nasıl bir oyuncu olduğunu da öğrenir. Sende yeni bir kazanç kapısı daha kazanmış olursun. Ne dersin?”

Bulunduğu yakınlık ve duyduğu sözler genç kadının tüm dengesini bozmuş, Akay ellerini belinden çekse oraya yığılacak bir hale gelmişti. “Ben... Ben oyun yapmadım.” Fısıldar gibi dökülmüştü kelimeler.

“Ben öyle hatırlamıyorum eski karım. Bana öyle bir oyun oynadın ki, her anını gerçek sanmamı bile sağladın. Senin üstüne tanımam. O kadar kadınla oldum ama sen bunların arasında kendine yer edinmeyi bildin.” dedikten sonra Asel’in belindeki elini çekip, arkasını dönmüştü. “Ama ne yazık ki, iyi bir yer değil edindiğin.” deyip, kıyafetlerine doğru yürümeye başlamıştı.

Biranda bırakılınca bozulan dengesi neredeyse düşmesine neden olacakken, en yakındaki tutunacak yerden destek alarak ayakta kalmıştı. Duyduğu her şey çok ağırdı. Onunlayken hiçbir zaman rol yapmamıştı. Şimdiyse gerçek olan duygularını bile savunamayacak kadar çaresizdi.

“Giyinmem lazım, lütfen çıkar mısın...”

Tek söz etmeden hemen kendini dışarı atmıştı. Kimseyle karşılaşmamak içinde en yakındaki boş alanın güvenliğine sığınmıştı. Ağlamak istese de, şu an bir sürü insanın olduğu yerde bunu yapamayacağını bilmenin verdiği sıkıntıyı yaşıyordu. Güçlü olmalıydı. Aral’ı düşünerek, gerekli olan güce birazda olsa kavuşmuştu. Derin derin nefes alıp vermeden sonrada yüzüne takındığı maske ile ekibin yanına dönmüştü.

Kapanan kapıdan sonra yandaki koltuğa yığılıp kalmıştı. Ona acı vermeye çalıştığı her an en büyük darbeyi yine kendi alıyordu. Ama bir türlü bunu engelleyemiyordu. Hiçbir şeyi takmayacağım diye geldiği yerde onu Ian’la görüp, yine içindeki intikam ateşini harlamıştı.

İçinde bulunduğu ruhsal çalkantıyı kenara bırakıp, diğerk ekibin yanına gitmek ne zor olmuştu. Her şeyle ilgilenirken ruh gibi dolanıyordu ortalıkta. Sonunda her şey ayarlanmış ve çekim başlamıştı. Sergio ve Nicholas üzerlerinde kulüp için özel tasarlanmış antrenman kıyafetleriyle teke tek maç yapıyorlardı. İkili her zaman yaptıkları ve iyi oldukları işte hiç zorlanmadan güzel sahneler veriyor, bu da yönetmenin işini kolaylaştırıyordu. Sonrasında duşagırmışler ve yine kendileri için hazırlanan havluları kullanarak kameranin karşısında boy göstermişlerdi. Tabi ortamdaki tüm kızların gözlerini onlardan alamaması da Asel'e tuhaf gelmişti. Akay dışında hiçbir erkek yoktu ki onu etkileyen. İkili sonunda takım amblemlili çok hoş ve rahat eşofmanlarla tesislerden ayrılırken çekilmiş ve Sergio ve Nicholas'ın reklamları tamamlanmıştı.

"Nasıldık?"

Sorulan soruya biranda hazırlıksız yakalanmıştı. "Şey... Mükemmeldi. Özel yeteneğiniz varmış. Tebrikler."

"Beğenmene sevindim." derken çapkın bir şekilde bakmıştı Sergio.

Adamın kendiyle flört etmeye çalıştığının farkında olsa da, sanki anlamıyormuş gibi davranmak işine geliyordu. "Gerçekten hem Nicholas hem de sen çok iyiydin. Yönetmen hiç zorlanmadı."

"Şey... Geldiğimizden beri seninle doğru düzgün konuşamadık bile. Aslında bir yerlere gitsek nasıl olur?"

Beklentiyle bakan adamı kırmadan bir şeyler uydurması gerekiyordu ama hiçbir şey yoktu aklında. "Çok isterdim ama katılmam gereken çok önemli bir toplantım var."

"Akşamda olabilir."

"Şey... Akşam Ian'ın sizlere güzel bir sürprizi var. Ayarlanan geceden memnun kalacağınıza eminim." derken gülümsemeye çalışmıştı.

"Yani çıkamayacağız öyle mi?"

"Ne yazık ki..."

"Ne yapalım... Başka sefere..." deyip kendilerini bekleyen arabaya yönelmiş ve Nicholas'ın yanına yerleşmişti.

Giden adamın ardından rahat bir nefes almıştı. Sergio'nun ilgisi her gün daha da artıyordu. Onu kırmadan bu durumu bitirmeliydi. Bunun başka yolu yoktu. İçindeki düşünceleri bir kenara bırakıp, ekibine dönmüştü.

"Bugünlük bu kadar yarın görüşürüz."

Neredeyse herkes gitmişti. Akay'ı gönderip, kendisi de hemen eve gitmek derdindeydi. Derin bir nefes alıp vermek üzereyken arkasından gelen sesi duymuştu.

"Herkes gitmiş." derken sesi olduğundan sert çıkmıştı. Dakikalardır Asel ve Sergio'nun konuşmalarını izlemiş. Bu da içindeki kıskançlığı harlamıştı. Onun başka birine gülümsemesine bile dayanamıyordu.

Karşısındaki adamın sert mizacı yüzünden çekingen bir şekilde çıkmıştı sesi. "Başka bir çekim varmış. Bu yüzden acele ettiler."

"İyi öyleyse bizde çıkalım."

"Çıkalım mı?" derken şaşkındı.

"Evet. Sen burada olduğum sürece bana yardımcı olacaktın. Şimdi acıktım ve yemek yemek istiyorum. Beni güzel bir yere götür."

"Otelin yemekleri gayet güzeldi. Ama beğenmezseniz, aşçıdan istediğinizi yapmasını rica edebilirim."

"Şimdi hiç öyle şeylere gerek yok. Ben çok sakın ve güzel bir yere gitmek istiyorum."

"Tamam. Öyleyse şoföre söyleyeyim, sizi götürsün."

"Sanırım anlatamadım. Beni, senin götürmeni istiyorum."

“Ama-”

“Sorun olmaz sanırım.” derken bir kaşı havaya kalkmıştı.

“Ben-”

“Olmayacağını biliyordum.” diyerek kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Ayak sesi duymadığına göre hala kararsızlıkla bakıyor olmalıydı. İstedğini yaptırmada çok başarılıydı. Bunu ona da gösterecekti. “Çok açıktım. Hemen gitsek iyi olacak.”

Yapacak bir şey yoktu. Akay yine onu şaşırtmayı başarmıştı. Arkasından yürümeye başladığında içinden bir ses, bunun sadece başlangıç olduğunu fısıldıyordu. İstediklerini yapmaktan başka elinden bir şey gelmeyeceği için, arabayı sıklıkla tercih ettiği sakin bir restorana sürmüştü. Kendini tanıyan garson hemen güzel bir yere geçmelerini sağlamıştı.

“Buraya sık geliyor gibisin.”

“Severim.”

“Cevap bu kadar mı?”

“Daha ne olmalıydı?”

“Çok değişmişsiniz. Asel Hanım.”

“Haklısın hayat insanı değiştiriyor.” dedikten sonra gelen garsona siparişlerini vermişlerdi.

Aslında ikisi de bir sürü şey konuşmak istese de, yemek oldukça sakin ilerliyordu. Zaten tabaklarındakini yemekten ziyade, vakit geçirmek için önlerinde tutup, didikliyordlardı. Tabakların önlerinden alınmasını istemeleriyle yemekler bu işkenceden kurtulmuştu.

“Kalkalım mı?” Bu sakinliğin sonundan korkmaya başladığından konuşma ihtiyacı hissetmişti.

“Ben tatlı yemek istiyorum.”

“Akay, zaten yemeği bile yemedin. Şimdi tatlı da nereden çıktı?”

“Akay? Sizin için ne zaman Akay oldum söyler misiniz hanımefendi?”

“Ben-”

“Lütfen aramızdaki çizgiyi iyi çekelim. Bunun cezasını bir kez çektim. İkincisine gerek yok.” derken karşısındaki kıza umursamaz bir bakışla bakıyordu.

“Affedersiniz Akay... Bey...” Sözlerinden sonra başka bir şey söylememek için dudağını içten ısırarak zorunda kalmıştı.

“Şimdi tatlı mı yiyebilir miyim Asel Hanım?”

“Siz nasıl isterseniz Akay Bey.”

Gelen garsona siparişini vermiş, etrafında gözlerini gezdirmeye başlamıştı.

“Güzel yermiş. Bana bir yeri hatırlattı.” derken dalıp gitmişti genç adam.

Buraya gelmesindeki en büyük nedenlerden biride buranın, Akay’ın onu sevdiğini söylediği yeri anımsatmasıydı. Onunda aynı şeyleri hissetmesi çok hoşuna gitmişti. Karşısındaki adamın dalgın yüzüne bakarken, içindeki sevginin büyüklüğüne şaşıyordu. Keşke her şey başka şekilde gelişmiş olsa, buraya aynı duygularla gelmiş olsalardı. Ama hiçbir şey planlandığı gibi olmuyordu.

Aklına gelen günün anısı, içindeki enerji çekip almıştı. Onu ilk kez öptüğü ve sevgisini söylediği yere ne kadar benziyordu. Bu düşünceler orada durmasını engelleyecek kadar yoğunlaştığında biranda ayağa kalkmıştı.

“Gidelim.”

“Daha tatlınızı yemediniz.”

“Yorgunum. Gitmek istiyorum.”

Ödenen hesaptan sonra arabaya geçmişlerdi. Biraz önce kendiyle uğraşan adamın yerine, yine o duygusuz buz kütlesi gelmişti. Sessiz bir yolculuktan

sonra otele gelmişlerdi. Sadece kuru bir iyi gecelerden sonra arkasına bile bakmadan içeri girmişti genç adam.

Tam dışarı çıkacağı sırada görmüştü otelin önünde duran arabayı. Şoför koltuğunda oturanı görünce de ortalıkta bir şeylerin döndüğünü anlamıştı. "Biz otel köşelerinde pinekleyelim. Sen keyfince gez."

Şimdi hiç şaka kaldıracak durumda değildi. "Elinizden almadım ya, siz de gezseydiniz."

"Bizim senin gibi özel rehberimiz yok." derken manalı bir bakış atmıştı.

Demek atışmak istiyordu. "Ne yaparsın cazibeme dayanan yok." derken bir kaşı havadaydı.

"Aranızda bir şey olduğunu söyleseydin, araya hiç girmezdim."

"Önemli bir şey değil zaten." derken kalbinin sesini susturmak zorunda kalmıştı.

"Önemli değilse vakit harcamasaydın. Nasıl olsa önemini bilecek birileri çıkardı."

"Sergio sana bir kez daha söylüyorum Asel Ateş'e yaklaşma!"

"Yaklaşırsam ne olur?"

"Yanarsın..."

"Yanmış gibi konuşuyorsun..." derken araştırır gibi yüzünü inceliyordu.

"Belki de yanmışımdır." derken ilk defa açık açık bir şeyleri ifade ediyordu. Arkadaşının değişen yüz ifadesinden de vermek istediği mesajın alındığı anlaşıyordu.

"Mesaj alınmıştır."

Çekim yerine geldiğinde her şey hazırды. Kendine seslenen yönetmenin yanına gittiğinde adamın espiyle karışık sitemine maruz kalmıştı.

“Bugün yönetmen koltuğunda oturmak ister misiniz?”

“Affedersiniz.” derken anlamaz gözlerle bakıyordu.

“Dün çekim hakkında konuşuyordunuz. Demek senaristin emeğine saygı duymalıyız. Aslında bu konuda haklısınız. Ama oyuncular yetenekli olunca, bazen bunu unutuyoruz.”

“Siz söylediklerimi duydunuz mu?” derken çok utandığını hissediyordu.

“Merak etmeyin. Başka duyan olmadı.”

“Şey... Özür dilerim.”

“Önemli değil. Sanırım içinizde böyle bir yetenek gizli ve kendini dışarı salmak istiyor.” derken keyifle gülümsemişti.

“Nerde? O benim densizliğimdi.”

“Affedildiniz. Ama bugün işime karışmayacaksınız, değil mi?”

“Yok karışmayacağım.” derken yüzünün kesinlikle kıpkırmızı olduğuna emindi.

Tamamda onun suçu değildi ki, onlar da senaryoya bağlı kalsaydı. Resmen Akay’ın, kızla cilveleşmesine izin vermişlerdi. “Ne olacak erkek milleti değil mi? Hepsi birbirine destek.” diyerek Türkçe mırıldanmıştı

“Ne olmuş erkek milletine?”

Duyduğu ses biranda irkilmesine neden olmuştu. “Hiç... Ben...” Bu adama hep böyle olmadık zamanlarda yakalanmak zorunda mıydı? Birde konuşmayı bilmiyormuş gibi hep aynı kelimeleri tekrar ediyordu.

“Bende öyle düşünmüştüm.” deyip yanından uzaklaşmıştı Akay.

Her şeyin hazırlanmasından sonra da ev çekimlerinde aynı mankenle çekimler başlamıştı. Her ikisi de rahat kıyafetler eşliğinde televizyonun karşısına geçmişlerdi. Kadın sırtını Akay’ın göğsüne dayamış, Akay’da ara ara onun saçlarıyla oynarken, televizyon izliyordu.

Her şey o kadar tanıdıktı ki... Özlemle hatırladığı anları, onun başkasıyla yaşamasını izliyordu. Sahne bittiği halde, hala konuşmaya devam eden ikili gayet rahat bir görüntü sağlıyordu. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle? Kesin kıza kur yapıyordu. “Gıcık ne olacak...”

“Bir şey mi dedin Asel?”

Ian’ın sesini duymasıyla tekrar yakalandığını anlamıştı. Neyse ki, sözleri Türkçe söylemiş ve açıklama yapma derdinden kurtulmuştu. “Her şey güzel oldu dedim.”

“Haklısın öyle oldu. İkinci çekim için hazırlıklar başladı. Makyöz çok iyi diyorlar. Bakalım Akay Demir’i nasıl yaşlandıracak?”

O yaşlansa bile yakışıklılığından bir şey kaybetmeyecek bir adamdı. Bunu yapılan makyaj çok net ortaya koymuştu. Üzerlerine getirildikleri yaşlara uygun kıyafetler giymişler ve bir balkon çekimi için hazırlanmışlardı. Normalinde 20’li yaşlarda olan manken, usta bir makyajla 50’lerin sonunda görünüyordu. Akay’da aynı yaşlarda bir görüntüdeydi.

Hafif verilen rüzgar efektiyle yaşlı kadının saçları uçuşmaya başlamış ve hafifçe ürpermişti. O anda içeri giren Akay, elindeki kazakla dışarı çıkmış ve karısının omuzlarına ilgili bir eş gibi bırakmıştı kazağı. Aynı anda da gözleri buluşmuştu. Buluşan gözlerden sonra Akay’ın sesi gelmişti kulağına. “Söz verdiğim gibi yaşlı ihtiyarlar olsak bile birlikte olacağız aşkım.” derken direkt Asel’in gözlerine bakıyordu. Herkes büyülenmiş gibi anı izliyordu. Asel gördükleri ve duyduklarından sonra donup kalmıştı.

Bir ara yönetmenin “Stop” sesini duymuş ve kendini hemen boş bir odaya atmıştı. Gözyaşlarına engel olamıyordu. Onunla paylaştığı o anlar, beyinde böylesi bir baskı oluştururken, kendine gelemiyordu.

Baştan beri ikilinin arasında bir şeylerden şüphelenmişti ama son gördükleri bunun basit bir hoşlanma olmadığının kanıtıydı. Asel'in kendini odaya attığını gördüğü an peşinden gitmişti. İçeride ağlayan kadınsa, düşüncelerinde yanılmadığını ona göstermişti.

“Asel iyi misin?”

“Değilim Ian. Hiç değilim.” derken kendini Ian'ın kollarına bırakmıştı. “Çok kötüyüm. Artık her şey ağır geliyor.”

“Şişt! Sakinleşmelisin. Rahatla biraz. Seni böyle görmemeliler.”

“Yapamıyorum. Artık dayanamıyorum.”

Onun iyi olmadığını görüyordu ama şu an dağılması demek, yıllardır ne için uğraşıyorsa, bunun sonu gibi görünüyordu. Ona yardım etmeliydi ama nasıl?

“Asel bir kutlama yapmamız gerekiyor. Senin de orada bulunman lazım. Lütfen güçlü olmaya çalış. Sen bunu yapabilirsin. Aral'ı düşün. Bu seni rahatlatır.”

Karşısındaki adamın yüzüne bakıp, oğlunun ismini tekrarlamıştı. “Aral.” Her şeye katlanma sebebi. “Oğlum...”

“Evet, Aral'ı düşün ve sakinleş. Hadi derin derin nefes al ver.”

Sonunda birazda olsa kendine gelebilmişti. Ama hali hala iç açıcı değildi.

“Seni düzeltmemiz lazım. Hemen elini yüzünü yıka.” deyip kollarından tuttuğu kızın kendisine bakmasını sağlamıştı. “En iyisi ben çantayı getireyim de, şu yüzüne biraz renk getir. Yoksa içeridekiler korkacaklar senden.” deyip beğenmez bir ifadeyle bakıp birazda olsa neşelenmesine yardımcı olmak istemişti.

“Teşekkürler.” Yorgun bir gülümseme yerleşmişti suratına.

Ian’dan sonra hemen odadaki lavaboya gitmiş ve aynadaki görüntüsü karşısında gözleri kocaman açılmıştı. Ian haklıydı. Aynı hortlağa benziyordu. Nasıl kendini kaybetmişti. Ian’ın getirdiği çantasından çıkardığı makyaj malzemeleriyle iyi bir iş çıkarmıştı. Bunu Ian’ın bakışlarından da anlamıştı.

“Oldum mu?”

“İdare eder...” derken elinin birini sağa sola hafifçe sallamıştı. “İçeri girmeye hazır mısın?”

“Günlerin birikimiydi. Şimdi daha iyiyim.”

Belinden hafifçe tuttuğu kızla odadan çıktıklarında onları izleyen bir çift gözü fark etmemişlerdi.

36. Bölüm

Çektikleri sahne onu evlenme teklifi ettiği güne götürmüştü. Daha nasıl olduğunu fark etmeden, onun gözlerine bakarak o güne yakın sözler dökülmüştü dudaklarından. Sonrasında gözleri yine Asel’i aramış ama hiçbir yerde görememişti. Ta ki Ian denen adamla çıkana kadar. Belinden öyle bir tutuşu vardı ki... Hem herkes buradayken, içerde ne yapıyorlardı? Yoksa Asel’in sevgilisi miydi Ian? Asel’in yüzü de tuhaftı. Onlar içerde yoksa... Yok bu olamaz. Bu kadar insanın içinde böyle bir şeye cesaret edemezlerdi. Tamamda Asel’in yüzündeki kızarıklığın nedeni neydi? Burada bulunmak kesin kafayı yedirecekti. Yanlarına gelenlerin tebriklerini kabul ederken, akli da biraz önceki ikilideydi.

“Hepimiz bir kutlamayı hak ettik. Ne dersiniz?”

Hep bir ağızdan bunun güzelliği dile getirilmiş ve hoş bir mekana gitmişlerdi. Yenen yemekler ve keyifli sohbetler masada devam ederken, Akay'ın aklı hala Ian ve Asel'deydi. Öncekilerden daha tuhaf bir halleri vardı. Ara ara Ian, eğilip Asel'in kulağına bir şeyler fısıldıyor, Asel'de ona tebessüm eden bir suratla cevap veriyordu. Bu gece bitmeyecek miydi? Biraz daha böyle devam ederse karşısındaki ikiliye günlerini gösterecekti. Neyse ki, bunu anlamış gibi herkes dağılmaya başlamıştı.

"Nicholas ne dersin Fransa geceleri nasılmış bir baksak mı?"

"Neden olmasın..."

"Akay sen geliyor musun?"

"Siz gidin. Ben çok yorgunum direkt otele geçeceğim."

"Öyleyse bize müsaade." deyip hareketlenmişti ikili.

Ian'ın onlarla ilgilenmesi için görevlendirdiği Edward'la birlikte mekandan ayrılmışlardı.

Geçen on beş dakikanın ardından Akay'ın sesini duymuştu.

"Bende kalksam iyi olacak. Asel Hanım beni bırakır mısınız?"

Asel şaşkınlıkla Akay'a bakmaya başlamıştı. "Ben mi?"

"Başka Asel Hanım olmadığına göre. Lütfen..."

"Aslında sizi ben bırakabilirim." Ian, Asel'e yardım etmek için başka bir teklifle aralarına girmişti.

"Sana zahmet olmasın. Hem Asel Hanım'la birkaç küçük iş hakkında da konuşmam gerekiyordu."

Karşısındaki adamın pes etmeyeceğini anladığı anda, genç kıza dönmüştü. Onun onaylayan suratından sonra yapacağı bir şey kalmamıştı. "Öyleyse size iyi akşamlar. Görüşürüz..."

"İyi akşamlar."

Sessizce park yerine yürüyorlardı. Arabaya bindikleri anda artık dayanamayan Akay içindeki kıskançlıkla konuşmaya başlamıştı. Tek istediği gün boyu kendinin çektiğini Asel'in de hissetmesiydi. "Sizden bir şey isteyecektim Asel Hanım."

"Buyurun Akay Bey."

"Bugün çekim yaptığımız bayanın telefon numarasını verebilir misiniz?"

"Ne numarası?" Bu adam ne diyordu böyle? Anlamaz bir ifadeyle bakmaya başlamıştı.

"Sonya'nın numarasını istiyorum. Bunda anlamayacak ne?"

"Aklını mı kaçırdın? Benden nasıl böyle bir şey istersin?"

"Öncelikle bana yine 'sen' dediniz. Lütfen buna daha dikkat edebilir misiniz? Aramızda böyle bir yakınlık olduğunu düşünmüyorum. Lütfen benim size hitap ettiğim gibi hitap edin. Ayrıca numarayı vermeseniz de olur. Nasıl olsa öğrenmem zor olmaz." Sonya'yı aramak gibi bir niyeti zaten yoktu. Böyle bir isteği olmuş olsa, zaten kendine verilen bir numara için Asel'i zorlamazdı. Onun sinirlenmesi çok hoşuna gitmişti.

"Akay lütfen benle oynamayı kes!" Sesi büyük bir bezginlikle çıkmıştı.

"Bak yine yaptınız Asel Hanım. 'sen' değil 'siz' anlaşıldı mı?"

'Allah'ım güç ver.' deyip, derin derin nefes alıp vermeye başlamıştı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Eğer biraz daha böyle devam ederse kesin Akay'ı arabadan falan atacaktı. Karşısındaki adamın davranışları yüzünden iyice dengesi bozulmuştu. Dönüştüğü kişiyi tanıyamıyordu.

"Akay Bey, en iyisi sizi otelinize bırakayım. Çok yorgunsunuz. Bu yüzden dilinizin ayarı da kaçtı."

"Yo ben gayet iyiyim. Gece daha yeni başladı." derken alttan imasının anlaşılması için yüzüne çapkın bir gülümseme yerleştirmeyi de başarmıştı.

Bu iş konuşmayla olmayacaktı. En iyisi hemen otele yol almaktı. Yoksa işin sonu hiç iyi görünmüyordu.

Genç adam, Asel'i sinirlendirmenin keyfiyle yol boyu başka kelime etmemişti. Ama aklına gelenler hala kanını kaynatıyordu. Bu yüzden tam otelin önüne geldiklerinde yeni bombasını patlatmıştı.

“Getirdiğiniz için çok teşekkürler.” deyip, tam inecekken, dilinden dökülenlere engel olamamıştı. “Kusura bakmayın planlarınızı da bozdum. Şimdi sevgiliniz bu duruma çok bozulmuş olmalı.”

“Sevgilim mi? Sen kimden bahsediyorsun?” Şaşkınlıkla yanındaki adama bakıyordu.

“Hadi ama bana saf numarası yapma. Sizi gün boyu izledim. Adamın sana bakışını gördüm. Herkesin bulunduğu bir yerde odaya bile girdiğinize göre.”

“Sen ne ima ediyorsun?”

“İma etmiyorum. Direkt söylüyorum. O adamla odada ne işin vardı?” Artık sakinlikten eser kalmamış, genç adam sinirle patlamıştı.

“Seni ilgilendirmez.”

Aldığı yanıt daha da köpürmesine neden olmuştu. “Milletin gözünün önünde adamla flört et, sonrada seni ilgilendirmez de. Seni hiç tanımamışım.”

“İlan benim sadece arkadaşım. Aramızda hiçbir şey yok.”

“Sana inanmıyorum. Sizin birbirinize nasıl baktığınızı gördüm.”

“Söylesene, nasıl bakmışız...”

“Asel, beni daha fazla zorlama istersen...”

“Öncelikle bana ‘sen’ dediniz. Lütfen buna daha dikkat edebilir misiniz? Aramızda böyle bir yakınlık olduğunu düşünmüyorum. Lütfen benim size hitap ettiğim gibi hitap edin. Ayrıca zorlarsam ne olur?” derken karşısındaki adama meydan okuyordu.

“Şimdi nezaket kurallarından başlatma Asel! Yeterince gerildim bu yüzden

beni zorlamasan iyi edersin!”

“Zorlasam ne olur?” Duyduklarından sonra o da yeterince gerildiğinden sağlıklı düşünemiyor ve sözler düşünmeden çıkıyordu dudaklarından.

Genç kızın kolunu sinirle tutmuş ve kendisiyle arasındaki mesafeyi daha da azaltmıştı. Tehditkâr bakışlarla bakarken, yüzleri birbirlerine çok yakındı. Aldıkları nefesi bile hissedecek bir haldeydiler. “O adam senin sevgilin mi?”

“Sevgilimse ne olmuş?”

“Sana ne olmuşunu sormuyorum. Sevgilin mi diyorum?”

“Seni bir şeye inandırmak zorunda değilim. Arkadaşım ya da sevgilim sana ne...”

Doğru ona neydi ki... Ama içindeki kıskanç erkek ortalığı ateşe verecek kadar çıldırmış bir haldeydi. Sakinleşmesi gerekiyordu ama bunu bir türlü başaramıyordu. Hem ona bu kadar yakın olmakta iyi gelmemişti. Kokusu burnundan dolup, tüm duyularını etkisi altına almaya başlamıştı. Bunun verdiği hissiyatla biraz daha yaklaşmış ve aralarında zaten olmayan mesafeyi tamamen kapatmıştı. Küçük dokunuşlarla dokunuyordu genç kadının dudaklarına. Her seferinde daha da fazlasını istemesine neden olan dokunuşlar bir öncekinden daha uzun ve tutkulu oluyordu. Tam tüm hisleriyle dudaklarına dokunduğu anda, camdan gelen sesle kendini geriye çekmek zorunda kalmıştı.

“Kahretsin!”

Camdaki adam içeriye net göremiyordu. Ama az çok gördükleri de yetmiş olmalıydı. Camı açıp, adama bakmaya başlamıştı.

“Affedersiniz rahatsız ediyorum ama otelin önüne park etmek yasak. Lütfen arabayı ileri alabilir misiniz? Arkada hatırı sayılır bir kuyruk oluştu.” derken arkayı işaret etmişti. “Anlayışınız için teşekkürler.”

Arkaya baktığında gerçekten de arabaların arka arkaya dizilmiş olduğunu görüp şaşırmıştı. “Tamam.” dedikten sonra da hiçbir şey söylemeden arabadan inmişti.

Kendini biraz toplayıp, ilerlemiş ve yola çıktıktan sonra arabayı kenara

çekmişti. Biraz önce yaşadıklarına inanamıyordu. Bu adamın nesi vardı? Kıskanıyor mu yoksa sırf hırsı yüzünden mi böyle davranıyor bir türlü anlamıyordu. Tek anladığı bozulan dengesinin her geçen gün daha kötüye gittiğiydi. Gözlerinden dökülen yaşlar biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. Ama bundan sonra kesinlikle rahatlık onun yanına uğramayacaktı. Bunun başka açıklaması yoktu.

Kendini odaya attığında hala biraz önceki karmaşadan kurtulmuş değildi. Yaşadıklarına inanamıyordu. Arabanın içinde öyle çok duygu çeşitliliği vardı ki... Ölesiye kıskanmıştı Asel'i. Onun başkasıyla olma düşüncesi kanını kaynatmış, düşüncelerini birbirine girdirmişti. Aradan geçen onca yıldan sonra hala dayanamıyordu onun yanında başka birini görmeye. İşin daha kötüsü buna asla dayanamayacak olduğunu bilmesiydi. Hala ona bu kadar güçlü hisler beslerken, onda bitmiş olmak ağır geliyordu. Ama genç kadının da kendi gibi kıskandığını hissetmişti. Sonya'nın numarasını istediğinde bunu açıkça göstermişti. Tamam kendisi dengesizdi ama Asel'de ondan az kalır değildi.

Kafasındaki düşüncelerin verdiği sıkıntı dayanılmaz boyuta ulaşmıştı. Yüzünü iki elinin arasına almış, sıkıntıyla iç çekmeden sonra ellerini şakakların yanlarına götürüp hızla bastırmıştı. Sonrasında üzerindeki yırtar gibi çıkarıp, kendini banyoya atmıştı.

“Akay’la en son ne zaman konuştun?”

“Sanırım dört gün oldu. Bir iş için başka bir yere gitmesi gerekiyormuş. Meşgul olacağım arayamazsam endişelenmeyin dedi. Bende rahatsız olmasın diye aramak istemedim. Neden? Ne oldu ki?” derken karısına bir şey anlamadığını belirten bir bakışla bakıyordu Asım Bey.

“Dün akşam onunla konuştum. Ne bileyim sesi biraz tuhaf geldi. Ya çok evhamlanıyorum ya da bir sıkıntısı vardı.”

“Bence boşuna endişeleniyorsun Aynur. Oğlumuz iyi. Kendine boşuna eziyet etmeyi bırak.”

“Boşuna eziyet değil Asım. Onun çektiği acıyı gördük. Onunla birlikte yaşadık. Toparlanması ne kadar zor oldu biliyorsun. Şimdi nedense bize söylemediği bir şeyler var gibi hissediyorum.”

“Hanım bir şey yok. Neden abartıyorsun? Oğlanın işi var yorgun. Hem gününün gününe tutmaması gayet normal. Hangimiz her günü iyi geçiriyoruz. Onunda bir sürü sıkıntısı var. Koca takımın sorumluluğu üstünde, kolay mı bu şeyler?”

“Olmadığını biliyorum ama anne kalbi işte laftan anlamıyor.”

Asım Bey de oğlunun sıkıntısını hissediyordu ama bunu dillendirip de karısını daha da üzme istemiyordu. Akay anlatmak isterse her zaman onun yanındaydı. Ama oğlu söylemezse elinden gelen bir şey yoktu. Akay hiçbir şeyi zorla yaptırabileceği bir karakterde hiç olmamıştı.

“Hadi artık sıkılma. Oğlumuz iyi ve daha da iyi olacak.”

“Asım bu oğlanın evlenmeye de niyeti yok. Çevresindeki kadınları da ben gelin diye kabul edemem bilesin.”

“Oğlun getirirse etmeyecek misin?” derken cevabı büyük bir merakla bekliyordu.

“Mecbur ederim de, çok içime sinmez gibi. Ne dersin ona göre birine baksam mı? Nasıl olsa çevresindekilerle olmayacağı belli, belki bizim istediğimiz kızı beğenir?”

“Aynur bunu aklın alıyor mu? Yani Akay’ın görücü usulü bir evlilik yapacağını.”

“Neden olmasın.” derken kafasından adaylar geçit törenine başlamıştı bile.

“Sen ciddisin!” şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı Asım Bey’in.

“Tabi ciddiym. Yoksa oğlumuz hala o hayal yüzünden kendini bitirecek.”

“O konu sanırım hep muamma kalacak. O kızın yaptığıı hala anlamış değilim. Hiçbir şey mantıklı değildi.”

“Al benden de o kadar. Acaba onu gözümüzde çok mu abarttık da yaptığına inanamıyoruz diye çok düşündüm. Ama bu işin içinden çıkamadım. Bizim bu kadar zorlandığımız bir durumun oğlumuzu ne hale getirdiğini de biliyorsun. En iyisi ben şu planıma bir hız vereyim.”

“Hanım boşa uğraşma.”

“Boşa ya da doluya. Nasrettin Hoca misali ya tutarsa... Ben bir deneyim sonucu görürüz artık.” derken biraz öncekinin aksine büyük bir enerjiyle bakıyordu kocasının suratına.

“Terry uyudu mu?”

“Sonunda. Yarın bir arkadaşının doğum günü varmış. Anaokulunda kutlayacaklarmış. Bugün onun hediyesi için epey gezdik. Yatana kadar da konu buydu.” Kocasının yüzündeki sıkıntılı hali beğenmeyerek konuşmasına devam etmişti. “İyi görünmüyorsun bir şey mi oldu?”

“Konu Asel?”

“Bir şey mi oldu Asel’e?” derken paniklemişti genç kadın.

“İyi ya da kötü olduğu aslında olaya bakış açımıza bağlı desem yeridir.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun lan.”

“Hayatım zaten olay bilmece gibi. Ben de bir şey bilmiyorum. Sadece Asel ve Akay Demir arasında bilmediğimiz bir şeyler var. Bu da Asel’i çok üzüyor.”

“Şu futbolcu Akay Demir mi?”

“Ta kendisi.”

“Böyle bir yargıya nasıl vardın?”

“Adamın Asel ısrarı başlarda tuhaftı. Sonrasında da birbirlerine bakışlarını gördüm.”

“Belki de birbirlerinden etkilenmişlerdir. Bunda tuhafılık ne anlamadım. İkisi de genç ve bekâr insanlar neticede.”

“Böyle düşünmekte haklısın ama bugün çekimdeki bir olaydan sonra Asel'i odanın birinde ağlarken buldum. Ben Asel'i bu kadar yıldır tanırım bir kez ağladığına şahit olmadım. Hem sadece olay ağlama da değil, resmen dağılmış bir haldeydi.”

“Sence ne olmuş olabilir?” derken endişelenmişti.

“Eski bir mesele gibi görünüyor.”

“Asel'e sormadın mı?”

“Çok kötü olduğundan, üstüne gitmek istemedim. Zaten kendisi anlatır diye düşünüyorum.”

“Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

“Sanırım evet.”

“Artık onun mutlu olmasını istiyorum. Tanıdığımızdan beri yüzündeki hüznün bir türlü silinmedi. Umarım yıllar sonraki bu tesadüf ikisi içinde iyi olur lan.”

“Bende öyle umuyorum hayatım.” derken karısını kollarının arasına almıştı.

Neyse ki bugün Akay'ı görmesi gerekmiyordu. Bu kadar olayın üstüne bu dayanma sınırlarını zorlayacak bir şey olurdu. Odasına girmeden sekreterine içeri demli bir çay göndermesini istemiş, sonrasında da kendini bekleyen işlerin arasına gömülmüştü. Elindeki kalemin nasıl hareket ettiğini bile anlayamaz bir halde gezdiriyordu kâğıdın üzerinde. İçindeki tüm karmaşanın, acının, özlemin dışa vurumu olan şekiller boş zemine dökülürken, nefes alması için azıcık bir alan açıyordu bedenine. Geçen saatlerde ne kadar çalıştığını bile hatırlamıyordu. Öğle yemeğine bile çıkmamış, içinden taşanların kâğıtla buluşması için her anı kullanmıştı. Biten çizimleri karşısına alıp, baktığında defile için en gözde iki parçanın şu an ellerinde olduğunu anlaması güç olmamıştı. Bu yıl 'Gece' temalı yapacakları defile için şu anki ruh hali tamdı. Bu da ortaya çıkanlardan belli oluyordu.

Sıkıntıyla geçen geceden sonra yeni güne başlamak zor olmuştu. Hala başında inanılmaz bir ağrı vardı. İçtiği ağrı kesicinin bir faydasını gördüğü de söylenemezdi. Neyse ki bugün güzel bir olayın ev sahipliğini yapıyordu. Yoksa çekilir yanı yoktu.

Otele yakın bir yerden küçüğü için tam da düşündüğü gibi bir hediye bulduğu için kendini şanslı hissediyordu. Keşke her konuda bu kadar şanslı olabilseydi ama nerdeydi o günler...

Çalan telefonu açtığı anda Erdem'in telaşlı sesiyle karşılaşmıştı. "Akay çıktın mı?"

"Yeni çıkıyorum."

"O zaman sana vereceğim adrese gel. Parti okulda olacak."

"Söyle..."

"Hadi orada görüşürüz."

"Kolaylıklar dilerim."

“İhtiyacım olacak bu dileklere.”

Şoföre gidecekleri yeri söyledikten sonra, kafasını kapıya dayadığı elinin üzerine bırakmıştı. Hala ağrıyordu. Sıkıntıyla iç çekip, ağrıyı azaltacak gibi alnına parmak uçlarıyla vurmaya başlamıştı. Bunun nafile bir çaba olduğunu bilse de, hiç değilse bir şey yapmamaktan iyiydi.

Sonunda çok güzel bir binanın önünde durmuşlardı. Camlarında güzel süslemeler hemen dikkati çekiyordu. Bahçesi de epey büyük ve bir sürü oyun alanına ve oyuncağa sahipti. Ama şimdilik boş görünüyordu. Hava sıcak olsa, küçükleri içerde tutmanın zor olacağı kesindi. Alanı inceleyerek, yavaş yavaş ilerliyordu. Sonunda içeri girebildiğinde oradan oraya koştuktan helak olan arkadaşını görmüştü.

“Geldin mi?”

“İyi görünmüyorsun.”

“Sabahtan beri koşturmaca içindeyim. Cımcimenin istekleri bitmiyor.”

“Tabi ki bitmez. İnsan her gün doğum günü olmuyor ne de olsa.”

“Aman hemen de onun yanında ol.”

“Ya senin yanında mı olacaktım? Sen benim küçük kuzum nerede ondan haber ver.”

“İçeride. Zaten ortalıkta havalı havalı gezen bir prenses görürsen onu bulmuşsundur.” derken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamamıştı. Kızı, hayatının anlamı bugün gerçekten periler kadar güzeldi. Zaten hep güzeldi.

Arkadaşının haline gülüp, içeri geçtiğinde tam da dediği gibi bulmuştu küçük Ela’yı. Kendini gördüğü anda da hemen kolların atlayıp, yerini almıştı. “Geldin!”

“Geleceğim demiştim. Ben sözümde durmaz mıyım?”

“Güzel olmuş muyum?”

“Melekler kadar güzel olmuşsun prensesim.” derken küçük çocuğun saçlarına öpücükler kondurmuştu.

“Pastamı gördün mü?”

Kollarından inmek için hareketlenen kızı aşağı bırakmış ve kendini parmaklarından tutup, çekmesine izin vermişti. Geldikleri masada da pembe hakimiyetindeki yiyecekleri görmüştü. Bugün her şey pembeydi. Ortamda bulunan erkeklere acımdan kendini alamamıştı.

“Sedef bize göre bir şeyler yapmadınız mı?”

Genç kadın duyduğu sestten sonra Akay’ın yanına gelmişti. “Hoş geldin. Neden pembe şeylerden yemek karizmanızı mı bozar Akay Bey?”

“Pembe kız rengi Sedef. İnsan oğlanları da düşünürdü.”

“Ben buraya mavi bir şey getirseydim de, sen şu cimcimenin nasıl bir cadıya döndüğünü görseydin.”

“O kadar mı diyorsun?”

“Akay, kızım tam bir cadı.” derken keyifle gülümsemişti.

“Pastayı ne zaman kesiyoruz?”

“Bir arkadaşı varmış o gelmeden olmazmış.”

“İyi ben biraz ortalığı kolaçan edeyim. Belki Erdem’in yardıma ihtiyacı vardır.”

“Tamam.”

Erdem her şeyin yolunda olduğunu söylediğinden yapacak bir şeyi kalmamıştı. En iyisi çocukların arasına karışmaktı. Onlarla insan vaktin nasıl geçtiğini anlayamıyordu. Tamam bu yorucu bir şeydi ama yorulan bedendi. Ruh ise inanılmaz dinleniyordu onlarla. Zaten ilk adımı attıktan sonra da çevresindeki çocukların keyifli kahkahaları ve birbirinden ilginç sorularıyla baş başa kalmıştı.

37. Bölüm

“Geç kaldık ama.”

“Neredeyse geldik.”

“Başlamışlardır...” derken yüzünde de hoşnutsuz bir ifadeyle karşısına bakıyordu.

Evden her zamanki vakitte çıkmışlardı ama geç kalma ihtimalini düşünmemişlerdi. Yoldaki kazada işlerini zorlaştırmıştı. Helen arkada oturan küçüğünün üzgün ifadesine bakarken, onun için üzülmüştü. “Merak etme sensiz başlamazlar.”

“Öyle mi?”

“Hı... hı...”

Sanki biraz önce somurtan o değilmiş gibi bu seferde yüzünde güller açmaya başlamıştı küçüğün.

“Evet geldik.”

Aral’ı indirip, hediye de aldıktan sonra kapıya doğru yürümeye başlamışlardı. İçeri girdiklerinde de küçük çocuk hemen bulmuştu Ela’yı.

“Başlamamışsınız.”

“Sen yoktun ki...”

Küçükler kendi aralarında konuşurken, Helen’de geç kalmalarından dolayı

özürlerini iletiyordu Sedef'e.

"Yoldaki kaza yüzünden geciktik. Kusura bakmayın."

"İyisiniz ya. Önemli olan o."

"Sizi de beklettik."

"Küçükler hallerinden memnundu. Bu yüzden üzölmeyin."

Akay çevresindeki çocukların ilgisiyle sarmalanmış bir halde neşeyle onlara laf yetiştirmeye çalışıyordu. Bunda başarılı olduğu da söylenemezdi. Küçükler her sözleri ile genç adamı şaşkınlık içinde bırakmayı biliyorlardı.

"Akay Amcaaaa!"

Cimcimesi miydi seslenen? Nasılda bağıırıyordu küçük cadısı. Gülümseyen suratıyla döndüğü anda Ela'nın yanındaki çocuk dikkatini çekmişti. Kendine doğru gelen ikiliye birkaç adım atarak yardımcı olmuştu.

"Bak bu Aral."

Duyduğu isim Akay'ın tüm dengesini sarsmış, onu yine yıllar önceki bir güne misafir etmişti.

"Asel?"

"Efendim hayatım?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Söylemezsen nasıl bilebilirim." derken Akay'ın göğsüne biraz daha sokulmuştu.

"Çocuğumuzun ismini..."

Duyduğu sözlerle rahat yerinden biranda kalkmış ve şaşkınlıkla sevdiği adamın gözlerine bakıyordu. "Çocuğumuz?"

"Bunda şaşıracak ne var ki? Ben bir sürü çocuk istediğimi zaten söylemiştim."

"Ama biz hiç şey... Yani şey... Üff Akay çok gıcıkssın."

"Benim utangaç güzelim biz ney?"

"Anladığın şey için neden beni zorluyorsun?" derken koltuktan kalkmak için hareketlenmişti.

Onun yanından saniye ayrılmasına tahammülü olmadığı için elinden tuttuğu gibi tekrar göğsündeki yere doğru çekmişti. "Tamam şeyi sormayacağım." deyip keyifli bir kahkaha atmıştı.

"Akaaay!"

Asel'in saçlarının kokusunu büyük bir sevgiyle içine çekip "Şeyi yapmadığımız yapmayacağımız anlamına gelmez. Sonunda aramızda böyle bir yakınlık olacak ve o zaman senin içinde ikimizden bir parçanın büyümesini beklemek benim için dünyanın en güzel olayı olacak." Kollarındaki kadın her sözden sonra biraz daha sokulmuştu. Şu an yanaklarının kıpkırmızı olduğuna emindi. Keşke kendini gizlemek için bu kadar gayret sarf etmeseydi.

"Şişmanlarsam da beni sevecek misin?"

Kollarındaki kadının baş döndürücü kokusuna o kadar kapılmıştı ki, sözleri anlayamamıştı. "Efendim..."

"Bebeğimiz büyürken bende kocaman olacağım. O zamanda beni sevecek misin?"

'Bebeğimiz...' Bu kelimeyi sevdiğinden duymak kadar güzel bir şey yoktu. "Ben seni her halinde seviyorum ve hep seveceğim."

"Hatırlatırım."

"Buna hiç gerek olmayacağı için rahatım."

"Düşündüğün isim neydi?"

"İsim?"

Sanki biraz önceki konuşmayı yapan başkasıydı. Şaşkınlıkla kafasını gömdüğü yerden çıkarıp bakmıştı sevdiğinin yüzüne "Bebeğimizin ismi?"

"Bende akıl bırakmıyorsun Asel. İki dakika önce söylediklerimi bile hatırlayamayacak hale getiriyorsun beni."

"Evet bekliyorum." derken gülümseyerek bakıyordu.

"Oğlumuzun ismi Aral olsun."

"Oğlumuz mu? Senin erkek düşkünü bir baba olacağını hiç düşünmemiştim. Kızımız adına çok üzüldüm." deyip sitemle başını yan tarafa çevirip, kanepeye yaslanmıştı.

Sevdiğinin alınmış yüzüne baktığında kalbi yine dopdolu olmuştu. "Erkek düşkünü değilim bir tanem. Sadece bir hissiyat öyle olacak diyor. Sen merak etme küçük bir prensesimiz olması için de elimden gelen tüm çalışmaları yapacağım. O küçük meleği çok çok çok seveceğim."

Akay'ın imasından sonra yine yanakları kıpkırmızı olmuştu. Akay sevdiğinin yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine bakmış "Aynı annelerini de çok çok çok seveceğim gibi..." deyip büyük bir tutkuyla öpmüştü sevdiğini.

Eskiyi ardında bırakırken küçüklerin sesleriyle günümüze dönmüştü.

"Akay Demir!"

"Sen amcamı tanıyor musun?"

Daldığı sulardan tekrar yüzeye çıkmıştı ama anıların içinde uyandırdığı hasretlikle baş etmesi gerekiyordu. Bu da şu an için çok zor ama yapması gereken şeydi.

"Televizyonda gördüm." Küçük çocuk gözlerindeki sevinç parıltılarıyla konuşmasını sürdürüyordu. "Ben formanı aldım. Ayakkabı da aldım."

"Benim de formam var. Hem de Amcam imzaladı."

"Yaaa!"

Üzgün suratını yere eğdiği anda, Akay istemsiz olarak küçüğe uzanmıştı. Onun yüzünde beliren hüznün içini acıtmıştı. Daha ne olduğunu bile anlamadan elini omzuna koyup, Kendisine bakmasını sağlamıştı. “Seninkini de imzalarım. Ne dersin?”

“Gerçekten mi?”

Çocuğun gözlerindeki parıltıları görmek nasıl iyi gelmişti. Onu kollarıyla sarmak için inanılmaz bir istek duymuştu. “Gerçekten.”

Arkadan öğretmenin seslenmesiyle herkes masanın etrafındaki yerlerini almış, Ela’da prensesler misali pastasının başına geçmişti. Annesi babası da yanında onun bu güzel anına şahitlik ederlerken, gülen gözlerle bakıyorlardı küçük kızlarının bilmiş bilmiş mumları üflemesine ve eline aldığı bıçakla pastasını kesmesine...

Karşıdan onları izlerken insan için en güzel şeylerden birinin evlat sahibi olmak olduğuna bir kez daha şahitlik ediyordu genç adam. Çocuk başka bir şeydi. Hayalinde bir sürü çocuğa babalık yapmıştı. Ne yazık ki, şu an geldiği noktada bir tanesine bile sahip değildi. Küçük Ela’nın sevgiyle anne ve babasına sarılmasını izlemek hem mutluluk hem de özlemle yanması için yetmişti.

Çevresindekilerle konuşan Ela’nın gözleri aranmaya başlamıştı. Kendisiyle buluştuğu anda da direkt kollarına atlamıştı. “Doğum günün kutlu olsun meleğim.” derken kollarındaki kıza, içindeki tüm özlem ve sevgiyle sarılmıştı. “Umarım hep böyle mutlu olursun. Bu güzel yüzün hep güler.” dedikten sonra derin bir nefes alıp vermişti.

Sonrasında tüm çocuklar pastalara ve kurabiyelere dalmıştı. Birbirinden güzel ikramlıklar herkesin ağzını tatlandırıırken, çocukların neşeli cıvıltılarıyla dolu bir günü yaşamamanın keyfini sürüyordu.

“Hepside çok güzel olmuş ellerinize sağlık.”

“Afiyet olsun Akay. Gerçekten burada olmana çok sevindim. Teşekkürler.”

“Ne demek Sedef... Ela’nın benim için önemini biliyorsun. Burada olmak benim için çok güzel.”

“Ya nasılda denk geldi senin iş?”

“Kısmet Erdem...” derken son günlerde yaşadıklarının ağırlığı tekrar kendini hatırlatmıştı. Yıllardır sürdürdüğü savaşı kaybetmiş, unutmaya çalıştığı her duygu tekrar hortlamıştı. Bundan sonrasında ne yapacağını bilmemekse en kötüsüydü. Onun hayatına hiçbir şey yokmuş gibi devam ediyor oluşuysa sinirlerini bozan başka bir şeydi.

Aklındakiler yine kuytulardan çıkmış ve gününü gölgelemeye hazırlanırken, yanından gelen ses dikkatini dağıtmıştı.

“Bak Terry, bu Akay...”

“Gerçekten o!”

“Tabi ya sen yalan mı sandın?”

“Merhaba çocuklar.” İki küçüğün konuşmasına dahil olma isteğı ağır basmıştı.

“Sen çok gol attın değil mi?”

“Sanırım attım.”

“Ben seni televizyonda gördüm. Evet çok attın. Bizde oynuyoruz Terry’le. Ama Terry iyi oynayamıyor. Hep gol yiyor.”

“Hiçte bile.” derken arkadaşına sinirli bir bakış atmıştı.

“İkinizde şimdi küçüksünüz. Ama büyüdüğünüz zaman daha iyi oynayacaksınız. Bende küçükken çok iyi oynayamıyordum. Sonra çok çalıştım. Vazgeçmedim. Hem babamla hep evin arkasında maç yapardık.”

Sözlerinden sonra küçük Aral’ın yüzünde yine o hüzün belirmişti. Ne olmuştu da üzölmüştü küçük çocuk?”

“Bende oynuyorum babamla. Hem de ona gol atabiliyorum.” Kendiyle gurur duyarak söylemişti.

Küçük Terry’nin sözlerine cevap verirken, gözleri hala Aral’ın üzerindeydi. “Demek babanla oynuyorsun. Antrenmana devam o zaman.”

Terry bir arkadaşının seslenmesiyle yanlarından ayrılınca Aral'la baş başa kalmıştı. "Bir şey mi oldu ufaklık?"

"Ben evde oynayamıyorum..." sesi yine hüznle bulanmış bir şekilde çıkmıştı.

"Neden babanlar mı izin vermiyor?"

"Benim babam yok ki... Annem onun çok uzağa gittiğini söyledi. Ama gelecekti. O zaman benimle oynar, değil mi?" derken duyacağı yanıtı bekler bir ifadeyle bakmıştı genç adama.

Çocuğa ne söyleyeceğini bilememişti. Ölmüş müydü küçük Aral'ın babası? Yoksa ayrılar mıydı? Tamam da ayrı bile olsalar kim çocuğunu görmezdi?

"Oynar tabi ki..." derken küçük çocuğunun saçlarından ellerini geçirmiş ve onu keyiflendirmek için "Hem senin çok iyi oynadığına eminim." diyerek küçüğü gülümsetmeyi başarmıştı.

Küçük Ela'nın seslenmesiyle Aral arkadaşlarının yanındaki yerini almak için onlara doğru koşmuştu.

Onun hali içini acıtmıştı. Çocukta onu çeken bir şey vardı. Üzülmesine dayanamamış, fazla olacağını bilmese kollarına alıp, onu tüm sevgisiyle kuşatmak istemişti. Ama neticede yabancı biriydi ve hareketi tuhaf olacağı için bunu yapamamıştı. Aral'ın arkasından bakarken, küçüğün mutlu olmasını diliyordu tüm kalbiyle.

İkiliyi uzaktan izleyen Sedef ve Erdem için gördükleri tablo çok hoş bir görüntü oluşturmuştu.

"Şunlara baksana nasıl benziyorlar..."

"Lafı ağızımdan aldın Erdem. Bende aynını düşünüyordum."

"Sanırım Akay'ın oğlu olsa bu kadar benzerdi."

“Keşke bu inadından vazgeçse de, hayatına devam etse...”

“Keşke...” Karısının temennisine tüm içtenliğiyle katılıyordu ama Akay’ın hala Asel’i unutamadığını ve bunu da asla başaramayacağını son konuşmalarından anlamıştı. Akay, tüm umutlarını da Asel’le birlikte kaybetmiş, ortaya da amaçsız bir adam çıkmıştı.

“Bana bakıp, neler kaynatıyorsunuz?”

Biranda irkilen arkadaşına şaşkınlıkla bakıp “Ne oldu korkuttum mu? Yani o kadar korkunç da değilim ama...” derken yalancı bir alınganlıkla bakmıştı Erdem’e.

“Yok oğlum ya... Sen o çocuğa dikkatli baktın mı?”

“Baktım ne olacak?”

“Aynı sen...” Sedef gözlerini küçük Aral’a çevirip konuşmuştu.

“Size öyle gelmiş olmalı.”

“Bir çocuğun olsa bu kadar benzerdi. Boşuna dememişler insanlar çift yaratılır diye. Seninde ikizin küçük bir çocukmuş bak.”

Onların sözlerinden sonra tekrar bakmıştı Aral’a. Kalbindeki kıpırtılara bir anlam veremiyor, sürekli ona bakmak istiyordu. Kanı kaynamıştı çocuğa.

“Babası yokmuş.”

“Gerçekten mi? Ölmüş mü?” Genç kadın üzgün bir ifadeyle konuşmuştu.

“Bilmiyorum. Tam anlayamadım. Ayrılmış olabilirler.”

“Tamam da ayrı olsalar bile hangi baba çocuğunu görmez? Böylelerini eşek sudan gelene kadar döveceksin.” Erdem sinirle konuşmuştu.

“Bence eşek gelse de devam etmek lazım. O çocuğun içindeki özlemi hissettim Erdem. Öyle özlemle bekliyor ki babasını... Belki hiç gelmeyeceği halde...”

“Herkes şanslı değil. Bazılarının çocuğu olmuyor, bazıları da böyle kıymet biliyor.”

“Haklısın.”

Hepsi de olayın verdiği duygusallıkla izliyordu birlikte oynayan çocukları. Biten doğum günü partisiyle herkes dağılmaya başlamıştı.

Küçük Aral gitmeden Akay’ı görmek istemişti. Sanki gerçek olduğunu anlamak ister gibi uzun uzun bakmıştı.

“Yarın formanı getir tamam mı?”

“İmzalayacak mısın?”

“Evet.”

Duyduklarının memnuniyetiyle Helen’le giderken, ara ara arkasını dönüp, el sallamayı da ihmal etmemişti.

Akay, giden çocuğun ardından büyük bir boşluk hissetmişti. Bugün duyguları daha da dengesizleşmişti. En iyisi otele gitmekti. Erdem’lerin tüm ısrarlarını, işlerini bahane edip geri çevirmişti. Hiçbir şeyin kendine iyi gelmeyeceğini bilse de düşünmeye ihtiyacı vardı. şu an tek ihtiyacı olan, yalnızlıktı.

Yol boyu küçük Aral aklından çıkmamıştı. Nedense küçüğün, babasızlığı onu çok rahatsız etmişti. Keşke onun için yapabileceği bir şeyler olsaydı ama yoktu... Her konuda eli kolu bağlı, sadece zlmekti ona düşen.

38. Bölüm

İşlerini bitirip, odasındaki en sevdiği yere kurulmuştu. Dalgın dalgın hem dışarıyı seyrediyor hem de elindeki bardağından çayını yudumluyordu. Biranda gözüne ilerideki restoranın kenarındaki kıpırtılar takılmıştı. Önce yanlış gördüğünü düşünmüş olsa da, kıpırtılar daha da artmıştı. Yer uzak olduğundan, daha iyi görebilmek için biraz daha dikkatli bakması gerekmişti. Evet doğru görmüştü birkaç yavru kedi orada oynuyordu. Birbirlerinin üstüne atlayan, kuyruklarını takip etmeye çalışan kedileri izlemek gülümsemesini sağlamıştı. Elindekini yan tarafa bırakıp, tekrar izlemeye dönmüştü.

Küçük kediler boylarına bakmadan bir yerlere tırmanmaya çalışıyor, daha ilerleyemeden de düşüyorlardı. Yine de azimlerinden bir şey kaybetmeden hareketlerine devam ediyorlardı. Hele birbirleriyle oynama çabaları görülmeye değer bir seyirlikti. Çok güzel bir film izler gibi yüzündeki tebessümle izliyordu onları. Aynı anda iki kedi daha gelmiş, diğer kediler hemen yeni gelenlerin etrafında hoplamaya başlamıştı. Bunlar anne ve baba olmalıydı. Küçük kedicikler annelerinin etrafını sarmışlar ve bir şeyler istediklerini belirtir bir hal almışlardı. İstediklerini de kısa bir süre sonra anlamıştı, yavru kedilerin karınları açtı. Buraya kadar her şey güzeldi ama sonrasındaki hisleri tüm benliğini sarsmaya yetmişti.

Diğer taraftaki kediye etrafına dikkatli dikkatli bakıyordu. Sanki ailesini korumak için onların etrafında koruyuculuk yapar bir hali vardı. Sonrasında doyan kediler bu seferde babalarının etrafını sarmışlar ve mutlu bir aile görüntüsü vermeye başlamışlardı. Başlarda güzel bir film izler gibi izlediği görüntü, bu sefer kalbindeki bir yerlere dokunmuştu. Kendi olmayan ailesi... Oğlunun sahip olamadığı babası... Her şey biranda üstüne gelir olmuştu. Biraz önce gülümseyen gözler, bu sefer sorma gereği bile duymadan damlalarını bırakmışlardı özgürce.

O küçücük kediler gibi bile olamamış ve ailesine sahip çıkamamıştı. Bu düşünceler kendini daha da kötü hissettiriyor ve yine bir krizle baş başa kalmak üzere olduğunu haber veriyordu. Tamamda bunları aşmamış mıydı? Neden tekrar yaşıyordu ki... Kimsenin kendini böyle görmesini istemiyordu. En iyisi kendini biraz daha iyi hissedene kadar bir yere gitmekti. Bu halde oğlunun karşısına çıkmaya cesareti yoktu.

“Sence hatamı yapıyoruz Sema?”

“Bilmiyorum ki...”

“Geçen yıllarda vicdanım hiç rahat vermedi. Tamam ayrılmış olabilirlerdi ama ona çocuğu söylememek... Ne bileyim bu bir türlü içime sinmedi. Üstelik Aral’ın nasıl baba özlemi çektiğini gördükçe içim acıyor.”

“Asel bunda çok kararlıydı. Başka şansımız yoktu.”

“Zaten onun halleri de tuhaf ya... Hem adamı istemiyorum diyerek terk et, sonrada çocuğu doğuracağım diye diret. Tamam aldırmasını istemezdim ama nasıl savunmaya geçtiğini hatırlıyor musun?”

“Annelik böyle bir şey. Yeter ki onun bir kez içinde olduğunu bil. Gerisi geliyor. Sanırım onunki de böyle bir histi.”

“O çocuğa da çok acıdım. Ne kadar kötü olduğunu anlattılar. Zor toparlanmış. Bizimkini de biliyorsun. Bunlar nasıl birbirlerini sevmediklerine karar verdiler aklım hiç almadı.”

“Vardır bir bildikleri.” derken buna kendide inanmıyordu.

“Tamam vardır da, bu kadar acı çekerek ayrılıp, üstelik birbirimizi sevmiyoruz demek. Nedense bana inandırıcı gelmiyor. Keşke gerçeği bilebilseydik.”

“Her şey geçmişte kaldı Yılmaz. Bunları düşünmek kimseye bir şey sağlamaz.”

“Tamam da Aral büyüyüp, babasını sormaya başladığında ne olacak? O zaman Asel ona ne anlatacak? “Tamam bunu geçtim. Ya Akay, bir çocuğu olduğunu öğrenirse...”

Sema Hanım’ın en büyük korkusunu dile getirmişti kocası. Yıllardır aynı

soruları o da kendine soruyor ve bir cevap bulamıyordu.

“O zaman bu yangın hepimizi kül eder Sema. En büyük yarayı da Asel alır.”

“Kötü düşünme Yılmaz.”

“Ah keşke düşünmemeyi başarsam ama yıllardır aklımdan çıkmıyor bu sorular.”

“Olacağın önüne geçemeyiz ki...”

“Doğrusun. Bu saatten sonrada yapacak bir şey yok zaten. Her şeyi zamana bırakacağız.”

Zaman her şeyin ilacı olduğu gibi, en büyük yarayı açandı da.

Eve geldiğinde oğlu çoktan uyumuştı. Helen’de izin isteyip çıkınca, yine kalmıştı yalnız başına. Banyoya girip yüzüne baktığında, gördüğünden hiçte memnun olmamıştı. Son günlerdeki ağlama nöbetleri artık çok oluyordu. Tamam çok ağlak bir şeydi ama son günlerde resmen rekor kırmıştı. Yüzünü yıkayıp, gözlerine soğuk kompres yapmaya başlamıştı. Tam banyodan çıkacağı anda kapıdan gelen sesi duymuştu. Bu saatte kim olabilirdi ki? Kesin Helen bir şey unutmuş olmalıydı. Yüzünü kurulayıp, hızlı adımlarla kapıya gitmiş, kim olduğuna bakmadan açmıştı. Gördüğüyle de şaşkınlıkla kalakalmıştı.

“Selam...”

Hiçbir karşılık vermeden hala olduğu yerde duruyordu.

“Size verdiğim sözü hala tutmadığının farkında mısınız? Ben her sözümü tutarım.”

“Ne... Ne sözü?”

“Hatırlarsanız daha bu filmi izlemeyi başaramadık. Ama ben azimliyim.” derken elindeki DVD’i yukarı kaldırıp, birkaç kez sallamıştı. Sonrasında da davet bile beklemeden girmişti içeri.

Asel onun eve girdiğini bile anlamamış, şaşkınlıktan açılmış ağızıyla tek kelime bile edemedi karşıya bakmaya devam ediyordu.

“Daha ne kadar orada durmayı planlıyorsunuz? Bence kapıyı kapatın da içeri soğumasın.”

Bir uykudan uyanır gibi irkilerek dönmüş ve içerideki adamın gerçekliğini kontrol etme ihtiyacı hissetmişti.

“Hadi ama buz gibi yaptınız ortalığı.”

Eli kendine bile sormadan kapıya gitmiş ve kapatmıştı. Sonrasında da birkaç adımla içeriye gelebilmişti. Akay teklif beklemeden evi incelemeye başlamıştı.

“Eviniz güzelmiş. Zevkli döşenmiş. Üstelik her yerde kalite belli oluyor. İyi kazanıyor olmalısınız.”

Eline aldığı küçük bir objeyi kaldırmış, sonrasında aldığı yere bırakmış bir halde konuşmasına devam ediyordu. “Pek tabi böyle olması normal. Neticede kendi seçimlerinize en çok istediğinize kavuştunuz. Sizin için önemli olan buydu.”

Genç kadın hala şaşkınlığından kurtulabilmiş değildi. Akay evindeydi... Yok kesin hayal falan görüyordu. Gözlerini birkaç kez açıp kapatmıştı ama hala orada etrafı inceliyordu genç adam. İşte o an gördüklerinin gerçekliğine inanmış ve büyük bir endişe duymaya başlamıştı. Aral içeride uyuyordu ve uyanıp gelme ihtimali vardı. Bu düşünce tüm sinir sistemini harekete geçirmişti.

“Akay bu da ne demek oluyor?”

Etrafı inceleyen adamın dikkatini çekmiş ve karşısına gelmesini sağlamıştı. Yüzündeki tebessümle elini kaldırmış ve işaret parmağını iki yana sallayarak “Bak yine yaptınız. ‘sen’ değil ‘siz’ lütfen.”

“Nezaket kurallarıyla aranızın iyi olmadığını sanıyordum.” Geçen güne

yaptığı atıftan sonra yüzündeki ifadeye bakıyordu.

“Bir anlık gaflet diyelim. Yoksa başka bir şey değildi olanlar.” derken umursamaz bir kaş hareketi yapmıştı.

Demek o anlar sadece gafletti. Zaten daha fazla ne olabilirdi ki... Kendini konuşacak duruma getirmek için derin derin nefes alıp vermişti. “Akay Bey saat gerçekten çok geç oldu. Bu yüzden sizi kapıya kadar geçirmeme izin verir misiniz?”

“Asel Hanım size sözlerimde durduğumu söylemiştim. Bu yüzden bana mutfağı gösterir misiniz?”

“Mutfak mı? Mutfakta ne yapacaksın?”

“‘Sen’ değil ‘siz’ lütfen...”

“Akay lütfen beni daha fazla zorlama.”

“Tamam bu seferlik resmiyeti bir kenara bırakabiliriz. Neticede buraya sana yıllar öncesinde kalan film sözüm için geldim. Eğer sözümü tutmazsam, kendimi asla affetmem. Şimdi mutfağı gösterir misin?”

“Mutfaka falan gitmiyoruz.” Direkt çıkış tarafına doğru yönlenmişti ama arkadan gelen ses bunun iyi fikir olmadığını habercisiydi.

“Demek kendim bulmalıyım. Sorun yok. Bende gerekirse tüm odalara bakabilirim.”

Tüm odalar mı? Onun oğlunun odasına girdiğini düşünemiyordu bile... Biraz önce adımladığının tersi yönde koşar gibi gelmişti. “Tamam göstereceğim.” derken onun başka tarafa gitmesini önlemek ister gibi önüne geçmişti. “Bu taraftan...”

İkisi de adımlarını mutfak tarafına yönlendirip, içeri girmişlerdi. “Burada ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Hafızanın zayıf olduğunu zaten anlamıştım. Bunu bugün bir kez daha tescilledin diyebilirim.”

“Hafızam gayet iyidir.”

Duyduklarından sonra ifadesiz bir yüzle karşısındaki kadının gözlerine bakarken konuşmaya başlamıştı. “Öyleyse önemsiz gördüklerini hatırlamıyor olabilirsin. Neticede hayatında yer etse hatırlardın. Şimdi konumuz bu değil. Müsaadenle...”

Sonrasında hiçbir şey söylemeden elindeki poşeti tezgâhın üzerine bırakıp, içindikileri tek tek çıkarmaya başlamıştı.

Genç kadın yapılanları şaşkınlıkla izliyordu. Oğlunun her an kalkabilecek olma ihtimali de diken üzerinde olmasının başka bir nedeniydi. Hemen müdahale etmeliydi. “Ne yapıyorsun?”

“Beş dakika beklersen ne yaptığımı göreceksin.” deyip, mutfak dolaplarının kapısını açmaya başlamıştı. Kendisi için gerekli olan tabakları da bulup, indirdikten sonra yoğurt kutusunu ve baharatların ağzını açıp cips için gerekli sosu hazırlamıştı. “Evet çok güzel oldu.”

Sonrasında cipsi de tabağa koyduktan sonra Asel’e dönmüştü. “Ben cips değil, mısır...” deyip cümlelerin gerisini getirmeden tekrar tabaklara dönmüştü. “Orada öylece duracağına bana yardım etsen iyi olur. İçecekleri bardaklara koyup getirebilirsin sanırım. Ben bunları götürüp, filmi ayarlıyorum.”

“Ne yani şimdi oturup, film mi izleyeceğiz?”

“Evet. Benim planım bu. Sen başka bir şey mi yapmak isterdin?” derken çapkın bir gülümseme yerleşmişti dudaklarına.

“Yok... Ben...” En iyisi dediği gibi bardakları götürmekti. Onun oyununa uymak en mantıklı olan seçenektir. İçeride oğlu uyurken, çok dikkatli olması gerekiyordu. “Tamam sen geç ben bardakları getiriyorum.”

Genç adam başka söz etmeden mutfaktan çıkmış ve elindikileri sehpaye bırakıp, filmi DVD’ye yerleştirmişti. Sadece başlama tuşuna basmak kalmıştı.

Aynı anda da elinde bardaklarla Asel içeri girmişti.

“Tam zamanında. Başlatıyorum.”

Akay'ın tuşa basması ile film başlamış ikisi de ekrandan ziyade geçmiş bir günün anısıyla dolmuştu. Gözleri ekranda ama akılları o ilk kareleri gördükleri andaydı. Sanki o kadar zaman geçmemiş, yaşanılanlar olmamış gibiydi. Birbirlerine bile bakamıyorlardı. Hisleri karmakarışık. O günün tüm güzellikleri, yıllar sonrasında iki kalbinde hüznle atmasına neden oluyordu.

Asel ekrana nemlenen gözleriyle bakarken, ağlamamak için çok büyük çaba harcıyordu. Onun yanında güçlü olmalıydı ama aklındaki anılar buna engel olurken bu o kadar da kolay değildi. Zaten Akay'ın sinemada uyuduğunu anladığı sahne gelince de artık filmi daha fazla izleyemeyeceğini anlamış ve oturduğu yerden kalkmıştı.

Daha birkaç adım atmadan arkasından gelen sesle olduğu yerde kalmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben..."

Ne kıpırdatabiliyor ne de konuşabiliyordu. Tek istediği hemen oradan gitmekti ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Akay'ın oturduğu yerden kalkıp, kendine doğru yürüdüğünü hissediyordu. O da konuşmuyor sadece ufak adımlarla kendine doğru geliyordu. Daha onun arkasında olmasının duygu selini atlatamamışken, biranda kolundaki elini hissetmişti. Yavaş yavaş kendine çeviriyordu genç adam. Sonunda tam olarak yüz yüze bir duruma gelmişlerdi ama Asel kafasını yukarı kaldırıp, ona bakacak halde değildi. Sanki bunu anlamış gibi Akay'ın eli bu seferde nazikçe çenesini tutmuş ve kendine bakmasını sağlamıştı. Şimdi ikisinin de gözleri birbirlerindeydi.

"Daha film bitmemişti."

Akay elinin arkasıyla genç kadının yanağını okşamaya başlamıştı. Tüy gibi dokunuşlar genç kadını derinden etkiliyordu. Hızlanan nefesini kontrol edemiyor, konuşamıyor sadece bakıyordu.

"Yüzün kızarmış, hasta mısın?" derken bunun hastalıkla alakalı olmadığını bildiğini belli eden bir gülümseme yerleşmişti gözlerine.

Bu seferde elini alnına koymuştu. "Ateşin de var gibi. Hasta değilsen bile olmak üzere gibisin."

“A...kay...”

“Bak kekelemeye de başladın. Çok çalışıyorsun Asel. Dinlenmelisin.” derken elleri de genç kadının saçlarına dokunmaya başlamıştı.

“Seni tekrar gördüğümde ne yapmak istedim biliyor musun?”

Genç kadın sormaya korkuyor, vücudunun onun dokunuşlarına verdiği tepki daha da telaşlanmasına neden oluyordu.

Akay'ın elleri saçındaki tokaya gitmiş ve saçlarını kurtarmak için gerekli dokunuşu yapmıştı. Dağılıp, omuzlarına dökülen saçları, karşısındaki adamın beğeni dolu bakışlarını kazanmıştı. Eller düzeltir gibi üstlerinde gezmeye başlamıştı. “Sana diyorum, bu saçlara eziyet etme diye.”

“Ben...” Devamı gelmeyen bir konuşma atağı dahaydı. Ne diyecekti? Senden ayrıldıktan sonra tekrar açık bırakamadım. Senin sevdiğin şekilde beni kimsenin görmesini istemedim mi? Bunları diyemezdi ki... Dilinin ucuna gelenleri yutup, sadece susmakla yetinmişti.

Akay bu sefer daha da yaklaşmış ve nazik hareketlerle dudağını genç kadının alnından başlayarak aşağılara yönlendiriyordu. Asel daha fazla ayakta duracak hali kaldığını hissetmiyordu. Ona karşı koyamıyor, ne isterse yapacak bir durumda olduğuna inanamıyordu. Üstelik içeride uyuyan oğlunun uyanması endişesi de fevri hareketler yapmasını engelliyor, Akay'ın tüm yaptıklarına izin verir duruma getiriyordu. Sonra dudaklar tam kulağına geldiğinde biraz öncekilerden değişik bir sestiyordu.

“Merak etme. Seni tekrar öpecek değilim. Bunu ancak rüyanda görürsün. Dediğim gibi hepsi küçük bir gaflet anıydı.” Sonrasında gözleri ekrana gitmiş ve filmin bittiğini görmüştü. “Bak zaten filmimiz de bitmiş. Yine başaramadık. Kismet değilmiş.” dedikten sonra başka söz söylemeden direkt çıkış kapısına yönelmişti.

Bacakları artık onu taşıyamıyordu. Dış kapının kapanma sesini duyduğu anda kendini dizlerinin üzerine bırakmıştı. Aynı anda da dakikalardır bastırmaya çalıştığı gözyaşları bir bir akmaya başlamıştı. Yaşadıklarına inanamıyor, hıçkırarak ağlıyordu.

“Neden Akay? Neden...” Başka hiçbir söz dile gelememiş. Hepsi kalbine

ağır yaralar vererek içindeki gelgitlerini artırmıştı. Hiçbir şey düşünmeden sadece kendini duygularına bırakmıştı ta ki duyduğu sese kadar.

“Anne!”

‘Olamaz... Aral uyanmış olma. Bu duyduğum hayal olsun.’ derken acıyla gözlerini yummuştu.

“Ağlama anne!”

Bu çok fazlaydı. Kendini durduramıyor, yan tarafında sesi gelen oğlunun yüzüne bakamıyordu.

“Anne ağlama! Ben korkuyorum.”

Oğlunun sesindeki korkuyu ve ağlama tınısını aldığı an hızla dönmüştü. Küçüğünün gözleri nemlenmiş yanını diz çökmüş bir haldeydi. Hemen kollarıyla sarmıştı oğlunu. “Tamam annem. Bak ağlamıyorum.” derken hala birkaç asi damla akmaya devam ediyordu.

Yüzüne bakmak için kollarından kurtulan oğluna iyi olduğu göstermek için elleriyle yüzünü kurulamıştı. “Bak ağlamıyorum annem. İyiyim tamam mı?”

Aral endişeli gözlerle hem kendine bakarken hem de yüzündeki damlaları küçükük elleriyle silmeye çalışıyordu. Bu hareket, içinde bastırmaya çalıştığı tüm duygulara ağır geliyordu ama oğluna böylesi bir hüznü yaşatmak bencilliğini yapmamalıydı. İçi kan ağlasa da, oğlu için gülmeliydi... Çünkü o anneydi...

“Tamam kuzum... Ben iyiyim...”

Annesinin yüzüne bir kez daha tüm sevgisiyle bakıp, tekrar kollarının arasındaki yerine dönmüştü. “Ağlama tamam mı? Ben hiç yaramazlık yapmam. Ne dersen yaparım.”

“Tamam küçük kuzum.” derken oğlunu daha da sıkı sarmalamıştı. Daha fazla kırılmayacağını düşündüğu her an yeni bir darbe alıyordu. Bu son olayda ağır gelmişti. İçindeki umutsuzluğu artıran ve gelecek için kalbinde yeşerttiği küçükük fidanın boynunu büken bir şeydi yaşadıkları. Akay’da tamamen bittiğinin en kesin deliliydi. Kendi küçükük dokunuşla bile

erirken, karşısındaki adam çelik gibiydi. En ufak bir duygu emaresi bile yoktu hareketlerinde. Sadece geçmişte kalan intikamlarından birini daha almak için şansını kullanmış ve bunda da başarılı olmuştu. Acaba sırada ne vardı... İşte bunu bilmek istediğini artık hiç sanmıyordu.

39. Bölüm

Yaptıklarına inanamıyordu. Buraya nasıl gelmiş, içeride nasıl davranmış her şey bir rüya gibiydi. Odanın duvarları üstüne gelmeye başlamış ve gitmeden onu görmek için inanılmaz bir istekle dolmuştu. Birkaç telefon görüşmesinden sonrada Asel'in evini öğrenmek zor olmamıştı. Asıl zorluk bunun için bahane bulmaktı. Neyse ki, telefonu aldığı kişiyi, gitmeden Asel Hanım'a bir teşekkür çiçeği göndermek istediğine inandırmıştı. En zor kısım DVD'i bulmak olmuştu ama Akay Demir olunca her şey kendiliğinden halloluyordu. Tüm gerekli şeyleri aldıktan sonrada kapısına dayanmıştı. Kapıyı açtığındaki şaşkın yüzüne bıraksalar usanmadan bakardı. Hayatta şaşkınlığın bir kişiye bu kadar yakışacağını görmese inanmazdı ama Asel'e yakışmayan bir şeyi şimdiye kadar görmemişti. Yok görmüştü... Kendisiyle oynaması ona yakışmamıştı... Bu da kafasında ona dair ne varsa yıkan bir deprem olmuştu.

Eve girdiğinde ilk dikkatini çeken sadelik olmuştu. Onunla olduğu dönemdeki Asel'e yakışan bir evdi. Abartısız, şık ve çarpıcı... O çarpıcılığın etkilerini bugün bile hala çekiyordu. Yaşadıkları kabus günler aklına geldiğinde duruşu daha kararlı bir hale gelmişti. Asel'in hiçbir sözünü dinleme gibi bir niyette değildi zaten. Bu yüzden de evde kendine göre geziyor ve kulağına gelen sözleri duymamaya çalışıyordu. Ara ara verdiği cevapların Asel'in üzerindeki etkisini gözlemlemeyi de ihmal etmiyordu bu anlarda.

Tabi bu umursamazlık oyunu bir yere kadar gidebilmişti. Önceki gün

yaşanılanları hatırlattığı an, aklından başka şeyler söylemek geçmiş olsa da, sadece 'gaflet' deyip geçmişti. Halbuki o anların içinde uyandırdıkları ve sonrasında kendini toparlamak için ne kadar uğraşmıştı... Şu an bile evinde olmasına dayanamıyormuş gibi bir hal içerisindeydi. Sanki her an biri, bir yerden çıkar gibi endişeliydi. Yoksa evde başka biri mi vardı? Bu düşünce biranda sinirle kasılmasına yetmişti ama aynı anda gelen başka bir düşünceyle hemen sakinleşmişti. Eğer biri olsaydı, Asel konuşmasına bile fırsat vermeden evden atardı. Atmadığına göre bu yönde endişelenmesine neden yoktu.

Mutfığa gittiğinde de aklında bir sürü düşünce oradan oraya savrulur hale gelmişti. Onunla mutfakta geçirdikleri özel ve güzel tüm anlar beynine üşüşmüştü, yoğurdun kapağını açmak kolay olmamıştı. Aynı tabakların yerlerini bulmanın kolay olmadığı gibi... Onun sevdiği sosu hazırlarken, aklına o gün gelmişti. Nasıl da heyecanla onu evine götürmüştü. İlk kez aynı evde olacak olmanın kalp çarpıntısı bugün bile aklındaydı. Sonuçta o gün bunda başarılı olamamışlardı. Şimdi de garip bir halde kendisi, onun evindeydi. Ağzına gelen 'bende mısır isterim' sözünü yutmak zorunda kalmıştı. O anları hatırlamıyordu bile karşısındaki kadın. Hatırlamayan bir insana ne denirdi ki... Zaten onda çok iz bırakmadığını her karşılaştıklarında gösteriyordu.

Sonunda film izlemek için oturduklarında, onun bu kadar yakınında olması bile tüm duyularına yetmişti. Aklından film çıkmış, başka düşünceler oradan oraya dolaşmaya başlamıştı. Asel'in kalkmasıysa her şeyi tetiklemişti. Ona yaklaştığı anda ışıltısına yine kapılmıştı. Ona dokunmak tüm vücudunda ateş gibi bir etkiye neden olmuş ve elleri kendine bile sorma gereksinimi hissetmeden olmak istedikleri yerlere yönelmişti. Her dokunuş, içindeki erkeğin daha da fazlasını istemesine neden olurken, genç kadınında bunlardan hoşlandığını hissetmek hareketlerinde biraz daha ileri gitmesinin daveti gibiydi. Aklında onu ilk gördüğündeki düşüncelere yol vermiş ve saçlarını tokanın hakimiyetinden kurtarmıştı. İşte şimdi onun Asel'i gibi görünüyordu. Ah o saçlarda ellerini özgürce gezdirmenin verdiği haz, hiçbir şeye değişilmezdi.

Ona daha da yaklaşp, kokusu genzini yakmaya başladığı an, içindeki kızgın erkekte uyanmıştı. Mantığı ve duyguları birbiriyle savaşa başlamış olsa da, kazanan daha ilk anda belliydi. Aklına kendiyle oynayan Asel'in görüntüsü geldiğinde, her şey biranda değişmiş ve kulağına söylediği sözlerle genç kadını bırakmıştı. Halbuki içindeki tutkusu uyanmış erkek, o anlarda sona kadar gitme derdindeydi. Bir kez daha onun tuzağına

düşmeyecekti. Bunun acısını çok kötü çekmişti. Bir kez daha aynı duygusal çöküşü kaldıramazdı. Dışarı kendini attığı an yaralı kalbinden akan birkaç damla istemese de gözlerinden dökülmüştü. Damlaları elinin tersiyle silerken, Asel'e olan duygularının bu kadar kuvvetli olması yüzünden kendine sövüyordu. Ama kalbindeki Asel görüntüsünü hiçbir şey silemiyordu.

“Anne hadi kalksana...”

Kapalı gözlerini açmak için sarf ettiği çaba sonuçsuz kalmıştı. Önceki günün ağırlığı üzerinde olan gözkapakları açılmamak için direniyordu.

“Hadi ama...”

Oğlunun seslerini duyuyor ama bir türlü yanıt veremiyordu. Ne kadar uyumuştı ki... Sonunda gözleriyle olan savaşını kazandığında, duvardaki saate gitmişti gözü. Bu kadar olmuş muydu? Aral'ın neredeyse gitme vakti gelmişti. Nasıl bu kadar uyuyabilmişti. Tabi bunun yanıtı belliydi. Sabaha kadar gözüne uyku girmemiş, son günlerde yaşadıkları tüm olaylar kafasında oradan oraya at koşturup, uykuyu haram etmiş ama sonunda koştuktan yorulan atlar sakinleşmiş ve yorgun bedenin sızmasına izin verebilmişti. Bu da gün ağardıktan sonra olunca, haliyle kendine gelememişti.

“Aral, anneni rahatsız etmeyelim canım. Bak çok yorgun görünüyor.”

“Affedersin Helen... Zor bir geceydi, uyuyup kalmışım.”

“Dert etme... Zaten iyi görünmüyorsun. Bence bugün biraz dinlensen iyi olur.”

“Bugün şuradan şuraya gidecek halim yok desem yalan olmaz.”

“Anne ben onu gördüm.”

“Onu mu gördün?” Oğlunun heyecanının nedenini anlayamamıştı.

“Hani biz onun şeyini almıştık ya-”

Aynı anda çalmaya başlayan telefon küçük çocuğun sözünü kesmişti. “Bir saniye bebeğim.”

“Ama anneee...”

“Aral annenin işi var. Bence gördüklerini sonra anlatsan daha iyi olur.”

“Şimdi anlatacağım...” Sözlerinden sonra, ters bir bakışla bakmayı da ihmal etmemişti.

“Bende seni arayacaktım Ian...”

“Ama böyle giderse geç kalacaksın.”

Küçük çocuk ‘geç’ kelimesini duyduğu an, annesinin yatağından inmişti. “Hemen gidelim.”

“Asel biz çıkıyoruz. Görüşürüz...”

Telefonla görüşürken, Helen’e onaylar bir bakış atmış ve kendine yaklaşan oğluna da güzel bir öpücük verip, ikiliyi yolcu etmişti. Sonrasında da konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

“Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Müsaadenle evde kalmak istiyorum.”

“Hasta mısın?”

“Değilim de, üzerimde kırgınlık var.”

“Başka bir şey olmadığına emin misin?”

“Ian, size her şeyi anlatacağım ama önce biraz toparlanmam lazım. O zamana kadar senden zaman istiyorum.”

“Sen iyi olduktan sonra...”

“Teşekkürler... Bir şey daha vardı...”

“Söyle...”

“Lütfen Akay Demir’le ilgilenmesi için birini görevlendir. Ben buna daha fazla devam edemeyeceğim.”

Genç kadının ses tonu endişelenmesine neden olmuştu. “Doğruyu söyle bir şey mi oldu?”

“Sonra lan...” deyip, sıkıntıyla iç çekmişti.

“Dediğin gibi olsun. Kendine iyi bak. Hiçbir şeyi sorun etme. Ayrıca zaten yarın gidiyorlar. Başka birine ihtiyacı olacağını sanmıyorum.”

“Teşekkürler... Her şey için...”

Kapanan telefondan sonra kendini tekrar yatağa bırakmıştı. Uyuyamayacağını bilse de, öylece yatmakta iyiydi. Ah birde aklındaki bu geçit töreni bir sonlanabilseydi... Yoksa kafayı yiyecekti.

Gözlerini açtığı anda inanılmaz bir baş ağrısıyla karşılaşmıştı. Yatakta oturur pozisyona gelip, kafasını ellerinin arasına aldığı anda hafifçe bastırmaya başlamıştı. Ama hiçbir şey bu ağrıya iyi gelmeyecekti. Bunu zaten anlayalı çok olmuştu. Gözü sıkıntıyla saate kaydığında aklında bir şimşek çakmıştı. Nasıl unutmuştu? Belki de yetiştirdi... Bu düşüncelerle son sürat hazırlanmış ve şoföre de dünkü anaokuluna gideceklerini söyleyip, endişeyle yolları geçmeye odaklanmıştı.

“Aralcım, artık gitmemiz gerekiyor.”

“Bekleyeceğim işte...” derken yüzündeki somurtkan ifadeden ödünde

vermemişti.

“Ama canım bir saattir bekliyoruz. Önemli bir işi çıkmıştır. Artık gitsek iyi olur.”

“Hayır gelecek...”

Küçüğünün üzgün hali içine dokunmuştu. En iyisi biraz daha beklemekti. “On beş dakika daha bekleyelim, sonra gideriz ne dersin?”

“Gelecek Helen... O söz verdi...”

Küçük çocukun duygularıyla oynayan adama içinden çok sinirlenmişti ama Aral’a belli etmemek için sakinliğini korumaya çalışıyordu. “Tamam canım, biraz daha bekleyelim bakalım.”

Konuşmalarının üzerinden yarım saat geçmişti. Artık gitme vakti gelmişti. Zaten Aral’ın düşen omuzları, onunda bunu anladığını gösterir gibiydi.

“Gidelim mi?”

“Ama gelecekti...”

“İş çıkıştır tatlım. Yoksa gelirdi.”

Küçük çocuk yenilgiyi kabul etmiş bir halde oturduğu banktan kalktığı an binanın önünde bir araba durmuştu.

Aral son umut kafasını çevirdiğinde, sabahtan beri beklediği adamı görmüştü. O kadar sevinmişti ki, direkt ondan tarafa koşmaya başlamıştı. Akay’da kendine koşan çocuğu kollarını açıp, karşılamış ve kucağına almıştı.

“Geldin!” derken gözleri sevincini belli eder derecede kocaman açılmıştı.

“Özür dilerim Aral.”

“Akay geldi!”

Küçük çocuk adamın konuşmalarından çok, kendi düşüncelerini seslendirmeye devam ediyordu. “Ben geleceğini biliyordum.”

“Geleceğimi söylemiştim.” derken küçük çocuğun heyecanlı yüzüne bakıyordu. Sonunda kollarından yere indirmiş ve yürümeye başlamışlardı. İlerideki bayana da selam verip, özürlerini sunmuştu genç adam.

Küçük Aral ise çantasından çıkardığı formasını Akay’a gösterme işiyle ilgileniyordu. Küçük formayı çıkarmış ve Akay’ın ellerine bırakmıştı. “Bak çok güzel...”

“Evet güzel... Ama benim sana bir sürprizim var.”

“Sürpriz?” Kelime bile Aral’ın heyecanlanmasına yetmişti.

“Evet... Bakalım beğenecek misin?” dedikten sonra şoförün getirdiği poşeti küçük çocuğun eline bırakmıştı. İyi ki, dün bunları hazırlatmıştı. Sabaha bıraksa kesinlikle hiçbir şey yetişmezdi.

Aral heyecanla açtığı paketlerden çıkan futbol kıyafetlerini sevinçle elinde çevirmeye başlamıştı. Top, dizlikler, krampon ne ararsan vardı. Başka bir paketten çıkan forma ise Aral’ı havalara uçurmuştu. “Bu çok büyük...”

“Büyüyünce giyersin...”

Tüm hediyeler küçük çocuğun üzgün halini silmiş ve mutlulukla parlayan küçük bir adama dönüşmesine neden olmuştu. Teşekkürünü belli etmek için karşısındaki adama tekrar sarılmıştı. Akay için inanılmaz anlardı yaşadıkları. Aral’ın her mimiğini kalbinde hissediyordu. Nasıl onu üzgün gördüğünde kalbi sızlamışsa, neşeli halleriyle de göğsünden inanılmaz bir sevinç taşmaya başlamıştı. Keşke vakitleri olup, onunla topta oynayabilseydi... Ama yarın dönüyordu ve bir daha Fransa’nın ‘F’sini bile hatırlamak istemiyordu. Ama küçük Aral, kalbinde güzel bir yerde olacaktı.

Sonrasında küçük çocuktan ayrılmak inanılmaz zor olmuştu. Aynı şeyleri Aral’da hissetmiş olacak ki, o da gitmemek için ayak diremişti ama ayrılık gerçektir ve başka şansları yoktu.

“Her şey için teşekkürler Ian?” derken sesi mesafeli çıkmıştı.

“Asıl ben teşekkür ederim. Sayenizde çok güzel çekimler yaptık.” diyerek karşısındaki üçlüye bakmıştı.

“Bizim içinde güzel bir deneyimdi.” derken gülümseyerek bakmıştı Nicholas.

“Çok ses getireceğinden eminim.”

“Beğenmene sevindim.” Karşısındaki adamın Asel’le olan yakınlığından dolayı, sinirleri çok gergin bir haldeydi.

“Umarım yine gelirsiniz.”

“Arkadaşları bilmem ama ben bir daha geleceğimi sanmıyorum. Bu yeterliydi.” Konuşma hemen bitsin istiyordu.

Tam son cümleleri söyleyip, çıkacakları anda Ian’ın çalan telefonu biraz daha odada kalmalarına neden olmuştu.

“Efendim canım?”

Arayan Asel miydi? Bunu düşünmek bile kanın beynine çıkmasına yetmişti.

“Tamam sorun değil. Gelmene lüzum yok. Ben hallederim.”

Yoksa Asel’in burada olmamasında bu adamın mı parmağı vardı? Ne kadar yakın olduklarını görmüştü. Asel onun her istediklerini yapıyor olmalıydı. Hemen buradan gitmeliydi yoksa kesin elinden bir kaza çıkacaktı. Gidişat onu gösteriyordu.

“Öptüm hayatım...”

Yok bu fazlaydı. Hiçbir zaman bu kadar geniş bir adam olmamıştı. Şimdi de olacak değildi. Eski karısının, sevgiliyle konuşmasına tanıklık edip, orada sakince oturamazdı. Tam sinirle patlayacağı anda Ian konuşmaya başlamıştı.

“Affedersiniz... Telefondaki eşimdi. Oğlumun yeni bir isteği varmış onu bildirmek için aramış. Bu küçüklere inanamazsınız, öyle şeyler istiyorlar ki... Şimdi de arkadaşının birinde gördüğü oyun çok hoşuna gitmiş illaki onunda olmalıymış. Annesini oyuncakçıya göndermek için dil döküp durmuş. Normalinde Rebecca hallederdi ama doğuma çok az kaldı. Bu yüzden dışarı çıkamamış.” Karşısındakilere anlattıklarının daha yeni farkına varmış gibi biranda afallamıştı. “Affedersiniz size de neler anlatıyorum. Akıl kalmadı işte...” derken biraz önce aile konularını yabancılarla konuşmanın utancını yaşıyordu.

Karşısındaki adamın her sözü şaşkınlığını daha da artırmıştı. Ne yani şimdi bu adam evli miydi? Üstelikte karısı hamileydi... “Sen evli misin?”

“Evet...”

Duyduklarından sonra yüzünde oluşan rahatlama karşısındaki adamın gözlerinden kaçmamıştı. “Hem de dünyanın en güzel kadınıyla.” Sonra aklına gelmiş gibi “Ve de hamilesiyle.” Sözlerini eklemişti.

“Tebrikler...”

“Evlilik ve çocuk bence bu dünyadaki en güzel ikili. Herkese tavsiye ederim.”

Karşısındaki adamın sözlerine sadece yüzündeki tebessümle karşılık verebilmişti. Sonrasında da herkese teşekkür edip, ayrılmışlardı.

Günün çoğunu yatakta geçirmişti. Oğlu gelmek üzereydi bu da artık tembellik zamanının sonunda olduğunu gösteriyordu. Yataktan direkt banyoya gitmiş ve güzel bir duş almıştı. Giyindikten sonrada oğlunun sevdiği şeyleri hazırlamak için mutfığa girmişti.

Her şeyi hazırladıktan sonra beklemeye başlamıştı ama gecikmişlerdi. Belki trafik yüzünden gecikmişlerdir diye aramadan biraz daha vaktin geçmesini beklemişti. Ama bu böyle olmayacaktı. Sonunda Helen'i

aramıştı.

“Helen geciktiniz?”

“Aral birini beklemek istedi. Bunda da ısrarcı. Biraz daha beklesek iyi olacak. Yoksa bugün moralini hiçbir şey düzeltemez.”

“Kimi bekliyor?”

“Dünkü doğum gününde biriyle tanıştı. O da bugün geleceğini söylemiş. Onu bekliyoruz.”

“Dün tanıştığı biri mi?”

“Evet gelince her şeyi anlatırım. Şarjım bitmek üzere. Endişelenme, iyiyiz. Zaten on dakikaya da gelmezse, yola çıkacağız. Aral bunu kabul etti.”

“Tamam. Bir şey olursa hemen ara.”

“Hadi görüşürüz...”

Oğlunun bu kadar ısrarla beklediği kimdi ki? Artık geldiklerinde öğrenecekti. Onları beklerken bitirmesi gereken işlerine dönmüştü. Çalışarak geçen zamandan sonra da kapı çalmıştı. Açtığı kapıda oğlunun heyecanlı haliyle karşılaşmıştı. Küçükü hemen boynuna atlamış ve yanaklarına sulu birer öpücük bırakmıştı.

“Geç kaldınız?”

“Anne o geldi...”

“Artık şu geleni öğrenebilecek miyim?” derken karşısındakilere gülerek bakıyordu.

“Anne Akay geldi...”

Duyduğu isimden sonra gülen yüzü biranda düşmüştü. “Akay?” derken, duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini hissediyordu.

“Formasını aldığımız Akay.” Küçük çocuk sözlerinden sonra kendine hediye edilenleri tek tek ortaya çıkarmaya başlamıştı.

Kelimeler korkarak dökülmüştü dudaklarından. “Akay Demir mi?” derken gözleri Helen’e kaymıştı.

“Evet Akay Demir. Sizde iş yaptığınız. Dün doğum günü olan Ela’nın akrabasıymış. Dün Aral’la tanışmışlardı. Bugün içinde forma imzalatmak için sözleşmişler. Adam biraz gecikti ama geldi.”

“Bak anne... Hepsi benimmiş.”

Büyük bir heyecanla elindekileri gösteren oğlu, farkında olmadan babasıyla mı tanışmıştı? Duydukları ve gördükleri hayal gibiydi. Sanki Akay onu tanıyabilirmiş gibi endişe etmeye başlamıştı. “Benden bahsettiniz mi?” Helen’e büyük bir endişeyle bakarak sormuştu.

“Yok bahsetmedik. Aral’da zaten adama hayran hayran bakmaktan bir şey konuşamadı diyebiliriz.”

Hiç değilse bu duyduğu biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. Akay, Aral’ı öğrenirse... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Oğlunu kaybederse yaşayamazdı. Bunun düşüncesi bile korkunçken, yaşamayı düşünemiyordu bile...

“Bak bu çok büyük. Benim ki çok küçük.” diyen oğlu elindeki formları gösteriyordu neşeye.

“Evet hayatım o çok büyük.” derken oğlunun uzattığı formayı eline almıştı.

“Bana olmaz ama sana olur.”

Sonrasında da geçtikleri masada hiçbir şey yiyememiş ve bu olayın endişesini yaşamıştı. Küçüğüse yemek boyu yaşadıklarını anlatmıştı. Oğlu, babasına bayılmıştı. Görünüşe göre, babası da tanımadan sevmişti Aral’ı. Hayat ne kadar uğraşırsan uğraş kendi doğrusunda gidiyordu. Bunun bir örneğiydi yaşadıkları. Neyse ki, Akay yarın sabah gidiyordu. Yoksa sonuç hiç ummadıkları kadar karışık olabilirdi.

Ayrılmadan önceki gece Erdem'lere sözü vardı. Son geceyi orada geçirmezse küçük Ela hayatta yüzüne bakmazdı. Zaten küçüğü gitmemesi için epey dil dökmüşse de, sonunda pes etmek zorunda kalmıştı. Sabah erken çıkacağı için Ela'yla yatmadan vedalaşmış, küçük cimcimesinden ayrılmak düşündüğünden zor olmuştu. Gece bir haftada yaşadıklarını düşünmekle geçmiş ve bu da uykusuz kalmasına neden olmuştu. Arkadaşlarıyla da vedalaştıktan sonra artık burada yapılacak iş bitmişti.

Havaalanına geldiğinde arkadaşlarıyla buluşmuş ve hemen özel olarak ayarlanan uçağa geçmişlerdi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Tek istediği hemen gitmekti. Burası hiç iyi gelmemişti. Kendi alanına geçmeli ve bazı şeyleri artık geride bırakmalıydı. Burada sınırları aşmıştı ve cezası kötü olmuştu. Bundan sonrasında her şey daha zor olacaktı ama dayanması gerekiyordu. Bir kez onsuzluğa alışmıştı, bir kez daha alışabilirdi. Tabi bu seferki iki katı daha zordu. Öncesinde onsuzluğun nasıl olduğunu bilmediğinden zamanla alışmaya çalışmıştı ama şimdi ne kadar kötü olduğunu deneyerek öğrendiği bir beş yıl vardı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı. Bu o kadar belliydi ki...

“Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?”

“Eh işte.”

“Gelmeseydin...”

“Evde kalmakta bana iyi gelmiyor. En iyisi çalışmak...”

“Nasıl istersen.”

“Zaten bana yeterince yardım ettin. Daha fazlasını istemeye yüzüm yok.”

“Sen benim kardeşim oldun Asel. Sakın böyle düşünme. Rebecca içinde benim içinde özelsin.”

“Teşekkürler. Size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilemiyorum.”

“Mutlu ol. Bu bize yeter.”

“Bu bana çok uzak Ian.”

“Ne zaman anlatmak istersen dinleyecek arkadaşların olduğunu bil.”

“Aslında bunu da konuşmak istemiştım. Bir programınız yoksa akşam size gelmek istiyordum.”

“Sormana gerek yok. Hem biliyorsun bu aralar evdeyiz.”

“Rebecca’yı da özledim. Aynı zamanda sizle konuşmak istediklerim de var.”

İçindekileri birileriyle paylaşmazsa buna dayanamayacağını hissediyordu. Bu yüzden de bugüne kadar hep yanında olan Ian ve Rebecca’yla bazı özel şeyleri paylaşacaktı. Onlara bunu borçluydu. Bu aynı zamanda kendisi içinde iyi olacaktı. Çünkü artık yaşadıkları çok ağır geliyordu.

Gün nasıl geçmiş, akşam nasıl olmuş anlamamışlardı. Aral’ı hazırlayıp, Ian’lara yol almaya başladığında söze nereden başlayacağını düşünüyordu. Aklına hiçbir şey gelmeyince de akışa bırakmayı en uygunu bulmuştu.

“Geldik...”

Açılan kapıyla birlikte çocuklarda buluşmuş ve ortam neşeli sesleriyle şenlenmişti.

“Nasılsın Rebecca?”

“İyiyim. Ama ikiz bebek beklemek çok zormuş. Doğuma bir ay var ama ben iyice ağırlaşım.”

“Merak etme her şey iyi olacak. Onları sağlıklı bir şekilde kucağına alacaksın.”

“Ben de bunu umuyorum Asel.”

Sonrasında hazırlanan masaya geçilmiş ve birbirinden güzel yemeklerin tadına bakmışlardı. Kahveler eşliğinde sohbet devam ederken, çocuklar kendi hallerinde oynuyordu.

Derin bir nefes alışverişten sonra buraya gelme amacının vaktiydi. “Aslında söze nereden başlayacağımı bilmiyorum. Her şey o kadar karışık ki...” deyip sıkıntıyla iç çekmiş ve acıyla gözlerini kapatmıştı. Aynı anda da yanında oturan kadının ellerini elinde hissetmişti.

“Nasıl istersen öyle anlat. Anlat ki biraz rahatla.”

“Rahatlamak... Bu kelimenin anlamını da, buna eş değer kelimeleri de uzun zamandır unuttum diyebilirim. En iyisi baştan başlamak.” deyip, sanki o günü yeniden yaşıyormuş gibi yüzündeki tebessümle konuşmaya başlamıştı.

“Okulumun son senesiydi. O gün derse geç kalmış ve evden nasıl çıktığımı bile bilemez haldeydim. Terslikler sadece geç kalmamla kalmadı. Arabamda bozulunca, kalan mesafeyi koşarak gitmeye karar verdim. Telaşım beni dikkatsizleştirdi, adımımı atmamla acı bir fren duydum.” Sözlere o günün hissiyatlarıyla birleşip, kalbini kanatlandırmıştı. Akay’ın hayatına giriş gününü anlatmak tuhaf hissettirmişti. Yüzündeki acı gülümseme ile sözlerini sürdürüyordu.

“Araba ne kadar fren yapsa da, bana çarptı. Çok ciddi bir şey değildi. Sadece dizimde yaralanma olmuştu. Tabi ben hala sınava geç kaldığımdan, kalkıp yoluma devam etme derdindeydim. Ama çarpan kişi buna müsaade etmedi ve hastaneye götürmek için hareketlendi.”

“Akıllı adammış. Yoksa sen yine fevriliğinle başına iş açacaktıydın.”

Ian’ın sözleri ne kadar haklıydı. Ama daha o an başına iş açılmıştı zaten. Akay’la ilk karşılaşmasıyla kader onları yazmış ve sonrasında yaşayacakları günlere getirmişti.

“Haklısın. Zaten buna müsaade etmedi ama bende kararlıyım. Onu, bacağım dışında başka bir yerimin zarar görmediğine inandırdım. O da kontrol edip, emin oldu. Sonrada bacağıma pansuman yaptı.” derken eli hala o günün izini taşıyan bacağına gitmişti.

“Sonra okula gittim ve ne öğrendim biliyor musunuz? Benim yetişmek için çalıştığım dersin hocasının işi çıkmış ve gelmemiş. Anlayacağınız boş yere bu kadar acele etmişim. Sonra-”

“Sonrasında hastaneye gitmediğin için bir şey oldu deme sakın!”

“Yok öyle bir şey olmadı. Ben gerçekten iyiydim Rebecca. Ama başka bir şey oldu. Adamın telefonu ve benimki karışmış. Tabi bunu önce anlamadım. Telefonum sürekli çalmaya başladı. Normalinde o kadar aranmam. Zaten arayanları da tanımıyorum. Hatta bir ara kadının biri telefon etti. Resmen +18 gidiyordu konuşmalar.” O an ki olay, sonrasında hatırladığında daha da sinirini bozuyordu. Akay’la özel anlar geçiren tüm kadınları kıskanıyor, bu da kalbindeki acıyı artırıyordu.

“Komikmiş... Nasıl anladın peki?” Rebecca heyecanlı bir şekilde konuşmuştu.

O gün komik bulduğu şey şimdi nasılda canını yakıyordu.

“Utanarak söylüyorum, akşama kadar anlamadım.” dedikten sonra mahcup bir gülümseme oturmuştu yüzüne.

“Tüm parçalar birleşince telefon olayını çözdüm. Tabi haliyle adamı aradım. Ama adam öyle bir konuşmaya başladı ki, resmen şok oldum. Sonrada telefonu açmadı. Baktım açmayacak, mesaj çektim. Tabi sonra o beni aradı ve telefon olayını halletmek için sözleştik.” Onun sesinden bile etkilendiği anların hatıraları aklına üşüştüğünde sözlerine devam etmek için yutkunması gerekmişti. Tabi bu da düşündüğünden de zordu.

“Ben onu beklerken arkadaşı telefonu getirdi ve telefon olayını hallettik.” Cümle çok basit gibi görünse de, kurulması çok zor olmuştu. Hayatını mahveden adamı ilk kez gördüğü anın kötü anısı istemsiz olarak bedenini titretmişti. Düşüncesi bile sinirlerini bozuyordu. O günkü bakışlarının nedenini zaten yıllar önce öğrenmişti. Sonrasında da onun isteklerini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Onun dalgınlığı dinleyen ikiliyi harekete geçirmişti. “Asel iyi misin?”

Kötü bir kâbustan uyanır gibi silkelenmişti. “Affedersiniz...”

“Eğer zor geliyorsa devam etme.”

“Gerçekten iyiyim. Şey... Nerede kalmıştım?” derken hala biraz önceki acı tat ağzındaydı.

“Telefon olayı hallolmuştu.” Rebecca devamını öğrenmek için merakla atılmıştı.

“Ben öyle sevgili değiştiren tiplerden değildim. Bildiğiniz inek tipi öğrenciydim.”

“İnek tipi mi?”

Kendisine şaşkın bakan ikili gülümsemesine neden olmuştu. “Bizde çok çalışan ve başka şeyler yapmayana böyle denilir.”

“Ay Asel inek öğrenci olduğunu düşünmek çok komik.” derken Rebecca kahkahalarla gülüyordu.

“Tamda öyleydin Rebecca. Ama artık kafamda başka şeylerde vardı. Aklım bana oyunlar oynuyor ve o adamı düşünüyordum.” derken yüzü biraz öncekinin aksine güneşli günler gibiydi.

“Aynı adamla tekrar karşılaştım ama onun acelesi olduğundan beni tanımadı.” derken derin bir iç çekmişti. O günlerden bahsetmek hem çok iyi hem de çok zordu.

“Bir gün bisiklet sürerken frenlerimin gazabına uğradım ve sonuç birinin beni kurtarması oldu.”

“Aynı romantik film gibi... Sonra ne oldu?”

Rebecca bayan olmanın verdiği heyecanla dinliyordu konuşmaları. Bu da tepkilerini istediği gibi dile getirmesini sağlıyordu. Ian ise olaylara başka bakıyordu. Gelinecek noktayı az çok tahmin ediyordu ama bunu Asel’in anlatması için susarak dinlemeyi sürdürüyordu.

“Sonra bana o kadar ağır şeyler söyledi ki... Haklıydı ama bu üzülmemi engellemedi. Çok kötü oldum. O da yaptığı hatayı anladı ve aramızda hoş bir sohbet oluştu. Beni kurtarması yüzünden kolunda epey derin bir kesik olmuştu.” Yıllar geçtiği halde sanki onun acısını tekrar hissetmiş gibi içi cız

etmişti.

“Onun koluna pansuman yaptım. Daha sonrasında birbirlerimize hiçbir şey sormadan ayrıldık. Tabi bu benim ona olan ilgimin boyutunu daha da artırdı. Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ta ki o güne kadar.” Hayatının sonsuza kadar değiştiği ve ona dünyanın en güzel armağanını veren adamın kimliğini öğrendiği gün. Konuşmak için güç toplar gibi nefes alıp vermişti.

“Normalinde futbolla alakalı biri değildim. O gün de tesadüfen televizyona gözüm kaydı ve onu gördüm. Akay’ı...”

“Akay Demir mi?” Rebecca duyduğunun şaşkınlığıyla bakıyordu. Ama Ian zaten bunu önceden tahmin ettiği için olayların devamını merak ediyordu.

Asel sonrasında bazı anlarda gözleri dolarak, bazı anlarda geçmişe dalarak ama her anını Akay’ı tekrar yaşayarak, arkadaşlarıyla yılların eskitemediği günlerini paylaşmıştı.

“Her şey rüya gibi olmuş” diyen Rebecca karşısındaki kadının gözlerindeki hüznün nasıl oluştuğunu öğrenmeyi istiyordu.

“Her şey bu kadar iyiymen, ne oldu da ayrıldınız?” Ian baştan beri aklındaki soruyu sormuştu.

“Bazı olaylar yüzünden onunla yapamayacağımı anladım ve evliliğimizin haftası gelmeden ayrılmak istediğimi söyledim.”

“Nasıl yani... Sadece bir hafta mı evli kaldınız? Ama bu kadar severken bu nasıl olabilir?”

“Sanırım bazı şeyler elde edilince... eski güzelliği kalmıyor.” Ağzından çıkan ateş gibi sözlerden sonra kendini cezalandırmak ister gibi dudağının iç kısmını ısırılmıştı.

Rebecca olaylardan hiçbir şey anlamamış bir halde şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Neden anlatmadığın başka şeyler olduğunu düşünüyorum.” derken karşısındaki kadına araştırır bakışlarla bakıyordu.

“Bu kadarını söyleyebilirim Ian. O günleri tekrar irdelemek boşuna kürek çekmek gibi. Yaşandı ve bitti.”

“Bitmemiş Asel... Bunu o adamın halinden çok net anladım.”

“Yanlış anlamışsın Ian, çünkü ben Akay’da çoktan bittim.”

“Onda bittiğin için mi adam seni, benden kiskandı?”

“Kıskanmak mı? Ian sanırım hayal görmüşsün. Akay beni kıskanmaz.” derken sesi üzgün çıkmıştı.

“Sana kiskandı diyorum. Hatta seninle aramda bir şey olduğunu düşündüğünü belli etti. Son görüşmemizde de tesadüfen Rebecca’yla konuşmamıza rast geldi ve evli ve çocuklu olduğumu öğrendiğindeki rahatlamasını anlatmaya kelimeler yetmez. O an bana bakışları bile değişti.”

“Ian seni temin ederim Akay beni kıskanmıyor. Bunu bana net olarak belli etti. Sanırım senin hissettiğin onun egosu, gururu olabilir. Başka bir şey değil.” derken karşısındaki adamın anlaması için gözlerinin içine kalbindeki tüm hüznle bakmıştı.

“Asel, bence daha mantıklı düşünmelisin. Duygularının seni yönlendirmesine izin verme.”

“Ian, benim için endişelendiğinizi biliyorum ama Akay ve benim bir geleceğimiz yok. Bunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden beni anlamınızı istiyorum.”

Onların konuşmasını dinleyen Rebecca içinde olaylar tuhaflaşmıştı. Kocasından bazı şeyleri dinlemişti. Keşke adamı bir kez de kendi görmüş olsaydı. O zaman daha sağlıklı bir şeyler söyleyebilirdi. Ama Ian’ın görüşlerine de güvenirdi. Kocasını kesin bir şeyler sezmişti. Onun hata yaptığına daha rast gelmemişti. Tamam da Asel’de çok net konuşuyordu. Kadındı ve Asel’i anlıyordu. Daha söylemediği çok şey vardı. Bazıları geçmişte, bazıları da çok tazeydi. Bunun ışığında konuşan kadın boş konuşuyor olamazdı. “Asel bence Ian’ın sözlerini hafife alma.”

“Canım, Ian’ın görüşlerine her zaman saygım var. Gözlem yeteneğinin çok gelişmiş olduğunu zaten biliyorum ama Akay’ı da çok iyi tanıyorum. Bu

yüzden bazı şeyler geçmişte kaldı ve tekrar açmak ona da bana da bir fayda vermez. En iyisi önümüze bakmak...”

“Ya Aral, Asel?”

Oğlunun adı geçtiği an içindeki acıyla kapanmıştı gözleri. Aral’ın babasından uzak olmasının vicdan azabını her gün çekiyordu. Buna hakkı olmadığını biliyordu ama bu ikisinin de güvenliği içindi. Hem oğlunu hem de sevdiğini riske atacak bir durumu mahal vermek en son istediği şeydi.

“En büyük sıkıntım oğlumun babasından mahrum kalması...” derken ağlamamak için büyük bir çaba harcıyordu. “Ama bunun için gerçekten nedenlerim var.”

“Nedenlerinin olup olmaması küçük bir çocuğu babasından ayrı koymayı açıklamaz. Buna hakkın yok Asel.” derken Ian sıkıntıyla iç çekmişti. Bu konuda Akay’a yapılanlar ağına gidiyordu. Çünkü kendisi de bir babaydı ve çocuklarının ondan gizlendiğini düşünmek bile tüm sinirini zıplatıyordu.

“Haksızlık yaptığımı düşündüğünü biliyorum Ian. İnan bunun için her gün vicdan azabı çekiyorum. Oğlum her ‘baba’ dediğinde içimde bir şeyler ölüyor ama elimden gelen başka bir şey yok.”

“Ona söylemelisin Asel.” Rebecca eli karnındaki bebeklerinde konuşmuştu.

Sevdiğinden iki canı içinde taşıyan kadına sevgiyle bakarak konuşmaya başlamıştı. “Ben istemez miydim o zor günlerde Akay yanımda olsun, benimle ilgilensin. Bunu o kadar çok isterdim ki, kelimeler yetmez.” derken engellemeye çalıştığı gözyaşları birer birer dökülmeye başlamıştı.

“Ne kadar ağır bir hamilelik geçirdiğimi en iyi siz biliyorsunuz. Doğuma girdiğimde bile sonumu bilmiyordum. Sevdiklerim hep yanımda oldu ama...” elini kalbinin üzerine götürüp, “...ben onun yokluğunu öyle derin hissettim ki... Yanımda olsa, elimi tutsa her şey kolay olacak gibi geldi ama buna sahip olamayacağımı da biliyordum.”

“Bu kadar seviyorsan neden ayrıldın?”

“Şartlar... Olaylar... Mecburiyet... Yani bir sürü nedendi aramıza giren.” Sözleri birbiri ardı akan damlalarla daha derin anlamlar kazanmıştı.

Rebecca onun haline dayanamamıştı. “Ağlama tatlım. Kendini üzme.”

“O... onunla bir gele...ceğimiz yok Rebecca. Maa...lesef gerçek bu.” derken ağlaması daha da artmıştı.

Genç kadının daha fazla acı çekmesini istemiyorlardı. Bu yüzden de, unutmak istiyorsa buna saygı duymaları gerekiyordu. Közlenmiş bir aşkı gördükleri. Zaten uzun zamandan sonra ateş deşilmiş ve tekrar sıcaklığı hissedilir olmuştu. Eğer ateş tekrar harlanacaksa buna bir şey neden olurdu. Bu yüzden müdahale etmelerine gerek yoktu. Sadece gerekli olan zamandı.

“Bizim için önemli olan sensin. Sende böyle düşünüyorsan, sorun yok.”

“Teşek...kürler.”

“Bilmeden senden ne ağır şeyler istemişim. Seni ne çok yormuşum. Aslında şöyle bir hafta tatil yapsan nasıl olur? Hem bu Aral’a da iyi gelir.” Sözler, onları içindeki hüzün karışımı sıkıntıyla dinleyen Ian’dan gelmişti.

“Aklımı okudunuz diyebilirim. Ben de bunu isteyecektim.” derken elindeki mendille burnunu silmişti.

“Tamam önümüzdeki hafta güzel bir izin yap. Geldiğinde kafan rahatlamış olsun. Dinç ol tamam mı?”

“Umarım...”

Sonunda eve gelebilmişlerdi. Aral’ı uyutmuş ve kendisi de uzun zamandan sonra gelen konuşmayla biraz olsun rahatlamıştı. Üstelik haftaya da izinliydi. Bu izin en güzel değerlendirme şekli Türkiye’ye gitmek olacaktı. Zaten Aral’da ne zamandır istiyordu. Memleket havası şu an yaralı kalbi için en iyi şeydi. Bunun verdiği hissiyatla kendini yatağa bırakmıştı.

“Dedemlere gidiyoruz.”

Evin içinde oradan oraya koşan Aral'ın sevinç çığlıkları çınliyordu. Oğlunun neşeli hali, son günlerde yaşadıkları yüzünden büsbütün bozulan sinirleri içinde iyi geliyordu.

“Sizi özleyeceğim.”

“Biz de Helen. Sen olmasan ben ne yaparım bilmiyorum. Ama bu tatil sana da iyi gelir. Benim yüzümden doğru düzgün tatil bile yapamıyorsun.”

Sonrasında imalı imalı “Hem belki sende İspanya taraflarına küçük bir tatil yaparsın. Ne dersin?”

“Aseeel!”

“Neden ne söyledim ki...” derken yalancı bir şaşkınlık yerleşmişti yüzüne.

“Sen ne söylemeye çalıştığını iyi biliyorsun. Hem biz Huan'la şimdilik telefonla görüşüyoruz.”

“İsme geçtiğimize göre, görüşmeler epey yararlı olmuş olmalı.”

“Şey... Yani... Ben...” Ne diyeceğini bilememişti.

“Tamam canım. Umarım her şey senin için çok güzel olur.”

“Teşekkürler.” dedikten sonra büyük bir sevgiyle sarılmıştı.

Onları yolcu ettikten sonra düşüncelere dalmıştı. Kendiyle uğraşırken neşeli tavırlar içinde olduğunu görse bile Asel'in hüzünlü havasını hissedebiliyordu. Onun son günlerdeki duygusal gelgitlerinin farkındaydı. Çok sevdiği ve arkadaşı gibi gördüğü kadının kendini iyi hissetmesini istiyordu. Hayatının zor bir döneminde elinden tutmuş ve yaşamın güzel yanları olabileceğini göstererek yepyeni bir pencereden bakmasını sağlamıştı. Aral ve Asel hiç sahip olmadığını ailesi olmuşlardı. Şimdi kendine ait bir hayatı varsa, hayatta belirli bir yer edinmişse bu kadın bunda birinci vesileydi. Asel'e her şeyini anlatmıştı. Ama onun hayatı hakkında anlattıklarından başka bir şey bilmiyordu. Çok yakın olsalar da, onun yıllardır hüznünün nedeni hakkında bir bilgisi yoktu. Zaten bu konuyu ailesiyle bile konuşmayı sevmiyordu... Bu yüzden de onun hüznüne saygı duymuş ve tek soru sormamıştı.

Çalan telefon daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden olmuştu. İlk gördüğü anda etkilendiği adamın da kendisiyle aynı hislere sahip olması kadar güzel bir şey yoktu. İlk bakışmadan sonra küçük bir görüşme şansı bulmuşlar ve bir kez de Huan'ın Fransa'ya gelmesiyle görüşmüşlerdi. Sonrasında ise keyifli telefon görüşmeleriyle birbirlerini tanımışlardı. Genç adam kimsesizlikle sınanmış kalbine Asel ve Aral'dan sonra giren üçüncü kişi olmuştu. Kalbi her geçen gün onunla biraz daha dolarken, gelecek için çok güzel hayallere kavuşuyor bu da inanılmayacak kadar iyi hissetmesini sağlıyordu.

Yüzündeki derin gülümsemeyle cevaplamıştı telefonu. "Huan..."

Sonunda uçak inmişti. Yol boyu oğlu tek dakika durmamış, sevincini belli etmeye devam etmişti. Bu sevinç de bu gezinin onun için çok iyi olduğunun kanıtıydı.

"Dedem gelmiş midir?"

"Sürpriz yapacağız. Haberleri yok ki..."

"Evet sürpriz..."

Geleceklerini söylememişti. Ailesini şaşırtmak istemişti. Bunda başarılı olacakları da belliydi. Bindikleri taksi yol alırken, içinde birbirinden tuhaf hislerin geçit töreni oluyordu. Havaalanı her seferinde değişik ruh haline girmesine neden oluyordu. Buradan ayrılırken ki hali öyle kötüydü ki... Her seferinde o günleri tekrar yaşıyordu. Sanırım o anılar hiçbir zaman silinmeyecekti. Aynı Akay'la olan güzel günlerinin tek anının silinmediği gibi...

41. Bölüm

Fransa'dan döndüğünden beri kendini bir boşlukta hissediyor, her şey üstünü üstüne geliyordu. Neyse ki, üç günlük ara ilaç gibi gelmişti. Orada daha fazla duramayacağını anladığı an, kendini uçakta bulmuştu. Zaten uçak yolculuklarını sevmeydi. Bu sefer ki de daha ağır gelmişti. Bitmek bilmeyen yolculuğun son anları da artık işkence olmaya başlamıştı. Tabi herkesin ilgisinin üzerinde olması da olayı daha zorlaştırıyordu. Uçaktan indiğinde de ilgi azalmak bir yana daha da artmış ve çıkış kapısına ulaşmak düşündüğünden de zor olmuştu. Kimsenin kalbini kırmamak için herkesin isteğini yerine getirmiş, fotoğraf çektirmek isteyenlere, imza isteyenlere hep güler yüzle karşılık verip, isteklerini yerine getirmişti. Ama artık ona sıkıntı veren bu yerden ayrılmak istiyordu. Kapıya geldiği anda gördüğüyle şaşırmıştı. Küçük Aral değil miydi o... Evet oydu... Küçük arkadaşına selam vermek için hareketlendiği an, başka bir hayranın imza isteğiyle karşılaşmış ve kafasını çevirdiği anda, taksinin gitmiş olduğunu görmüştü. Halbuki onu görmeyi nasıl istemişti.

Bu düşüncelerle kendini taksinin koltuğuna bıraktığında tek isteği eve gitmekti. Ailesine geleceğini söylememişti. Bu yüzden direkt evine geçip, sonra ailesine gidecekti. Kendine bir günlük izin vermişti. Aslında eve neden gittiğini iyi biliyordu ama itiraf etmek çok zordu.

“Zile ben basayım...”

“Ama ulaşamazsın ki...”

“Kaldır beni...”

“Benim ki de laf mı... Tabi kaldırıyorum paşam...”

Basılan zilden sonra yerinde duramayan Aral'ın kıpırdanışlarıyla kapının açılmasını bekliyorlardı. Annesi bu beklemlerini çok uzatmadan kapıyı açtığında, gördüğüyle havalara uçmuştu.

“Siz...”

“Biz geldik anneanne...”

“Benim kuzum mu gelmiş...” torununu hemen kollarına alıp, sarmalamış, bir yandan da içeridekilere sesleniyordu. “Bakın kimler gelmiş?”

“Hanım ne ol-”

“Dedeee” Küçük çocuk bu seferde anneannenin kucağından dedeye geçmiş ve öpücüklerine bu seferde orada devam ediyordu.

“Neden haber vermediniz?”

“Sürpriz yaptık...”

“Oy benim küçük kuzum sürpriz mi yapmış? Dedesi yesin onun sürprizini.” derken bir yandan da kucağındaki torununun saçlarını okşuyordu.

“Boşuna demiyorlarmış, torun, evlattan tatlı diyenler. Beni gördüğüne sanırım kimse sevinmedi. Tüm ilgiler Aral’a.” diyerek yalancıkdan bir sitemle konuşmuştu.

“Torun pek tatlı kızım. Bu doğruymuş. Ama seninde yerin ayrı.” deyip, kızını kucaklamıştı Sema Hanım. “Hem neden haber vermediniz? Baban alırdı...”

“Böyle daha iyi oldu. Bak size de gerçekten sürpriz oldu.”

“Ama hazırlık yapardım. Torunumun sevdiği şeylerden hazırlardım. Oldu mu şimdi?” Sema hanım kızına sitemlerini birbiri ardı sıralıyordu. Tabi onları karşılarında görmenin güzelliği her şeye değerdi.

“Ne hazırlığı annem, biz yabancı mıyız...”

“Öyle değil de sevdiğiniz şeyleri yapsaydım kötü mü olurdu?”

“Sen merak etme, Şimdi ikimiz gireriz mutfağa. Her Şeyi hazır ederiz. Bu arada benim yakışıklım nerede?”

“Arkadaşlarıyla gezmeye gitti. Akşama ancak gelir.”

“Artık geziler serbest yani.”

“Öylede denebilir. Neticede haylazlıkları azalttı.”

Geçtikleri salonda güzel sohbetleri devam etmiş, sonrasında da mutfağa geçmişlerdi. Anne kız hem konuşup, hasret gideriyor hem de birbirinden lezzetli yemekleri ocaktaki yerlerine koyuyorlardı.

“Evet bitti... Bir de salata yaparsak tamam.”

“Ben yaparım annem.”

“Kızım sen yorgunsun. Ben yaparım.”

“Sizi gördüm bende yorgunluk ne kalmadı. Sen bana malzemeleri ver yeter.”

Yılmaz Bey, aylardan sonra tekrar gördüğü torunuyla ilgilenirken kendini gençleşmiŐ hissediyordu. Onun sorularına cevap vermek, görüşmedikleri zamanda neler yaptıklarını onun çocuksu neŐesinden dinlemek kadar güzel bir Şey yoktu.

“Sana ne göstereceğim. Bekle tamam mı...”

“Hadi bekliyorum.”

Küçük çocuk gelmeden önce çantasına tikiŐtirdiği formayı çıkarıp, koşar gibi gelmişti. “Bak...”

Yılmaz Bey önce anlamamıştı ama sonrasında elindeki formayı omuzlarından tutup, kaldırdığında gördüğü ile kalakalmıştı. Bu nasıl olabilirdi? Akay oğluyla tanışmış mıydı? Neler oluyordu? Bu vakitsiz gelişin altında mutlaka bir Şeyler vardı. Artık bundan emindi.

Torunu tüm Őirinliğıyle imza kısmını işaret ediyordu. “Amca imzaladı.”

“Sen nerede gördün o amcaı?”

“Doğum gününe geldi.”

“Doğum günü mü?”

“Ela’nın amcası. O zaman geldi işte.”

“Demek Ela’nın doğum günü...”

“Hı... hı...” Sonra yeni aklına gelmiş gibi “Küçüğü de var.” diyerek tekrar çantaların olduğu odaya koşmuştu.

Mutfaktaki işleri biten hanımlarda içerdekilere katılmak için geldiklerinde Asel, babasının elindeki formayı gördüğü an göz göze gelmişti.

“Sanırım bize anlatacakların var.” diyen babası, kızının biranda solan yüzüne bakıyordu.

Aynı anda da küçük çocuk koşarca içeri girmişti. “Bak bu da küçük.”

Sonrasında Enes’in gelmesiyle aile tamamlanmıştı. Asel sevdiklerinin yanında ruhundaki ağır yaraları tamir etmeye çalışıyordu ama bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Çünkü o yaraların tek ilacı vardı. Onla da aralarında fersah fersah mesafeler...

Her köşesinde Asel’den iz taşıyan evindeydi. İçeri girdiği anda geçit törenine başlamıştı anılar. Onunla ilk kez eve gelmesinden başlayıp, son günlerine kadar olan anılar birbiri ardı arzı endam etmişti. Oturduğu koltukta eli kumandaya gittiği an, başka bir anının ziyaretini daha yaşamaya başlamıştı. Sanki o günkü gibi hissetmişti. Asel kollarının arasındaydı. Birlikte film izliyorlar, onun sıcaklığını tüm vücudunda hissediyordu. Elleri saçlarını okşarken, gözleri de ekrandakileri anlamaya çalışıyordu. Ama o yanındayken her şey anlamını yitirirdi. Yine böyle olmuş ve tüm duyuları ona yönelmişti. Tek istediği onu kollarına almak ve içindeki bu özlemi dindirmektir. Sanki o da bunu hissetmiş gibi kendine

bakmaya başlamıştı. Eli yine sevdiğinin yüzüne gitmiş ve ipek teninde gezinmeye başlamıştı. Tam onu kollarıyla sardığı anda ise, gerçek bir tokat gibi çarpılmıştı yüzüne. O yoktu. Kolları bir kez daha boşluğu kucaklamış, olmayan bir hayale tutunmaya çalışmıştı.

“Ne çok şey aldın benden. Geçmişimi, geleceğimi, anılarımı, hayallerimi... Sensiz tek hayal bile kuramıyorum. Kurduğum hayaller ise acıdan başka bir şey değil. Ama bir mazoşist gibi hala seni düşünüyor ve bu hayallere sarılıyorum. Senden nefret etmek istesem de yapamıyorum. Keşke seni bu kadar sevmeseydim diyorum ama buna da pişman oluyorum. Sen nasıl bir zehirsin ki, panzehir istemiyorum. Hiçbir şey anlamıyorum Asel. Hiçbir şey...”

Zorbela kalktığı koltuktan kendini yatağa zor bırakmıştı. O anda yine hücum etmişti tüm yaşanmışlıklar. Zaten buraya gelmesinin nedeni de bu değil miydi? Hatırlamak istiyordu. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Bu güne kadar hiçbir şeyi unutmak istememiş, her şeyi inkâr etmeye çalışsa da canlı tutmuştu. Geçen beş yılda onu ayakta tutan geçmiş olmuştu. Çünkü geleceği yoktu. Bu düşüncelerle Asel'in yastığına sarılıp, onunla geçen sınırlı ama mutlu anlarına giriş yapmıştı.

Küçük Aral sonunda pes etmiş, dayısıyla geçtiği oda da uyumuştur. Enes'de onun enerjisine dayanamamış ve o da pes edip, uyumuştur.

“Uyumuş mu?”

“Hı... hı...”

“Çayını tazeleyeyim mi kızım?”

“Sağ ol annem yeterli. Hem size anlatmam gerekenler var. En iyisi hemen başlamak.”

Annesi de babası da kızlarının anlatacaklarına odaklanmış, duyacaklarının iyi olması için dua eder haldeydi.

“Geçen iş için İspanya’ya gittiğimi zaten biliyorsunuz. Bu iş Barselona kulübüyleydi. Tabi böyle olunca işin içine futbolcular da girdi.” dedikten sonra gücünü tazelememek ister gibi derin derin nefes alıp vermişti.

“Normalinde Akay çekimlere katılmayacaktı. Bu yüzden mecbur kaldığım işi kabul etmiştim. Yoksa kesinlikle etmezdim.” Bunun doğru olduğunu anlatmak ister gibi hem annesinin hem de babasının gözlerinin içine bakmıştı.

“Ama hiçbir şey planlanan gibi olmadı. Benim Türk olduğumu öğrendiklerinde jest yapmak için onu çağırdılar. Biz de karşılaşmış olduk.”

“Aral, Akay’la o zaman mı karşılaştı?” Babasının endişesini sesinden almıştı.

“O zaman olmadı. Aral’ın anaokulunda bir kızın doğum günü varmış. Çocuk Akay’ın arkadaşının kızıymış. Daha sonra öğrendim onların kim olduğunu. Akay’la, Fransa’daki nikahımızın kıyılması için yardım eden arkadaşımıymış. Akay bizim firmanın çekimlerine katılmak için Fransa’ya geldiğinde onlara gitmiş ve-”

“Akay Fransa’da mıydı?” Annesi şaşkınlıkla konuşmuştu.

“Evet.” Onlara aralarında geçenleri anlatmayacaktı. Zaten anlatamazdı da. Bu yüzden genel olarak değiniyordu konulara. “Birlikte çalışmak zorunda kaldık.” Hayatının en zor günlerini sanki basit bir şeymiş gibi göstermek için inanılmaz enerji harcıyordu.

“Sonra ne oldu?”

“Birkaç çekim yaptık. İkimizde birbirimize yabancı gibi davrandık. Kimsede bir şey anlamadı.”

“Sana baştan beri Aral’ı anlatmanı söylüyoruz. Siz ne yaşamış olursanız olun, o çocuk baba sevgisini hak ediyor. Tabi Akay’da oğlunu tanımayı. Ona haksızlık ediyorsun kızım.” Babası yıllardır ısrarcı olduğu düşüncelerini tekrar dillendiriyordu.

“Haklısın baba ama bunu yapamam. Akay oğlumu benden alır. Ben buna dayanamam.”

Zaten bu saatten sonra ellerini kollarına bağlayan bu ihtimaldi. Onlarda Asel'in haklı olduğunu biliyordu. Başta belki böyle olmayabilirdi ama geçen zamandan sonra Akay kesinlikle çocuğun kendisinden saklanmasının intikamını alırdı. "Keşke o zamanlar seni dinlemeseydik. Nasıl böyle davrandık anlamıyorum. Küçük bir çocuğu nasıl babasız bıraktık? Çok büyük hata yaptık kızım."

O da istemez miydi oğlu babasını tanısin. Hayatta en çok istediği şeydi ama Ersin tehlikesi varken bu hayatta olmazdı. Bunu ailesine de anlatamadığı için, Aral'ı gizleme olayını sadece kızlarının bencilliği olarak görüyorlardı. Varsın herkes iyi olsun da herkes onu bencil bilsindi.

"Bunun çok kötü hissettirdiğini biliyorum. Yıllardır her günüm bunun azabını yaşamakla geçiyor. Ama yapamam. Ona Aral'ı anlatamam. Lütfen beni anlayın."

"Asel-"

"Baba lütfen..." derken çaresizlikle bakmıştı gözlerine.

"Umarım bu yüzden daha kötü şeylerle karşılaşmayız."

Odasına girdiğinde artık ayaklarının onu taşıyamayacağından emin bir halde bırakmıştı kendini yatağa. Aral'ın ellerinden alınmasını düşünmek bile en büyük kabuslardan daha da beterdı. Oğlu olmadan bir hayat anlamsızdı. Her ne kadar oğlunun babasını tanımasını istese de, onu Akay'a anlatamazdı.

Aynur Hanım oğlunun tüm sevdiği şeyleri yapmış, heyecanla geleceği zamanı bekliyordu. Öğlene gelirim demişti ama hala yoktu. Ona kalsa havaalanından almaya giderdi ama oğlunun isteğine uymuş ve kendini bu zevkten mahrum bırakmıştı.

"Hanım başım döndü. Şöyle bir otursan artık."

"Sen de ne kadar heyecansızsın. Oğlum geliyor tabi pencerede

bekleyeceğim.” diyerek sitemle konuşmuştu.

“Oğlan benim de oğlum. Ben de özledim. Ama kendini çok yordun. Sana kıyamadığımdan sözlerim.”

Kocasının ilgisi biranda sitemli yüzünü güldürmüştü. “Gönlümü nasıl alacağını iyi biliyorsun. Sen var ya-” Sözleri yukarıdan hızla inen Pırıl yüzünden yarım kalmıştı.

“Abim geldi!” Kapıyı açan Pırıl direkt kollarına atlamıştı abisinin.

“Kızım kocaman oldun hala boynuma atlıyorsun. Senin yüzünden fıtık olacağım haberin olsun.” derken neşeyle gülümsemişti.

“Sana bir şey olmaz. O kadar adamın faulünden hasarsız çıkıyorsan, benim ağırlığım sana küçük bir kelebek gibi etki eder.”

“Aman da küçük kelebeğim.” deyip genç kızın saçlarını güzelce karıştırmıştı.

“Abi saçlarımı bozdun.”

“Merak etme sen böyle de güzelsin küçük kelebek.”

“Diline düştüm, değil mi?”

“Kızım çocuğu bıraksan artık.”

“En iyisi ben kenara geçeyim. Yoksa annem beni zorla auta atacak.”

“Sen bu ara çok mu maç izliyorsun?”

“Abisi bu kadar ünlü bir futbolcu olan genç bir kız ne kadar izlerse o kadar.”

“Laf ebesi ne olacak.”

Kızından sırayı alan Aynur Hanım ayların özlemiyle sarılmıştı evladına. “Bu gurbetlik ne zormuş. Seni çok özledim oğlum.”

“Ben de annem.” derken kokusunu içine çekmek için derin bir nefes

almıştı.

“Kıza diyorsun da, sen oğlanı rahat bırakmıyorsun. Bir müsaade et de ben de oğlumu göreyim.”

“Babam”

Asım Bey, evladına sarılmanın huzuruyla dolmuştu. O da çok özlemişti. Akay’a bu hislerle sıkı sıkı sarılmıştı. “Hoş geldin oğlum.”

Karşılaşma anından sonra içeri geçebilmişlerdi. Sorular birbiri ardı gelmeye başlamış, Akay hangisine cevap vereceğini şaşırmıştı.

“Sırayla gelin.” derken iki elini havaya kaldırıp, dur işareti yapmıştı.

Onun bu hareketi hepsini gülümsetmeye yetmişti. “Abi çok formdan düşmüşsün. İki soruda pes ettin.”

“Çokbilmiş kelebek.”

“Hıh” deyip, gülerek omuz silkmişti Pırıl.

“Seni bu aralar beklemiyorduk.”

“Öyleyse gideyim baba.”

“Asım o nasıl söz? İnsan hiç öyle der mi?”

“Ne dedim ki?”

“Resmen oğlana niye geldin dedin.”

Duyduğunun şaşkınlığıyla “Kim? Ben mi öyle dedim?” diyebilmişti Asım Bey.

“Merak etme ben anladım baba. Üç günlük izin vardı. Bende değerlendireyim dedim. Sizleri de çok özlemiştim.”

“İyi yapmışsın.”

Sonrasında anne kız yemeklerle ilgilenmek için mutfağa gitmişlerdi.

“Oğlum bir sorun yok, değil mi?”

“Her şey yolunda. Merak etme babam.”

“Ne bileyim... Böyle ani gelince bir şey var sandım.”

Aileler, evlatlarının sıkıntısını hisseder diyenler boşuna konuşmamışlar. Bunu bir kez daha anlıyordu. Babası da onun hareketlerinden şüphelenmişti ama onlara son yaşadıklarından bahsedemezdi. Hatta Asel'i gördüğünden kesinlikle bahsedemezdi. Ailesini tekrar sıkıntılı bir durumda bırakmak istemiyordu. “Dediğim gibi, izin olunca, ben de sizi göreyim dedim.”

Aynı anda da masanın hazır olduğunun çağrısını almışlardı. Bu da konuşmanın sonu anlamına geliyordu. Akay bir nevi memnun olmuştu biten konuşmadan. Babasının şüphelendiğine emindi. Böylelikle bu şüphe oklarından da kurtulmuştu.

Geçilen sofraya yine Aynur Hanım'ın tüm maharetlerinin döktürüldüğü bir ziyafet alanıydı. “İyi ki gelmişim. Yoksa bunları nasıl yerdim?”

“Sen hep gel ben sana neler neler yaparım.”

“Hanım çocuk devamlı nasıl gelsin?”

“O gelemezse ben giderim. Ne olmuş yani?”

“Gel annem. Hatta hep benimle kalsan fena olmaz.”

“Akaaay!”

“Efendim baba?”

“Annen hep senle kalırsa, ben ne olacağım?”

“Tabi ki sende geleceksin. Sensiz olur mu hiç?”

“Ben bu yaştan sonra oralarda kalamam. Sen benim karımı yanımda bırak, git kendine bir eş bul.”

Duyduğu biranda hem şaşırtmış hem de sarsmıştı. Ama ailesine artık iyi olduğuna inandıran kendisiydi. Bu yüzden babasının böyle bir çıkışı çok normaldi. Tabağındaki yüzünü, son yıllarda takındığı maskeyi yerleştirerek kaldırmıştı. “Aslında haklısın. Kusura bakma anne.” diyerek gülümsemiş ve ortamda biranda oluşan gerginliği de gidermişti.

Kocasının sözleriyle donup kalan Aynur Hanım, oğlunun tavrıyla rahatlamış ve son günlerdeki faaliyetlerinin daha da hızlanması gerektiğini anlamıştı. Hem oğlunun gelişi bir işaret olmalıydı. Tam da ona layık bir kız bulmuştu. Kesinlikle Akay gitmeden, müstakbel gelin adayını onunla tanıştırmalıydı. Şimdiden kafasında bunun planlarını yapmaya başlamıştı bile.

42. Bölüm

“İlknur bu nasıl bir şey olmuş?” derken küçük çocuğun yanaklarına birbiri ardı öpücükler bırakıyordu.

“Son gördüğünde çok küçüktü. Büyüdü teyzesi.”

“Maşallah güzelim. Nasıl güzel olmuş bu böyle.”

“Annesine çekmiş tabi ki güzel olacak.”

“Kendini beğenmiş ne olacak.” derken arkadaşının sözlerine keyifle gülümsemişti.

“Yalan mı bak...” derken yan dönüp, gözlerini süzerek alımlı bir poz takınmıştı.

“Evlenmekte, çocuk sahibi olmakta seni değiştiremedi. Hala aynı ilknursun.”

“Bunun için çabalıyorum. Tabi ki öyle olacağım. Sen beni bırak da yeğenim nerede ondan haber ver. Hem ben seni değil onu görmeye gelmiştim.”

“Ne yani benim pabucum damda mı?”

“Ooo, çoktan atmıştım. Haberin yok muydu?”

“Gıcık... Bu kız sana çekerse, Hakan’ın halini düşünemiyorum. Adam kafayı yer.”

“Merak etme Hakanıma bir şeycik olmaz.”

“ O neden gelmedi?”

“Birlikte geliyorduk son anda işi çıktı. Ama bizi almaya gelecek. O zaman görürsün. Bak yine lafa taktın küçüğümün nerede olduğunu söylemedin.”

“Babamla çıkmışlardı. Birkaç saate gelirler. Top oynayacaklarmış.”

“Babaya benziyor desene.”

“Benzemek mi, resmen kopyası... Hem sana daha son olanları anlatmadım.”

“Neler oldu ki?” derken merakla parlamıştı gözleri.

“Ne olmadı ki...”

“Dur ben cimcimemi yatırayım. Rahatça konuşuruz.”

Sonrasında küçük Bahar, Asel’in yatağına yatırılmıştı. “Oy teyzesi yesin o yanakları.” derken melekler kadar güzel uyuyan küçük bebeğe sevgiyle bakıyordu. Nereden nereyeydi... İki de evlat sahibi olmuşlar ve bunun verdiği sorumlulukla hayata daha sıkı sarılmışlardı. Kızının üzerini güzelce örten İlknur’a bakmak bile iyi gelmişti.

Sema Hanım tüm ısrarlarına karşı çıkıp, mutfaktaki işlere onları yaklaştırmamıştı. Kızının arkadaşıyla rahatça konuşabilmesi için gerekli zamanı tanımak istemişti. Torunu ve kocası geldiğinde buna fırsat bulamayacaklardı çünkü.

“Eee başla bakalım.”

Sıkıntıyla verdiği nefesten sonra sözlerine başlamıştı. “Akay, Aral’ı görmüş.”

“Neee!” duyduğundan sonra biranda tepkisi sesli olmuştu. Sonrasında hemen gözleri uyuyan kızına çevrilmişti.

“Sakin olursan iyi olur. Küçük Bahar’ın uykusunu almadan uyanmasını istemeyiz.”

“Haklısın. Alamazsa benim küçük cimcime bir saniye rahat kalmaz.”

“Onların böyle anlarda nasıl küçük birer afacana dönüştüğünü iyi bilirim.” derken oğlunun uykusuz günlerinde nasıl terör estirdiği gözlerinin önüne gelmişti.

“Akay şimdi oğlunu biliyor mu?”

“Yok öyle değil. Tabi olaya direkt sonunda başlayınca sende de kısa devre yaptım.”

“Çatlatmasana...”

“Erdem’leri biliyorsun. Düşünde görmüştün.”

“Konumuzun onlarla ne alakası var?”

“Çok var. Aral’ın gittiği anaokulunda onların kızı varmış. Onun doğum günü için Akay’da oraya gelince Aral’la karşılaşmış. Sonrasında Helen’in anlattığına göre çok iyi anlaşmışlar.”

“Kan çekmiş desene.” derken yüzünde büyük bir hüznün belirmişti.

“Çekmiş İlknur. Oğlum daha onu görmeden sevmişti. Gördükten sonra da bayılmış. Anlata anlata bitiremedi. Hatta Akay ertesi günde gelip Aral’a imzalı forma ve birkaç hediye getirmiş.”

“Off çok acıklı. Sen anlattıkça içim gidiyor.” derken gözleri buğulanmıştı.

“Benim gitmedi mi sanıyorsun? Oğlumun babasını tanıması en büyük hayalim ama bu şimdilik olmayacak bir şey. Akay, Aral’ı öğrendiği an, onu benden alır.”

“Ama daha ne kadar ondan oğlunu gizleyeceksin? Bu çok büyük bir bencillik.”

“Bencillik ama gerekli. Korkuyorum İlknur. Ben Aral’sız yaşayamam.”

Onu çok iyi anlıyordu. Başlarda daha çok tepki göstermişti ama bebeği olduktan sonra Asel’i daha iyi anlamaya başlamıştı. Bahar’ın elinden alınma düşüncesi bile kalbini parçalara ayırıyordu. Bu düşüncelerle gözleri yatağın üzerinde derin bir uykuda olan bebeğine gitmişti. “Sana şöyle yap bile diyemiyorum. Çocuk başka bir şey. Bu yüzden sana akıl vermek bana düşmez.”

“Sen bana her zaman mantıklı şeyler söyledin canım. Sözlerin her zaman benim için değerlidir.”

“Keşke her şey daha değişik gelişmiş olsaydı da, bu ayrılık yaşanmasaydı. Birbirinizi bu kadar severken bu ayrılığı hala aklım almıyor. Sende klasik laflarından ileri bir şey etmiyorsun. Şaşıp kalıyorum canım ya...”

“Bize düşen buymuş İlknur.”

En önemli ayrılma nedenini arkadaşına anlatmadığı için, ona Akay’la olan son olaylardan bahsetmemişti. Çünkü hepsi kafada daha büyük soru işaretleri oluşturuyordu. Cevabını veremeyeceği sorularla sevdiklerini üzmemesi gerekiyordu. Bu yüzden bazı şeyler hep kendi kalbinde kalacak acılar olacaktı.

İki arkadaş sonrasında görüşmedikleri zamanlarda yaptıkları her şeyi konuşmak için zaman bulmuş ve bu ikisine de çok iyi gelmişti.

Herkes odasına geçtiğinde Aynur Hanım, kocasına sitemle seslenmişti. “Asım çocuğa ne dedin öyle...”

“Ne demişim ki?”

“Oğlanın nasıl sıkıntılar çektiğini biliyorsun. İnsan pat diye böyle bir şeyi söyler mi?”

“Bana diyene bak. Daha geçen gün oğlana gelin bulma derdinde olan sanki bendim.”

“O başka bu başka... İkisini karıştırma.”

“Ben de bilirim ne söylenir ne söylenmez. Ama o sözleri bilerek ettim. Tepkisini ölçmek istedim.”

“Eee ölçümlerinizden nasıl bir sonuç çıktı bilge kocam?”

“Hala aynı... O kızı sanırım hiç unutamayacak. Nasılda iyi rol yaptığını düşünüyor hayta.”

“Haklısın unutamayacak.” derken karşıya dalıp gitmişti. Hala olaylar tuhaf geliyordu ama Asel’e de çok kızgındı. Her şeyden nasıl bu kadar çabuk vazgeçmişti? Oğlunu hiç mi sevmemişti? Ama artık Akay’ın onun yasını tutmasına göz yumduğu yeterdi. Anne olarak olaya el atacak ve oğlunun mutluluğu için adımlar atacaktı. “Ama biz onun mutluluğu için çabalayacağız Asım.”

“Sanırım adayı buldun.”

“Buldum... Buldum... Hem de tam pırlanta. Bu devirde böylesi zor bulunur.”

“Bu kadar çabuk nasıl buldun?”

“Zaten aklımdaydı. Pek beğenirdim İpek’i.”

“İpek mi?” Şaşkınlıkla gözleri açılmıştı. “Hani şu senin arkadaşının kızı mı?”

“Tam da o.”

“Tamam da o küçük.”

“En son ne zaman gördün İpek’i, Asım?”

Karısının sözlerinden sonra düşünür gibi gözleri bir oraya bir buraya gitmeye başlamıştı. “Sanırım... Yedi yıl olmuştur.”

“Bu da demek oluyor ki, kızımız yirmi dört yaşında.”

“O kadar olmuş mu?”

“Olmuş. Hem de öyle bir güzel olmuş ki, kesin Akay görünce bayılacak.”

“Abartma Aynur.”

“Hiçte abartmıyorum.” derken sitemli bir baş hareketi yapmıştı.

“Akay’a ne zaman bahsetmeyi düşünüyorsun?”

“Akay’a sana gelin adayı buldum deyim de hemen İspanya’ya uçsun.”

“O zaman nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Biraz emrivaki olacak diyebilirim.”

“Bak çocuğu sıkboğaz etme. Belli ki kafa dinlemeye gelmiş.”

“Merak etme her şey iyi olacak.”

“Kendini çok kaptırma Aynur. Bazı şeyler bizim dışımızda ilerler. Gönül işleri de öyle. Ne ‘sev’ dedin mi sevilir, ne ‘unut’ dedin mi unutulur ne ‘nefret’ et dedim mi edilir. Bunu unutma.”

“Haklısın Asım ama denemekten bir şey çıkmaz. Netice de her şey onun iyiliği için. Zaten istemezse zorlayamayız. Ben anne olarak elimden geleni yapayım da içim rahat etsin.”

İkisi de farkındaydı Akay’ın ruhsal karışıklığının. Kendi çaplarında yardımlardı yaptıkları. Sonuca ulaşp, ulaşmayacaklarını bilmiyorlardı ama yine de aile olmanın, anne baba olmanın verdiği hissiyatla atıyorlardı adımlarını.

Küçük Aral, İlknur’un ilgisiyle iyice havalara uçmuştu.

“Sen nasıl yakışıklı olmuşsun böyle. Teyzen yesin seni.”

“İlknur Teyze, çocuklar yenmez bir kere.”

“Allah’ım bir de bilmiş.”

“Anne ona söyle beni yemesin.”

“İlknur oğlumu yeme yoksa ben de senin kızını yerim.”

“Anneeee!”

“Efendim bir tanem?”

“Bebekler yenmez.”

“Hadi şimdi cevap ver.” derken bu durumdan oldukça eğlendiği belli oluyordu İlknur’un.

“Siz çocukları yemeyi bırakın da, gerçek sofraya yardım edin. En iyisi

hemen masaya geçmek yoksa çocukların işi zor.”

Sema Hanım'ın yorumu herkesi gülümsetmişti. Hazırlanan masadaki yiyeceklerse hepsinin midyesinden önce gözlerine bayram yaptırmıştı.

“Kızım bir türlü yiyemedin yemeğini.”

“Ben alışkınım Sema Teyze. Kızım sofra zamanı ilgiyi üstüne çekmeye bayılıyor. Bu yüzden bizim yemekler genellikle iki üç oturmayla oluyor. Biraz Hakan yiyor kalkıyor biraz ben.”

“Kızım böyle insan doyar mı hiç?”

“Doymasa da doyuyor.” derken kucağındaki kızını babasına uzatmıştı.

“Gel babaya bakayım prensesim.”

Küçük kız babasının kucağında halinden gayet rahat bir şekilde duruyordu. “İlknur senin kız gerçekten babacı.”

“Diyorum zaten. Kıskanıyorum haberiniz olsun.” diyerek kocasına alingan bir bakış göndermişti.

“Ne yapayım hayatım. Babalar ve kızları... Söze gerek yok.”

“İlknur, Hakan doğru diyor.”

“Aman sen de hemen onun tarafını tut. Kızım sen benim arkadaşısın, onun değil.”

“Ben ikinizin de arkadaşayım.”

“Destegin için teşekkürler Asel.”

“Ne demek Hakan.” derken İlknur'u bakarak gülmüştü.

Sonunda yemek faslı bitmiş, herkes keyifli bir sohbeta başlamıştı. Kızı, babasının kucağından gelmek istemeyince, Hakan'da küçük Bahar'la konuşmalara katılıyordu.

“Onu kucağıma verir misin?”

Oğlunun isteğine hemen yanıt vermişti Asel. “Oğlum o çok küçük. Sen onu daha taşıyamazsın ki.”

“Ne olur...”

“Aral, lütfen oğlum.”

Hakan, Aral’ın haline dayanamamıştı. “Gel birlikte tutalım.”

“Oleeey” Aral bu sözü ikiletmeden soluğu Hakan’ın yanında almıştı. Genç adam, kızını yanına oturan Aral’ın kucağına bırakmış ve alttan destekle tutmasını sağlamıştı. Sonrasında da büyük bir iş başarmış bir edayla annesine bakmaya başlamıştı. “Baaak, tuttum işte.”

Onun bu hali hepsini gülümsetmeye yetmişti. Sonrasında acıkan Bahar, annesinin kucağında yerini almıştı. “Acıkmasan gelmeyecektin küçük cimcime.”

Keyifli gün Bahar’ın yatma saatinin gelip, mızızlanmaya başlamasıyla sonlanmıştı. Arkadaşlarını yolcu ettikten sonra Aral’ı yatırmak için odaya geçmişti.

“Anne, Bahar çok güzeldi.”

“Evet bir tanem çok güzeldi.”

“Ben kardeş istiyorum.”

Duyduğıyla şaşırıp kalmıştı. “Kardeş mi?”

“Evet.” derken yüzünü buruşturmuştu küçük Aral.

“Bu da nereden aklına geldi?”

“Arkadaşlarımla kardeşleri var.”

O da ona bir kardeş vermeyi isterdi. Aynı ona babasını vermeyi çok istediğı gibi. Akay’la ayrılmamış olsalar, şimdi başka çocukları olur muydu? Bu düşünceler içindeki özlemi artırmıştı.

“Bende kardeş istiyorum.”

Oğlunun yanına oturup, kendisine bakmasını nazikçe sağlamıştı. “Ben de kardeşin olsun isterdim kuzum. Ama sen benim bir tanem olarak kalacaksın. Seni çok çok seveceğim.”

Oğlu duyduğu sözlerden sonra neyse ki olayı daha fazla uzatmamıştı. “Tamam senin bir tanen olayım.” dedikten sonra annesinin boynuna sarılmıştı. “Ben de seni çok çok çok seveceğim.”

“Kuzum benim.” derken oğlunun ipek saçlarının kokusunu içine çekmişti.

Küçük Aral aklına gelenle annesinin kollarından geriye sıçramıştı. “O zaman Bahar’ın abisi olurum.”

“Evet kuzum Bahar’ın abisi olursun. Böylelikle senin de kardeşin olmuş olur.”

Aral sonrasında uyuyana kadar Bahar’dan bahsetmiş, bu da uyumasını epey geciktirmişti. Yataktan kalkıp, üzerini değiştirmiş ve pencerenin kenarına oturmuştu. Odasında en çok sevdiği yerd. Ne çok gece burada hayaller kurmuştu. Tamam bu hayaller bir yere kadar gerçekleşmişti ama yanında da çok büyük bir acı getirmişti. Son günlerde olanları düşünerek, karanlığa dalıp gitmişti.

“Oğlum bugün planın var mı?”

“Akşam arkadaşlarla buluşacağız. O zamana kadar tembellik yapmayı düşünüyorum.”

“Öyleyse annene küçük bir iyilik yaparsın.”

“Emrin olur sultanım. Söyle yeter.”

“Leman Teyzenle buluşacağım. Beni gideceğim yere götürsen diyorum. Hem seni ne kadar özlediğini söylüyordu. Onu da görmüş olursun.”

“Demek Leman Teyzeyle buluşacaksınız. Yine eskiyi yad edeceksiniz desene.”

“Öylede denebilir.”

“İyi sen hazırlan bende birkaç görüşme yapayım.”

Bir saat sonra annesinin söylediği yere gelmişlerdi. Sakin bir yer olması Akay'ı oldukça memnun etmişti.

“Bak Leman Teyzen orada. Hadi yanına gidelim.”

Arkası dönük birini daha görünce şaşırmıştı. “Başka biri daha mı gelecekti?”

“Yabancı değil. Leman'ın kızı.”

O an büyük bir oyunun içine düştüğünü anlamıştı. Bu saatten sonrada kaçamayacağına göre başa gelen çekilir deyip kaderine razı gelecekti. Ama öncesinde annesine bir iki serzenişte bulunmayı da ihmal etmemişti. “Alacağın olsun Aynur Sultan.”

“Ne oldu ki oğlum?” derken hiç istifini bozmamıştı.

“Pekâlâda biliyorsun ne olduğunu ama şimdilik yutmuş numarası yapayım. Nasıl olsa konuşuruz bu konuyu.”

Birkaç adımdan sonra kendilerini bekleyenlere ulaşmışlardı.

“Kusura bakmayın beklettik.” derken arkadaşına sarılmıştı Aynur Hanım.

“Yok canım bizde yeni gelmiştik.”

“Merhabalar İpek kızım. Sen nasılsın?”

Karşılık olarak genç kız büyük bir saygıyla elini öpmüştü müstakbel kayınvalide adayının. “Teşekkür ederim Aynur Teyze. İyiyim.”

“Oğlum anneni getirmesen görmeyeceğiz seni. Özledim.” dedikten sonra Akay'ı kucaklamıştı.

Gençlerde karşılıklı bir baş selamı vermiş ve yerlerine geçmişlerdi. Annelerin sohbeti dönüp dolaşıp, hep iki gence odaklanıyordu. İki kadın yarım saat sonunda bir bahaneyle masadan kalkmışlar ve hemen geleceklerini söyleyip, dışarı çıkmışlardı.

Akay bulunduğu duruma inanamıyordu. Resmen annesinin görücü buluşmasının ortasında kalmıştı. Üstelik karşısında da bu olayı çok istediği çekingен hallerinden belli olan genç bir kız vardı. Onu kırmadan nasıl bu işin olmayacağını anlatacaktı bu ise uzmanlık gerektiren bir soruydu.

“Kısa süreli mi geldiniz?”

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, karşısındaki kızın sorusunu anlamamıştı bile. “Efendim?”

“Kısa süreli mi geldiniz demiştim.”

“Şey... Evet. Yarından sonra döneceğim.”

“Sizin için de zor oluyordur.”

“Doğru hasretlik zor.

“Ama insan zamanla alışıyor.”

“Alışmazsan yaşayamazsın. Bu da olayları daha çekilir kılıyor diyebilirim.”

“Sizin işinizde zor olmalı.”

“Severek yapıyorum.”

“Yabancı bir ülkede yaşamak zor olmalı.”

“Başlarda daha zordu.”

“Aile özlemi çekiyorsunuzdur.”

“Haliyle.”

“Dil konusunda zorluk yaşadınız mı?”

Bu kız içinde ‘zor’ geçmeyen bir cümle kurmayı başarabilir miydi acaba?
“Yaşamadım. Önceden ders almıştım. Temel olunca sonrası kolay geldi.”

“Ben de dil kursuna gidiyorum. İnsan kendini geliştirmeli. İleride ne olacağı belli olmaz nede olsa.”

“Çok güzel.”

Bu konuşma hiçte iyi yerlere gitmiyordu. Ama kızı kırmadan oradan nasıl kalkacaktı ki? ‘Ah anne beni nasıl bir olayın içinde bıraktın?’ diye iç çektiği anda çalan telefon imdadına yetişmişti. Arayanı görünceyse gözleri parlamıştı. Bu kızın kesin radarları vardı. Her sıkıntılı anında yetişiyordu.

“Müsaadenizle.”

“Ne demek...”

“Efendim Lara?”

“Akay, Türkiye’ye gidiyorsun ve bana haber vermiyorsun. Alacağın olsun.”

“Aniden karar verdim.”

“Telefon diye bir şey var. Bir arayamadın mı?”

“Özür dilerim hayatım.”

“Hayatım mı?”

“Merak etme yarından sonra oradayım.”

“Neyi merak etmeyim?”

“Bende seni seviyorum.”

“Akaaay!”

“Ben seni sonra ararım aşkım.”

“Aşkım mı? Senin yanında kim var?”

“Öptüm...”

Telefonu kapatıp, karşısındaki kıza dönmüştü. “Affedersin. Bakmam gerekiyordu.”

“Sanırım kız arkadaşınızdı.”

Kızın sesindeki hayal kırıklığını almıştı ama onun için yapacağı hiçbir şey yoktu. Boşa ümit vermektense, baştan olayı bitirmek en iyisiydi. “Evet.”

Sohbetin devamında kız hakkında başka şeylerde öğrenmişti. İyi bir kızdı ama ona göre değildi.

"Sanırım bizimkilerin işi uzadı."

"Birbirlerini görünce bizi unutmuş olmalılar." derken annesinin planının bilincindeydi.

Genç kız sözlerine sadece tebessüm etmekle yetinerek bakmıştı.

“İstersen bırakayım.”

“Rahatsız olmayın. Arabamla gelmiştim. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bende memnun oldum.” dedikten sonra son sürat arabasının yolunu tutmuştu.

43. Bölüm

“Anne abim nerede?”

“İşi vardı. Birazdan gelir.”

“Ama siz birlikte çıkmıştınız.”

O an Pırıl’da jeton düşmüştü. “Annem sakın yaptım deme!”

“Neyi demeyim?”

“Abime o buluşmayı ayarlamadın, değil mi?” derken duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini sezmişti.

“Neden yapmayacaktım ki?”

“Anne abim öyle emrivakileri sevmez. Hem onu kendi haline bırakmamız en iyisi.”

“Yıllardır kendi haline bıraktık zaten. Ne oldu? Hala o kızı düşünüyor.”

“Anne hayat onun hayatı. Nasıl yaşamak istiyorsa yaşar. Bunu biz yönlendiremeyiz.”

“Kızım ben de biliyorum ama ona yardımcı olmak da istiyorum.”

“Abime böyle yardımcı olamayız ki... Hem o kızın da kalbi kırılır.”

“Oğlum onu kıracak bir şey yapmaz.”

“Haklısın abim öyle bir şey yapmaz ama kız boşuna ümitlenip, kırılır.”

“Ne biliyorsun belki de abinin hoşuna gider. Gerçekten çok iyi bir kızdı.”

“Keşke öyle olsa ama bunun olmayacağını sende biliyorsun.”

İkisi de aynı duygularla göz göze gelmişti. Temenniler vardı ama gerçeklerde açıldı. Bunun bilinciyle ikisi de susmuştu.

“Anne biz dayımla gidiyoruz.”

“Nereye gidiyorsunuz?” derken oğlunun yerinde duramaz haline bakıyordu.

“Top oynamaya. Hem formamı da giydim.”

Zaten daha gördüğü anda tuhaf olmuştu. Oğlu formayı da giyince küçük bir Akay olup çıkıyordu. Tamam gidin ama çok yorulmayın.”

“Ama ben çok oynamak istiyorum.”

“Sen merak etme abla. Ben ona iyi bakarım.”

“Bakarsın tabi bir tanem.” deyip kardeşine sarılmıştı.

“Ama bana da...”

“Gel buraya kiskanç kedi.”

Onu da kucağına alıp, bu sefer ikisine de sarılmıştı. “Hadi bakayım gidin.”

Onları gönderdikten sonra aklına gelen birkaç şeyi not almak için odasına geçmiş, Ian’la yaptığı görüşmeden sonrada annesiyle biraz hava almak için dışarı çıkmışlardı.

“Erkencisiniz Aynur Sultan.”

“Geldin mi Akay?”

“Geldim annecim. Sanırım bu kadar erken beklemiyordun. Böylesine bir hayal kırıklığı yaşadığına göre.”

“Ne münasebet.” derken olayları öğrenmek için inanılmaz bir merak içindeydi.

“İşiniz bu kadar erken bittiğine göre neden tekrar yanımıza gelmediniz. Hem siz de katılırdınız konuşmamıza.”

“Biz... Şey...”

“Ah annem neden böyle bir şey yaptın ki?”

Hemen savunmaya geçmiş “Senin için tabi ki oğlum.” demeyi başarmıştı.

“Ben istersem zaten evleneceğim birini bulurum. Neden kendini sıkıntıya sokuyorsun ki? Hem kıza da yazık. Boşuna neden ümit verdin? Kırmadan işin olmayacağını anlatmak için nasıl çabalamak zorunda kaldım. Beni ne hallere soktun bir bilsen?”

“Ama evladım ben, senin de bir ailen olsun, çocukların olsun istiyorum.”

“Annem sadece çocuk için evlenilir mi?” Sözlerini annesinin tam gözlerinin içine bakarak dile getirmişti.

“Evlenilmez ama bu da bir nedendir.”

“Bak sende diyorsun bir nedendir diye. Ama öncesinde insanın kalbinin atması gerekmez mi?”

“Sana kalsa sen, o kalbin atmasını sağlayacak birini bulmayı düşünmüyorsun ki...”

“Annem demek ki daha öyle biri çıkmamış karşıma. Ama merak etme bundan sonra daha dikkatli olurum çevreme bakarken, yeter ki sen bir daha böyle bir şeye kalkışma.

“Söz veriyor musun?”

Hayatında gelecek için hayallerinde yer verdiği tek kişi olmuştu. O da

hüsranla sonuçlanmıştı. Şimdi nasıl kalbini başkasına açabilirdi ki... Üstelik bu kalp hala değer bilmez birinin ellerindeyse... Yine de annesinin istediği cevabı dile getirmişti. “Veriyorum.”

“Abi geldin mi?”

Kardeşinin sorusu gülümsemesini sağlamıştı. “Burada olduğuma göre sanırım gelmişim.”

“Şaka bile yapabildiğine göre hala iyi durumda olmalısın.”

“Niye kötü olmam için bir neden mi vardı?”

“Annemin senin için hain planlar yaptığını duydum.”

“Pırıl!”

“Efendim annecim...” Tüm şekerliğiyle annesine bakmaya başlamıştı.

“Aman ne haliniz varsa görün.” diyen Aynur Hanım ikisini orada bırakıp mutfağa geçmişti.

“Sence bize kızdı mı?” diyen Pırıl, mutfak kapısına bakmaya başlamıştı.

“Sanmam. Sadece bu konuda başka konuşacak bir şey kalmadığı için susmak istedi gibi.”

“Eee abicim anlat bakalım müstakbel yenge adayıyla neler yaptınız?”

“Pırıl sence şaka kaldıracak gibi mi görünüyorum?” derken bir kaşı havaya kalkmıştı.

“Şansımı deneyim dedim.”

“Senin annemin planından haberin var mıydı?”

“Geçenlerde bahsetmişti ama yapabileceğine ihtimal vermemiştim. Tabi annem hazır seni bulmuşken, planını uygulamak istemiş. Anlayacağın bugün olanlarla kesinlikle alakam yoktu. Zaten haberim olsa seni uyarırdım. Bari kız nasıldı? Ondan haber versen...”

“İyi kızdı ama bana göre değildi. Neyse ki, kazasız belasız atlattım.”

İşte şimdi tam zamanıydı. “Abi tekrar evlenmeyi düşünmüyor musun?”

Duyduğu sorudan sonra acı bir gülümseme yerleşmişti suratına. “Gerçek şu ki ben de bilmiyorum.”

“Hala onu unutamadın, değil mi?”

“Unutmak... Keşke bu kadar basit olsaydı. Bir insan tamamen senle bir olmuşsa, onu hayatından çıkarmak bu kadar kolay olmuyor. Unutmak yok Pırıl... Sadece alışmak var. Ama bu da bir yere kadar. En küçük açıkta yine kendini gösteriyor ve tüm ezberleri bozuyor.”

Kendisi kimseye böyle yoğun duygular hissetmemişti. Bu yüzden de sözlere verecek cevabı yoktu. Tek yapabileceğini yapıp, abisine içinden gelen tüm sevgiyle sarılmıştı. “Umarım mutlu olursun. Seni gerçekten hak eden biri karşına çıkar.” diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

Genç adam kardeşiyle yaptığı konuşmadan sonra, kafasındaki düşüncelerle hazırlanmak için odasına yönelmişti.

Geldiği mekanda arkadaşlarıyla hasret gidermek iyi bir terapi gibi olmuştu.

“İspanya’nın tozunu atıyorsun.”

“Abartma Selim.”

“Ne abartması oğlum. Gazetelerde çarşaf çarşaf fotoğrafların çıkıyor. Zaten futbol sahalarının hakkını veriyorsun. Gecelerinde hakkını verdiği belli.”

“Bunda bir kıskançlık seziyorum Selim. Bak yenge duymasın.” Serdar sözlerini attığı kahkahayla bitirmişti.

“Sen kendine bak. Daha kızı evlenmeye ikna edemedin. Söyle de sana bir iki taktik versin Akay. Yoksa işin zor.”

“Hemen beni at ortaya.” derken biraz öncekinin aksine suratı ciddileşmişti.

“Ne oldu daha ilerleme yok mu?”

“Oğlum nasıl bir kızmış anlamadım ki... Hani beğenmiyor yüz vermiyor diyeceğim, bir hareketiyle bunun tersine inandırıyor. Sonra da başka bir hareketle alık alık bakmama neden oluyor.”

“Desene sert kayaya çarptın.”

“Kayada laf mı? Hiç değilse kaya olsa şansım vardı. Gerekirse Ferhat olur delerdim ama bu resmen demir gibi bir şey.”

“Öyleyse demir makinesine ihtiyacın var. Kesin çözüm.”

“Selim benle uğraşmayı bıraksan iyi olur.”

“Sizin atışmalarınızı özlemişim.”

“Niye orada da Lionel’le, Jordan’la atışmıyor musun?”

“Tamam onlarla da iyiyiz ama insanın kendi toprağı gibi olmuyor. Eee siz kendinizden bahsedin bakayım. Sırrı Hoca nasıl?”

“Bildiğin gibi. Canımızı okumaktan inanılmaz zevk alıyor.”

“Sırrı Hocama laf yok. Onun disiplini olmasa, ben şimdi nerede olurum kim bilir?”

“Bize kattıkları konusunda zaten hiçbirimizin laf etmek haddimize değil.”

“Bu arada Mirsad baba olacakmış duydunuz mu?”

“Gerçekten mi?”

“Çok sevindim ya.”

“Sizin bu konudaki düşüncelerinizi alsak Akay Bey. Yok mu yakında görünen bir evlilik falan?”

“Ben almayayım. Alana da mani olmayayım.”

“Bekârlık sultanlık diyenlerdensin desene.”

Bekârlık sultanlık mı? Neyin sultanlığıydı ki... Aklına yaşadığı bir haftalık evlilik hayatı ve onun hissettirdikleri gelmişti. Öyle anlar varken, insan hiç bekârlığın sultanlık olduğunu savunabilir miydi? Asel tersini istememiş olsa, ömür boyu sıradan evlilik hayatını yaşamayı her şeyden çok isterdi. Ama bunu şimdi nasıl dile getirirdi ki... “Kismet...”

“Tamam kismette insan birazda bunun için çabalar be koçum.”

“Ne olduysa bugün herkes beni evlendirme derdinde.”

“Başkaları da mı vardı?”

“Annem de biriyle görüşme ayarlamış.”

“Ne yani görücü buluşmasına mı gittin?” derken şaşkınlıktan açılmış gözleriyle bakıyordu Selim.

“İsteyerek gitmedim herhalde. Annemin oyununa geldim.”

“Düşünsene bu nasıl haber olurdu.” derken keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Dalgayı bırak Serdar. Bak ben de senin demir işine dönerim.”

“Hemen beni ortaya atmasanız işiniz ters gider. Dön abi, belki bir iki taktik verirsinde işime yarar.”

Sonrasında keyifli yapılan sohbetlerine devam etmişlerdi. Aylardan sonra arkadaşlarıyla olmak çok iyi gelmişti.

Yeni gün yeni umutlardı. Belki de eskiyle beklenmeyen karşılaşmalardı. Herkes güzel ama eksikliklerini hissettikleri duygularla dolu bir güne gözlerini açmıştı.

“Anne almam gereken birkaç şey var. Hazır Aral’da dedesiyle  kmışken bende onları halledeyim.”

“Tamam kızım.”

“Gelirken almamı istediğin bir şeyler var mı?”

“Hiçbir şeye gerek yok kızım.”

“Hadi  yleyse ben  ıktım.”

Geldiği alışveriş merkezinden gerekli birkaç eşyayı almıştı. Hazır  kmışken birkaç hediye baksa fena olmazdı. Karşıdaki bebek mağazasını görünce bu düşüncelerle gözleri ışıldamıştı. Rebecca’nın ikizleri için gerekli şeyleri alabilirdi. I eri girdiğinde birbirinden güzel bebek kıyafetlerinin içinde resmen kaybolmuştu. Hangisini alacağını şaşırmış ve gözüne hoş görünen şeyleri paket yaptırmıştı. Bebeklerin dinlendiriciliğinin yanında kıyafetleri de aynı etkiyi yapıyordu.

Tam başka bir mağazaya y nlenmişken onu görmüştü. Yıllardır görmüyordu Pırıl’ı. Ne kadar büyümüştü. Normalinde oradan hemen uzaklaşması gerekirken, yılların özlemiyle ayakları olduğu yerde kalmıştı. Birkaç saniye içinde de genç kız tam karşısındaydı.

Burcum

44. Bölüm

“Merhaba Pırıl.” derken içindeki özlem sesine yansımıştı. “Seni görmek çok güzel.” Karşısındaki kız sanki donmuş gibi hiç tepki vermiyordu.

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim Asel Hanım.” Sesinde yılların verdiği hiddet vardı.

O an yaptığı hatayı anlamıştı. Onu görünce her şey biranda silinmiş, atmaması gereken bir adım atmıştı. “Şey... Ben...”

“Ne oldu biraz önce gayet iyi konuşuyordunuz?”

“Şey... Nasılsın?”

“Nasıl mıyım? Seni görene kadar iyiydim. Görünüşe göre günümün iyiliği bu kadarmış.”

“Affeder-”

“Yaptıkların keşke affedilir şeyler olsaydı. Geçen yıllar boyu seninle hiç değilse bir kez karşılaşmayı istedim. İçimde birikenleri söylemek için o günün gelmesini diledim. Kadere bak ki, o gün beş yıl sonra geldi. Ama biliyor musun akıp geçen zaman, sana olan kızgınlığımı hiç geçirmedi.” Genç kız sanki içinde bir savaş verir gibi yerinde duramıyordu. “Senin hakkında yanıldığıma inanamıyorum. Nasılda gerçek gelmiştin. Halbuki nasıl bir yalancıymışsın. Yalancıdan da öte çok kötü kalpliymişsin. Abime bunları nasıl yapabildin? Onun hayatını nasıl böylesi bir kaba çevirebildin? Hiçbirini aklım almıyor.”

“Pırıl, ben-”

“Lütfen sus!” derken elini uyarırcasına yukarı kaldırmıştı. “Senin konuşma zamanın çoktan geçti. Ben konuşacağım sen dinleyeceksin. Ne kadar kalpsiz ve değer bilmez biriymişsin. Şu yüzüne bakan seni melek sanır. Melekmiş...” sözleri yüzündeki onaylamaz ifadeyle daha da acı bir hal alıyordu.

“Söylesene değdi mi? Abimi terk etmeni gerektirecek nedenler bunca acıyı yaşatmaya değdi mi? Onun ne kadar acı çektiğinden haberin var mı? Tabi nasıl olsun ki... Sen istedin başladın, istedin bitirdin. Her şey senin için bu kadar basit ilerledi. Onu hiç mi sevmedin? Hiç mi değer vermedin? Ne kadar acı çekti biliyor musun? Kendini toparlaması nasıl zor oldu? Toparlanamayacak sandım. Artık eskisi gibi olmayacak diye korktum.” derken o günleri yeniden yaşıyor gibiydi. “Bunların nasıl hisler olduğunu sen anlayabilir misin? Sanmam Asel Hanım. Çünkü senin kalbinin yerinde hesapçı bir makine olduğunu düşünüyorum artık.”

Genç kızın her sözü daha da güçsüzleştirmişti bedenini. Başı dönüyor, dizlerindeki bağ çözülüyor, karşısındaki Pırıl’ın görüntüsünü bulanıklaşıyordu. “Ben... Sadece-”

“Sen ne Asel? Bunca yıldır olanları düşünmekten kafayı yedim. Sizi birlikte gördüm. Bunun yalan olmasının imkansızlığını hala sorguluyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Ama artık geçti. Onun karşısına çıkıp, tekrar zarar vermene asla izin vermem. Git buradan. Sakın onun karşısına çıkayım deme!”

Pırıl karşıdan Akay’ın yaklaştığını gördüğü an konuşmasının da sonuna geldiğini anlamıştı. Hemen hareket etmezse, ikisinin karşılaşması kaçınılmazdı.

“Hoşça kalın Asel Hanım. Kusura bakmayın eski günlerin izlerini tekrar ortaya çıkarmak zorunda kaldığım için. Ama bunun size etkisinin olacağını sanmam. Çünkü sevende iz olur. Ama siz...” deyip karşısındaki kadına tepeden bir bakışla bakıp, hemen karşı tarafa doğru hareket etmişti.

Koşar adımlarla geldiği Akay’ı ise hemen tersi yöne yönlendirmeyi başarmıştı.

“Dur sakın ol! Bu ne hız böyle...”

“Ayaklarım çok ağrıdı. Hemen bir yere oturalım.”

“Seni bekleyip, ağaç olan benim. Ayakları ağrıyan sensin. Neredesin sen? Hem o konuştuğunda kimdi?”

“Çok önceden tanıdığım biriydi. Önemli değil...” derken kafasını yana

evirmiş, yüzünde beliren duygu karmaşasını görmesini engellemişti.

“Hadi o zaman şöyle gecelim. Zaten Bulut da gelir birazdan.”

“Bulut mu? O da kim?”

“Sen daha önce görmemişsindir. Bende çoktandır görmüyordum. Geçen bir iş için konuşmuştuk. Burada olduğumu öğrenince görüşelim dedi.”

“Ama abi hani ikimiz olacaktık?”

“Pırıl adama hayır mı deseydim? Zaten yarın döneceğim.”

“Hıh...”

“Hadi surat asmayı bırak. Sen müsait olunca İspanya’ya gelirsın. Daha çok vakit geçiririz.”

“Off bu aralar hiçte zamanım yok ama. Kesin bildiğinden bu teklifi yaptın.”

“Kızım sana da yaranılmıyor.”

Sonraki dakikalar konuşmalar okuldan, olaylardan devam edip gitmişti.

“Abi bu arkadaşın ne zaman gelecek? Ben çok acıktım.”

“Aslında yarım saat önce gelmesi lazımdı. Bir sorun mu-” Karşıdan geleni görmesiyle cümlesi yarım kalmış “İşte geldi.” derken ayağa kalkmıştı.

“Affedersiniz geç kaldım.”

“Sorun değil. Hoş geldin.” deyip, arkadaşına sarılmıştı. “Uzun zaman oldu.”

“Doğru... Yedi yıl.”

“Seni kardeşimle tanıştırayım. Pırıl... Bu Bulut. Bulut... Bu da kardeşim Pırıl.”

Gözler karşılaştığı an aralarında oluşan çekim birleşen elleriyle üst seviyeye çıkmıştı. “Memnun oldum Pırıl Hanım.” derken aklına onu biraz

önce gördüğü sahne gelmiş, bu da sesine yansımıştı.

Karşısındaki adamın tavrı bir anlık duraksamasına neden olmuştu. “Ben... Bende...”

“Otursana. Zaten daha siparişleri vermemiştik.”

“Kusura bakmayın sizi beklettim.”

“Ne oldu? Sen zamanlama konusunda süpersindir. Umarım önemli bir şey yoktur.”

“Sorun benle alakalı değildi. Tam buraya yaklaşmıştım, kadının biri önüme yığılıp, kaldı.”

“Önüme mi yığıldı?” Akay merakla bakıyordu.

“Hasta mıymış?” diyen Pırıl karşısındaki adamın vereceği cevabı duymak için kafasını çevirmişti.

Genç kızın gözlerine bakarken gördükleri tekrar canlanmıştı zihninde.

Arkadaşıyla buluşacağı yere yaklaşmışken iki kişinin konuştuğunu görmüştü. Tam yanlarından geçeceği anda çalan telefonunu açmak için elindeki çantayı yandaki banka koymak zorunda kalmıştı. Bir müvekkilinin aklına takılan birkaç konuda yardıma ihtiyacı olmuş. Bu yüzden de onunla ilgilenmek için olduğu yerde konuşmaya devam ederken duymuştu ikilinin seslerini.

“Şu yüzüne bakan seni melek sanır. Melekmiş...”

Karşıdaki adamı dinlerken aynı anda da konuşanları fark ettirmeden ara ara izlemeye başlamıştı. “Evet Servet Bey, ben o konuyla ilgilenirim.”

“Onu hiç mi sevmedin? Hiç mi değer vermedin? Ne kadar acı çekti biliyor musun?”

Kendi konuşmalarının arasına hiddetli kadının sözleri karışıyordu. Yüzüne baktığında nedensiz bir etkileniş hissetmişti. Bakışlarındaki kızgınlık, hüznle karışıyor, karşısındaki kadına ağır laflar ediyor ama her sözde kendide kötü oluyordu. Hem ona odaklanıp, hem de telefondaki adamın

derdine odaklanmak inanılmaz zor oluyordu.

“Evet Servet Bey...

“...”

“Tamam söyledığınız gibi yaparım. Görüşürüz... Hoşça kalın.”

Bulunduğu yerden ikisinin yüzlerini de görüyordu. Karşıdaki kadının hali çok kötü görünüyordu. Sanki küçük bir dokunuş dağılmasına yetecekmiş gibiydi. Bağırان kadın bunu göremiyor muydu? Neden bu kadar ileri gidiyordu ki?

“Git buradan. Sakın onun karşısına çıkayım deme!”

Biraz daha konuşma uzarsa, diğer kadının kesin olduğu yere yığılacağını hissettiği anda olaya müdahale etme ihtiyacı hissetmişti ama diğer kadın biranda son sözlerini söyleyip, koşar gibi uzaklaşmıştı. Şaşkınlıktan açılmış gözleriyle bir iki saniye ona bakabilmişti. Kafasını çevirdiği anda da biraz önceki kadının ipi kesilmiş bir kukla gibi yere yığılmak üzere olduğunu görmesiyle yanına koşmuştu. Neredeyse zemine çarpmak üzereyken yakalamıştı kadını. “Bunu ben istemedim.” diyen kadın gözlerini kapatmış ve kendinden geçmişti.

Aynı anda da etraftan gelenlerle ortam kalabalık bir hal almıştı. Kolonyalar, sular derken kadın biraz kendine gelebilmişti. Ama gözlerini açabilecek halde bile değildi. Sonunda gelen sağlık görevlilerine teslim ettikten sonra kendini bekleyenlere doğru yol alabilmişti.

Yürürken aklında sadece gördüklerinin bir açıklaması var mı diye geçiyordu. Neydi iki kadının arasındaki anlaşmazlık. Yoksa aynı adamı mı seviyorlardı? Ama böyle bir şey değildi hissettikleri. Olay hakkında hiçbir şeyden emin olamıyordu. Tek emin olduğu iki kadının da konuşma boyunca büyük bir acıyı fark etmeden paylaşıyor olmalarıydı.

“Bulut, oğlum daldın gittin. Ne oldu birazdan yağmur falan mı yağacak?”

“O da nereden çıktı?”

“Ne bileyim adın gibi biranda sardın ortalığı.”

“Ooo espri yeteneğimizden bir şey kaybetmemişiz.”

“Söylesene kadının nesi varmış.”

“Ben oradan tam geçerken biriyle konuşuyordu. Konuşmaktan ziyade karşısındakinin hakaretlerini dinliyordu desem yeridir.” derken gözleri Pırıl’ın gözlerini bulmuştu.

Bu adam neden böyle bakıyordu. Yoksa o kadın... Karşısındaki gözler sanki anladığını onaylar gibi açılıp kapanmıştı.

“Neden sorunları neymiş ki?”

“Aman abi ne kadar da merak ettin. Bulut Bey nereden bilsin ne konuşuyorlar? Neden konuşuyorlar? Değil mi Bulut Bey?”

Karşısındaki kızın bakışlarından susmasını istediği anlamıştı. “Doğru nereden bilebilirim ki...” Sözlerini keskin bakışlarla perçinlemişti.

Adamın bakışları ve sesi gördüğü andan beri içinde değişik duygular uyandırmıştı. Sanki her şeyi biliyormuş gibi suçlayıcı bir tondaydı. Tamam aralarında tartışma geçmişti ama bunda suç Asel’indi.

Genç kızın gözlerine tekrar bakıp konuşmaya başlamıştı. “Buraya tanımadığınız birinden konuşmak için gelmedik ya. Bu kadar yıldan sonra neler yapıyorsun sen ondan haber ver.”

“Ne olacak, her şey bildiğin gibi. İş, güç başka da bir şey değil.” Söylerken kendi sözleri acıyla gülümsemesine neden olmuştu. Hayatı sadece iki kelimeyle özetten ibaretti. Bir üçüncüyü bulmak bile imkansızdı.

Sonrasında yenilen yemeklere, edilen sohbet karışmış ve saatin nasıl geçtiğini bile anlamamışlardı ama Pırıl’ın akli hala Bulut’un sözlerindeydi. Asel neden bayılmıştı ki... Yoksa gerçekten onun yüzünden mi bayılmıştı? Tamamda ona yaptıklarından başka bir şey dememişti ki...

“Tanıştığımıza memnun oldum Pırıl Hanım.”

Kafasındaki düşüncelerden biranda sıyrılıp, konuşan adama dönmüştü. Aynı anda da o gözlerde yine suçlayıcı bir ifadeyle karşılaşmıştı.

“Ben... Ben de memnun oldum.”

“Bulut arayı bu kadar açmayalım. Arada görüşelim. Özlemişim senin sohbetlerini.”

“Senin gibi ünlü birini boş bulmak ne mümkün Akay Bey.”

“Dalga geçmesen olmaz yani.”

“Ne dalgası, ben doğruları söylüyorum. Bakalım şimdi tekrar görüşmek için kaç yıl geçecek?”

“Artık arayı açmayız merak etme.”

“Umarım.”

Akay, Pırıl'ın da arabaya binmesiyle hareket etmiş, arkalarındaysa düşünceli, şaşkın, etkilenmiş ve karmakarışık bir adam bırakmışlardı.

Gözlerini hafifçe aralayabilmişti. Neden tam olarak açamıyordu ki... Bunu denemek bile keskin bir acıya neden oluyordu. Kulaklarında büyük bir uğultu vardı. Elinden gelse tıkayabilirdi ama sanki vücuduna hükmedemiyordu.

“Tansiyonu 9/4. Daha kendine gelemedi.”

‘Hayır geldim.’ demek istiyor ama ağzını açamıyordu. Yine karanlığa çekiliyordu. Hayır kendine gelmeliydi. Aral onu merak ederdi. Onu düşünmek biranda vücudunda büyük bir rahatlamayı getirmişti. Sonrasında da ağzından tek kelime dökülmüştü. “Oğlum...”

“Kendine geliyor.”

Gözlerini biraz daha zorlayarak açabilmişti. “Neredeyim ben?”

“Hastaneye gidiyoruz hanımefendi.”

“Ben iyiyim. Gerek yok.” derken yattığı yerden kalkmak için bir hamle yapmıştı.

“Sakin olun hanımefendi. Kendinizi zorlamayın. Bu sizin için iyi değil.”

“İyiyim diyorum.”

“Neredeyse gelmek üzereyiz. Aramamızı istediğiniz birisi var mı?”

“Yok.” Tek kelimeyi hemen söylemişti. Sanki söylemese hemen ailesine haber verecekler ve onları tekrar üzecekmiş gibi paniklemişti.

Onlar istemeden ayrılamayacağını anladığı anda kendini sedyeye bırakmıştı. Gözlerini kapattığı andaysa, Pırıl’la yaptığı konuşma gözlerinin önüne geliyordu. Halbuki onu gördüğüne ne kadar sevinmişti. Aklına hiçbir şey gelmeden çıkmıştı karşısına. Nasıl düşünebilmişti onun tarafından aynı sevgiyle karşılanabileceğini? Genç kızın söylediği her söz küçük bir bıçağın yavaş yavaş daha derine batması gibi işlemişti içine. Onlara verdiği zararın büyüklüğünü haykırmıştı Pırıl. Ama hiçbirini isteyerek yapmamıştı ki... Tek söz bile söyleyememişti. Her şeyi sevgim için yaptım nasıl diyecekti ki... Bu kadar fedakarlığı onların güvenliği için yapıp, bunu riske atamazdı. Susmuştu. Her bir söz içinde yaralar açarken, sadece susmayı seçmişti. İçinden vermişti her şeye cevabı.

Terk etmene değdi mi demişti. Değmişti. Akay’ın sağlıkla nefes aldığı her an çektiği acılara değmişti. Onu hiç mi sevmeden demişti. Sevmişti hem de onun için ondan vazgeçecek kadar çoktu bu sevgi. Ne kadar acı çektiğini biliyor musun demişti. Nasıl bilmezdi... Aynı acının belki de daha büyüğünü hala tüm kalbinde duyumsuyordu. Sevende iz olur demişti. Haklıydı Pırıl. Çünkü tüm bedeninde Akay’ın izlerini taşıyordu. Onun izini taşımayan küçük bir nokta bile yoktu ki... Ne teni unutmuştu onu, ne de ruhu...

Sonunda tüm kontroller bitmiş ve hastanede kalması için bir neden bulamamışlardı. Eline aldığı telefonundaki çağrıları gördüğü an ne kadar geç kaldığını anlamıştı. Hemen arama tuşuna dokunmuş ve karşıdaki sese odaklanmıştı.

“Asel kızım neredesin?”

“Geliyorum anne?”

“Neden telefonunu açmadın?”

“Sessize almışım. Alışverişe dalınca da unutmuşum.” İyi ki hastaneye getirirlerken, etrafa dağılan poşetleri de getirmişlerdi. Hiç değilse, onlar geç kalışı için bir mazeret olabilirlerdi.

“Asel bir şey yok, iyisin, değil mi?”

“İyiyim annem. Birazdan oradayım.”

“Tamam. Babanlarda geldi zaten.”

“Aral nasıl anne?”

“Nasıl olsun. O da seni sorup duruyor. Bugün çok eğlenmiş. Hemen sana anlatması gerekiyormuş.”

Çevirdiği taksiyle eve yollanmıştı. Oradan oraya savrulan akli ise ondan kilometrelerce uzaktaydı.

“Hanımefendi geldik.”

“Teşekkürler...”

Kapıyı çalmadan önce derin derin nefes alması gerekmişti. Biraz önceki yaşadıklarının kimse tarafından öğrenilmemesi lazımdı. Eli zile değdiğinde yüzünde de acısını gizleyen gülümseme yerini almıştı.

“Çok geç kaldın.”

“Anne ne yapayım mağazalara girince kendimi kaybettim. Aldıklarımı görsen zaten anlarsın beni.”

“Tamam sonra bakarız. Şimdi geç içeri de oğlunu gör.”

İçeri girmesiyle oğlunun boynuna atlaması bir olmuştu. “Annecim...”

“Beni çok mu özledin kuzum?”

“Çok çok çok özledim. İşte bu kadar...” derken kollarını iki yana açmıştı.

Oğlunun bulaşıcı neşesiyle biraz önceki olayların ağırlığından biraz olsun kurtulabilmişti. “Neler yaptınız bakalım?”

“Dayımla gezdik. Top oynadık...” Yarım saat sonunda Aral’ın her yaptığıının ayrıntılı bir özetini dinlemişti.

“Sen bu kadar şeyden sonra yorulmuşsundur.”

“Hiç yorulmadım bir kere.”

Doğru oğlu hiç yorulmuşa benzemiyordu ama kendisi birkaç dakika daha durursa, düşüp kalacaktı. “Anne ben biraz içeri geçsem. Uzun zamandır alışkın değilim. Yorulmuşum.”

“Yemeğe kadar git uzan.”

“Sağ ol annem.”

Odaya yönlendiği sırada annesinin arkasından seslendiğini duymuştu.

“Asel...”

“Efendim anne?”

“İyisin, değil mi kızım?”

“İyiyim. Dediğim gibi kendimi çok yormuşum. Hepsi bu. Biraz uzanayım bir şeyim kalmaz. Kusura bakma sana da yardım edemedim.”

“Senden yardım isteyen mi var? Topu topu kaç gün kalacaksın sanki...”

Odaya girdiğinde direkt yatağa bırakmıştı bedenini. Vücudunda hiçbir yerin tutmadığına emindi. Sanki bütün sinir sistemi büyük bir savaş vermiş gibiydi. Bu yalanda sayılmazdı. Pırıl’la olanlar gerçekten büyük bir sinir savaşı gibi geçmişti. Tabi bu tek taraflıydı. Pırıl’ın aksine, kendisi ona karşı hala çok büyük bir sevgi besliyordu ama onu da anlıyordu. Keşke her şey daha değişik olmuş olsaydı...

45. Bölüm

“Ağzını bıçak açmadı? Ne oldu bir şey mi oldu Pırıl?”

“Yo sadece dalmışım.”

“Daldığın belli. Kaç keredir sesleniyorum duymadın.”

“Bana mı seslendin? Affedersin...”

“Bir şey yok değil mi?”

“Sanırım yorulmuşum. Yoksa bir şey olduğu yok.”

“Sen ve yorulmak... İnansam mı?” derken yanında oturan kardeşine bir şeyler anlamak ister gibi bakmıştı.”

“Yaşlanıyorum sanırım.”

“Ooo Pırıl Hanım, siz yaşlanmışsanız, benim halim ne oluyor?”

“Sana bir şey olduğu yok abilerin en yakışıklısı. Sen yıllar geçse de böyle karizma dolanırsın.”

“Bak bu abartı da olsa, gururumu okşadı.”

“Hiçte bile abartı değil. Tüm sözlerimde ciddiydim.”

“Tamam öyle olduğunu varsayıyorum.”

“Şey... Abi...”

“Efendim?”

“Şu Bulut Bey’le aranız çok mu iyiydi?”

“Niye? Neden sordun?”

“Yok sadece merak ettim. Daha önce ondan çok bahsettiğini duymadım da.”

“Dediğim gibi yedi yıldır görüşmüyorduk. O başka yerde üniversite kazanmıştı. Bu yüzden ara ara görüşme fırsatı buluyorduk. Zaten sonra master için yurtdışına çıkınca da görüşememiştik. Tesadüf eseri haberleştik. Aslında görünce anladım ne kadar özlediğimi. İyi çocuktur Bulut. Hem de çok iyi.”

Abisinin neredeyse çoğu arkadaşını tanırdı. Hiçbiri için şu an duyduğu merakı hissetmemişti. Bulut’ta bir şey çekmişti. Üstelik Asel konusu da vardı kafasını kurcalayan. Adamın nelere şahit olduğunu öğrenmek için inanılmaz bir merakla doluydu. Tamam da nasıl tekrar karşılaşacaklardı ki... Bu düşüncelerinin verdiği sıkıntıyla iç çekmişti. Abisinin çalan telefonu biranda arabanın içinde yankılanmaya başlayınca aklındakileri kısa bir süreliğine geriye itelemişti.

“Efendim Ersin?”

“...”

“Tamam. Pırıl’ı bırakayım geliyorum.”

“...”

“Görüşürüz.”

“Ne oldu Ersin Abi ne istiyormuş?”

“Buluşup bir şeyler yapalım diyor. Son zamanlarda karşılaşmamız neredeyse parmakla sayılır oldu. Ya ben başka yerdeyim ya o.”

Abisinin Ersin’e olan güveni çoğu zaman rahatsız etmişti Pırıl’ı. Neredeyse

gözü kapalı güveniyordu. Ama daha önce çok hissetmediği değişik bir hissiyatla doluyordu Ersin'i bazı gördüğü zamanlar. Neyse ki, artık çok görmek zorunda kalmıyordu. Hatta abisi İspanya'ya gittiğinden beri tek elin parmaklarını geçmemiştii görmesi. Buna da çok memnundu. Ama abisi güveniyorsa, buna da saygı duymalıydı.

Duran arabadan indiğinde "Gelmeyecek misin?" diye dönmüştü.

"En iyisi direkt gideyim. Şimdi geç kalırım. Hem şimdi gidersem daha çabuk gelirim."

"Nasıl istersen. Ama annem kızacak haberin olsun."

"Sen ona uygun bir şekilde anlatırsın artık."

"Yani Aynur Sultan'ın önüne kendini at diyorsun."

"Küçük kardeşler ne içindir..."

"Ah bilmem mi ne için olduklarını..." derken yalancı bir iç çekişle olayı dramatikleşmişti. "İyi, tamam, git."

"Teşekkürler minik kelebek."

"Abiii!"

Son günlerde işlere yetişmek inanılmaz zor olmaya başlamıştı. Akay, İspanya'ya transfer olduktan sonra işler daha büyümüş. Başka oyuncuların da menajerliğine başlamıştı. Bu da tek bir yerde kalmayı zorlaştırıyor ve seyahat konusunda kendini zorlamasına neden oluyordu. Genellikle Türkiye'de kalmayı yeğliyordu.

"Ersin..."

"Geldin mi Akay?"

“Biraz işim vardı. Geç kaldım.”

“Sorun değil. Ama geleli iki gün olmuş, yarın gidiyorsun benle daha yeni görüşüyorsun.”

“Ailemi çok zlemişim. Seninle de gelip gittiğinde görüşüyoruz. Sanırım seni bu yüzden bu kadar geç gördüm.”

“Hadi affedildin.”

“Neler yaptın bu kısa tatilde?”

“Annemleri çok zlemişim. Onlarla zaman geçirdim. Dnde bizimkilerle buluştuk. Seni de aramıştık.”

“Tam gelecekken acil bir iş ıktı.”

“Bak birde bana kızıyorsun seni daha görmedim diye. Senin işler bir türlü bitmiyor ki.”

“Doğrusun ne diyeyim.”

“Bugün kimle görüştüm bil bakalım?”

“Tanıyor muyum?”

“Sorduğuma göre tanıyorsundur. Ama çok eskiye git.”

“Tanıyorum ve eskiden biri?” Düşünmüş ama aklına tek isim bile gelmemişti. “Bilemedim.”

“Zaten tahmin edemezdin. Bulut’u gördüm.”

“Bulut...”

“Hatırlayamadın mı? Senin bu hafızan gerçekten çok zayıf. Bazen diyorum bu kadar işi nasıl hallediyorsun diye.”

“Oğlum ne yapayım her şey akılda kalmıyor ki... Ben hala Bulut’u hatırlayamadım.”

“Hani hukuk fakültesine gitmişti ya o Bulut.”

“Ha tamam hatırladım. Ne yapıyormuş.”

“Başarılı bir avukat olmuş. Uzun zamandan sonra iyi bir karşılaşmaydı.”

Bulut’u hatırlamıştı. Aralarında tutmayan bir elektrik olduğu da anında aklına gelmişti. İkisi de nedeni olmayan bir zıtlık durumuyla birbirlerine yakın olmamayı seçmişlerdi. Zaten çokta samimi olmamışlardı.

“Başarılarının devamını dilerim.”

“Yarışmacı arkadaşlara da başarı diliyor musun?”

“Efendim?”

“Yok bir şey.”

“Fransa’daki çekimler nasıl gitti?”

“İyiydi.”

“Senin böyle şeyler kabul etmene alışkın olmayınca garibime gitti doğrusu.”

“Sanırım hava değişimine ihtiyacım vardı. Gitmişken Erdem’leri de gördüm.”

“Bu aralar çok hava değişimi yaşıyorsun. Sonra çarpmasın.”

“Merak etme bu değişimler çarpmaktan ziyade çok iyi geliyor. ”Son yaşadıklarından Ersin’e söz etmemişti. Bir yanı söyle diyor bir yanı ise tek kelime çıkmasın ağzından diye tembihliyordu.

“Sen öyle diyorsan...” derken arkadaşının hareketlerinden şüphelenmiş ve araştırır gibi bakmaya başlamıştı.

Sonrasında birkaç iş konusunu da hallettikten sonra havadan suya geçmişlerdi.

“Akay hiç şu tarafa baktın mı?”

“Neden ki?”

“Kız resmen gözlerini bir saattir bu taraftan ayırmadı. Şuna bir selam versen. Yoksa boynu tutulacak.”

“Havamda değilim Ersin.”

“Ne oldu formdan mı düştün?”

“Sanırım tipim değil.”

“Oğlum tam senin kalemin.”

“Şimdi gazetecilerdi, kızın kaprisleriydi hiç çekemem.”

Akay’daki tuhaflık daha da gözüne çarpmaya başladığı anda “Görüşmeyeli bir şey mi oldu?” demişti.

Ersin’e hiç değilse Asel’i gördüğünü söylemesi gerektiğinin düşüncesiyle konuşmaya başlamıştı. “Aslında oldu da diyebiliriz.”

“Bu da ne demek?”

“Ben onu gördüm.”

“Hiçbir şey anlamadım. Kimi gördün?”

“Ben-”

O anda çalan telefon Akay’ın cümlesini yarım bıraktırmıştı. “Affedersin Akay bakmam gerekiyor. Dün gelemememin nedeni olan iş. Önemli yani.”

“Sorun değil, sen işine bak.”

Ortamdaki ses konuşmasını engelleyince sesin daha az olduğu bir yere doğru yönlenmişti Ersin. Arkasındaysa büyük ikilem içinde bir adam bırakmıştı.

‘Yine aklımı tamamen kapladın. Sen nasıl bir hissin Asel ki, beni her seferinde böyle dağıtabiliyorsun?’ diye geçen düşünceler yanındaki sesle

biranda kesilmişti.

“Selam.”

“Selam.”

“Oturabilir miyim?”

Oturmasına izin vermek ve oradan kalkmak arasında bir çizgide duruyordu. Aklındaki düşünceler o kadar bunaltmıştı ki, belki kurtulurum diye kadının teklifine tutunmuştu. “Buyurun.”

Genç kadın kendine gösterilen yere oturduğunda, tanışmak için elini uzatmıştı. “Ben Yasmin.”

“Akay...”

“Sizi tanıyorum Akay Bey. Başarılarınızı televizyonlardan izliyoruz.”

“Teşekkür ederim.”

“Tatil için mi geldiniz?”

“Kısa bir tatil diyebiliriz.”

“Kısa olmasına üzüldüm.”

“İşler bırakmıyor.”

“Bugün arkadaşların zoruyla geldim. Ama sizi görünce iyi ki gelmişim dedim.”

Kızın sözlerine cevabı yüzündeki yarım gülümseme olmuştu.

“Şey... Televizyondakinden daha yakışıklı olduğunuzu biliyor musunuz?”
Genç kadın tüm dişiliğini kullanarak karşısındaki adamı etkilemek için uğraşıyordu.

Buna ne yanıt verebilirdi ki... Kızın oturmasına izin vermekle hata yaptığını anlamıştı. Şu an tek istediği kalkmaktı. Ama Ersin için gelmişti ve ancak ondan müsaade alıp kalkabilirdi. Neyse ki, onu daha çok beklemesi

gerekmemiş ve genç adamda yanlarına gelmişti.

“Tanıştırmayacak mısın?” derken Akay’a manalı bir bakış atmıştı.

“Arkadaşım Ersin” deyip genç kadına dönmüştü. “Yasmin.”

“Memnun oldum.”

“O memnuniyet bana ait. Bu kadar hoş insanlarla tanışmak her gün olmuyor ne de olsa.”

İki adamda söze gülümsemişti. Akay artık nefes almaya bile hava bulamayacak kadar sıkılmıştı. Ersin’in yanına yaklaşıp “Kalkmam lazım.” demeyi zor başarmıştı.

“Oğlum ne kalkması? Kız ne olacak?”

“Şu an hiç çekemem.”

“Ama daha konuşuyorduk.”

“Kısmet değilmiş. Zaten uçağımda yarın öğlene. Hemen kalksam iyi olur.” diyerek yanındaki adama fısıldar gibi konuşmuştu.

“Bu iyiliğimi unutma!”

“Unutmam.” derken genç adamın omzuna dostane bir şekilde dokunmuştu.

Aldığı izinden sonra hemen hareketlenmiş ve ayağa kalkmıştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum Yasmin Hanım.”

“Kalkıyor musunuz?” derken yüzünden yaşadığı hayal kırıklığı net anlaşılıyordu.

“Acil bir işim çıktı. Yarında hemen İspanya’ya uçmam gerekiyor.”

“Geldiğinizde görüşmek isterim. Tele-”

Boşa umut vermek gibi bir niyeti yoktu. “Uzun süre gelemem sanırım. Müsaadenizle. Size iyi eğlenceler.”

Genç kadın onu etkileyemediğini anlamanın verdiği rahatsızlıkla oturmuş ve yüzünü asmıştı. Birkaç dakika sonrada masadan ayrılmıştı.

Ersin giden kadının ardından bakarken içindeki kıskançlığın harlandığını hissetmişti. Ne kadar yakışıklı, başarılı ve zengin olsa da, hiçbir zaman Akay Demir'in popülerliğine yaklaşamayacaktı. Bu hisler de Akay'a olan kinini daha da artırıyordu. Bir gün her şey tersine dönecekti. Şu an ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden o günler için biraz daha zaman gerekiyordu. Ama o zaman geldiğinde elinden geleni ardına koymayacaktı.

Bir kez daha Asel düşünceleriyle gelmişti deniz kenarına. Deniz ne çok dinlemişti ondan Asel'i. Kimselerle konuşmadığı günler boyunca her şeyini bu kıyılarla paylaşmıştı. Çektiği acının, akan gözyaşlarının ve içindeki sonsuz sevginin tanıdığı buralar.

“Yine ben geldim. Bu sefer uzundu ara. Sanki unutabilmişim gibi, bana onu hatırlatırsınız diye uğramıyordum size. Buraya gelip otursam yine onun büyüüne girerim diye korkuyordum. Korkumda haksız değilmişim. Onu gördüm ve yıllar sonra büyüüne tekrar kapıldım. Bunun için küçük bir gayret bile göstermesi gerekmedi. Sadece karşıma çıktı ve bana baktı. Bu bile yetti kalbime hapsedtiğim tüm duyguların çağlaması için.” derince aldığı nefesi verirken aklına onu İspanya'da gördüğü ilk an gelmişti.

“Unutmakmış... Bu kelime sadece isteyenler içinmiş. Benim kalbimdekilerin unutulmasına imkan yok ki... Zaten geçirdiğim bir saniyeyi bile unutmak istemezken, nasıl silinir anılar benliğimden. Ama biliyor musun o beni unutmuş. Hayatına devam etmiş. Benden ayrılmasının nedenlerinden birini de başarıp, çok başarılı olmuş. Sanki birlikte olsak ona engel olacaktım. Ne isterse ben kabul edecekken, o bunu denemeyi bile düşünmedi. Zaten sevse, böyle mi olurdu? Seven sevdiği için nelerden fedakârlık yapar... Demek ki onda bu kadar bile iz bırakamamışım. Yazık... Hem de çok yazık.” Denizden gelen serinlik ürpermesine neden olmuştu. Kollarını sıvazlayıp, üşüyen ellerini birbirine sürterek, az da olsa ısınmalarına çalışmıştı. Aynı anda da eskiden gelen bir anının daha ziyaretiyle dalmış ve piknik yaptıkları güne dönmüştü. Onun üşüyen ellerini ısıttığı, gözlerinin

birleştigi anlar eziyetin en büyüğünü yapıyordu.

“Yalancı... Nasıl da kandırdın beni. Nasılda sever gibi baktın gözlerime. Nasıl da inandırdın beni duygularının gerçekliğine. Seninle bir ömrü kurdum hayallerimde ben. Evlendiğimizi, gözlerimi sabah açtığımda yanımda olduğunu, sıkıntılı anlarımda başımı göğsüne koyup rahatladığımı, geçen yıllarla birlikte değişmeyi, hayalim olan bebeğimin sende can bulmasını, içinde büyürken seni şımartmayı, kalabalık bir aile olmayı. Ben ne çok hayal kurdum seninle bir bilsen... Ama bilmeyeceksin. Çünkü hiçbirini hak etmiyorsun. Bencilin, kalpsizin tekisin. Seni keşke hiç tanımasaydım.” Son cümlesi kalbini acıtmıştı. Onu tanımamak... Tamam acı çekmek çok kötüydü ama onu tanımamak... Bir şans verseler ve hayatından bu acı deneyimi sileceğiz deseler de, o gün yine o sokaktan geçip, onu görür ve kalbini ona kaptırırdı. Geçen dinlediği şarkının sözleri hala kulaklarındaydı. “Sevgi anlamak değildir. Nedensizde sevilir. Bazen küçük bir an için ömür bile verilir.” Asel’le yaşadığı o küçük mutluluk anları için, sonrasından vazgeçebilirdi ve de geçmişti.

46. Bölüm

Kendiyle yaptığı konuşmaya o kadar dalmıştı ki, çalan telefonunu bile fark edememişti. Sonunda ısrarlı telefon çaldığını belli etmişti titreşimleriyle.

“Efendim Pırıl?”

“Abi nihayet... Öldüm meraktan.”

“Ersin’le buluşacağım dedim ya.”

“Çok geç kalmam da dedin. Abi saatten haberin var mı?”

Gözleri kolundaki saate gittiğinde uzun bir zamanı burada geçirdiğini anlamıştı. “Vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım. Hemen geliyorum.”

“Bir şey yok, değil mi abi?” Sesi endişeyle çıkmıştı.

“Yok merak etme. Sadece biraz yalnız kalmak istedim. Hemen geliyorum.” deyip kapatmıştı telefonu.

Evet bugünlükte bitmişti acı seansı. Ama içindekilerin birazını da olsa dökmek iyi gelmişti. Sanki denizde söylediklerini almış ve uzaklara götürmüş gibiydi. Biliyordu bunun saçma olduğunu ama inanmak istiyordu böyle olduğuna.

“Bugünlük bu kadar. Bakalım bir dahakine ne zaman gelirim?” dedikten sonra temiz deniz kokusunu ciğerlerine çekmiş ve gözlerini kapamıştı. “Görüşürüz...”

Abisinin iyi olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Saat geciktikçe, aklına türlü türlü şeyler gelmeye başlamış, üstelik ulaşılamayan telefonda tuz biber ekmişti. Sonunda Ersin'i aramak zorunda bile kalmıştı. Abisinin çoktan oradan ayrılmış olduğunu öğrenince, evdekilere hissettirmese de büyük bir panikle kavrulmaya başlamıştı. Neyse ki, abisi telefona cevap vermişti. Yoksa kalpten gitmesine az kalmıştı.

Zaten Akay'dan ayrıldığından beri içi içini yemişti. Kendiyle konuştuktan sonra Asel'in bayıldığını öğrenmek içinde tuhaf duygular oluşturmıştı. İlk gördüğünde çok sevmiş ve tam abisine göre olduğunu düşünmüştü. Ayrılmalarına ne kadar şaşırdığını hala çok net hatırlıyordu. Aynı abisinin ne kadar acı çektiğini çok iyi hatırladığı gibi. Yıllarca içinde biriktirdiği tüm duygularla yapmıştı konuşmayı. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi ona selam verebilirdi... Hem onu gördüğüne de sevinmiş gibiydi. Her konuşmadan sonra yüzünde oluşan hüznü de görmüştü. O an kafasını karıştırmayan şeyler şu an inanılmaz bir rahatsızlık veriyordu.

Tabi Bulut Bey'in onun hastaneye kaldırıldığını söylemesi de başka bir konuydu. Şimdi nasıldı acaba? Ona telefon edemezdi ya... Aklına gelenle

yüzü aydınlanmıştı. Geçen aynı alışveriş merkezinde bir arkadaşı fenalaşmış ve hastaneye götürülmüştü. Kesin Asel’de aynı hastaneye götürülmüş olmalıydı. İnternette bulduğu telefonda sonra karşıdan gelecek sese odaklanmış ve bir akrabası olarak tanıtıp, o gün gelen hasta hakkında sorular sormuştu. Onun iyi olarak taburcu edildiğini duyunca omuzlarından kalkan yükü hissetmişti.

“Ben sana söylediklerimde haklı olduğum halde, başına gelenler yüzünden bu kadar üzölmüşken, sen nasıl hayatına devam ettin Asel? Gerçekten bunu çok merak ediyorum.” derken dalgın dalgın karşısına bakıyordu.

“Abini aradan mı kızım?”

“Geliyormuş anne.”

“Hani erken gelir demiştin?”

“Arkadaşlarını görünce vaktin nasıl geçtiğini anlamamış.”

“Ah şu erkekler...”

“Ne oldu hanım yine bize çattın?”

“Ne olacak arkadaşlarınızı görünce arkanızı unutuyorsunuz. Bekleyen mi var, merak mı etmiş hak getire.”

“Sanki kadınlar başkaydı. Sizde aynısınız.”

Doğru söze ne denirdi ki... Bu yüzden yüzünde oluşan gülümsemeye bakmıştı kocasına.

“Haklı olduğumu kabul etmene sevindim.” derken kapıdan gelen sesi duymuşlardı.

Saat geç olduğu için zile basmak istememiş ve anahtarla açmak daha mantıklı gelmişti. Açıp içeri girdiğindeyse herkesi ayakta bulmuştu.

“Ne oldu hiçbirinizi uyku tutmadı mı?”

“Seni merak ettik oğlum.”

“Annem çocuk değilim ya.”

“Biliyorum ama anne yüreği işte. Anlar mı bundan? Gözümde hala çocuksunuz.”

“Herkes ayakta olduğuna göre şöyle güzel bir sütlü kahveye ne dersiniz?” diyerek atılmıştı Pırıl.

“Bana uyar.”

“Bana da.”

Sonrasında tüm aile güzel bir sohbetle birlikte yudumlamıştı kahvelerini.

Odasına geçtiğinde günün yorgunluğu tüm vücudunda hissedilmeye başlamıştı. Son gününü dolu dolu geçirmişti. Yarın gidecekti ama bu kısa ziyaret gerçekten iyi gelmişti. Tabi yaralı ruhuna ne kadar iyi gelebilmişse... Kendinde yatmadan önce bir duş alacak bile hal hissetmediğinden direkt yatağa bırakmıştı yorgun bedenini. Daha kafayı yastığa koyduğu anda da çalan telefonu bunun sırası olmadığını haber veriyordu. Elini yandaki komodinin üzerine uzatıp oradakini aldığı gibi arayana bile bakmadan kulağına götürmüştü.

“Alo...”

“Nasılsınız Akay Bey?”

“Lara?” Bu saatte ne için arıyordu ki? “Bir şey yok değil mi?”

“Yo ben gayet iyiyim. Asıl havadisler sizde beyefendi. Geçen gün sonra arar anlatırım dedin kaç zamandır telefonunu bekliyorum. Baktım bizimki

beni unuttu, bende hatırlatayım kendimi dedim.”

Yatakta sırtüstü dönüp, boştaki eliyle gözlerin ovuşturmuş ve konuşmaya başlamıştı. “Affedersin ya, unutmuşum.”

“Unuttunuz demek. Aferin.”

“Zaten yarın geliyorum.”

“Bu bir şeyi değiştirmez Akay Bey.” derken alıngan bir tonlama vardı sesinde.

“Kızdın...”

“Evet kızdım. Ben burada neler oluyor diye o kadar meraklanırken, sen orada keyfine bak.”

“Keyif... Lara ben bu kelimeyi unutalı çok oldu sen de biliyorsun.” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Onun sıkıntısının en yakın tanığı olmuştu. Tabi bu anlarda en büyük destekçisi de. “Hemen üste çık zeytinyağı gibi.”

“Zeytinyağı da mı olduk? Pes diyorum Lara Hanım.”

“Sen bana olanları anlatmayıp, duygu sömürüsüne devam edersen ben seni daha neler edeceğim.”

“Tamam, tamam her şeyi anlatacağım.” derken biraz öncekinin aksine yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

Dakikalar sonra Akay olayların kısa bir özetini geçmişti.

“Ne yani annen seni kızla yalnız mı bıraktı?”

“Tam da söylediğin gibi. Sen beni aramasaydın, oradan nasıl kalkacaktım hiçbir fikrim yok. Her zaman ki gibi en güzel zamanlamaya sahipsin.”

“Değerimi bil.” derken şen bir kahkahayla arkadaşını gülümsetmişti.

“Duyanda bilmediğimi sanır.”

“Bu yüzden unutuldum, değil mi?”

“Lara hala orada mısın? Pes doğrusu.”

“Daha dilimden çekeceğin var. Yarın kaçta geliyorsun?”

“Uçağım öğlene.”

“Geleyim mi almaya?”

“Zahmet etmene gerek yok. Affedildim mi?”

“Hadi affedildin, dinlenebilirsin.”

“Görüşürüz...”

Yaptığı konuşmadan sonra uykuda kaçmıştı. En iyisi banyoya girmekti. Hem belki yorgunluk içinde iyi olurdu. Kafasındaki karışık düşüncelerle kendini ılık suyun altına bırakmıştı.

Yatakta uyuyan oğlunun yanına uzanmış olayları düşünüyordu. Elleri sanki onun gerçek olduğuna inanmaya ihtiyacı varmış gibi Aral'ın kısa saçlarının üzerinden ipek gibi kayıyordu. Oğlunun sıcaklığı gün içi yaşadığı kötü olayın açtığı yaralara merhem oluyordu.

“Sen olmasan ben hiçbir şeye dayanamazdım bebeğim.” deyip, oğlunun yanından kalkmış ve üzerini dikkatlice örtmüştü. Cam kenarındaki yerine oturduğunda dizlerini karnına çekip, ayaklarını da iki elinin hapsine almıştı. Pırıl'ın hiddetli sözleri bir bir yankılanıyordu aklında. Akay'ın çektiği acıları tahmin etmişti ama bunu birinci ağızdan duymak daha başkaydı. O günlerde kendi de çok yaralanmış ve üzülmüştü ama içinde hep yaptığı fedakarlığa ve sevgisine sarılmıştı. Sonrasında da oğlunun haberiyle tutunacak çok kuvvetli bir dala kavuşmuştu. Ama Akay kendini ne kadar da kötü hissetmiş olmalıydı? Ayrılırken onu ikna etmek için ettiği laflar kendi canını bile nasıl yakmıştı. O sözler hala onu ziyaret edip, içindeki

tüm yaraların üstüne tuz basmaya devam ediyordu.

“Ben seni sevmemişim Akay. Sadece senin gibi ünlü birinin beni beğenmesinden etkilenmişim. İşler ciddiye binene kadarda her şey bir oyun gibi gelmiş. Ama artık böyle düşünmüyorum. Bu evlilik bana çok ağır geliyor. Anla beni.”

“Akay seni... sev...miyorum. Her şey bu kadar basit.”

Bu sözleri söylemek bile ne kadar zor olmuştu. Kalbinde tersine inanırken, ağzından sözlerin dökülmesi kolay değildi. Canından can almıştı her bir kelime.

O kadar kötü sözüne rağmen “Haklısın senin gibisiyle olmadım. Sen benim için öylesine özel, öylesine masumsun ki...” diyecek kadar sevgi dolu bir adamdı Akay.

Akay’ın her sözü kalbini kanatlandıracak kadar güzelken, kendi ağzından ancak zehirli olanlar çıkabilmişti.

“Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Seni... Seni sevmiyorum... Sana âşık değilim. Sadece sözlerinin büyüüne, dokunuşlarının güzelliğine kapıldım. Aramızdaki bundan başka bir şey değil tamam mı? Anla artık bunu.”

İlk gördüğünde âşık olduğu adama, yaşadıklarımız basit bir yakınlık demek nasıl zor olmuştu. Canını ne çok yakmıştı. Onun gözlerindeki hayal kırıklığını hatırlarken, Pırıl’ın sözleriyle de sonrasında yaşadıklarının ağırlığını hissetmişti. Sevdği için ondan vazgeçmişti ama bunu yaparken de çok fazla yakmıştı canını.

“Aşkım sen bunu hiç bilmeyecek olsan da ben seni, kendimden bile daha çok sevdim. Bu sevgim öylesine büyüktü ki, sensizliğe bile razı olmak zorunda kaldım. Keşke bunlar yaşanmamış olsaydı. Seninle evliliğimizin güzelliğini yaşadığımız yıllar olsaydı, ayrı geçen kabus dolu yıllar. Bizim için masallardaki mutlu son olmadı. Ama bu sevgimden en ufacık bir eksiltme yapmadı. Tersine her gün sana olan sevgime, özlemim yoldaşlık ederek katlayıp büyüttü.” Sözleri ayrıldıkları günden başka bir sahnenin gözlerinin önüne gelmesiyle duraksamıştı. Sanki inanmaya ihtiyacı varmış gibi Akay’ın onu öperek sevgisini kanıtlamaya çalışması ise, nasıl yakmıştı canını. O çok sevdiği dokunuşlara karşılık bile verememiş, kendini tutmak için amansız bir mücadele vermişti. Bunu sağlamak için ellerini o kadar

çok sıkılmıştı ki, içlerinde oluşan tırnak kesikleri günlerce kaybolmamıştı. Hatta bir tanesinin derinliği sanki o günleri anlatmak ister gibi avucunun içinde iz olarak kalmıştı. O an aklına Pırıl'ın sözleri gelmişti.

“Kusura bakmayın eski günlerin izlerini tekrar ortaya çıkarmak zorunda kaldığım için. Ama bunun size etkisinin olacağını sanmam. Çünkü sevende iz olur.”

Avucunu açıp baktığında o günün izini görmüştü. Bu sadece görünendi. Bir de vücudunun her yerinde görünmeyen izler vardı. Onla ilk karşılaşmalarından kalan, Akay'ın dokunduğu yerlerde bıraktıkları, ondan sonra çektiği acının derin izleri... Yıllar geçmesine rağmen, hepsi de tazeydi hala. Akay'ın parmağına hiç çıkmasın diye taktığı yüzüğü verdiği anı hatırlayınca, istemsizce yokluğunu hala hissettiği parmağına dokunmuştu. İşte bir iz dahaydı. O yüzük parmağından çıkmış olsa da, hala orada gibi hissediyor, yıllardır sevdiği adama bağlılığından ve sadakatinden zerre ödün vermiyordu. Ölene kadar da bu böyle devam edecek, kalbinde ve teninde sadece Akay olarak verecekti son nefesini.

“Ben sana verdiğim her sözde samimiydim aşkım. Sen bilmesen de ben hala senle dopdoluyum. Farkında olmasan da hala senle aynıyız. Sen de buradaymışsın. Özledim seni Akay. Beş yıl boyunca sensiz günlere dayanmak çok zordu ama artık daha zor. Seni tekrar gördüm, sıcaklığını tekrar hissettim. Bundan sonra seni görmemeye nasıl dayanacağım, inan bunu hiç bilmiyorum. Tek bildiğim sana olan sevdamin, geçen günlere inat daha da büyüdüğü. Sanırım sonunda benim bile taşıyamayacağım kadar kocaman bir şey olacak.” dedikten sonra derin bir iç çekişle kafasını cama dayamış ve içinden aşkına seslenişle, gecenin karanlığında göz kırpan ışıklara dalıp gitmişti.

“Gelmen güzeldi de, çok kısa geldi bir tanem.”

“Siz gelin annem. Her zaman beklerim. Keşke hep yanımda kalsanız.”

“Baban bir türlü alışamadı oralara. Biliyorsun havası da ona iyi gelmiyor. Bu yüzden uzun süreli olmaz bizim gelmeler.”

“Ne zaman isterseniz, her zaman başımın üzerinde yeriniz var annem.”

“Oğlum havaalanına gelmemizi de istemiyorsun. Hiç değilse fazladan birkaç saat iyi olurdu.”

“Annem şimdi orada rahat bırakmazlar. En iyisi burada vedalaşmak. Zaten Pırıl götürecektir beni.”

“Bizi habersiz bırakma!”

“Bırakmam annem.” dedikten sonra herkesle tek tek vedalaşmıştı.

Arkalarından dökülen suyla yola çıkmışlardı. Evden ayrılmanın hüznüyle dalgın dalgın yola bakmaya devam ediyordu.

“Gelmen çok güzel de, gitmen...”

“Merak etme şurada birkaç yıl sonra kısmetse temelli döneceğim. Orada kalmak gibi bir niyetim zaten yok.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Oradan bir kız bulursun da, gelmezsin diye annem çok korkuyordu.”

“Aman ben almayım. Böyle iyiyim.” derken telefonu çalmaya başlamıştı.

“...”

“Birazdan uçağa bineceğim. Geline görüşürüz.

“Abi santral gibisin. En iyisi yanında bir yardımcı gezdir. Yoksa telefona bakmaktan iş yapamayacaksın.”

“Bende sana diyorum gel bana yardımcı ol diye.”

“O kadar okulu senin telefonlarına bakmak için mi okudum? Çok gıcıkınız Akay Demir Bey.”

“İltifat ediyorsunuz Pırıl Hanım. Ama bak dolgun maaş ve sınırsız imkan vaat ediyorum.”

“Rüşvetçi.”

“Rüşvet değil kızım gayet yüksek standartlar sunuyorum sana.”

“Tabi sonra arayan kızlarla uğraşmam da gerekecek. Bunun için bana ne versen yetmez. Onlara dert anlatmak çok zor.”

“En çokta o konuda sana güveniyorum. Kimse senin eline su dökemez.”

“Ben almayayım. Sen telefonlarınla mutlu mesut yaşa.” derken yine çalmıştı telefon.

Kardeşinin yüzündeki ifadeye gülerek açmıştı telefonu.

“Efendim Bulut?”

“...”

“Bende havaalanına gidiyordum. Senden onu istediğimi unutmuşum.”

“...”

“Tamam orada görüşürüz.”

Bulut ismini duyduğu an konuşmayı daha bir can kulağıyla dinlemeye başlamıştı. Kapanan telefonda sonra da merakla sormuştu abisine. “Bulut Bey, ne istiyor?”

“Geçen görüştüğümüzde ondan birkaç eskiyle alakalı fotoğraf istemiştim. Onları getirecek.”

“Havaalanına mı gelecek?”

“Evet. Ona da zahmet olacak.”

Demek gelecekti. Dünden beri kafasında onunla irtibat kurmanın yollarını arıyordu. Şimdi ise gökte ararken yerde bulmuştu.

“Seni anlamıştır. Bu yüzden sıkılma.” derken aklındaki düşüncelerle kalan yola devam etmişti.

47. Bölüm

Dünden beri aklı karmakarışıkı. Pırıl gerçekten adına yarışır bir parlaklıkla gözlerini almış olmasına rağmen, öncesinde gördükleri gözünün önünden gitmeyi reddedince düşüncelerde ne yöne gideceğini kestiremez bir halde dönüp duruyordu. Üstelik Pırıl'ın bu kadar hararetle savunduğu kişinin bir erkek olması da nedensiz bir kalp sıkışıklığını da beraberinde getirmişti. Kafasındaki düşünceler bir kenara çekildiği anda, aklına Akay'ın istediği resimler gelmiş ve hazırlamıştı. Görüşükleri zamanda gitmesinin yakın olduğunu öğrendiğinden hemen vermek istemiş ve telefona sarılmış, ondan duyduklarından sonrada alelacele yola koyulmuştu. Havaalanına vardığında tekrar çaldırmıştı arkadaşının telefonunu. Kendini beklediği yeri de öğrenince koşar adım ilerlemeye başlamıştı. Kendini bekleyenleri görünce, Pırıl'ın da orada olduğunu görüp şaşırmıştı.

“Yetiştin Bulut.”

“Zor oldu.”

“Kusura bakma seni de yordum.”

Geldiğinden beri dikkatini dağıtan kıza ise içindeki karmaşayı yansıtan bir bakışla selam verip, tekrar Akay'a dönmüştü. “Lafı bile olmaz.” deyip, elindeki dosyayı uzatmıştı.

“Teşekkürler.”

Sonrasında hem Pırıl hem de Bulut güzel dileklerle yolcu etmişti Akay'ı.

Pırıl gözlerindeki yaşları kurularken çıkış kapısına gelmişlerdi. Elindeki mendil gözyaşlarıyla kullanılamayacak duruma gelmiş, bu yüzden

Çantasını arabada bıraktığı için kendine kızılıyordu.

“Al...”

Gözlerinin hizasındaki kağıt mendil o anda imdadına yetişmişti. Gözlerinden sonra burnunu da kuruladıktan sonra yanındaki adama dönmüştü. “Kağıt mendil...”

“Beğenmediniz mi?”

“Yok işime çok yaradı ama ne bileyim...” derken uygun kelimeyi bulmaya çalışır gibi yüzünü buruşturmuştu.

“Ne olmuş kağıt mendile?”

Sanırım çok fazla Türk filmi izlemişti. Filmlerde hep erkekler kızlara kumaş mendil verirdi. Sonra genç kız o mendili güzelce yıkar ve ütülerdikten sonra o adama vermek için uygun fırsatı arardı. Tabi bu anlarda kalp çarpıntısı da cabasıydı.

Karşısındaki kızın düşüncelerini anlamış ve bu yüzünde gülümsemeye neden olmuştu. “Ne yazık ki, zaman kağıt mendil zamanı.”

Bu adam zihnini mi okuyordu. “Efendim?”

“Kusura bakmayın yanımda sadece bu vardı.” derken karşısındaki kızın yüzüne bakmaya devam ediyordu.

“Ben... Şey...”

“Bir şey söylemenize gerek yok.” Aslında onunla konuşmak için can atsa da, nedense ilk adımı ondan bekliyordu. Bu yüzden de “Müsaadenizle. İyi günler...” deyip, arabasının olduğu tarafa doğru dönmüştü.

Onun hareketlendiğini gördüğünde hemen atılmıştı. “Bir saniye!”

Arkadan gelen sese normalde dönmesi gerekirdi ama bu kızın hareketlerinin tuhaflığı ne yapması gerektiğini karıştırıyordu. Bir bakıyordu, karşısındakinin duygularını önemsemeden bağırıp çağırıyor, başka bir seferde ise keyifli konuşmaları ile ortamı neşelandiriyordu. Biraz öncede, resmen Yeşilçam filmlerindeki küçükhanımlar gibi bir tavır

takınmıştı. Doğrusu bu tavır ona çok da yakışmıştı. İçindeki karmaşayla kıza doğru dönmüştü. “Buyurun Pırıl Hanım?”

“Şey... Acaba sizinle... konuşabilir miyiz?”

“Konuşmak?” derken şüpheyile bakmaya başlamıştı.

“Merak etmeyin çok vaktinizi almayacağım.” derken adamın bakışlarından rahatsız olmuştu.

“Nerede konuşmak istersiniz?”

“Sakin bir yer olursa sevinirim.”

“Siz arabayla mı geldiniz?”

“Evet.”

“Öyleyse benim arabamla gidelim. Ben sizinkini evinize gönderirim.”

“Siz zahmet etmeyin. Ben gideceğimiz yere kadar sizi takip ederim. Böylesi daha iyi.”

“Siz bilirsiniz.” dedikten sonra arabalara geçip hareket etmişlerdi. Yarım saatin sonunda da sakin ve güzel bir yere oturmuşlardı. Gelen garsona iki çay siparişi verdikten sonra da garip bir sessizliğin içinde kalmışlardı.

Konuşması gerekiyor ama bir türlü söze nasıl başlayacağını ayarlayamıyordu. Halbuki konuşma konusunda zorluk çeken biri hiç olmamıştı. Hatta arkadaşlarının tarifiyle geveze biriydi. Ama bu konuşmama durumuna biraz daha devam edemeyeceğini anladığı anda, derin bir nefes alıp vermeden sonra konuşmaya başlamıştı.

“Ben sizinle dün hakkında konuşacaktım.”

“Dün?”

“Evet dün hakkında. Aslında beni yanlış tanımanızı istemem.”

“Yanlış hatırlamıyorsam, dün başkalarının düşüncesini çok önemsemez bir havanız vardı.” derken genç kızın gözlerinin içine bakmıştı.

“Bazen her şey görüldüğü gibi olmuyor.” Cevabı karşısındaki adamın bakışlarından gözlerini kaçırmadan vermiş ve derin bir iç çekişle oturduğu sandalyeye yaslanmıştı.

“Ben gördüklerimi yorumladım sadece.”

“Sanırım hakkımda çok kötü düşünüyorsunuz. Neticede sözlerimle bir kadını bayıltacak duruma getirdim ve onun bu haline üzülmedim, öyle değil mi?”

“Öyle görünüyor. Tabi sizin anlatacaklarınızı merakla bekliyorum.”

“Abimle çok eski arkadaş olduğunuzu biliyorum. Abimi ne kadar tanıyorsunuz?”

“Bunun konumuzla ne alakası var?”

“Lütfen soruma cevap verir misiniz?” derken sabırsızca çıkmıştı sesi.

“Her ne kadar uzun yıllardır görüşmemiş olsak da, onu iyi tanıdığımı söyleyebilirim.”

“O zaman söyleyeceklerimi daha iyi anlayacağınıza eminim. Evet ben o kadına bir ton laf ettim. Yine olsa tekrar da ederim. Çünkü o çok sevdiğim birinin canını çok kötü yaktı. Ona yaptığı kötülüğün sonuçlarını düşünmedi bile. Sadece kendi istediğini yaşadı ve sonunu düşünmeden o kişiyi ardında bıraktı.”

“Bunun Akay’la ilgisini anlamış değilim.”

“Aslında sizin gibi başarılı bir avukatın şimdiye neden bahsettiğimi anlamasını beklerdim.” derken bilmiş bir şekilde bir kaşı havaya kalkmıştı.

“O ve Akay...” derken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Evet avukat tarafınız kendine gelmeye başladı. O, Akay’ın karısıydı.” Kimseye bahsetmediği şeyleri bu adama anlatma konusunda çok rahattı. Gözlerindeki bir şey ‘bana güven’ der gibiydi.

“Akay’ın evlendiğinden haberim yoktu.”

“Zaten kimse bilmiyor. Kısa süreli bir evlilikti. Topu topu bir hafta sürdü. Ama bu abimin tüm dengesini bozmasına yetti diyebilirim.” derken gözlerine o günlerin hüznü gelip oturmuştu.

“Neden ayrıldılar?”

“Genç hanımın evliliği yürütemeyeceğini anlaması yüzünden. Ya da başka bir ifadeyle abimi gerçekten sevmediğini ancak o zaman fark ettiğini hiç acımadan ona söylemesiyle. Abim o kadının ardından çok acı çekti. Kendini toparlayamayacağından o kadar çok korktuk ki, hala da bu korku geçmiş değil.”

“Akay onu çok mu sevdi?”

“Sevmek... Sanırım onun duygularını anlatmaya yetmez. Abimin ilk kez bir kadına öyle baktığını görmüştüm.” derken o günlerdeki düşüncelerine dönmüştü. Onları birlikte gördüğünde ne çok duyguyu hissediyordu. Bir gün aynı şekilde bir erkeğin gözlerinde olmak istediği o günlerden kalmaydı. “Zaten sonda oldu. Abim bir daha kimseye bakmadı. Sanırım bakamazda.”

“Yani o hala...”

“Evet. Bu kadar şeye rağmen ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bunun tersine inandırmaya çalışıyor ama ben kardeşiyim, en yakınıyım. Onu çok iyi tanıyorum ve gerçek hislerini anlıyorum.”

“Onun için üzüldüm.”

Duydukları ve o gün gördüğü kadının hali çok karışık bir hal alıyordu. Yıllarca çeşit çeşit insanla karşılaşmıştı. İnsandan anlarım diye boşuna demiyordu. Zaten Pırıl’a olan hareketlerindeki yumuşama bu yüzden olmuştu. Başka şartlar altında o görüntülerde gördüğü birine hemen böyle bir yakınlık hissedecek biri değildi. Ama onun karakterini o günden hissetmişti. Şimdi de karşısındaki kadın bu hislerinde yanılmadığını kanıtlar gibiydi.

“Yıllardan sonra o gün ilk kez karşılaştık. Sanırım bunun verdiği hiddetle yaklaştım ona. Belki biraz ağır şeyler söylemiş olabilirim ama abimin yaşadıklarının yanında, sözlerim masum bile kalır diyebilirim.”

“Tuhaf...”

“Tuhaf olan ne?”

“O gün gördüğüm kadın hiçte kötü birine benzemiyordu.”

Duyduklarından sonra acı dolu bir tebessüm yerleşmişti yüzünün kıvrımlarına. “Biliyor musunuz bende Asel’i çok sevmiştim. Abimin ruh eşı gibiydi. Onları birlikte görseniz, ne demek istediğimi anlardınız. Ama her şey demek ki bir göz yanılsaması, Asel’de çok iyi bir yalancıymış. Ben bu kadar zamandan sonra bunu anladım. Onun melek görüntüsünün altında yatan başka bir karaktermiş.”

“Siz gittikten sonra onun yüzünün aldığı şekli gördüm. İnanılmaz bir acı içindeydi. Söylediğiniz kadar kötü kalpli bir kadın, kesinlikle duyduklarından sonra öyle acı çekmezdi. Bu bana hala çok tuhaf geliyor. Bayılmadan  nceki son sözü “Bunu ben istemedim.” oldu.”

“Bu da ne demek?”

“Bunu siz anlamadıysanız, sanırım ben hiç anlamam.”

“Ben bu saatten sonra sadece abimin mutlu olmasını istiyorum. Onu  zecek her şeye de karşı olurum.”

“Akay çok şanslı.” derken birbirlerini gördüklerinden beri ilk kez yüzünde gerçek bir tebessümle bakmıştı genç kıza.

“Asıl şanslı olan benim. Onu iyi tanıdığınızı söylediğimize göre ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

“Gayet iyi anladım.”

“Müsaadenizle.” derken ayağı kalkmıştı bile. “Bana vakit ayırdığınız için teşekkürler.”

“Asıl böyle özel bir konuyu benimle paylaştımanızdan dolayı ben teşekkür ederim. Umarım herkes için her şeyin iyisi olur.”

“Umarım.” dedikten sonra elini uzatmıştı karşısındaki adama.

Bulut tuttuğu elle birlikte içinde kaynamaya başlayan şeylerin şiddetinin arttığını hissetmişti. Hayatında hiçbir kadının hissettiremediği duygular, karşısındaki kızda toplanmış gibiydi. Ama bu olamazdı. Pırıl, Akay'ın kardeşıydi. Arkadaşlar arasında olmayacak bir şeydi. İçindeki duyguları yok saymaya çalışarak, bırakmıştı Pırıl'ın elini. Sonrasında da vedalaşıp, ayrılmışlardı.

Gün büyük bir koşuşturmanın etkisi altında geçmişti. Oğlunun istekleri, yapması gerekenler, ailesiyle geçirdiği güzel anlar derken, nasıl olmuşta akşam olmuştu anlamamıştı bile. Yenen yemekten sonra bulaşıkları makineye atarken, bir yandan da aklında yapacaklarını listeliyordu. Gitmelerine az kalmıştı. Her şeyin ayarlanması için az vakti vardı. Son anda iki ayağını bir pabuca sokmak yerine her şeyi zamanında yaparak, rahat olmayı istiyordu.

“Asel telefonun çalıyor.”

“Tamam anne bakıyorum.”

Ekrandaki isim biranda telaşlanmasına neden olmuştu. Ian'la sabah konuşmuştu. Bu saatte araması hiçte hayra yorulacak gibi değildi.

“Efendim Ian?”

“Asel nasılsın?”

“İyiyim. Ama sen bunu sabah zaten öğrenmiştin.”

“Şey... Seni şey için rahatsız etmiştim.”

“Rebecca'ya bir şey olmadı, değil mi?”

“Yok, o çok iyi.”

“Sevindim. Ona bir şey oldu sandım.” derken rahatlamıştı.

“Konu onunla alakalı değil.”

“İş yerinde mi bir sorun oldu?”

“Bir şey oldu ama sorun değil. Aslında nasıl bakarsan öyle diyebiliriz.”

“İan sözlerinden hiçbir şey anlamadım.”

“Yeni bir teklif aldık ve sana sormadan ben bir şey demek istemedim. Aslında senin cevabını tahmin ettiğim için olayı sana yönlendirmeden halledecektim ama Rebecca söylemem konusunda ısrar etti.”

“İan artık şu olayı anlatacak mısın?”

“Son günlerde İspanya ile olan bağlantılarımızı biliyorsun. Bugün sürpriz bir telefon aldım. Hem de kimden biliyor musun?”

“Sen söylemezsen nasıl bileceğim?”

“Rita Benz’den.”

“Bayan Benz’den mi?” derken heyecanlanmıştı.

“Evet. Sanırım sen İspanya’dayken görüşmüşsünüz. Sonrasında da seni araştırmış ve gördükleri onu tatmin etmiş. Bizimde İspanya’da iş yapmak istediğimizi öğrenince birlikte bir şeyler yapmayı teklif etti. İspanya uzun zamandır girmek istediğimiz bir merkez. Tek olarak da girmek mümkün ama tanınmış bir isimle girmekte ayrı olur. Sen ne dersin?”

“Bunlar güzel haberler ama neden daha duyacaklarımın bitmediğini hissediyorum acaba.”

“Bitmediği için olmasın.” derken derin bir iç çekiş sesi gelmişti karşıdan.

“İan, seni dinliyorum...”

“Bayan Benz’in bir isteği var. Aslında bunu istek olarak söyledi ama bana nedense şartı gibi geldi.”

“Bunun benle ne alakası var?”

“Şartı sensin Asel.”

“Ben mi?” derken sesine duyduğunun şaşkınlığı yansımıştı.

“Senin çalışma boyu İspanya’da olmanı istiyor. Bunun mümkün olmadığını söyledim ama çok ısrarcıydı. Ama sen merak etme onu ikna etmeye çalışacağım. Aslında bana kalsa, bunu sana sormayacaktım. Fakat Rebecca buna hakkım olmadığı konusunda beni ikna etti. Neticede güzel bir fırsat ve değerlendirmek isteyebilirsin.”

“İspanya...”

“Özel durumunu biliyorum. Bu yüzden de sana ısrar edemem.”

“Teşekkür ederim Ian. Biraz düşünmem sorun olmaz, değil mi?”

“Tabi ki de.”

Kapanan telefondan sonra beynindeki gelgitler daha da artmıştı. İspanya’da bir iş fikri... Orada Akay’la tekrar karşılaşmak zorunda kalacağına emindi. Bunu atlatabilir miydi? İşte bu çok sıkıntılı bir soruydu. Ne yapacağı hakkında hiçbir düşüncesi yoktu. Ama içinden bir ses kaçmanın mantıksızlığını söylüyordu. Neticede yıllarca kaçtığı halde, bir gün aniden karşı karşıya kalmışlardı. Bu yüzden olayları akışına bırakmak en iyisiydi. Zaten Akay son görüşmelerinde ona karşı hiçbir şey hissetmediğini açıkça belli etmişti. Onun için sıradan birinden farkı yoktu. Unutulduğu belliydi. Öyleyse İspanya’ya gitmesinde de bir sakınca yoktu.

“Kimmiş kızım?”

“Ian’dı anne. İşle alakalı bir konu yüzünden aramış.”

“Anladım. Hadi işin bittiyse içeri gel.”

“Hemen geliyorum.”

İşi kabul ederse Aral ne olacaktı? Onun düzenini bozmak istemiyordu. Hem her gittiği yere götürerek onu yeterince zorlamıştı. Zaten son gittiği İspanya yolculuğu da küçüğüne hiç iyi gelmemişti. Üstelik Aral ve Akay tanışmıştı. Onların tekrar karşılaşma ihtimalini göze alamazdı. Önceliği oğlunun rahatını düşünmekti.

İçeri geçtiğinde oğlu ve kardeşinin neşeli kahkahaları tarafından karşılanmıştı.

“Dayı ne olur gıdıklama...”

“Bir daha yapmayacağına söz ver.”

“Ama dayı...”

“O zaman devam...”

“Dayı ne olur...” derken kıkırtıları diğerlerini de güldürüyordu.

“Ne yaptı?”

“Bir şey olduğundan değil, dayısının saçlarını bozdu. O kadar.”

“Ooo büyük suç...” derken gülmeye başlamıştı.

“Abla bak sıra sana gelir.”

“Yok ben almayayım. Siz aranızda halledin.”

“Dede kurtar beni...”

Karşılıklı konuşmalar ve gülüşmelerle geçen keyifli saatlerden sonra yalnız kalmış, hala Aral konusunu bir yere koyamamıştı.

“Sen uyumadın mı daha?”

“Uyku tutmadı.”

“Asel kızım sorun ne? Ian’la konuştuktan sonra bir durgunlaştın. Önemli bir şey yok, değil mi?”

“Yok annem, önemli değil. Sadece bir iş için İspanya’da biraz kalmam gerekiyor. Aral’ı da her gittiğim yere götürüyorum. Çocuk bundan çok rahatsız oluyor. Onun düzenini bozmakta istemiyorum. Ne yapacağımı düşünüyordum.”

“İspanya mı?”

“Evet. Orada ortak iş yapmak için biriyle anlaşmak üzereyiz. Hani kısa olsa Aral’ı da götüreceğim ama bu sefer biraz daha uzun sürecek gibi.” derken sıkıntıyla gözlerini kapatmış ve derin bir nefes alıp vermişti.

“Burada bizimle kalmasına ne dersin?”

“Burada kalmak mı? Aslında iyi fikir ama anaokuluna devam etmesi gerekiyor. Bu kadar ara ona iyi olmayabilir.”

“Öyleyse bizde gidip, orada bakarız torunuma. Böylelikle okuldan da uzak kalmaz.”

“Bunu yapar mısınız?”

“Tabi ki de. Ama gidişimiz senden sonra bir haftayı bulur. O zamana kadar sende işlerini halledersin.”

“Anne çok sağ ol. Bu gerçekten çok iyi olacak. Tamam Helen’e de çok güveniyorum ama kimse sizin yerinizi tutmaz.”

Böylelikle aklını karıştıran durumu da en iyi şekilde sonuca ulaştırmıştı. Hem Aral buna çok memnun olacaktı. Normalinde kesinlikle kabul etmeyeceği durum, dedesi ve anneannesinin gitmesiyle başka bir boyut kazanmıştı. Böylelikle de her şey yoluna girmişti.

48. Bölüm

“Merhaba Lara...”

“Hoş geldin Akay...” derken soluğu yanında almıştı. “Yolculuğun nasıl geçti?”

“İyi.”

“Bir şeyler yedin mi?”

“Aslında hazırda yemek varsa hayır demem.”

“Bende her daim hazır yemek bulunur.”

“Bilmem mi? Zaten ondan geldim.”

“Yani yemekler olmasa gelmeyecektin. Açık sözlülüğünüze hayranım Akay Bey.”

“Teşekkürler.” dedikten sonra kendine hazırlanan masaya kurulmuştu.

“Eee bu ani ziyaret nereden çıktı?”

“Son olayları biliyorsun. Gerçekten kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.”

“Bari işe yaradı mı?”

“Ne kadar yarayabilirse...”

“Daha iyi gördüm seni.”

“Öyle olmaya çalışıyorum. Hayat devam ediyor.”

“Keşke şu sözleri gerçekten kalbinden söylemiş olsan. Hayatın devam ettiğine sadece dilin değil de beynin ve kalbin de inanmış olsa.”

“Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?”

“Beş yılımız birlikte geçti. O kadar da olsun.”

“Yemek çok güzel olmuş.”

“Afiyet olsun.”

Yemeğin ardından kahveler eşliğinde kısa bir durum değerlendirmesi yapmayı da ihmal etmemişlerdi.

“Akay, gerçekten kızın evine gidip, bu söylediklerini yaptın mı?”

“Evet yaptım.”

“Oğlum sen deli misin nesen? Kızın evine öyle gidilir mi hiç?” derken şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı.

“Onu görünce bende akıl mı kalıyor?”

“Seni görünce ne yaptı?”

“İçeri almak istemedi.”

“Başka ne bekliyordun ki?”

“Ben yine de direkt daldım eve. Tedirgin oldu.”

“Çok normal. Yıllar önce bir şeyler yaşadığın biri evine geliyor ve söz verdiğim filmi izleme zamanı diyor. Seni sapık diye polise şikâyet etmediğine dua et.”

“Çok komik.” derken yan gözle bakıyordu Lara’ya.

“Hiç öyle bakma! Ben olsam polisi bırak direkt cezayı kendim verir, merdivenlerden aşağı postalardım. Kız yine sakın davranmış.”

“Sen onun tarafında mısın?”

“Ben taraf değilim ama böyle bir olayda da sana hak vereceğimi sanma! Tamam devam et.”

“İnsanda devam edecek hal mi bıraktın?”

“Hadi susacağım devam et.” diyerek arkasına yaslanmıştı.

“Tedirginliği yüzünden evde biri var sandım. Neyse ki yokmuş.”

“Nereden biliyorsun? Bana odaları da aradım deme sakın!”

“Bıraksaydı yapacaktım ama gerek kalmadı. Sonra da ona söz verdiğim gibi istediği sosu hazırladım ve cipslerle birlikte salonda ayarladığım filmi izlemek için oturduk.”

“Ne yani kız hiçbir şey demeden yanına oturdu kuzu kuzu filmi mi izledi?”

“Evet.”

“Ben bu kızla tanışmayı çok istiyorum. Yıllardır senden onu dinliyorum. Nedense kendime çok yakın gördüm.”

“Sana anlattıklarımı düzgün dinledin mi?”

“Dinledim tabi. Niye bilmiyorum ama onu görmek için yoğun bir istek duyuyorum.”

“Suç sana anlatanda. Biraz daha dursan onun tarafını tutacaksın.”

“Hadi alınma. Beni bilmiyor musun böyle konuşurum işte.”

“Zaten senin bu yönünü bilmesem, sana tek laf etmem.”

“Eee sonra ne oldu?”

“Sonra aniden kalktı. Tabi bende kalktım ve ona yaklaştım. Çok tuhaf görünüyordu.”

“Siz zaten tuhafısınız. Daha fazla nasıl tuhaftı ki?”

“Sonra daha da yaklaştım ve-”

“Sakın bana aranızda bir şeyler olduğunu söyleme!”

“Tabi ki de hayır! Ona gereken cevabı verdim.”

“Ne yaptın?”

“Bunu bir daha rüyasında göreceğini söyledim.”

“Bu senin göreceğin rüya olmasın.”

Arkadaşı haklıydı. Yıllardır tek tutunduğu onunla geçirdiği günler ve rüyalarında ziyaretine gelen Asel'di. Her sabah büyük bir boşluk tarafından karşılanıyor olsa da, onu düşünmekten tek an bile vazgeçmemişti.

“Ben cevabımı aldım. Konuşmana gerek yok.”

“Biliyor musun saçları hep topluydu. Tek bir telin bile özgürlüğü kucaklamasına izin vermeyen kuralcı bir tip o.” derken dalgın dalgın karşıya bakıp, onun görüntüsünü düşünüyordu.

Akay'a bakarken tek düşündüğü o kızı bir gün görmektir. Yıllardır Akay'dan dinliyordu. Bu kadar iz bırakan birinde, Akay ne kadar yer etmişti bilmek istiyordu. Akay'a göre Asel onu sevmemiş ve şimdi de unutmuştu. Üstelik son anlattıkları da tuhaftı.

“Seni yine dağıttı desene.”

“Onu görüp, dağılmamak elimde değil. Ben onu çok sevdim.” derken sıkıntıyla vermişti aldığı nefesi.

“Sevdim değil Akay, çünkü hala çok seviyorsun. Bu senin için hiçbir zaman geçmiş zaman olmayacak.”

Doğru söze ne diyebilirdi ki... Karşısındaki kızın gözlerine, sözlerini onaylar bir şekilde bakmış ve artık gitme vaktinin geldiğini anlamıştı.

“Bugünlük bu kadar, gitsem iyi olacak. Yarın hemen antrenmana başlamalıyım.”

“Kafana bir şey takma ve hemen gidip dinlen.”

“Öyle yapacağıma emin olabilirsiniz.”

Giden adamın ardından bakarken aklındaki soru işaretlerine yenilerini eklenmişti. Üstelik Asel'i görme isteği de daha da artmıştı. Böyle güçlü bir

adamı süründüren bir kadın nasıl biriydi acaba? Sadece Akay'ın anlattıklarıyla tanıyordu. Birde kendi gözlemlese hiç fena olmazdı. O zaman her şeyi daha net olarak görüp, ona göre yardımcı olabilirdi genç adama. Sıkıntıyla iç çekişten sonra kapıyı kapatmış ve aklındaki türlü konularla mutfağa yönelmişti.

Gece karar verdiği şeyi yapacak, Akay'la özel yerlerine gidecekti. Oraya gitmek, yaşadıkları güzel günleri düşünmek terapi gibi geliyordu. Ama içinde çöreklenen acıysa her seferinde daha da artıyor, bir dahaki sefere gelmeyeceğim diye kendine söz verse de, yine de her ziyaretinde mutlak gidiyordu o küçük sahil lokantasına.

“Anne ben çıkıyorum.”

“Geç kalma, akşama mantı yapıyorum.”

“Tamam annem.”

Oraya Akay'la çok gitmiş olduğundan tanınmamak için her seferinde birazda gizlenerek gitmek zorunda kalıyordu. Yine elinden geldiğince kendini saklayarak girmişti içeri ve her zamanki masanın boş olmasıyla da rahat bir nefes alıp, hemen oturmuştu.

“Hoş geldiniz.”

“Teşekkürler.”

“Ne alırsınız?”

Bir şeyler yemek en son istediği şeydi. Yine de birkaç şey sipariş etmiş ve karşısındaki manzaraya dalıp gitmişti. Her şey nasılda aynıydı. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Hâlbuki ne çok şeydi değişen. Hayatlar, insanlar, imkânlar, mekânlar... Hepsi değişmiş, yepyeni yaşamlara adımlar atılmıştı.

“Müsaadenizle...”

Gelen garsonun getirdiklerini masaya yerleştirmesini izlemek bile eski günlerden bir anıyı getiriyordu. Akay yemeyi çok seven biriydi. Onunlayken masada küçücük bir boş yer kalmıyordu. O kadar çok şey sipariş veriyordu ki, sonunda onların nasıl olup da, bittiğine şaşırıp kalıyordu. Yine yle bir gündü aklına gelen...

“Bunların hepsini yiyecek misin?”

“Ne var ki?”

“Eğer söylerken bana gvendiysen, baştan hata etmişsin derim. Yazık boşuna israf...”

“Merak etme, hiçbiri boşuna değil.”

Bir saatin sonunda masadaki tüm yiyeceklerin bittiğine inanamıyordu.

“Akay...”

“Efendim bir tanem.”

“Doydun mu?”

“Yok hayatım daha tatlı yemedik. Knefeyi de yersem doyacağım sanırım.”

“Sanırım mı?” derken karşısındaki adama şaşkınlıkla bakıyordu.

“Tatlı olmadan olmaz. Midem doyduğunu tatlı gelince anlıyor.”

“Demek daha anlamadı.”

“Ne yaparsın geç anlıyor.” derken keyfi oldukça yerindeydi.

“Desene evlendikten sonra çok işim var.”

“Bak bunu düşünemedim.” derken geç kıza yüzündeki anlamı belli etmez bir şekilde bakıyordu.

“Neyi düşünmedin?”

“Sana bu özelliği gösterip, seni korkuttum. Halbuki nikahtan önce göstermeseydim iyi olurdu.” deyip keyifli bir kahkaha atmıştı.

Merakla beklediği sözler şaşırtmasına neden olurken, Akay’ın şen kahkahası ise bunu misliyle katlıyordu. “Gıcık ne olacak... Bende gerçekten bir şey diyeceksin sanmıştım.”

“Sen merak etme, ben her zaman sana yardıma hazırım hayatım.”

“Tabi sen kamptan, antrenmandan vakit bulabilecektin de...”

“Senin için her şeye vakit bulurum. Gerekirse az yerim. Ayrıca senin elinden zehir de olsa yerim.”

“Akay çok kötüsün.”

“Neden?”

“Duygu sömürüsü yapıyorsun. Senin az yemene hiç razı gelir miyim? Merak etme ben sana her akşam kocaman bir tencere makarna yaparım.”

“Her gün makarna mı?”

Yüzündeki hoşnutsuz ifade Asel’i gülümsetmeye yetmişti. “Neden beğenmedin mi? Hem merak etme bir gün peynirli, diğer gün kıymalı, öbürsü gün sebzeli... Yani her gün değişik yemiş gibi olursun.” dedikten sonra Akay’ın biraz önce attığı kahkahayı bu seferde kendi tekrarlamıştı.

“Keşke şu an ki yüz halinin fotoğrafını çekseydim.” dedikten sonra ona doğru uzanıp, ellerini yanaklarına koymuştu. “Sen hiç dert etme hayatım. Aşçılığımın çok iyi olduğunu evlendiğimizde sana ispatlayacağım.” deyip, sevgiyle dokunmuştu sevdiği adamın yüzüne.

Sevdiğinin karşılığı da yüzündeki elleri tutup, dudaklarına götürmek ve gözlerinin içine bakarak üzerine tüm sevgisiyle bıraktığı bir öpücük olmuştu.

“Seni seviyorum Asel.”

“Seni hala seviyorum Akay. Hem de daha da artarak.” derken o günden yine dönmüştü zorluklarla baş etmek zorunda kaldığı gerçek zamana.

Yanına gelen garsona künefe siparişini de verdikten sonra yine kendiyle baş başa anlarına dönmüştü.

“Buyurun.”

“Teşekkürler.”

Ağızına aldığı lokma başka bir anın ziyaretiyle kocaman olmuş büyümüştü.

“Hadi ama Asel bir lokma.”

“Akay ben künefe sevmem.”

“Denedin mi?”

“Denemedim ama sevmem.”

“İnsan denemediği şeyi nasıl sevmez Asel söyler misin?”

“Şerbet ve peynir... Bu ikisini yan yana düşünemiyorum.” derken yüzünü ekşitmişti.

“Peynir tuzsuz. Bu yüzden tatlı ve tuzlu bir arada diye düşünme.”

“Ama-”

“Senin modacı olduğuna inanamıyorum.”

“Konumuzun bunla ne alakası var.” derken gözleri de Akay’ın elindeki çataldaydı.

“Modacılar yeniliklere açık olur. Ama sen daha denemeden künefeyi mahkum edip, yasaklamışsın.”

“Akay nereden nereye geldin. İkisi hiç aynı şeyler mi?”

“Ne demek istediğimi gayet iyi anladınız Asel Hanım. Bu yüzden şunun tadına baksanız çok iyi olacak.” derken Asel’in şaşkınlıkla açılan ağızına elindeki çataldaki lokmayı bırakmıştı.

“A...kay...sen...”

“Çok güzel, değil mi?”

Ağızındaki tat yayılmaya başladığında Akay’ın haklılığı da çıkmıştı ortaya. Denemediği ve önyargılı yaklaştığı künefenin tadı gerçekten de hoşuna gitmişti. “Bir tane daha alabilir miyim?”

“Düşünmem lazım.” derken yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Yalvartacaksın, değil mi?”

“Aslında fena olmazdı ama kıyamam.” deyip, tekrar küçük bir parçayı daha yemesi için uzatmıştı.

Tekrar ana döndüğünde gözünden süzülen yaşlara engel olamamıştı. Her lokma ağzında büyüyor ama yemek için çaba gösteriyordu. Geçmişin izlerinden birini taşıyan lezzet, yaşanmışlıklara bulanınca nasılda tat değiştiriyordu. Künefenin tadından ziyade, ağızındaki hüznün kekemsiliğinden başka bir şey değildi. Tabağındaki son lokmayı da büyük emek vererek yedikten sonra hesabı ödeyip çıkmıştı.

Oradan ayrılmaya henüz hazır değildi. Deniz kenarına doğru yürüyüp, birlikte oturdukları banka yorgun bedenini bırakmıştı.

“Ben geldim yine. Özlediniz mi? Ben buraları çok özledim. Hem bu sefer o kadar çok haberim var ki size...”

Kimseye anlatamadığı her şeyi paylaşmıştı sahil kenarındaki kuşlarla, gelip giden dalgalarla...

“Yıllar sonra onu tekrar görmek gibisi yoktu. Her ne kadar bana çok acı gelse de, bunun güzelliğini inkâr edemem. Çok özlemişim onu. Size ne kadar özlediğimi anlatırdım ya, onu görünce gerçekten bunu anlatamadığımı hissettim. Çünkü tarifsiz bir duyguydu. Şimdi de anlatamayacağım gibi...”

Artık gitme vakti gelmişti. Annesine geç kalmayacağını sözünü verdiği için ağır ağır kalkmıştı oturduğu yerden. “Bir dahaki sefere kadar hoşça kalın...”

49. Bölüm

Bir haftanın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyordu. Daha yeni gelmiş gibiydi. Neyse ki bir haftaya kadar annesi ve babası gelecekti. Ayrılıkları bu sefer daha kısa olacaktı.

“Abla sizi çok özleyeceğim.”

Kardeşini kollarının arasına aldığı anda, gözlerinden akan yaşlara engel olamamıştı. Enes en zayıf noktalarından biriydi. Ondan bu kadar süre uzak kalacağını hiç düşünmemişti ama hayatın getirdikleri, planlananlar gibi olmamıştı. “Bende seni çok özleyeceğim bir tanem. Ama merak etme yazın hep birlikte olacağız.”

“Dayı...”

“Efendim dayıcım?” derken ablasının kollarından sıyrılmış, yeğenini almıştı kucağına.

“Sen de bizle gelsene...”

“Dayım benim okulum var.”

“Olsun, sen yine de gel.”

“Ama o zaman sınıfta kalırım.”

“Sınıfta kalmak ne demek?”

“Sınıfta kalmak, aynı dersleri tekrar okumak demek.”

“Aynı dersler mi?” Anlamaz ifadeyle dayısına bakıyordu.

“Yani arkadaşların tüm derslerini yapar bitirir ama sen yapamazsın. Sonrada arkadaşların büyür başka sınıfa gider, sen yine aynı sınıfta kalırsın.”

“Ama bende büyümek istiyorum. Küçük kalmak istemiyorum.”

“O zaman çok çalışmamız gerekir.”

“Sen çalış büyü, tamam mı dayıcım?”

“Tamam koçum.”

“Dayı, yine top oynayacak mıyız?”

“Oynarız tabi. Hem sen o zamana kadar antrenmanını iyi yap. Yemeklerini de güzelce ye. Güçlü ol.”

“Her şeyi yiyeceğim.” derken dayısının yanaklarına kondurmuştu öpücüklerini.

“Varınca hemen ara, bizi merakta bırakma.”

“Merak etmeyin annem. Hemen ararım.”

“Hadi kızım geç kalacaksınız. Anonsta yapılıyor.”

Vedalar hep hüznlüydü, yine böyle bir andı yaşadıkları. Giderken birçok kez arkasına bakmış ve gözlerinden akan yaşları silmişti. Oğlunun elini sıkı sıkı tutarken, bir kez daha ülkesinden ayrılmanın hüznünü yaşıyordu.

Ekstra izin için iki kat daha çalışması gerekmişti. Teknik direktöre yaptığı iyiliğin karşılığını vermek için canını dişine takmış ve maça kadar olan süreyi en iyi şekilde değerlendirmeyi bilmişti.

“Akay daha devam edecek misin?”

“Beş tur daha atsam iyi olacak.”

“Zaten yeterince çalıştın. Artık bıraksan iyi olur.”

“Hocam son beş tur...”

“Oğlum tamam izin verdim ama senden emin olmasam yapmazdım. Kendine de çok yüklenme.”

“Sağ olun hocam.”

Yine de kafasındaki beş turu atmış ve öyle girmişti içeri. Herkes düşünmüş ve çıkmaya hazırды.

“Akay patlama yapacaksın.”

“Onun patlamaya ihtiyacı yok. Zaten her maçta patlıyor.”

“Bak bu iyiydi.” derken Lionel, Sergio’nun havaya kaldırdığı eline vurmuştu.

“Bak senin bu çalışma azmin yüzünden, hoca bize de fazladan antrenman yazacak.”

“Ben gerekeni yaptım. Fazlasını da Akay yapsın.”

“O zaten yapıyor. Bu gidişle yaparken yalnız olmayacak.”

“Bu kadar istekliyseniz, hocaya söyleyeyim ekstra akşam antrenmanı koysun.”

“O zaman olacıklara katlanırsın.” deyip ellerindeki havluları Akay’a atmışlardı.

“Bundan hepinizin fikrime bayıldığınızı anlıyorum.” deyip keyifli bir kahkaha atmıştı.

“Akay en iyisi duşa gitmen, yoksa sonunu iyi görmüyorum.”

Arkadaşlarının takılmalarından sonra duşa girdiğinde gerçekten

yorgunluğun ne kadar yoğun olduğunu anlayabilmişti. Aklında olan direkt eve gitmek ve tembellik yapmaktı. En iyisi buydu.

“Heleeeen...”

“Çok mu özledin beni?”

“Bu kadar...” derken elleriyle de göstermeyi ihmal etmemişti.

“Bende seni bu kadar özledim.” Küçüğünün hareketlerini tekrarlayıp, keyifle gülümsemesini sağlamıştı.

“Nasılsın Helen?”

“Teşekkürler. Umarım tatiliniz iyi geçmiştir.”

“İyiydi.”

Geçirilen günlerin kısa özetinden sonra getirdiği hediyeği vermişti.

“Bu çok güzel.” derken elindeki ipek gömleğe beğeniyle bakıyordu.

“Beğenmene sevindim.”

“Teşekkürler.”

“Güle güle giyin.”

Valizlerde yerleştirildikten sonra dinlenmek için biraz uzanmıştı. Bedenen dinlenmeyi ruhen yaşayacağını sanmıyordu. Akli yapacağı İspanya seyahatindeydi. Bununla ilgili içindeki ikilemler artık düşünme sınırlarını geçmişti. Gidecekti buna kararı vermişti ama orada olabilecekleri düşünmek bile şimdiden gerilmesine yetiyordu. Tekrar Akay’la karşılaşma riskini aldığını biliyordu ama elinden gelen başka bir şey yoktu. En zor günlerinde yanında bulunan insanlara borçluydu. Tamam ondan bunu istememişlerdi ama yapması gerektiğinin bilincindeydi. Neyse ki, ailesi

gelip, Aral'la ilgilenecekti. Bir kez daha Akay'ın, onu görmesi fikrini düşünmek istemiyordu. Hayatta en çok istediği şeydi baba oğlun birbirini tanıması ama bunun için şu an zamanı değildi. Öğrenildiği anda olacaklar kalbinin teklemesine yetiyordu. Zaten elinden geldiğince ortalıklarda olmamaya kararlıydı. Böyle olunca da, Akay'la karşılaşma riskini en aza indirmiş olacaktı. Şu an için en iyisi her şeyi olurluna bırakmaktı.

Ev gibisi yoktu. Bir de evi ev yapan değerlere sahip olsa, çıkmak istemeyeceği tek yerdi. Ama şimdi sadece yalnızlığını yaşayabildiği gizli sığınağı gibiydi. Hayatın koşuşturması, bitmek bilmeyen özlemlerin hissettirdikleri, zorluklar karşısında sığınma duvarlarıydı. Kendini rahat kanepeye bıraktığında aklında sadece uyumak vardı. Zaten son günlerde kafası ve kalbi yeterince hararetli vakitler geçirmişti. Dinlenmek en çok istediği şeydi. Tabi bir de şu telefonu kapatmış olsaydı işte her şey çok güzel olacaktı.

"Efendim Lara?"

"O burada..."

"Lara kimden bahsediyorsun?"

"O diyorum..."

"Bu 'o'nun bir ismi yok mu?" derken yorgunlukla bir iç çekmişti.

"Soydan burada..."

"İyi ya işte, fırsat ayağına gelmiş."

"Çok komiksin Akay. Fırsatmış... Adamın beni fark ettiği mi var?"

"Sen öyle pısırik pısırik köşede durursan nasıl fark etsin?"

"Ne yapayım kendimi önüne mi atayım?"

"Kendini önüne at diyen mi? Sadece gerçek Lara'yı görmesine izin ver. O her seferinde gösterdiğin süklüm püklüm halini bir kenara bırak."

"Akay söz konusu Soydan olunca bende kablolar kısa devre oluyor. Ne olur buraya gel."

"Kızım ben gelip ne yapacağım?"

"Neticede tanıyorsun. Bir sohbet ortamı falan olur."

"Tanışıklığımız çok yakın değil. Gelince ne diyeceğim? Geçiyordum uğradım mı?"

"Onu gelene kadar düşünürsün. Lütfen..."

"Lara-"

"Sanki her zaman mı işim düşüyor? Lütfen gel Akay..."

"Tamam birazdan orada olurum. Sen de biraz sakinleşsen iyi edersin."

"Çalışırım..."

Kapanan telefondan sonra artık dinlenme hayal olmuştu. Lara'nın yardımına ihtiyacı vardı. Her zor anında yanında olan kıza bunu borçluydu. Hem Soydan'la, Lara'nın birbirine çok uyduğunu düşünüyor ve ikilinin birlikte olmasını da istiyordu. Bu konuda elinden bir şeyler gelirse yapacaktı. Aslında olaya direkt dahil olmayı tercih ederdi ama Lara'nın verdiğisi söz nedeniyle, sadece böyle küçük yardımlarda bulunuyordu. Halbuki bu anlar boşa geçen zamanlara dönüşüyordu.

"Hoş geldiniz Soydan Bey."

"Teşekkürler..."

"Her zamankinden mi?"

"Sizin güvecinizin üstüne tanımam. Yine aynısından alacağım ama birini bekliyorum. Birazdan gelir. Siparişleri o zaman veririz."

"Nasıl isterseniz..." dedikten sonra aklında gelecek kişinin kim olduğunun düşüncesiyle geçmişti mutfak tarafına.

Daha çok vakti olsa veya onun daha önce geleceğini bilse, kesin yemeği yeniden yapardı ama şu an yapılmışla yetinmek zorundaydı. Neyse ki, bugünkü yemekte çok güzel olmuştu. Mutfakta son kontrolleri yaptıktan sonra her şeyin hazır olduğuna karar vermişti. İçeri girdiğinde, gördüğüyse biranda tüm umutlarının bitmesine neden olmuştu. Soydan çok güzel bir kadının sandalyesine oturmasına yardımcı oluyordu. Üstelik gözlerindeki sevgiyi anlamak için çok dikkatli bakmaya bile gerek yoktu. Gördüklerinden sonra orada bacaklarının güçsüzleştiğini hissedip, kendini mutfağa zor atmıştı.

Neler hayal etmişti. Şimdi bunların ne kadar uzak olduğunun görüntüsünü görerek bunun farkına varmak çok acı olmuştu. Soydan'ın yanındaki kadın, erkeklerin tekrar tekrar bakacağı kadar güzel ve alımlıydı. Onun gibi bir adamın ilgisini çekme ihtimalini düşündüğü için kesinlikle bir aptaldı. Gözünden süzülen damlayı parmaklarıyla kurulayıp, kendine gelmek için derin bir nefes alıp vermişti. Acısını yaşamak için geceleri vardı. Şimdi işinin başında olması gerekiyordu. Güçlü olmalıydı.

"Kızım bana gel diyorsun, ortalıklarda yoksun."

Arkasından gelen ses, kendine telkin ettiği gücün anında tükenmesine yetmişti. Kendini onun kollarına bırakırken, biraz öncekinin aksine damlalar sakın değil, sağanak şeklini almıştı.

"Neler oluyor Lara?" Kollarındaki kadının hali endişelenmesine neden olmuştu.

"Akay o..."

"Lara sorun ne?"

"O..." cümlesini tamamlaması gereken sözcükleri bir türlü bulamıyordu.

"Lara... Bana bakar mısın?"

Güvenli kollardan sıyrılıp, birkaç adım gitmiş ve Akay'ın gözlerine bakmaya başlamıştı, ağlamanın verdiği kızarıklıkta gözleriyle. "Onun sevgilisi varmış." Bunu sesli dile getirmiş olmak bile genç kız için çok zor olmuş ve gözyaşları biraz önceki hızlarına yeniden dönmüştü.

"Şişşt, sakin ol! Nereden biliyorsun sevgilisi olduğunu?"

"İçeride oturuyorlar."

Gelirken çok dikkatli bakmamış ve mekandakileri de görememişti.

"Emin misin?"

"Ona bakışlarını gördüm." Burnunu silerken küçük bir kız çocuğu gibi çaresiz görünüyordu.

"Yanlış anlamadığına emin misin? İstersen kimmiş öğrenebilirim?"

"Hayır sakın!" derken panikle atılmıştı.

"O zaman sana nasıl yardım edeceğim?"

"Yanımda ol yeter."

"Gel buraya." diyerek genç kızı tekrar kucaklamıştı.

"Siparişlerini almam gerekiyor."

"Bırak başkası alsın."

"Kendim alacağım. En iyisi bu olur."

"Bu suratla mı?" diyerek kızarmış gözlerini işaret etmişti.

"Elimi yüzümü yıkarsam daha iyi görünürüm. Zaten birbirlerine bakmaktan bana bakacak halleri yok ya." derken içindeki acıya tezat bir gülümseme oturmuştu yüzüne.

"Nasıl istersen." diyerek arkadaşının omzuna dostça dokunmuştu.

"Yemekler burada. Sen de ne istiyorsan al. Bu kadar yol gelmene neden oldum. Hiç değilse karnını doyurayım."

Yüzünü yıkayıp, hafifte makyaj yaptıktan sonra az da olsa normal görünmeyi başarmıştı. Şimdi bu acı gerçekle yüzleşme zamanıydı. Ayakları içeri gitmemek için dirense de, yapacağı başka bir şey yoktu.

Tüm güler yüzlülüğünü takınıp masaya yaklaştığında genç bayana "Hoş geldiniz." demeyi başarmıştı. Sonrasında kalbinin ritmini bozduran adama dönüp "İsterseniz siparişlerinizi alalım." derken tüm gücünü kullanıp yüzündeki ifadenin değişmemesi için uğraşıyordu.

"Soydan ben kesinlikle güveç istiyorum."

"Nasıl isterseniz."

"Soydan devamlı buradan bahsediyor. En sonunda kıskandım geldim. Yaptığım hiçbir güveci beğenmiyor. Zaten onu anneme şikâyet etmeme az kaldı." derken karşısındaki adama kaşlarını çatıp bakmıştı. Sonrasında dönüp "Bana müsait bir zamanda tarifini vererseniz çok mutlu olurum. Tabi gizli değilse..." deyip tüm iyi niyetiyle cevap beklemeye başlamıştı.

Karşısındaki kızı gözlerini ayırıp, Lara'ya dikkatli bakmış ve küçük bir an yüzündeki ifade değişmiş, hemen kendini toparlayıp konuşmuştu. "Lara Hanım'ın güvecini ye. O zaman beni anlarsın. Zaten sonrasında beni şikâyet etme fikrini de unutacaksın. Çünkü yemekler aklını başından alacak." deyip, Lara'ya en güzel gülümsemesiyle bakmıştı.

"Teşekkürler Soydan Bey."

"Ama benim soruma daha yanıt vermediniz."

Soydan'ın kız arkadaşına yemek dersi verecekti. Bu nasıl garip bir ironiydi. Halbuki Soydan'a tüm yemekleri kendi hazırlamak isterken, başkasının yapacağı yemeklerde yardımcı olması isteniyordu. Kalbi bu duruma isyan etse de, dudaklarından "Ne zaman isterseniz..." kelimeleri dökülmüştü.

"Teşekkürler Lara. Gerçekten çabuk öğrenirim. Müsait bir zamanda hemen bu işe el atacağıma emin olabilirsin. Ama şimdi çok acıktım. Bu gaddar adam beni saatlerdir aç gezdiriyor."

“Beni şikayet etmek çok hoşuna gidiyor, değil mi?” derken karşısındaki kıza büyük bir sevgiyle bakmıştı.

“Yıllardır en büyük zevkim. Bundan kolay kolay vazgeçemem.”

Onların hallerini izlemek gittikçe daha zor geliyordu. Sonunda siparişleri alıp, içeri gittiğinde en yakın sandalyeye bedenini bırakmıştı. Gözlerinden dökülmeye hazır damlaları geri itmekse, çok zor olmuş olsa da başarmayı bilmişti. Tabi hain bir damla gitmeyi reddedip, yanağından aşağı süzölmüşü. Elinin tersiyle sildikten sonra derin bir nefes alıp verip, içerideki aşık çiftte yemeklerini hazırlamak için kalkmıştı.

Onun verdiği mücadeleyi izlerken, arkadaşının hali içine dokunmuştu. Neden sevenler sevdikleriyle olamıyordu? Neden hep âşık kalpler yara alıyordu? Kafasındaki düşünceleri bir kenara bırakıp, “Yardım ister misin?” diyerek yaklaşmıştı genç kadına.

“Fena olmaz.”

“Sana hayran kaldım.”

“Ben de kendime hayran oldum diyebilirim.” derken acıyla bakmıştı Akay’a.

“Ona öyle güzel bakıyor ki... Kırılmasından korktuğu nadide bir şeymiş gibiydi hareketleri...”

“Kendine boşuna acı çektirme Lara. Aslında bana kalsa, olayı baştan konuşurdum ama sen zaman dedin. Bazen beklenen zaman zor geliyor. Bazen de hiç gelmiyor. Bu elimizdeyken değerlendirmeliyiz.”

“Haklısın ama benimki baştan zaten olmazmış. Bunu anladım. Hadi beni bırak da, sen bir şeyler yiyebildin mi?”

“Yedim... Hem de bu kadar kısa sürede nasıl yediğime bile hayret ettim. Sen müthiş bir şeysin. İyi ki senin gibi bir arkadaşım var. Yoksa memleket hasreti çekerken, aç kalabilirdim. Hiçbir şeyin yokluğunu hissettirmiyorsun.”

“Bak Aynur Teyze bu söylediklerini duyarsa karışmam.”

“Sen söylemezsen duymaz.” dedikten sonra şüpheyle bakmıştı arkadaşına
“Söylemezsin, değil mi?”

“Düşünmem lazım.”

“Laaaa!..”

“Bana iyi davran Akay Demir. Zaten şu an dipteyim sondayım. Desteğe ihtiyacım var.”

“Gel buraya...” deyip Lara’yı kollarına almıştı “İyi olacaksın merak etme.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Öyle hissediyorum. Yani altıncı his diyelim.”

“Medyumluğumuz üstümüzde...”

“Ne yapayım kendime hayrım yok. Etrafıma hayrım olsun.”

“Biz böyle durursak, siparişler masaya gidemeyecek. Hadi iş başına...”

“Senin en büyük hayranınım genç bayan.”

“Zevzek...” derken biraz olsun gülmeyi başarmıştı.

“İşte böyle...”

“Soydan benim yemeği iki porsiyon yapsak fena olmaz.”

“Tamam.” Garsonu çağırmak için elini kaldırdığı sırada fikrini değiştirmişti.
“Ben direkt söylesem daha iyi olacak.” deyip, mutfak tarafına yaklaştığı anda açılan kapıdan gördükleriyle biranda yüzündeki ifade değişmişti. Hiçbir şey söylemeden masaya oturduğunda, biraz öncekinin aksine yüzüne bulutlu bir görüntü yerleşmişti.

“Söyledin mi?”

“İştahım kaçtı. Benim tabağımdan yersin.”

“Ne oldu ki?”

“Önemli bir şey değil.”

Dakikalar sonra siparişler gelmiş ve masa birbirinden güzel lezzetlerin ev sahipliğine erişmişti.

“Başka bir isteğiniz var mı?”

“Teşekkürler yok.” Sözleri yanlarındaki kıza bakmadan dökülmüştü dudaklarından.

“Afiyet olsun.” deyip, masadan ayrılırken, Soydan’ın yüzündeki hoşnutsuzluk ve sesindeki ilgisizlik içini acıtmıştı.

“Ben artık gitsem iyi olacak.”

“Soydan’ı görmeyecek misin?”

“Şimdi görürsem kalmam gerekir. Zaten bunun içinde gerek kalmadı. En iyisi gitmek. Zaten çok yorgunum. Şimdi kimseyi kaldıracak durumda değilim. Hele de birlikte yemek yiyen bir çifti.”

“Kusura bakma seni de yordum.”

“Keşke elimden bir şey gelseydi. Hem yorulmadım da. Üstelik birbirinden güzel yemeklerle de karnımı doyurdum.”

“Afiyet olsun. Görüşürüz...”

“Soydan şu Akay Demir, değil mi?” derken arkayı işaret etmişti.

Merih’in sşzleriyle dşndüğş anda birbirine gülşmsezen ikilinin haliyle karşılaşmıştı. Bu da zaten kaçaın iştahının şzerine tuz biber olmuştu. “Evet o.”

“Sen tanıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Sohbetine de doyum olmuyor.” derken genę adamın değişen ruh haline anlam veremez bir bakışla bakmaya başlamıştı.

“Hiç keyfim yok Merih. Bugşn beni bşyle idare et. Hadi yemeğini ye de kalkalım.”

“Hem beni buraya getirmek için onca dil dşk. şimdi de bu lezzetli yemekleri şylesine yememi bekle. Hepsinin keyfine vararak yiyeceğim. şzgşnşm...” derken meydan okur bir bakış atmıştı.

“Bazen ne kadar benzediğimizi unutuyorum.” derken křęřk bir gülşmsemi gelip geğmişti yşzşnden.

“Hatırlatmaktan bşyşk zevk duyarım.” deyip bir lokmayı daha ağzına atmıştı. Lezzet mşkemmeldi. “Biliyor musun, şvdüğşn kadar varmış. Lara Hanım’dan tarifleri almak şart oldu.”

“Beğenmene sevindim.” Sonrasında şnşndeki tabaktaki yemeklere dalıp gitmişti.

“Soydan istersen onları heba etme. Midem onları misafir etmekten bşyşk zevk duyacaktır.”

“Al şyleyse...”

Yenen yemeklerden sonra hesabı isteyen Soydan'ın isteği hemen oradan ayrılmaktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kafasındaki soru işaretlerini enine boyuna düşünmeliydi. Gelen hesaptan sonrada kapıya doğru yönelenmişlerdi.

“Soydan, ben Lara Hanım'a teşekkür etmeden şuradan şuraya gitmem.”

“Ama Merih-”

Sözleri duyduğu sesle yarım kalmıştı. “İyi akşamlar. Umarım memnun kalmışsınızdır.”

“Her şey çok güzeldi. En kısa zamanda tekrar geleceğime emin olabilirsiniz. Hem sözü de aldım. Öyle kolay kurtulamazsınız benden.”

“Her zaman bekleriz.”

“Gitsek iyi olacak.”

“Affedersiniz...”

“Önemli değil.” derken kelimeler sıkıntıyla dökülmüştü dudaklarından.

“İyi akşamlar...”

“Size de iyi akşamlar Lara Hanım.” Sözleri yüzüne bakma zahmetine bile katlanmadan söylemiş ve hemen kapıya yönelenmişti.

“Görüşürüz Lara...”

Genç kadının gülen yüzüne aynı içtenlikle bakmıştı.

Gidenlerin ardından bakarken karma karışık olmuştu. Zaten sevdiği adamı sevdiğiyle görmek yeterince zor olmuşken, bir de onun soğukluğuyla donmuştu. Tamam özel bir ilgi beklemiyordu. Zaten buna hakkı da yoktu. Böylesine bir umursamazlıkta ağır gelmişti.

“Ekrem sen ilgilenirsin. Ben bugün erken çıkacağım.”

“Merak etmeyin Lara Hanım.”

“Yarın görüşürüz. İyi akşamlar.”

Yorgunluk ve hayal kırıklığıyla harmanlanmış ruh haliyle yukarı yönlendiğinde, aklında sadece kalbinin ne kadar ağrıdığı ve bunu nasıl atlatacağının soru işaretleri vardı.

50. Bölüm

“Buna kendini mecbur hissetme Asel.”

“Bunu yapmam gerektiğini hissediyorum.”

“Kararlı mısın?”

“Sence...” derken karşısındaki adamın gözlerinin içine bakmıştı.

“Biliyor musun Rebecca çok haklıymış.”

“Hangi konuda?”

“Senin gideceğine o kadar emindi ki... Siz kadınlar anlaşılabilir varlıklarsınız. Acının üstüne gitmekten korkmuyorsunuz.”

“Keşke korkmuyor olsaydım. Ama inanılmaz korkuyorum.” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

“Her zaman yanında olduğumuzu bil.”

“Biliyorum... Teşekkürler...”

Ian'la yaptığı konuşmanın üzerinden bir hafta geçmişti. Hafta o kadar yoğundu ki, nasıl tamamlandığını bile anlayamamıştı. Ailesinin gelmesi, hazırlıklar derken göz açıp kapayana kadar deyiminin hakkını vermişlerdi ve şuan İspanya'daydı.

Kendisine özel bir daire ayarlayabileceklerini söyleseler de, otelde kalmak daha mantıklı gelmişti. Oğlunun olmadığı bir evde kalma fikri hoşuna gitmemişti. Zaten Aral'dan ayrılmak yeterince zor olmuştu. Ama onun iyiliği için en iyisiydi. Küçüğünün düzenini bozmak, gelişimi için iyi değildi. Tamam annesiz geçecek bir ayda çok hoş bir durum sayılmazdı. Neyse ki, ailesi yanındaydı. Onların Aral'a çok iyi bakacaklarını biliyordu. Bu da kalbindeki sıkıntıyı biraz da olsa gideren şeydi. Hem her gün görüntülü olarak görüşecekleri konusunda Aral'la anlaşma yapmışlardı. Üstelik istediği tüm hediyelerde dönüşte alınmış olacaktı.

Akay konusunu düşünmemek için büyük çaba harcamıştı. En iyi ihtimalle karşılaşmayacaklarına güvenmek isterken, içten içe onu uzaktan da olsa bir kez görmeyi diliyordu.

Tüm sıkıntılı durumlar birleşmiş İspanya'ya adım attığında çeşitli duyguların karmaşası içinde kalmasına neden olmuştu.

“Seni burada görmek çok hoş.”

“Teşekkürler Bayan Benz.” derken heyecanlıydı.

“Lütfen Rita deyin.”

“Rita...”

“Umarım her şey yolundadır. Beğenmediğiniz şeyleri asistanıma iletebilirsiniz. Rahatınız bizim için önemli.”

“Her şey çok güzel. Bu konuda sıkıntım olacağını sanmıyorum. Teşekkürler...”

Önceki tanışıklıklarının etkisi ve Rita’nın sıcakkanlılığı ikiliyi birbirine ısındırmıştı.

“Daha önce de deri üzerindeki çalışmaların hakkındaki düşüncelerimi belirtmiştim. Zaten seninle çalışmak istememdeki en büyük neden desem yeridir. Senin incelikli çalışmaların, tasarımlarımızı tamamlayacak. Ortaya çıkacak şeyleri şimdiden merak ediyorum.”

“Umarım beklentinizi karşılarım.”

“Buna eminim. Sonunda Ian’la karşı karşıya kalacağız gibi.” derken şen bir kahkaha atmıştı.

Karşısındaki kadının açık beğenisi ve üstü kapalı transfer teklifine küçük bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Tamam bir aylık bir çalışma programını kabul etmişti ama daha fazla risk alıp, burada kalmak büyük sıkıntıya neden olurdu. Hem Ian ve Rebecca’yla aralarındaki bağ, öyle kolay göz ardı edilecek gibi değildi. Onlarla birlikte iş yapmayı seviyor ve bunun devamını diliyordu.

Koskoca bir haftanın geçtiğine inanamıyordu. Tamam zor olacağını biliyordu ama bu kadar da olacağını düşünmemişti. Küçük Aral’la yapılan görüşmeler hem çok sevindiriyor hem de özlemini daha da artırıyordu.

“Anne özledim.”

“Ben de seni çok özledim bir tanem. Ama seninle anlaşmıştık. Bir aylık küçücük bir ayrılık olacak diye. Hem bir hafta sonra geleceğim. Sana da neler neler getireceğim.”

“İstemiyorum bir şey. Sen gel.”

“Geleceğim kuzum.”

Sema Hanım olaya dahil olma zamanının geldiğini anladığı anda konuşmuştu. “Ama anneyi üzmeyecektik.”

“Ama anneanne...”

“Hem biz senle yarın nereye gidiyorduk. Annene bunu söyleyecektik.”

Küçük çocuk duyduğuyla biranda değişmişti. “Anne biz nereye gideceğiz biliyor musun?” derken sanki biraz önceki üzgün ruh halindeki başkasıymış gibi neşeyle cıvılamıştı.

Onun ekrandaki gülen gözleri, özlemle yanan kalbine iyi gelmişti. “Nereye gideceksiniz kuzum?”

“Hayvanat bahçesine.”

Bu çocuk kesin veteriner falan olacaktı. Kaç kere gittiği halde, her seferinde ilk kez gidiyormuş gibiydi. “Küçük maymunu mu göreceksiniz?”

“Çitlembiği göreceğiz... Küçük kuzuyu da göreceğiz... Yılanları da göreceğiz... Hem ben hiç korkmayacağım.”

Aklına son gittiklerinde Aral'ın yılanların olduğu kısma çok yaklaşmak istemediği gelmişti. Sanki o günkü başkasıymış gibi, şimdi büyük bir rahatlıkla korkmayacağını söylüyordu. Çocuklar gerçekten ilginçti. Oğlu bunu her gün daha iyi anlamasına neden oluyordu.

“Korkmazsın tabi. Sen küçük korkusuz aslanımsın.”

“Aslanlara da gideceğiz...”

“Desene yarın çok güzel geçecek.”

“Evet. Hem piknik sepeti de götüreceğiz.”

“Ooo demek piknikte var. Güzelce eğlenin kuzum benim.”

Sonrasında küçük çocuk başlayan çizgi filmini izlemek için televizyonun başına geçince, anne kız karşılıklı ekranda kalakalmıştı.

“Sen merak etme o çok iyi. Tabi seni özlüyor ama bunun olacağını biliyorduk.”

“Öyle de annem, ondan ayrı olmak çok kötü. Kokusunu özledim. Burnumda tütüyor.”

“Kismet olursa bir hafta sonra göreceksin. Hadi bakayım işlerinin başına.”

“İyi ki varsınız annem.”

“Asıl iyi ki siz varsınız. Hadi kendine dikkat et. Aklın burada kalmasın. Her şey yolunda.”

“Sağ olasın annem.”

Kapanan ekrandan sonra bir müddet aynı yere bakmaya devam etmişti. Aral konuşmanın başındaki halini sürdürmüş olsa, şimdi en yakın zamandaki uçak için bilet arıyor olacağına emindi. Ama küçüğü yine onu şaşırtmış ve bir şey olmamış gibi planlarından bahsetmeye başlamıştı. Aklında oğlunun güzel yüzüyle tekrar çalışmalarının başına dönmüştü.

Genç kızın gözleri günlerdir aklından çıkmıyordu. Hayatında ilk defa sadece bir bakışla etki altına girmişti. Ne yazık ki, bu da olmayacak birine karşıydı. En yakın arkadaşının kız kardeşiydi Pırıl. Üstelik kendini de onun yanında yaşlı hissediyordu. Resmen abisi olacak yaşıydı. Aslında bu sadece düşünce değil gerçektir. Netice de Akay’la aynı yaşıydılar. Günlerdir sıkıntıyla iç çekiyor ama bir türlü ilerisi için olur bir yol bulamıyordu. Acaba Pırıl onun hakkında ne düşünmüştü? Bu da en çok

merak ettiği soruydu. Acaba bunun cevabını ğrenebilecek miydi? alan telefon düşüncelerine ara vermesine neden olmuştu.

“Bulut Bey bir hanım sizi görmek istiyor.”

“Kimmiş?” derken ruh halindeki sikkınlık sesine yansımıştı.

“Pırıl Demir...”

“Ne? Pırıl... Pırıl Demir mi?” derken oturduğu koltuktan ayağa kalkmıştı.

“Evet efendim, Pırıl Demir.”

“Hemen içeri al.”

Telefonu kapatıp, kendini sakinleştirmek için derin nefesler alıp vermişti. Birkaç dakika sonrada odasının kapısı açılmış ve günlerdir aklındaki kız içeri girmişti.

Abisi telefon edip, evinden bazı fotoğrafları alıp, Bulut’a götürmesini istemişti. Yol boyu duyduğu nedensiz heyecan, beklerken daha da artmıştı. Çok şık bir çalışma ortamıyla karşılaşmıştı. Her şey en ince detayına kadar hesaplanmıştı. Bunu anlamak için insanın bu işten anlamasına bile gerek yoktu.

"Bulut Bey sizi bekliyor."

"Teşekkürler."

Heyecan artık tavan yaptığı anda kapıya varmıştı. Sıkıntılı bir i çekişten sonra tıkladıp, açmıştı.

"Hoş geldiniz Pırıl Hanım."

"Hoş buldum."

"Buyurun şöyle geçelim." derken eliyle ikili kanepeyi işaret etmişti.

"Kusura bakmayın habersiz geldim. Sanırım abimle görüşmüşsünüzdür."

"Evet Akay bana fotoğraflardan bahsetmişti. Ama geleceğinizden bahsetmemiştir."

"Abim işte... Bana acil götürmem gerektiğini söylüyor ama size haber vermeyi unutuyor." derken çekingen bir şekilde gülümsemiştir.

Genç kızın yüzündeki tebessüm nefesini sıklaştırmaya yetmişti.
"Yoğunluktan kafası dağınık olmalı."

"Haklısınız."

Sonrası aralarında sessizlikle geçen dakikalar olmuştu. İkisi de konuşacak bir şey bulamamıştı. Aslında sormak istedikleri bir sürü soru olduğu halde, bunları sormak için nedenleri yoktu. Bu da ikisinin de dillerini lal ediyordu.

Sessiz dakikaların sonunu getiren Pırıl'ın çantasından çıkardığı fotoğraflar olmuştu. "Abimin size vermemi istedikleri."

"Teşekkürler." dedikten sonra genç kızın elindeki resimlere uzanmıştı. Aynı anda da ikilinin elleri birleşmiş, buna anında gözleri iştirak etmişti. Tarifsiz bakışlardan sonra ellerini çekmek gelmişti ikilinin aklına.

Ortamdaki tuhaf havayı dağıtmak için elindekilere bakarak konuşmaya başlamıştı genç adam. "Bunu dersi astığımızda çekti miştik" derken fotoğrafa dalgın bir şekilde bakmıştı.

"Sesinizde özlem var."

"Bazen büyümenin bize kattıklarını düşünmeden edemiyorum. Tamam şimdi istediğimiz şeylere sahip olma şansımız var. Ayrıca gezmek için ders asmamız gerekmiyor." derken genç kızın kalbinin kıpırtılarını artıran bir gülümseme ile bakmıştı.

"Ama ben hala öğrenciyim. Bazen dersleri asmam gerekebiliyor."

Kendi ders asma nedenleri aklına geldiği anda içinde de değişik duygular oluşmuştu. Daha önce hissetmediği değişik hislerdi uyananlar. "Okulu

başarıyla bitirmen için derslerine düzenli gitmelisin." derken içindeki yeni hislerin yönlendirmesindeydi.

Genç adamın biranda değişen ruh haline bir anlam verememişti. "Dersleri asmak sizde başarısızlığa neden olmamış." derken araştırır bakışlarla bakmıştı.

İşte buna cevabı yoktu. "Babam gibi konuştum. Kusura bakma."

"Baba gibiden ziyade abim gibi konuştun." deyip güzel bir şekilde gülümsemişti.

Abisiyle eş tutulmak sinirlerine hiç iyi gelmemişti. Onun abisi olmak gibi bir niyeti yoktu. Onu ilk gördüğünden beri kalbi bundan başka şekillerde atıyordu. En iyisi sohbeti değiştirmekti.

"Ben de yemeğe çıkacaktım. Müsaitsen birlikte çıkalım. Hem fotoğraflar içinde teşekkür etmiş olurum."

Normalinde kabul etmeyeceği bir teklife daha nasıl olduğunu bile anlamadan "Olur." karşılığını vermişti.

Geldikleri yerde siparişlerini vermişler, gelen yemeklerle birlikte keyifli bir sohbeta dalmışlardı.

"Abimden sizi hiç duymadığıma şaşıyorum."

"Elde olmayan nedenlerle ayrılmıştık. Ayrılıklar insanları ister istemez uzaklaştırıyor. Neyse ki, uzun bir aradan sonra tekrar görüşme şansı elde ettik. Bazı dostlukların üzerinden yıllar geçse de yerleri dolmuyor."

"Sanırım abime en yakın hep Ersin oldu. Bazen derim yaşıma kadar tanışmışlıkları var diye."

"Ersin..." derken duygularının sesine yansımaya engel olamamıştı.

Karşısındaki adamın konuşmasındaki tınıdan alması gereken mesajı almıştı. "Sanırım ondan çok haz etmiyorsunuz"

"Haksız sayılmazsınız. Yıldızımız tutmamıştı."

"Abim için önemli biri. Ama benimde yıldızımın tutmadığı biri diyebilirim."

Genç kızla aynı şeyleri düşünmek hoşuna gitmişti. "Aynı fikirde olmamız ilginç."

"Abimle birçok konuda birlikte çalıştılar. Şu an gerçekten sayılı menajerler arasına girmiş durumda. Yetenekli biri."

"Yetenek konusunda sözüm yok. İkna kabiliyeti mükemmel. Akı kara diye kabul ettirecek kadar yetenekli. Sanırım frekans meselesi."

Sohbet sonrasında da devam etmiş ikisi de saatlerin nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ayrıldıklarında ikisi içinde çok güzel bir gün olarak haneye yazılmıştı.

"Hafta sonu en çok sana güveniyorum."

"Boşa çıkarmayacağım hocam."

"Bu La Liga'nın en önemli mücadelesi. Son zamanlarda yaşadığımız aksilikler kimseyi yanıltmasın. Her zaman üstünlüğümüz devam ediyor. Bunu tekrar göstermenin zamanı."

Tüm takım olarak tek düşünceleri önlerindeki Real Madrid maçı olmuştu. Aslında kampa alınmak iyi de olmuştu. Son günlerde evde kafayı yiyecek hale gelmişken, gününün tamamını çalışmaya ayırmak en iyisiydi. Zaten en büyük rahatlama yöntemi de fazladan antrenmanlar. Teknik direktörün konuşmasından sonra herkes soyunma odasına geçmişse de, o biraz daha kalmanın derdindeydi. Önündeki toplara içindeki tüm karmaşıklıkla yükleniyordu.

"Daha devam edecek misin?"

"Biraz daha buradayım."

Fransa'dan döndüğünden beri eskisi gibi değildi. Bazı şeyleri aştığını

sanırken bunun sadece yanılsama olduğunun acı bir farkındalığındaydı. Asel yine gelmiş ve hiç gitmediği yere büyük bir özlemi yerleştirmişti. Yıllar boyu atlattığını sandığı tüm karmaşalar yeniden hortlamış ve günlerini belirsizliğe boğmuştu. Akli ona oyunlar oynarken, önündeki topa odaklanmak zordu ama zor işlerde ondan sorulurdu.

"Sanırım hep burada olacaksın." deyip, elini kalbinin üzerine koyduğunda, yüzüne de acı bir gülümseme yerleşmişti. Halbuki her şey nasılda değişik olabilirdi. Şimdi mutlu bir evlilikleri ve bir sürü çocukları olurdu. Bunun düşüncesi bile kötü ruh halini kenara itmeye yetiyordu. Ah birde gerçek olabilecek bir şey olsaydı. Fakat her şey sadece hayallerdi. Bunun ötesi yoktu.

Bu düşüncelerle sıraya dizdiği toparla birbiri ardı şut denemelerine geçmişti. Her bir topa vuruş, içindeki bir düğümü çözüp, kalbine rahatlama getiriyordu.

Saate baktığında şaşırmadan edememişti. Bu kadar olmuş muydu? Halbuki sanki on dakika geçmiş gibiydi. Gerçek olan ise iki buçuk saattir sahada olduğuydu. Soyunma odasında aldığı duştan sonra arkadaşlarının yanında almıştı soluğu.

"İnsan bir merak eder."

"Seni mi?"

"Tamamda tek merak edilmeyecek adam sensin yaşlı kurt. Yoksan kesin sahadasıdır." deyip keyifle gülümsemişti Jordan.

"Hiç dersimi almıyorum. Sizinle konuşanda suç." deyip genç adama yan gözle bakmıştı.

"Hadi alinganlığı bırak. Bugünkü menü çok iştah açıcı."

"Zayıf yönümden vurdun." deyip masadaki yerini almıştı. Yemekler söylendiği kadar vardı. Bu da kaybettiği enerjiyi yeniden kazanması için çok iyiydi.

"Senin burada olduğunu duyduğumdan beri gelmek için fırsat kolluyordum."

"Kimden duydun diye sormuyorum bile." derken keyifle gülümsemişti.

"Helen'le tanışmama vesile olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Onunla tamamlandığımı hissettim desem sence abartmış olur muyum?"

"Olmazsın. Bunu ona da söyledin mi?"

"Yakınına geldim ama daha söyleyemedim." deyip iç çekmişti.

"Bence söylemelisin. Buna ihtiyacı var. Ama lütfen onu üzme."

"Onu üzme mi? Bu aklımın köşesinde bile yok. Tek isteğim onunla bir gelecek."

"Durumunu biliyorsun. Hayatı hep yalnızlıkla geçmiş. Yıllarca bunun sıkıntısıyla mücadele etmiş."

"Her şeyi konuştuk. Yetimhane günlerini, sonrasında hayata tutunmak için verdiği mücadele... Ben onun sahip olmadığı ailesi olmak istiyorum."

"Helen benim için çok önemli. Umarım gerçekten çok mutlu olursunuz."

Sonrasında sohbet daha çok işlerle ilgili bir hal almıştı.

"Burada olmamın nedeni sensin desem yeridir Huan."

"Ben küçük bir adımım. Asıl her şey senin yeteneğinle alakalı. Rita yetenekten anlar. Seni kaçırmayacağına emindim. Burada olduğuna göre bunda da yanılmamışım."

"Bunun geçici olduğunu biliyorsun."

"Rita kararlı bir kadındır. Seninle çalışmaya devam etmek isteyeceğine eminim."

"Öyle olsa bile benim Ian'lara verilmiş bir sözüm var. Her zaman

sözlerimin arkasındayımdır. Zaten Ian'ın da onayı olmasa buraya gelmezdim." deyip karşısındaki adama gülümsemişti.

"Aslında buraya gelişimin iki nedeni daha var." diyerek söze başlamıştı genç adam.

"İki neden?"

51. Bölüm

"Kulüp için yapılan çalışmalar çok ilgi görüyor. Bu da haliyle yöneticilerin iştahını kabarttı. Önümüzdeki yıl içinde çalışma yapmak için şimdiden sizinle konuşmak istiyorlar. Sen burada olduğun için konuyu direkt sana getirdim. Sen Bay Darwell'a da iletirsin."

Tekrar kulübe gitmek ve Akay'la karşılaşma riski biranda gerilmesine neden olmuştu. Bir yanı inanılmaz bir özlemle onu görmek isterken, Akay'ın oğlunu görmüş olması yüzünden korkusu had safhaya çıkmıştı. Kararsızlık içinde ne yapacağını bilemez bir halde karşısındaki adamın yüzüne bakakalmıştı.

"Memnun olmadın mı?"

"Şey... Yok teklif çok güzel. Ben Ian'la görüşünce sana haber veririm." derken ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"İkinci şey neydi?"

"İki hafta sonra geleneksel bir parti var. Senin de aramızda olmanı çok

isteriz. Hem Santiago'nun özel davetlisisin."

"Davet mi?" Sözlere endişeyle çıkmıştı. Daha biraz önceki olayı atlatamadan bir başkasıyla baş başa kalmıştı.

"Santiago özellikle gelmeni istediğini belirtti. Hatta dedi ki "Umarım bu yaşlı adamı kırmak gibi bir düşünce içinde olmaz." Ayrıca çok ısrar ettiğini de söylememi istedi."

O adama karşı içinde hoş duygular vardı. Kendini anlayan ve yanında bazı şeyleri rahatça konuşabildiği ender insanlardandı. İçinden bir ses oraya gitmelisin diyordu. "Normalinde kabul etmezdim ama işin içine Santiago girince durum değişti. O güne bir gelelim bakalım." derken gitmenin kendisi için iyi mi kötü mü olacağının endişesini hissetmeye de başlamıştı.

"Kabul etmeme lüksün yok desem."

"Ben de sana kısmet derim." deyip gülümsemişti.

"Kısmet?" derken şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Yani 'bakarız'ın değişik bir versiyonu."

"Sanırım anladım. Hadi bana müsaade. Seni gördüğüme inan çok sevindim."

"Ben de..." dedikten sonra vedalaşıp ayrılmışlardı.

Odasına çıktığında kafası da allak bullak bir haldeydi. Neden her şey onu Akay'a götürüyordu? Halbuki ondan uzak durmalıydı. Tamam da olaylar buna izin vermiyordu ki... Konuyu Ian'a açması gerekiyordu ama öncesinde kararını vermeliydi. Bunun için biraz kendini dinlemeye ihtiyacı vardı. Ama hain kalbi çoktan kararını açıklamıştı. Onu son gördüğü günün anısı hala canlıydı. Ne demişti genç adam...

"Merak etme. Seni tekrar öpecek değilim. Bunu ancak rüyanda görürsün. Dediğim gibi hepsi küçük bir gaflet anıydı."

Onda bittiğinin başka bir göstergesini yaşamışlardı o anda. Bu yüzden tekrar karşılaşmaktan neden bu kadar korkuyordu ki... Akay zaten onu istemediğini belirtmişti. Yaptığı yakınlıkların hepsi de, yıllar önce kırılan

kalbinin intikamıydı. Bu intikam son görüşmelerinde de yeterince alındığına göre endişelenmesine neden yoktu. Her şeyi olurluna bırakmak en iyisiydi. Hem böylece o da Akay'a hala güçlü bir şekilde ayakta olduğunu gösterebilirdi.

Aslında aklından geçenlerin sadece onu görmek için kendine verdiği izni haklı gösterme çabası olduğunu kalbinin derinlerinde biliyordu. Ama bunu itiraf etmek çok zordu.

Aldığı kararla Ian'ı aramış, karşıdan gelecek sese odaklanmıştı. Kaç kez çaldığı halde telefon açılmamıştı. Tam kırmızı tuşa eli gittiği anda nefes nefese bir ses gelmişti.

"Asel..."

"Neredeyse kapatıyordum."

"Telefon salonda, bense odadaydım. Ancak gelebildim." deyip derin bir nefes alıp vermişti.

"Sorun yok değil mi?"

"Yok her şey yolunda. Sen söyle bakalım neler yapıyorsun?"

"İşler yolunda. Rita'yla yaptığımız çalışmaların taslaklarını sana göndereceğim. Bakalım ne düşüneceksin?"

"Bakmama bile gerek yok. Çok seveceğime eminim."

"İltifatınız için çok teşekkürler Bay Darwell." derken keyifle gülümsemişti. "Yine de siz çalışmalarını bir görseniz iyi olur."

"Tamam gönder. Hem Rebecca'nın da aklı dağılmış olur."

"Bana iyi olduğunu söylemiştin."

"İyi ama son günlerde daha da panik yapmaya başladı."

"Onunla konuşsam iyi olurdu."

"Şimdi uyuyor. Ona konuşmak istediğini söylerim."

"Aslında seni başka bir konuyu görüşmek için aramıştım."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun değil de..."

"Neden sesinde hoşnutsuzluk geliyor?"

"Huan'la konuştum. Kulüp yeni bir iş için görüşmek istiyormuş."

Asel'in durgunluğunu anlamıştı. Tekrar Akay'la karşılaşmanın sıkıntısıydı genç kadını bu hale getiren. "Bu konuda seni zorlamak istemiyorum. Nasıl istiyorsan öyle hareket edebilirsin. İstersen bu konu için başka birini görevlendirebilirim."

"Bu benim için kaçmak olur. Bazı şeylerle yüzleşmem lazım. Görüşmek için gideceğim."

"Nasıl istersen. Her zaman yanında olduğumuzu bil."

"Sen de kendini bırakma. Her şey çok güzel olacak. Rebecca'ya selam."

"Teşekkürler Asel."

Telefonu kapattıktan sonra dalgın dalgın karşısına bakmaya başlamıştı. Onu bir daha görmeyeceğini söylediği her seferin tersi oluyordu. Kulübe gittiğinde büyük ihtimalle tekrar karşılaşma ihtimali olacaktı. Zaten orada karşılaşmalar davette karşılaşmaları içten bile değildi. Çok güçlü olmaya ihtiyacı vardı. Neyse ki iki gün sonra oğlunu görmek için gidecekti. Şu an ihtiyacı olan tek şey onun varlığıydı.

Sonunda beklenen maç günü gelmişti. Gün sakın başlamış ama maç saatinde heyecan seviyesi en üste çıkmıştı. Isınmak için çıktıkları sahada taraftarın inanılmaz tezahüratıyla gün daha da güzelleşmişti.

"Hadi hepinize güveniyorum. Sahaya çıkın ve kendinizi gösterin."

Bu sözlerin ardından tek kelime daha etmeden sahada yerlerini almışlar ve kıyasıya mücadele başlamıştı.

"Ve gözler bir kez daha El Clasico'da. Real Madrid ile Barselona, Kral Kupası'nın ardından bu kez La Liga'da karşı karşıya geliyor. Günlerdir hakkında konuşulan yorumlar yapılan maçın sonucu merak konusu. Sahada yerlerini alan takımlar hakemin başlama düdüğünü bekliyor. Ve maç başladı sayın seyirciler."

Futbol severleri ekran başına toplayan heyecanlı karşılaşma başlamış ve ataklar birbiri ardına geliyordu. Her iki takımda galibiyeti kazanmak için varını yoğunu ortaya koyarken, izleyenler için keyifli bir futbol sunuyordu.

"Evet sayın seyirciler araya atılan pasta defansın arkasına sarkan Lionel topu tam doksana gönderdi. Durum 1-0"

Taraftarların tezahüratlarıyla stat inliyordu.

"Atılan gol tarafları daha da ateşledi diyebiliriz. Real Madrid ataklarını sıklaştırdı. Evet yeni bir atak daha. Barselona'nın atağını kesen Real tüm hatlarıyla hücumla kalktı. Ricard'ın attığı ortayı karşılayan Santos durumu 1-1'e getirdi."

Atılan golle birlikte bu seferde Real taraftarları takımlarına desteği en üst seviyeye çıkarmış, ortamdaki ses muazzam bir hal almıştı.

"Akay Demir kuvvetli markaj altında. Bu da hareketlerini kısıtlıyor. Ama maç bitmeden onun da söyleyecekleri olacaktır diye düşünüyoruz. Evet hakem ilk yarıyı bitiren düdüğü çaldı."

Takımlar soyunma odasının yolunu tuttuğunda hepsi tekrar sahaya çıkıp, işi sonuçlandırmanın derdindeydi. Dakikalar sonra da bu istekleri için sahadaydılar.

"Akay Demir'in markaj altında zor tutulacağını söylemiştik. İkinci yarıda fırtına gibi bir Akay izliyoruz. Andrew'in ortaladığı topa yetişen Akay klasik vuruşlarından birini daha yaptı. Ama kalesinde devleşen Martin Bareth bu şutu da yakalamayı başardı."

Geçen dakikalar herkesin heyecanını artırmıştı. Son dakikalara gelindiğinde sonucun berabere olacağı yönündeki hislerde ön plandaydı.

"Nicholas'ın kestiği topu önünde bulan Lionel, topu ayağında bekletmeden ileride kendini unutturan Akay'ı gördü. Attığı depar inanılır gibi değil. Evet Akay topla buluştu. Önünde onu durduracak kimse görünmüyor. Sol ayağının içiyle vurduğu top için bu sefer Bareth'in yapacağı bir şey yok. Gooooool!"

Tüm tribünler ayağa kalkmış ve takımları için bağıırıyordu.

"Maçın skoru Barselona 2 - Real Madrid 1."

Soyunma odasında herkesin neşesi en üst seviyeye çıkmış, anın güzelliğini yaşıyorlardı.

"O nasıl goldü öyle?"

"Lionel sağ olsun. O olduktan sonra forvetin işi çok kolay."

"Hadi ama sende iyi vurdun. Zaten o topu iğne deliğinden ancak sen geçirirdin."

"Şanslıydım."

"Doğru kesin kokusunu almışsındır yaşlı kurt..." diyerek kahkaha atmıştı Jordan.

"Şunu başımdan alır mısınız? Yoksa gerçek bir kurt olmaya karar verebilirim."

"Seninle de hiç uğraşılmıyor. Boşuna demiyorum yaşlı diye. Bak hiç espriden anlamıyorsun." diyerek Akay'a bilmiş bir bakış atmıştı.

"Jordan hemen duşa yoksa..."

"Tamam. Tamam... Bazen hepinizin yaşlı olduğunu unutuyorum." deyip keyifle gülümseyerek duşa geçmişti.

"Bunu kutluyor muyuz?"

"Nicholas sende ne kutlama meraklısıymışsın. Elana hala turnede mi? Bak geldiğinde sonun kötü olur."

"Kendi korkaklığınız yüzünden gelemeyecek olmayasınız?"

"Kim ben mi?"

"Tamam tüm takım gidiyoruz." Carls eğlencenin devamı için kaptanlığını konuşturmuştu.

Aral doğduğundan beri ayrılmamışlardı. İlk defa bu kadar uzundu ayrılık. Nasıl zor gelmişti. Araba evin önünde park ettiği anda inmiş ve direkt koşar gibi yönlenmişti evin merdivenlerine. Kapının açılmasını beklemek bile işkenceden farksızdı.

Kapıyı açan annesine büyük bir özlemle sarılmıştı. "Anneem..."

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk. Aralım nerede?"

"İçeride..."

Sonrasında tek söz gerekmemiş, genç kadın soluğu salonda almıştı. Dedesiyle oturan Aral annesini gördüğü an sevinç çığlığını basmıştı. "Anneeee..."

"Kuzum.." deyip kucakladığı oğlunu göğsüne bastırırken, saçlarının kokusunu da içine çekiyordu. Nasıl özlemişti bu kokuyu. "Bir tanem benim..."

"Özledim seni..." Kafasını geriye çekip konuşan oğlunun gözleri dolu dolu olmuştu. Aynı kendinin de birbiri ardı yaşları akıttığı gibi.

"Bende özledim hayatım." deyip tekrar bastırmıştı göğsüne.

Onların bu hali Yılmaz Bey içinde Sema Hanım içinde tarifsizdi. İkisinin birbirine düşkünlüğünü hep görmüşlerdi ama ilk kez böylesine özlemle kavrulmuş bir halde hissediyorlardı.

Sonunda oğluyla kucaklaşmasını bitirmiş ve babasına dönüp, sarılmıştı.

"Bana sıra gelmeyecek sanmıştım."

"Affedersin baba... Ben... Şey..."

"Af dilemene gerek yok kızım. Sen annesin." diyen Yılmaz Bey halden anlar bir gülümsemeye bakmıştı.

Helen'in de katılmasıyla ortam tamamlanmıştı.

Küçük Aral annesinden uzak olduğu zamanlardaki tüm yaptıklarının özetini geçip, hiçbir bilgiden eksik kalmamasını sağlamıştı.

"Çok eğlenmişsin..."

"Hem de çok..." derken küçüğün gözleri ışıldamıştı. "Ama sen yoktun." derkense gözlerde yine nemler oluşmuştu.

Oğlunu tekrar kucaklayıp "Çok az işim kaldı bir tanem. Sonra hiç ayrılmayacağız." diyerek onun özlemle yanmış kalbini iyileştirmeye çalışıyordu.

"Yine gideceksin..."

"Ama hemen geleceğim. Hem sen de dedenlerle gezeceksin."

"Seni özlüyorum."

"Bende çok özlüyorum. İşlerimi hemen bitirmek için her şeyi yapacağım küçük kuşum."

Yatma vakti gelmiş, herkes odasına çekilmişti. Küçük Aral annesinin koynunda yatacak olmasının verdiği sevinçle havalara uçmuştu.

"Sen uzaktayken kimseyi üzmedim."

Yanında uzanmış oğlunun bilmiş konuşmaları nasıldaydı masumdu. Onun her türlü mimiği, sözü kalbinin ihtiyacı olan sevgiyi sağlıyordu. Onun sesini dinlerken elinde olmadan da gözyaşları dökülmeye başlamıştı. Neyse ki oğlu konuşmasına dalmıştı.

“Aferin kuzum.”

“Derslerimi de yaptım. Okulda oyunlar oynadık. Sonra ben Terry’e gittim. Öğretmenim-” Küçük çocuk biranda yüzüne gelen damlayla yatakta doğrulmuş ve annesinin gözyaşlarına şahit olmuştu. “Ağlıyorsun...” derken kendi sesi de ağlamaya yakın çıkmıştı.

Bir kez daha oğluna gözyaşlarıyla yakalanmıştı. Böyle bir hatayı nasıl yapabiliyordu. Elleri hemen gözlerine gidip “Ağlamıyorum bir tanem. Uykusuzluktan gözlerim yaşardı.” diyerek şansını denemeyi seçiyordu.

“Ağlamıyor musun?” derken küçük elleri yanaklarındaki ıslaklığı silmekle meşguldü.

“Yok ağlamıyorum. Uykum geldi. Senin gelmedi mi?” derken kocaman bir gülümseme için tüm enerjisini harcamıştı.

“Hemen uyuyalım.” deyip biraz önce sildiği yanaklara sulu öpücükler bırakmaktan geri kalmamıştı.

Oğlu tekrar kollarındaki yerini alınca, sıkı sıkı sarılmıştı. “İyi geceler kuzum.”

“Sana da...” dedikten sonra tüm sevgisiyle annesinin özlediği sıcaklığına bıraktı küçük bedenini.

Parti olanca hareketliliğiyle sürerken, herkes eğlenceye bırakmıştı kendini.

“Hala bu kadar enerjiyi nereden buluyorsun?” Jordan’ın hala dans edebilmesinin şaşkınlığıyla konuşmuştu Akay.

“Gencim, olacak o kadar.”

“Duyanda bizleri ihtiyar sanır.”

“Bana göre öyle sayılırsınız.”

“Hatırlatın da yarın idmanda bu sözlerinin doğruluğunu test edelim.”

“Büyük bir zevkle.” derken arkadaşına imalı bir gülüş atmıştı Carls.

“Gözümü korkutamazsınız.” Jordan tüm takıma meydan okumuştı.

“O zaman görürüz, korkuyor musun korkmuyor musun?”

Arkadaşlarının birbirine takılmasına keyifle katılmıştı. Artık yorgunluk sinyalleri veren vücudu gitme vaktini bildiriyordu. “Hadi ben kaçtım.”

“Bu saatte mi?”

Arkadaşının sözü gülümsetmişti. “Saatine baksana.”

“Ben saat taşımam.”

“Belli oluyor. Yoksa şu an saatin iki olduğunu görürdün.”

“Sanırım en yaşlımız Akay’mış ne dersiniz?” deyip bir kahkaha atmıştı Jordan.

“Senin kadar genç olmadığım doğru ufaklık.” dedikten sonra yüzünde derin bir gülümseme oluşmuştu.

“Ufaklık?”

“Bizler yaşlı olduğumuza göre, olsan olsan sen de ufaklık olursun.”

“Beni sinir etmek hoşuna gidiyor, değil mi?”

“İşte şu suratı görmek hoşuma gidiyor.” deyip şaşkınlıkla bakan yüzü işaret etmişti.

“Artık evine gitsene ihtiyar...” Son kelimenin üstüne yaptığı vurguyla

birlikte bu sefer imalı bakış sırası ona geçmişti.

“İyi atak. Aferin ufaklık. Bu ihtiyarın yatma vakti geçti.” deyip arkasında eğlenmeye devam eden arkadaşlarını bırakmıştı. Tabi Jordan’ın son sözleri de gülümsemesini derinleştirmişti.

“Yatmadan önce bir bardak süt içersen daha rahat uyursun ihtiyar...”

Tekrar onlara dönmeden elini yukarı kaldırıp, selam işareti yaparak çıkış kapısına yönelmişti.

Arkadaşlarının dediği ne kadar da doğrudu. Kendini olduğundan yaşlı hissediyordu her geçen gün. Bunun tersi için bir çabası yoktu zaten. Her gün bir öncekinin aynısıydı. Geçip gidiyor, ardında ise koskoca bir boşluk bırakıyordu. Halbuki saatler önce çok önemli bir galibiyet almışlardı ama onun bile sevinci ancak birkaç saattti. Sonra yine yalnızlığıyla baş başa kaldığı evineydi yolculuk. Kapının önünde arabasını beklerken arkasındaki iki gencin konuşmaları da kulağına geliyordu.

“Şunun yerinde olmak isterdim. Ün, para, kadınlar...”

Aynı anda arabası da gelmişti.

“Şu arabaya baksana kim bilir ne kadardır?”

Gelen arabaya binip hareket ettiğinde kafasında hala gençlerin sesleri vardı. “Ün, para, kadınlar...” Haklıydılar arabası çok pahalıydı, futbolla ilgilenen herkesin tanıdığı biriydi, sayamayacağı kadar parası vardı, bu yaşına kadar hayatından bir sürü kadın geçmişti. Ama bunların hiçbirisi onu mutlu etmeye yetmemişti. Sıradan bir insan olup, kalbindeki kadınla hayatını geçirmek ve hayalini kurduğu çocuklara sahip olmak... Tek isteği buydu. Bu da hayalden öte bir şeydi. Evinin önüne geldiğinde yine dağılmış ve toplayacak kişiye hasretti...

52. Bölüm

Bu sesler nereden geliyordu... Deprem mi oluyordu da yatak böyle sallanıyordu... Sanırım daha uyanamamıştı.

“Kalksana anne...”

Uykulu gözlerini sonunda aralamayı başarmıştı. İşte her şeyin nedeni yatağın üstünde zıplamaya devam ediyordu. Oğlunun sabah enerjisine hayranlıkla bakarken, kafasını iki yana sallayıp, uyanmak için gözlerini tekrar kırptırmıştı.

“Hadi anne... Anneannem börek yaptı.”

Şimdi oğlunun enerjisinin nedeni de belli olmuştu.

“Hem de peynirli.”

Yatağın üzerinde zıplamaya devam eden oğlunu ayağından tuttuğu gibi yanına çekmişti. “Anneeee...”

Oğlunun kıkırtılarını duymak kadar güzel bir şey yoktu. “Efendim küçük kuzum.”

“Ama ben-”

“Evet söyle.” derken bir yandan da birbiri ardı öpücükleri yüzüne konduruyor ve konuşmasına fırsat vermiyordu.

“Ben-”

“Dinliyorum bir tanem.”

Sonunda küçük çocuk konuşmayı başarabilmişti. “Karnım açıktı.”

“Tamam hadi kalkalım. Sen içeri geç, ben giyinip hemen geliyorum.”

“Ama abuk ol.”

“Beş dakika...”

Oğlunun ardından dediğı gibi beş dakikada hazırđı. Tabi bunu başarmak için inanılmaz bir efor sarf etmiş ve nefes nefese kalmıştı. Mutfağı yaklaştığında ise muhteşem börek kokusu karnında zil çalmasını sağlamıştı.

“Anne harikasin.”

“Özlemişsindir dedim.”

“Hem de nasıl.” derken eli de tabaktaki küçük bir parçaya uzanmıştı.

“Kenardan tırtıklamayı bırak da, masaya geç.”

“Ama böyle yemenin keyfi hiçbir şeye değışilmez.”

Geçtikleri masada büyük bir iştahla kahvaltılarını yapmışlardı. Günlerdir bu kadar güzel bir kahvaltıya hasret midesi bayram etmişti. Aslında kahvaltıyı güzel yapan, sevdikleriyle birlikte olmasıydı. Sonunda biten yemek faslından sonra ortalık toplanmış ve oğluyla oturmaya başlamıştı.

“Yine mi Pepe?”

“Ama bu bölüm çok güzel.”

Oğlu için katlanabileceğı şeylerin sınırı yoktu. Bu yüzden keyifle ekranın karşısına kurulup, oğlunun yanında yerini almıştı. Gözleri ekranda, eli ise oğlunun saçlarının arasında dalıp gitmişti.

Dakikalar sonra Pepe’nin bitiş müziğıyle birlikte oğlu da normale dönmüştü. Tamam kendide çocuk olmuş ve bir sürü güzel çizgi filmi bayılarak izlemişti. Ama şimdiki çocuklar ekrana sanki daha da odaklanıyor gibiydi. Çizgi film kanallarında bazı programları görünce çok şaşırdığı olmuştu. Kendi zamanında her şey güzel çizimlerle ekrana taşınıyordu. Şimdi bazı çizgi filmdeki karakterler gözlerini kocaman açmasına neden olacak kadar tuhaftı. Acaba çocuklar onları nasıl bir ruh haliyle izliyorlardı. Neyse ki Pepe öğretici bir programdı da, bazı şeyler için endişelenmek

zorunda kalmıyordu. Ayrıca oğluyla belirli saatlerde televizyon izleme konusunda anlaştıklarından, kúçúđú de buna uyarak onun endişesini en aza indiriyordu.

Gúnún kalanını da sevdikleriyle beraber geçirmiş ve akşamı nasıl getirdiğini anlamamıştı. Halbuki onlardan uzakta gúnlr hiçte böyle çabuk geçmiyordu. Ayrıca ertesi gún dónmesi gerekiyordu ama oğlunu nasıl bırakacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kúçúđú yine çok kızacaktı ama söz verdiği gibi gitmesi gerekiyordu.

“Neden gitmen gerekiyor ki?”

Dalgınlığı oğlunun sorusuyla dağılmıştı.

“İan Amca’na söz verdim bir tanem. Büyükler sözlerini tutarlar.”

“Ben onunla konuşsam... Annem gitmesin desem...”

“Azıcık daha ayrı kalacağız. Sonra hiç ayrılmayacağız.”

“Söz mü?”

“Söz kuzum. Bir daha sensiz hiçbir yere gitmem.” derken ođlunu kollarının arasına almıştı. Bu ayrılık ikisi içinde dűřündűđünden zor olmuştu.

Uyuyana kadar devamlı konuşmuştu kúçúk Aral. Sonunda yorgunluk onu esir almış ve kendini uykunun kollarına bırakmıştı. Genç kadın ondan ayrı kalacağı gúnlrde ihtiyaçı olacak kokuyu ciğerlerine çekerken, kollarıyla da sımsıkı sarılmıştı yaşamının en önemli varlığına.

“İyi uykular bir tanem.”

Sabah sabah alacaklı gibi kapıyı çalanda kimdi... Eliyle gözlerini ovuşturarak yürürken, kapıdan gelen seste artmıştı.

"Nihayet..."

Arkadaşının kendini kenara itip, rahat tavırlarla içeri girmesine henüz uyku sersemliğinden kurtulmamış gözleriyle bakıyordu. "Lara rüyada mı gördün?"

"Sana iyilik yapanda kabahat. Dünkü maç yüzünden çok yorulmuşsundur, üstelik kaç gündür tesislerdeki yemeklerden bıkmışsındır diye sana kahvaltılık getireyim. Senin tavrına bak..."

"Börekte var mı?" derken genç kadının elindeki poşete kaymıştı gözleri.

"Hem de peynirli. En sevdiğinden." dedikten sonra çıkış kapısına doğru yönelmişti. "Ama gitsem iyi olur. Rahatsız ettim sanırım."

"Yok canım ne rahatsızlığı. Sen masayı hazırla ben hemen geliyorum."

"Seni çıkarıcı... Börek olmasa beni kapı dışarı mı edecektin?"

"Böyle bir durum söz konusu olmadığına göre, konuşmakta anlamsız."

"Hadi bugünlük affedildin. Ama bir dahaki sefere gelirken düşüneceğim. Tabi böreklerde düşünecek." derken Akay'la uğraşmanın keyfine varıyordu.

"Laraaaa!..."

"Hadi git elini yüzünü yıka da uykun açılsın. Yoksa börekler senin çenen yüzünden soğuyacak."

Lara arkadaşının arkasından masayı güzelce hazırlamış, Akay'ın gelmesiyle de kahvaltıya başlamışlardı.

"Seni çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

Düşünür gibi yapıp "Sanırım onlarca kez..." diyerek bakmıştı.

"O zaman az söylemişim. Hatırlat da bunu telafi edeyim." dedikten sonra bir dilimi daha midesine göndermişti.

"Zevzek ne olacak..."

"Saban sabah bana kahvaltı hazırlamak için gelmenin nedenini öğrenebilecek miyim?"

Neden? Kendide tam olarak bilmiyordu ki... Soydan'la olan son olaydan beri onu görmemişti. Tamam adamın sevgilisi vardı. Artık onu aklından çıkarması gerekiyordu ama hain kalbi bunu bir türlü anlamıyordu. Eskisi gibi her an onu düşünmek ve onunla ilgili hayallerine devam etmek istiyor bu da hiç iyi gelmiyordu. Elde edemeyeceği bir adam için kalbinde devleşen sevda çok büyüktü. Bunu nasıl yok edecekti en ufak bir fikri yoktu. Sabaha kadar yine onu düşünmüştü ve artık Soydan defterini kapatması gerektiğini biliyordu. Nasıl unutulacağını öğrenmeye ve dertleşmeye ihtiyacı vardı. Bunun için en iyi yerde kuşkusuz Akay'ın yanıydı.

"Soydan..." diyerek yüzündeki acı çeken ifadeyle bakmıştı arkadaşına.

Onun tek bir isme yüklediği tüm duygu yoğunluğunu almıştı. Kendisi de yıllardır Asel'le yatıp kalkıyordu. Bu yüzden de direkt gözlerinin içine bakarak "Keşke elimden bir şey gelebilseydi." diyebilmişti.

"Kalbim acıyor, hem de çok fazla. An geliyor nefes alamadığımı hissediyorum. Düşüncelerim birbirine karıştı. Başkasına ait birini düşündüğüm içinde kendime kızıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum." diyerek sıkıntılı bir şekilde iç çekmişti.

"Sanki bu ağrı hiç geçmeyecek, nefesim normale dönmeyecek gibi. Tanımadığın, bir şeyler yaşamadığın birine bu hislerin normal mi diyebilirler, bunda da sonuna kadar haklılar ama ben farkında olmadan Soydan'ı kabullenmişim. Kalbim onunla dolmuş. Hiçbir şey paylaşmadığım bir adama nasıl bu kadar aşık olmuş olabilirim aklım almıyor..." dedikten sonra gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

Akay biranda gelişen olayla şaşırmış olsa da, hemen arkadaşının yanına gitmiş ve kollarına almıştı. "Şişt sakın ol! Hepsi geçecek..."

"Sen... Sen nasıl yaptın? Onsuz ol...maya na...sıl dayandın?" derken bir hıçkırık boğazını tıkamıştı.

Yapabilmiş miydi? İşte yıllardır bu soruyu soruyordu kendine. Asel'den sonra sadece anı yaşar olmuş, gelecek için hiçbir düşünce barındırmamıştı. Aslında hiçbir şey geçmiyordu. Sadece zamanı gelince yeniden ortaya

dökölmek üzere, kitli kapılar ardına gizleniyor, hatırlamayı gerektirecek küçük bir atakla kendini hemen gösteriyordu. Yıllardır unuttum diye kendini kandırdığı kadın karşısına çıktığından beri aklında başka hiçbir şeye yer bırakmıştı.

Düşünceleri Lara'nın sözleriyle bölünmüştü. Kendini kollarında olduğu adamdan geriye çekip "Biliyorum... Benim durumum seninkiyle aynı değil. Sizin yaşanmışlıklarınız vardı. Ama ben hiçbir şey yaşamadığım halde, onunla çok hayal kurmuşum. Şimdi de tüm hayallerim kaybolmuş, içim boşalmış gibi hissediyorum."

Kendini geri çekip, gözlerine duyacaklarına olan ihtiyaçla bakan kadına yöneldiğinde, acı bir gülümseme gelmiş kurulmuştu yüz hatlarına. "Asel'in benim için ne demek olduğunu sanırım en açık konuştuğum kişisin. Asel... Etrafımdaki kimseyle paylaşamadığım yaram... Kalbimde sonsuza kadar hüküm sürecek sahip... En güzel günlerimi yaşadığım kadın... Tam olduğumu hissettiğim diğer yarım..." Sözlerini derin bir iç çekiş kesmişti.

"Asel benim için yaşamdı. Ben onunla yaşamaya başladığımı hissetmişim. Boşluktaki hayatıma giren kanatsız bir melekti. Sözlere dökemeyeceğim kadar güzel anlarımız oldu. Ta ki o güne kadar... Bana ayrılmak istediğini söylediğinde, kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissettim. Sanki bir daha ben olmayacaktım. Aslında olamadım da... Ondan sonra ben hiç tamamlanmadım." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Biliyorum bunları söyleyerek seni daha da üzüyorum. Yaşadığın acı hiç geçmeyecek gibi hissetmene neden oluyorum. Ama gerçeklerim bunlar. Onu unuttum sandığım anda çıktı karşıma ve tekrardan geldi kuruldu gönlüme. Bu haldeyken sana unutacaksın diyemem. Eğer içinde hissettiklerin gerçek bir sevdanın hissiyatlarıysa, maalesef hep seninle olacak. Sadece onunla yaşamayı öğreneceksin. Nefes alacaksın ama bu ağzında keskin bir tat bırakacak. Ama biliyor musun kalbindeki gerçekse hiçbir zaman bunu yaşamamış olmayı dilemeyeceksin. Karşılıksız olsa da, iyi ki yaşadım diyeceksin ve..." elini kalbinin üzerine koyup "...onu hep burada taşıyacaksın. Uzakta olsa bile senin bir parçan olacak. Sen hep onla olacaksın. Tek farkla, bu sadece ruhsal bir birliktelik olacak."

Karşısındaki adamın konuşurken zorlanması ve yüzündeki derin acı... Bunu gördüğü an onu üzdüğü için pişman olmuştu. "Sana o günleri hatırlattığım için üzgünüm Akay. "

"Üzülme Lara. Bunlar benim gerçeklerim. Yıllardır her nefes aldığım an benimleler. Birinin hatırlatmasına gerek olmadan en ufak aralığı değerlendirmeyi biliyor bu sinsî duygular." deyip arkadaşını rahatlatmak için gülümsemeye çalışmıştı.

"Sanırım hayatım boyu senin anlattığın gibi bir aşkın hayalini kuracağım. İnsan böylesi bir aşkı nasıl elinin tersiyle itebilir bunu aklım almıyor. Ne dersin bize onları unutturacak birilerini bulabilecek miyiz?"

"Kendim için bu umudu yitireli çok oluyor. Umarım senin için her şey daha güzel olur."

Duygularının yoğunluğuyla bazı şeyleri düşünmeden kendini buraya atmıştı. Akay'ın yarasına tuz basacağı o an aklına gelmemişti. Şimdi genç adamı nasıl bir duygusallığa ittiğini görebiliyordu. Halbuki ondan bazı şeyleri çok dinlemişti. Belki de buydu onu buraya getiren, içindeki acıyı dökmesini sağlayan. "Sen de mutlu olacaksın. Buna tüm kalbimle inanıyorum." diyerek karşısındaki adama gülümsemişti.

Mutlu olması için tek birine ihtiyacı vardı. Onu istemeyen... Hayatından sonsuza kadar çıkmış olan... "Kismet... Şimdi daha iyi misin?"

"Kalbim hala aynı ama elden bir şey gelmez."

"Zamana ihtiyacın var. Sonra bu ağırlar biraz daha az acı verecek."

Arkadaşını daha fazla üzmemek için tüm enerjisini toplayıp konuşmaya başlamıştı. "Öyle olsa iyi olur. Yoksa bugünkü gibi iş asmaları yapmaya devam edersem, işsiz güçsüzde kalacağım."

"Bak buna izin veremem. Sonra bana kim sevdiğim yemekleri yapacak. Sen merak etme ben buna asla izin vermem."

Gözlerindeki derin minnetle arkadaşının yanına yaklaşmış ve kendini bekleyen kollara bırakmıştı bedenini. "Sanırım seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeylerdendi."

İki arkadaşta kalplerindeki özlemleri gerilere iterek kendilerini bekleyen güne adım atmıştı. Hayat her ne kadar istedikleri gibi olmasa da, devam ediyordu. Sorumluluklar vardı, bunun bilinciyle zaten ayakta olmayı gerektiren.

Yine yalnızlığın hüküm sürdüğü otel odasıındaydı. İki hafta... Sadece iki hafta... Oğlundan ayrı bunun dışında bir gün daha fazla değildi. Bunun içinde elinden geldiğince her konuda hızlı hareket etmeli ve gerekli tüm işleri biran önce halletmeliydi. İki gün sonra Barselona kulübüyle görüşmeye gidecekti. O güne kadar elindeki bazı işleri yoluna koymalıydı. Rita'yla da fikir alışverişi yapması gerekiyordu. Yaptığı çizimlerde eksiklik olup, olmadığını görüp, ona göre sıradaki adımlara geçmeliydi. Ama bunun için öncelikle aklını biraz sakinleştirmeliydi. Hala oğluyla yaptığı duygusal ayrılığın etkisindeydi. Küçüğünün gözyaşları hala kalbini parça parça ediyordu.

"Ah bir tanem her şey senin için." Sözleri gözlerinden akan yaşlarla yıkanmıştı.

Oğluyla yaptığı konuşmadan sonra birazda olsa kendine gelebilmişti. Küçük Aral, aralarındaki mesafelere inat, yine annesinin tüm sıkıntısını almayı bilmişti. Şimdi bu aldığı pozitif enerjiyi işlerine yansıtma zamanıydı. Geçen saatler bu düşüncesini gerçekleştirdiğinin kanıtı gibiydi. Telefon çalmasa daha da devam edecek gibiydi.

"Efendim Rita?"

"..."

"Teşekkürler. Evet, acil bir işti. Gitmem lazımdı."

"...."

Tamam yarın orada olurum."

"..."

"Görüşürüz..."

Kapanan telefonun ardından rahatlamıştı. Kimseye Aral'ı anlatmamıştı. Bu

yüzden de gidişini ani bir şeye dayandırmak daha mantıklıydı. O an midesinden gelen sesler, uzun zamandır aç olduğunu belli edip, isyan sinyalleri göndermeye başlamıştı.

* * *

Kafayı yemek üzereydi. Ne yapacağını bilmemenin sıkıntısını ilk kez böylesi yoğun yaşıyordu. Kalbindeki kırıltıları anlamlandırmaya çalışırken, derinlerden gelen bir özlem çekiyordu. Yıllarca hayatının kadınına beklemiş, onu gördüğü anda tanıyacağına emin olmuştu. Evet tanımıştı ama bunun en yakın arkadaşının kardeşi olacağını düşünememişti. Arkadaşlar arasında yazılı olmayan kurallardandı arkadaş kardeşine yan gözle bakmamak. Bu düşüncesinden birine bahsetse, sen çok fazla Yeşilçam filmi izlemişsin der gülüp geçerdi. Belki yanlış düşünüyordu ama sonuç buydu. Pırıl'a karşı özel şeyler hissediyor olsa da, onun abisi yaşındaydı. Genç kızın kendisine bunun dışında bakmasına imkan bile yoktu. Fakat kalbi bunun olması için büyük bir mücadele içine girmeyi seçmişti. Belki geçen günkü görüşme olmasa her şey daha kolay olabilirdi. Bu düşüncelere yine cevabı kendi veriyordu. "Olabilir miydi?" Gözlerine gelen görüntü bunun tersini yüksek sesle bağırmaktan geri kalmıyordu.

Rita'yla görüşme düşündüğünden de iyi geçmişti. Bu da gitme vaktinin planladığı gibi gelişeceğini gösteriyordu. Aral'la yaptığı konuşmada güzel geçmişti. İçindeki bu pozitif hava, şu an kendini otelin dört duvarına hapsetmesini istemiyordu. Üstelik günlerdir doğru düzgün üç adım atmamıştı. En iyisi zaten kısa olan mesafeyi yürüyerek gitmekti. Hem arabayla kaçırıldığı güzelliklere daha yakından da bakmış olurdu. Dışarı adımını attığı anda havadaki bulutlar dikkatini çekmiş olsa da, yine de yürüme planından vazgeçmeyecekti. Etrafını inceleyerek, gördüğü ilginçlikleri kafasına yazdığı yürüme serüveninde ilk damla burnuna düştüğü an, tekrar gökyüzüne kafasını çevirdi. Biraz öncekinden daha fazla bulut vardı ve... Aynı anda yağmur olanca şiddetiyle bastırmıştı. Göz gözü görmeyecek deyiminin hakkını veriyordu. Adımlarını hızlandırmış olmasına rağmen, daha mesafe vardı. En iyisi en yakındaki bir yere girmektir. Hızla girdiği restoranda yağmurdan kurtulmuştu.

"Bienvenidos"

Resmen iliklerine kadar ıslanmıştı. Üzerinden damlayan sulara bakarken kulağına gelen sese dönmüştü. Genç bir kadını karşısındaki.

"Excuse me. I don't speak Spanish."

"No problem. I'll give you a towel."

Karşısındaki kadının teklifi şu an tam ihtiyacı olan şeydi. Yüzündeki minnet dolu ifadeyle "Thank you so much. " diyerek gülümsemişti.

"Bilmediğin yerlerde neden yürümeye çalışırsın ki... Şu halime bak. Buraları da ıslattım." diyerek kendi kendine yakınmaya başlamıştı.

Daha birkaç adım atmamış olan genç kadın yüzündeki derin gülümsemeyle arkasını dönmüştü. "Türk müsünüz?"

Yere damlayan suların etrafta oluşturduğu küçük birikinti yüzünden kendini mahcup hissettiği için düşünceleri de belli bir noktaya toplanamıyordu. Bu yüzden ne Türkçe konuştuğunun ne de karşısındaki kişinin Türkçe sorusunu anlayamamıştı. "Efendim?"

"Türksünüz."

"Evet..." derken karşısındaki kişinin kendiyle aynı dili konuştuğunu anlamış ve şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Bende Türküm. Gerçekten güzel bir tesadüf. Tabi ıslanmamış olmanız daha iyi olurdu." Sonra aklına gelmiş gibi mahcup bir yüzle "Affedersiniz konuşmaya daldım size havlu getirmeyi unuttum. Müsaadenizle..." diyerek yürümeye başlamıştı.

O kadar yer arasında memleketinden olan birinin olduğu yeri seçmek şans olsa gerekti. Yüzündeki gülümsemeyle elleri saçlarına gitmişti. Toplu olan saçı, yağmurla birleşince epey ağırlaşmıştı. Tokadan kurtulup açık bırakınca kafasında resmen büyük bir rahatlama hissetmişti.

"Evet geldim."

Genç kadının uzattığı havluyu alıp "Teşekkürler. Zahmet oldu." dedikten

sonra saçındaki suyu kurulamaya başlamıştı. "Gerçekten kötü yakalandım."

"Sabah hiç yağacak gibi durmuyordu. Biranda bozdu."

"İşlerimi bitirdikten sonra biraz yürüyeyim demiştim. Yanlış günü seçmişim. " derken karşısındaki kadının samimiyetine gülümseyerek karşılık vermişti.

"İş için mi buradasınız?"

"Evet." derken elindeki havluyla yaptığı işe devam ediyordu.

"Pardon konuşmaya daldık kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Lara... Lara Selam."

"Memnun oldum. Bende As-" Arkasından duyduğu ses cümlesini tamamlamasına izin vermemişti.

"Lara diğer kutuları kaldırmamı ister misin?"

53. Bölüm

Elinde havlu donup kalmıştı.

"Onları hallederiz. Sen elindekileri bırak da buraya gel."

"Ne oldu çok heyecanlı görünüyorsun?"

"Türkler her yerde diyenler boşuna dememiş. Bak arkadaş da Türk." derken karşındaki kıza gülümsemişti.

"Öyle mi?" Lara'nın yanına gelip, söylediği kişiye baktığı anda öylece kalakalmıştı. "Asel..."

İkilinin birbirine bakışı ve Akay'ın ağzından çıkan isim biranda aklında şimşekler çaktırdı. "Sanırım birbirinizi tanıyorsunuz."

İlk kendini toplayan ve konuşan Akay'dı. "Eskilerden bir yüz..."

"Eskilerden derken..."

"Boş ver Lara... Konuşmaya değmez." deyip karşısındaki kıza odaklanmıştı. O an ne kadar ıslanmış olduğunu görmüştü.

Akay'ın sözleri ve bakışından sonra ıslaklık sorun olmaktan çıkmıştı. Sanki küçücük bir şehirdeymiş gibi yine dönmüş dolanmış ve onunla karşılaşmıştı. "Şey... Ben gitsem iyi olacak. Size-"

"Bu halde gidemezsin, önce kurulan!"

Önceki sözlerin şokunu atlatmadan genç adamdan duyduğu şeylerle kalakalmıştı. "Gidip gitmemek benim sorunum. Sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum." derken karşısındaki adama meydan okur şekilde bakıyordu.

Akay'ın kırıcı şeyler söylemesini engellemek için atılmıştı Lara "Bence de şimdi gitmeseniz iyi olacak. Önce bir yağmur dinsicin."

"Ben-"

"Lütfen... Israr ediyorum."

Karşısındaki kadının iyi niyetle yaptığı teklife hayır diyememişti. "Size de zahmet veriyorum. Kusuruma bakmayın lütfen."

"Bak üzülüyorum. Ne kusuru. Size yeni bir havlu daha getirsem iyi olacak. Buyurun şöyle geçin."

Akay'ın delici bakışlarının altında, genç kadının gösterdiği yere geçerken "Teşekkürler." demeyi zorda olsa başarmıştı. En iyisi ona bakmamaktı.

Genç adam yukarıya havlu getirmek için yönelen Lara'nın yanında almıştı

soluğu. “İçmesi için sıcak bir şeyler ver. Bünyesi çok zayıftır. Böyle havalar onu kötü etkiler. Sanki bilmiyormuş gibi birde tepeden tırnağa ıslanmış. Bunun aklı nerede acaba...” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Duyduklarının şaşkınlığıyla yanındaki adama hayranlıkla bakıyordu. “Onun için çok endişelisin. Keşke o da bunu bilseydi...”

“Sadece insanlık. Bunu başka yere çekme!”

“Bana karşı dürüst olabilirsin. Neticede her şeyi biliyorum. Rahat ol.”

“Artık gidip şu havluyu getirsen diyorum...” derken sinirle bakmıştı.

Yüzündeki gülümseme ile karşısındaki adama bakıp tekrar hareketlenmişti. “Sende içeri söyle sıcak bir şeyler göndersinler.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi dönmüş ve muzip bir gülümseme ile “Neyi sevdiğini iyi biliyorsundur.” demeyi ihmal etmemişti.

Akay bakışlarındaki uyarıcı tonla “Havlu...” diyerek genç kadına gözleri ile ilerisini işaret etmişti.

Lara’nın ardından mutfak tarafına geçtiğinde geçmişten bir günün ziyaretiyle baş başa kalmıştı.

"Asel aklını mı kaçırdın?"

"Sen de telefonlarıma cevap verseydin."

"Şu haline bak ya!"

"Ne varmış halimde?"

"Hiiiç ne olacak... Resmen üstündekilerle havuza girmiş gibisin."

"Dışarıdaki yağmuru gördün mü sen?"

"Gördüm tabi. Akıllı olan kimse bu havada dışarı çıkmaz."

"Sen bana akılsız mı demeye çalışıyorsun?" derken yan gözle bakmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey demeye çalışmıyorum. Bu kılıkla durmaya devam edersen hasta olacaksın."

"Merak etme bana bir şey ol-" aynı anda ardı ardına gelen hapşırıklar sözünü kesmişti.

"Belli belli.."

"Sen beni böyle kapıda tutmaya devam edecek misin?"

"İnsanda akıl mı bıraktın?"

"Buraları da ıslatacağım. Üzgünüm." derken küçük yavru bir kedi gibi bakmaya başlamıştı.

"Saçmalama Asel! İstersen her tarafı suya boğ. Bekle hemen havlu getiriyorum."

Birkaç dakika içinde gelmiş ve saçlarındaki suları kurulamaya başlamıştı.
"Sen bana aklımı mı kaçirtacaksın?"

Anlamaz gözlerle "Neden ki?"

"Bünyen zayıf olduğu halde nasıl bu havada dışarı çıktın?"

"Geldiğimden beri aynı şeyi söylüyorsun. Sen de telefonuna baksaydın. Kaç kere aradım biliyor musun?"

"Antrenmandan geldikten sonra uyumuş kalmışım." derken biryandan da geç kızın saçlarıyla uğraşmaya devam ediyordu. "Şu üstündekileri de çıkarsan iyi olacak."

Elleri hemen kıyafetlerine gitmişti. "Ne münasebet."

"Asel sana üstündekileri önümde çıkar demiyorum."

"Ama ben-"

"Asel içeri geçip, oradan bir şey giyer misin?" Sesi uyarır tonda çıkmıştı.

Beklerken, camın kenarında yağan yağmuru izlemeye başlamıştı. Bu kız

nasıl bu yağmurda dışarı çıkmıştı? Bunu düşünse de bir yandan da onun tarafından merak edilmenin güzelliğini yaşıyordu kalbi. Yoksa haber alamıyorum diye bu kadar yolu gelmek akıl karı değildi.

"Bunlar çok büyük oldu."

Duyduğu sese yavaş yavaş döndüğünde karşısında kendi eşofmanlarıyla duran kızın görüntüsüne hayranlıkla bakıyordu.

"Akay şu halime baksana..." derken büyük gelen eşofman üstünün kolunu yukarı kaldırmıştı.

Birkaç adımda yaklaştığı kızın uzun dediği kollarındaki fazlalığı katlayarak yok etmişti. "Şimdi oldu mu?"

"Hı... hı..."

Sonrasında daha fazla dayanamayıp genç kızı kollarının arasına alıp "Seni seviyorum bir tanem." deyip alnına sıcak bir öpücük bırakmıştı. "Haydi gel sana sıcak bir şeyler hazırlayalım. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Aslında kuşburnu fena olmazdı."

"Kuşburnu... "

"Bir şeye mi bakmıştın Akay Abi?"

"Cenk kuşburnu çayı var mı?"

"Olması lazım. Bir dakika..." Birkaç dakika sonra kilerden elinden paketle çıkmıştı genç adam. "Varmış."

"Lara'nın bu tedarikçiliğine bayılıyorum."

"Hazırlamamı ister misin?"

"Sen işine bakabilirsin, ben hallederim."

Karşısındaki çift ne kadarda yakın görünüyordu. Çok da güzeldi. Birbirlerine bakışlarındaki derinliği anlamamak ise imkânsızdı. Acaba bu kız, Akay'ın kız arkadaşı mıydı? Bu düşünce bile kalbindeki sızının artmasına yetmişti.

"Şunu iç."

Önüne konan kupa, biranda sıçramasına neden olmuştu. Kupanın içindekini görünceyse gözleri, genç adamın gözleriyle buluşmuştu.

"Lara içmen için gönderdi."

"Şey... Teşekkürler."

"Şu yağmurda yürümek sence akıl işi mi?"

"Ben yürümeye başladığımda yağmur yoktu."

"Yağmur yok olabilir ama bulutlar bunu belli etmişti."

"İşte geldim." Lara elindeki havluyu uzatmıştı.

"Size de zahmet verdim."

"Bak bir daha zahmet, kusur dersin bozuşuruz."

"Affedersin. Çay için teşekkürler."

"Çay?" Karşısında Akay'ın göz işaretiyle anlamıştı olayı. "Şey... Önemli değil. Afiyet olsun. Soğutmadan iç."

"Akay sen içecek bir şey ister misin?"

"Zaten yeterince yedim içtim." Akay sanki bilinçli yapıyormuş gibi Lara'ya daha yakın davranıyordu. "Ellerine sağlık." deyip daha da yakınına çekmişti genç kadını.

"Akay ne yapıyorsun?" Sözleri yanındaki adamın duyacağı fısıltıdaydı.

"Sonra Lara..."

Elindeki kupadan ara ara kafasını kaldırırsa da, ikisinin yakın halini görmemek için çok fazla bakmak istemiyordu.

"Kısa süreli bir gezi mi?"

"İş için geldim. Kismetse iki haftaya döneceğim."

"Gelmişken gezin derim."

"Bugün öyle yapayım dedim ama kismet olmadı." derken karşısındaki kadının gülümseyen yüzüne aynı şekilde bakmıştı.

"Şanssız bir gün olmuş."

"Evet öyleydi."

İkilinin samimi sohbetini, içindeki duyguları belli etmeyen bir yüzle izliyordu. Bu kadın ıslak kıyafetlerle ne kadar daha oturacaktı? Böyle oturmaya devam ederse kesin hastalanacaktı. Kafasındaki düşünceler içindeki endişeyi körükledikçe bakışları da sertleşmişti.

Akay'ın gözlerindeki ifade irkilmesine neden olmuştu. Daha fazla burada kalacak gücü yoktu. Biten çayının ardından "Kalksam iyi olur." diyebilmişti.

"Tamam ama bunu kabul etmiyorum. Gitmeden kesinlikle uğrayın. Özlemişsinizdir ev yemeklerini."

"Uğramaya çalışırım." derken bunu yapabilecek miydi bilmiyordu.

"Her zaman beklerim."

"Her şey için teşekkürler." deyip çıkmış ve kendisi için çağrılan taksiye binmişti. Gözleri kapıda duran ikiliye kaydığında Akay'ın sahiplenir gibi genç kadını belinden tuttuğunu görmüş bu da aklındaki düşünceleri karman çorman etmişti.

"Neden sevgilinmişim gibi davrandın?"

Gözü bir noktaya sabitlenmişti. "Bilmiyorum. Sanırım sadece öyle düşünmesini istedim."

"Ona acı çektirmek istedin." derken karşısındaki adamın tepkilerini ölçmek için dikkatle bakmaya başlamıştı.

Dalgın halinden kurtulup, yüzüne yerleşen acı dolu ifadeyle "Merak etme bunu umursamamıştır." diyerek derin bir nefes aldı.

"Akay sen bu kadının seni sevmediğine gerçekten emin misin?"

"Bu soru da nereden çıktı?"

"Bakışları sevmeyen birine benzemiyordu. Hatta sen bana yakın oldukça gözlerini elindekinden bize çevirmek bile istemedi."

"Çok iyi oyuncudur. Beni nasıl kandırdı sanıyorsun?"

"Tuhaf... Çok tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"O kız hiçte rol yapabilecek birine benzemiyor."

"Bir kez gördüğün biri hakkında nasıl hemen fikir sahibi oldun?"

"Bana samimi geldi."

Yüzündeki derin acıyla bakıp "Samimiyet..." deyip gözlerini yavaşça kapatmıştı.

"Ne düşüneceğimi şaşırdım kaldım."

"Ben ona inandım Lara. Hem de tüm kalbimle... Öl dese ölecek kadar sevdim. Ama bak sonuç ortada. "

"Çok güzelmiş."

"Haklısın. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın o. Hala ondan güzelini görmedim."

"Yıllardır onla dolu olan kalbin başka türlü düşünemez ki..."

"Bu kadar ondan konuşmak yeter. En iyisi ben gideyim yoksa akşam ki davete gitmediğim için Nicholas'ın azarını yerim."

"Tamam. Görüşürüz..."

Akay'ın ardından bakarken aklındaki soru işaretleri daha da belirginleşmişti. Önceden sadece isim olarak tanıdığı kadını artık görmüştü. Bu kadın hiç de öyle insanları aldatabilecek birine benzemiyordu. Bir yerlerde bir yanlışlık vardı ama şu an için net değildi düşünceler. Her şeyi yerli yerine oturtmak için dikkatli bir gözleme ihtiyacı vardı. Keşke bunun için bir şansı olabilseydi...

"Soydan bu suratın ne zamana kadar böyle kalacak?"

"Sen kendi işine bak, benim bir şeyim yok."

"O günden beri ortalıkta terör estiriyorsun."

"Abartma!" deyip ters bir bakış atmıştı.

"Abartmak mı? Sekreterin odaya girmeye korkar oldu. Nerdeyse iş yaptığımız diğer kişileri de fırçalayacaksın. Bu böyle gitmez."

"Benim bir şeyim yok Merih. Sadece çok çalıştığım için yorgunum. Hem sekreterim de benden korkmaz."

Aynı anda kapı çalınmıştı.

"Gir."

"Affedersiniz Soydan Bey..." Genç kız söze nasıl başlayacağını bilemez gibiydi. "şey..."

"Melek lafı gevelemeyi bırak. Ne varsa söyle."

"Rahatsız edilmek istemediğinizi söylediniz ama Bay Cooper sizinle görüşmek istiyor."

"Gönder içeri."

"Tamam efendim."

Kızın ardından imalı bir bakışla dönmüştü Soydan'a. "Gördün mü?"

"Zaten her şey üstüme geliyormuş gibi hissediyorum. Bir de sen gelme."

"Soydan paylaşmazsan sana yararım dokunmaz. Lütfen yardım etmeme izin ver."

"Ben-"

Açılan kapı sözlerinin sonu olmuştu.

"Ben sizi yalnız bırakayım." deyip karşısındaki adamı selamlayıp odadan çıkmıştı.

Soydan gelen misafiriyle son yapacakları iş konusunda koyu bir sohbete dalmış ve saati bile unutmuştu. Giden misafirinin ardından dağılmış olan düşüncelerinin, tekrar aynı noktayı bulması zor olmamıştı.

"ıkalım mı?"

"Efendim?"

"İşin bittiyse çıkalım diyorum."

"antamı alıyorum, çıkalım."

Arabada da sessizlik devam edince genç kadın artık dayanamamıştı.
“Soydan artık konuşacak mısın? İçim şişti...”

“Bir şey yok dedim ya Merih!”

“Soydan biz ikiziz. Bu yüzden beni başından savmaya kalkışmasan iyi edersin. Yoksa çenemden kurtulamayacağını biliyorsun.”

Bilmez miydi? Kardeşindeki çene kimsede yoktu. Bazen konuşmaya başladığında bir daha durmayacağını bile düşünürdü. “Bilmem mi?”

“Biliyorsan, adımlarını ona göre at, canım kardeşim.”

“En iyisi eve gitmeyelim. Sakin bir yere gitsek iyi olacak.”

“İstersen Lara’nın restoranına gidebiliriz.” derken imalı bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

“Her şeyi biliyorsan neden beni konuşturmaya çalışıyorsun?”

“Sadece kabasını biliyorum. Sen bana incelikleriyle anlatacaksın.”

Yarım saatin sonunda şık bir restorana gelmişlerdi. Ismarlanan yemeklerden sonra sıra konuşulacak konuya gelmişti.

“Başlamaya niyetli misin? Yoksa beni oy alıyor musun?” derken tabağındaki yemeği bir taraftan bir tarafa iteleyen kardeşine dikkatli bakmaya başlamıştı.

“Lara’yla tanıştın...”

“Senin yüzünden tam tanışamadım. Kıza kendimi bile tanıtamadım.”

“Abartmaya bayılıyorsun Merih.”

“Hiçte bile... O gün neredeyse kızı azarladın. Ondan hoşlandığını söylüyordun ama orada bunun tam tersi davrandın. Seni tanıyamadım.”

“Bende kendimi tanıyamadım. Çünkü hayatımda ilk kez birini kıskandım.”

“Kıskandın mı?”

“Ben Lara’yı ilk gördüğümde beri beğeniyorum. Onu her görüşümde bu beğeni daha da arttı. Ben ne olduğunu anlayamadan kalbimde önemli bir yeri işgal etmiş bile.”

“Erkekler neden bu kadar geç anlarlar? Senin aşık olduğunu ben çoktan anlamıştım. Bana sorsan zaman kaybetmezdin.”

“Sence benim hissettiğim gerçekten ‘aşk’ mı?”

“Şimdiye kadar hiç aşık olmadım ama arkadaşlarımdan gözlemlediğim kadarıyla seninki körkütük denen cinsten. Çünkü bu durumda olanların kalbinden geçenleri anlaması epey zor oluyor. Sanırım ‘kör’ kısmı duygularını görememek, ‘kütük’ kısmı da gözünün önündekini görememek oluyor.”

“Merih!”

“Efendim Soydancım?” derken karşısındaki adamın sesindeki imayı anlamamış rolü yapmak daha kolayına gelmişti.

“İstersen anlatmaktan vazgeçeyim, ne dersin?”

“Tamam sustum.” derken eliyle ağzına kilit işareti yapmış ve ellerini birbirine bağlayıp, arkasına yaslanmıştı.

“O gün aslında çok özel duygularla gitmiştim. Senin onunla tanışmanı çok istedim. Biliyorsun analizlerine her zaman çok güvenirim. Senin gözünden de görmek istedim Lara’yı.”

“Öyleyse fikrimi neden sonrasında sormadın?”

“Çünkü bunun için bir nedenim kalmadı.”

“Bu da ne demek?”

“Lara’nın erkek... erkek arkadaşı varmış.”

“Sevgilisi mi varmış?” derken gözleri kocaman açılmıştı.

Bunu kabul etmek zor olsa da, gerçek buydu. “Evet.”

“Tamam da bunu nasıl anladın?”

“Onları gördüm. O gün bir şey istemek için kalktığımda onları sarılmış bir halde gördüm. Aslında birbirlerine ne kadar yakın olduklarını bildiğimden, tahmin etmem lazımdı.”

“Sevgilisini tanıyor musun?”

“Evet.”

“Kafam çok karıştı. Sevgilisini sen nasıl tanıyorsun ki?”

“Aslında sende tanıyorsun.”

“Ben mi?”

“Akay Demir...”

“Neee!” derken ağzı da şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“Neden bu kadar şaşırdın ki? Gayet normal bir şey.” derken bu gerçek canını çok acıtiyordu.

Sonunda kendini toparlayıp konuşmaya başlamıştı. “Sevgili olduklarına emin misin?”

“Başka mantıklı açıklaması yok. Mutfak bölümünde birbirlerine sarılıyorlardı.”

“İyi arkadaş olduklarını söylemiştin. Belki de bu sadece arkadaşça bir sarılmaydı.”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim o an her şeyi dağıtmak istediğimdi.”

“Demek bu yüzden o gün ona öyle kötü davrandın...”

“Onları birbirinin kollarında görünce deliye döndüm. Biliyorum buna hakkım yok. Ama böyle hissetmeyi engelleyemedim.”

“Soydan bence kendini böyle hırpalamadan, olayın iç yüzünü öğrenmeliydin.”

“Bunu nasıl yapacaktım? Ona mı soracaktım?” derken sesi biranda yükselmişti.

“Sakin ol!”

“Affedersin. Kaç günün birikmesi var. Duygularım çok uçlarda.”

“Önemli değil. Konuşmanı bunun için istedim. Kafanı boşalt ki, kalbin daha rahat karar verebilsin.”

“Neyin kararını vereceğim Merih? Onlar birlikte. Ben aralarına giremem.”

“Sana aralarına gir diyen yok. Sadece olayın iç yüzünü öğrensen daha iyi olur diyorum.”

“Bunu nasıl yapacağım? Karşısına geçip soramam ya!”

“İstersen ben öğrenebilirim.”

“Nasıl?”

“Ondan bana yemek konusunda yardım etmesini istemiştım. Ne dersin bu isteğim için kapısını çalayım mı?”

“Bunu yapar mısın?” derken beklentiyle bakıyordu.

“Sen benim tek kardeşimsin. Senin için yapamayacağım bir şey yok. Günlerdir üzüntünü kalbimde hissediyorum. Yardımım olacaksa ben göreve hazırım.”

“Sen de benim için çok değerlisin. Sensiz ne yapardım?” derken gözlerinden taşan sevgiyle bakmıştı genç kıza.

“Biliyorsun hiç sulu göz biri değilimdir. Ama neredeyse birkaç damla özgürlüğünü ilan edecekti.”

Duygularını saklama konusunda başarılı olsa da, onun sert tavrının altında yatan kırılğanlığı en iyi bilendi.

“Öyleyse şimdi yemek zamanı. Sonrasında da hiç vakit kaybetmeden ajanlık görevime başlayayım.”

“Hemen mi?”

“Yarın ilk işimin bu olacağından emin olabilirsin. Aslında bu görev benim içinde çok yararlı olacak. Sayende güzelde bir yemek tarifi kapabilirim.”

Kardeşinin sözleri gülümsemesini sağlamıştı. Bu görüşmeden ne bekleyeceğini bilemiyordu ama hiç değilse, kalbindeki acabalardan kurtulmuş olacaktı. Bu da ilerisi için önemliydi.

54. Bölüm

Odasına girdiğinde artık üzerindeki kıyafetlere dayanacak sabrı kalmamıştı. Resmen buz gibiydiler. Öyle üşümüştü ki, titrediği için dişleri birbirine çarpıyordu. Üzerinden son sürat çıkardığı kıyafetlerden sonra sıcak duşun altına girmişti. Vücudu suyun etkisini anında hissedip, rahatlamış ama kalbi aynı oranda ısınmamıştı. Öylesine bir soğuklukla baş başaydı ki, tarifi bile yoktu. Akay’ın sevgilileri olduğunu basından görüyordu ama bu kadında başka bir şeyler vardı. Akay ona çok değer veriyordu. Bunu hissetmek için bir kez bakmış olmak bile yeterliydi. Ona kızmaya hakkı yoktu ki... Kendisi acı verici bir seçim yapmış ve severken ayrılmak zorunda kalmıştı. Akay’ın hayatını yaşamaya hakkı vardı. Neyse ki yanındaki kadın iyi birine benziyordu. Onun basında gördüğü kadınlardan biriyle olmasını görmektense, gerçek bir aile kurabileceği biriyle olması en iyisiydi. Keşke kalbi de beyniyle aynı frekansta olmuş olsaydı.

"Mutlu ol sevgilim. Benim sana veremediğim mutluluğu bul." derken gözlerinden akan damlalar, bedeninden akan suya karışıyordu. "Seni çok seviyorum aşkım."

Sonunda kafasındaki düşüncelerle çıkmıştı duştan. Kurulanıp, üzerine giydiği eşofmanlarla direkt yatağa uzanmıştı. Şu an hiçbir şey yapacak gücü yoktu. Biraz dinlenmek en iyisiydi. Aklında bir sürü şey olsa da, nasıl olduğunu anlamadan uykuya dalmıştı.

"Günaydın..."

Arkasından gelen tanımadığı sese döndüğünde şaşkınlıkla kalakalmıştı.

"Seni şaşırttım, değil mi?"

"Affedersiniz bir anlık dalgınlık. Hoş geldiniz. Şey..."

"Suç hep Soydan'da. İsmimi bile söylemedi. İsmim Merih... Merih Üstün."

"Tanıştığımıza memnun oldum." derken duyduğu isimle başka diyarlara gitmişti. Soydan'ın sevgilisi sanırken, eşi olduğunu öğreniyordu. Bu içindeki acının daha da büyümesine neden olmuştu.

"Şimdi sabah sabah burada ne işim olduğunu düşünöyörsünüzdur. Haklısınız da. Geçen sefer sizden ricamı hatırlıyörsünüzdur."

"Sanırım yemek konusunda birkaç küçük yardım istemiştiniz."

"Evet tam da bunu istemiştım. Eğer senin için bugün sorun olmazsa bana bir şeyler gösterir misin?"

Konuşmak çok zordu ama buna dayanması gerekiyordu. Güçlü bir kadındı ve şimdi içindeki bu gücün her kırıntısına ihtiyacı vardı. "Gösteririm. Ama isterseniz saat daha erken, kahvaltı da yapmamışsanız, sizin için kahvaltı hazırlatayım."

"İşte buna hayır demem. Ama bana katılırsanız buna daha çok memnun olurum."

Karşısındaki kadına gülümseyerek "Ben de kahvaltı yapmamıştım." deyip, hazırlıklar için kendini içeri zor atmıştı.

"Cenk içerideki masa için iki kişilik kahvaltı servisi hazırlar mısınız?"

Sakinleşmek ve masada pot kırmamak için üstün bir çaba harcaması gerekiyordu. Ama öğrendiği şeyleri daha sindirmemişken, bunu nasıl yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Soydan'ın karısıydı Merih. Soydan evliydi. Nasıl evli birine aşık olmuştu? İçindeki isyan hali daha da şiddetlenip, taşacak hale gelmişti ama bunu sonra düşünürdü. Şimdi onu bekleyen bir sınav vardı ve bu şimdiye kadarkilerden daha büyüktü. Sıkıntıyla aldığı nefesi verip, aynada son kez yüzünü kontrol etti. Kendini hazır hissetmese bile içeri gitme zamanı gelmişti.

"Evet yeni geldim. Merak etme. Her şey kontrolüm altında. Görüşürüz..."

Oturmak için karşısındaki kadının konuşmasını tamamlamasını beklemişti.

"Otursana Lara. Bende Soydan'la konuşuyordum. Selamı var."

Yüzündeki tebessümle karşılık vermiş ama ağzından tek kelime dökülememişti.

"Çok çalışıyor. Bu kadar çalışmak zarar diyorum ama dinleyen kim."

"Müsaadenizle..."

"Sen bırak ben hallederim Cenk."

"Tamam Lara Hanım."

"Hepsi de çok güzel görünüyor. Sınırım her gün böyle kahvaltı yapsam kesin iki katı olurum."

"Kahvaltı çok önemli. Bence en dikkatli olunması gereken öğün."

"Aynı Soydan gibi konuştun. O da kahvaltı yapmadan evden çıkmaz. Ama benim çok vaktim olmuyor. Sanırım uykudan ödün veremiyorum. Uykuya

çok dūřkūnūm de." derken muzip bir gūlūmseme yerleřmiřti yūzūne.

Demek Soydan da kendi gibi dūřūnuyordu. Ama bu neye yarardı ki... Artık onun neyi sevdiđini sevmediđini dūřūnmesi manasızdı. Evli bir adamla asla iři olamazdı. Bunu aklına yazsa iyi olacaktı.

Karřılıklı sohbetle devam eden kahvaltı ikisi içinde deđiřik ilerliyordu. Merih karřısındaki kadını gūzlemlerken, Lara'da zor da olsa gūlūmseyerek yemeđine devam ediyordu.

"Uzun zamandır mı buradasın Lara?"

"Uzun diyebiliriz. Dođma būyūme buradayım. Babam tatil için gelmiř, annemi gūrūnce bir daha dūnmemiř."

"Yıldırım aşkı desene."

"Tam da ōyle olmuş. Sonrasında evlenmişler ve hemen ben doğmuşum. Zaten tek ocuğum."

"Tūrkiye'ye sık gider misin?"

"Babaannem ve dedemi gūrmezsem duramam. Onlara çok dūřkūnūm. Ama sadece yılda iki kez gidebiliyorum. Ara ara da onlar gelirler."

"Ben de sık giderim. Annemleri gūrmezsem yařayamam."

"Soydan Bey'le burada mı yoksa Tūrkiye'de mi tanıştınız?"

"Tanışmak... Doğduğumdan beri tanıyorum diyebilirim. Aramızda sadece beş dakika varmış."

Duydukları daha da ilginleşmişti. Doğduklarından beri mi tanışıyorlardı? "Beşik kertmesi falan mısınız?" derken şaşkınlıkla bakıyordu.

Duyduđundan sonra gūzleri kocaman açılmıř ve sonrasında da keyifli bir kahkaha atmıřtı. "Beřik kertmesi? Allah iyiliđini versin Lara. Çok gūldūrdūn beni."

"Neden ki? Dođduđunuzdan beri tanışıyorsunuz ve řimdi de evli olduđunuza gūre aklıma bu geldi."

"Evli? Ben ve Soydan... Sanırım büyük bir yanlış anlaşılmanın içindeyiz. Ben Soydan'ın ikiziyim. Yani eşi değilim. Zaten Soydan evli değil."

"Kardeşi mi?" derken gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

"Aramızda sadece beş dakika var. Bu yüzden abim olduğunu iddia etme durumlarıyla ara ara karşı karşıya kaldığımda olmuyor değil." deyip keyifle gülümsemişti.

"Ben de sanmıştım ki... "

"Ne ben, ne de Soydan evli değiliz. Hala beyaz atlı bir prens peşindeyim."

Karşısındaki kadın öyle olduğunu söylemişti ama bir kez daha duymaya öyle çok ihtiyacı vardı ki... "Soydan... Soydan bekâr mı?"

"Eğer evden çıktığımdan beri değişmemişse öyleydi." derken çayından bir yudum almıştı. Aklına gelenle de tabağına yönelen bakışları direkt karşısındaki kadına dönmüştü. O gözlerde gördüğünün derin bir memnuniyet olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Her şey daha da karışmıştı. Soydan'ın bekâr olduğuna bu kadar seviniyorsa, bunun nedeni beğeniden başka ne olabilirdi ki...

"Affedersiniz, ben evli olduğunuzu düşünmüştüm."

"Önemli değil. Nasıl olsa yanlış anlaşılma düzeltildi. Sorun yok. Rahat olabilirsin."

Duyduğu güzel haberden sonra keyfi yerine gelmiş, karşısındaki kadınla daha iyi anlaşmıştı. Kendini resmen kuşlar gibi hissediyordu. Tarif edemeyeceği kadar mutluydu. Yapılan kahvaltının ardından mutfak tarafına geçmişler ve aralarındaki samimiyette ilerlemişti.

"Al bu önlüğü kullan."

"Bu çok güzel." derken elindekine odaklanmıştı.

"Gerçekten mi?"

"Bir de soruyor musun? Harika..."

“Ben diktim. Üzerindekileri de sonradan işledim.”

“Sende ne yetenekler var böyle. Kışkandım yani.”

“Basit bir şey. İstersen öğretirim.”

“Bu gidişle sana ücret ödemem gerekecek. Resmen özel öğretmenlik yapmana neden oluyorum.”

“Büyük bir zevkle yaparım. Hiç öyle düşünme.”

“Öyleyse ilkinde başlayalım. Bana o meşhur güvecinin püf noktalarını gösterebilirsin.”

“Öncelikle malzeme seçimi diyebilirim. Ben tüm kullanacağım ürünleri kendim almayı tercih ederim. Başkasına aldırırdımda sanki büyü bozuluyormuş gibi hissediyorum.”

“Senin yemeklerle aranda bağ olduğunu düşünmem boşuna değilmiş. Daha sebze seçiminde böyle düşünüyorsan, ilerleyen safhalarda neler yapıyorsundur.”

“Bakalım sonunda ne düşüneceksin? Etinde çok önemli olduğunu söylemeliyim.”

“Kesin onu da kendin seçiyorsundur?”

Yanıtı onaylayan bir gülümseme olmuştu. “Ayrıca eti güvece çiğ koymayı sevmem. Etin sasisi yemeğin lezzetini kötü etkiliyor. Bu yüzden önceden eti bir müddet pişiriyorum.”

Sonraki yarım saat yemeğin tüm inceliklerini anlatmayla geçmiş, ikilin arasındaki arkadaşlıkta ilerlemişti.

“Yemeğimiz artık pişmeye hazır.”

“Ben acıktım sanırım.” deyip keyifle gülümsemişti.

“İşin yoksa bekle pişince yersin.”

“Çok isterdim ama gitmem gerekiyor.” İşte şimdi baştan beri öğrenmek istediği şeyin zamanı gelmişti. “Lara sevgilin çok şanslı bir adam.”

“Sevgilim?”

“Senin gibi güzel bir kız yalnız bırakılmamıştır.”

“Maalesef yalnızım. Ben de beyaz atlı prens bekleyenler kulübündenim.”

İşte beklediği yanıtı almıştı. “Bu erkelerin gözü kör olmalı. Senin gibi birini nasıl görmemişler?”

“O senin güzelliğin. Teşekkürler.”

Vedalaşıp ayrıldığında aklı öğrendiklerindeydi. Soydan bunu duyunca kesin havalara uçacaktı. Acaba direkt söyleyip şok mu etse yoksa süründürerek mi söylese bir türlü karar veremiyordu. İş yerine gidene kadar elbet kararı vermiş olurdu.

Gözlerini açtığı gibi tekrar kapatmıştı. Ne kadar uyumuştı ki, gün ışıdı? Bu sefer daha yavaş açmaya başlamıştı gözlerini. Saate baktığında ise yavaşça açılan gözler kocaman olmuştu. Ne yani on beş saattir uyuyor muydu? Hemen kalkmalıydı. Bugün epey koşuşturmayla geçeceği şimdiden belliydi. Vücudu sanki o kadar işi olan başkasıymış gibi yataktan kalkmaya direniyordu.

“Hadi ama kalkmalıyım.” deyip kendini yataktan söker gibi kalkmıştı.

Banyo yapmayı da gözü kesmeyince direkt hazırlanıp, çıkmaya karar vermişti. Neredeyse dün sabahtan beri bir şey de yememişti. Ama midesinin bir şey istemediği çok belliydi. Şu anda yemeye çalışıp, daha kötü olması riskini alamazdı. Ayrıca çıkmadan oğlunu araması gerekiyordu. Aynada son kez görüntüsüne bakıp, onayladıktan sonra arama tuşuna basmıştı.

“Merhaba anne.”

“Aselcim nasılsın kızım?”

“İyiyim anne.”

“Telefonu daha erken bekliyordum. İşin mi vardı?”

“Uyuyup kalmışım.”

“Sen çok uyumazsın. Gerçekten iyisin, değil mi?”

“İyiyim merak etme. Siz nasılsınız asıl sen ondan haber ver annem?”

“Torunumuz yanımızda olurda biz kötü olur muyuz hiç?”

“Aral ne yapıyor?”

“Çok iyi kızım. Aklın onda kalmasın. Okulda yeni oyunlar öğrenmişler, onları tekrar edip duruyor.”

“Yakınlarda mı?”

“Dur bekle hemen ona veriyorum.”

“Anneanne yine hata yaptım. Olmuyor...”

“Aral annen telefonda.”

Küçüğü acaba neyi yapamamıştı da sesi öyle üzgün çıkmıştı? Onun kendine ihtiyacı olduğu anlarda yanında olamamak ne kadar zordu.

“Annecimmm...”

“Küçük kuzummm... Nasılsın bir taneciğim.”

“Ben çok şey öğrendim. Geldiğinde sana hepsini göstereceğim.”

“Öğrenmişsindir tabi.”

“Ama o şeyi yine söyleyemedim.”

“Neyi hayatım?”

“Şey... tek... teker...”

“Tekerleme mi?”

“Evet o. Ela çok güzel söylüyor. Ben de yavaş yavaş söylüyorum ama hızlı olmuyor.”

“Sen de yaparsın bir tanem. Sadece birazcık daha dikkatli ol yeter. Okulda öğrendiğiniz bir şey mi?”

“Yok Pepe’de vardı.”

Oğlu ve Pepe... “Nasılmış söyle bakalım.”

“Tek tek tekerleme, üstü kaymak şekerleme... dereye düşme çok soğuk... söyle bana... çarçabuk.”

“Söyledin işte.”

“Ama yavaş zaten söylüyorum. Hızlı olunca olmuyor ki...”

“Şimdi bana on kez yavaş yavaş söyle tamam mı?”

“Başlıyorum o zaman.”

“Başla bir tanem.”

“Tek tek tekerleme, üstü kaymak şekerleme... dereye düşme çok soğuk... söyle bana... çarçabuk.”

...

“Evet şimdi onuncuyu söyle bakayım.”

“Tek tek tekerleme, üstü kaymak şekerleme, dereye düşme çok soğuk... söyle bana... çarçabuk.”

“Şimdi de hızlı söylemeye çalış.”

“Tek tek tekerleme, üstü... kaymak şekerleme, dereye düşme çok soğuk... söyle bana çarçabuk.”

“Bir kez daha söyle bakayım.”

“Tek tek tekerleme, üstü kaymak şekerleme, dereye düşme çok soğuk, söyle bana çarçabuk.”

“İşte bak oldu.”

“Oldu... oldu...”

“Sana yapacağını söylemiştim.”

Oğlunun sevinç çılgınlıklarını duymak, şu an için kuvvetli bir ilaçtan daha iyi gelmişti. Sonrasında konuşmaları biraz daha devam etmiş ve karşılıklı sevgi sözcükleriyle son bulmuştu.

Oğlunun yanında olmasa da, ihtiyacı olan anda desteğini gösterebilmenin verdiği rahatlığı tüm hücrelerinde hissediyordu. Bugün ayakta kalmak için bu hissin verdiği güce çok ihtiyacı vardı. Gerekli olan dosyaları alıp, Rita’yla önceki gün anlaştığı yere gitmek için çıktığında günün çabuk bitmesini diliyordu.

“Merih daha gelemedin mi?”

“Beş dakikaya oradayım.”

“Biraz öncede beş dakika diyordun.”

“Trafik var Soydan. Neredeyse geldim merak etme.”

“Telefonda söyleden olmuyor sanki.”

“Olmuyor tabi. Eğer beni rahat bırakırsan daha çabuk gelmeye çalışacağım. Yoksa sen beş dakika değil daha çok beklersin.”

"Tamam kapatıyorum. Sen de çabuk ol."

Kapanan telefonun ardından keyifle gülmüştü. Bu haberi telefonda vermek mi? Bunu hayatta yapmazdı. Duyacaklarından sonra Soydan'ın yüz ifadesini görmek için ölüyordu. Ama haberi erkenden verip, bu anı kısa kesmeyecekti. Haberi yavaş yavaş vermek en iyisiydi. Arabasını park ederken bunun verdiği hissiyatla muzipçe büzülmüştü dudakları.

"Hoş geldiniz Merih Hanım."

"Hoş bulduk canım." Kafasıyla yan kapıyı işaret edip, "Nasıl?" diyerek genç kıza göz kırptı.

"En son çay servisi için girmiştım. Oradan oraya dolanıyor diyebilirim."

"Öyleyse daha fazla bekletmeyeyim."

Kapıyı tıklatıp, içeri girdiğinde Soydan'ın hala odayı arşınladığını görmüştü. "Bakıyorum beni beklerken epey enerji harcamışsın."

"Geç bakalım dalganı."

"Bu kadar sabırsız olduğunu bilmezdim Soydan." deyip yan taraftaki koltuğa oturmuştu.

"Sen de bir gün benim elime düşersin. O zaman sabırsızlık neymiş görürüz."

"Bak böyle tehdit falan olursa, külahları değişiriz. Ağzımdan tek laf alamazsın. Lütfen bana kibar davran."

"Meriiiih!"

"Bak kibar ol diyorum. Sen hala kabalığa devam ediyorsun. Soydan Üstün sana bu hal hiç yakışmıyor."

Sonunda pes etmişti. "Güzel kardeşim artık konuştuklarınızdan bahsetmeye başlayacak mısın?"

"Bak isteyince nasılda ince ruhlu bir erkek oluyorsun."

"Seni dinliyorum güzeller güzeli kardeşim."

"Ağzınızdan bal damlıyor Soydancım."

"Hadi artık canım benim." derken son kelimeleri daha da vurgulu söylemişti.

"Tamam mesaj alındı. Başlıyorum. Sabah ilk iş restorana gittim. Beni görünce çok şaşırdı. Sanırım deli olduğumu falan düşünmüş olabilir."

"Doğru düşünmüş. Var biraz."

"Bak hala konuşmaya başlamadım. Beni böyle tahrik edersen sonucu duyamayabilirsin. Bunu hatırlatmama gerek var mı acaba?"

"Affet kardeşlerin en güzeli."

"Ha şöyle... Ona yemek dersi için geldiğimi söyledim. Tabi bu daha da şaşırttı onu. Ama gerçekten inanılmaz biri. Bana çok güzel bir kahvaltı teklif etti. Ben de birlikte yapmayı önerdim. Biliyor musun kahvaltı konusunda aynı senin gibi."

Onunla ortak bir noktasının olmasına çok sevinmişti. "Gerçekten mi?"

"Gördüğümü söylüyorum. Kahvaltı yaparken konuşmaya başladık. İnanılmaz sıcak ve pozitif biri."

"Bunları biliyorum zaten."

Uyarıcı bir bakıştan sonra kaldığı yerden devam ediyordu. "Kahvaltıdan sonra güveç konusunda güzel bir ders aldım. Bir dahaki sefere güvecime tek laf edemezsin."

"Görende her gün yemek yapıyor sanır."

"Sanki vaktim var. Olsa yaparım tabi."

"Eee sonra ne oldu? Onunla sadece bunları mı konuştun?"

"Ayrıca eli her konuda yetenekli. Diktiği önlüğe bayıldım. Bana

öğreteceğini söyledi. Sanırım Lara'nın yanına daha sık gideceğim. Ayrıca önlüğü bana hediye etti. Çok düşünceli biri."

Aklı Lara'nın düşünceleriyle dolu olarak dalıp gitmişti. O gerçekten özel bir kadındı. Bunu da her hareketiyle belli ediyordu. Onunla yeni tanışan biri bile, yıllardır tanıyormuş gibi hissedebilirdi.

"Ooo sen daldın gittin. Beni dinlemeye niyetin yoksa konuşmayayım."

"Şey... Ben..."

"Tamam anladım. En iyisi devam edeyim. Sonra Lara'ya can alıcı soruyu sordum. Aslında ima ettim ve gerisi de geldi."

"Ne dedi?" derken merakla açılmıştı gözleri.

"Aslında klasik şeylerdi."

"Klasik şeylerde ne demek?"

"Her genç kızın hayalini konuştuk."

"Merih şunu anlayacağım dilden anlatır mısın?"

"Lara beyaz atlı prens bekliyormuş. Anlayacağın hiç şansın yok."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Of Soydan, seninle de hiç uğraşılmıyor. Söylediklerimi anlamadığını söyleme bana."

"Yani..." derken yüzünde anlamış bir ifadeyle gelişen bir gülümseme oluşmuştu.

"Anlayacağın Akay Demir falan yok."

"Ama onları gördüm."

"Bence kıskançlıktan yanlış anlamışsın. Ama aranızda bir engel var. Hem de çok büyük. Siz ikiniz kesinlikle birlikte olamazsınız."

"Akay'la ilişkisi yoksa neden olmayalım?"

"Çünkü senin beşik kertmen var. "

"Sen ne saçmalıyorsun Merih?"

"Ben saçmalamıyorum. Bunlar Lara'nın sözleri."

"Lara'nın mı?"

"Hem sen evlisin. Nasıl başkasıyla evleneceksin?"

"Evli?" derken duyduklarını bir yere koymaya çalışıyordu.

"Bunu da ben söylemedim. Lara'nın sözleri."

"Şunu düzgün anlatsana. Kafayı yiyeceğim."

"Anlayacağın, bizi o gün birlikte gören Lara evli olduğumuzu düşünmüş. Tabi sende triplere girip, kıza kötü davranınca gerçek ortaya çıkmadı. Yani karşılıklı bir yanlış anlaşılma karmaşasında kalmışız diyebilirim."

"Lara beni, seninle evli mi sanmış?" derken şaşkınlık içindeydi.

"Evet. Hatta evli olmadığımızı öğrendiğinde rahatladı diyebilirim. Hani bu sana ne ifade eder bilmem ama..."

Olduğu yerden kalkıp, kardeşini kollarını arasına almıştı. "Teşekkürler... Bana verdiğin haberlere değer biçmem."

"Dur sakın ol!"

"Olamam."

"Biraz daha böyle sarılmaya devam edersen, sonum hastane olacak. Tüm kemiklerimi kırmaya mı niyetlendin?"

Ne kadar sıkıldığını o an anlamış ve hemen kendini geri çekmişti. İçindeki umutla birlikte bu sefer daha naif bir şekilde sarılmıştı Merih'e. "İyi ki varsın. İyi ki kardeşimsin."

"Sende Soydan..."

"İyi misin?"

"Sende mi Huan? Kimle karşılaştım bunu soruyor."

"Biraz rengin atmış gibi."

"Bir şeyim yok. Yorgunluktan olsa gerek."

"Kendini bu kadar yorma."

"İşleri ayarladığım zamanda bitirmeliyim. Aral'a döneceğim gün konusunda söz verdim."

"O zaman başka. Ufaklık verilen sözü kolay unutmaz. İşin zor."

"Ben de bunu bildiğimden çok çalışıyorum." Elleri yanaklarında karşısındaki adama bakarak konuşmuştu. "O kadar mı kötü görünüyorum?"

"Yani şey... Birazcık solgunsun diyelim."

"O zaman ben hemen lavaboya gideyim. Biraz renklensem iyi olacak."

Yorgunluktan zor ayakta duruyordu. Ama görüşmenin bugün yapılması lazımdı. Zaten Akay'la tekrar karşılaşma düşüncesi de tüm sinirlerine baskı uygular haldeydi. Geldiğinden beri bu düşüncüyü kafasından savmaya çalışsa da, çok başarılı olamamıştı. Sıkıntıyla iç çekip, aynaya baktığı anda gözleri kocaman açılmıştı.

"Birazcık mı? Huan iyi yalancıymışsın. Resmen bembeyazım."

Sabah içtiği ilacın etkisi de geçmek üzere olduğunu belli ediyor ve ateşi tekrar yükseliyordu. Şu görüşmeyi bir atlatsa rahatlayacaktı.

Yüzüne uyguladığı başarılı bir kaç dokunuştan sonra hazırды. "Evet oldu işte."

Tekrar Huan'ın yanına döndüğünde görüşme vakti de gelmişti.

"Sizi tekrar görmek çok güzel Bayan Ateş."

"Teşekkürler..."

"Tam sizinle iletişime geçmek istediğim anda Huan'dan burada olduğunuzu duydum. Buna memnun olduğumu söylemeliyim."

Karşısındaki adamın sözlerini yüzündeki tebessümle dinlerken, vücudundaki ağrılar nedeniyle biran önce görüşmenin bitmesini diliyordu.

"Önceki çalışmamız düşündüğümüzden de güzel tepki aldı. Bu yüzden gelecek sezon için şimdiden bir anlaşma yapsak iyi olur diye düşünüyorum."

"Sizinle çalışmak büyük bir zevkti. Buna çok memnun oluruz."

"Aslında ürünler konusunda birkaç fikir belirtmek istiyoruz."

"Tabi ki fikirlerinizi duymak isteriz."

Sonraki bir saat not alarak ve karşılıklı fikir alışverişiyle geçmişti. Görüşmenin bitmesiyle birlikte rahat bir nefes almış ve hemen vedalaşıp, odadan çıkmıştı. Huan'ın acil bir işi çıktığı için kendi gitmek zorundaydı. Şu an bu gözüne nasıl da büyümüştü...

"Bir hafta içinde ikinci kez."

Arkasından gelen sese döndüğünde karşısındaydı Akay.

"Dünya küçük diyenler boşuna dememiş."

"Müsaadenizle acelem var."

"Eski kocana bir dakika bile ayıramayacak kadar meşgulsün demek."

Acıyla kapanıp açılmıştı gözleri. 'Eski kocan' sözü içini acıtmıştı. Sevdği nereden bilebilirdi ki, hiçbir zaman eskimediğini. Kalbinde hala ilk günkü gibi bir sevgiyi barındırdığını. "Müsaadenizle..."

"Aslında düşündüm de, bana artık 'siz' demesen daha iyi olur. Netice de birlikte geçirdiğimiz güzel anlar vardı. Bu yüzden aramızdaki resmiyeti kaldırsak fena olmaz."

"Akay benimle oynamaktan keyif alıyorsun, değil mi?"

"Oyun oynamak benim değil senin uzmanlık alanın." derken küçümser bir gülümseme yerleşmişti yüzüne.

"Oyun..." Duydukları isyan noktasına getirmişti. Her seferinde sevdiği tarafından kötü ithamlarla yargılanıyordu. Kendini savunmaya bile hakkı yoktu. Zaten savunamazdı ki... Bu haktan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Şimdi de her söyleneni sineye çekecekti. Başka şansı yoktu. "Varsın her şey oyun olsun..." deyip cümlenin geri kalanını kalbine fısıldamıştı. 'Yeter ki sen iyi ol.'

Onu karşısında gördüğüne şaşırmış olsa da, yine konuşmasına bir ayar koyamamıştı. Onu gördüğü an istemsizce dökülüyordu kelimeler. Daha neler neler dökülmek için çabalıyordu ama neyse ki, içindeki gururu o kadarına izin vermiyordu. "Seni tekrar buralarda görmeyi neye borçluyuz acaba?"

"İş için buradaydım. Şimdi izin verirsen gitmem lazım." deyip genç adamın yüzüne bakmıştı dikkatlice.

Akay'ın o an dikkatini çekmişti Asel'in yüzündeki ter damlacıkları. Üstelik rengi de atmıştı. "Senin neyin var?"

"Ne demek neyin var?"

"İyi görünmüyorsun."

"Hiçbir şeyim yok. Gitmem gerekiyor. Lütfen kenara çekilir misin?"

Daha genç kadın ne olduğunu anlamadan Akay elini alnına koymuştu. "Sen yanıyorsun?"

"Sana bir şeyim yok dedim." derken sesi kuvvetli çıkmıştı.

"Ne zamandır bu haldesin?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Asel sana doğru dürüst bir şey soruyorum."

"Ben de, sana ne diyorum."

"Yağmur altında kaldığında oldu, değil mi? Doktora gittin mi?"

"İlaç aldım. Geçer."

"İlaç aldım da ne demek... Doktora gitmedin mi?"

"Önemli bir şey değil. Artık müsaade edersen gitmem gerekiyor."

"Sen-" Genç kadın ani bir hareketle kendini kenara ittiğinden konuşmasını tamamlayamamıştı.

Artık ayakta duracak hali kalmamıştı. Biraz daha Akay'la konuşursa sonucu hiç iyi olmayacaktı. Ama ayakları da artık güçsüz bedenini taşıyamıyordu. Büyük adımlarla çıkışa ilerlerken, gözlerinin kararmaya başladığı en son hatırladığı şeydi.

55. Bölüm

"Aseeel!"

Düşmeden yakalamıştı. Yere koyduğu bacağının üzerinde tutuyordu genç kadını. Suratı bembeyaz olmuş, tüm vücudu terden sıırılsıklamdı. Üstelik baygındı. "Kendine ne yaptın sen?" Eliyle tekrar ateşini ölçtüğünde gerçekten çok yüksek olduğunu anlamıştı. "Lütfen kendine gel." diyerek sevgiyle bakıyordu hayatının aşkına. Ama bu anları Asel ne yazık ki, görmüyordu.

Onları gören birkaç kişide gelmişti.

"Sorun ne Akay?"

"Bayıldı. Ateşi de çok yüksek." diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

"Arabamı kapının önüne getirir misin?" deyip cebinden anahtarı uzatmıştı.

Beş dakika sonra hastane yolundaydılar. "Dayan bir tanem." Yol boyu birbiri ardı sıralamıştı sevdiğine içinden geçenleri. Türkçe konuştuğu için, arabayı süren kişi ne söylediğini anlamıyordu.

"Geldik."

"Teşekkürler." deyip genç kızı kucakladığı gibi getirilen sedyeye yatırmıştı. Kulübün anlaşması olan hastane olduğu için her şey sorunsuz hallolmuş ve gerekli tedavilere başlanmıştı. En zoru, hastanın kim olduğunu sorduklarında cevap verirken zorlanması olmuştu. Kalbi 'her şeyim' demek istese de, iş için kulüpte olan biri olduğunu söylemek zorunda kalmıştı. Cevapsız geçen dakikalarda oradan oraya volta atarken, ona bir şey olması ihtimali içini yakıyordu.

"Akay Bey..."

"Durumu nasıl?"

"Üşütmüş. Neyse ki ciğerlerine inmemiş. Bugün hastanede kalırsa iyi olur."

"Ciddi bir şey yok, değil mi?" derken endişeliydi.

"Önemli bir şey değil. Tedbir amaçlı."

"Siz nasıl diyorsanız öyle olsun. Onu görebilir miyim?"

"Tabi ki..."

Genç kadının yattığı odaya girip, hemen yanına yaklaşmıştı. Daha kendinde değildi. Tekrar ateşini kontrol etmek için elini yanağına koyduğunda, daha iyi olduğunu anlamının rahatlığı tüm vücudunu sarmıştı. "Ne kadar dikkatsizsin..." derken büyük bir şefkat eşlik ediyordu bakışlarına.

Gözlerini zorlanarak açtığı anda tanımadığı bir yerde olduğunu anlamının huzursuzluğuyla hemen toparlanmaya çalışmıştı.

"Rahat durur musun? Neredeyse serum şişesini düşürüyordun."

Yanlış mı duymuştu yoksa bu Akay'ın sesi miydi? Kafasını yan tarafa çevirdiğinde bu seferde gözlerinin bir oyunu gibiydi her şey. "Akay..."

"Evet benim."

"Ben neredeyim?"

"Sence nerede gibi görünüyorsun?" derken gözleriyle etrafı işaret etmişti.

Yavaşça etrafına baktığında anlamıştı ama yine de hiçbir şey normal gelmiyordu. "Buraya nasıl geldim?"

"Buraya nasıl geldiğini sen daha iyi bilirsin. O ateşle ayakta ne işin vardı?"

"Ben iyiydim."

"İyi mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? İyi olduğun için mi şimdi

buradasın?” derken sesi sinirin verdiği bir tonla yüksek çıkmıştı.

“Ben...”

“Evet sen ne? İnsan tanımadığı bilmediği yerde böyle kendini bırakır mı? Kendine nasıl dikkat etmezsin? Hadi başka bir yerde bayılsaydın? Sana yardım edecek birisi yanında olmasaydı?” Sorduğu her soru aslında içindeki korkuların dile gelişiydi. Hastaneye geldiğinden beri kaç kez sormuştu bu soruları kendi kendine. Onun yalnız başına bir yerlerde çaresiz kalmış olmasının düşünceci bile kalbindeki sıkıntıyı artırıyordu.

“Ben...”

“Hep ‘sen’ zaten. Bir kere de başkalarını düşünsen...”

Akay’ın her sözü kalbinde bir yara açıyordu. Sözlerinde haklıydı. Nasıl dikkatsiz davranmış ve bu hale gelebilmişti? Yine de genç adamdan bunlara duymaya daha fazla dayanamayacak haldeydi.

“Ben çıkmak istiyorum.”

“Maalesef hanımefendi bugün burada kalacaksınız. Doktor sabaha kadar müşahede altında olmana karar verdi.”

“Kendimi iyi hissediyorum ve çıkmak istiyorum.”

“Bu senin vereceğin bir karar değil. Doktor gerekli dedi o kadar.”

“Doktoru çağırırsan, ben fikrini değiştirmesini sağlarım. İyiyim ve burada daha fazla kalmak istemiyorum.”

“Bir kez de bencillik yapmasan. Bir kez de çevrendekilerin sözünü dinlesen...” derken genç kadının gözlerinin içine bakıyordu.

Hayatında hiç bencil olmamıştı ki... Bir kez bile kendini düşünmemişti. Yaşamını çevresindekilerin iyiliği için şekillendirmiş, onların iyi olması için kendinden bile vazgeçmişti. ‘Bencillik’ bu kelime ona çok uzaktı. Ama bunu kimseye anlatamazdı ki... Sanki sevdiği gözlerinden bir şey anlarmış gibi hemen geri çekmişti bakışlarını genç kadın. “Tamam kalacağım.” derken gözleri elinin üzerindeki iğneydi.

“Mantıklı olmaya karar vermene sevindim.”

“Şey... Beni getirdiğin için...” derken gözleri ürkekçe kaymıştı genç adama doğru.

“İnsanlık vazifesi. Kim olsa aynısını yapardım. Teşekküre gerek yok.”

Duyduklarından sonra kalbinde bir yara daha açılmış olsa da, konuşmayı başarabilmişti. “Yine de teşekkürler.”

Tek istediği hemen kendini dışarı atmaktı. Onun gözlerindeki hayal kırıklığına dayanamıyordu. Biraz daha oda da kalsa, kollarında baygın yatarken ne kadar endişelendiğini itiraf etmekten korkuyordu. Kafasındaki düşüncelerden kurtulmak için “Doktoru çağırayım.” diyerek odadan çıkmıştı.

Sonraki dakikalar doktorun kontrolüyle ve durumu hakkında bilgilendirilmesiyle geçmişti.

“Her şey normal görünüyor. Yine de bugün bizimle olursanız daha iyi olacak. Böylelikle daha çabuk toparlanırsınız.”

“Teşekkürler doktor bey.”

“Müsaadenizle.” deyip kapıya yönelmişti.

“Teşekkürler Jared.” derken yıllardır doktorluğunu yapan adama bakmıştı Akay.

Karşılığı içten bir tebessüm olmuştu.

Doktorun çıkmasıyla odada tekrar ikisi kalmıştı. Artık burada kalması için bir neden yoktu. Gitmesi gerekiyordu ama onu yalnız bırakmak içine sinmiyordu. Başka çaresi olmadığıнын bilinciyle “Gitmeliyim.” deyip yürümeye başlamıştı.

“Akay...”

Arkasından gelen kısık ses, adımlarını durdurmuştu.

“Şey... Burada... Burada kalır mısın?”

Asel'in sözleri öyle yavaş bir şekilde çıkmıştı ki, sanki bir fısıltı gibiydi. Yavaşça yatağa doğru döndüğünde genç kadının beklentiyle bakan gözleriyle karşılaştı. O bakışlara soran gözlerle karşılık vermişti.

“Şey... Ben... Ben hiç kimseyi tanıyorum... Korkuyorum. Lütfen yanımda kalır mısın?”

Yatakta yatan kadın öyle çaresiz, öyle hüznüydü ki... Kulaklarına gelen sesi bile anlamakta zorlanmıştı. Onu tek başına bırakıp, gitmeyi zaten düşünmemişti. Odadan çıksa bile, sabaha kadar arabada bekleyip, durumunu öğrenmek için saat başı arayacaktı. Şimdi ise beklediği bahane önüne sürülmüştü. “Şimdi dediğimi anladın mı?” derken kalbinden geçenlerden çok farklıydı sözlere dökülen.

“Özür dilerim. Kalacak mısın?”

Öyle bakardı da ona hayır der miydi? Tabi ki de diyemezdi ama bunu ona da belli edemezdi. “İnsanlık ölmedi Asel Hanım. Kendi ülke vatandaşımı burada yalnız bırakacak kadar vicdansız değilim. Tabi sen ‘vicdan’ kelimesinin anlamını hatırlıyor olmayabilirsin.” deyip, içinden geçen yoğunluğu fark ettirmeden konuşmasını sürdürmüştü.

Ondan duyduğu her söz içinde bir yerleri acıtıyordu. Ama orada kalacağını söylemesi bile bu acıyan yerlere en güzel ilaçtı. Ne kadar çaresiz ve sevdiğinden gelen küçücük ilgi kırıntısına açtı. ‘Teşekkürler aşkım...’ diyerek sessiz bir dile gelişle yumuştu gözlerini ilaçların verdiği mahmurlukla.

Gün boyu ayakları yere basmamıştı. Yüzündeki gülümsemeyse orayı mesken tutmuştu. Gerçekten yoğun bir gün yaşadıkları halde, hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu. Son müşteri de gidip, herkes dağıldığı halde, oradan oraya koşuşturmayı bir türlü bitirememişti.

"Evet sonunda bitti." derken arkadan kapının açılma sesi gelmişti. Bu saatte kim olabilirdi ki... Zaten servis kapanmıştı. Geleni nazıkçe

göndermekten başka yapacağı bir şey yoktu.

"Par..." Karşısında gördüğü adamla birlikte donup kalmıştı.

"Şaşırttım mı?"

"Şey..."

"Saatin farkındayım ama..."

"Önemli değil Soydan Bey..."

Kalbini ve beynini günlerdir meşgul eden kadının resmiyetine artık bir son verme zamanıydı. "Geç olduğunu biliyorum ama daha fazla bekleyemedim." derken genç kıza yaklaşıyordu.

Onun kendine doğru yürümesi kalbinin hızını artırmış, gözlerini alamadan ona bakmasına neden olmuştu.

"Artık içimdekileri tek başıma taşımak zor geliyor. Bu hisleri sahibi de bilsin, birlikte daha da büyütelim istiyorum. Lara..." derken genç kadının çok yakınına gelmişti. "...ben seni -"

Şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemez halde, karşısındaki adamın büyüüne kapılmıştı. Kalbi deli gibi atıyor, nefes almakta zorlanıyordu. "Soydan Bey-"

Yok konuşmaya çalışmak vakit kaybıydı. En iyisi direkt olmaktı. Bu düşüncelerle kollarına aldığı genç kadının dudaklarına büyük bir özlemle sahip olurken, günlerdir içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmanın rahatlığını yaşıyordu. Baştaki paniği atlatan Lara'da kendine eşlik etmeye başladığı anda, yeryüzündeki en mutlu insan olduğuna yemin edebilirdi.

Sonunda ikisi de nefes nefese ayrılmışlar ve birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Tek bir söz etmeden, bakışlardı konuşan... Aylardır suskun kalan duygular, hiçbir aracıya gerek görmeden direkt buluyordu sahibinin kalbindeki yerini.

"Neden beklettin Soydan?" derken günlerdir çektiği acının dışa vurumuydu sesindeki tını.

"Bilseydim daha erken gelirdim."

"Çok iyi gizledim, değil mi?" Sözlerine acı bir gülümseme eşlik etmişti.

Onun yüzündeki küçücük hüzün bile ağırdı. "Sorun sende değildi. Ben gözümün önündekileri anlamayacak kadar aptaldım." derken aklından küçük bir öpücük almak geçse de, karşısındakini ürkütmemek için sadece bakmakla yetinmişti.

Her şey öyle ani gelişmişti ki, biranda şaşırmış ve ne yapacağını bilememişti. İlkinde onun dokunuşuna tüm içtenliğiyle cevap vermiş olsa da, sonrası o kadar kolay değildi. Aralarına biraz mesafe koymak en iyisiydi. "Aç mısın?" derken en büyük sığınma yeri olan mutfağa gitmek için inanılmaz bir istek duyuyordu.

Doğru mu duymuştu? Konuşma hangi ara açılığa gelmişti ki...

"Efendim?"

"Aç mısın dedim..." derken çekingendi.

"Tuhaf bir kadınsın Lara." diyerek gülmeye başlamıştı.

"Herkesin aşkını gösterme şekli başkadır. Erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğine inananlardanım. Meslek ne de olsa." deyip keyifle gülümsemişti. "Hem soruma daha cevap vermedin." derken beklentiyle bakmaya başlamıştı.

Sevdiği kadının sözlerinden sonra günlerin verdiği sıkıntıya inat gülmeye başlamıştı. "Lara..."

"Aç mısın?"

"Sen ciddisin..."

"Şaka yapar bir halim mi var?" Hissettiği alınganlık sesine yansımıştı.

Onun hislerini anladığı anda genç kadını kollarına almak için inanılmaz bir istek duymuşsa da, yine bunun için beklemesi gerektiğinin bilinciyle hareket etmiş ve ellerini ondan uzak tutmuştu. "Sanırım ben, senin yanında hep aç olacağım." derken sesindeki ima gözden kaçacak gibi

değildi.

Lara sözlerin altında yatanı da anlamıştı ama şu an için anlamazlıktan gelmek en iyisiydi. "Ama şansına küs. Bugün hiç yemek kalmadı."

"Yani güveç yok diyorsun."

"Güveçte yok, başka yemekte."

Günlerdir düzgün bir şey yemediğinin sanki yeni farkına varıyor gibi karnı zil çalmaya başlamıştı. "O zaman aç mı kaldım?"

"Sen merak etme ben seni aç bırakmam. Hadi gel." diyerek mutfağa doğru yönelmişti. Yarım saatin sonunda da muhteşem bir sofraya oturmuşlardı.

"Merih'i sen mi gönderdin?"

"Aslında o seni görmek istedi. Ben de çaresizlikten kabul ettim."

"Hiç de çaresiz görünmüyordunuz Soydan Bey?"

"O gün Merih'e seni tanıştırmak için getirmiştım. Kardeşim benim için çok önemlidir ve fikirlerine değer veririm. Onun da seni tanımasını istemiştım. Ama olaylar çok değişik cereyan etti ve sonuç tam bir felaket oldu."

"Onun senin eşin olduğunu sandım ve dünya başıma yıkıldı. Siparişlerinizi nasıl aldım, nasıl sizinle ilgilendim hala kendime şaşıyorum. Ama Akay'ın desteğini unutamam."

"Sizi birbirinize sarılmış gördüğümde dünya durdu sanki. Ben seninle ilgili bir gelecek kurma hayallerini kendime itiraf etmişken, sen başkasının kollarındaydın. Bu kaldıramayacağım bir şeydi."

"O yüzden mi bana öyle davrandın?" derken şaşkındı.

"Kıskançlık gözümü kör etmişti."

"Akay'ın tek suçu onu buraya çağırmamdı. Senin geldiğini görünce onu aramıştım. Ben..." Söyleyeceği şeyler biranda aklına gelmiş ve duraksamasına neden olmuştu.

"Bir şey mi oldu?"

"Önemli değil. Bak konuşmaya dalıp, seni yine aç bıraktım." diyerek hazırladığı şeylerden tabağına almasını sağlamıştı.

"Söyleyeceklerini duymak istiyorum. Lütfen..."

"Şey... Seni her karşımda gördüğümde... dilim kilitleniyordu. Pısırik... bir şey oluyordum. Akay'dan gelip bana yardım etmesini istedim. Aklımca o seninle aramızda köprü olacaktı. Ama her şey karıştı ve yanlış anlaşılmalardan yüzünden olay karman çorman bir şeye dönüştü."

"Bilmeden seni üzdüm Lara. Ama emin ol bu ilk ve sondu. Sen, benim için çok önemlisin." derken masanın üzerindeki elini tutmuş ve sevgiyle üzerine küçük bir öpücük bırakmıştı.

Daha düne kadar karamsarlıklarla kavrulan yüreğinin şu anki hali inanılacak gibi değildi. Sanki akli ona oyunlar oynuyor ve kısa bir süre sonra her şey eskiye dönecekti. "Gerçeksın, değil mi?" derken korkuları sesini titretmişti.

Sandalyesinden kalkıp, "Gerçeğim bir tanem." diyerek genç kadını kollarının arasına almış ve alına kondurduğu öpücükle bir kez daha sevgisini fısıldamıştı kulağına.

Asel uyuduktan sonra hastanede en güvendiğı doktorla kısa bir görüşme yapmış ve tam bir gizlilik istemişti. Bu konuyu da hallettikten sonra soluğı sevdiğinin yanında almıştı.

Onu böyle izlemeyi ne kadar da özlemişti... Huzurlu bir uykudaydı Asel. Halbuki kendisi beş yıldır böylesi bir uykuya hasretti. Her uykusu kaybettiğı sevdası ve hor görülmüş aşkına bulanmış kâbuslarla doluydu. Asel'in uyumasının verdiği rahatlıkla eli genç kadının yanağına gitmiş ve ipek tenine dokunmuştu. Yüzüne düşmüş küçük bir bukleyi de nazikçe kenara ittikten sonra gözleri yine hasret olduklarını kana kana içmek için görevine dönmüştü.

“Ne kadar mutlu olabilirdik...” deyip sıkıntıyla iç çekmişti. “Ama bunu istemedin. Şimdi mutlu musun Asel?” derken sanki cevap bekler gibi bakıyordu. Biliyordu bir cevap alamayacağını ama kalbi artık bazı şeylerin ağırlığına dayanmayı reddediyordu.

Hayatı dışarıdan bakanlarca nasıl da tozpembe görünüyordu. Olmayı istediği yerde ve çok başarılıydı... Her attığı adımın karşılığı olarak milyonlar ayaklarına serilmişti... Bir sürü güzel kadının ilgisi her gittiği yerde üzerindeydi... Ama hiçbirini onu mutlu etmeye yetmiyordu. O bunları değil, sadece bu yatakta yatan masum görünümlü kızın sevgisini istemişti. Halbuki o kız, ellerine verdiği kalbini hiç düşünmeden parçalara ayırmış ve bir daha eski haline gelemeyecek şekilde dağıtmıştı.

“Senden çok şey istememiştim ki... Sadece sevmek ve sevimlekti derdim. Ben hala deli gibi seviyorum Asel. Geçen zaman bunu değiştirmeyi başaramadım.” Sözlerini genç kadının yüzünden biran bile çekmediği âşık bakışlarıyla süslüyordu. “Seni çok seviyorum. Kalbimdeki sevgi sonum olacaksa bile bundan vazgeçemiyorum. Nasıl bir şeysin ki, hala sana böylesine taze hislerim...” deyip, dalıp gitmişti sevdiğine.

Dakikalar sonra kendine geldiğinde hala uyuyordu genç kadın. İçindeki seven erkek ise dokunmak istiyordu. Onun gerçekten karşısında olduğunu hissetmekti derdi. Bu düşüncelerle eğilmişti yüzüne... Aynı hislerle kelebek gibi narin bir dokunuşla bırakmıştı kalbindeki tüm sevginin izini taşıyan küçük bir buseyi dudaklarına. Bu temasta daha önceki duygular yoktu. Bu sadece özlemin dile gelişi... Bir kalpten diğer kalbe akışıydı... Her türlü tensellikten uzak, sessiz bir dokunuştu...

Kendi düşüncelerine daldığı anda kulağına gelen uğultu, ortamdaki sessizliği bozmuştu. Etrafını dinlese de nereden geldiğini keşfedememişti. Sonunda sesin kaynağının Asel’in çantası olduğunu anlamıştı. Sessize alınan telefon durmadan çalıyordu. Telefonu eline aldığı anda "Annem" yazısı yanıp sönüyordu.

Açmamalıydı ama sürekli çalan telefon bunun tersini ister yöndeydi. Sonunda derin bir nefes alıp "Alo" diyebilmişti.

"As-"

"Benim Sema Hanım... Akay..."

"Akay?"

"Evet."

"Asel?"

Kulağına gelen sesin endişesi ve şaşkınlığını gayet net alıyordu. "Merak etmeyin o iyi. Sadece üşütmüş. Şimdi hastane-"

"Hastane de mi?"

Karşısındaki kadının endişesini dindirmeye çalışan bir ses tonuyla "O gerçekten iyi." demişti.

"Onunla konuşmak istiyorum. Lütfen Akay..."

Asel'e nasıl düşkün olduğunu biliyordu. Şimdi de sesindeki çaresizlik içine işlemişti. "Sema Anne bana güven. O iyi. Şimdi uyuyor. Bu geceyi burada geçirecek sonra taburcu olacak."

Zaten karmakarışık olan zihni Akay'ın "anne" hitabıyla daha karışmıştı. Yine de önceki telaşı azalmıştı. Akay'a hep güvenmişti. Şimdi de güveniyordu. Ama onun Asel'in yanında olmasını bir türlü mantıklı bir şeye dayandıramıyordu. "Sen?"

Yıllar önce anne dediği kadının ne demek istediğini tek kelimedenden anlamıştı. "Biliyorsunuz bizim kulüple iş yapıyorlar. Tesadüf karşılaştık."

"Ben telefonu açmayınca çok merak ettim. Zaten orada yalnız olmasını da istemiyordum. Ah inatçı keçi ne olacak..."

"Bilmem mi..." derken geçmişten gelen düşüncelerin getirdiği bir sıkıntıyla iç çekmişti.

"Ona dikkat et Akay." derken bunu söylediğine inanamıyordu. Ondan bunu nasıl isterdi? Hakkı yoktu ki...

"Bana güvenin. O çok iyi. Daha da iyi olacak. Ama onu burada yalnız bırakmazsanız iyi olur. Sizde bilirsiniz hasta olduğunu kabul etmeyi sevmez ve hasta hasta kendini bitirir. Lütfen buna izin vermeyin."

Genç adamın her sözünden sevgi taşıyordu. Bunu anlamak için görmesi bile gerekmemiştir. "Teşekkürler." derken bu iki gencin ayrılığı hakkında yine içindeki şüpheler tetikleniyordu. Ama bu konularda kızı sır küpünden başka bir şey değildi.

Kapanan telefonun ardından gözleri yine yatağa dönmüştü. Dalgın bir şekilde bakarken fark etmişti Asel'in sayıkladığını. Biraz daha yaklaşıncı söylediklerinin bazılarını duymuştu.

"Yapamam. Bunu benden isteme." Genç kadın sanki biriyle konuşuyormuş gibiydi.

"Hayır dokunma ona!" Bu kadın yine neler sayıklıyordu.

"Bir tanem..." Söylediklerinden bir şey anlamıyordu.

"Aşkım affet..."

Son duyduğu sözlerden sonra içindeki sinir tekrar uyanmıştı. Uyurken bile işkence edebilmeyi başaran nadir bir varlıktı Asel. Bunu bir kez daha göstermişti. Kalbinde uyanan kıskançlık ve öfkeyle yatakta yatan kadına bakarken, onun için nelerden vazgeçtiğini bir kez daha görüyordu. Ama o kendi hayatına devam etmiş ve kendine yeni aşıklar edinmişti. Onu hiç sevmediği nasıldı belliydi.

56. Bölüm

Sonunda uyanabilmişti. Sanki asırlardan beri uykudaydı. Aslında uyanmak istememiştir de. Böylesine rahat bir uykuya hasretti yıllardır. Kendini güvende hissediyordu. Biliyordu bunu ona hissettireni. Aynı anda da bakışları yönelmişti kalbindeki huzuru sağlayan adama. Karşısındaki koltukta uyuyakalmıştı. Oysaki böylesi rahatsız bir pozisyonda uyumayı hiç

sevmezdi. Keşke orada değil de, yanında uyumuş olsaydı. Bunun imkânsız olduğunu bilse de, onunla yine eskisi gibi yakın olmayı istiyordu tüm hücreleri.

“Keşke her şey istediğimiz gibi olabilseydi aşkım...” derken gözünden süzülen yaşı boştaki eliyle silmişti.

Son karşılaşmalarında hep çatık kaşlı görmeye alıştığı adamı, eskisi gibi görmenin verdiği bir burukluk vardı üzerinde. Onun sert duruşunun nedeninin kendi olduğunu biliyordu. Yoksa Akay hayat dolu bir adamdı. Onu tanıdığı ve sonrasında yaşadığı inanılmaz günler hala ilk günkü gibi aklındaydı.

“Sana kötü geldim bir tanem. Yüzündeki gülüşü bile sildim.” derken bakışları okşuyordu sevdiğinin tenini. “Hayatına hiç mi girmeseydim? Bunu o kadar çok düşündüm ki... Haklısın bencilim bir tanem. Bu kadar acı çekmene neden olsam da, seni tanımamaya dayanamazdım. Beni affet aşkım.”

Karşısındaki adam uyuyor olsa da, içindekileri onunla paylaşıyordu. Yine de öyle kısık bir sesle çıkıyordu ki sözler, kendisi bile sadece hisleriyle duyumsuyordu.

Sevdiğine bakarak ne kadar vakit geçirdiğini bilmiyordu. Tek bildiği onsuz geçen günler için depo etmek ister gibi özgürce bakabildiğiydi. Her güzel şeyin sonu olduğu gibi bununda sonu gelmiş ve genç adam kıpırdanmaya başlamıştı.

Uyku mahmuru gözleriyle “Uyandın mı?”

“Hı... hı...”

“Neden bana seslenmedin?”

“Uyuyordun.”

“Çağırısaydın uyanırdım.” derken geceki sayıklamalar aklına gelmiş ve bu da sesinin daha da sert çıkmasına neden olmuştu.

“Affedersin.” derken aslında hiçte af dilemiyordu. Yine olsa yine aynını yapar ve saatlerini onu izleyerek geçirirdi.

“Doktora bakayım hemen çıkalım. Sonra kalabalık yüzünden buradan çıkmak çok kolay olmaz.” Biriyle karşılaşıp, olayların daha da karışmasını istemiyordu.

Yarım saatin sonunda tüm işlemler hallolmuş ve çıkmışlardı.

“Sana zaten yeterince zahmet verdim. Ben kendim giderim.”

“Samalamayı kes de, bin şu arabaya!”

“Ben... taksi çağırırım.”

“Asel bin şu arabaya!”

Son sözler kesinlikle itiraz kabul götürmüyordu.

Yol boyu ikisinin de ağzını bıçak açmamıştı. Tek söz etmeden otelin önüne gelmişlerdi.

“Teşekkürler.” deyip ineceği sırada duymuştu Akay’ın sesini.

“İlaçlarına dikkat et. Bir daha da kendini bu hale getirme! Her zaman bu kadar şanslı olmazsın.” derken yanındaki kadına değil, karşısına bakarak duygularını saklamaya çalışıyordu.

“Ederim.” Başka bir söz söylemeden arabadan inip, koşar adım otele girmişti.

Arabayı biraz daha ileri götürüp, kenara park etmişti. Onu yalnız başına bir otel odasında bırakmak düşünceşi tüm sinirlerini germişti. Bu yüzdendi ona sert bir şekilde emirler yağdırmadı. Elinden sadece bu gelebilmişti. Başka bir şey için hiçbir dayanağı yoktu. Neyse ki, Sema Hanım’la konuşmuştu. Onun Asel’in yalnız kalmasına izin vermeyeceğine inanıyordu. Bu az da rahatlamasının nedeniydi. Yine de dile gelen düşünceleri, kalbindeki ıstırabı gözler önüne seriyordu.

“O kendi hayatını seçti. Bunu artık anla...” derken kalbine söz geçirmeye çalışıyordu ama bu nafile bir çabaydı. Neyse ki, doktor önemli bir şey değil demişti. Bunun verdiği rahatlıkla evinin yolunu tutmuştu. Ama kalbi yine onunla kalmayı tercih etmişti...

"Fotoğrafları yayınlayacak mıyız?"

"Bence biraz daha bekleyelim. Burnuma daha büyük kokular geliyor."

"Sen kokuyu aldıysan, kesin altından bir şey çıkar. Sektörde senin gibi haber kokusu alanı görmedim."

"Sen kameranı hep hazır tut, her şeyi bana bırak..." derken ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Küçük bir haber için geldikleri hastaneden ünlü futbolcu Akay Demir ve tanımadıkları bir kızın birlikte çıktığını ve arabaya bindiğini görmüşler ve peşlerine takılmışlardı. Bunun altından iyi bir haber çıkacaktı. Buna emindi.

Arkasına bakmadan direkt odasına çıkmıştı. Onunla her karşılaşması olaylı oluyordu. Ama her zaman ki gibi en zor anında yine yanındaydı. Ama bıçak keskinliğindeki sözleri zaten kapanmayan yaralara yenilerini eklemişti. Üzerindekileri çıkarıp, banyoya girdiğinde gözlerinden akan yaşlarda görüşünü bulanıklaştırmıştı. Suyun altında ne kadar kaldığının farkında değildi. Sonunda gerilen kasları az da olsa gevşemişti. Çıkıp üzerini de giyindikten sonra kendini yatağın üzerine bırakmıştı.

Bayılması ve sonrasına gelişen olayları sırasıyla hatırlıyordu. Onun sabaha kadar başında beklemesiye, kalbine iyi gelen tek şeydi. Bunu yaparken 'insanlık' demişti ama beklemişti. Önemli olan da buydu. Ya Akay yanında olmasaydı... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Yaşadığı dakikalar gerçekten zordu. Aklına ailesini aramadığı geldiği anda hızla yataktan kalkmıştı. Tabi hızla hareketin sonucu da yine aynı hızla oturmak olmuştu. Kafasının dönmesi geçtiğinde bu sefer yavaşça çantasının yanına ulaşmıştı.

Telefondan beri diken üstündeydi. Kocasıyla da görüşmüş ve en mantıklı olanın Helen'i, Asel'in yanına göndermek olduğuna karar vermişlerdi. Bunu da Asel'e sorma gereği görmeden uygulamaya koymuşlar ve genç kadını sabah yolcu etmişlerdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Olayların daha ne kadar karışacağını."

"Böyle karamsarlık sana yakışmıyor."

"Ben artık neyin yakışıp, yakışmadığını geçtim. Olayların geleceği noktadan korkuyorum."

"Biz ne yaparsak yapalım. Kader bildiği yoldan ilerliyor. Bu yüzden bize düşen beklemek."

"Aslında haklısın. Asel'in şu an Akay'la olduğunu bilmek bile tuhaf. Üstelik zor anında yanında onun olmasına da diyecek laf bulamıyorum."

"O ikisinin kaderi bir ama bunu anlamakta zorlanıyorlar. Hala birbirleriyle bu kadar dolu olan iki insana ayrı demek doğru gelmiyor bana."

"Bana yine 'anne' dedi. Beni nasıl rahatlatacağını bildi. Böylesine düşünceli birinin, kızımızla ayrılması tuhaf."

"Sema onu bırakan Asel'di. O da bu olayda en mağdurlardan."

"Bugün daha çok hissettim. Biz büyük bir hata yaptık. Asel'i üzmemek için susarken, belki de en büyük kötülüğü yaptık ikisine."

"Bunu bende yıllardır söylüyorum. Ama artık yapacak bir şey yok. İkisi de hayatına yeni bir yön verdi."

"Asel hayatına yeni bir yön verdi mi Yılmaz? Sence kızım o adamı unuttu"

mu?"

"İşte en büyük kafa karışıklığı da buradan ortaya çıkıyor ya. Asel hala onun hayaliyle yaşıyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

"Bende aynı hisler içindeyim. Ama şu an tek düşüncem onu sağ salim görmek."

"Merak etme kızımız çok güçlü. O kadar olayı göğüsledi. Bu onların yanında küçücük kalır."

"Bende böyle düşünmek istiyorum ama kalbim izin vermiyor. Aral'ı düşünmesem, hemen yanına giderdim ama o küçük kuzunun bize ihtiyacı var."

"Bak senin de dediğin gibi bize ihtiyacı var. Sen böyle dağılırsan, ona yardımımız dokunmaz." dedikten sonra sarılarak teskin etmeye çalışmıştı.

Sonunda ikilinin saatlerdir beklediği telefon gelmişti.

"Asel nihayet..."

"Özür dilerim anne. Ben-"

"Kızım meraktan öldük. Nasıl böyle dikkatsiz olursun. Ya yalnız olsaydın..."

"Yalnız olsaydım mı?"

"Akay telefonu açınca ne düşüneceğimi şaştım kızım."

"Akay telefonu mu açtı?" derken şaşkındı.

"Neyse ki açtı. Yoksa çıldıracaktım."

"Nasıl olduğunu bile anlamadım anne. Gözümü açtığımda hastanedeydim."

"Kızım ya Akay yanında olmasaydı..."

"Anne ben iyiyim. Önemli olan bu değil mi?"

"Tabi ki de bu ama biraz daha dikkatli olsan kötü mü olurdu? Biraz da

vücudunun sana söylediklerini dinle. Bu kadar çalışma işini bitirmene değil, kendini bitirmene neden olacak."

"Üzgünüm anne."

"Üzül tabi. Kızım senin yolunu gözleyen bir oğlun var. Kendini düşünmüyorsan onu düşün."

"Onu düşündüğüm için çok çalışıyorum."

"Tamam çalış ama kendini de bitirme. Hem Helen yolda yakında yanında olur."

"Helen mi?"

"Seni orada yalnız bırakacağımı sanmadın ya."

"Ama-"

"Hiçbir itiraz kabul etmiyorum. Helen yanında olacak o kadar."

"Tamam anne. "

"Akay'a bir şeyler anlatmaya mı karar verdin?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Son zamanlarda görüşme sıklığınız aklıma başka bir şey getirmedi. Sizin ki nasıl bir ayrılık anlamış değilim ya... Hadi hayırlısı."

"Anne sadece rastlantıydı. Başka hiçbir şey değil."

"Ah Asel, neler saklıyorsun bir söylesen. Bize de bu işkenceyi daha fazla çektirmesen."

"Anne bunu daha önce konuşmuştuk."

"Konuşmadık küçükhanım. Sen sormamamızı söyledin, bizde karar senin dedik sustuk. Ama artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bence sen de bilemiyorsun."

Annesi çok haklıydı. Akay'dan ayrı kalmak istemiyordu ama onunla bir geleceği de yoktu. "Bu işi hallettikten sonra, bir daha karşılaşmamak için elimden geleni yapacağım."

"Bence bunu bana değil, önce kalbine anlat."

Kalbi bunu kabul etmeyi yıllardır reddederken, ona ne anlatacaktı... "Anne Aral'a bir şey hissettirmediniz, değil mi?"

"Merak etme hiçbir şey anlamadı. Ama seni sorup duruyor."

"Tamam ben onu sonra ararım."

"Kızım kendine dikkat et."

"Tamam anne. Her şey için teşekkürler."

Bulut'la son günlerde birkaç kez daha görüşmüşler ama hepsi de mesafeli bir durumdan ileri gitmemişti. Onun abisi gibi davranması yüzüne okkalı bir tokat atma isteğini beraberinde getiriyordu. Sonrasında da ağzına geleni saymak sırada olabilirdi. Ama istediği bu değildi ki... Sadece onun dikkatini çekmekti derdi. Aklına gelenle yüzünde aptal bir sırıtış oluşmuştu.

"Pırıl neden öyle gülüyorsun?"

Planının ilk aşaması için konuşmaya başlamıştı. "Senin bir avukata ihtiyacın var."

"Avukat mı? Kafana bir şey falan mı düştü senin?"

"Emel sana avukata ihtiyacın var diyorum."

"Ben de yok diyorum. Bu da nereden çıktı Pırıl?"

"Bahaneye ihtiyacım var ve sen de bunu vereceksin."

"Son günlerde normal değilsin diye boşuna demiyorum. Lütfen kendine gel!"

"Ben kendimdeyim Emel. Asıl kendine gelmesi gereken Bulut Bey."

"Tamam durum anlaşıldı. Yine Bulut diyorsun..."

"Bak kafanı daha fazla ağrıtmamı istemiyorsan, bu oyunda yanımda olursun."

"Sanki başka şansım var da."

"Ha şöyle... Okul çıkışı hemen gidiyoruz."

"İnsan önce bir arar randevu falan alır. Ne o öyle damdan düşer gibi."

Arkadaşı haklıydı ama aramadan gitmek daha kolay geliyordu. şimdi telefon edip, bir şeyler söylemek zor olacaktı. "nemli değil. Bizle görüşür..." derken bunun gerçek olmasını diliyordu.

"Pırıl, bu adamla görüşmek bu kadar kolaysa, neden bu oyunları oynuyorsun? Direkt gitsene."

"Gidip ne dememi bekliyorsun?" derken yan gözle arkadaşına bakıyordu.

"Tamam bir şey demedim kabul et. En iyisi gidelim de şu adam neye benziyormuş göreyim. Günlerdir ondan başka bir şey konuştuğumuz yok."

"Bu kadar başını ağrıttığımı bilseydim tek laf etmezdim." deyip alingan bir tonla konuşmuştu.

"ff Pırıl sana da bir şey denmiyor. Aynısını bende yapıyorum. Bu sadece ağız alışkanlığı. Hemen altında bir şey arama. Hem beni rolme alıştırsan iyi edersin yoksa Bulut Bey'in karşısında tek laf edemem ona göre."

"Sen bana bırak."

Yarım saatin sonunda kafalarında her şeyi kurmuşlardı.

"Her şey tamam da, hadi onunla görüşmek isterse..."

"Ne görüşmek istemesi... Biz sadece ondan fikir isteyeceğiz. Sonrasını biz hallederiz deriz."

"Niyeyse bana bu yaptığımız hiç mantıklı gelmiyor."

Akta mantık yoktu. Bu yüzden de Pırıl gibi akıllı bir kız bile düşünmeden adım atıyordu. Bu düşünceler genç kızın gülümsemesine neden olmuştu. Sanırım arkadaşı gerçekten bu adama ciddi ŗeyler hissediyordu. "Pırıl böyle bir ŗey yapacağını rüyamda görsem inanmazdım."

Arkadaşının sözlerine tebessüm etmekle yetinmiti. Çünkü normal bir cevap yoktu aklında. "Hadi gidelim."

Daha önceden de gelmişti ama bugün kendini daha tuhaf hissediyordu. Sekretere gülümseyerek karşılıklı vermiş "Bulut Bey'le grecektim." demeyi baarmıtı.

"u anda bir görüşmesi var. Sizi biraz bekleteceğim." Aslında randevu falan deyip, kızı yollayabilirdi ama nedense bu kızın patronu için önemli olduğunu hissetmişti. Belki bu sayede son günlerde ortalıklarda patlamaya hazır bomba gibi dolaşan Bulut Bey biraz sakinlerdi. Yoksa içi çok zordu.

Ayağını yere vurarak dalgın bir halde odaya doğru bakarken açılmıştı kapı. Tabi içeriden çıkan kadın biranda kanını kaynatmıtı.

"Daha sonra sizi bilgilendiririm Melis Hanım."

"Teşekkürler Bulut Bey." diyerek elini uzatmı ve sonrasında da alımlı bir ŗekilde çıkışa yönelmişti.

ıkan kadına öldürücü bakışlar atmakla meşgul olan genç kadın kendine seslenildiğini bile anlamamıştı.

"Pırıl kendine gel. Adam sana sesleniyor."

"Ne var Emel."

"Müstakbel enitem seninle konuşuyor."

"Enite" lafını duyduğu an otomatikman kafası diğer tarafa dönmüştü.

"Şey... Ben..."

"Hoş geldin Pırıl. Hangi rüzgar attı?" derken o rüzgara çok şey borçlu olduğunu düşünüyordu. Günlerdir genç kızı görmek için bahaneler düşünüyor ama bir türlü mantıklı bir şey ortaya çıkmıyordu.

"Şey... Arkadaşımın bir sorunu için gelmiştik."

"İçeri geçelim." diyerek iki kızı da odaya davet etmişti.

Tanışma faslından sonra sıra gelme nedenindeydi.

"Sorun neydi?"

"Ha... Sorun mu? Şey... Emel'in ev sahibi kirayı artırmak istiyor ama daha yılı bile dolmadı. Bunun için yapabileceğimiz bir şey var mı diye soracaktık."

"Aslında bu konuda sizi daha bilgili bir arkadaşına yönlendirsem daha iyi olacak. Benim uzmanlık alanım daha çok boşanmalar..."

"Boşanmalar mı?" Sesi düşündüğünden de çok çıkmıştı. Şimdi biraz önceki alımlı bayan kafasında daha da anlamlanmıştı. Kim bilir böylesi kaç kadınla karşılaşılıyordu? Düşünceler içindeki kıskançlığı daha da harlıyor. Bu da konuşmalarında dengesizliğe neden oluyordu. "Biraz önceki kadının kocası kesin fabrikatördür." derken tuhaf bir bakış atmıştı genç adama.

"Melis Hanım'ın konumuzla ilgisini anlamadım Pırıl."

"Yani zengin avcısı çok kadın görüyorsunuzdur."

Emel şaşkınlıkla dönmüş ve kısık bir sesle "Pırıl saçmalamayı bırak!"

"Yani boşanma ve böylesi güzel kadınlar... Bana hep filmlerdeki sahneleri hatırlatıyor da..."

Arkadaşının daha sonra pişman olacağı bir şey söylememesi için müdahale etme zamanı gelmişti. "Yani bize yardımcı olamayacaksınız..."

Bakışlarını Pırıl'dan, arkadaşına çevirmişti. "Yok tabi ki de yardımcı olacağım. İsterseniz bu konuda çok iyi bir arkadaşım var ona gidebiliriz. Ya

da arayıp konu hakkında bilgi alırım. Sizin için hangisi uygunsa." deyip beklentiyle Pırıl'a bakmaya başlamıştı.

Aklı hala biraz önceki konuda olduğundan, tam olarak yeni olaya katılamamıştı ama yine de konuşmayı başarmıştı. "Ararsan daha iyi olur. Böylece vakit kaybetmemiş oluruz. Tabi sana zahmet olmazsa."

"Ne zahmeti." deyip telefonu çevirmişti.

Genç adam karşısındakiyle konuşurken, Emel'de, Pırıl'ı kendine getirme derdindeydi. "Pırıl kendini topla. Yoksa sonrasında pişman olacaksın. Ne o öyle kıskanç kadınlar gibi adamı sorgulamalar."

"Kadını görmedin mi? Resmen ağzının içine düşecekti."

"Gördüm. Ama müstakbel eniştemin ona bakmadığını da gördüm. Lütfen sen de bunu gözden kaçırma."

"Bakmadı, değil mi?" derken biraz öncenin aksine sesi daha yumuşak çıkmıştı.

"Bu arada ben Bulut Bey'imizi pek beğendim."

"Emeeel!"

"Kızım kendim için değil senin için. Aşk insanı böyle asabi yapıyorsa ben almayayım. Bu ne ya, devamlı alınganlık devamlı alınganlık."

"Affedersin. Ben de kendimi tanıyamıyorum. Ama hepsi..." başıyla telefonla görüşen adamı işaret edip "...onun yüzünden." deyip, sıkıntıyla iç çekmişti.

"Evet Selçuk'la görüştüm." deyip, konuştuklarını tek tek anlatmaya başlamıştı. "Umarım bu bilgiler işinize yarar."

"Yarayacağına emin olabilirsin."

"Konuşmaya daldık, size bir şey ikram etmedim. Ne içersiniz?"

"Şey... Daha fazla vaktini almasak. Zaten randevusuz da geldik."

"Önemli değil. Sana her zaman vaktim var." deyip, genç kızın gözlerinin içine bakmıştı.

Bu bakış Emel'in gözünden kaçmamıştı. "O zaman çay alabilir miyiz?"

"Tabi ki de..." deyip hemen çayları istemişti.

"Emel kalkacaktık. Ne çayı istedin? Bugünlük bu kadar yeterdi."

"Kızım bu çocuk oyuncağı mı? Bugünlük bu kadar yeter. Yarın duruma bakarız. Bu da ne böyle? Seni daha kararlı bilirdim."

"Ama-"

"Bana bırak. Hem Bulut Beyimizin sana her zaman vakti varmış." deyip imalı bir gülümseme göndermişti.

Gelen çayları yudumlarken havadan sudan konuşmalar sürüyordu.

"Bulut Bey acaba taciz tavalara falan da bakıyor musunuz?"

Arkadaşına biraz daha yaklaşıp, kısık sesle "Sen ne yapıyorsun Emel?" diyebilmişti.

"Sana, bana bırak dedim."

Duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini hemen sezmiş ve daha fazla konuşmadan sadece küçük bir tekrarla soruyu yinelemişti. "Taciz?"

"Evet. Bizim okulda biri var. Yaptıkları-"

Pırıl arkadaşının ne söyleyeceğini anladığı an "Emel sakın!" diyerek söze karışmıştı.

"Pırıl lütfen... Emel Hanım'ı dinlesek iyi olacak gibi."

"Ama şey..."

"Yani bu arkadaş durmadan Pırıl'ı rahatsız-"

"Pırıl'ı rahatsız mı ediyor? Pırıl bunu nasıl söylemezsin?" derken

bakışlarındaki sertlikle dönmüştü genç kıza.

"Önemli bir şey değil. Ben haddini bildiriyorum."

"Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Önemli değil dedim. Emel'in abartması."

"Aslında Pırıl haklı. Her seferinde ağzının payını veriyor. Yani korkacak bir şey yok."

"Bundan abinin haberi var mı?"

"Sakin abime bir şey deme! Dediğim gibi önemsiz bir şey. Lafı bile olmaz."

"Artık biz gitsek iyi olacak. Bulut Bey her şey için teşekkürler." diyerek birbirlerine keskin bakışlar atan ikilinin arasına girmişti. Nasıl olsa yem atılmış, balıkta oltaya gelmişti. Bundan sonra olabilecekleri beklemekten ona düşen.

"Bu konu burada kapanmadı Pırıl."

"Lütfen daha fazla uzatmayalım. Daha kaç kere söyleyeceğim, önemsiz bir şey diye."

"Senin o önemsiz dediğin olaylar yüzünden kaç dava geliyor önümüze biliyor musun?"

"Seni temin ederim gerçekten önemli değil. Sadece çıkma teklif eden biri. Yani psikopata bağlamaya gerek yok."

Giden kızların ardından hala siniri yatışmamıştı. Pırıl'ı birinin rahatsız ettiğini öğrenmek tüm sinirlerini harekete geçirmişti. Bu Pırıl'ın dediği gibi rahatça göz ardı edeceği bir şey değildi. Kimse onun kılına bile zarar veremezdi. Bu konuda mutlaka bir şeyler yapacaktı.

57. Bölüm

Helen'in gelmesiyle kendini daha iyi hissetmişti. Şimdi sağlığı da iyiydi ve işlerine tekrar konsantre olabilirdi. Zaten birkaç günlük bir rötat yapmak zorunda kalmıştı, neyse ki, öncesinde çok çalıştığı için hiçbir şey sekteye uğramamıştı. Bugün Rita'yla bir görüşmesi vardı. Verdiği çizimlerin ön çalışması yapılacaktı. Birlikte incelemeyi kararlaştırmışlardı.

"Rahatsızlığına üzüldüm."

"Önemli bir şey yok Rita. Şimdi daha iyiyim."

"Öyleyse atölyeye geçelim."

İki işkolik kadın saatlerin nasıl geçtiğini bile anlamamıştı.

"Bu işi gerçekten çok severek yapıyorum. Bunu hissettiriyorsam ne mutlu."

"Bay Darwel'i kışkandığımı söylemeliyim. İnsanın böyle kaliteli ve yetenekli yardımcıları bulması kolay olmuyor."

"Teşekkürler. Bu sizin inceliğiniz."

Tüm işlerini bitirmiş, otele dönüş vakti gelmişti. Havayı kontrol edip, bu sefer geçen ki sürprizle karşılaşmayacağını anladığı anda, yine yürümeye başlamıştı. Ama nedense ayakları otel yerine başka bir yere yöneliyordu. Yağmurlu günde sığındığı restoranın önüne geldiği anda, düşünmeden içeri atmıştı adımını. Çok dikkat çekmeyeceği bir yere oturmuş ve etrafa bakmaya başlamış, önündeki mönüden de siparişini vermişti.

"Lara Hanım geçen ki bayan burada."

"Hangi bayan?"

"Yağmurlu günde gelen."

Demek bugün aklından başka bir şey daha geçse olacaktı. Geçen Akay yüzünden iki çift laf edememişti. Şimdi bunu telafi edebilirdi.

"Tamam onun siparişini ben götürürüm. Sen işine bakabilirsin."

Hazırladığı şeylerle birlikte masaya yaklaşırken, bir yandan da etrafına bakan kadını süzüyordu. Gerçekten duru bir güzelliği vardı. Akay'ın kolay unutmamasını açıklayan bir neden de bu olmalıydı.

"Merhaba"

Duyduğu sese dönerken yüzündeki şaşkınlığı gizlemeyi başarmıştı.

"Merhaba..."

"Sizi görmek hoş bir sürpriz oldu." derken müsaade isteyip elindekileri masaya yerleştirmeye başlamıştı.

"Aslında bana da gelmek sürpriz oldu desem yeridir. Geçerken ne kadar acıktığımı hissettim. Sanırım sonrasında da vatan hasreti ayaklarımı buraya yönlendirdi." Bu hasretten ziyade içindeki kıskançlık ve meraklı ama bunları karşısındaki kadına hissettirmeye hiç niyeti yoktu.

"Çok memnun oldum."

"Oturmaz mısınız?"

"Rahatsız etmeyeyim."

"Bilakis çok hoşuma gider."

Sonrasında yemeğini yerken, karşısındaki kadınla birlikte sohbe başlamışlardı.

"Gerçekten çok lezzetli şeyler. Gelmekle en doğru kararı vermişim."

"Beğenmenize sevindim."

"Burada yaşayan Türklerin uğrak yeri olmalı."

"Sağ olsunlar yalnız bırakmazlar. Tabi İspanyollar içinde değişik bir deneyim oluyor. Beğendiklerini söylemeliyim. Zaten yıllardır burada olduğumuzdan iç içeyiz diyebilirim."

"Uzun zamandır mı buradasınız?"

"Doğma büyüme." deyip kısaca hikayesini paylaşmıştı.

"Çok romantik bir hikaye. Çok şanslılarmış." derken genç kadınla konuşmak hoşuna gitmişti. Sıcakkanlı ve çabuk anlaşılabilen birine benziyordu Lara. Bu ara aklını kurcalayan sorulara geçmek istiyor ama yanlış anlaşılma riski yüzünden de korkuyordu.

Bu fırsatı havadan sudan konuşarak harcamaya hiç niyeti yoktu. Bu yüzden de konuşmanın seyrini belirleme vaktinin geldiğine karar vermişti. "Aslında sizi burada görmek bana sürpriz oldu."

Kendisine anlamaz gözlerle bakan kıza "Affedersiniz, kendimi tam anlatamadım. Yani sizi Akay'dan duymuştum."

"Akay beni mi anlattı?" derken şaşkındı.

"Sizin onun eski eşi olduğunuzu biliyorum."

Bu sadece çok az kişinin bildiği bir sırdı. Akay bunu karşısındaki kadına söylemişse, demek ki düşündüğünde yakındılar. "Demek size bunu anlattı..."

"Aramızda sır yok diyebilirim. Her şeyimizi birbirimize anlatırız."

"Uzun zamandır tanışıyor olmalısınız."

"Akay'la buraya ilk geldiği zamanlarda tanıştık. Sonrası da kendiliğinden geldi."

"Çok yakın olduğunuzu anlamıştım." derken yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmeye çalışmıştı. İçindeki acının anlaşılmasını istemiyordu.

"Akay benim için çok önemlidir." deyip, karşısındaki kızın yüzüne odaklanmıştı. Tuhaftı... Duydukları karşısında acı çekiyordu. Akay'ın

başkasıyla olma düşüncesine dayanamıyormuş gibiydi. Tamam da onu terk eden kendisiyken, nasıl böyle düşünebilirdi ki...

"Akay özel biridir. Her şeyin iyisini hak eder. Umarım..." deyip boğazındaki yumruyu geri göndermek için yutkunması gerekmişti. "Umarım mutlu olursunuz."

Akay'ın oyununu devam ettirebilecek olmasına rağmen, içinden bir ses bunu yapma diyordu. "Sanırım yanlış anlaşıldık. Akay benim için gerçekten çok önemli. Ama düşündüğünüz anlamda bir ilişkimiz yok."

"Ben sanmıştım ki..."

"Çok yakın olduğumuzdan böyle düşünmüş olmanız normal. Akay benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibidir. Bu yüzden de her şeyini bilirim." derken özellikle son kelimelere vurgu yapmış ve genç kadının gözlerine odaklanmıştı.

"Benim kötü biri olduğumu düşünüyorsunuz." derken acıyla bakmıştı.

"Sizi yargılamak bana düşmez. Ben sadece yaptığınız seçim konusunda hiç pişmanlık duydunuz mu diye merak ediyorum."

"Çok açık sözlüsünüz. Size sadece şu kadarını söyleyebilirim. Bazen hayatta istemediğimiz şeyleri, yapmak zorunda kalırız... Çünkü buna mecburuzdur." diyerek genç kadına bakmıştı.

"Umarım haddimi aştığımı düşünmemişsinizdir."

"Üzülmeğin böyle bir şey düşünmedim. Müsaadenizle kalksam iyi olacak."

"Umarım tekrar görüşürüz."

"Aslında bir hafta sonra dönüyorum. Sanırım bu son karşılaşmamızdı. Ama kismet... Gelecek ne getirir bilinmez."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." derken tüm içtenliğiyle elini uzatmıştı.

"Aynı memnuniyeti hissediyorum. Ama hesap konusunda size mahcubum. Keşke ödememe izin verseydiniz."

"Misafirimdiniz. Lafı bile olmaz."

Tam kapıdan çıkacağı zaman arkasını dönmüş "Şey... Akay'ın yanında olduğunuz için teşekkür ederim. Lütfen ona iyi bakın." deyip hemen çıkmıştı.

Giden kadının ardından şaşkınlıkla dalıp gitmişti. Hiçbir şey normal görünmüyordu. Bu kadın da en az Akay kadar aşıktı. Bunu anlamak için azıcık vakit geçirmek yeterliydi. Öyleyse bu iki sevdalı yürek nasıl ayrı düşmüştü?

"Off Akay... Nasıl bir hayatınız var? İçinden çıkamıyorum. Düşündükçe daha da karışıyorum." derken telefonu çalmıştı.

"Soydan..." derken gözleri parlamıştı.

"Ooo nasıl oldu da hatırladın?"

"Dalga geçme Akay. Biliyorsun ne kadar yoğun olduğumu."

"Tamam da ben de, senin işlerin arasında değil miyim?"

"Sen kendini iş olarak mı görüyorsun? Hem sen kolay kolay bir şey kabul etmediğin için seninle çok uğraşmam gerekiyor."

"Hemen de sitem. Ben halimden memnunum Ersin. Şimdi ekstra şeylerle kafamı karıştıramam."

"Ama hala çektiğin reklamlar konuşuluyor. Sendeki oyunculuk yeteneği de az değilmiş. Reklam tekliflerinin ardı arkası kesilmiyor."

"Hepsine yanıtlımı biliyorsun. Bu yüzden bana yeni bir anlaşma sunacaksan boşuna vaktini harcama."

"Yok yok ben artık bunun için uğraşmayı düşünmüyorum. Sen bilirsin."

Sadece yarın için söz verdiğin röportajı hatırlıyor musun diye aradım."

"Ne röportajı?"

"Akay seninle ne yapacağım? Hatırlarsan Sport kanalına söyleşi için evet demiştin."

"Hadi ya ben bunu unutmuşum."

"Bak bunda hiç suçum yok. Kendin kabul ettin."

"Hatırladım. Kaçta ve nerede?"

"Öğleden sonra olacak. Aslında evinde çekim yapmak istiyorlardı ama bunun olmayacağına ikna ettim. Bu kıyağımı unutma."

"Zaten sen unutturmazsın. Yeri belirlediniz mi?"

"Tesislerde yapabileceğinizi söyledim. Daha doğal olur. Sende rahat olursun. "

"Tamam. Hadi görüşürüz." deyip telefonu kapattığında içi sıkıntıyla dolmuştu. Kendini anlatmak en sevmediği şeydi ve şimdi bunu yapması gerekiyordu.

"O gün aklım neredeydi acaba?" derken sıkıntıyla yönelmişti arabasına. Yarın zor bir gün olacaktı. Ama söz vermişti bir kere...

"Emel dün söylediklerine hala inanamıyorum. Kızım nasıl söylersin Bulut'a o sözleri?"

"Bence çok iyi yaptım. Sen bana güven."

"Dünden beri 'bana güven, bana güven' deyip durdun. Bunun nesine güveneyim?"

“Bana güven...” deyip keyifle arkadaşına sırtıtmıştı. Aldığı yanıt ise ters bir bakıştı.

Derslerden bir türlü bir şey anlayamadan gün bitmişti. “Kafam sepet gibi... Hemen eve gitsem iyi olacak.”

“Merhaba güzellik...”

“Bir sen eksiktin.” diyerek sinirle bakmıştı karşısındaki gence.

“Demek o kadar çok hissediyordun eksikliğimi? Söyleseydin daha erken gelirdim.”

“Seni bana parayla mı verdiler Mert? Bu nasıl bir anlamazlık? Seni görmek istemediğimi kaç kez daha söylemem gerekiyor?”

“Hayatım sadece dikkatli bakmıyorsun. Bir kez bana alıcı gözle baksan her şey çok güzel olacak.”

“Bana hayatım falan deme! Git belediye baksın sana.”

“Merak etme yakında benim değerimi anlayacaksın.” derken çapkın bir gülümseme yerleşmişti suratına.

Karşısındaki gencin suratına sinirle bakıp “Tövbe... Tövbe...” diyerek yürümeye başlamıştı. “Emel lütfen hızlanır mısın?”

“Zaten çok hızlıyız. Biraz daha hızlanmak koşmak olacak.”

“Öyleyse koş Emel.” derken kendisi çoktan hızını daha da artırmıştı.

Ne yazık ki, genç adam hala peşlerindeydi.

“Bundan kurtulamayacak mıyım? Japon yapıştırıcısı bile yanında halt etmiş.” Sonunda arabasının yanına gelmiş ve yanında yürüyen adamı arkasında bırakmıştı.

“Pırıl ben-”

Mert hala vazgeçmemişti. Sinirle arkasını döndüğü anda gözleri kocaman açılmıştı. “Bulut?”

“Hanımefendi sana kibarca peşini bırakmanı söyledi. Acaba bunu dinlememeye ne kadar daha devam edeceksin?” derken genç adamın kolunu arkasına bükümüştü.

“Bulut ne yapıyorsun?”

“Pırıl sen karışma!”

“Ne demek karışma... Mert’i bırakır mısın?”

“Önce bu laftan anlamazın bazı şeyleri anlamasını sağlayacağım.” deyip kolunu daha da sıkmişti.

“Bu seni ilgilendirmez. Ben kendim hallederim.” derken karşısındaki manzaraya korkuyla bakıyordu.

“Çıkıştan beri peşinizdeyim. Halledemediğini gördüm.”

“Sen avukat mısın, dedektif mi?” Ne demek peşinizdeyim?” deyip ikiliye doğru birkaç adım atmıştı.

“Pırıl orada kal!”

Genç kız dinlemeden adımlarını sıklaştırmıştı.

“Pırıl sana orada kal dedim!” derken bakışları daha da sertleşmişti.

Tam bir adım daha atacakken kolundaki tutuşla olduğu yerde kalmıştı.

“Pırıl bence de burada kalsan iyi olur.”

“Emel sen de mi?” derken arkadaşına ters ters bakıyordu.

“Senin iyiliğin için. Bu adamın artık bazı şeyleri anlaması lazım. Bulut Bey’e izin ver.”

“Ne için izin vereyim? Adamın yüzünü dağıtması için mi?” diyerek kolunu çekmeye çalışmıştı.

“Merak etme Bulut Bey’in yüz dağıtmayacağına eminim.” derken karşıdaki adama dönmüştü. “Öyle değil mi?”

“Ben kanun adamıyım. Öyle kabalıklarla asla işim olmaz.” deyip kibarca gülümserken içinden bunun tersini düşünüyordu. Sinirden şu an kolunu bile kırabileceğini biliyordu ama bunu yapması sadece Pırıl’ı daha da sinirlendirirdi. Şu an en son istediği onun tarafından değişik tanınmaktı.

“Bıraksana kolumu. Sen kendini ne sanıyorsun?”

“Ben bir avukatım ve bu bayanları rahatsız ettiğini biliyorum. Eğer bir daha onları böyle taciz ettiğini duyarsam, görürsem sonra olacaklar için çok pişman olursun. Tacizden seni içeri attırırım.”

“Ben kimseyi taciz etmiyorum.”

“Bayanlar öyle demiyorlar.” deyip karşıya bakmıştı.

“İstersen dava et. Sanki ağır ceza alacağım. Bir şey olmaz.” derken yılışık bir gülümsemeyle yan yan bakmıştı.

Neden bir şey yapmayacağına söz vermişti ki... Şu an bu adamın yüzünü dağıtmamak için kendini zor tutuyordu. Sırıtan adamın kulağına yavaşça eğilip, korkutucu bir fısıltıyla “Sana öyle ağır bir ceza verdiririm ki, bir daha dışı bir sineğe bile bakamazsın! Bunun kuru bir tehdit olduğunu sanma! Nasıl olduğunu bile anlamadan kendini hapisanede ve değişik insanların yanında bulursun. Sen de bu tip olduktan sonra... Devamını getirmeme gerek yok sanırım.” diyerek kolu biraz daha sıkıp, sinirle itmişti genç adamı.

Gözleri duyduklarıyla fal taşı gibi açılmış bir halde kendini bırakan adama dönmüştü. “Ben-”

“Sanırım genç bayanlardan özür dileyecektin.” diyerek manalı bir gülümsemeyle bakmaya başlamıştı.

“Ben... Şey... Özür dilerim.” deyip arkasına bakmadan hemen uzaklaşmıştı.

“Ona ne dedin?” derken vücudunun tamamen gerildiğini hissetmişti.

“Ben, sizi yalnız bıraksam iyi olur. Görüşürüz Bulut Bey... Seni sonra ararım Pırıl.”

Giden arkadaşının ardından bakıp, tekrar dönmüştü. “Evet bir yanıt bekliyorum.”

“Ona sadece tacizden içeri attıracağımı söyledim.”

“Bu kadar mı?” derken inanmadığı belliydi.

“Evet...”

“Buna inanacağımı mı sanıyorsun?”

“Gerçek bu Pırıl. Tabi sonrasında hapisane de başına bir şeyler gelebileceğinden bahsetmiş de olabilirim.” derken yüzünde biraz önceki yaptığının tatmini vardı.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Bence açmasak daha iyi.”

Mert’in hareketleri zaten yeterince sinirlerini tetiklemişti, şimdi de Bulut’un karşısındaki tavırları sinirlerini resmen son raddeye getirmişti. “Sen hayatıma karışma hakkını nereden alıyorsun?”

“Ben... Sadece yardım etmek istemiştim.”

“Sen iyilik meleği misin? Herkese yardım mı ediyorsun?”

“Pırıl abartıyorsun.”

“Kim abartıyor? Hem sen kendini ne sanıyorsun?” derken patlamaya hazır bir yanardağ gibi hissediyordu.

“Ben abinin arkadaşayım. O da, benim kardeşim böyle bir durumda olsa aynısını yapardı.”

Son duydukları ateşe atılan son odunlar gibi içindeki yangını daha da harlamıştı. “Sen benim abim falan değilsin. Benim bir tane abim var.” diyerek bağırmıştı.

“Senin abin olmak isteyen kim...” derken bu sefer bağırma sırası genç

adama geçmişti.

“Öyleyse derdin ne?”

“Ben... Şey...”

“Boş ver...” deyip arkasını döndüğünde gözlerinden de yaşlar akmaya başlamıştı. Adımlarını atıyordu ama bir türlü arabaya ulaşamamıştı. Şu an tek istediğı yalnız kalacağı bir yerdı.

Hangi ara bu hale gelmişlerdi... Buraya gelirken tek istediğı onu korumaktı. Pırıl'ın başkası tarafından rahatsız edildiğini duyduğundan beri içi içine sığmıyor, o kişiyi önüne katıp, darmadağınık etmek istiyordu. Ama bunu hangi kisveyle yaptığını kendine bile itiraf edemiyordu. Arkadaşının kardeşıydi Pırıl... Bunu Akay'a yapabilir miydi? Kendisi bu düşüncelerle boğuşurken, Pırıl'ın arabasının sesini duymuştu. Gitmişti... Onu bu bilinmezle bırakıp gitmişti... Ne bekliyordu ki... Kıza ne söyleyebilmişti? Koskoca hiçbir şey... Bu olay her geçen gün daha da karışlıyordu. En yakın zamanda bir sonuca varmalıydı. Yoksa bu gelgitler yüzünden hayatı çekilmez bir duruma gelmek üzereydi.

58. Bölüm

Çekim ekibi anlaştıklarından bir saat önce gelmiş ve antrenmandan da birkaç kare görüntü almıştı. Tamam maçlar canlı olarak çekiliyordu ama bu şekilde görüntülenmek hiç hoşuna gitmiyordu.

Hazırlanıp, kendini bekleyenlerin yanına gelmiş ve kısa bir tanışma gerçekleştirmişlerdi.

“Sizi bu kadar erken beklemiyordum.”

“Antrenman esnasında görüntü alabileceğimiz söylenmişti. Bu yüzden geliş saatimizi öne aldık. Umarım sorun olmamıştır.”

Tabi ya, bu kesin Ersin’in işiydi. Onun böyle bir şey yapacağını düşünmeliydi. “Sorun değil.” derken içinden bunun tam tersini düşünüyordu.

“Ne zaman isterseniz başlayabiliriz.”

Ona kalsa hiçbir zaman istemezdi ama vermişti sözü. “Ne kadar erken başlasak o kadar iyi.”

"Futbola nasıl başladınız Akay?"

"Aslında çok değişik bir hikâye değil. Bildiğiniz klasiklikte. Arkadaşlarla sürekli maç yapardık. Tabi ben o zamanlar çok küçüktüm. İlkokul öğretmenimin dikkatli gözlemi sonucu, daha önceki kulübümün altyapısına yazdırıldım. Sonrasında da ben bile anlamadan sahalardaydım. Anlayacağınız çocukluk hayaliydi."

"Sizin gibi bir değeri bizlere kazandırdığı için öğretmeninize teşekkür borçluyuz. Hala görüşüyor musunuz?"

"Servet Hocam benim için çok önemlidir. Her fırsat bulduğumda görüşürüm."

"Çocuk yaşta bu işin içinde olmak sizi nasıl etkiledi? Devamlı antrenman ve koşuşturmaca... Çocukluğunuzu yaşayabildiniz mi?"

Kendini psikiyatrist koltuğunda hissetmeye başlamıştı. Şimdi çocukluğuna inmişlerdi, biraz sonra bakalım neler gelecekti? "Zorlukları oldu ama insan sevdiği bir şeyi yapınca sanırım bu o zamanlar büyük bir şey gibi görünmüyor. Şu an baktığımda yaşıtlarım gibi bir çocukluk olmasa da, gerçekten çok eğlendiğim bir çocukluk geçirdiğimi söyleyebilirim. Bunda en büyük etki de her şeyimle ilgilenen ailemdi. Onlar bana hiçbir şeyin eksikliğini hissettirmediler."

"Ailenize çok düşkün olduğunuzu biliyoruz. Sizin için zor oluyor mu bu

kadar uzak olmak?"

"Oluyor tabi. Ama onlar da ben de bazı şeyler için ayrılıklar olması gerektiğini biliyoruz. Zaten sık sık görüşüyoruz."

"Bu yıl takımın hedefleri hakkında ne söyleyeceksiniz? "

"Her zaman ki gibi her kupaya talibiz. Bu yönde de kuvvetli bir şekilde ilerliyoruz. Sezon bittiğinde tüm kupaların müzede olacağına emin olabilirsiniz." deyip her zaman ki bilmiş gülümsemesi ile karşısındakine bakmıştı.

"Kendinizden eminsiniz. Bu gerçekten çok önemli bir özellik. Bu kadar kesin konuşmaktan korkmuyor musunuz?"

"Korkmanın da türleri var. Benim korkum elimden geleni sahaya yansıtamamak. Zaten bu tüm sporcu arkadaşlarımda ortak korkusu. Eğer herkes elinden geleni ortaya koyarsa, bunun sonunda hedeflediğimiz yerde olacağımıza inanıyorum."

"Sahada çok agresif olduğunuz durumlar oluyor. Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hepimiz sahaya kazanmak için çıkıyoruz. Bu da üzerimizde büyük bir baskı oluşturuyor. Haliyle de bazı zamanlar içinde olmak istemediğimiz durumlarla karşı karşıya kalıyoruz. Bizlerinde normal insanlar olduğumuzu ve anlık sevinç ve öfkelerimiz olduğunu bilmelisiniz."

Röportaj gittikçe uzuyor ve birbiri ardı sorular geliyordu. Hepsine içtenlikle cevap vermeye çalışsa da, artık bitmesi için dua eder olmuştu. Tam bu anda sorulan soruyla donup kalmıştı.

"Müsaade ederseniz, biraz da özel hayatınızla ilgili birkaç şey sormak istiyorum. Malum çok popüler bir bekarsınız ve birçok bayan hayranınız var. Bu durum sizi zorluyor mu?"

Özel hayat en son konuşmak istediği konuydu. Ama soruya da cevap vermeliydi. "Çok zorladığı oluyor. Çünkü bazıları işi biraz daha değişik algılıyor ve sonunda istenmeyen durumlar ortaya çıkabiliyor. Tabi bunu söylerken herkesi kastetmiyorum. Bahsettiğim çok uçta olanlar." derken insanların başını döndüren gülümsemesi yerleşmişti suratına.

Tam daha ayrıntılı bir şeyler sormaya karar verdiği anda karşısındaki adamın bakışlarından durması gereken yerde olduğunu anlamış ve birkaç soru ve yapılan kısa çekimlerden sonra röportaj sonlanmıştı.

Kendini gerçekten yorgun hissediyordu. Kendini birilerine anlatmak her zaman zor olmuştu. Bugünde bunu sonuna kadar hissetmişti. Derin bir nefes alıp vermeden sonra arabasına binip yola koyulmuştu.

"Helen burada olman gerçekten çok iyi geldi."

"şimdi daha iyisin, değil mi?"

"Hem de çok iyi. Beni merak etme, sen keyfine bak."

"Ama seni burada yalnız bırakıp çıkmak hoşuma gitmiyor."

"Sana iyiyim dedim."

"Sende bizle gelseydin. Huan da çok mutlu olurdu."

"İkinize de teşekkür ederim. Biliyorsun son kontrolleri yapmam gerekiyor. Bu yüzden Rita'yla buluşmalıyım."

"Kolay gelsin. Ben çıkıyorum."

"İyi eğlen."

"Emin olabilirsin." diyerek güzel bir gülüşle çıkmıştı kapıdan.

Helen'in mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Hiç değilse İspanya bir kişiyi mutlu etmişti. Kendisi için hoş anıların olmadığı yer, her geçen an daha da sıkıntı veriyordu. Akay'ın burada olduğunu bilmek, ona yakın olup bu kadar uzak kalmak kalbindeki sancıyı derinleştirirken, özlemini de çoğaltıyordu. Zaten onu özlemekten ve sevmekten başka ne yapabilirdi ki... İçindeki çaresizlik her geçen gün çoğalırken, kimseyle bunu

konusamıyordu. Kimseye bir şey anlatamazken ne paylaşacaktı ki... Sevdiklerini artık kendi sıkıntılarıyla üzmek istemiyordu. İlknur'un zaten küçük prensesle uğraşması gerekiyordu, ailesi ise her şeyini bırakıp, onun düzenini koruması için çabalıyordu. Ian ve Rebecca ikizlerin heyecanı ile hop oturup hop kalkıyordu. Sevdikleri onun için çok şey yapmıştı, artık onlardan başka bir şey isteyemezdi.

İçindeki tüm sıkıntıları bir kenara koyup, önüne bakması gerekiyordu. Tabi öncelikle küçük kuzusunu görmeliydi. Ekranın karşısına geçtiğinde içindeki sıkıntıyı giderecek ilacına biraz sonra kavuşacağını bilincindeydi.

“Anneeee!”

“Kuzum benim... Bir tanem...”

“Canım annem benim...”

“Canım Aral’ım... Ne yapıyorsun hayatım?”

“Öğretmen ders verdi onu yapıyordum. Hem yapıştırma da yapıyorum.”

“Ne yapıştırması yaptın bakayım?”

Küçük çocuk ekranın karşısından kaybolmuş ve birkaç saniye sonunda elindeki resim kağıdıyla gelmişti. “Bak bunları yapıştırdım.”

“Ooo ne kadar güzel olmuşlar. Becerikli oğlum benim.”

“Anneannemle yine yapıştırma yapacağız. Ama o sürpriz olacak. Gelince sana vereceğim.”

“Az kaldı bir tanem. Sadece iki gün kaldı. Anneannelerle başka ne yaptın? Onları üzdün mü yoksa?”

“Hiç üzmedim. Çok akıllı oldum.”

“Aferin benim kuzuma.”

“Biz dedemle nereye gittik, biliyor musun?”

“Nereye gittiniz?”

“Halı sahaya...”

Kan çeker diye boşuna demiyorlardı. Küçüğü de aynı babası gibi futbol hastası olmuş çıkmıştı. Akay onu tanımış olsa... Kafasındaki görüntüyü yok etmek ister gibi iki yana sallamış ve derin bir nefes alıp vermişti. “Top mu oynadınız?”

“Hı... hı... Ben dedeme goller attım. Hem çok güzel gollerdi. Dedem öyle söyledi.”

“Sen yaparsında kötü olur mu? Becerikli oğlum benim.”

“Anne, anneannem de seninle konuşacaktı.”

“Tamam hadi ona götür telefonu.”

“Götürüyorum... Geldim... Anne seni kocaman öpüyorum.” deyip ekrana yaklaşmıştı küçüğü.

“Bende seni dünyalar kadar öpüyorum.”

Telefon el değiştirmiş ve annesi karşısına geçmişti. “Ne yapıyorsunuz anne? Aral sizi üzmüyor değil mi?”

“Benim küçüğüm hiç üzer mi? Çok uslu.”

“Siz nasılsınız anne? Babam nasıl?”

“Biz iyiyiz kızım. Sen bizi hiç merak etme.”

“İki gün sonra oradayım. Çok özledim sizi.”

“Biz de kızım. Ne yaptın işleri ayarlayabildin mi?”

“Birazdan son kontroller için atölyeye geçeceğim. Birkaç küçük şeyden sonra her şey bitmiş olacak.” derken yarın katılması gereken davetten ailesini özellikle uzak tutuyordu. Onun gideceğini bilseler çok endişelenirlerdi. Zaten onlardan çok şey istiyordu. Şimdi kafalarını bir de bununla meşgul etmek onlara haksızlık olurdu. En iyisi kendi içinde bunu halletmesiydi.

“Tamam kızım kendine dikkat et. Neyse ki Helen yanında da içim rahat. Geçen günü düşünmek bile istemiyorum.”

“Artık unut annem. Ben iyiyim.”

“Kızım aklıma bin bir türlü şey geldi. Nasıl unutayım? Üstelik Akay olayı da var. Onu tekrar gördün mü?” derken sesinde hem ümit hem de korku seziliyordu.

“Görmedim anne. Zaten aramızda olacak bir şey yok. Tesadüf bir şeydi karşılaşmamız.”

“Ne bileyim kızım. İçim tuhaf. Hayırlısı...”

“Siz hiçbir şeyi dert etmeyin. Ben iyiyim, daha da iyi olacağım.”

“Buna inanmayı canı gönülden istiyorum. Dualarım hep seninle yavrum.”

“Sağ ol annelerin güzeli. Babama da selam söyle.”

Kapanan telefonun ardından sıkıntıyla iç çekmişti. Keşke her şey basit olsaydı. Akay’ı tekrar görecektir olmak tüm sinir uçlarını uyarıyordu. Ama onun gözünde artık değeri olmadığını son olayla daha da anlamıştı. O gün mecburiyetten yanında kalmış, otele bıraktıktan sonra da bir daha hiçbir şey için aramamıştı. Kendine itiraf etmesi zor olsa da, onun aramasını nasıl da beklemişti. Ama sonuç büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Zaten beklemesi hataydı. O kadar kırdığı adamdan, hala kendini sevmesini nasıl beklerdi.

Aklındaki düşünceleri bir kenara koyup, işlerine odaklanma zamanıydı. Hayatı zaten işlerle dolu bir haldeydi. Oğlu ve tutunduğu iş hayatı olmasa kaybolup giderdi. Ayrılığın yakıcı günlerinde Aral’ın haberini almış olmasa, şimdi tamamen bitmiş olurdu. Bu bile ne kadar şanslı olduğunun ispatıydı. Sevdiğinden ayrılmış olsa da, ondan bir parça hep onundu.

İçindeki tüm karmaşayı bir kenara bırakmış ve kendini bekleyen Rita’ya gitmek için hazırlanmıştı.

"Bu son görüşmemiz mi şimdi? Sana çok alışmışım."

"Ben de bu çalışmadan çok keyif aldım. Seni de en kısa zamanda beklediğimizi bil."

"Sana bir sürprizim var." derken yaşından beklenmeyen bir çeviklikle hareket etmişti.

Tanıştığından bu yana Rita'nın değişik bir özelliğini keşfediyordu. Eğlenceli, düşünceli ve ne istediğini bilen bir kadındı. Hayatta istediği her şeyi elde etmiş, inanılmaz bir enerjiye sahip biriydi. Hayran kalmamak elde değildi.

"Yarın bir partiye davetli olduğumu duydum. Senden o gün benim koleksiyonumdan bir parça giymeni istiyorum. Umarım beğenirsin." deyip, kenarda duran örtüyü aşağı çekmişti.

Karşısında gördüğü elbise tek kelimeyle müthişti. "Rita..."

"Beğendin mi?"

"Bir de soruyor musun? Gerçekten bunu giymemi istediğine emin misin?" derken elide kumaşın üzerinde kayıyordu.

"Bunu sana teşekkür hediyem say. Neticede burada kalarak bana çok büyük bir iyilik yaptın."

"Her gününden keyif aldığımı bilmeni isterim."

Rita yaklaşarak ellerini tutup "Sen gerçekten çok ilginç birisin Asel. İçinde büyük bir acı saklıyorsun ve bunu da çizimlerine yansıtıyorsun. Her çizimin inanılmaz derinlik içeriyor. Bunca yıllık hayatımda iki kişide gördüm bu özelliği. Biri annemdi. Diğeri de sensin. Belki de seni bu kadar iyi anlamam ve seni koleksiyonum için istemem bundandı. Bana tanıdık geldin Asel Ateş. Umarım kalbini böyle kanatan şey, hayat senden vazgeçmeden istediğin gibi sonuçlanır." diyerek sözlerini sürdürmüştü.

Karşısındaki kadının kendini açık bir kitap gibi okumasına şaşırmıştı. Gözlerinde bu hislerle bakarak "Sen nasıl anladın?"

"Dediğim gibi o bakışı tanırım. Yıllarca annemin gözlerinde gördüm. Ne yazık ki, o bakışlar son anına kadar hep öyle kaldı." derken gözünden tek damla yaş süzölmüşü.

"Senide üzdüm." diyerek karşısındaki kadına bakıyordu. Ağlamamak için büyük çaba harcıyor ama bunda başarılı olabileceğini sanmıyordu. "Her şey için teşekkürler Rita." Sonrasında karşısındaki kadına içten bir şekilde sarılmıştı. Alışkın olmadığı bu sarılma yaşlı kadın için şaşkınlık verici olmuş olsa da, o da aynı içtenlikle karşılık vermişti.

Oradan ayrılırken Rita'nın sözlerini düşünüyordu. Kendi de son nefesine kadar Akay'la dolu olacaktı. Demek ki, son anlarında da onunla ve onsuz olacaktı. Kendini bekleyen arabaya binip, derin bir nefes alıp vermişti. Geriye yaslanıp, dalgınca karşıya baktığında gözünün önünden son yaşadıkları geçiyordu.

"Akay restorana gelsene, Soydan da burada."

"Sizi rahatsız etmeyeyim."

"Bak bunu duymamış olayım. Ne rahatsızlığı. Seni bekliyoruz."

Kapanan telefondan sonra boş boş karşıya bakıp kalmıştı. Gün yeterince sıkıntılı geçmişti. Sabahki yorucu idmandan sonra, üstüne bir de röportaj saçmalığına katlanmak zorunda kalmıştı. Şu an tek ihtiyacı olan sessizlikti. Kafasında bir sürü şey dolaşıyordu, hepsi de aynı kişinin etrafındaydı. Akli fikri hala oydu. Hastaneden çıktığı gün aklına gelince yüzüne acı çeken bir ifade yerleşmişti. Ondan haber alamamak nasılda kötü hissettirmiş, sonunda işi hafiyelik durumuna kadar götürmüştü. Şimdi bile yaptıklarına inanamıyordu. Aklına gelen günle karşıya dalgın dalgın bakmaya başlamıştı.

“Merhaba Gerard.”

“Merhaba dostum. Umarım ciddi bir şeyin yoktur.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Sabah görüştük ve sen iyiydin. Şimdi aradığına göre bir şey vardır diye düşündüm.”

“Meraklanacak bir durumum yok. Ama senden bir şey isteyeceğim.”

“Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın.”

“Sabahki hastanı hatırlıyor musun?”

“Şu sabaha kadar başında beklediğin mi?”

“Evet.”

“Ne olmuş ona?”

“Senden arayıp, şimdi nasıl diye öğrenmeni istiyorum.”

“Neee?”

“O kadar da garip bir şey demedim. Bu nasıl bir tepki?”

“Akay sen iyi misin?”

“İyiyim dedim ya...”

“Ne bileyim isteğin normal değil de.”

“Sana dedim kız da Türk. Şimdi burada da yalnız. İnsanlık görevimi yerine getirmeye çalışıyorum.”

“Öyleyse neden direkt onu aramadın?”

“Aramam yanlış anlaşılmalara neden olabilir. Bu yüzden en iyisinin senin sorman olduğunu düşündüm. Neticede onunla ilgilenen doktorsun.”

“Akay bu işin içinde ne var bilmiyorum ama işler hiçte söylediğin gibi gelmiyor.”

“Gerard yapacak mısın yapmayacak mısın onu söyler misin?”

“Tamam kızma... Yapacağım ama senden sonrasında iyi bir açıklama beklediğimi bil.”

“Yapacağını biliyordum. Müsait bir zamanda sana anlatırım.” derken arkadaşıyla bunu paylaşıp, paylaşmayacağını düşünüyordu. Gerard güvendiği biriydi. Ağız gerçekten çok sıkıydı. Kesinlikle sırrını güvende tutacak ender insanlardandı.

“Eee söyle bakalım bu görevi nasıl yerine getireceğim?”

“Ona hastane politikası diyebilirsin. Neticede yabancı bir hasta ve daha fazla ilgilenmek görevimiz falan de. Zaten senin ağzın iyi laf yapar. Sonrasını kendin halledersin.”

“Sağ ol çok yardımcı oldun.” deyip sesli gülmeye başlamıştı.

Karşıdan gelen gülme sesine kendisi de aynı şekilde karşılık vermişti. Gerçekten komik bir halde olduğunu biliyordu. Ama kalbi onu böylesi bir duruma düşürürken bir an bile tereddüt etmemişti.

Telefonu da verdikten sonra bekleme zamanı başlamıştı. On beş dakikanın sonunda da beklediği habere kavuşmuştu. Asel çok iyiydi ve doktoru tarafından ilaçlarını aksatmaması konusunda uyarılmıştı. Bunu da onu şüphelendirmeden ustaca yapmayı başarmıştı. Kendiyle gurur duyuyordu.

Kendi düşüncelerinden sıyrılınca Lara ve Soydan aklına gelmişti. Geçen konuşmasında öğrenmişti ikiliyi. Bu da son günlerdeki kasvetli havasına güzel bir aydınlık olmuştu. Belki de en iyisi yalnızlık yerine dostlarıyla geçireceği bir geceydi. Bu düşüncelerle evden çıkıp, arabasına binmişti.

59. Bölüm

"Geliyor mu?"

"Hı... hı..." Hala yanındaki adamın gerçek olduğuna inanamıyordu. Aylarca hayalini kurmuş ve şimdi de karşısında tüm sevgisiyle ona bakıyordu. Yoksa uyanıkken hayal görmeye falan mı başlamıştı? Ama Soydan gerçektir.

"Bir sorun mu var?"

Biranda kendine gelip "Efendim?" diyebilmişti.

"Sen öyle dalgın durunca bir şey olduğunu düşündüm."

"Şu an yanımda olman hayal gibi. Buna inanmakta zorluk çekiyorum." derken gözlerindeki buğuyla bakıyordu.

O gözlerde mutluluktan başka bir şey görmek istemiyordu. Elinin tersini uzatıp, yanağını okşarken biranda ürpermişti Lara. Hala alışamamıştı dokunuşlarına. Lara kendini kolay bırakanlardan değildi. Bu ilişkinin hangi aşamasında olduklarını bir yere koyamadığını hissediyordu. Bunun en büyük nedeni de, her şeyin aniden olmasıydı. Ona zaman tanıması gerekirken, biranda hayatına dahil olmuştu. O gün her şey çok normal görünse de, sonrasında ortaya aşmaları gereken bir adım olarak kalmıştı. Birlikte olduktan sonra bunu aşacaklarına emindi.

"Ben yemekleri kontrol etsem iyi olur." Bir kaçıştı genç kadının ki. Aslında yaptığına bir anlam veremiyordu. Soydan'ı çok seviyor ve onunla bir gelecekte başka bir şey düşünmüyordu Ama hızlı gitmekte istemiyordu. İyice dengesiz olmuş çıkmıştı. Kesin Soydan da hareketlerine bir anlam veremiyordu. Onu bu halleriyle bıktırmak en son istediği şeydi.

İçeriye göz gezdirdiğinde doluluk oranından memnun kalmıştı. Restoran bugün her zamankinden daha yoğundu. Neyse ki, düzenlemeleri yaparken

birkaç gözlerden uzak köşeyi özellikle ayarlamıştı. Böylelikle hem gelen misafirleri hem de sakinlik isteyen müşterileri için bulunmaz yerler oluyordu bu alanlar. Tüm kontrolleri yapıp, tekrar Soydan'ın yanına gelmişti.

"Sıkıldın mı?"

"Seni beklerken asla."

Duyduğu ile keyfi yerine gelmişti. Bu adamı seviyordu. Bunu her an daha da fazla hissediyordu.

"Merih aradı. Ben de buraya çağırdım. Umarım sorun olmaz."

"Tabi ki de olmaz. Keşke benim aklıma gelseydi. Çok iyi yapmışsın." derken arkasından gelen sesi duymuştu.

"Selam millet." deyip Lara'yı kucaklamıştı.

Onların samimi halleri kasılmasına neden olmuştu. Kendi dokunuşları karşısında ürken kadın, Akay'a koşulsuz bir teslimiyetle sarılıyordu. İkilinin samimiyetini artık bilse de, yine de içindeki kıskanç erkeğe bunu anlatmak kolay değildi.

Lara'ya sarılırken fark etmişti Soydan'ın bakışlarındaki keskinliği. Kışkandığı her halinden belliydi. Arkadaşını bıraktıktan sonra Soydan'a sarılmıştı. Aynı anda da genç adamın kulağına sadece ikisinin duyacağı bir sesle fısıldamıştı. "Lara benim kardeşim sayılır. Rahat ol." Birbirlerini bırakıp, göz göze geldiklerinde karşısındakinin rahatladığını hissetmişti.

"Eee bana olayları tam olarak anlatacak mısınız? Lara sadece artık çıkıyoruz falan dedi. Belirtmeliyim ki bu beni kesmedi. Anlatın bakalım..."

Sonraki dakikalar yaşanan yanlış anlaşılmalardan sonra ikilinin bir araya gelme hikayesini dinlemeyle sürüp gitmişti.

Lara, Akay'ın neşeli tavrının altında geldiğinden beri başka bir şey hissediyordu. Arkadaşı iyi rol yapıyordu ama şu an kafasında başka şeylerin geçit töreninde olduğu her halinden belliydi. Ama bunu Soydan'ın yanında açmamıştı. Çünkü ona Akay'ın geçmişi hakkında bildiklerinden bahsetmemişti. Bunlar ikili arasında sırdı. Akay izin vermedikçe de öyle

kalacaktı.

"Affedersiniz bu telefona bakmalıyım."

"Rahat ol dostum." diyerek Soydan'a gülümsemişti.

Lara biraz da fısıltı şeklinde konuşmaya başlamıştı. "Nasılsın?"

"İyiyim." derken anlamamış gibi bakıyordu ama Lara'yı kandıramayacağını da biliyordu.

"Bana oynama Akay. Seni iyi tanıyorum. Hem benim de seninle konuşmam gerekenler var."

"Konuş o zaman."

"Soydan'ın yanında rahatsız olursun diye konuşmak istemedim."

"Rahat olabilirsin." derken son zamanlarda ne çok kişiyle Asel'i konuştuğunun farkına varıyordu. Sadece kendine sakladığı sırrı, ortaya çıkmaya çalışıyordu. Belki de herkesle konuşarak olayı sıradanlaştırmaktı amacı. Hiçbir şeyden emin değildi. Tek bildiği şu an gerçekten konuşmaya ve dinlenmeye ihtiyacı olduğuydu. Bu da tanıdığı dostlarının yanında daha rahat olmasını sağlıyordu.

"Biz yemeğe geçsek iyi olacak."

"Merih'i beklemeyecek miyiz?"

"İşi çıkmış. Ancak tatlıya yetişirim dedi."

"Tamam." dedikten sonra mükemmel bir masanın hazırlanmasına yardım etmişti.

"Sanırım dünya üzerindeki en şanslı iki erkeğiz." deyip çatalındaki lokmayı ağzına atmıştı Akay. "Bugün röportajım vardı."

Duyduğuyla kafasını şaşkınca Akay'a çevirmişti. "İnanmam."

"Hangi dalgın halime denk geldiyse, söz vermişim. Bugün resmen eziyetti bana."

"Alışkın değil misin? Neticede ünlü insanlar için sıradan olmalı."

"Akay kendini anlatmayı sevmez." derken arkadaşının sıkıntısının bir nedenini daha anlamıştı. "Zor muydu?"

"Düşündüğümde zor oldu. Bir ara sıkıntıdan patlayacağımı hissettim. Bakalım izleyince ne düşüneceksiniz?"

"İyi iş çıkardığına eminim."

"Kesin kasıntı bir şey gibi çıkmışımıdır."

"Dostum abartma. Sen tanıdığım en samimi insansın. Zaten sendeki bu özelliği gördüklerinden millet bu kadar hayran sana."

"Bakanın gözünden kaynaklanıyor. Bende olandan değil." derken Soydan'a gülümseyerek bakmıştı.

"Sen neden bahsedecektin Lara?"

"Şey... Ben..." Özel bir konuyu açıp, açmamakta çekingen davranmıştı.

"Rahat ol Lara. Artık Soydan aileden biri oldu."

Onun bu benzetmesi genç kadını memnun etmişti. Gözlerindeki minnetle bakmıştı arkadaşına.

"Şey... Asel... Asel buraya geldi."

'Asel' ismi geçtiği anda donup kalmıştı. "Buraya mı geldi?"

Akay'ın yüz ifadesine bakıp bu ismi geçen kadının önemli biri olduğunu anlamıştı. "Sormamda mahsur yoksa Asel kim?"

Arkadaşının gözlerine bakıp, aldığı onayla Asel'in kim olduğunu kısaca Soydan'a anlatmıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ünlülerin hayatı film gibi olur diyenler boşa dememiş."

"Bizimki sonu olmayanlardandı. Ne kadar ünlü olsan da, bir kadının kalbini kazanamıyorsan, kazanamıyorsun."

"Akay o kadının seni sevmediğine neden bu kadar eminsin?" derken birkaç gün önce gördüğü kızın halini düşünüyordu.

"Seni de mi kandırdı? Lara o gerçek bir oyuncu. Bu yüzden ona inanma."

"Akay bu olayda beni bir şeyler rahatsız ediyor. Ama ne olduğunu bilemiyorum. O gün burada oturan kız, çok masumdu."

Asel'in görüntüsü gelmiş oturmuştu karşısına. "O hayatımda gördüğüm en masum şeydi. Dokunmaya bile kıyamayacağım bir çiçek gibiydi. Hayatımın onunla güzelleştiğini hissettim. Ben onunla tam olmuştum. Yıllarca boş geçen ömrüm, onunla anlamlanmıştı. Geleceği düşündüğüm de ilk kez korkmamış, yaşayacaklarımın güzelliğiyle gözlerim kamaşmıştı. Sonucu biliyorsun Lara. Elimde kalan koskoca bir hiç. Bu yüzden onun masumluğuna inanma. Onun kandıramayacağı kimse olduğunu düşünmüyorum."

"Akay ama-"

"Bence daha güzel şeylere dönelim." derken arkadan neşeli bir ses gelmişti.

"Ben geldim."

Merih eğlenceli kişiliğiyle anında ortamdaki havayı dağıtmıştı. Akay'ı görmek ise genç kadının neşesini artırmıştı. "Senin çok büyük hayranıyım. Ama bu kardeşim olacak Soydan, bir imzayı bile çok gördü. Dur seni bulmuşken bir imza alayım." Çantasını karıştırıp, güzel bir not defterini adamın önüne uzatmıştı. "İşte buraya atabilirsin. Şöyle güzel süslü bir şeyler de yazarsan kızlara hava atarım." diyerek keyifle gülümsemişti.

"Merih sakın ol. Bir geldin pir geldin."

"Sakinlik... Soydan bunun bana uymadığını bilirsin. Ben akan bir nehir gibiyim, öyle sakın bir göl olmak bana göre değil."

"Soydan kardeşin sana hiç benzemiyor. Emin misiniz ikiz olduğunuza? Belki hastanede karışmışsınızdır ne dersin?"

"Bak işte aynı benim gibi düşünen biri. Ben de hep bunu savunuyorum. Ama biz kardeşiz emin olabilirsiniz. Çünkü ben Soydan'ın tüm enerjisini almışım. Ona bir şey kalmadığı için o böyle sakin kalmış." derken karşısında kendine bezginlikle bakan adama küçük bir öpücük göndermişti.

"Lara hayatım, Soydan'la hiç sorun yaşamayacağına emin olabilirsiniz. Kardeşim bu dünyada görüp görebileceğin en sakin adamdır." derken bu seferde dil çıkarıp, bakmıştı Soydan'a.

"İnsanın böyle kardeşi olduktan sonra başka bir şeye ihtiyacı olmuyor. Resmen makine gibi. Bir başladı mı susmak bilmez."

"Ne yani çok mu konuşuyorum? Aaa bak bu olmadı şimdi. İnsan böyle iyi huylu kardeşini başkalarına geveze diye lanse eder mi?" derken yalancı bir alinganlık takınmıştı.

"Sen istediğini say, sıra bana gelince alın. Yok öyle şey küçükhanım."

"Ay hiç senle uğraşamayacağım Soydancım. Lara hayatım bu tatlıya bayıldım. Çok şanslı bir görünme olacağım. Ah ah bu kiloyu nasıl koruyacağım. Şimdiden bunu düşünmeye başladım."

Biranda değişen konu herkesin şaşkınlıkla bakmasına neden olmuştu.

"Merak etmeyin normal hali. Sadece çok çalışınca çenesine biraz daha fazla vuruyor."

"Seni duyuyorum Soydan Bey."

"Bende gizli konuşmuyorum ikizim."

"Hem herkese ikiz olduğumuzu söyleme. Yaşım ortaya çıkıyor."

"Lara senin çöpçatanlığından bahsetti." diyerek bakmıştı Akay karşısındaki neşeli kadına.

"Buna çöpçatanlık demek hata olur. Onlar zaten çatılmışlardı. Bana düşen sadece küçük bir dokunuş oldu. Bunun karşılığında da çok güzel bir yemek tarifi kaptım. Yani anlayacağın karlı olan benim."

"Biliyor musun bana çok tanıdık geldin."

"Ya... Kime benzettin bakayım. Amcama falan deme de sakın!"

Sözler hepsini gülümsetmişti.

"Aynı Pırıl, değil mi Lara?"

"Pırıl mı? O da kim?"

"Akay'ın kız kardeşi. Gerçekten çok benziyorsunuz."

"Bak bu iyi olmadı. Desene benim Akay Demir hayranlığımın bir geleceği yok." derken yalancıktan bir dudak büzme hareketi yapmıştı.

"Ah ben senle ne yapacağım? "

"Bir şey yapmana gerek yok ikizim. Sen kendin mutlu ol yeter. İkiz olduğumuz için senin mutlu olman beni de mutlu eder."

Sohbet uzadıkça, herkes birbiri hakkında yeni şeyler öğreniyordu. Gerçekten güzel ve eğlenceli bir geceydi geçirdikleri. Sonunda kalkma vakti geldiğinde saatte epey geç olmuştu.

"Bunu daha sık yapmalıyız. İnanılmaz keyif aldım."

"Aynen."

"Sormanıza bile gerek yok. Ben her zaman beklerim."

Akay arabasına binip, eve yol aldığında az da olsa kafasını dağıtmanın rahatlığındaydı.

"Soydan sana kötü bir haberim var."

"Bir Şey mi oldu?" derken endişeyle bakmıştı. "Ben taksiyle geldim."

"Bir gün yüreğime indireceksin Merih. Bu muydu kötü haberin?"

"Maalesef beni eve götürmen gerekecek. Anahtarı verirsen ben seni arabada beklerim."

"Al." derken gözlerinden ateşler çıkararak bakmıştı.

"Acele etmene gerek yok." derken Lara'ya sarılmış ve kapıdan çıkmıştı.

"Kardeşim adına özür dilerim. Biraz patavatsızdır."

" z r dileyecek bir Şey yok. Merih'i çok sevdim."

"Yarın görüŐür m y z?"

"Olur."

"İyi geceler Lara." Genç adamın kendine yaklaşması ile yine  rpermiŐtı.

Soydan genç kızı kollarına alıp, alnına küçük bir öpücük bırakıp, sarılmıştı. "Seni çok iyi anlıyorum Lara. Bu yüzden endişelenme. Bazı Şeyler çok hızlı oldu. Flört etmeden direkt sevgili olduk. Ama bu açığı kapatacağıma emin olabilirsin." deyip genç kızın gözlerine bakmıştı.

Sevgiyle açıp kapattığı gözleri genç adama istediğı yanıtı vermiŐtı.

"Görüşürüz..."

"Seni ararım."

Hayatında her Şey yoluna giriyordu. Sevdığı adamlaydı ve onun inanılmaz ilgisi ve anlayıŐıyla sarmalanmıştı. Bu hayatta başına gelebilecek en güzel Şeydi. Keşke herkes onun kadar Şanslı olsaydı diye düşünürken Asel ve Akay'ı düşünüyordu.

Sonunda davet günü gelmişti. Neyse ki basına açık bir şey değildi. Yoksa ne olursa olsun kabul etmezdi.

"Helen neden gelmemekte diretiyorsun. Bak Huan'da çok istiyor."

"Alışkın değilim, sıkılıyorum."

"Ben de alışkın değilim ama bak gidiyorum."

"Ama senin gitmen gerekiyor."

"Ah işte bu doğru." derken hem Akay'ı son kez görecektir olmasının hüznünü hem de tekrar görecektir olmanın derin sıkıntısını yaşıyordu. "Ama yalnız kalacaksın."

"Sen beni dert etme. Hem sonrasında Huan'la çıkacağız."

"O zaman ben hazırlansam iyi olacak." deyip Rita'nın kendisi için hazırladığı elbiseyi giyinmeye gitmişti.

"Hazır mısın?"

"Neredeyse..." deyip kendini bekleyen kadının yanına gelmişti.

"Asel..." derken gözleri kocaman olmuştu.

"Güzel olmuş muyum?"

"Güzel mi? Şu an görüntünü anlatmak için en son aklıma gelecek kelime 'güzel'. Ama tarif edecek bir kelime de bulamıyorum o da ayrı bir konu." derken beğeniyle süzüyordu.

"Beğendin yani..." derken karşısındaki kadına beklentiyle bakıyordu.

"Bence bu gece seni kadınlardan korumak gerekiyor."

"Kadınlardan mı?"

"Erkekler senin güzelliğin karşısında oldukları yerden kıpırdamayacak"

kadar büyülenecekler. Haliyle bayanlar bu duruma çok bozulacak.”

“Ben de neden diyorum. Alemsin Helen.”

“Rüya gibi olmuşsun.” Gözleri saçlara gitmişti. Şaşkınlıkla “Açık bırakmışsın.”

Bugün özellikle saçlarını açık bırakmıştı. Akay’ı son kez görecekti. Sevdığı adamın artık kendini sevmediğini biliyordu ama yine de onun tarafından beğenilmek istiyordu. İçindeki âşık kadın bugün bu bencilliği yapmak için inat etmişti. Başka hiçbir erkek için değil, sadece Akay içindi saçlarını özgürlükle buluşturması. Eliyle saçının ucunu tutup, “Olmuş mu?” diyebilmişti.

“Sormana bile gerek yok. Tanıdığım en güzel kadınsın. Bugün de inanılmaz görünüyorsun.”

“Teşekkürler.”

Kendini almak için gelen Huan’ın da beğenisini kazanmıştı.

“Hanımlar siz beni kalpten mi götüreceksiniz? Böyle iki güzellik karşımdayken hayaller âlemindeymiş gibi hissediyorum.”

Sözler iki kadının da keyifle gülümsemesini sağlamıştı.

Sonunda balo salonuna geldiklerinde, içeri girmeden derin bir nefes almayla rahatlamaya çalışmıştı.

“Girelim mi?”

Konuşacak durumda olmadığından sadece başıyla ‘Evet’ diyebilmişti.

İçeri adımını attığı anda tüm bakışlar üzerine dönmüştü. Sakin kalmaya çalışarak ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan yürümek çok zordu. Ara ara tanıdığı kişilerle selamlaşıyor ve insanların beğenilerini hissediyordu. Akıllı tek kişiye odaklanmıştı ama etrafı kolaçan edemediği için onun nerede olduğunu görememişti. Huan’ın yönlendirmesiyle direkt Santiago’nun yanına gitmişlerdi.

“Santiago...” diyerek karşıdaki adamın ellerini tutmuştu.

“Gözlerimi kamaştırıyorsunuz küçükhanım. Erkek milletine hiç mi acımadınız?”

“Ben...” Konuşmak için hiçbir söz aklına gelmemiş ve yanakları hafif kızarmış bir şekilde baka kalmıştı.

“Senin yerinde başkası olsa, kibirden önünü göremezdi. Ama sen başkasın Asel Ateş.”

“Teşekkürler...”

“Hani çağırmasam gelmeyeceksin. Seni göreceğimi sanmıyordum.”

“Ben düşünemedim. Burada görüşeceğiz diye de seni rahatsız etmek istemedim.”

“Benim gibi yaşlı bir adamın öyle çok işi olmaz. Rahatsız etmezdin.”

“Affedersin...”

“Hadi affedildin. Anlat bakalım neler yaptın?”

Sonrasında işlerinden konuşmuşlar ve karşısındaki adamın esprileri ile güzel vakit geçirmişti. Geçen dakikalarda gözleri sadece tek kişiyi aramış ama bir türlü görememişti. Ne yani bu kadar hazırlığı boşuna mıydı? Akay’ı göremeyecek miydi? Bu düşünce biranda yüzünü gölgelendirmişti.

“Sorun ne?”

“Bir şey yok.”

“Olmayan şeyi çok iyi anladım. Merak etme o burada.”

“Ne düşündüğümü nereden anladın?” derken şaşkındı.

“Beni hala hafife alıyorsun.”

“Sana böyle düşündürdüysem özür dilerim.”

“Sorun değil.” derken halden anlar bir şekilde bakmıştı. Karşılıklı bakışlar

konusulmadan çok şey anlatmıştı birbirlerine.

Ortamda çalan dans müziğiyle birlikte Asel'i göz hapsine alanlar da atağa geçmişti.

“Santiago müsaadenle...” deyip Asel'e dönmüştü kulüp başkanı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Kimseyle dans etmek istemiyordu ama böyle bir şansı yoktu. Gelmişti ve ortamın kuralına uymalıydı. “İzninle Santiago.”

Karşısındaki adamın kollarında dans ediyordu ama aklı başka yerlerdeydi. Sonunda müzik bitmiş ve tekrar soluğu sığınağı gibi gördüğü adamın yanında almıştı. O anda karşısında bakışları hissetmiş gibi kafasını kaldırmıştı. İşte oradaydı. Gözlerini alamadan direkt bakıyordu. Yanına gelsin, kollarına alsın ve tüm acılarını unuttursun istiyordu. Bunların hiçbirini yapamayacaklarını bilse de, kalbi bunun derdindeydi. ‘Ah kalbim keşke her şey senin istediğini yapabileceğim şekilde olsaydı.’ diyerek iç çekip, gözlerini karşısındaki adamdan zorla almıştı.

60. Bölüm

Tüm gözler bir yöne çevrilmişti. Arkası dönük olduğundan nereye baktıklarını anlamamıştı. Yavaş yavaş döndüğünde ise görmüştü onu. Bu kadın kesin aklını kaybetmesine neden olacaktı. Nefes kesiciydi. Zaten beğeni dolu bakışlar bunun kanıtıydı. O an, oradaki herkese öfkelenmişti. Buna hakkı olmasa da içinden taşan duygulardı bunlar. ‘Ne yapmaya çalışıyorsun Asel? Daha bana ne kadar işkence edeceksin?’ diye iç geçirerek nefes alıp vermişti. Ama ne kadar sakinleşmek için nefesini kontrol etmeye çalışsa da, sonuç sıfırdı. Her geçen dakika daha da sinirleniyor, ortamdaki bakışlar ve kulak misafiri olduğu sözler içindeki kıskançlığı gün yüzüne çıkarıyordu.

Zaten olmayan keyfide kaçmıştı. Asel'i daha rahat görebileceği bir yere oturmuş, sadece onu izliyordu. Birileri ne düşünür diye dertlenmeyi geçmişti. Zaten herkeste kendi eğlencesindeydi.

Gününü kabusa çeviren kadın, Santiago'nun yanında oturmuş, keyifle gülümsüyordu. Herkesi büyülemesiyle gurur duyuyor olmalıydı. Ondan bunun dışında başka bir şey beklenmezdi. Asel Ateş, erkekleri baştan çıkaran ve sonrasında da başından atan bir kadındı. Yaşlı erkekler üzerinde bile böylesi bir etkiye sahip olmak tam ona göre idi. Ne konuşuyorlardı ki, böyle güzel gülümsüyordu. Asel ancak ona böyle gülmeliydi, başka erkeklere değil. Gittikçe daha da kabarıyordu içindeki duygular. Elini saçlarının arasından geçirip, bezginlikle nefesini dışarı verdiği anda başkanın Asel'i dansa kaldırdığını görmüştü. Yok gece bitmeden kesin elinden bir kaza çıkacaktı. Onun salınarak ettiği dansı izlemek işkencenin en büyüğü olmuştu. Bir kez bile göz göze gelememişlerdi. Bir kez baksa gözleriyle ona ne çok şey söylerdi. Tabi bunların hepsi içinden taşan öfkeye bulanmış olurdu.

“Yalnızsın...”

Gözleri o kadar karşısındaki kadına odaklanmıştı ki, yanından gelen sesi duymamıştı bile.

“Seni de büyülemiş...”

Sonunda farkına varmıştı yanındaki kadının. “Bir şey mi dedin Angie?”

“Salondaki tüm erkekleri kendine hayran bıraktı. Sen de böyle etrafınla alakayı kesecek kadar daldığına göre onlardan biri de sen olmalısın.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Hadi Akay... Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Konuşurken bile gözlerini ondan alamıyorsun.”

Haklıydı gözlerini ondan ayırmak istemiyordu. O an, geldiğinden beri ilk kez gözleri buluşmuştu. Demek oyun istiyordu. Öyleyse kendisinin de ortaya çıkma vakti gelmişti. “Dans et benimle.” deyip kadının yanıtını beklemeden piste çıkmışlardı. Normalinden daha yakın tutuyor, gözleri Asel'de olduğu halde, elleri dans ettiği kadının sırtına ustalıkla dokunuyordu. Angie'de halinden memnun daha da sokulmuştu kollarına. Müzik boyu daha da yaklaşarak sürmüştü dansları.

“Sen her zaman başkasın Akay.” Sözlerine imalı bakışları eşlik etmişti.

Ŗu an hiç uęraŖacaęı bir Ŗey değildi. Tamam dans etmiŖlerdi ama bunun sonrası yoktu. Durumu belli eden hareketlerinden sonra "Beni aramak istersen numaramı biliyorsun." deyip baŖka tarafa ynlenmiŖti genç kadın.

Gece sanki ikisinin birbirine g gösterisi gibi karŖılıklı bakıŖmalar ve yapılan danslarla sürüyordu. Artık bunun böyle devam etmeyeceğini anladığı anda soluğu Asel'in yanında almıŖtı. Santiago'yu baŖıyla selamlayıp, Asel'e sinirli bakıŖlarını yneltmiŖti.

"Daha ne kadar oradan bakacaksın diye merak ediyordum."

"Efendim Santiago?"

"Ah gençler, kulaklarınız bizden de ağır duyuyor. Ne olacak sizin bu haliniz? Yakın zamanda bir kulak muayenesine ihtiyacın var evlat."

"Kulaklarım gayet iyi durumda. Buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Kulaklar iyi diyorsan, gitmen gereken yer kardiyolog. Benimkini tavsiye ederim yıllardır iyi iŖ çıkartıyor."

"Söylediğiniz hiçbir Ŗeyi anlayamadığımı belirtmeliyim."

"Gençlik..." deyip ikiliyi ilgiyle szmŖt.

"Uzaktan çok eğlendiğinizi görünce yanınıza geleyim dedim." derken Asel'e dnmŖte bakıŖları.

"Böyle bir güzelliğin yanında insan eğlenmezse ayıp eder."

Yok kesin aklını kaybedecekti. Ŗimdi yaŖlı baŖlı adama da bir Ŗey yapamazdı ya... "Asel Hanım insanları etkileme konusunda ihtisas yapmıŖtır. Buna ŖaŖırmadım."

"Onun bir Ŗey yapmasına zaten gerek yok. DuruŖu yeter." deyip genç kızı iŖaret etmiŖti.

Uzaktan yeterince baŖ döndürücü görünen güzellik, yakından daha da etkileyiciydi. İnsan kollarına almamak için büyük çaba harcıyordu. Üstelik salondaki diğer erkeklerin de gözleri her an üzerindeydi. "Böyle giyinmek

zorunda mıydın?"

Akay'ın yanlarına gelmesinden sonra kasılmıştı. Ona bu kadar yakın olup, gözlerinden taşan öfkenin muhatabı olmak yeterince zor gelirken konuşmakta işkenceydi. "Neden... Ne var ki kıyafetimde?"

"Sorun bu ya... Vücudunu bu kadar ortaya çıkaracak bir şey giymeyi nasıl başardın?"

"Hiçbir yerim görünmüyor. Abartıyorsun."

"Haklısın hiçbir yerin görünmüyor ama erkekler bu elbisenin altında neler var diye öyle bir bakıyor ki..." derken tekrar baştan ayağı kızı süzmüştü.

Bakışlar çıplak gibi hissetmesine neden olmuştu. Zaten onun her bakışı içinde bir yerlere dokunuyordu. "Ben..."

"Ne oldu sustunuz hanımefendi? Santiago'yla muhabbette neredeyse salon kahkahalarınızla inliyordu."

"Ben hiç öyle gülmedim." derken farkında olmadan bir adım atıp yanındaki yaşlı adama biraz daha yanaşmıştı.

Bu yakınlaşma girişimi Akay'ın tüm akliselimliğini de götürmüştü. Ondan uzaklaşıp, başkasına yaklaşması tüm bentleri yıkmıştı. Çalan müzikle birlikte genç kızın kolunu tutmuştu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle dans edeceğiz."

"Ben... Ben istemiyorum."

"Sana bunu sorduğumu sanmıyorum."

Aralarındaki laf dalaşını izliyordu. Kendi dillerinde konuştuklarından söylediklerini anlamıyordu ama genel şeyleri sezmişti. Akay'ın kızın kolunu çekmeye başlamasıyla da müdahale zamanı gelmişti. "Akay!"

Arkası dönük olduğu yerde duruyordu.

"Kızı bırak genç adam!"

Yavaşça ve sinirli bir şekilde dönmüştü. "Bu bizi ilgilendirir Santiago. Lütfen aramıza girme!"

"Hanımefendi istemiyor. Onu zorlayamazsın."

Duyduğundan sonra sinirle Asel'e dönmüştü. "İstemiyor musun hayatım?" derken son hitabın üzerinde öylesine bir baskı kurmuştu ki, Asel'in içi titremişti.

"Ben... Şey..."

"Akay bence şansını başkasında dene." derken aslında ikilin arasındaki yakınlığı ölçüyordu.

Şu an hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Herkes bilse de sorun yoktu. "Sanırım eski karımla dans etmem sorun olmaz." deyip uyaran gözlerle bakmıştı Asel'e.

O gözler her şeyi yapabilecek gibiydi. Şu anda en son istediği herkesin kim olduğunu öğrenmesiydi. Böyle bir bilgi kesin gazetelere düşer ve Ersin'de onunla görüştüğünü öğrenirdi. Bu olasılığı göz ardı edemezdi.

"Asel?" derken kafasındaki yapboz yerli yerine oturmuştu yaşlı adamın.

"Sorun değil Santiago. Sanırım 'eski kocamla' bu dansı yapabilirim." derken bacakları titrese de güçlü görünmeye çalışıyordu.

Piste çıktıklarında sert bir hareketle kendine çekmişti genç kadını. Asel'den gelen ufak iniltiden sonra bir kaşını kaldırıp "Ne o canını mı yaktım?" diyerek bakmıştı gözlerinin içine.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Akay?"

"Hiç... Sadece dans etmek istedim."

"Neden eski karın olduğumu söyledin?"

"Neden? Sır mıydı? Ne oldu Santiago'nun bunu bilmesi seni üzdü mü?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Santiago'yla aranızda ne var? Ne o artık daha olgun erkeklerden mi hoşlanıyorsun?"

Akay'ın sorusundan sonra anlamaz gözlerle genç adama bakmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Belinden tutan eli daha sıklaşmış, kafasını çatlatan olan soruyu biranda sormuştu. "Asel... Onunla yattın mı?"

Duyduğuyla beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bunu nasıl düşünebilmişti? "Bırak beni!" derken gözlerinden ateşler saçıyordu.

"Çırpınmayı kes. Yoksa herkesin aramızdakini öğrenmesini mi istiyorsun?"

"Yapamazsın..."

"Dene de gör." derken her şeyi yapabilecek gibiydi.

"Şimdi ne yapmak istiyorum biliyor musun?" derken gözlerini genç adama dikmişti.

"Söylemezsen nasıl bileyim? Neticede seni o kadar da iyi tanımıyorum." diyerek genç kadını etrafında çevirmişti. "Evet seni dinliyorum."

"O gülen yüzüne güzel bir tokat atmayı." deyip sinirle kafasını yana çevirmişti. Tek istediğı şu an müziğın bitmesiydi. Onun tarafından böyle görülürken, kollarında olmak ağır geliyordu.

"Seni tutmuyorum yapabilirsin. Tabi sonucunu düşünmüyorsan..." deyip keyifle gülümsemişti.

"Asel... Sana bir soru sordum. Santiago'yla birlikte oldun mu?" Her hareketi kasıtlı ve bilerek tahrik ediciydi.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp vermişti. Onun gözünde böylesine basit olmak canını çok yakmıştı. "Yatmadım desem inanacak mısınız?" derken gözlerindeki hüznle bakmıştı.

Bu kadının değışen ruh haline ayak uyduramıyordu. Biraz önce dişi bir

panter gibi kendini savunurken, biranda küçük bir kedi yavrusu gibi sinmişti. "Senin hakkında neye inanacağımı bir bilsem... " derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Onun bu hali gözlerini üzerine sabitlemesine neden olmuştu. Sözler hissettiği gibi duygulu muydu, yoksa sadece kendinin hissetmek istediği miydi bu?

"Herkesi etrafında pervane etmeye bayılan bir ateşböceğisin Asel? Aynı soy ismin gibi yakıp yıkıyorsun geçtiğin gönülleri."

Biten şarkıyla birlikte birbirlerine garip garip bakıp kalmışlardı. Aynı anda da başka bir dans müziği başlamıştı.

"Sanırım sıra bende." diyerek Sergio, Asel'in elini tutmuş ve tekrar dansa başlamışlardı.

Akay zor da olsa kenara çekilmiş, gözü pistteki çiftte, biraz önceki anları düşünüyordu. Bu kadın tek hareketiyle dünyasını karıştırmayı başarıyordu. Sadece kendini de değil. Çevresindeki tüm erkekleri kendine köle ediyordu. Her seferinde onun oyununa gelmeyeceğim dese de, bunu başaramıyor ve tek hareketle ateşe kapılan pervane oluyordu.

Dans edenleri görmemek için arkasını dönmesi gerekmişti. Onu başkalarının kollarında görmek yeterince işkenceydi. Bunu kendine yapması manasızdı. Kesin şimdi de kollarında olduğu adamı büyülüyordu. Arkası dönük olduğundan Asel'in de kendisi kadar dağılmış olduğunu ve dalgın bir şekilde piste döndüğünü görememişti.

Sonunda biten dansla birlikte oturabileceği bir yere kavuşmuştu. Tek istediği gitmekti...

"İyi misin?"

"Daha iyi olmuşum. Affedersin seni de sıktım."

"Ben sıkılmadım. Sadece biraz şaşırdım. Aslında böyle bir şey beklemiyor da değildim."

"Sana söylemediğim için üzgünüm."

"Üzülme. Hayat insana çeşitli dönemler yaşatır. Umarım senin dönemlerin mutlu olur."

"Bilmiyorum Santiago." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Onu hala çok seviyorsun."

Acı bir gülümseme yerleşmişti yüzüne. "O kadar mı belli?"

"Dikkatli bakan için çok açık."

"Direkt belli olmamasına sevindim." derken kendini gülmeye zorlamıştı.

"Acı insanı olgunlaştırır. Sendeki bu olgunluğun nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor."

Artık orada daha fazla durabileceğini sanmıyordu. "Gitmem iyi olacak."

"Biraz daha kalmalısın." Şaşkınlıkla bakan kadına "Gitmen kaçmak gibi görünecek." diyerek açıklamada bulunmuştu yaşlı adam.

Haklıydı ama bunu düşünecek halde değildi. Tek istediği yalnız kalmak ve içindeki acıyı akıtmaktı.

"Evet sanırım dans sırası bana geldi."

"Huan..."

"Getirdiğim bayanla bir dans etmeyecek miyim?"

"Tamam." deyip bu seferde onunla çıkmıştı piste. Bugün bu pistten inmek kismet olmayacaktı. Hayatında hiç bu kadar dans etmemişti. Daha doğrusu sadece Akay'la ettiği dışında kimseyle dans etmemişti.

"Ne oldu yüzün düşmüş?"

"Önemli bir şey değil. Sıkıldım sanırım."

"Gidebiliriz."

"Santiago'yla biraz daha kalıp, gitmek istiyorum. Tabi senin için de sorun

olmazsa..."

"Tabi ki de sorun olmaz. Hem biliyorsun otelde beni çok hoş bir bayan daha bekliyor." deyip genç kadına gülümseyerek bakmıştı.

"Huan çok şanslısın. Helen gerçekten iyi biri." derken aynı içtenlikle bakmıştı karşısındaki adama.

"Bunu biliyorum." dediğinde müzik bitmiş ve tekrar yerlerine geçmişlerdi.

"Asel ben birkaç görüşme yapıp, hemen geliyorum."

"Tamam."

"Hey benle dans etmeden gideceğini söyleme." diyerek Barselona'nın genç oyuncusu Jordan gelmişti yanlarına. "Bak öyle bir niyetin varsa kalbim parçalara ayrılır." derken şaka yollu kalbini tutmuştu. "Ama böyle bir şey yapmayacağınıza inanıyorum salonun en güzel kadını."

"Yine havandasın." derken gülümsemişti genç oyuncuya. İnanılmaz bir pozitiflik veriyordu. Onun karşısında gülümsememek imkânsızdı.

"Gencim, yakışıklıyım ve ünlüyüm... Başka ne isterim?"

"Sence bunlar yeterli mi?" derken genç adamı süzmüştü.

"Şu an yetiyor. Ama yaşlanınca başka arayışlarda olacağım kesin. Şimdilik şikâyetçi değilim."

"Bence yaşlanmayı beklemeden hayatını bir düzene koymalısın."

"Önce buna değecek birini bulmalıyım. Beni yola getirmeye ne dersin güzellik?" deyip çapkın bir bakış atmıştı.

Gülerek "Sana yaşlı kaçarım." diyebilmişti.

"Yaşlı mı? Odadakilerin sana nasıl baktığını görmesem buna inanırdım. Beni başından savmaya çalışıyorsan bunda başarılı olamayacağını söylemeliyim."

"Sanırım dans etmeden beni bırakmayacaksın."

“Bana kalsa seni bu salondan kaçırdım.”

Genç adamın şaka olarak takıldığını biliyordu. Çekimlerde aralarında güzel bir diyalog oluşmuş, bu asla rahatsız edici bir boyuta geçmemişti. Bunun verdiği güvenle konuşuyordu genç adamlar. “Santiago birazdan yanına gelmezsem, güvenliğe haber verir misin?” diyerek gülümsemişti.

“Güzel bayan benimle dans eder misin?” deyip nazik bir şekilde tuttuğu eli dudaklarına götürmüştü.

“Memnuniyetle beyefendi.” diyerek koluna girmiş ve piste çıkmıştı. Biraz önceki olayın üstüne hala sinirleri gergin olsa da, bunu karşısındaki gençten çıkarmak ona göre değildi.

“Bu şarkıya bayılıyordum, bundan sonra daha çok seveceğim.”

Sohbet ederek yaptıkları dans ikisi içinde güzel geçiyordu. Asel etrafına bakmamaya özen gösteriyordu. Akay’ın tekrar aşağılayan bakışlarına dayanamazdı. Zaten biraz sonra gidecek ve onu tekrar görmeyecekti. Bunu hatırlamak bile özlemi iliklerine kadar hissetmesine neden olmuştu.

“Bir şey mi oldu?”

“Yok bir şey...” derken iç çekmişti.

“Biranda dalınca kendini kötü hissettin sandım. Bak o kadar da kötü dans etmiyorum.”

“Sorun sende değil. Ayrıca gerçekten çok güzel dans ediyorsun. Sanırım yoruludum. Bugün herkes dans etmek istedi.” derken yorulduğunu belirtir bir surat ifadesi yapmıştı.

“Onlara kızamıyorum. İnsan her zaman böylesine muhteşem bir güzelliği karşısında göremiyor.”

“Bunu abartılı bulsam da, şu an sözlerin iyi geldi. Teşekkürler.”

Biten parçayla birlikte tam yerlerine gideceklerken yanlarına gelenle oldukları yerde kalmışlardı.

“Ooo yaşı kurt gelmiş. Ne o yolunu mu şaşırdın?”

“Hanımefendiye ben eşlik ederim.”

“Ama ben eşlik ediyorum. Şansını kaybettin.”

“Özel konuşmamız gerekiyor. Müsaadenle...” deyip sert bir şekilde bakmıştı.

“Asabiyiz... Ne o ne kadar yaşlandığını mı anladın?”

“Şu an havamda değilim ufaklık. Sonra kapışalım.”

“Bak bu olmadı ama... Ben gayet iyi durumdayım. Her zaman ki gibi...” diyerek meydan okur şekilde bakmıştı.

En son istediği olay çıkması olduğu için kibarca genç adama dönmüş
“Teşekkürler Jordan. Akay Bey’le iş hakkında kısa bir konuşma yapacağımızı unutmuşum.”

“Sen öyle diyorsan... Sorun yok değil mi?”

“Gerçekten sorun yok. Bu muhteşem dans için teşekkürler.”

“Ama seni kaçırma konusunda ciddiydim.” derken özellikle yanındaki adama bakıyordu.

“Jordan bence daha fazla damarıma basma...”

“Bu güzel bayanın hatırı olmasa basmaktan zevk alırdım.” diyerek Asel’e dönmüştü. “Bana değerli vaktini ayırdığın için teşekkürler.” deyip yanağına küçük bir öpücük bırakmış ve açık olan saçına dokunup, arkasına bakmadan yanlarından ayrılmıştı.

Uzun zamandır gözleri ikisinin üzerinde olduğundan sinirleri de yay gibi gergindi. Ona dikkat etmeyeceğim dese de, ilk fırsatını bulduğunda onun tarafına dönmüş ve ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Öncesinde Huan’ın kollarında, sonrasında da Jordan’ın çapkın bakışları altında yaptığı dans, tüm direncini kırmıştı. Son öpücük ise hepsinin tuzu biberi gibiydi.

“Bakıyorum yaşı kurtların yanında çocuklarla da ilgileniyorsun.”

“İmalarını kendine sakla.”

“İmaymış... Çocuk resmen içine düşecekti. Sanırım senin gözler de bozulmuş.”

“Jordan sadece espri yapıyordu. Tabi sen bundan anlamazsın.”

“Aman ne espri...” deyip yanındaki kadını sessiz bir yere çekmişti.

“Sanırım biraz önce konuşmamız bitmişti. Benden daha ne istiyorsun?”

“Ben bitti demeden hiçbir şey bitmez.”

Asel sinirle saçını kulağının arkasına atmıştı. “Gitmek istiyorum çekilir misin?”

“Neden saçlarını açık bıraktın?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Beni ilgilendirmez ama elin adamlarını ilgilendirir. Önüne gelenin saçlarına dokunmasına izin mi veriyorsun? Sen nasıl biri oldun böyle?”

“Beni daha ne kadar aşağılayacaksın? Çekil gideceğim.”

“Merak etme seni burada tutacak değilim. Ama öncelikle şunu bir düzeltelim.” deyip genç kadının saçlarını eliyle arkadan toplamış ve yakasındaki mendili çıkarıp, saçını bağlamıştı. “İşte şimdi gidebilirsin.” derken yaptığından memnun bir ifade yerleşmişti yüzüne.

Onun ne yaptığını başta anlamadığından olduğu yerde donup kalmıştı. Anladığı anda eli çözmek için arkasına gitmişti.

“Aklından bile geçirme! Eğer onu çözmeye çalışırsan inan daha kötüsünü yaparım. Şuradaki kadının saçındaki tokayı aldığım gibi senin saçına takarım.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Nasıl algılasan algıla.”

“Senden korkmuyorum.”

“O zaman denemek serbest. Hodri meydan...”

Karşısındaki adamın gözlerinde gördüğü kararlılık elini kolunu bağlamıştı. “Çekilir misin artık!” derken olayların geldiği şekil yüzünden ne düşüneceğini şaşmış bir haldeydi.

“Memnuniyetle.” deyip çekilmişti.

Koşar adım gitmişti Huan’ın yanına. “Gidelim mi artık?”

“Asel bir şey mi oldu?”

“Çok yorulduğum lütfen.” diyerek açıklama yapmak istemediğini belli etmişti.

“Tamam. Hadi...”

Derin bir nefes alıp vermiş ve kendini bekleyen yaşlı adamın yanına gelmişti. “Gitme vakti...”

“Davetimi geri çevirmediğin için teşekkürler.”

“Seni tanımak çok güzeldi. Özleyeceğim seni Santiago.” deyip yaşlı adamın yanağına bir öpücük bırakmıştı.

“Ara beni Asel Ateş.”

“Emin olabilirsin. İyi bir dostsun. Her şey için teşekkürler.”

“O memnuniyet bana ait.”

Sonrasında Huan’ın kolunda kendini dışarı zor atmıştı. Ne hayallerle gelmişti buraya ama neler duyup, yaşayarak gidiyordu. Akay’la son görüşmesi düşündüğünden de kötü geçmişti.

Yol boyu konuşmamak için gözleri kapalı tutmuştu. Şu an tek istediği kendini dinleyebileceği bir yerdi. Sonunda otele gelmişlerdi. Asansöre doğru ilerlerken biranda dengesini kaybetmiş ve tam düşecekken Huan’ın

dikkati sayesinde bu kötü olaydan kurtulmuştu.

“Yorgunluğun belli. İyice dinlen.”

Sonunda odaların olduğu kata gelmişlerdi. Huan, Helen’in odasının kapısını çalmıştı.

Açılan kapıdan çıkan kadın şaşırmıştı. “Geldiniz mi?”

“Asel çok yoruldu. Biz de biraz erken çıktık.”

“Ama ben daha hazır değilim.”

“Beklerim.”

“Gece nasıl geçti?”

“Güzeldi. Dans etmekten ayaklarım şişti.”

“Ben de erkek olsam seninle dans etmek isterdim. Bu yüzden oradakileri anlıyorum.”

“Benim gibi dans etmeyi sevmeyen birini düşününce bunun nasıl bir ıstırap olduğunu anlamalısın.”

Sonrasında gece hakkında biraz daha sohbet etmişlerdi. Asel direkt odasına gitmek istese de, arkadaşı olan kadına bunu borçlu olduğunu hissettiği için ses çıkarmadan sohbe devam ediyordu.

“Asel sen iyi misin?”

“İyiyim. Sadece yoruldum biraz.”

“Bendeki de ne düşüncesizlik. Affedersin.”

“Abartılacak bir şey değil. Şimdi bir duş alırsam kendime gelirim.”

“Hadi seni daha fazla tutmayalım.”

“Size iyi eğlenceler.”

Sonunda odasının güvenli yalnızlığındaydı. Kendini tekli koltuğa bırakırken, aklında gece boyu Akay'ın kendini aşıladığı cümleler geçit yapıyordu. Nelerle suçlanmıştı. Tek isteği onun tarafından beğenilmek olduğu halde, öyle kötü ithamlarla karşılaşmıştı ki... Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Ağladığında tüm sıkıntısının içinden akmasını istiyordu ama bunun imkânsızlığını bilecek kadar çok gözyaşı akıtmıştı. Kendini zorlayarak kalmış, üzerindeki çıkarmak için eli yan taraftaki fermuara gitmişti. Elbise aşağı kaydığında, direkt banyoya yönelmişti.

Aklı artık peşini bırak dese de, kalbi bir türlü buna yanaşmıyordu. Huan'la çıktığını gördüğü andan beri de öfkesi daha da artmıştı. Kendini zorlayarak bindiği arabayı evine yönlendirmişti. Ama eve geldiğinde orada duramayacağını da anlamıştı. Gidip ne kadar adi birine dönüştüğünü yüzüne haykıracak ve sonrasında onun hayatından tamamen çıkmasını sağlayacaktı. Planı bu kadar basitti. Otelin önüne geldiğinde lobide Huan'ı görmüştü. Saate baktığında beyinde şimşekler çakmıştı. Bu kadar saat yukarıda onunlaydı. Bu düşünce zaten kendini ele geçiren öfkenin daha da artmasını sağlamıştı. Sinirle asansöre yönelmiş ve önceden öğrendiği odaya çıkmak için basmıştı düğmeye.

61. Bölüm

“Affedersin beklettim. Bu seferde ben unutmuşum telefonu.”

“Önemli değil. Çıkalım mı?”

“Vakit çok geç nereye gideceğiz?”

“Sen bana bırak.” derken öncesinde yaptığı ayarlamalar gözünün önüne

gelmişti. Özel bir yer ayarlatmış ve her şeyin kusursuz olması için çok çabalamıştı. Bu gece sevdiği kadına hayatındaki en önemli soruyu soracaktı.

"Tamam geldim Helen." derken üzerindeki bornozun kemerini sıkılaştırıp, hızla çalınan kapıya gelmişti. "Bir şey-"

"Ne oldu çok şaşırmışa benziyorsun? Başkasını mı bekliyordun?"

"Ben..." Karşısındaki görmeyi beklediği son kişiydi.

"Bakıyorum artık kapıları açış şeklinde değişmiş. Ne zamandan beri üzerinde bornozla kapı açar oldun?" derken karşısındakini baştan ayağı süzmüştü.

Genç kadın Akay'ın bakışıyla ürpermiş ve eli bornozun kemerini sıkı sıkı tutmuştu. Ne konuşacağını bilmeden sadece konuşmuş olmak için dökülmüştü sözler. "Ben... Banyodan çıkmıştım."

"Söylemene gerek yok belli oluyor." derken aklından geçenleri uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onun Huan'la olduğu düşüncesi katlanamayacağı bir ağırlıktı.

Bu saatte ne işi vardı burada? İçindeki huzursuzluk gitgide artıyordu. Akay'ın bakışları da kalbindeki endişeyi körüklüyordu.

"Beni içeri davet etmeyecek misin eski karım?"

"Bunun... Bunun doğru olacağını sanmıyorum."

"Herkes odana girmeye layık, bir ben değilim, öyle mi? Bak buna çok kırıldım." derken sesinde alaycılık olsa da, yüzünde şimdiye kadar görmediği bir sertlik vardı.

"Akay... Lütfen-"

"Maalesef bana katlanmak zorundasın." deyip genç kadını kenara iterek odaya girmiş ve arkasından kapıyı kapatmıştı. Asel'i arkasında bırakmış, sanki odada bir şey bulacakmış gibi etrafı inceliyordu.

"Vakit çok geç, gitsen iyi olacak."

"Herkes vaktin olduğuna göre bana da olmalı." derken yüzünü kadına dönmüştü. Saatlerdir diken üstünde olan ruh hali daha da hararetini artırıyordu. Asel'i karşısında bu şekilde görmekte hiç iyi gelmemişti. Şu an onu arzulamak değil, içindeki zehri akıtmaktı isteği.

"Kimseye özel vakit ayırdığım yok." derken önceki konuşmalarına atıf yapmıştı.

"Hadi ama Asel... Onu buradan çıkarken gördüm. İyi vakit... iyi vakit geçirmiş olmalısınız." Kelimeler çıkarken dudaklarını yakmıştı. Onu başka bir adamla düşünmek bile tüm kanının deli bir şekilde kaynamasına yetiyordu.

"Sana kimseyle olmadığımı söyledim. Suçlamalarını al ve çek git!" derken sevdiği tarafından haksızca suçlanmanın acısını yaşıyordu.

"Suçlama... Ne zamandan beri yapılan şeyi yüzüne vurmak suçlama oluyor. Onu buradan çıkarken gördüm. Gecenin bir vakti odanda ne işi vardı? İş mi konuştunuz?" derken bakışlarındaki ateş ve aşağılama karşısındaki her şeyi yakacak kadar yoğundu.

"Akay pişman olacağın şeyler söylüyorsun. Lütfen-" Bir kez daha konuşmasını karşısındaki adam yüzünden tamamlayamamıştı.

"Ben pişmanlığı seni tanıdığım günden beri yaşıyorum. Bu bana yabancı bir duygu değil. Şu an hissettiğim sadece acıma. Nasıl kendini bu kadar düşürdün?"

"Ben bir şey yapmadım." derken artık o da sesini yükseltmeye başlamıştı.

"Sana inanacağımı mı sanıyorsun? Önce Santiago, sonra Huan, yoksa beklediğin de Jordan mıydı?" Sözlerinin şiddeti genç kadına doğru attığı adım ve bakışlarındaki sertlikle daha da artmıştı.

Tek söz edecek hali kalmamıştı. Bu adam neler söylüyordu? Tenine değen

tek erkek oyken, nasıl kendini böylesi aşağılık şeylerle suçlardı? Gözlerinden akmaya çalışan yaşları geriye göndermesi gerekiyordu ama bu düşündüğü kadar kolay değildi. Üstelik boğazındaki yumru da nefes almasını engelliyordu. Daha fazla onun aşağılamasını dinlemeyecekti. "Git buradan!" derken dişlerini sıkmaktan çenesi kilitlenmişti.

"Canım istediğinde giderim." derken direkt ona bakıyordu.

"Böylesine aşağılık birisi olduğuma göre benden ne istiyorsun? Git artık buradan!"

"Sana canım istediğinde giderim dedim. Aslında böyle birbirimizi yemeden vaktimizi daha güzel şeylerle değerlendirebilirdik." Bu sözleri kendi mi söylemişti? Kulaklarına inanamıyordu.

Duyduğuyla daha da sinirlenmiş ve elini kaldırıp, tam vuracağı anda kolu sert bir şekilde yakalanmıştı. "Bunu aklından bile geçirme!" deyip sert bir şekilde itmişti.

Orada daha fazla kalmak ikisi içinde iyi olmayacaktı. "O zaman ben gidiyorum." deyip üzerini değiştirmek için yatak odası kısmına yönelmişti. Aynı anda da arkasından soğuk ve sinirli bir ses gelmişti.

"Ben izin verene kadar sende bir yere gitmiyorsun!"

Tehdidi umursamamaya çalışıp, giymek için bir şeyler almaya çalışıyordu. Elleri böyle titrerken bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Kendini rahatlatmak için derin derin nefes alıp verse de bunda başarılı olamıyordu. Arkasındaki adamın yaklaştığını hissediyor bu da zaten titreyen ellerinin daha da iş görmez olmasına neden oluyordu.

Asel'e yaklaşırken gözü yere kaymıştı. Biraz önce Asel'in üzerindeki kıyafet öylece yerde duruyordu. Onu üzerinden çıkarmanın hayali gece boyu aklını meşgul etmişti. Şimdi yerdeki elbiseyi görmek ve biraz önce bu odada Huan'ın olduğunu bilmek tüm duygularını dönülmez bir şekilde uyarmıştı.

"Sana gitme izni verdiğimi sanmıyorum."

"Ben... Ben senden... izin istemedim."

Gergin olan bedeni genç kadına yaklaştıkça başka duygularla doluyordu.

Özlemişti... Hem de kendinden nefret edecek kadar çoktu bu özlem. Onun kokusunu duymaya başladığı anda beyni uyuşmuş gibi kendine itaat etmeyi bırakmıştı. Arkası dönük kadına biraz daha sokulmuş ve tam kulak hizasında kokusunu çekerek konuşmaya başlamıştı. "Eski günleri düşün..."

"Ben... Ben..." O bu kadar yakinken doğru düşünme yeteneği de anında buhar olup uçmuştu.

Genç adam kızın ensesine küçük bir öpücük bıraktığında bu ikisi içinde yakıcı bir etkiye neden olmuştu.

"Lütfen... Lütfen yapma!"

"Neyi yapmayım, hayatım?" derken genç kadını kendine doğru çevirmeye başlamıştı.

Bakışlarını yerden kaldıramıyordu. Ayakları da tüm gücünü yitirmiş gibiydi. "Lütfen..."

"Lütfen ne Asel?" derken elleri genç kızın kafasındaki havluya gitmişti. Tek dokunuşla açılan havludan saçları omuzlarına dökülürken genç adamda tüm mantığını yitirmişti.

"Yapma!"

"Hadi ama sen de istiyorsun." deyip ellerini saçlarının üzerinden kaydırmış ve öne düşen birkaç bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Genç kadının kokusu başını döndürüyordu. Şu an ona kızmakla ilgili her şeyi unutmuştu.

"Akay... Ben... "

"Tekrar ismimi söyle..."

Onun dokunuşları altındaki bedeni, özlemle genç adama çekiliyordu. "Akay..."

"Seni özledim..."

Kendi kadar olamazdı. Ona olan özlemi öyle yoğundu ki, bazı anlar vücut bulup, karşısına dikiliyordu. Onunla savaşıp, gerçekleri anlatması ve mutlu

olmaları için elinden geleni yapıyordu. Bu yüzden 'özlem' kelimesini onun kadar kimse hissedemezdi. 'Ben de' dememek için dudağının iç kısmını ısırmak zorunda kalmıştı.

Akay daha da yanaşmış ve genç kadının boynundan başlayıp, yavaş yavaş dudağına doğru dokunuşlarını artırıyordu. "Tadın hala aynı..." deyip günlerdir hayalini kurduğu gibi genç kadının dudaklarını sahiplenmişti. İçindeki tüm aşkla, öfkeyle öpmeye başlamıştı. Ondan da aynı karşılığı alabilmek için elinden geleni yapıyordu. Bunun için çok beklemesi gerekmemişti. Genç kadında ona katılınca ortaya yakıcı bir tutku çıkmıştı. Nefes almayı bile unutmuş bir haldeydiler. Aynı anda çalan telefon ise ikisinin de umurunda değildi. Sadece tek istedikleri birbirlerine verebilecekleri tatmindir. Telefon susmak yerine daha da artırmıştı sesini.

Akay isteksizce bırakmıştı kollarındaki kadını. Yan tarafta duran telefonun kapama düğmesine basmak için elini uzattığı anda görmüştü yazan ismi ve o an vücudundaki tüm tutku kitli kapılar ardına gizlenmiş ve yakıcı bir öfkeye yerini bırakmıştı. Telefonu kapatıp, yan tarafa fırlattığı anda tek istediği karşısındaki yalancıya gününü göstermekti.

Akay'ın değişen yüzünü ve telefonu fırlatılışını korku dolu gözlerle izlemişti. "Akay-"

Konuşması genç adamın sert tutuşu ve dudaklarını aynı şekilde sahiplenmesiyle tamamlanmamıştı. Öyle sert tutuyordu ki, canı yanıyordu. Ama dokunuşundaki hissiyatlar canını daha çok yakıyordu. Kendini bıraktığında korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Ne oldu canını mı yaktım? Huan çok mu nazikti?"

"Sen... Sen ne saçmalıyorsun?"

"Ne zamandır onunlasın?"

Yine başladıkları yere gelmişlerdi. Kendini kaybetmiş ve olayın geldiği yeri anlayamamıştı. Ama şimdi her şey apaçık önündeydi. "Defol buradan!" derken sinirle bakıyordu.

"Sana canım istediğinde giderim dedim." deyip genç kızın açtığı arayı hemen kapatmıştı. "Bazı şeyleri bu kadar basit yaşamaya başladığına göre, gecenin kalanını da bana ayırman sorun olmaz. Ha bir eksik, ha bir

fazla..." deyip üzerindeki ceketı çıkarıp, yan tarafa fırlatmıştı.

"Sen... Sen ne yapıyorsun?"

"Gördüğün gibi soyunuyorum."

"Aklını mı kaçırdın?"

"Öyle de diyebilirsin." derken elleri gömleğinin düğmelerinde gitmiş ve açmaya başlamıştı.

"Bu saçmalığa daha fazla katlanmam gerekmiyor." deyip hızla odadan çıkmak için hamle yapmıştı ama belinden tutulduğunda bunun için geç kaldığını anlamıştı.

"Bırak beni!"

"Merak etme bırakacağım ama istediğim yere..." deyip genç kıızı yatağa doğru itmişti.

Dengesini kaybetmiş ve arkasına doğru düşmüştü. Son bir gayretle kalkmaya çalıştığında bu sefer de genç adamın yatağa oturması ve bacaklarını bacağı ile tutması ile olduğu yerde kalmıştı. Son düğmesini de çözmüş ve bakışlarındaki derin karanlıkla "Merak etme her şey güzel olacak." diyerek genç kıızın üzerine uzanmıştı.

"Akay yapma!" derken üzerindeki ağırlıkla mücadele ediyordu. Ama karşısındaki adamın bundan etkilendiğı bile yoktu.

"Evliyken bunları yapamayacağın için miydi her şey?"

"Akay pişman olacağın bir şey yapma!"

"Seni tanıdığımđan beri hayatımda öyle çok pişmanlık var ki... Saysam şaşarsın." derken genç kıızın boynuna gömmüştü dudaklarını.

Tüm vücudu titriyor ve onu durdurmak için devamlı hareket ediyordu.

"Yapma... Ne olur yapma..."

"Ne çok konuşuyorsun..." deyip genç kadını sert bir şekilde öpmeye başlamıştı. Aynı anda elleri de bacaklarına gitmiş ve hasret kaldığı beden

zerinde hüküm sürmeye başlamıştı.

"Bunu sende istemezsin. Akay ne olursun..."

"Huan'la da böyle konuşuyor muydun?" Sözlerine sert dokunuşları eşlik ediyordu.

Duyduğu sözlerden sonra Akay'ın duracağına inancı da bitmişti. En kısa zamanda bir şeyler yapmazsa yaşanacaklar ikisi içinde yıkıcı olacaktı. Zor bela kurtardığı elleriyle genç adamın kafasını tutmuş ve kendine bakmaya zorlamıştı. "Ben kimseyle yatmadım. Ne Huan'la ne de başkasıyla. İnan bana." diyebilmişti.

Kendine çaresizlikle bakan gözlere bakarken içinden taşan öfke oradaki samimiyeti görmesini engelliyordu. "Senin nasıl bir oyuncu olduğunu en iyi bilenim. Artık yalan söylemeyi kes!" deyip genç kadının bornozunun kemerine gitmişti eli.

"Hayır... Hayır..." biranda açılan kemerle birlikte sanki tüm savunması elinden alınmış gibi olmuştu. Ama savaşması gerekiyordu. Oğlu için... Akay için... Ve en önemlisi içindeki yılların özlemiyle dolu kadın için...

"Sana rahat dur diyorum."

"Bunu yapamazsın. Bana zorla sahip olamazsın."

"Zorla olduğunu kim söylemiş. Biraz sonra sende isteyeceksin." deyip genç kadını okşamaya başlamıştı.

Onun dokunuşları her zaman kendini bulutlarda hissettirirken bugün tüm vücudunu keskin bir bıçakla kesiyormuş gibi acıtıyordu. "Ben... Ben istemiyorum." derken artık gözleri tutmakta zorlandığı damlaları bırakmıştı. "Ne olur yapma!" derken hala çırpınıyordu.

Daha dakikalar önce kendini başka bir erkeğe vermiş bir kadının böylesine hırçın davranışları içini daha da öfkeyle dolduruyordu. Bu da dokunuşlarına yansıyor ve tuttuğu yerlerde gücünü dengelemesini zorlaştırıyordu.

Canı yanıyordu, kalbi ağlıyordu. Ama yine de mücadelesinden vazgeçmiyordu. Gözyaşları daha da şiddetlenmişti. Akay'ın tutuşu o kadar sıkılaşmıştı ki, genç kadını üzerindeki adamı engelleyecek tek bir hareket

yapamayacak kadar güçsüz düşürmüştü. Çaresizlikle kendini bıraktığında tüm hücreleri isyan halindeydi. "Yapma aşkım..." İçinde hissettiği umutsuzlukla gözyaşları daha da artmıştı.

Genç adam tüm düşünme yetisini bir kenara bırakmış gibiydi. Yıllardır özlem duyduğu bedene dokunurken, tek düşündüğü yıllardır yaşadıklarıydı. Tekrar öpmek için yüzüne yöneldiğinde ağzına gelen tuzlu tatla birlikte açmıştı gözlerini. Karşısında çaresizlikle gözyaşı döken kadının görüntüsü yüzüne tokat gibi inmişti. O an yapmaya çalıştığı şeyin dehşetini tüm çıplaklığıyla hissetmişti. Kendinden öğrenerek yataktan kalkarken gözleri hala yatakta çaresizlikle uzanmış ağlayan kadındaydı.

"Lanet olsun sana da... bana da... bu aşka da..." diyerek yatağın kenarına çökmüş kalmıştı. Sırtı yatağa dayalı, bacaklarını karnına çekmiş, kafasını da üzerine bırakmıştı. Tek istediği ona acı vermekti. O zaman neden kendi canı da yanıyordu. O zaman da dememiş miydi "Bana dokunmanı istemiyorum." diye. O zaman kendini istemeyen bir kadının üzerinde ne yapıyordu. Nasıl kendini böylesine kaybetmişti? Bu kadar aşâğılık bir yaratığa nasıl dönmüştü? Neyse ki çok geç olmadan kendine gelmişti. Aslında bu bile geçti. Kendinden öğrenerek ağzına geleni saymaya başlamıştı aşâğılık nefesine.

Yaşadıkların şokuyla önce onun kalktığını anlamamıştı. Anladığında hemen yana kaymış ve bacaklarını karnına toplayıp, kollarıyla sarmıştı. Kendini değersiz ve basit hissediyordu. Sevdiğinin dokunuşları nasılda ruhunda yaralar açmıştı. Bu kadar mı değersiz olmuştu onun gözünde... Bu düşünceler gözyaşlarını daha da artırmış, yaşama isteğini sömürmeye başlamıştı. Aynı anda çaresizlik, özlem, ümitsizlik, acı ve sevgiyle bulanmış ses kulağına çarpmıştı.

"Yıllarca senin sevgini unutmaya çalıştım. Ama ne gariptir ki, her kadında senin kokunu ve sıcaklığını aradım. Birine yaklaşısam, sanki sana ihanet ediyormuşum gibi yandı vücudum. Hiçbirine dokunamadım. Öyle senle doluydum ki, senden sonra hayat bomboş geldi..." Konuşmaya devam etmek için rahatlamaya ihtiyacı vardı ama bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Sıkıntıyla iç çekip sözlerin dudaklarından dökülmesine izin vermişti.

"Kendimi bıraktım. Sanki sen yoksan ben de yoktum. Günlerimin nasıl geçtiğini bile hatırlamıyorum. Çok sevdiğim futbolun bile tadı kaçmıştı. Yaşayan bir ölüden başka bir şey değildim. Sen beni istememiştin. Beni

sevmeye layık bulmamıştın. Ben gelecek hayalleri kurarken, sen hiç benim geleceğim olmamıştın. Ama bu bile sana olan sevgimi içimden çıkaramadı. Seni sevmekten vazgeçemedim. İçimdeki duyguyu çıkarmaya çalışırsam, nefes alamayacağı hissettim. Çünkü kalbimdin sen...” Sözlerine gözünden akan birkaç damla eşlik etmişti. Elinin tersiyle silmiş ve ruhundaki yaranın dile gelişine izin vermişti.

“Bana o kadar emek veren ailemi senin için ne çok üzdüm. Sen beni seviyordun ve bir yanlış anlaşılmaydı her şey. Buna inanmak istedim ama sonunda beni sevmediğini anladım. Sevsen beni öyle bir başıma bırakmazdın. Ben senin saçının teline zarar gelsin istemezken, beni böylesine savurmazdın. Tek istediğim ortadan kaybolmaktı. Belki de bu yüzden bıraktım kendimi akışa. Yok olmadım... Tersine acım daha da artarak devam etti. Neyse ki, sevenlerim vardı. Pırıl'ın beni sarsması olmasa belki de istediğime ulaşır, kendi kendimi bitirirdim. Ailemin yüzlerindeki acı hala içimde taze. Onlara, bunu senin bencilliğin yüzünden yaşattım.” Sesi o zamanları hatırlar gibi sert çıkmıştı.

“O gün kararımı verdim ve kalbimdeki sevdayı sürgüne gönderdim. Beni istemeyen kadın için daha fazla yas fazlaydı. Bunu anlamam ne yazık ki uzun sürmüştü. Hayatıma yeni bir yön verdim ve senden olabildiğince uzakta olmak için Barselona'nın teklifini kabul ettim. Şimdi düşünüyorum da o kulübe gitmek hayalimdi ama ben oraya hayalimi gerçekleştirmek için değil senden kaçmak için gitmek istemiştim. Bana neler yaptığını görüyor musun?” derken kafasını kaldırmış ve karşıda bir noktaya sabitlenmişti.

“Ama bende öyle yer etmişsin ki, gitmeden seni görmek istedim. Mezuniyet gününde ortalıkta parıldıyordun. Uzaktan saatlerce seni izledim. Ben kendime her şeyi yasak etmişken, sen herkese en güzel gülüşünü dağıtıyordun. Güneş gibiydin Asel. Sana uzaktan bakanı ısıtan ama yaklaşanı yakan... Yine de senin mutlu olduğunu bilmek bile iyiydi. Bu hain kalbim hep senin yanında oldu.” derken eli büyük bir acıyla yanan kalbinin üzerine gitmişti.

“Geçen yıllar boyu seni unutmak için ne çok kadına dokundum. Tek derdim seni kendimden silmekti. Ama hiçbirisi seni öperken hissettiğim kadar yoğun bir duyguyu vermedi. Dokunduğum tenler, hissettiğim duygular, duyumsadığım kokular hep yabancıydı. Vücudum hep seni aradı. Sanki her birlikte olduğum kadınla senden intikam alıyordum. Oysaki senin umurunda bile değildim.” derken yılların verdiği sıkıntıyla iç çekmişti.

“Aradan koskoca beş yıl geçti. Sana olan duygularımı dizginleyebildiğime inanmıştım. Ama ne oldu? Yine karşıma çıktın ve yıllar boyu oluşturduğum kalkanı tek görünüşünle yerle bir ettin. Seni orada gördüğümde yine senin büyüne kapıldım. Rüyadaymışım gibiydi. Halbuki kabuslarımın tekrar başlangıcıydı. Bana acı vermek ister gibi, yıllar boyu oluşturmaya çalıştığım sığınağımı da elimden aldın. Sana bakan herkesi yok etmek istedim. Sonra yine kayboldun. Ama seni bir kez görmüştüm. Peşindeki pervane gibi çekimine girmişken tekrar eski hayatıma dönemedim. Sırf seni görmek için yıllardır oluşturduğum prensiplerimden vazgeçtim. Hepsi sadece sana yakın olmak içindi. Kendime ne kadar kızsam da, her şeyi sadece beni sevmeyen biri için yapmaya çalıştım.” deyip acıyla kafasını iki yana sallamıştı.

“İlan’ın senin sevgilin olduğunu düşündüğüm anlarda içimden taşan kıskançlığı engelleyemedim. Her hareketimle sana acı çektirmeye çalıştım ama en büyük acıyı her zamanki gibi ben çektim. Bunun böyle devam etmeyeceğini anladığımda da artık seni görmemeye karar verdim. Ama sen ne yaptın? Yine karşıma çıktın. Bu sefer daha da ileri gidip, sevgililerle gözümün önünde flört ettin. Bu aşk beni nasıl bir hale getirdi ki, biraz önce burada onunla olduğunu bildiğim halde seninle yatmaya çalıştım. Kendimden de, senden de, bu hastalıklı sevgiden de öğreniyorum. Elimde olsa kalbimi söküp, önüne atardım ama ne yazık ki, o kalple yaşamak zorundayım. Ve ne yazık ki de o kalp her hücreğine kadar seninle dolu. Seni hala bu kadar seviyor olmak gururuma dokunuyor.” Elleriyle kafasını iki taraftan tutmuş ve sıkıntıyla kafasındaki ağrıyı engelleyebilecekmiş gibi sıkıştırmıştı.

Oturduğu yerden ayağa kalkmış ve yan tarafa attığı cekete uzanmıştı. “Seni hala çok seviyorum. Ve bu aşkla ne yapacağımı bilemiyorum. Ama bundan sonra tek bildiğim, seni tekrar görmek istemediğim. Bir daha karşıma çıkma! Bana karşı küçücük bir şey hissetmişsen bunu yaparsın. Bunu bana borçlusun Asel...” deyip arkasına bakmadan yürümeye başlamıştı. Kapıyı açmak için kulpu tuttuğu anda hayatının bir dönemini ardında bıraktığının bilinciyle sıkıntıyla iç çekip, çevirmişti kulpu. Arkasından hızla kapattığı kapıyla birlikte, hayatında bazı şeylerin eskisi gibi olmayacağını hissetmişti.

62. Bölüm

“Çektin mi?”

“Bu görüntü süperdi.”

“Fransa’daki muhabir istediğimiz araştırmayı yapmış mı?”

“Yarın topladığı bilgileri gönderecek.”

“Sence kavga mı etmişler?”

“Gecenin bu saati her şey olabilir.”

“Gömleğinin düğmeleri bile yanlış iliklenmiş.

“Bu haber düşündüğümde de çok ses getirecek. Şimdiden başarı kokusu almaya başladım.” derken otelden sinirle çıkıp arabasına yönelen Akay’ın fotoğraflarını çekmeye devam ediyorlardı.

Kapının şiddetle çarpılmasını ta yüreğinde hissetmişti. Aynı Akay’ın birbiri ardı söylediği her bir sözü büyük bir acıyla dinleyip, hissettiği gibi. Gözyaşları durmadan akıyor ama kalbinin en ufak rahatlamasına izin vermiyordu. Nasıl acı çektirmişti ona. Bunu biliyordu ama direkt olarak duymak tüm dengesini yıkmıştı. Her sözü kafasında yankılanıp daha da büyüyor ve sonunda çığlık oluyordu.

“Ne yazık ki o kalp her hücreğine kadar seninle dolu.”

Ah sevdam ben de senden farksız değilim ki...

“Seni hala çok seviyorum. Ve bu aşkla ne yapacağımı bilemiyorum.”

Genç adamın bu sözleri söylerken ki, sesinin tınısı hala içini bir bıçak gibi kesiyordu. Ne kadar acı çektiğini anlamak için ona bakması bile gerekmemişti. O ses her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hissettirmeyi başarmıştı.

“Bir daha karşıma çıkma! Bana karşı küçücük bir şey hissetmişsen bunu yaparsın. Bunu bana borçlusun Asel...”

Onu görmek özlemle yanan kalbine ilaç olurken, ona bu kadar mı acı veriyordu? Nasıl bu kadar kör olup, ona acı çektirmişti. Şimdi tüm yaptıkları daha da anlam kazanıyordu. Her bakışı, her dokunuşu, her sözü ve her hareketini şimdi net olarak görüyordu. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl olmuştaki görememişti? Halbuki Akay yine tüm kalbiyle önündeydi. Onu korurken en büyük zararı kendi vermişti. Bunun bilincinde olmak daha da şiddetlendiriyordu ağlamasını.

“Özür dilerim aşkım. Sana böyle kötü geldiğim için özür dilerim.” derken artık ağlamasına hıçkırıklar eşlik ediyordu.

Aklına biraz önceki anlar geldiğinde tüm vücudunu ateş basıyordu. Onun dokunuşlarıyla nasıl alev aldığı ve sonrasında aynı dokunuşlarla kutup soğuklarını yaşadığını hissediyor ve tüm vücudu sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu. Akay’ın kontrolünü kaybedip, dokunduğu yerler sızlarken, en büyük sızıyı kalbinde duyuyordu.

“Affet beni hayatım... Keşke hiç karşıma çıkmasaydım... Keşke bu acıları çekmene neden olmasaydım... Affet beni...” derken artık kendini kaybetmiş gibiydi. Yaşadığı acı öyle büyüktü ki, nefes bile aldirmiyordu. Boğulacağını hissediyor ama kendini rahatlatacak hiçbir şeyi aklına getiremiyordu. Tüm hücreleri yoğun bir acıyı yaşıyor ve ağzından sadece “Affet...” sözleri dökölüyordu.

“Asel’i görmeliyim.”

“Bu saatte mi?”

“Geline mutlaka uğra dedi.”

“Bana da ara olaylar nasıl gidiyor haber ver demişti. Aradım ama cevap vermedi. Çok yorgundu uyuya kalmış olmalı. Bence sabah görüşsen daha iyi olur.”

“Özellikle söyledi saat kaç olursa olsun gel diye. Görsem iyi olur. Demek senin yapacaklarını bildiği için bana öyle söylemiş.” deyip karşısındaki adamın gözlerine büyük bir aşkla bakmıştı. Saatler önce aldığı teklifle havalara uçmuş ve hayatının en anlamlı ‘Evet’ini söylemişti. Yapılan hazırlıklar öyle güzeldi ki, kendini prensesler gibi hissetmişti. Bunların hepsini de karşısındaki adama borçluydu.

“Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?”

“Seni çok seviyorum Huan.”

Genç adamın karşılığı hayatının sonuna kadar yanında olmasını istediği kadını kendine çekip, dudaklarına sevgiyle dokunmak olmuştu. Asansör katta durduğu an zorla da olsa ayrılmışlar ve Asel’in odasının önüne gelmişlerdi.

“Kararlısın yani...”

“Bunu kesinlikle biriyle paylaşmalıyım.” derken parmağındaki yüzüğe gitmişti gözleri. Sonrasında çaldığı kapıdan ses gelmemişti. Tekrar kapıyı tıklatmış ama yine ses yoktu.

“Sana dedim uyuyordur. Rahatsız etmeyelim diye.”

“Asel’den bahsediyoruz. Onun uykusu çok hafiftir. İğne yere düşse uyanır. Bu çok tuhaf.”

“Tuhaf bir şey yok. Çok yoruldu bu kadar basit.”

“Bilmiyorum ama içimde tuhaf bir his var.” derken yanındaki adama endişeyle bakmıştı.

“Çok evhamlısın. Bir şey olduğu yoktur. Sadece uyuyordur.”

Çantasından çıkardığı telefonu çevirdiğinde ulaşamıyor sesini duyunca

daha da endişesi artmıştı. Asel oğlundan uzakta olup, kesinlikle telefonunu kapalı tutmazdı. “Bu durum hiç hoşuma gitmiyor Huan”

“Abartıyorsun hayatım. Alt tarafı telefonu kapalı.”

“Asel, Aral’dan uzaktaysa kesinlikle o telefon kapalı olmaz. Oğluna ne kadar düşkün olduğunu sende gördün.” derken endişeyle bakıyordu yanındaki adama.

“Tamam sakin ol! Ben resepsiyona haber vereyim.”

Dakikalar sonra dertlerini anlatmışlar ve kapının açılmasını bekliyorlardı. Açılan kapının ardından Helen hemen içeri geçmişti. “Asel...” Yine ses yoktu. Yatak odasına gelince genç kadını görmüştü. Yatakta bornozla yan dönmüş yatıyordu.

“Sana uyuyordur demiştim.”

“Sanırım çok fazla-” Yatağa biraz daha yaklaştığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Asel titriyor ve mırıldanıyordu. “Asel!”

“Özür dilerim...”

“Asel kendine gel...” deyip genç kadını kollarından sarmıştı ama onu duymuyor gibiydi.

“Affet...”

“Asel korkutma beni. Lütfen...”

Genç kadın hala kendine gelememişti.

“Huan bir doktor çağır. Durumu iyi değil.”

Şaşkınlıkla bakarken duymuştu Helen’i. Hemen telefonuna sarılmış ve güvendiği bir doktor arkadaşını aramıştı.

Gelen doktor şok geçirdiğini söyleyip, sakinleştirici yapmış ve kullanması için birkaç ilaç yazmıştı.

“Bir psikologa görünmesinde fayda var. Aşırı bir duygu boşalması yaşamış.

Böyle şeyler kısa vadede geçmiş görünür ama ilerleyen zamanlarda kötü etkiler bırakabilir.”

“Teşekkürler doktor bey.” deyip tekrar Asel’in yanına gitmişti Helen.

Doktoru geçirip, içeri girmişti genç adam. “Sence ne olmuş olabilir?”

“Hiçbir şey bilmiyorum. Asel geçmişini konuşmaz. Ama eskiden kalan çok büyük bir acısı olduğunu anlamak için ona bir kez bakmak yeter. Çok güçlü bir kadındır. Sanırım oğlundan uzakta olmak dengesini bozmuş olmalı. Aral onun enerji kaynağı gibidir. Onları birlikte bir görsen ne demek istediğimi anlardın.” derken yatakta kendinde olmadan yatan kadındaydı gözleri.

“Ona çok bağlısın. Başkası olsa kapı açılmazdı diye giderdi.”

“Asel benim için çok değerli biri. Hiç sahip olmadığım ailem gibi.” Sözlerini gözünden akan yaşlarla sürdürmüştü. “Huan ya ona bir şey olsaydı... Ben Sema Hanım’a ve Aral’a ne derdim?” deyip, iç çekmişti.

Onun üzülmelerini istemiyordu. Hemen yanına gelmiş ve kollarıyla sarmıştı. “Kimseye bir şey olmayacak. Merak etme o iyi. Güçlü olduğunu sen söyledin. Kendini bırakma hayatım. Onun şu an senin güçlü olmana ihtiyacı var.”

“Biliyorum...” deyip genç adamın kuytularına daha da sokulmuştu. “Teşekkürler... İyi ki yanımdasın.”

“Seni bir kez buldum bırakır mıyım hiç...” deyip genç kadının burnunun ucuna küçük bir öpücük bırakmıştı.

“Seni seviyorum.

“Ben de...”

Arabaya bindiğinden beri yaşadıklarının girdabındaydı. Nasıl böyle bir gece

yaşamışlardı akli almıyordu. Tek bildiği onu her gördüğünde çekimine kapıldığıydı. Kendini sevmeyen bir kadına delicesine aşıkta ve bunu değiştirmek için elinden gelen bir şey yoktu. Onu davette ilk gördüğünde büyülenmişti. Öyle güzel ve ulaşılmazdı ki... Aynı anda çevredeki bakışlarında ona çevrildiğini anlayıp, büyük bir kıskançlık denizine düşmüştü. Gece boyu her kulacı daha da derinlere çekmişti bedenini. Sonunda da soluğu otelde ve odasında almıştı. Onun kapıyı açtığındaki görüntüsü aklını başından almaya yetmişti. Başta onu aşağılamaksa da düşünceci sonrasında onun kokusunu aldığı anda tüm hormonları ayağa kalkmıştı. Küçücük dokunuşlar vücudunda deprem etkisi yapmış, onunla tek beden olmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Ta ki o telefona kadar... Onu başka erkeklerinde kendisi gibi görebildiğini bilmenin verdiği yakıcı öfkeye bırakmıştı tüm duyularını.

Aklında o anların görüntüsü tazelenirken gözünden akan asi damlayı elinin tersiyle silmiş ve direksiyona dönmüştü eli.

Sonrasını hatırlamak daha büyük işkenceydi. Neredeyse ona tecavüz ediyordu. Böyle aşağılık bir şeye nasıl kalkışabilmişti? Onun bedeninin altındaki çırpınışı ve gözlerinden akan yaşlar içinde bir şeyleri yakmıştı. Ona olan aşkı yine galip gelmiş ve zarar verememişti sevdasına. Yatağın yanına çöktüğünde tek düşündüğu içindekileri anlatmaktı. Artık taşıyamadığı duygular da yol bulmuş ve akmıştı o anlarda. Gururu bunu yaptığı için isyan etse de, kalbi artık küçük de olsa bulduğu huzura sarılmıştı.

Sıkıntıyla iç çekip, yola tekrar dönmüştü. Akli öyle doluydu ki, eve nasıl geldiğini bile anlayamamıştı. Kapıyı açıp kendini içeri attığında ayakları da kendini taşımayı reddetmiş gibi güçsüzleşmiş ve kapının önüne yığılmıştı.

“Yine dağıttın beni. Bu sefer nasıl toparlanacağımı bile bilmiyorum.” deyip gözlerini belirsiz geleceğini görmek istemez gibi kapatmıştı.

“Gelecek için ne bir umudum ne de bir beklentim var... Eserinle övünebilirsin Asel Ateş.” deyip acıyla gülümsemişti. Kendini zorla oturduğu yerden kaldırmış ve banyoya geçebilmişti. Düğmelerini açmaya başladığı anda gözünün önüne Asel’in yataktaki hali gelmişti. Korkuyla kendine bakışı... Kendini koruma çabası... Sıkıntıyla iç çekip üzerindeki gömleği kenara fırlatmıştı. O an vücudundan yükselen koku ise yine aklını başından almaya yetmişti. Onun kokusunu uzun bir aradan sonra üzerinde hissetmek tuhaftı. Suyu açıp altına girdiğinde akli kokusuyla birlikte,

hayallerinin de akıp gitmesini diler haldeydi. Bunun olmayacağını bilse de, elinden gelen başka bir şey değildi.

“Kendine gelmedi mi?”

“Daha gelmedi.”

“Keşke yanında kalmış olsaydım.”

“Merak etme Huan ben iyiyim. Asel kendine gelince daha iyi olacağım.”

“Beni habersiz bırakma.”

“Tamam sevgilim.”

Kapanan telefondan sonra gözleri tekrar yatağa dönmüştü. Kıpırtıları artmıştı, uyanmak üzereydi. Hemen yanına gelmişti. “Asel iyi misin?”

“Bana... Bana ne oldu?”

“Bilmiyorum canım. Geldiğimde çok kötüydün doktor çağırmak zorunda kaldık.”

“Doktor mu?” derken gözlerini tam aralayamamıştı.

“Şok geçirmişsin. Beni çok korkuttun.”

Olayları hatırlamak isterken gözlerini sıkıca kapatmıştı. Saniyeler içinde de her şey gözünün önüne gelmişti. Ağzından tek söz dökülmüştü. “Akay...” Sonrasında gözyaşları akmaya başlamıştı.

“Sakin ol canım. Lütfen kendine gel.”

“Helen... Akay...”

“Akay kim Asel? Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Akay Demir...”

“Futbolcu Akay mı?”

Hiçbir şey söylemeden kafasını sallamış ve gözlerinden akan damlalara gitmişti eli.

“Ben bağlantı kuramıyorum. Kafam çok karıştı.”

“O geldi. Bana kötü şeyler söyledi... Hepsini hak ettim ben Helen. Ben... Ben çok kötü biriyim.” derken artık hıçkırarak ağlıyordu.

“Şişt! Sakin ol. Sen kötü biri değilsin.”

“Hayır çok kötü biriyim. O öyle üzgündü ki... Ben teselli bile edemedim. Sesimi bile çıkaramadım. Ona çok kötülük yaptım.”

“Akay’la arandaki ilişkiyi anlayamıyorum. Sen ona nasıl kötülük yapmış olabilirsin ki...”

“O... O Aral’ın babası...”

“Ne!” Sözlerine gözlerinin kocaman açılmış hali eşlik ediyordu.

“Ben oğlumu babasız, bir babayı da evladından ayrı bıraktım. Helen ona çok büyük kötülük yaptım.” Sözlerinden sonra yeniden olayları yaşar gibi titremişti. Gözyaşları birbiri ardı akarken, yaşadığı acıyla baş başa kalıyordu. Ona kimse yardım edemezdi. Kalbi sıkışıp, nefes alamadığını hissettiği anda da tekrar kendinden geçmişti.

Helen şaşkınlık ve korkuyla iç içe duygular yaşıyordu. Duyduklarının özel şeyler olduğunu biliyordu. Asel daha önce bundan bahsetmemişti. Şimdi de yaşadığı şokun büyüklüğüydü onu konuşturan. Doktor ara ara ataklar geçireceğini söylemişti. Onun için elinden bir şey gelmemesi çok kötüydü. Konuşmaları sırasında yaşadığı acıyı hissetmemek imkansızdı.

O an gözüne yerdeki zincir takılmıştı. Eğilip aldığı anda ucunda evlilik yüzükleri olduğunu görmüş, anlamaz gözlerle bakıyordu. Elindekini kenardaki komodinin üzerine koymuş ve biraz önceki oturduğu koltuğa kafasındaki düşüncelerle tekrar bırakmıştı bedenini.

“Kendini nasıl hissediyorsun Pırıl?”

“Bildiğin gibi, değişen bir şey yok.”

“Neden bu kadar inat ediyorsun. Onun da senden hoşlandığı belli. Küçük bir adım daha atsan.”

“O iş bitti Emel. Olmayacak bir hayale kapılmışım ve boyumun ölçüsünü aldım.”

“Tamam ama onunda sana boş olmadığını o olayda gördük.”

“Duygularından emin olamayan bir adamı ben ne yapayım söyler misin?”

“Bence çok acele ediyorsun. Kolay değil açılması. Neticede abinin arkadaşıydı. Pat diye seni sevdiğini söylemesini bekleyemezsin.”

“Benim bir tane abim var Emel. Başkasına ihtiyacım yok. Hele bunun Bulut olmasına da hiç ihtiyacım yok.” deyip bir kaşını kaldırıp bakmıştı arkadaşına.

“Tamam bir şey demedim kabul et.”

“O zaman öyle de bakma.”

“Yok artık.”

“Tamam tamam şakaydı.” deyip sarılmıştı arkadaşına. Biliyordu iyiliğini istediğini ama elinden gelmiyordu bazı şeyler. Onu unutması gerekiyordu. Bundan başka yapabileceği bir şey yoktu. Halbuki her şey çok güzel olabilirdi. Sadece biraz cesaretti gerekli olan.

Ara ara kâbuslarla bölünse de günü uyuyarak geçirmişti. Uyanmak istemiyordu. Kendine geldiği an yine aklına aynı şeyler üşüşüyor ve kalbini mengene gibi sıkıyordu. Akay'a iyilik yaptığını düşünürken, nasıl büyük bir kötülük yapmıştı. Ama bunun tersi için elinden bir şey gelmezdi. Hiç değilse sağlıklıydı, iyiydi. O gün onu terk etmemiş olsa... Bunun sonucunu düşünmek bile istemiyordu. Ona kötü bir şey olması ve bunun nedeni olmak dayanamayacağı bir şeydi. Şimdi yaptığı hareket yüzünden onun acı çektiğini ilk elden öğrenmişti ama hiç değilse artık onu unutup hayatına devam edebilirdi genç adam. Belki de yıllar sonra karşılaşmaları ve gece yaşadıkları bunun izniydi.

“Çıkalım mı?”

Konuşmaya hali yoktu. Kafasını hafifçe sallayarak vermişti cevabını.

Asel'in bu şekilde olması kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. Tanıdığı kadına hiç benzemiyordu. Sanki içindeki tüm enerji çekilmiş, sadece posası kalmış gibiydi. "Öyleyse uçağı kaçırmayalım."

"Bizimle geldiğin için çok teşekkürler Huan."

"Lafı bile olmaz Helen. Asel bu haldeyken, sizi tek başınıza göndermem."

"İşlerine de mani oluyoruz."

"Bu benim içinde iyi oldu. Seninle daha fazla zaman geçirme şansını kaçıramazdım." deyip teklifini kabul eden kadına bakmıştı sevgiyle.

Arabaya bindiklerinde dalgın dalgın yolu izliyordu. Neler yaşamıştı bu şehirde... Şimdi dönmek üzere giderken, hayatının en önemli kişisini de ardında bırakıyordu. Akay'ın konuşmaları aklına geldikçe nefes alamadığını hissediyordu. Onun tarafından hala böylesine sevilmenin kendini mutlu etmesi gerekirken, Akay'ın bu sevgi yüzünden çektiği acının büyüklüğü, acıdan başka bir şey hissettirmemişti. Onu bu kadar severken, böylesine üzme... Bu yaşayabileceği en acı şeylerdendi. 'Elveda hayatım...' deyip sessiz vedasını yaparken gözlerinden de yaşlar akmaya başlamıştı. Aynı anda yanında bir hareketlilik hissetmişti.

Helen onun çektiği acıyı görüyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Bu da

üzüntüsünü artırıyordu. Ellerini tutup “Her şey yoluna girecek. Buna tüm kalbimle inanıyorum.” deyip güven verici bir şekilde bakmıştı.

Bakışlarıyla sözsüz teşekkürlerini sunarken, olayların istediği gibi olmayacağını biliyordu. Ama hayattı bu. Yaşayacak ve görecekti.

Sonrası büyük bir koşuşturmayla ve düşünceli bir uçak yolculuyla geçmişti. Eve geldiğine inanamıyordu. Oğlunu görecekt olmanın verdiği hissiyatla adımlarını atıyordu. Eli zile gitmiş ve büyük bir sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı.

İçeriden oğlunun heyecanlı sesini duymuştu.

“Annem geldi.” Aynı anda da kapı açılmış ve küçüğü boynuna atlamıştı.

“Annem...”

Oğlunu özlemle göğsüne bastırırken, kokusunu içine çekiyordu. Nasıl özlemişti. Ondan ayrı kaldığı iki hafta nasıl zor geçmişti. Şu an tek isteği doya doya özlem gidermekti. “Kuzum...”

Ayrı kalmanın küçük çocuk için de nasıl zor olduğunu biliyordu. Oğlu tek kelime etmeden sadece onu hissetmek istiyor ve boynundaki ellerini daha da sıklaştırıp, yanaklarına öpücükler bırakıyordu.

“Seni çok özledim kuzum.”

“Bir kere ben daha çok özledim.”

“Hayatım benim.” deyip, oğlunun mis kokusuyla ciğerlerine bayram ettirirken birbiri ardı öpücükler bırakıyordu saçlarına.

“Bir daha gitme anne...”

“Gitmem bir tanem. Sensiz şuradan şuraya gitmem.” derken oğlunun gözlerinin içine tüm sevgisiyle bakıyordu.

Kavuşma sahnesi herkesin gözlerini yaşartmıştı. Onların iletişimi her zaman özel olmuştu. Bunu bir kez daha gösteriyorlardı.

Olayın ardından ruh gibi dolaştığı halde, oğlunun yanında normal

davranmaya çalışarak onu rahatlatmak istiyordu. Zaten günlerdir özlemle sınıanmıştı, şimdi bir de annesinin sorunlarıyla baş etmek zorunda kalmamalıydı. Yüzüne takındığı maske artık onu çok zorluyordu ama yapacağı bir şey yoktu.

“Anneannem ve dedem de seni çok özledi.” deyip kucağından inmişti küçük Aral.

“Nasılsın kızım?”

“İyiyim...” deyip günlerin verdiği ağır havayı dağıtmak ister gibi sarılmıştı annesine.

“Neden iyi görmüyorum öyleyse...” Kelimeler istemeden dökülmüştü dudaklarından.

“Oğlumu gördüm ya... Daha iyi olacağım annem.”

Sözler öyle dese de, görüntüsü hiçte aynı şeyi söylemiyordu. Gitmeden önceki Asel ve şimdi ki Asel arasında dağlar kadar fark vardı. Yaşadıkları yüzünden belli olur gibiydi. Annesi endişeyle bakıyordu kızının haline.

“Babalar hep sona kalıyor.” deyip kızını kucaklamıştı Yılmaz Bey.

“Sen sona kalmazsın babam. Kalbimde her zaman en başlardasın.” Sonrasında babasının güvenli kollarına daha da sokulmuştu. Şimdi ailesinin tüm ilgisine ihtiyacı vardı. Yaralı kalbi ve gelecek karanlık günler, ancak onların yardımlarıyla yaşanır olacaktı.

Helen ve Huan’a da sıcak bir karşılama yapıp, içeri geçmişler ve hazırlanan güzel masa etrafında sürdürmüşlerdi konuşmalarını. Küçük Aral kendi için getirilen hediyeleri büyük bir heyecanla karşılamış ve herkesin yüzünü gülümsetmeyi bilmişti. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadan geçen zamanlardan sonra artık yatma vakti gelmişti. Huan ve Helen müsaade isteyip, ayrılmışlardı.

“Anne ben seninle yatacağım.”

“Bugün başka bir yerde yatmana zaten izin vermem.” deyip oğlunu kucağına almıştı.

Sonunda da hazırlanıp, yatağa geçebilmişlerdi. Küçük çocuk gerçek olduğuna inanmak ister gibi sokulmuştu annesinin kucağına.

“Anne bir daha gitme tamam mı? Ben seni çok özlüyorum.”

“Sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim minik kuzum.”

“Ben ağladım biliyor musun? Ama anneanneme göstermedim. Onlar çok üzülüyordu. Yatağıma yattığımda kimse görmüyordu ki...”

Son sözler oğlunun ağzından fısıltı gibi dökülürken kalbinde büyük bir acı hissetmişti. Bilmeden onun küçük kalbini nasıl da üzmüştü. Babasız büyümenin verdiği kaybetme korkusu, demek kendisi yokken daha baskın çıkmıştı. Bunu düşünmeden nasıl olmuştaki oğlunu bu kadar süre bırakabilmişti. Kuzusunu kollarına daha da çekip “Seni bir daha bırakmam bir tanem. Üzülme... Ağlama bir daha tamam mı?” demeyi zor da olsa başarmıştı.

“Sen yanımda olunca ağlamam ki ben...”

Sonraki dakikalar oğlunun günlerdir korkuyla ağırlaşmış kalbini hafifletmeye çalışmakla geçmişti. Küçük çocuk uykuya daldığında hala annesini hissetmek ister gibi sıkı sıkı sarılmış haldeydi.

Oğlu uyuyana kadar kalbindeki tüm çırpınışı durdurmuştu. Küçük Aral uyuduğunda tüm bastırmaya çalıştığı duygular hücum etmiş ve gözyaşları birbiri ardına akmaya başlamıştı. Hem oğluna sarılmak, hem ağladığını ona belli etmemek çok zor olsa da, bunu başarmayı bilmişti. Ağzından tek hıçkırık çıkmaması için dudaklarının iç kısmını ısırılmıştı. Sonunda günün yorgunluğu ve duygularının izin vermesiyle sızıp kalmıştı.

63. Bölüm

“Çocuk nasıl değişik bir şey... Asel’in iki gündür ağzından tek söz alamaz, yüzünde bir tebessüm oluşturmazken, Aral’ın varlığı onu nasıl da değiştirdi. Sırf ona hissettirmemek için nasıl çırpınıyordu.” Sözlerine derin bir iç çekiş eşlik etmişti genç kadının.

“Asel, Aral için yaşıyor. Bunu onlara bir kez baktıktan sonra bile anlıyorsun.” diyerek anlamlı bir bakış atmıştı Helen’e.

“Birde beni düşünsene... Onlarla çok uzun zaman geçirdim ve gördüğüm en bağlı anne oğul olduklarını söyleyebilirim. İkisi de çok özel benim için.”

“Sanırım oğlundan bu kadar uzak kalmak ona yaramadı.” derken iki gündür yaşadıkları kötü anlar aklına geliyordu.

Asel’in ağzından birkaç şey duymuştu ama onlardan da bir şey anlamamıştı. Genç kadının büyük bir sırrı olduğunun farkındaydı. Çoğu kez onun odasından ağlama sesleri duymuştu ama karşısındaki istemedikten sonra kimsenin hayatına müdahale edemezdi. Uzaktan izlemişti her şeyi. Yaklaşık dört yıldır Asel’i tanıyordu ama o gün otelde gördüğü kadını tanıyamamıştı. Asel Ateş öyle güçlüydü ki ama o günkü Asel nasılda çaresiz ve bitikti. Onu öyle görmek kalbini acıtmıştı. Keşke onun için elinden bir şey gelmiş olsaydı. Ama iyi dileklerinden başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Daldın...”

“Son olanları düşünüyordum.”

“Gerçekten zor anlardı. Umarım bir daha yaşanmaz.”

“Umarım...” deyip kafasını yanındaki adamın omzuna koymuştu. “İyi ki karşıma çıktın. İyi ki benimlesin Huan...”

“Sende bir tanem.” Sözlerinden sonra kollarıyla daha da sarmıştı yanındaki kadını.

Yine sabah olmuştı. Yeni gün yeni umutlar diyenler sanırım onu tanımamışlardı. Kesin tanımış olsalar umutsuz vaka derlerdi. O günden beri aklı sürgünde, kalbi de isyanlardaydı. Yapacağı tek şey ona duygularını söylemekti ama o ne yapmıştı? O giderken arkasından bakmıştı. Olmadı arabasının ardından su döküp, bir de el sallasaydı. O gün aklına geldikçe hala sinirlerine engel olamıyordu. Bak yine aklına gelmişti yaptığı aptallık.

Pırıl ne güzel söylemişti “Sen benim abim falan değilsin. Benim bir tane abim var.” diyerek.

Karşı atak olarak “Senin abin olmak isteyen kim...” sözleri de iyi bir hamleydi.

“Öyleyse derdin ne?” diyerek Pırıl ona çok güzel bir kapı açmıştı.

Ama ne yapmıştı “Ben... Şey...” diyerek resmen kendini aptal durumuna düşürmüştü.

Aldığı yanıtta “Boş ver...” olmuştı. Haklıydı Pırıl. Kendini anlatamayan adamla ne yapacaktı ki...

Her şey bu kadar çıkarına giderken, nasıl yapmış da kızı elinden kaçırmıştı. Mahkeme salonlarının şahin avukatı, küçük bir kız karşısında resmen kediye dönmüştü. Aslında kendine kedi demekte kediye haksızlıktı. Çünkü o bile kendisi için doğru olanı daha iyi bilirdi. Düzgün adımlar atması ve kafasını çalıştırması gerekiyordu. Bunun için çok vakti yoktu. Bu bilinmezlikle biraz daha devam ederse, sonu çok aydınlık değildi.

Günlerdir hasret kaldığı kokuyu duyuyordu küçük çocuk. Gözlerini açtığında yine hayal mi olacaktı? Ama hayal olmasın istiyordu. Çok özlemişti. Küçük bir aradan baksa görebilir miydi? Bu düşüncelerle gözlerinde minicik bir aralık açılmıştı. Gördüğünden sonrada o miniciklik kocaman olmuş ve büyük bir mutlulukla dolmuştu.

“Annem...”

Oğlunun uyanmasını beklerken günlerdir hasret kaldığı yüzü izliyordu. Uyanmıştı ama nedense açılmıyordu gözler. Sonunda azıcık ve sonrasında da kocaman olan gözlerdeki sevgiye aynı karşılığı vererek bakmış ve “Efendim bir tanem...”diyerek sarılmıştı hayatının en önemli parçasına.

“Sen gerçeksın.” Hala inanamaz gözlerle bakıyordu.

“Tabi ki de gerçeğim.” deyip oğlunu gıdıklamaya başlamıştı.

“An... anne... Yapma...” derken kıkırdıyordu.

“Şimdi gerçek olduğuma inandın mı bakayım?” diyerek yanaklarına öpücükler bırakıyordu.

“Tamam inandım.”

“Sanırım daha inanmadın.” diyerek oğlunu daha çok güldürmeye çalışıyordu.

“Yok... Yok gerçekten inandım.”

Sonunda anne oğul yataktan kalkıp, içeri geçmişlerdi. Vakit erken olduğundan kimse kalkmamıştı.

“Dedemlere sürpriz yapalım mı?”

“Nasıl?”

“Kahvaltı hazırlayalım.”

Bir saatin sonunda çok güzel bir masaya bakıyorlardı. Uyuyan ev halkı da uyanınca güzel bir kahvaltıyla ödüllendirmişlerdi midelerini.

Kalbinde böylesi bir ağırlık taşırken, mutlu görünmeye çalışmak gibi zor bir şey yoktu. Bunu yapması gerektiğini biliyordu ama bilmek bu işi daha kolay hale getirmiyordu. Ara ara bakışları karşılaşıyordu anne ve babasıyla. İkisinin de endişesini hissediyordu. Onlarda Aral için kendi oyununa katılıyorlardı. Hayatındaki herkese haksızlık yaptığını biliyordu ama suçlu kendi değildi. O da her şeyin iyi olmasını istiyordu ama hayat her zaman güzel şeylerin yaşandığı bir alan değildi. Ona düşen de bu kadar severken, ayrı düşmek ve çevresindekileri de üzmekti. Oysaki herkesin mutlu olmasını ve gülmesini isterdi. Şuanda bulunduğu durum ise bunun tam tersiydi.

“Bu kadar çabuk mu başlıyorsun işe?”

Aslında iş falan değildi niyet. Oğlu dışarı çıkınca annesinin sorgulayan bakışlarından kaçmak için bahanesi kalmamıştı. Bu yüzden de acele bir şeyi öne sürüp, anında hazırlanmıştı. “İlan’la birkaç konu hakkında görüşmeliyim. Hazır Aral’da babamla çıkmışken gidip geleyim.”

“Seninle konuşmam lazımdı Asel.”

“Sonra... Sonra konuşuruz.” derken paniklemişti.

“Neden benden kaçtığını hissediyorum.”

“Ne kaçması? Gerçekten gitmem gerekiyor. Zaten sonrasında da iki hafta evdeyim. Nasıl kaçabilirim?” derken asıl duygularını belli etmemek için yoğun çaba harcıyordu.

“Buna da inandım diyelim. Tamam hadi geç kalma.”

“Kalmam.” deyip, koşar adım inmişti merdivenleri.

Arabaya binip ilerlemeye başlamıştı. Evde içinde bulunduğu çaresizliği hissettirmemek için öyle çok uğraş veriyordu ki, boş kaldığı anda sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu. Sevdikleri için güçlü olması gerektiğinin bilinciyle davranıyordu ama buna bünyesi ne kadar daha dayanabilecekti bilmiyordu. En iyisi doktorun tavsiyesine uyup, destek almaktı. Bu düşüncelerle gelmiş ve arabayı park edip yukarı yönelmişti.

Gördüğü herkesle ayaküstü sohbet edip, sonunda İlan’ın odasına gelebilmişti.

"Girebilir miyim?"

"Asel!" deyip şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Evet benim."

"Gel buraya... Seni bu kadar erken beklemiyordum."

"Aslında evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Aklıma başka bir şey gelmedi."

"Kötü bir şeyler mi oldu?"

Son yaşadıkları sadece kendine özeldi. Zaten duyduğu kelimeler kalbini böylesine ezerken, kime ne anlatacaktı ki? Bu kendi başına yaşaması gereken bir acıydı. Dertleriyle kimseyi üzmeye hakkı yoktu. Evden yaşadıklarını hissettirmemek için çıkmış ve güvenli sulara gelmişti ama şimdi burada da oyununa devam etmek zorunda kalmıştı. Sanırım duygularını rahatça yaşayabileceğı bir yeri yoktu. "Biraz yorgunum." diyerek aslında gerçek olan bir yalana sarılmış ve zorla gülümsemeyi başarmıştı.

"Aslında gelmen iyi oldu." deyip birkaç konuda fikrini sormuştu. "Bu arada Rita Benz'i kendine hayran bırakmışsın. Kadın her telefonda seni transfer girişimi yapmaktan geri durmadı."

"Merak etme İspanya'yla işim bitti." Sözler kalbini yakarak çıkmıştı. "Senin içinde sakıncası yoksa bir daha gitmek istemiyorum."

"Bir şey mi oldu?"

"Akay'la tekrar karşılaşma riskini göze alamam. Anla beni..." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Sen nasıl uygun görürsen." deyip konuşmasını devam ettirecekken çalan telefon araya girmişti.

"Müsaadenle..."

"Sorun değil..."

"Efendim..."

Heyecanla ayağa kalkıp "Doğum mu başladı? Ama bu nasıl olur?" demeyi başarmıştı.

"..."

"Tamam hemen geliyorum." diyerek genç kadına dönmüştü. "Asel acele çıkmam lazım. Doktor önümüzdeki hafta yatışını vermişti. Umarım bir terslik yoktur." deyip kapıya doğru hızlanmıştı.

"Bekle bende geliyorum."

Direkt hastaneye geçtiklerinde Rebecca'yı görebilmişlerdi.

"Hayatım sorun mu var?"

"Sanırım bebeklerimiz çok sabırsız." deyip yeni bir sancıyla baş başa kalmıştı. Geçen sancıdan sonra derin bir nefes alıp vermişti. "Asel gelmişsin..." deyip ellerini genç kadına uzatmıştı.

İçindeki sıkıntıyı bir kenara bırakıp, karşısındaki kadını rahatlatmaya odaklanmıştı. "Bakıyorum da tam zamanında gelmişim."

"Senin de olmana çok sevindim."

"Ne zaman alacaklar?" Ian heyecanla atılmıştı.

"Sanırım bir saate alacaklar. Halbuki geçen kontrolde her şey iyiydi. Önümüzdeki hafta sezaryen için gün vermişti. Ama ikizler-" yeni bir sancı dalgası sözlerini tamamlamamıştı.

"Tamam canım kendini yorma. Her şey güzel olacak." deyip destek olmak ister gibi ellerine sarılmıştı. "Hayatım çok mu kötüsün?" derken gözlerindeki endişe anlaşılmayacak gibi değildi.

"Olması gerektiği kadar." deyip kendini gülümsemek için zorlamıştı. Kocasının daha fazla heyecan yapmasını istemiyordu.

Bir saat sonra doğumhaneye alınmış ve heyecanla bekleyenlerini ardında

bırakmıştı.

Oradan oraya giden adamı sakinleştirme görevi de ona kalmıştı. "İlan sakin ol. Her şey iyi olacak. Rebecca çok güçlü bir kadın."

"O güçlü ama ben sanırım onun kadar güçlü değilim. Kalbim duracak gibi. Bir terslik olursa..."

"Kötü düşünme! Her şey iyi olacak."

"Umarım Asel." deyip kapının karşısındaki banka oturmuştu.

O an erken gelirim diye çıktığı aklına gelmiş ve annesini arayıp, bilgilendirmişti. Merakla beklenen haberde bir saatin sonunda gelmişti.

İkizlerinin ve karısının iyi olduğunu öğrenen İlan havalardaydı.

"Tebrikler..."

"Teşekkürler Asel... Yanımda olduğun içinde ayrıca sağ ol. Erken olunca ne Rebecca'nın ne de benimkiler gelebildiler. Hala yoldalar."

"Bende bu özel anı kaçırmadığıma sevindim."

Sonunda odaya alınan Rebecca'nın yüzünde rahatlamış ve yorgun bir ifade vardı. İkiliyi tekrar tebrik edip, evin yolunu tuttuğunda aklında güzel aile tablosu kalmıştı. İlan'ın endişeli ve seven halini düşününce, kendi doğumu aklına gelmişti. Ne çok ihtiyaç duymuştu Akay'a... Ama ona düşen yine yalnızlıktı, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Eve vardığında zili çalmadan zihnini boşaltmak ve yüzüne gülümseyen bir görüntü vermek için üstün çaba sarf etmişti. Oğlunu mutlu etmek için gelirken aldığı pastayı da eline alınca her şey tamamdı. Kapıyı oğlu açmıştı.

Küçük çocuk hemen kucağına atlamış ve birbiri ardı bombardımana tutmuştu.

"Anne ikizler nasıl? Küçükler mi? Kime benziyor?"

"Kuzum sırayla..." deyip kucağında oğluyla içeri geçmişti.

"Ama çok merak ediyorum."

Oğlunun sorularına birbiri ardı cevaplar vermiş olmasına rağmen Aral bir türlü rahata kavuşmamıştı. "ok mu küçükler?" derken tuhaf bir şekilde bakıyordu.

"Evet küçükler ama sen neden öyle bakıyorsun?"

"Anne... Benim de kardeşim olsa... Minicik olsa ben bakardım." deyip susmuştu.

Duydukları zaten sınırda olan duygularında yıkıcı bir etki yapmıştı. "Kardeş..." cümlenin bir türlü devamı gelmiyordu. Senin kardeşin olmayacak, sen hep tek ocuk olacaksın. Babanla böyle bir yakınlık... Oğlunun cevap bekleyen suratına bakarken konuşamayacağını anlamış ve yardım bekler gibi bakmıştı annesine.

"Kuzum gel annenin getirdiği pastayı keselim."

"Pasta keseceğiz..."

Sanki biraz önce can alıcı şeyler söyleyen başkasıymış gibi sevinçle anneannesinin ardından gitmişti. Onların gitmesiyle kendini hemen banyoya atmıştı. Kapiyı kapattığı anda da arkasına gözyaşlarıyla yığılmıştı.

"Affet bir tanem... Sen de babanda affedin." Sözlerini birbiri ardı damlalar takip ediyordu. Zaten öncesinde de yaşadığı duygu yoğunluğu, oğlunun sözleriyle daha da ağır gelmişti.

"Asel..."

"..."

"Kızım ses ver."

"Anne..." deyip tekrar bir ağlama krizine girmişti.

"Kızım a kapiyı."

Kendini zorlayarak kenara çekilmiş ve kapıyı aralamıştı.

Sema Hanım içeri girip, kızının halini görünce dayanamamıştı. Gözünden sakındığı evladı göz göre göre eriyor ama elinden bir şey gelmiyordu. "Yavrum kendine ettiğin işkence daha yetmedi mi? Ah bir tanem söylesen de yardım etsek. Tek başına çekmesen bu sıkıntıyı."

"Annem..." deyip sarılmıştı.

"Ağla yavrum... Ağla rahatla." deyip kızının sırtını sıvazlamış ve daha çok sarılmıştı.

"Anne onu çok seviyorum. Onsuz-" Sözlerini boğazına gelen hıçkırık kesmişti. "Onsuz ben hiçim."

Kızı yıllar sonra ilk defa kalbini bu kadar net açmıştı. "O zaman neden bıraktın yavrum?"

"Onu ben kendimden bile çok sevdim." deyip damlalarla ıslanmış gözlerini ona yöneltmişti.

"Hiçbir şey anlamıyorum Asel. Bu kadar seviyorsan neden terk ettin?" derken sesi bezgin çıkmıştı.

"Öyle olması gerekiyordu. Anne, bana hala beni sevdiğini söyledi." deyip acıyla gözlerini kapatmış ve birbiri ardı gözlerindeki sağanağa izin vermişti.

"O çocuk seni çok sevdi. Bunu görmek için bir kez bakmak yetiyordu. Bacağın kırıldığı zaman hastaneye geldiğinde anlamıştım onun özel biri olduğunu." Sıkıntıyla iç çekip konuşmasına devam ediyordu. "Her şey çok ani oldu kızım. Evlendim ayrıldım dedin. Daha bunun şokunu atlatamadan Aral'ı öğrendik."

"Anne oğluma da Akay'a da çok büyük kötülük ettim. Ben çok kötü biriyim."

"Kızım sen kötü biri değilsin. Bu kadar severken ayrı kalmana ne neden oldu? Bu büyük bir sır ve hala bunu anlatmamakta kararsısın. Sana nasıl yardımcı olacağımı bilemiyorum."

"Bana kimse yardımcı olamaz. Biz Akay'la tekrar bir araya gelemeyiz."

"Derdini anlatmazsan nasıl bilebilirsin? Akıl akıldan üstündür."

Annesinin ellerini tutup öpmüş ve gözlerine içindeki acıyı belirtir şekilde bakmıştı. "Kader annem. Bizim ki ne yazık ki o kısacık anmış. Dahası yokmuş."

"Asel ne olur artık anlat şu olayı."

"Annem size anlatabileceğim bu kadar. Lütfen daha fazla bir şey sorma. Bu kimseye bir yarar sağlamaz."

"Ah kızım her seferinde elimizi ayağımızı bağıyorsun. Bu nereye kadar daha böyle gidecek? Aral'ı da mı düşünmüyorsun?"

"Her şey onun için." cümleinin devamını ancak içinden getirebilmişti. '...ve Akay için.'

"Her şey onun içinse, artık Akay'a anlat. Bunun sonu çok kötü olacak."

"Anlatamam. Anla beni..."

"Anlamıyorum... Yıllardır anlatırsın diye bekledik. Ama sen hep susmayı tercih ettin. Ben artık bu konuda daha fazla sabırlı olamayacağım."

"Anne..."

"Hayır kızım. Bu yaptığın bencillik ve biz de yıllarca buna alet olduk. Bir babayı oğlundan ayrı koyduk. Vicdanım hiç rahat değil. Siz anlaşıyor olabildiniz ama bunda Aral'ın suçu yoktu. O da her çocuk gibi baba sevgisiyle büyümeliydi. Yanlış yaptın Asel."

Annesi de haklıydı ama bilmiyorlardı ki olanları. Zaten anlatamıyordu da. Sadece dinliyordu sözleri.

"Kızım sana bu konuda son kez konuşuyorum. Lütfen Aral'ı anlat artık. Bak kader sizi bir araya tekrar getirdi. Bunun bir işaret olduğunu göremiyor musun? Hem bana onu seviyorum diyorsun ama sevdiğin adama yaptığın şey yenilir yutulur gibi değil. Yetiştirdiğim kızı tanıyamıyorum. Sen bu kadar değişmiş olamazsın."

"Ben hala aynıyım anne." derken çaresizlikle bakıyordu.

"Değilsin kızım. Sen yıllar önce bir olayla değiştin ve şimdi de seni tanımakta zorlanıyorum. Artık silkelen. Yoksa her şey için çok geç olacak. Ama bundan sonra seni anlamamı bekleme. Çünkü ben hiçbir şey bilmiyor ve anlamıyorum." deyip ayağa kalkmıştı. Sonrasında kızına dönüp "İçeri geçmezsek merak edecekler." diyerek çıkmak için hareketlenmişti.

"Elini yüzünü yıka. Biraz kendine gel. Ben onları idare ederim." Sözler dudaklarından buz gibi dökülmüştü.

Söyledikleriyle kızı gibi, kendi canı da yanmıştı ama hiç değilse belki Asel'i kendine getirirdi. Yıllarca onun konuşmasını beklemişti. Bugün görüyordu ki, Asel asla konuşmayacaktı. Üzüntüyle kızına bakıp, banyodan çıktığında kalbinde çok büyük bir acı hissediyordu.

"Anneanne biz pastamızı yedik. Ama sizinkiler duruyor."

"Bu başka bir dilim daha istiyoruz mu demek oluyor?" derken torununa büyük bir sevgiyle bakıyordu.

"Küçücük alabilir miyim?"

"Tamam hadi gel alalım." deyip giderlerken kocasının soran gözlerine şimdi değil bakışı atmıştı.

Aynadaki aksini tanımiyordu artık. İçi öyle boş bir görüntüydü ki... Artık kendine yabancıydı. Annesi de ona tavır almıştı. Kendini her zamankinden daha da yalnız hissediyordu. Yüzünü yıkamak için eğildiğinde boynundaki zincir ortaya çıkmıştı. Gözü yüzüklere kaydığı an, onu gördüğü ana dönmüştü.

Zorlukla gözlerini açmış ve biraz su almak için etrafına bakınıyordu. Helen biraz ilerde uyuya kalmıştı. Onu rahatsız etmemek için sessizce hareket ederek uzanmıştı yandaki sürahiye ve aynı anda görmüştü oradaki

yüzükleri. Elini özlemle uzatırken, kaybolacağından korktuğu bir hayal gibi gelmişti. Dokunduğu an gerçek olduğunu anlamış ve sıkı sıkı avucunun içine almıştı. Gözlerini ayıramadan baktığı yüzükler, ne çok şeyin ifadesiydi. Buraya nasıl gelmişlerdi ki... O dakika gözüne anlık bir görüntü gelmişti. Akay'ın çözülen düğmelerinden sonra parıldayan metalleri hatırlamıştı. Demek sevdiği, yüzüklerini boynunda saklamıştı. Bu düşünce gözlerindeki yaşları tekrar başlatmış ve elindekini kalbine bastırıp, sessizce dökmüştü gözyaşlarını.

Elini güç almak ister gibi yüzüklere dokundurup, özlemle iç çekmişti. Şu an ihtiyacı olan güçlü olmaktı. Yüzüne çarptığı sulardan sonra azda olsa kendine gelebilmişti. Banyodan çıktığında oğlunun keyifli sesini duymuş ve zorla da olsa sohbete dahil olmuştu. Gün bittiğinde herkes odasına çekilmiş ve akıllardaki sorular daha da artmıştı.

Sema Hanım eşine kızıyla yaptıkları konuşmayı anlatmış ve ikisi de yine belirsizlik içinde kalmanın sıkıntısını çekmeye başlamıştı. Sema Hanım o günkü konuşmadan kızlarının ağzından laf alamayacağını anlamıştı. Kalkanlarını indirip, korumasız ağzından laf alamıyorlarsa, yıllardır kuşandığı zırhı bu kadar kuvvetli sarıldığında hiç şansları yoktu. Bir şey öğrenemeyeceklerini anladıklarına göre yapacakları tek şey kalmıştı. Kızlarının, Akay'a, Aral'ı anlatmasını sağlamak için ellerinden geleni yapmak. Küçük çocuğun artık babasız kalmasına ikisi de razı değildi.

Asel'le yaşadıklarının üzerinden bir hafta geçmişti. Hala kendini toparlayabilmiş değildi. Hayatındaki en büyük yeri tutan futbol bile ne kadar içi boş geliyordu. Zaten uzun zamandır hayattan aldığı bir zevk yoktu. Son günlerde her şey daha ağır gelmeye başlamıştı.

"Akay kafan burada değil."

"Affedersin hocam."

"Çalışma bitmek üzere. İstersen erken çık."

"Sağ olun." deyip hemen soyunma odasına geçmişti. Suyun altında

hareketsiz dururken, Ersin'le yaptığı konuşmayı düşünüyordu.

Ersin'in son zamanlardaki davranışları, kendini rahatsız ediyordu. Bazı zorunlu reklamlar dışında anlaşma kabul etmediğini bildiği halde, hala zorluyordu. Zaten kendi sayesinde birçok büyük futbolcunun menajerliğini de yapıyor ve bundan da hatırı sayılır kazanımları oluyordu. Son zamanlarda İspanya'ya da çok uğramıyordu. Nasıl uğrayacaktı ki, işlere yetişemiyor olmalıydı. Bazı zamanlar yaşamına müdahale etmesine izin verdiği için kendine kızıyor olsa da, onun yardımlarıyla hayatı daha kolay olmuştu. Bu da yıllardır yaptığı hareketleri sorgulamamasını sağlamıştı.

Akay'la yaptıkları görüşme kafasını karıştırmıştı. Yaptıklarını sorgulamayan Akay'da bir değişiklik vardı. Zaten önemli anlaşmaları kabul etmeyerek, büyük kayba uğramasına neden olmuştu. Onun bu hareketleri artık canını sıkıyordu. Ama son günlerde onu çok ihmal etmişti. En iyisi gidip büyük balığını biraz pohpohlamalıydı. Yoksa balık oltadan kaçacak gibiydi. Aslında bunun olmayacağını biliyordu ama Akay'ın hayatının kontrolünü kaybetme riskine giremezdi. Son görüşme tekrar aklına geldiğinde gerilmişti.

"Akay seninle görüşmemiz lazım."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun değil. Sadece firmanın biri sana önemli bir reklam teklifi getirdi."

"Bu konuda tavrımı biliyorsun."

"Teklifi duymadan bence olmaz deme."

"Benim için teklif önemli değil. Bunu yapmak istemiyorum."

"Akay ben menajerinsem biraz daha dikkate alınmak isterim."

"Ersin, sana bu konudaki net tavrımı baştan söyledim. Zaten şu an hiçbir şeyin içinde olmak istemiyorum."

"Yine ne oldu?"

Sıkıntıyla iç çekmişti. "Önemli değil. Sen işlerinle ilgilen."

"Sen benim için önemlisin." derken onun sıkıntısından garip bir zevk alıyordu.

"Son zamanlarda bunu çok güzel gösteriyorsun. İstemediğim her şeyi yapmam için baskı yapıyorsun."

"Senin için yapıyorum Akay. Beni suçlamayı bırak."

"Kimseyi suçlamıyorum. Sadece bazı şeyleri yapmak istemiyorsam ısrar etme diyorum."

"Sanırım tersinden kalktın. Sonra görüşsek daha iyi olur."

"Sonra da şimdi de yanıtlım hayır. Bunu anla."

"Kaçırdığın bu fırsatlara pişman olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Hayatım zaten pişmanlıklarla dolu. Buna da pişman olayım ne yazar..."

"Bugün senle konuşulmayacak gibi. Ben sonra yine ararım. Kendine iyi bak."

"Sende..." deyip telefonu kapatmıştı.

Sonunda kendine gelip, duşun altından havlusunu alıp çıkmıştı.

"Formdan düşüyorsun dostum."

"İnanamıyorum ya Akay Demir bizden önce antrenmanı bıraktı."

"Hadi benle uğraşacağınıza kendi işinize bakın." deyip giyinme dolabının önüne gitmişti.

"Bu yorgunluğun sebebi Asel Ateş olmasın?"

Duyduğundan sonra sinirle arkasını dönmüştü. "Çenenin kapat Sergio."

"Bana çenemi kapattırırsın ama başkalarına nasıl kapattıracağını?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım daha okumamışsın." deyip elindeki gazeteyi yandaki bankın üstüne atmıştı.

Aldığı gazeteyi açtığı anda birbiri ardı resimlerle karşılaşmıştı. Bunları ne zaman çekmişlerdi? Halbuki dikkat etmişti. "Allah kahretsin..."

"Ne oldu memnun olmadın mı?"

"Yaşlı kurt bana şu çapkınlık kurallarını boş zamanında anlatsan iyi olacak. Yaşına göre epey hızlısın." deyip koluna dokunmuştu Jordan.

Kimseyi duyacak halde değildi. Haberde yazanlar karşısında donup kalmıştı.

"TÜRK RÜYASI" Başlık tam pembe dizi kıvamındaydı.

"Ünlü futbolcu Akay Demir ve son günlerde yeni yeni isim sahibi olan stilist Asel Ateş son sürat bir aşka yelken açtı. İkili her fırsatta birlikte olduğu ve ilişkilerinin ciddi olduğu konuşuluyor..."

Haber devam ediyordu ama asıl çarpıcı olan sayfanın sonundaki fotoğraftı. Asel kucağında bir çocuklaydı. Resmin altında yatan ise beyninde şimşekleri çaktırmıştı.

64. Bölüm

"Asel Ateş'in ilk evliliğinden bir çocuğu bulunuyor."

"Çocuk..."

"Hey daldın babalık..."

"Benim çocuğum..." fısıltı gibi sözlerden sonra gözleri resimde ve şaşkınlıktan bakar olmuştu.

"Akay bizi duyuyor musun?" sözlerine yine cevap alamamıştı. "Sanırım sırrı ortaya çıktı diye şoka girdi."

"Aslında o kadar korumacı davranmadan anlamalıydık."

"Boşuna nefesinizi tüketmeyin. Bunun şalterler yandı."

"Kolay değil usta çapkın ehlileşti haberini okumak."

Arkadaşlarının sözleri kulağına geliyor ama ne söylediklerini bile anlayamıyordu. Sonunda azıcık toparlanıp, hemen üzerini giyinmişti. Bu haberin aslını öğrenmeliydi. Eğer düşündüğü gerçekse o kadının elinden çekeceği vardı.

Vedalarla geçen bir gündü. Annesiyle babasını göndermek yeterince zor olmuştu. Nasıl alışmıştı onların desteğine ve yanında olmasına. Ama kardeşine daha fazla bencillik yapamazdı. Teyzesiyle iyi anlaşsa da, Enes'in de ailesine ihtiyacı vardı. Annesiyle arası da son olay yüzünden biraz açıktı. Her fırsatta Akay'a anlatması için onu uyarmıştı. Kendi de bunu istiyordu ama sonuçlarını düşününce korku tüm benliğini ele geçiriyordu.

Huan'da kendisi yüzünden zorunlu geldiği Fransa'da Helen'le güzel bir tatil yapmıştı. O da ayrılınca tekrar kendi hallerinde kalmışlardı.

Anneannesini ve dedesinin gitmesi yüzünden üzülen Aral'ın kafasını dağıtmak için Ian ve Rebecca'yı görmeye gitmişlerdi. Küçük Aral bayılmıştı ikizlere. Oğlunun o hallerini izlemek inanılmaz güzel gelmişti. Eve girdiklerinde küçüğünü üzerini değiştirmesi için içeri göndermiş kendi de kanepeye bırakmıştı yorgun bedenini. Gelmesi geciktiğine göre kesin yeni aldıkları bilgisayar oyununa takılmış olmalıydı.

"Seni küçük yaramaz." deyip odaya yönlendiği anda kapı sesiyle tersi istikamete dönmüştü. Kim olduğunu görmek için baktığında gördüğünün hayal olduğuna emindi. "Artık gözlerimde oyun yapmaya başladı." deyip tekrar bakmıştı ama sonuç yine aynıydı. Kapıyı açıp açmama arasında kalmıştı. Akay ikinci sefer daha çok basmıştı zile. Böyle devam ederse kesin oğlu merak edip gelecekti. En iyisi kapıdan göndermeye çalışmaktı. Ama eli ayağı ve tüm uzuvları onu görececek olmanın hissiyatıyla titremeye başlamıştı.

"Açmayacaksın sanmıştım." derken yüzü şimdiye kadar görmediği kadar sertti.

"Ben..."

"İçeri geçmeme izin vermeyeceğine göre sormamın bir anlamı yok." deyip direkt içeri geçmişti.

"Akay... Burada-" Sözleri üzerine atılan gazeteyle yarım kalmıştı.

"Bunu bana nasıl açıklayacaksın bakalım." derken gözleri de evin içini araştırıyordu.

Ne olduğunu anlamadan bakıp kalmıştı. Neler oluyordu? İlk dikkatini çeken yere düşen gazetede resimler olmuştu.

"Bu da ne demek hiçbir şey anlamıyorum. Onda ne yazıyor ki..."

"İstersen bir bak bakalım." derken dalga geçer bir hali vardı.

Eğilip eline aldığı anda, İspanyolca yazan yerden sadece başlığı anlamıştı.

"TÜRK RÜYASI" Habere eklenmiş resimler ise şaşkınlığını artırıyordu. En alttaki fotoğrafı gördüğü an gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılmıştı. Haberde ne vardı ki, Akay böylesine gözü dönmüş bir halde evine gelmişti. İlk şaşkınlığı geçince korkarak çıkmıştı sözler ağzından. "Şey... Burada ne... ne yazıyor?"

Akay kısaca ve sinirle yazılanların küçük bir özetini geçmiş ve yanıt bekler bir halde bakmaya başlamıştı. "Eee ne söyleyeceksin?"

"Bu... Bunlar da ne demek?" derken aklı sadece son fotoğraftaydı.

"Bak sen... Demek sende şaşırdın." derken yüzünde dalga geçen bir ifade oluşmuştu.

"Asel sana bir kez soracağım. Bana doğruyu söyle yoksa olacakları bilmek istemezsin." derken genç kadının yanına gelmişti. Yukarıdan sindirmek ister gibi bakarken, gözlerindeki ifade taşı bile eritecek cinstendi. "O benim çocuğum mu?"

Yıllardır korktuğu olmuştu. Akay, Aral'ı öğrenmişti. "Bu sessizliğini evet olarak mı kabul etmeliyim?"

"Akay ben-"

"Anne ben üzerimi giyindim ama sen gelmedin."

Duyduğu sesle birlikte gözleri acıyla kapanmıştı. Hep hayalini kurduğu bir sahneydi ama böyle değildi istekleri.

"Aaaa Akay Demir!" Küçük çocuğun gözleri şaşkınlık ve sevinçle kocaman açılmıştı.

Akay büyülenmiş gibi karşısındaki küçük adama bakıyordu. O gün imza verdiği çocuktan bu... O an kollarına alıp, sıkı sıkı sarılmamak için kendini tutmaya çalışıyordu. Onun oğluydu. Bunun tersine hayatta inanmazdı. Bir çocuğu vardı. Bunun düşüncesi bile yıllardır hazan mevsimini yaşayan ruhuna baharı getirmişti.

"Bak sana gördüm demiştim ya... Anne bak işte o amca."

"Amca..." diyerek Asel'in yüzüne bakmıştı.

Küçük çocuk, bacaklarının oraya kadar gelmişti. Nasılda minicik ve güzeldi. Bunun kendinin olduğuna inanamıyordu. Aynı anda yaşadığı karmaşa dayanacağından bile fazlaydı.

"Sen evimizi nasıl buldun? Ben sana adresimi vermemiştim ki..." deyip kaşlarını çatmıştı.

Oğlunun o görüntüsü Asel'i bir kez daha vurmuştu. Her zaman çatılan kaşlarıyla oğlunun babasına nasıl benzediğine bakıp şaşırırdı. Şimdi ikisi de aynı surat ifadesiyle bakıyordu. Ağlamak istiyordu ama gözyaşları şu an için her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hale getirirdi.

"Ben adresi annenden aldım."

"Sen annemi tanıyor musun?"

Asel'e sert bir şekilde bakıp, fısıltıyla konuşmuştu. "Hem de çok iyi." demeyi başarmıştı.

"Bana verdiğin formayı giyemedim. Çünkü çok büyüktü. Ama büyüyünce giyeceğim."

Onun tatlı konuşmalarını dinlemek ve ona bakmak... Hayatı yeniden şekilleniyor gibiydi. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Şu an tek istediği ona sarılmaktı ama bunu hangi kisveyle yapacaktı ki... Oğlunun gözünde bir yabancı, ünlü bir amcadan başka bir şey değildi.

Baba, oğlun buluşmasını izlerken lal olmuş kalmıştı. Akay'ın önünde hayran hayran bakan oğlunu kollarına almak ve 'o benim... onu kimseye vermem.' dememek için kendini zor tutuyordu. Ara ara çakışan bakışlar işinin çok zor olduğunu anlamasını sağlıyordu.

"Bütün arkadaşlarıma seni gördüğümü söyleyeceğim. Terry çok kıskanacak." derken gözleri gülüyordu.

Oğlunun konuşmasını şok olmuş bir şekilde dinliyor, ara ara Akay'a bakarak tepkisini ölçüyordu. Oğluna bakışlarını gördüğü an boğazına kocaman bir yumru yerleşmişti. Onun çok iyi bir baba olacağına her zaman inanmıştı. Bunda yanılmadığını şimdi karşısında görüyordu. Akay, oğluna öyle bir bakıyordu ki... Onların ayrılmasına neden olan her şeye

isyani patlayacak noktaya geliyordu.

Akay önündeki oğlunun hizasına gelmiş ve saçlarını okşuyordu. Sonra daha fazla dayanamamış ve göğsüne çektiği çocuğun kokusunu içine çekmeye başlamıştı. Kapanan gözleri sanki bir hayalmiş gibi hissettirince hızla açmıştı. Kollarındaki minicik bedenin gerçekliğini hissetmek ister gibi sarılmış, ürkütmemeye çalışarak öpüyordu. O anlarda gözlerinden akan birkaç asi damlada izinsiz bir yolculuğa başlamıştı. Hayatında yaşayabileceği en güzel andı şu an yaşadıkları. Sanki yeni doğmuş bebeğini kucağına alan bir baba gibiydi hisleri. Ama terk fakla, bebeği küçük bir adamdı. Bırakmak istememesine rağmen, korkutmamak için kollarındaki mucizeden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Onların bu hali artık dayanma sınırını geçmişti. Gözlerinden akan yaşları engelleyemiyordu. Gördüğü en güzel sahneydi karşısındaki. Akay'ın oğlunu bırakmasıyla birlikte elleriyle alelacele silmişti yüzündeki yaşları.

"Aral... uyku vakti..."

"Ama anne..."

"Uyku konusunda ne demiştik..."

"Tamam." derken yüzündü hoşnutsuzluk vardı. "Akay Amca gidecek misin?"

"Uyandığında da burada olacağım." derken sert bir şekilde bakmıştı Asel'e.

"Oley..." diyerek biraz önce ayrıldığı kucağa büyük bir hızla koşmuştu. Akay sanki beklediği buymuş gibi bu sefer biraz öncekinden daha da sıkı sarılmış ve birbiri ardı öpücükler bırakmıştı saçlarına, yanaklarına.

Kan çeker diyenler haklıydı. Küçüğü yeni tanıdıklarına mesafeli davranmasına rağmen, Akay'ı sanki hep tanıyormuş gibiydi.

"Beni yatağıma götürür müsün?" derken beklentiyle bakmıştı.

Akay, oğlunu kucağından indirmeden yönlendirmesiyle odaya doğru ilerlemeye başlamıştı. İçeri girdiklerinde gözleri etrafı taramaya başlamıştı. Oğlunun nasıl bir yerde yaşadığını görmek istiyor ve her bir ayrıntıyı

hafızasına kazıyordu. Duvarda kendi posterini görünce, yüzünde büyük bir gülümseme oluşmuştu. Oğlu onu seviyordu. Tanımasa da seviyordu. Yatağa bırakıp, geri çekilmişti.

"Anne... Şey..."

"Efendim kuzum?"

"Şey... Masalı Akay Amca okusun mu?"

Oğlu bilmeden kabul etmişti babasını. Kendine yalvaran gözlerle bakan oğluna "Peki." derken hayatlarının ne kadar değişeceğinin korkusunu yaşamaya başlamıştı. Masalları artık babası anlatacaktı... Kendine bu karede yer yoktu. Bunun verdiği kalp sıkışıklığıyla zor bela kenardaki koltuğa bırakmıştı bedenini.

Akay yan tarafta duran hikaye kitabını eline almış ve yatağın kenarına oturmuştu.

"Öyle rahat olmaz ki... Annem gibi yatarak oku." deyip kenara çekilmişti.

Akay oğlunun açtığı yere uzanırken, hayatındaki en güzel anları yaşıyordu. Bir elini oğlunun sırtının altından geçirmiş ve kitabı rahat görmesi için Aral'ı kendine çekmişti. Sonrasında satırlar gözünün önünde akmaya başlamıştı. Yarım saatin sonunda da oğlu uyumuştı. Ama onu bırakmak istemiyordu ki... Kaybettiği yıllara inat orada öylece yatmak istiyordu. Ama şu an yapması gereken önemli bir işi vardı.

Onları, o şekilde öyle çok hayal etmişti ki... Şimdi bir düşü gerçekleşmişti ama içinde büyük bir korku hissediyordu. Ara ara Akay'la buluşan bakışları da bu korkuyu daha da artırıyordu. Akay'a, oğluyla özel anlar vermek için salona geçmiş ve çöker gibi oturmuştu koltuğun ucuna.

"Bunu nasıl yaptın Asel? Hadi beni önemsemedin. Ama o küçük kalbe nasıl kıyabildin?"

Akay'ın sesiyle olduğu yerde sıçramıştı. "Ben... Böyle olsun istemedim."

"Ya nasıl olsun istedin? Bu kadar önemli bir şeyi gizlerken aklından ne geçiyordu?" derken sesindeki öfke yakıcı bir hal almıştı.

"Ayrılmıştık. Sana yük olmak istemedim."

"Oğlumun bana yük olacağını nasıl düşündün? Beni hiç mi tanımadın?" derken karşısındaki kadının direkt gözlerinin içine bakıyordu.

Onu çok iyi tanımişti ama nasıl anlatabildi ki... Her şeyi onların güvenliği için yapmıştı. "Bunun doğru olduğunu düşündüm."

"Zaten her şeyi sen düşündün. Beni sevmediğini... Ayrılmamızı... Hamile olduğunu gizlemeyi... Ben sana nasıl kapıldığımı anlamıyorum. Ben ki insandan anlamamla övünürüm." Sıkıntıyla iç çekmişti. "Onu nasıl gizlersin? O benim canım kanımdı Asel." Sesine yansıyan hüzün insanın içini yakıyordu.

"Hata yaptığımı biliyorum ama-"

"Buna 'hata' mı diyorsun? Kusura bakma ama bu insanlık dışı bir şey. Şu an seninle nasıl konuştuğuma bile inanamıyorum. Aslında direkt bir avukata gitmeliydim."

"Bunu yapamazsın." Sesi yılların korkusunu hissettirir cinstendi.

"Yapamam mı? Bu saatten sonra oğlumu benden kimse alamaz. Bunu aklına yaz Asel Ateş."

"Aral çok üzülür. Lütfen böyle bir şey yapma. Tamam ona babası olduğunu söyleriz. So-"

"Bu saatten sonra olacaklar senin inisiyatifinde değil. Bunu doğru anlasan iyi olur."

"Akay lütfen... Bu kadar acımasız olamazsın."

"Yıllardır oğlumu gizleyen biri mi bana acımasız diyor. Pes doğrusu."

"Akay ben onsuz yaşayamam. Lütfen bunu bana yapma." derken çaresizlikle çıkmıştı sesi.

"Sen bana nasıl yaptıysan bende yaparım. Merak etme senin kadar acımasız olmam. Onu görmene izin veririm. Ama onun sende kalmasına asla müsaade etmem."

“Akay oğlumu benden alma. Ben nefes bile alamam.” derken gözlerinden de yaşlar akmaya başlamıştı.

O gözlerden akanlar hala kendini kötü hissettiriyordu. Şu an bu kadar kötü sözler söylese de, kalbi hala değer bilmez bu kadın için atıyordu ama yaptığı affedilecek gibi bir şey değildi. Ve boşa geçen yılların hesabının verilmesi gerekiyordu. “Bak ne güzel diyorsun ‘oğlumu’ diye. Ben saatler öncesine kadar onun varlığından bi haberdim. Bunun nasıl hissettirdiği hakkında fikrin var mı? O küçük çocuğun babasız büyümesine nasıl izin verebildin? Hiç mi vicdanın yoktu?”

“Akay böyle olsun istemedim.” derken hala ağlıyordu.

“Asel bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlıyorsun. Yok mu daha mantıklı bir cevabın?” derken soran gözlerle bakıyordu.

Sözler dilinin ucuna kadar geliyordu ama sonunda olacaklar daha çok korkmasına neden olduğundan susuyordu. Zaten her şey gittikçe karışıyordu. Şimdi herkes öğrenmişti... Ersin’in haberi olduğunda olacakları düşünmek bile istemiyordu. “Üzgünüm Akay... Çok üzgünüm...”

“Üzgün olman önemli değil. Ayrı geçen bir günümü bile telafi etmez hüznün. Ağlamanın beni yumuşatacağını sanıyorsan yanılıyorsun. O aşık adamı öldürdün sen... Hem de hiç acımadan.”

“Ne olursa olsun onu, sana veremem. O, benim yaşam kaynağım.”

“Sana ver diyen yok zaten. Oğlumu alacağım ve sen hiçbir şey yapmayacaksın.”

“Vermem Akay...” derken yavrusunu korumaya çalışan dişi bir panter gibiydi.

“Benden bu kadar nefret ederken, benim kanımdan bir bebeği böylesine kabullenmen çok ilginç. Zaten sende normal olan bir şey yoktu. Bunu bir kez daha kanıtlamış oldun.”

“Onu kabullenmek mi... O benim nefesim... O benim tutunduğum dalımdı. Oğlum benim hayatım Akay. Onu benden alırsan ölürüm.”

“Bunu gizlemeden önce d    necektin? Artık ondan haberdarım ve onu bırakmam.”

“Yalvarırım Akay...” deyip ayaklarının   n  ne     m    t  . Yere bakıp sadece iki kelimeyi s  yl  yordu. “Yalvarırım Akay...”

“Ba  ka zaman olsa buna aldanırdım. O  lumdan sen bahsetsen yine seni dinleyebilirdim. Ama sen onu gizledin ve o gazete haberi olmasa bir evladım oldu  unu     renemeyecektim. Bu y  zden yalvarman i  e yaramaz.” S  zler keskin bir bı  ak gibi   ıkmı   olsa da, ayaklarının   n  ndeki kadının hali kalbini acıtıyordu. O anlarda kendine gizlenen o  lunu hatırlatıyor ve yumu  ama belirtisinden kurtuluyordu.

“Artık o  lum benimle ya  ayacak. Bunu anlasan iyi olur.”

Duydu  u s  zlerden sonra hızla kalkmı  tı. “Yapamazsın. Sonuna kadar seninle sava  ırım.”

“Elinden geleni ardına koyma. Ama bunu yaparsan onu g  rme hakkını da elinden alırım.”

“Bu kadar bencil olamazsın. Aral’ı b  ylesi bir skandalın ortasında bırakmazsın.”

“O  lumun yanımda olması i  in her   eyi, herkesi seferber ederim. Ba  larda sıkıntı   eksek de sonunda beni anlayacaktır.”

“O   ok k    k.” S  zler fısıltı gibi d  k  lm    t  .

“Benimle basının   n  nde b  yle bir sava   yapmaya hazır mısın? Ben g  z  m   kırpmadan, o  lum i  in her   eyi yaparım.”

“Akay o   ok   z  l  r. Biraz daha zaman versen. Ona her   eyi yava   yava   anlatsam.”

“Bunu anlatmak i  in elinde fırsatın vardı. Bunu o zaman d    necektin. Sana g  venemem.”

O  lundan ayrılma d    n  cesi bile v  cudunun sıtmaya tutulmu   gibi titremesine neden olmu  tu. Onsuz ya  amak... İ  te b  yle bir   ansı yoktu... “Akay ne olursun... Ona bunu yapma!”

“Asel şunu iyi anla... Ona bir şey yapan ben değilim sensin. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmemi sağlamaz. Bu yüzden ya benimle mahkeme salonlarında velayet davasına girersin ya da Aral’ın böylesi kötü anları yaşamasına engel olursun. Bu sefer bencilliği bırakıp, o küçük çocuğu düşünsen bence iyi edersin. Ben zaten yıllardır ona hasrettim ve kendimi yeni tanıtacağım ama sen ona bunu yapabilecek misin?”

Akay sözlerinde ciddiydi. Bunu sesinin tonundan ve bakışlarından gayet net anlıyordu. Aral’ın mahkeme köşelerinde oradan oraya gittiğini düşünmek bile tüylerini diken diken etmişti. Bunu ona yapamazdı. Akay kazanmıştı ama Aral’ın olmadığı hayat onun için bitmişti. Bundan sonra yaşayan bir ölüden farkı kalmazdı.

“Tamam sen kazandın.” deyip gözyaşlarıyla çökmüştü olduğu yere. Hıçkırıklarla ağlıyordu. “Ama... ben... benim...” Sözler bir türlü cümle şekline giremiyordu. Boğazındaki yumru öyle büyüktü ki, nefesini kesip, daha da şiddetli ağlamasına neden oluyordu. O anda bile oğlunun duyacağından endişe edip, sesinin çıkmaması için elini ağzına kapatmıştı.

Onu öyle görmek hayatındaki en kötü anlardandı. Oğlunu çok sevdiğini görüyordu. Halbuki kendini de birazcık sevse, şimdi mutlu bir aile olarak yaşıyor olacaktı. Ama Asel bunu istememiş ve kendine başka bir hayat kurmuştu. Bunu yaparken de hayattaki en büyük mucizelerden birini kendine saklamıştı.

“Merak etme onu ne zaman istersen görebileceksin. Onu senden saklamayı düşünmüyorum. Oğlum annesinin sevgisini de alarak büyümeli. Her ne kadar sen, onu baba sevgisinden mahrum bırakmış olsan da...

Omuzlarının sarsılmasından hala ağladığını anlıyordu. Onu kollarına alıp, teselli etmemek için büyük çaba harcamıştı. Zaten dokunsa kesin terslerdi. Ama onun böyle ağlamasını da izlemek yeterince zordu. Kenardaki sürahidan doldurduğu bardağı “Al şunu iç.” diyerek omzuna dokunduğu kadına vermek için uzatmıştı.

Asel ani gelen yakınlıkla gözleri kıpkırmızı bakmıştı kendine uzatılan suya ve uzatan adama. “Ben... Ben...” Gözlerinden akan damlalar devam ederken uzanıp almıştı bardağı ve bir iki yudumu zorla göndermişti boğazından.

“Elini yüzünü yıkasan iyi olur. Seninle konuşmamız gerekenler var.” deyip cam kenarına doğru yürümüş ve elleri ceplerinde dışarıya bakmaya başlamıştı.

Zor bela kalktığı yerden banyoya gitmiş ve büyük bir efor sarf ederek yıkamıştı yüzünü. Hayatının tüm enerjisi alınmış gibiydi. Zaten Aral’ın olmadığı bir hayatta anlamsızdı. Salona dönüp, kanepenin ucuna ilişmişti.

“Gelene kadar telefonum susmadı. Sonunda tamamen kapatmak zorunda kaldım. Mutlaka yarın burada da tüm magazin bundan bahsedecek. Ortak bir şeyler oluşturmamız. Ama ben mantıklı bir şey bulamıyorum. Habersiz olduğum bir oğlum var ve bunu insanlara nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Senin bu konuda söyleyeceğin bir şeyler vardır umarım.” derken yanındaki kadına dik dik bakıyordu.

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Herkes öğrendiğine göre kesin Ersin’de öğrenmişti. Bu da yıllardır acı çekmek zorunda kalmasına neden olan adamın yeni bir atağının yakın olduğunu gösteriyordu. Onun oğluna yakın olmasına izin veremezdi. Aral’ı kesinlikle oralarda yalnız bırakmayacaktı. Bunu yapamazdı. Hayatı pahasına korumalıydı sevdiklerini.

“Bende bir şey söylemeyeceğini düşünmüştüm.” derken küçümser bir bakış atmıştı.

“Aral’ı hemen mi götüreceksin?”

“Önce ayarlamalar yapmalıyım. Ama bunun uzun sürmeyeceğini garanti ederim. Oğlumdan ayrı geçirecek dakikaya tahammülüm yok.”

“Ona ben söyleyebilir miyim?”

“En iyisi bu olur zaten.”

“O çok hassas bir çocuk. Basının onu rahatsız etmesine izin vermemeliyiz.”

“Bunun için her türlü tedbiri alacağım. Olaylar sakinleşip, normale dönene kadar ne gerekiyorsa yaparım. Ondan haberim olmadığı için benden gizlediğin anlaşılacak. Basın ve insanlar üzerine gelecek. Buna dayanabilecek misin?”

“Aral iyi olduktan sonra önemli değil.”

“Seni zor günlerin beklediğini biliyorsun, değil mi?”

Hayatı zaten kolay olmamıştı ki... Tam her şey bittiği dediği anda gelmişti Aral’ın haberi. Ondan sonra oğlu için yaşamıştı. şimdi de değişen bir şey yoktu. Gerekirse onun için ölecekti de... “Aral benim hayatım. O mutlu olduktan sonra ben her şeyi çekmeye razıyım.”

Sonraki dakikalar sessiz bir şekilde geçmişti. Sonunda dayanamayan Asel “Burada mı kalacaksın?” diyebilmişti.

“Aral’a sabah onu greceğimin sözünü verdim. şimdi dışarı çıkıp, risk alamam.”

“O zaman sana misafir odasını göstereyim.”

“Sorun değil. Ben burada iyiyim.”

“Yoldan geldin. Bence biraz dinlensen iyi olur. Merak etme Aral’ı senden artık kaırmayacağım.”

“Bunu zaten düşünmemiştim.” deyip genç kadının gösterdiği odaya girmişti.

“ok zgnm Akay...”

“Bazen zgn olmak yetmiyor.” deyip anlamlı şekilde bakmıştı.

Başka konuşacak bir şey kalmayınca kendi odası yerine direkt Aral’ın odasına geçmiş ve melekler gibi uyuyan oğlunun yanına uzanmıştı. Sanki onun geldiğini hissetmiş gibi daha da sokulmuştu küçük ocuk. Asel gözlerinden akan yaşlarla oğluna sarılırken, artık bu şekilde olamayacaklarının farkındalığıyla sabaha kadar oğlunu öpüp koklamayla geçen saatlere adım atmıştı.

65. Bölüm

Çalan telefonlara yetişemiyordu. Gazete haberini gördüğünden beri sinirleri tepesine çıkmış, o kızı küçük görmemin verdiği sıkıntıyı yenememişti. Yıllar önce birkaç hareketle onları ayırmıştı ama şimdi daha kuvvetli bir bağla çıkmıştı ortaya. Onu alt ettiğini düşünüp, peşine birini bile takmamıştı. Şimdi de yaptığı hatanın sonuçlarına katlanacaktı.

Biraz araştırınca aylardır iş bahanesiyle görüştüklerini öğrenmişti. Akay'ın, Fransa'ya reklam çekimi için gitmesi de açıklığa kavuşuyordu. Akay'ı son zamanlarda boşlamanın verdiği cezaydı bu. Artık ipler tamamen elinden kaçmıştı. Ama pes etmeyecekti. Bu duruma gelmek için çok çalışmıştı. Küçük bir çocuk ve bir kadının bunu yıkmasına izin vermeyecekti.

Tekrar bir telefona daha cevap vermesi gerekiyordu.

"Evet..."

"..."

"Açıklama yapacağız."

"..."

"Tamam... Görüşürüz..."

Bu cevap vermek zorunda kaldığı kaçıncı telefonda. Akay'ın çeşitli kadınlarla fotoğrafı basına yansımış olsa da herkes bu seferkini daha da büyütmişti. Olayların iç yüzünü bildiğinden durumun daha da çetrefilli bir hal alacağını biliyordu. Çocuk olayı da ortaya çıktığında gazete, haberi büyük bir skandala dönüşecekti. Akay'ı tanıyorsa şimdiye o kadını bulmuştu. Sıkıntıyla iç çekip, tekrar aramıştı ama yine yanıt yoktu.

O kadından ayrılmanın onu nasıl dağıttığını biliyordu. Yıllardır hala onun hayaliyle yaşadığını da biliyor ve bundan içten içe haz duyuyordu. Kendi mutlu olamıyorsa, Akay da olmayacaktı. Bunu sağladığını düşünüyordu

ama Şimdi ortaya bir ocuk çıkmıştı. Akay'ın olaylara bakışını öğrenmeye acil ihtiyaçı vardı. Sonrasında atacağı adımları planlayacaktı.

"Kızım onların görüştüğünü biliyor muydun?"

"Bana da sürpriz oldu. Hala inanamıyorum."

"Akay aynı hataya nasıl iki kez düşer? Neler çektiğini bu kadar çabuk mu unuttu?"

"Anne, abim o kızı sevmekten hiç vazgeçmedi. Bunu sen de biliyorsun."

"Onun gözümüzün önünde çektiği acıyı da biliyorum."

"Abim bir Şeyler yapıyorsa ona güvenmeliyiz."

"Hiçbir Şey bilmiyorum kızım. Asel'i ilk gördüğümde kanım kaynadı, Akay için en doğrusu olduğunu düşündüm. Ama bak zaman bize ne gösterdi?"

"Asıl beni meraklandıran o ocuk. O abimin midir?"

"Eğer yleyse Asel'i asla affetmem."

"Düşünsene o abimin ocuğuysa, benim bir yeğenim sizinde bir torunuz var. Meraktan leceğim."

"Hala mı telefonunu açmıyor?" derken aklında fotoğraftaki küçük ocuk vardı. Gerçekten torunu muydu? İçi Şimdiden ona karşı sıcakık olmuştu. Oğlunun bir parçası... Bunun düşüncesi bile öyle güzeldi ki...

Elinde telefon konuşmadan gözleriyle annesine cevabı vermişti.

Kollarının arasındaki kıpırdamayı hissediyordu. Oğlu uyanmış ve ona hissettirmeden yataktan kalkmaya çalışıyordu. Halbuki hiç uyumamış, sabaha kadar onun kokusunu içine çekip, gelecek karanlık günlerin kabusuyla dolu bir gece geirmışti. Ona artık böyle sarılamayacağını düşünmek bile göğsünü sıkıştırıyordu. Kalkmaya alışan oğluna yardımcı olmak için kollarının sıkılığını gevşetmişti. Küçük Aral ustalıkla yataktan kalkmış ve gözden kaybolmuştu. Kesin gece gördükleri rüya mı diye bakmaya gidecekti.

Gece gerçekten o gelmişti. Hem sabah da burada olacağım demişti. Akay Demir kesin sözünü tutardı. İçeri girdiğinde hayal kırıklığına uğramıştı. Yoktu işte. Hayal kırıklığıyla tekrar odaya dönerken görmüştü açık olan kapıyı. Yoksa... Sabırsız adımlarla odaya yöneldiğinde görmüştü onu. Gerçekti... Gitmemişti... Söz verdiği gibi buradaydı...

Ayaklarının ucunda odaya girip, yatağın kenarına yaklaşmıştı. Ses etmeden sadece bakıyordu. Arkadaşları bunu duyunca çok kıskanacaktı. Yatağa biraz daha yanaşmış, uyuyan adamı incelemeye başlamıştı. Kocaman elleri vardı ve kolları çok güçlüydü. Kesin onu tek eliyle havaya bile kaldırırdı. Tam resimlerdeki halini düşünürken gözlerini açılmış, bu da şaşkınlık ve korkuyla geriye sıçramasına neden olmuştu.

"Uyandın..." derken merakla karşısındaki adama bakıyordu.

Hayal olmasından ne kadar korkmuştu. Ama gerçekti ve elini uzatsa dokunacağı kadar yakınındaydı. Onun kanı, onun canıydı. "Günaydın..."

"Günaydın Akay..."

"Yanıma gelmeyecek misin?"

"Geleyim mi?" derken bir iki adımı atmıştı bile.

Gelmesini teşvik etmek için ellerini uzatmıştı. Küçük ocuk teklife hemen

karşılık vermiş ve birkaç saniye içinde yatakta yanına atlamıştı. İkisi de yatakta oturur vaziyette konuşmaya başlamıştı.

"Ben gittin sandım. Sonra bir baktım buranın kapısı açık."

"Sana söz vermiştim. Ben sözümü her zaman tutarım."

"Tabi tutarsın. Sen Akay Demir'sin." derken hayranlıkla bakıyordu.

"Maç izlemeyi seviyor musun?" O an ne konuşacağını bilemediğinden oğlu hakkında bir şeyler öğrenmek için sormuştu.

"Seviyorum. Ama oynamayı daha çok seviyorum. Hem güzelde oynuyorum." deyip gözlerindeki parıltılarla bakıyordu.

"Kesin güzel oynuyorsundur." diyerek oğlunun saçlarını okşamıştı.

"Benimle yine maç yapar mısın?"

"Ne zaman istersen yapacağım." derken kaybettikleri yılları telafi etme sözü veriyordu içten içe.

"Arkadaşlarım babalarıyla hep yapıyordu. Ama ben yapamıyordum." Sözleri küçük kalbindeki hüznü gözler önüne seriyordu.

O an Asel'e bir kez daha kızmıştı. Böyle bir bencillikle onları nasıl ayrı bırakmıştı? Hadi ona acımamıştı, ama bu küçücük kalbin böylesi kırılmasına nasıl müsaade edebilmişti? "Artık hiç üzülme. Ben seninle ne istersen yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Hı... hı..." derken onun gözlerindeki parıltıya hayran kalmıştı.

"O zaman uçurtmada uçurur muyuz?"

"Uçurtma?"

"Hani şekilli oluyor, sonra da ip bağlayıp, koşuyorsun ve havalara uçuruyorsun. İşte o."

Uçurtmayı biliyordu da, Aral'ın böyle bir isteği tuhaf gelmişti. "Sen çok mu istiyorsun uçurtma uçurmayı?"

"Evet. Terry babasıyla uçuruyordu. Ian Amca bana da uçurtmuştu."

Küçük çocuğun sesindeki özlem ağır gelmişti. O küçük kalp ne çok şeyin eksikliğini duymuştu. Aralarındaki bu kısa an bile bunu anlamasına yetmişti. "Uçururuz tabi." deyip çocuğu kendine çekmiş ve kollarının arasına almıştı. Bunu yaparken ürkütmekten çok korksa da, uzak olmaya dayanamıyordu. Aral'da sanki yıllardır tanıyormuş gibi kabul etmişti onu.

Kapının kenarında görünmeden onların konuşmalarını dinliyordu. Hayallerinden de güzeldi baba, oğlu birlikte görmek. Bunun sonunda olacaklar yüzünden içinde uyanan korkuyu bastırmak ise çok zordu.

Aral'ın, Akay'a sözlerini duydukça yıllardır çektiği acılar daha da artıyordu. Oğlunun baba özlemini bilip, bunu gidermek için bir şey yapamamıştı. Her şey sadece ikisinin güvenliği içindi ama olaylar nasılda değişik bir boyuta geçmişti.

"Anne gelsene..."

İşte yakalanmıştı. "Şey... Kahvaltı hazırlamıştım."

"Ben çok acıktım. Sende açıktın mı?" diyerek yanındaki adama bakmıştı.

"Evet..." derken gözleri sert bir şekilde Asel'e dönmüştü. Oğlunun biraz önceki sözleri hala içini yakıyordu. Buna sebepte oydu.

"Hadi o zaman hemen gidelim." Sözlerinden sonra yataktan zıplayıp inmişti.

"Önce ne yapacaktık?" diyerek oğluna bakıyordu.

"Tamam... Biliyorum..." deyip banyoya yönlenmişti küçük çocuk.

Oğlunun gittiğinden emin olduktan sonra konuşmuştu. “Sana konuşmak için kelime bulamıyorum. Bize neler yapmışsın? Kendimi geçtim de, Aral’ı...” deyip ters bir bakış atmıştı. “Ben kime konuşuyorum ki... Zaten sende kalp olsa bu olayların yaşanmasına neden olmazdın.” deyip kalkmıştı. Üzerini düzelterek, içeriye geçerken donup kalmış haldeki Asel’in yüzüne bile bakmamıştı.

Dakikalar sonra masaya geçmişlerdi. Sanki bir aile gibiydiler. Asel tek lokmayı ağzına götürecekti halde değildi. Masayı tek eğlenceli kılan Aral’ın bitmek bilmez enerjisiydi. Yenen yemekten sonra Akay telefonunu açmak için uygun bir yere geçmişti. Açtığı anda da birbiri ardı arama kayıtları ve mesajlarla karşı karşıya kalmıştı.

Öncelik ailesindeydi. Onların böylesi güzel bir haberi en önce bilmeye hakları vardı.

“Abi nihayet. Aklım çıktı senden haber alamayınca.”

“Merak etme iyiyim. Hem de hiç olmadığım kadar iyiyim.” derken oğlunun görüntüsü gözlerinin önündeydi.

“Abi hakkında çıkan haber de ne? Hiçbir şey anlamadık. Asel’le görüştüğünü neden bana söylemedin?”

“Görüşmüyorduk...”

“Ama haber öyle demiyor. Hem fotoğraflarda seni yalanlar nitelikte.”

“Sonra daha ayrıntılı konuşuruz. Şimdi bilmeniz gereken bir şey var.”

“Bana o fotoğraftaki-”

“Pırıl benim bir oğlum var. İnanamazsın ama gerçek. Onu kollarıma aldım, kokusunu duydum. Bu bir rüya gibi...”

“Ama bu nasıl olur? Emin misin?” derken şaşkındı.

“Eminim. Onu bir kez görsen sende emin olurdun. O kesinlikle benim...”

“Asel böyle bir şeyi nasıl gizler?”

“Zamanında yaptığı bencilliği biliyorsun. Bunu yapması da kolay olmuştur.”

“Abi onu hiç mi tanımamışız? Bilmiyorum ama bana her şey çok tuhaf geliyor.”

“Tuhaf ya da değil. Şu an önemli olan eski sayfalar değil. Bundan sonra benim için yeni bir hayat başlıyor. Aral için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Asel bu konuda ne düşünüyor?”

“Sence onun söz söyleme hakkı var mı?”

“Yok ama ne bileyim... Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Oğlumu yanıma alacağım. Artık ondan bir an olsun ayrı kalamam.”

“Asel izin verdi mi?”

“Kolaysa vermesin. Oğlum için gerekirse bir mahkeme dolusu avukat tutar ona dünyayı dar ederim.”

“Abi senin bir çocuğun var. Benim de yeğenim. Onu ne zaman görebileceğim?” derken günlerden beri ilk kez bu kadar iyi hissediyordu kendini.

“Ben de daha alışamadım. Öncelikle benim, babası olduğumu öğrenmesi gerekiyor. Sonrası kendiliğinden gelecek. Merak etme yakında onunla tanışacaksın.”

“Hala olduğuma daha inanamıyorum. Annem duyunca havalara uçacak. Seni evlendirip, torun sahibi olmak için yaptıklarını biliyorsun. Şimdi aradığı torunu resmen gökten zembille indi.”

“Onun yüzünü görmeyi çok isterdim. Artık bana anlatırsın.”

“Hiçbir ayrıntıyı atlamayacağıma emin olabilirsin. Senin için resim bile çekerim.” deyip keyifle gülmüştü.

“Şimdi birkaç acil görüşme daha yapmam gerekiyor. Sonra önemli bir konuda yardımını isteyeceğim.”

“Ne istersen yaparım ağabeylerin yakışıklısı. Yeğenimi öp tamam mı? Allah’ım hala olduğuma inanamıyorum. Bu çok güzel bir hismiş.”

“İnanılmaz bir his. Anlatamam.” deyip vedalaşmış ve telefonu kapatmıştı. Şimdi zorlu bir telefon görüşmesi daha vardı. Ersin’in numarasını bulup, tuşa bastığında nasıl bir tepki alacağını merak ediyordu. Neticede son görüşmeleri pek de dostça olmamıştı.

“Ooo arayabildiniz bakıyorum.”

“Ersin gerçekten arayacak durumda değildim. Olaylar inanılmaz karıştı.”

“Arayacak durumda olmadığını biliyorum. Ne zamandan beri Asel’le görüşüyorsun? Bundan nasıl benim haberim olmuyor, söyler misin?”

“Aslında görüşme falan yok. İş yapan şirkette çalışıyormuş. Tesadüfen karşılaştık o kadar.”

“Tabi sen de bu tesadüfü daha çok uzatmak için kalktın Fransa’da reklam filmi çekmeye gittin. Gerçekten ne tesadüf ama...” derken sinirleri tepesindeydi.

“Bu kadar tepki göstereceğin bir şey yok. Dediğim gibi sadece birkaç kez karşılaştık o kadar. Büyütülecek bir şey değil.”

"Büyütülecek bir şey yok dediğin şey, tüm magazin basının dilinde. Korkarım uzun bir süre daha böyle olacak."

"Şu an onları düşünecek durumda değilim. Çok mutluyum ve bunu hiçbir şeyin bozmasına izin vermem." derken kararlıydı.

Onun hayattan zevk alamaması için bu kadar uğraştıktan sonra her şey allak bullak olmuştu. 'Mutluluk' bu kelime Akay'ın yanına yanaşmamalıydı. İçinde yıllardır büyüyen nefret bunun olmaması için çalışacaktı. Bu mutluluğun kısa sürmesi için gereken her şeyi yapacaktı.

"Aslında düşünmeni isterdim ama öyle diyorsan..."

"Ersin benim bir oğlum var. Buna inanabiliyor musun?" derken hayatta aldığı en güzel haberi arkadaşım dediği adamla paylaşmak istiyordu.

Duygusuz tek kelime dökülmüştü dudaklarından. "Tebrikler..." Kendini bu kadar sinirlendiren şey için içten bir coşku bekliyorsa, bunu rüyasında görürdü. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ersin'in tepkisizliği son konuşmalarını aklına getirmişti. Kendisi için bu kadar önemli bir olayda karşısındakinin tepkisizliği hiç hoşuna gitmemişti. "Sanırım geçen ki anlaşmaya imza atsam daha çok sevinirdin. " derken sesindeki alınganlık ve sinir belli oluyordu.

O an yaptığı hatayı anlamıştı. Akay'ın kendinden uzaklaşmasına izin veremezdi. Planlarını gerçekleştirmek için hayatında olmalıydı. "Affedersin öyle söylemek istemedim. Sabahtan beri o kadar kişiyle konuşmak zorunda kaldım ki, tamamen dağıldım. Tabi ki de senin için çok sevindim. Bunun tersini nasıl düşünürsün?"

"Neyse... En iyisi başka konuya geçelim. Senden basınla bir görüşme ayarlamamı istiyorum. En yakın zamanda olursa iyi olur."

"Tamam hallederim. Şey... Sen o kadınla da barıştın mı?"

"Ben oğluma kavuştum dedim. Başka bir şey değil."

Hiç değilse tam bir başarısızlık değildi. Kapanan telefonun ardından aklından bir biri ardı planlar geçmeye başlamıştı. Ama öncelik İspanya'ya gitmekti. Bazı şeylere uzak kalmanın faturası ağır olmuştu. Bir kez daha kendisi dışında olayların şekillenmesine izin vermeyecekti.

Oğluna nasıl söyleyeceğini düşünüyordu? Akay bugün yapmasını istiyordu. Aslında haksız da sayılmazdı. Başka birinden öğrenme ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Tamam kimse bilmiyordu ama bu riske de giremezdi. Tam bu düşünceler içinde dönüp dururken çalmıştı telefonu.

"Asel bu haberlerde ne?"

"Anne, Akay öğrendi..."

"..."

"Bir şey söylemeyecek misin anne? Ben söylemişim demeyecek misin?"
Sesi fısıltı gibiydi.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum kızım. Haberi görünce yaşadığım şaşkınlığı anlatamam."

"Anne, ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kızım sakın ol. Bu er ya da geç ortaya çıkacaktı. Daha fazla saklayamazdın ki..."

"Akay burada anne. Bu öyle değişik bir his ki... Bana çok kızgın..." derken rahatlamaya çalışır gibi nefes alıp vermişti.

"Bu çok normal kızım. Adam yıllar sonra bir çocuğu olduğunu öğrendi. Onun yerine kendini koyduğunda onu anlarsın."

"Biliyorum ama bu acımı azaltmıyor anne."

"Kızım keşke her şeyi başta açıklamış olsaydık."

"Anne Akay, Aral'ı alacak... Oğlumu benden..." Sözlere devam edememiş ağlamaya başlamıştı.

"Sakin ol kızım. Oğlunun sana ihtiyacı var."

"Anne, ben oğlum olmadan yaşayamam."

"Aselim bir tanem, lütfen kendini bırakma. Her şeyin yoluna gireceğine inan yavrum."

"Anne onları yan yana görmek o kadar güzel ki..." derken hıçkırıkları boğazını düğümlemişti.

"Her şeyin iyi yanına bak kızım. Oğlun en sonunda babasına kavuştu. Akay onu senden almaz."

"Onu görmedin anne. Bakışları öyle soğuk ki..."

"Kızım oğlun için güçlü ol. Buna ikinizin de ihtiyacı var."

"Ah annem..."

"Asel sen güçlü bir kadınsın. Bunu da atlatacaksın. Merak etme oğlundan ayrılmayacaksın." derken bunun gerçek olmasını diliyordu. Kızı Aral'sız nefes bile almakta zorlanıyordu. Ondan ayrılmanın yapacağı yıkım etkisi çok büyük olurdu.

Sonunda telefonu kapatmış ve zorla kendini banyoya atmıştı. Ağlamak istemiyordu ama gözyaşlarına da engel olamıyordu. Eline yüzüne bolca su çarpıp kendine gelmeye çalışıyordu ama bu nasılda zordu. İçi böylesine yanarken, gözyaşlarının bu yangını söndürmeye çalışması çok normaldi. Keşke bir de etkili olabilseydi. Bin bir zahmetle ağlamasını dindirmiş ve yüzündeki kızarıklıklar için bir kaç dokunuş yapmıştı. İçeri geçtiğinde Aral ve Akay'ı televizyon izlerken bulmuştu. Bu küçücük anda gerçek bir aile gibi olmuşlardı. Keşke tüm kötülükler dışarıda kalsa ve bu evden hiç çıkmadan yaşasalardı. O zaman Akay onu affederdi. Onlara bir şey olacak diye endişelenmek zorunda da kalmazdı ama bu kısa süreli bir şeydi, çok yakında her şey çok değişecekti.

"Anne sende gelsene..."

Akay'ın yüzünde artık zamanı der gibi bir ifade vardı. Haklıydı bunu ertelemek manasızdı. Oğlu artık öğrenmeliydi.

"Kuzum seninle çok çok önemli bir konuşma yapmalıyız."

"Önemli mi?"

"Evet çok önemli."

"Yani televizyonu kapatayım mı?"

"Kapatsak daha iyi olur."

Küçük çocuk kapatmış ve Asel'in kollarını açıp, gelmesi için işaret ettiği kucağa kurulmuştu.

"Sana baban hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" derken gözleri

Akay'la buluşmuştu.

"Hı... hı..."

"Onun bir gün geleceğini ve seni çok seveceğini söylemiştim, değil mi?"

"Ama gelmedi..." Küçüğünün sesi üzgün çıkmıştı.

"Demek ki o zaman daha vakti gelmemişti. Ama şimdi sana bir sürprizim var."

"Sürprize bayılırım."

Onların konuşmasını karşıdan dinliyor ve her ikisin surat ifadesini de aklına kazıyor gibiydi genç adam.

"O zaman söyleyeceklerime bayılacaksın. Baban..."

"Geldi mi?" derken gözleri kocaman açılmıştı.

"Geldi bir tanem." derken gözleri karşıdaki adamdaydı.

Küçüğü ayağa zıplamış ve ortalıkta sevinç gösterileri yapıyordu. "Babam gelmiş..." diyerek oradan oraya koşarken ona bakan ikiliyi farklı duygularla dolduruyordu. Asel oğlunun bunca yıl babasız kalmasının üzüntüsünü yaşarken, Akay yeni kavuştuğu oğlunun heyecanı ile kuşatılıyordu.

"Akay benim babam gelmiş." diyerek yaşadığı sevinci paylaşmak istiyordu küçük çocuk.

Önündeki çocuğa büyük bir sevgiyle bakıyor 'Ben senin babanım' dememek için büyük uğraş veriyordu.

"Aral buraya gelir misin bir tanem?"

Küçük çocuk hemen annesinin yanına gitmişti. "Babam nerede o zaman?"

"Uzakta değil kuzum. Hatta çok yakında."

"Ama niye görmüyorum o zaman."

"Arkanı döndüğünde babanı göreceksin."

Hemen arkasını dönmüştü. "Ama orada Akay var."

"Evet Akay var. Akay senin baban kuzum."

Küçük çocuk donup kalmıştı. İnanmaz gözlerle bakıyordu. Kendisine şaka yapıyormuş gibi hissediyordu. Akay'la gözleri buluştuğu an aralarındaki tüm bilinmezler kalkmış ve sanki bir köprü oluşmuş gibiydi. Akay kollarını açıp onu beklerken, küçüğü hiç bekletmeden koşmuştu o kucağa "Baba..." diyerek boynuna sarılmış ve birbiri ardı öpücükler bırakmaya başlamıştı. "Babam... Benim babam..." diyerek kucaklıyordu. İkisinin de konuşması birbirine karışıyordu. Öylesine büyümlü bir sahne yaşıyordu ki...

"Oğlum..." diyerek kokluyordu yıllardır bilmediğı, öğrendiğı anda da tüm hayatı olan oğlunu.

Sonunda oturmuşlardı. Hala birbirlerini kucaklar vaziyetteydiler. Sanki bıraksalar hayal olup, uçacakmış gibi hissediyordu iki yürekte.

Asel onlara uzaktan bakarken, hem büyük bir mutluluk, hem büyük bir hüzm, hem de büyük bir acı hissediyordu. Her şey karışmış, ortaya sadece karşısındaki şahane manzara çıkmıştı. Bu anı ne çok hayal etmişti. Gerçekleşmeyeceğini düşünüp, korkmuştu ama şimdi baba oğlun mutluluk tablosunu izliyordu. Onların yanında olup, o tabloda bir yeri olsun çok isterdi ama bu yoktu. Onların yanında ona asla bir yer olmayacaktı. Onlar için kendinden vazgeçmişti. Bunun için pişman değildi. Yeter ki onlar iyi olsundu.

İkili ilk şokun ardından konuşmaya başlamıştı.

"Okulda bana niye söylemedin?"

Bu soruya verecek cevap çoktu ama oğlunu üzmemek için yumuşatmalıydı. "O zaman seni tanıımıyordum. Sonra annen bana seni anlattı."

"Babalar oğullarını nasıl tanımazlar ki..." derken anlamaz bir ifade yerleşmişti şirin suratına.

"Bu biraz karışık bir hikaye. Biz annenle ayrıldığımızda senin olduğunu bilmiyordum. Sonra da öğrenmem zaman aldı."

"Nasıl bilmiyordun?" derken bir şey anlamaz bir surat ifadesi takınmıştı.

"Yani sen daha annenin karnındaydın ve biz senin orada olduğunu bilmiyorduk."

"İkizler gibi mi karnındaydım?" derken gözleri annesini bulmuştu.

Konuşmaya hali olmadığından sadece kafasını sallayabilmişti.

"Ama ben seni çok bekledim. Hem de çok özledim."

Oğlunun hüzünlü suratına bakarken içi titremişti. "Artık hiç gitmeyeceğim. Hep seninle olacağım."

"Bizimle mi yaşayacaksın?" derken şaşkınlıkla açılmıştı gözleri.

"Sen benimle yaşayacaksın."

"Annemde olacak mı?"

66. Bölüm

İşte kritik soru sorulmuştu. Genç adam oğlunu üzmemek istemese de, aldığı kararları uygulaması gerektiğinin bilinciyle konuşmuştu. "Annenin işi var. Bu yüzden yanımızda olamayacak."

"Annem bana söz verdi. Artık iş için uzağa gitmeyecek. O zaman bizimle yaşayabilir."

Bu söze şimdi ne diyebilirdi ki... "Annen istediği zaman seni görecek."

Biranda yüzü düşmüştü küçük çocuğun "Ama niye bizle kalamıyor. Ben onsuz olamam ki..."

"Merak etme biz çok eğleneceğiz."

Ne söylerse Aral'ın yüzü düzelmiyordu. "İstemiyorum. Ben hiçbir yere gitmeyeceğim." deyip içeride olan annesinin yanına koşmuştu.

Akay oğluyla konuşmak isteyince onları yalnız bırakmıştı. Ne konuştuklarını çok merak etse de, mahremiyete saygı duyması gerektiğinin bilincindeydi. Bunu ona borçluydu. Heyecan ve korkuyla bekliyordu ikilinin gelmesini. Tam bu anda oğlu koşarak gelmiş ve boğazına sarılmıştı. "Anne ben hiçbir yere gitmeyeceğim. Seni hiç bırakmayacağım." derken sıkı sıkı tutuyordu.

"Şişt sakin ol kuzum." deyip saçlarını okşarken Akay'da gelmişti yanlarına.

"Babam, senin gelmeyeceğini söyledi. Hani işlerini bitirmiştin."

Akay'la buluşan bakışları, genç adamın sinirini ve hüznünü ta içinde hissettiriyordu. "Baban yıllarca seni görmedi bir tanem bu yüzden de seninle vakit geçirmek istiyor."

"Ben de onunla olmak istiyorum. Ama sen de bizle ol." Bu nazlanan sese kayıtsız kalmak imkansızdı.

"Ben, seni hiç bırakmayacağım ki bir tanem. Sadece azıcık bir süre ayrı

kalacağız."

"İstemiyorum anne." deyip daha da sıkı sarılmıştı.

"Oğlum böyle yaparsan baban çok üzülr."

"Ama ben gidersem de sen üzülrün. Hem ben de üzülyorum."

Oğlunun her sözü kalbindeki yarayı kanatıyordu. Ondan ayrı kalmaya dayanamayacağını biliyordu. Aral olmadıktan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. "Merak etme kuzum. Her gün senin yanında olacağım."

"Ama onun evi uzakmış."

"Ben de oraya taşınacağım." dediği anda Akay'la karşılıklı bakışmışlardı. "Böylelikle hep yanında olmuş olacağım."

"Tamam ben de senin yanında kalırım. Babamı da istediği zaman görürüm. Hem o da bizle yaşasın." diyerek beklentiyle bakmaya başlamıştı.

Genç kadın küçüğünün yanaklarını ellerinin arasına alıp "Baban seni çok seviyor kuzum. Onun sana anlatacak çok şeyi var. Sen de ona bir sürü şey anlatacaksın. Bunun için de hep yanında olması gerekiyor."

"Bana neler anlatacak ki..." diye bakarken gözleri merakla parlamıştı.

O anda söze girmişti Akay "Seni ne kadar çok sevdiğimden bahsedeyeğim. Sonra sana futbolu nasıl öğrendiğimi anlatacağım. Seninle neler yapacağımızı göstereceğim ve senden de bensiz günlerinde olan her şeyi dinleyeyeğim." deyip oğluna büyük bir sevgiyle bakmıştı.

Küçük çocuk, bakışları karşılıksız bırakmamış ve annesinin kucağından bu kez de babasının kucağına geçmişti. "Sana o kadar çok anlatacağım şey var ki... Okulum var, Terry var, Ela var daha neler neler var." deyip elini çokluğu göstermek ister gibi sallamıştı.

"Hepsini çok merak ediyorum."

"Ama annemi de göreceğim. O bensiz çok üzülr."

"Tamam o da istediği zaman bizimle olur."

İstediği zaman mı? Hayatta bundan çok istediği bir Şey yoktu ki... Hayatı bu iki erkekti. Onların saçının teline zarar gelmemesi için gözünü kırpmadan ölümü bile kabullenirdi. Onlarla kısacak bir zaman değil, istediği bir mrd.

"Anne, babam beni sahaya da gtrecekmiŐ."

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Aral ve Akay'ın konuşmalarını duymamıştı. "Efendim bir tanem..."

"Babam beni sahaya götüreceğini söyledi."

"Ma sahasına gideceksin... Bu çok güzel kuzum."

Sonraki dakikalar baba oğlun karşılıklı konuşması ve Asel'in onları uzaktan izlemesiyle gemiŐtı. Nasılda kaynaşmışlardı. Sanki hiç ayrı kalmamış, yeni tanışmamıŐlar da, hep birliktelermiŐ gibiydiler.

Oğlu konuşmalarından televizyona geçiş yapınca, Asel'in yanına yaklaşmıştı. "Konuşmamız lazım."

"Seni dinliyorum." derken duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini biliyordu ama artık hiçbir Şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Bugün hemen uçacağım ve en kısa zamanda Aral'ı yanıma almak için gerekli Şeyleri ayarlayacağım. Senden de bu konuda yardım istiyorum."

"Sana zorluk ıkarmayacağımı söyledim. Aral'ın mahkeme köşelerinde ve gazete sayfalarında hırpalanmasını istemiyorum."

"Mantıklı davranmaya karar vermene sevindim. Bu herkes için en iyisi."

"Ama Şunu da unutma! Sen de bana katlanmak zorundasın. Ben Aral'dan ayrı yaşayamam. En kısa sürede İspanya'ya taŐınacaęım."

"Bu da nereden çıktı?" derken Şaşkınlıkla bakıyordu.

"Akay, Aral benim hayatım. O olmazsa ben olmam. Bunu hala anlamadıysan sana bir Şey söyleyemem. Ama dediğim gibi oğlum neredeyse bende oradayım."

“O kadar değer verdiğin işin ne olacak?” derken alayla bakıyordu.

“İş mi? Oğlum söz konusuysa gerisi teferruattır.”

“Gözlerim yaşardı doğrusu. Bakıyorum da, yıllar önce işindeki başarı için bazı seçimler yapan kişi yok karşımda. Çocuk insanları değiştirir diyenler haklıymış.”

“Ne söylersen hakkın. Sana bir şey diyemem. Ama sen de beni anla. Ondan uzak olamam. Lütfen ona yakın olmama izin ver.”

“Gerektiği kadar yanında olacaksın. Ama benden daha fazlasını bekleme. Çünkü bunu hak etmiyorsun. Aslında sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun ama ucunda oğlumun mutluluğu var. Ona dua et.”

“Yine de teşekkürler...”

Sonrasında küçük çocuğa gitmesi gerektiğini anlatmak zor olmuştu. Tekrar gelmeyeceğini düşündüğü için boynuna sarıldığı babasını bırakmak istemiyordu.

“Merak etme oğlum. Artık seni bırakmam.”

“Söz mü?”

“Erkek sözü...” deyip kokusunu içine çekip, saçlarına büyük bir sevgiyle öpücükler bırakmıştı.

“Tamam o zaman. Ama çabuk gel.”

Mümkün olan en kısa zamanda gelecekti. Artık ondan ayrı bir hayat düşünemiyordu. “Geleceğim...”

Akay’ı uğurladıktan sonra da sohbet konuları hep o olmuştu. Aral, babasına bayılmıştı. Zaten büyük bir hayranlık besliyordu. Şimdi de o adamın babası olduğunu öğrenmişti. Dünya üzerindeki en mutlu çocuğu şu an.

Onunla geçecek günlerinin artık sınırlı olduğunu biliyordu. Bunun özlemini gidermek ister gibi geçirmişti günü. Her fırsatta kollarına almış ve uyurken

bile yanından ayırmamıştı. Sabaha kadar gözüne uyku girmeden onu izlemiş ve onsuz günler için depo etmişti. Yapması gereken şeyler vardı ve hepsini de çok çabuk halletmeliydi. Aral uçağa bindiği zaman yanında olacaktı. Her an yanında olamasa da, yaşadığı şehirde bulunmak da, önemliydi.

“Gazetede ki haberi gördün mü?”

“Gördüm. Gerçekten büyük şok.”

“Senin haberin var mıydı Helen?”

“Asel kendini anlatan biri değil. Zaten bu konuda aramızda hiç konuşulmadı. Çünkü Asel’in en hassas noktasıydı. Sanırım aile dışında bilen yoktu.”

“Okuyunca çok şaşırdım. Akay ve Asel... Hiç aklıma gelmezdi. Birlikte onları gören iki ayrı karakter der geçerdi.”

“Asıl haber bu değil aslında.”

“Başka şeylerde mi var?”

“Evet. Asel’le haberi okuyunca telefonda görüştüm. Anlattıkları gerçekten çok çarpıcıydı. Aslında onlar sevgili değilmiş. Akay, Asel’in eski eşiymiş...”

“Yani Akay Demir, Aral’ın babası mı?”

“Evet öyleymiş.”

“Tamam da ondan oğlunu nasıl gizlemiş?”

“Böyle olması gerekiyordu diyor.”

“Ama bu çok bencilce...”

“Olay ilk baktığında öyle görünüyor ama onu benim kadar tanımış olsan bencillik demezdin Huan.”

“Kafam iyice karıştı.”

“Gerçekten karışık konular. Ama Aral’ın artık babasını öğrenmiş olmasına çok sevindim.”

“Bu bomba bir haber. Herkes havada aşk var diye konuşurken, aslında bir çocuk olduğu ortaya çıkacak. Bu Asel için hoş olmayacak.”

“Biliyorum ama elden bir şey gelmiyor. Aslında onun mutlu olmasını çok isterim. Tanıdığımndan beri yüzündeki hüznün hiç silinmedi. Keşke olaylar daha başka gelişmiş olsaydı.”

“Artık bize düşen gelişmeleri izlemek. İlginç şeyler olacak gibi. Dilerim çok yıpranmazlar.”

“Umarım her şey iyi olur. O aile bunu hak ediyor.” deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

“Nasıl yani senin bir oğlun mu varmış?” derken inanmayan gözlerle bakıyordu.

“Görmen lazım Lara. Onun kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Çok merak ettim ya... Tamam da bunca yıl nasıl saklamış? Bu düpedüz insafsızlık.”

“Asel’den bahsediyorsun. O kadar mutlu olduğumuzu sandığım bir dönemde terk etmişti beni. Sanırım bebeği öğrenirsem onu bırakmam diye söylememiştir.”

“Of Akay bu olay bana çok mantıksız geliyor. Sana öyle gelmiyor mu?”

“Ne mantıksız söyler misin? Beni terk eden oydu. Bunu da düzgün bir neden bile gösteremedi. Böyle bir insanın yaptığı şeyde nasıl bir mantık arayayım?”

“Onla o kadar ay birlikteydin. Hiç mi bir şeyler gözüne çarpmadı. Nasıl oluyor da bir anda pat diye ayrılmak istiyor?”

“Bende anlamadım. Ama o da anlamam için çok uğraşmadı. Tek istediği benden hemen kurtulmaktı.” deyip sıkıntıyla iç çekmişti. “Şimdi bunları bırak. Ben Aral’ı öğrendiğimden beri havalarda uçuyorum. Bu nasıl bir his anlatamam.”

“Senin için çok sevindim. Hiç değilse onun hayatına girmesiyle daha kendine dikkat edersin.”

“Artık eski Akay yok. Oğlum için yaşayacağım.” derken mutlulukla parlıyordu gözleri.

“Seni böyle görmek çok güzel.” deyip, bakarken gözleri dolmuştu. “Keşke Asel’le de aranız düzelse.”

“Lara, ben ve Asel diye bir şey yok. Onu çok sevsem de yaptıklarını affedemem.”

“Bir şans versen. Belki-”

“Bu şans için keşke senin çabaladığın kadar çabalamış olsaydı. Ama onun derdi ben değilim.” Sözler üzüntüyle çıkmıştı dudaklarından.

“Akay sevmeyen bir kadın o çocuğu doğurmazdı. Kendine ayak bağı görürdü. Bence seni hala seviyor.”

“‘Sevgi’ bu kelimenin Asel’e bir şey ifade ettiğini sanmıyorum. Aslında Aral’ı nasıl doğurmaya karar verdi sormadım bile. Bozuk bir saat bile günde iki kez doğru gösterdiğine göre, Asel’de hayatında bir kez olsun mantıklı olanı yapmış.”

“Öyle diyorsan... Eee ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Oğlumu hemen yanıma alacağım. Ama yapmam gereken birkaç iş var. Sonra hemen yanıma getireceğim ve bir daha ayrılmayacağım.”

“Asel buna izin verecek mi?”

“Mecbur...”

“Nasıl mecbur?”

“Oğlum için onunla savaşıyorum. Ona da bunu söyledim.”

“Yani kabul etti?” derken şaşkındı.

“Etmezse olacaklara katlanmak zorundaydı. Ben oğlumdan yıllardır ayıyım. Hem de onun bencilliği yüzünden. Bunun bir bedeli olmalıydı.”

“Ama onun için çok zor olacak.”

“Sen, benim yanımda mısın onun yanında mı?”

“Ben bir kadını Akay. Bu yüzden de onun içinde bulunduğu durumu düşünmek bile beni üzüyor. Hata yapmış olabilir ama o bir anne.”

“Ben de babaydım. Yıllardır çocuğundan haberi olmayan bir baba... Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Keşke ikiniz içinde daha mantıklı bir yol bulsanız.”

“Ben kararımı verdim. Ondan oğlumu görme hakkını da almıyorum. İsteddiği zaman görebilir. Tabi gerektiği kadar.”

Bu ikilinin arasındaki her olay kafasını daha da karıştırıyordu. Olaylarda bir dengesizlik vardı. Bunu ilk günden beri hissediyordu. Asel'i tanıdığı zaman buna emin olmuştu. Bunun peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu. 'Bilinmezlik' onun hayatında yeri olan bir kelime değildi. Elbet bir şeyler öğrenecekti. Bunun için gözünü her zamankinden daha da açık tutması gerekiyordu.

“Ayrılıyor musun?” derken şaşkındı.

“Akay oğlumu götürüyor lan. Ben onun olmadığı bir yerde nefes alamam. Anla beni.”

“Olaylar gerçekten ani gelişti. Bence acele karar vermemelisin.”

“Hayat benim için Aral. O yoksa hiçbir şeyinde önemi yok.”

Karşısındaki kadını anlıyordu. Yıllardır oğluyla arasındaki bağa en yakın tanıktı. Asel bir karar vermişse, onu sorgulamak gereksizdi. “Öyleyse buna ayrılma demeyelim. Seni izine çıktı sayıyorum. Hem oradaki işler içinde bir yere ihtiyacımız vardı.”

“Ben işlere çok vakit ayırabileceğimi sanmıyorum.”

“Merak etme senden hemen bir şeyler beklemiyorum. Önce yerdi, kuruluştu yani gerekli prosedürler yerine getirilecek. Bunlarla da ilgilenecek kişileri görevlendireceğim. Bu da sana gerekli zamanı sağlar. O zamana kadar da her şey rayına girmiş olur.”

“Bilmiyorum lan. Şu an tek bildiğim oğlumun ellerimden kaydığı.”

“Asel, o adam onun babası. Buna hakkı olduğunu sende biliyorsun. En başta böyle bir şeye izin vermemeli ve bunu gizlememeliydin. Bu yüzden onlara biraz zaman tanımalısın. Her baba çocuğunu bilmeyi hak eder. Ne kadar kötü olsa bile...”

“Akay kötü biri değil ki...”

“O zaman endişe etmene de gerek yok. Onun her şeyi düzgün bir şekilde yoluna koyacağına inanıyorum. O adamda bu kapasite var.”

“Ama bana çok kızgın...”

“Buna hakkı var Asel. Bu yüzden alttan almayı dene.”

Ona gerçekleri anlatamayacağına göre olayın görünen kısmı üzerindeki yorumunu dikkate almalıydı. Çünkü bilinenler ışığında en mantıklı yol Akay'ın isteklerini kabul etmektir. “Haklısın.”

“İş konusunda ne diyorsun?”

“Bilmiyorum lan...”

“Merak etme seni zorlamayacağım. Yeterince vaktin var rahat olabilirsin.”

“Her şey için teşekkürler. Siz olmasaydınız ben çok zor durumda kalırdım. Bana aileden gibi davrandınız. Bunu asla unutmam.”

“Sen de bizim için özelsin Asel. Her şeyin iyi olmasını dilerim. Güzel haberlerini bekliyor olacağız.”

“Ben de o güzel haberlere en kısa zamanda kavuşmayı istiyorum.” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

“Bizi habersiz bırakma. Zaten biz seni bırakmayız.”

Gözlerindeki minnetle bakmış ve oradan ayrılırken yeni bir hayata adım atmanın garip hisleriyle dolmuştu. Önündeki günler öyle belirsizdi ki... Ne yapacaktı? Oğluyla nasıl görüşecekti? Akay ona nasıl davranacaktı? En önemlisi de olaylardan haberi olan Ersin’le yüzleşmek olacaktı. Olayları Akay’a anlatma şansı vardı ama Ersin’in dengesiz kişiliğine güvenemezdi. Öncelikle olayları gözlemlemeliydi. Zaten artık eski Asel yoktu. Gerekirse sevdikleri için savaşıacak kadar güçlüydü.

İçerideki basın ordusuna bakarken, geldikleri noktaya inanamıyordu. Yıllardır emek verdiği bir şeyler vardı ve bu küçük bir çocuk ve bir kadın yüzünden mahvolmak üzereydi. Bu olayın Akay’ın şöhretinde kötü etki yapmayacağını biliyordu ama onun derdi zaten şöhretin zedelenmesi değildi. Akay’ın mutlu olmasını istemiyordu. Fakat gördüğü adam uzun zamandan sonra kendine çok uzak duygularla dolup taşıyordu. Bu da içindeki kıskançlığı körüklemeye yetiyordu.

"Her şey hazır mı?"

Duyduğu sese dönerken, yüzüne yine her zaman ki maskesini takmıştı. "Hazır. Ne söylemeyi planlıyorsun?"

"Kafamda bir konuşma metni hazırlamadım. Spontane gelişecek. Ama herkesin bir oğlum olduğunu öğrenmesini istiyorum. Bunu da başka şekilde yapamazdım."

"Asel hakkında ne söyleyeceksin?"

"Gerektiği kadarını. Fazlasına lüzum yok."

Tek memnun olduğu konu Akay ve Asel'in arasının bozuk olmasıydı. Akay'ın karşısında mutlu aile tablosu sergilemesine dayanamazdı. Bunun olmaması için elinden geleni yapacaktı.

"Hadi o zaman iyi şanslar."

Hayatta en sevmediği şeydi basın önünde hayatını anlatmak ama mecburdu. Yıllardır kendinden gizlenen oğlunun gerçek soyadını almasını istiyordu ve bunun içinde insanlara onu tanıtmalıydı. Bundan sonrasında da basının ilgisi çok olacaktı ama hiç değilse yazacakları şeyler kendi söyledikleri olacaktı. Olayları kendi yönlendirmesi en iyisiydi.

İçeri girdiğinde düşündüğünden de çok gazetecinin geldiğini görüp şaşırmişti. Kendi için ayarlanan yere oturup, güç almak ister gibi derin bir nefes alıp vermişti.

"Öncelikle hoş geldiniz demek istiyorum. Davetimi kabul ettiğiniz için hepinize teşekkürler." deyip objektiflere güven veren bir gülümseme atmıştı.

"Buraya neden toplandığınız hakkında her birinizin düşüncesi vardır. Basında son çıkan olaylar herkesin bilgisi dahilindedir. "TÜRK MASALI" başlıklı yazıdan haberdarsınızdır." deyip bu haberin altındaki imzadaki isme bakmıştı. Adamın bakışları hem şaşkın, hem gururlu hem de ara ara bir korkuya bulanmıştı. Halbuki o kişiye hissettiği tek şey büyük bir minnetti. Onun sayesinde kendinden saklanan oğluna kavuşmuştu.

"Asel Ateş ve benim hakkımda çıkan haberlerin aslında gerçeği yansıtmadığını söylemek isterim."

Aynı anda salonda sözlerine inanılmadığını belirten bir mırıltı yükselmişti.

"Merak etmeyin konuşmamın sonunda ne demek istediğimi daha net anlayacaksınız. Asel Ateş ve ben söylediğiniz gibi 'TÜRK MASALI' nı yaşadık ama sandığınız zaman diliminde değil. Bu olay yaklaşık beş buçuk yıl önce olmuş bir olay. Henüz Barselona'ya transfer olmadan birlikteydik. Üstelik kendisi benim eski eşim olur."

Salon biranda karışmıştı. Herkes birbirine bakıp, soru sormak için izin istiyordu.

"Merak etmeyin sorularınızı yanıtlayacağım. Ama önce söyleyeceklerimi bitirmeme izin verin." deyip karşısındaki kalabalığa bakmıştı. İnsanlar susunca da kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

"Dediğim gibi kendisi eski eşim olur. Sadece arkadaşlarımızın arasında yaptığımız yıldırım nikahı ile Fransa'da evlenmiştik. Ama evliliğimiz sadece bir hafta sürdü ve anlaşmazlık yüzünden ayrıldık." derken bu ayrılığın kendinde yaptığı yıkıcı etkiyi gizlemiş ve güçlü görünmeyi başarmıştı.

"Şaşırmamanızı anlıyorum. Bir haftalık evlilik mi olur diyorsunuz? Haklısınız... Olmazmış. Bunu bizde anladık ve olayı duyurmadık. Her ikimizde kendi hayatına devam etti. Bildiğiniz üzere ben Barselona'ya transfer oldum ve Asel Hanım'da Fransa'da çalışmaya başladı. Geçen süre zarfında görüşmemiz olmadı." Onu yıllar sonra ilk gördüğü an aklına gelmiş ve yüzünde bir acı belirmiş ama bunu hemen maskeleyemeyi başarmıştı.

"Ta ki Asel Hanım'ın bağlı bulunduğu şirket kulübümle iş yapmaya başlayana kadar. Söylediğim gibi bizim aramızdaki olmaması gereken bir evlilikti. Bu yüzden her ikimizde profesyonelce davrandık ve bu olayı açmadık. İş ilişkisi içinde birlikte göründük. Bunun dışında bir yakınlığımız söz konusu değil." derken bu sürede Asel'le arasındaki olaylar bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu.

"Kafanızda bazı soru işaretleri oluştuğunu görebiliyorum. Dediğim gibi Asel Hanım'la iş dışında görüşmedim ta ki bir şeyi öğrenene kadar." deyip haberi yapan gazeteciye bakmıştı. "Tebrikler gerçekten çok iyi bir haberdin." deyip gülümsemişti. Sonra tekrar genele dönmüştü.

"Hepiniz gazetede ki çocuk fotoğrafını hatırlıyorsunuzdur. Aslında sizinle görüşmek istememin nedeni o. O çocuk benim oğlum."

Sözler salonda bomba etkisi yapmıştı. Herkes birbiriyle konuşuyor.

İnsanlar sorular soruyordu.

"Oğlunuz mu?"

"Gizliyor muydunuz?"

"Haberiniz ne zaman oldu?"

"Hepinizin merakını anlıyorum. Ama dediğim gibi sizlerden beni dinlemenizi istiyorum. Herkesin sorusunu cevaplandıracağım." Salonda tekrar sakinlik sağlanması biraz zor olmuştu.

"Fotoğrafı görene kadar olaydan haberim yoktu. Ben de sizin kadar şaşırdım. Ama resmi gördüğüm anda onun benim olduğunu anladım. Asel Hanım kendince nedenlerden dolayı ondan haberim olmamasını sağlamış. Ama artık oğlumu öğrendim ve en kısa zamanda yanımda olması için gereken işlemlerle uğraşıyorum." deyip karşısındaki yüzlere bakmıştı.

"Yani lafın kısası, benim bir oğlum var. Bunu öğrendiğimden beri bulutlardayım. Bu haberi herkesle paylaşmak istedim." deyip konuşmasını sonlandığını belli etmişti.

Ardından salondaki herkes söz istemeye başlamıştı.

"Bu olayın ortaya çıkmasına vesile olduğunuz için ilk soru hakkını size vermek isterim." deyip ön taraftaki adama dönmüştü.

"Öncelikle tebrikler. Ayrıca sizin için güzel bir şeyi ortaya çıkarmış olmaktan çok mutlu oldum. Soruma gelecek olursak, böyle önemli bir şeyi öğrendikten sonra tepkiniz nasıl oldu? Yani benden bir çocuğum olduğu gizlenmiş olsa çok iyi karşılamazdım. Sizde karşıladığınızı sanmıyorum. Ayrıca Asel Hanım'la aranızdaki ilişki hangi boyutta ilerleyecek?"

"Öncelikle Asel Ateş'le aramda bir şey yok ve olmayacak. Dediğim gibi bizimki eski bir şeydi. Diğer sorunuza gelirsek, tabi ki de öğrendiğimde çok sinirlendim. Kim sinirlenmez ki... Kaybedilmiş bir dört yılım var. Onun büyümesini, ilk hecelerini, ilk adımlarını kaçırdım. Bunun telafisi yok. Ama oğlum için öfkemi bir kenara koydum. Herkesi kendi vicdanıyla baş başa bırakıyorum. Bundan sonra oğlumun hep yanında olacağım."

Başka birisi söz almıştı. "Asel Ateş bunu neden gizlemiş? Bu konuda bir

bilginiz var mı?"

Hiçbir bilgisi yoktu. Onun bencilliğine yoruyordu, başka da hiçbir mantıklı açıklama aklına gelmiyordu. "Sanırım onu almamdan korkmuş olmalı. Yoksa başka bir açıklaması yok."

"Evet siz..."

"Oğlunuzla tanıştınız mı?"

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle "Aral'la tanıştım. Sanırım hayatımda yaşadığım en güzel olaydı. Kelimelere dökmekte bile zorlandığım bir karşılaşmaydı." diyebilmişti.

"Asel Ateş'e aşık mıydınız?"

Damdan düşer gibi gelen soru birkaç saniye ifadesiz bir şekilde kalmasına neden olmuştu. "Aşk... Gerçek olamayacak kadar hayal bir şey. Doğrusu olduğumu zannettim ama gerçek olmadığını anlamam kısa sürdü."

Muhabir ipin ucunu bulmuştu ve bırakmaya da niyeti yoktu. "Demek aşk size de dokundu?"

Normalinde kalkıp giderdi ama basınla iyi olup, sonrasındaki olaylarda tepkilerini çekmek istemiyordu. Bunun tek nedeni de oğlunu korumaktı. "Dediğim gibi sadece yaşadığım duyguları öyle zannetmişim. Şimdi sağlam kafayla düşündüğüm de..." Sözlerini tam kameranın içine bakarak sürdürüyordu. Belki herkes değil ama bir kişinin onu çok net anlayacağı şekilde bakarak "...yaşadıklarımın aşk olmadığını sadece anlık olduğunu görüyorum. Aşkın olduğunu düşünmüyorum. Bunun sadece kısa bir yanılsama olduğunda ısrarcıyım."

"Peki Asel Ateş size aşık mıydı?"

Bu soruya 'Evet' demeyi ne çok isterdi ama sonuç hiçte istediği gibi değildi. "Sanırım Asel Hanım'ın da duyguları benimle aynıydı. Çünkü duygularımız karşılıklı olumsuz olmasa şimdi karşınızda olmazdım."

Bu konunun üstüne gitmeyi çok istese de karşısındaki adamın bakışlarından durması gerektiğini anlamıştı. Ama son bir soru sormadan yapamayacaktı. "Sizce sevmeyen bir kadın, sevmediği bir adamın

çocuğunu neden dünyaya getirir?”

Soruya cevap vermeden önce sıkıntıyla iç çekmişti. Kamera karşısında gerçek duygularını belli etmemeye çalışmak tüm vücudunu germiştir.

“Küçük bir cana kıymak kolay olmasa gerek. Asel Hanım’da bunu düşünmüş olmalı. İyi ki de düşünmüş, çünkü o küçük canın dünyaya gelmeden sonlandırılmış olmasını düşünmek dahi istemiyorum.”

Arkadan söz isteyene “Buyurun...” diyerek onay vermişti.

“Akay Bey, Asel Hanım’la tekrar birleşmeyi düşünüyor musunuz?”

“Asel Hanım’la aramda bir ilişki olamaz. Biz yıllar önce kendi hayatlarımızın yönünü belirledik ve bu yönde de devam edeceğiz. Ortaya çıkan gerçekler bunu değiştirmeyecek.”

Başka bir muhabire daha söz verirken artık yorulduğunu hissediyordu.

“Oğlunuzu yanınıza alacağınızı söylediniz. Bu konuda Asel Hanım’ın tepkisi ne oldu?”

“Sanırım bu kadar yıldan sonra öğrenilen gerçek Asel Hanım’ın vereceği tepkiyi önemsiz kılıyor. O da bunun bilincinde ve o yönde hareket edecek.”

Birkaç soruyu daha cevaplamış ve sorular tekrara döndüğü an toplantıyı bitirmek için hareketlenmişti.

“Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bundan sonra yaşayacağım süreçte daha anlayışlı olursunuz.” derken üstü kapalı bir imada bulunuyordu.

Sonunda kendini sakın bir yere atabilmişti. Düşündüğünden de zor olan bir konuşma olmuştu. Bugün bir şey daha yapmış ve hayatının en önemli anlarını kocaman bir yalan olarak adlandırmıştı. Bunun tersini düşünse de, yapmak istediği sadece Asel’i üzme idi. Öyleyse neden yine kendi canı yanıyordu... Kalbi neden biraz önceki sözleri için küsmüştü... Ama kalbinin buna hakkı yoktu ki. O kadın oğlunu ondan gizlemiş ve onun büyümesini görme şansını elinden almıştı. Bunun için onu asla affetmeyecekti. İçindeki karmaşanın hep süreceğini bilse de, geri adım atmayacaktı. Onun tuzağına bir kez daha düşecek kadar salak değildi.

67. Bölüm

“Uzun süre siz konuşulacaksınız. Bunun farkında mısınız?”

Aklındaki düşüncelerden Ersin’in sesiyle sıyrılmıştı. “Umurumda değil. Şu an tek istediğim herkesin Aral’ın benim çocuğum olduğunu bilmesi. Bunun dışında bir şeyi umursamıyorum.”

Aralarında son konuşmalar hep gergin olduğu için geldiğinden beri alttan alma yolunu seçmişti. Şu an onunla ters düşmek işine gelmezdi. Güvenini her zamankinden daha yüksek tutup, tüm olaylarda yanında olmalıydı.

“Aslında haklısın. Böyle güzel bir haberin üstüne bir şey konuşmak manasız. Benimki her zaman ki evham işte.” deyip gülümsemişti. Halbuki içinden geçenlerle, sözleri hiç örtüşmüyordu. “Eee ne zaman göreceğim yeğenimi?”

Oğlu söz konusu olunca, hemen yelkenleri suya inmişti. “Yarın gelecekler. Aslında ben almaya gidecektim ama Asel daha çok dikkat çeker diye istemedi. Düşününce haklı olduğuna karar verdim. Bu yüzden özel bir uçak ayarlattım. Böylelikle rahat bir şekilde yolculuk yapıp, basından bir nebze olsun uzak olacaklar. Aral’ın kendini kötü hissetmesini istemiyorum.”

“Bakıyorum da bu babalık işine hemen alıştın.”

“Sanki hayatımda hep o varmış gibi hissediyorum. Bunun tarifi yok. Kendiliğinden gelişen bir duygu.”

“Asel’le ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Daha öncede söylediğim gibi onunla artık aramda bir şey olamaz. Bu yüzden de mümkün merteye görmeyi düşünmüyorum. Tabi Aral’ı gördüğü zamanlar bu duruma katlanmaya çalışacağım.” Sözler böyle dökülse de, o anların kendi içinde çok özel olacağını düşünüyor ve bunu düşünen kalbine

isyan ediyordu.

“Böyle düşünmene sevindim. O kadın yüzünden çok acı çektin. Tekrar aynı şeyleri yaşamamı istemiyorum.”

“Benim için endişelenme Ersin. Ben dersimi aldım.”

“Öyle diyorsan... Bu arada yarın bende geleceğim unutma.”

“Unutmam.” deyip odadan çıkmış ve garaja yönelmişti. Bir sürü ayarlama yapması gerekiyordu. Sipariş verdiği çocuk odası gelecekti. Evin bahçesinde de oğlu için gerekli oyun alanı çalışmaları başlamıştı. Tüm işlerle yakından ilgilenmek inanılmaz derecede kendini iyi hissettiriyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Eve doğru ilerlerken bundan sonraki hayatının nasıl olacağının düşünceleriyle dolup taşmıştı.

Olayı öğrendikten sonra ilk uçakla gelmişti ailesi. Önceki ayrılıklarında sitemli davransalar da, şimdi bunu dillendirmiyorlardı. Onlarda üzüntüsünü anlıyor ve ona göre davranıyorlardı. Yıllarca korktukları başlarına gelmiş ve bunun etkisinin kızları için yıkıcı olacağının bilincindeydiler. Asel'in, İspanya'ya taşınma kararına önce şaşırırsalar da, en mantıklı olanın bu olduğunu anında anlamışlardı.

“Kızım gelmemizi istemediğine emin misin?” derken endişeliydi.

“Eminim anne. Orada beni neyin beklediğini çok bilemiyorum. Şimdilik bir düzenim olmayacak. Ama yakında her şeyi ayarlamış olurum. O zaman gelseniz daha iyi olur. Sizin hayatınızı yeterince karıştırdım zaten.”

“Aileler ne için var. Sen bunu dert etme.”

“Anne çok korkuyorum.” derken ileride dedesiyle şakalaşan oğlundaydı gözleri.

“Bizde korkuyoruz kızım. Ama Akay iyi biri. Bu yüzden her şeyin güzel gelişeceğini ummak istiyoruz.”

“Akay iyi biri ama ondan Aral’ı gizlediğim için bana çok kızgın.”

“Aral’la vakit geçirdikçe bu kızgınlığı kalmayacaktır.”

“Umarım öyle olur.”

“Bu arada sen dışarıdayken İlknur aradı. Sana ulaşamamış.”

“Şarjım bitmişti.”

“İyi dileklerini iletti. Sizin için dua ettiğini söyledi.”

“Şu anda tek ihtiyacım olan şey. Sağ olsun. Son zamanlardaki karmaşıklıktan onu da arayamadım.”

“Merak etme İlknur böyle şeyleri takmaz. Seni tanır.”

“Anne, babama yarın mı gideceğiz?” diyen Aral yanlarına gelmişti.

“Evet kuzum.”

“Onu çok özledim.”

“Telefonla görüşüyorsunuz...”

“Ama o görmek gibi değil. Senle de konuşuyordum ama yine de özlüyordum.”

Oğlunu kollarının arasına almış burnunu saçlarına gömmüştü. Gözlerinden akan yaşları fark etmiyordu bile. Sonunda kendine geldiğinde alelacele hemen silmişti damlaları. Kendini zorlayarak konuşmaya çalışmıştı.

“Götüreceğin her şeyi aldın mı?”

“Aldım. Ama arkadaşlarım ne olacak? Ben onları özleyeceğim. Hem onlarda beni özler.”

Hüzünle bakan oğlunun alnına bir öpücük bırakıp “Baban seni onları görmek için getirir bir tanem. Hem yeni arkadaşlarında olacak.” diyebilmişti.

“Ama Terry’i çok özleyeceğim.”

“O zamanda Ian Amcana söyleriz, tatil için oraya gelirler.”

“Onu da sahaya götürürüz, değil mi anne?”

“Tabi götürürüz.”

Çocuk böyle bir şeydi. Sevinci, hüznü, karmaşıklığı değişkendi. Saniye de değişen ruh halini anlamak bazen nasılda zorlu oluyordu. Ama onları güzel kılında bu değişkenlikleriydi.

Sonunda gece olmuş ve ertesi günün ağırlığı üzerine çökmüştü. Aral’ı uyutup, bilgisayarının başına geçtiğinde Akay’ın basın toplantısını izlemek için açmıştı. Aral’ın görme ihtimali yüzünden gündüz açmaya cesaret edememişti. Şimdi gecenin karanlığında tıkladığı ekranda görüntüler gelmeye başlamıştı.

"Asel Ateş ve ben söylediğiniz gibi 'TÜRK MASALI'nı yaşadık ama sandığınız zaman diliminde değil. Bu olay yaklaşık beş buçuk yıl önce olmuş bir olay. Henüz Barselona'ya transfer olmadan birlikteydik. Üstelik kendisi benim eski eşim olur."

Akay’ın bunu açıklayacağını düşünemediği için duydukları karşısında şaşırmıştı. Onunla bir bağlantısının olduğunun belli olmasını istemese de, oğlu için bunu yapmıştı genç adam.

"Dediğim gibi Asel Hanım’la iş dışında görüşmedim ta ki bir şeyi öğrenene kadar. "

Akay’la beş yılın sonunda her karşılaşmalarını net olarak hatırlıyordu. Aklına geldiğinde bile hala kalbinin çarpmasına neden olan yakınlıkları olmuştu. Bunların hiçbirisi iş değildi ki...

"O çocuk benim oğlum."

Bu durumu anlatırken bakışlarındaki sevgiyi ve gururu görmemek imkansızdı.

"Fotoğrafı görene kadar olaydan haberim yoktu. Ben de sizin kadar şaşırdım. Ama resmi gördüğüm anda onun benim olduğunu anladım. Asel

Hanım kendince nedenlerden dolayı ondan haberim olmamasını sağlamış. Ama artık oğlumu öğrendim ve en kısa zamanda yanımda olması için gereken işlemlerle uğraşıyorum."

"Ah bir tanem keşke sana nedenlerimi söyleyebilseydim. Seni ve oğlumuzu korumak için yaptıklarımı anlatabilseydim. Varsın herkes kötü bilsin, yeter ki siz iyi olun." derken gözlerinden de yaşlar akmaya başlamıştı.

"Asel Ateş'e aşık mıydınız?"

Soru hazırlıksız yakalamıştı. Nasıl aylar önce dinlemişse, günler öncede dinlemişti sevdiği adamın sözlerinden aşkını. Ona karşılık veremediği her anda da kalbi yangın yerine dönmüştü. Onun üzülməsi en çok onu üzmüştü.

"Aşk... Gerçek olamayacak kadar hayal bir şey. Doğrusu olduğumu zannettim ama gerçek olmadığını anlamam kısa sürdü."

"Demek aşk size de dokundu?"

"Dediğim gibi sadece yaşadığım duyguları öyle zannetmişim. Şimdi sağlam kafayla düşündüğüm de..." Sözlerini tam kameranın içine bakarak sürdürüyordu. Belki herkes değil ama bir kişinin onu çok net anlayacağı şekilde bakarak "...yaşadıklarımın aşk olmadığını sadece anlık olduğunu görüyorum. Aşkın olduğunu düşünmüyorum. Bunun sadece kısa bir yanılsama olduğunda ısrarcıyım."

Sözler direkt kendineydi. Artık hayatımda yoksun ve olmayacaksın, geçmişin üstünü tamamen kapattım demekti. Ah o bakışlar ne çok şey anlatıyordu...

"Peki Asel Ateş size aşık mıydı?"

"Sanırım Asel Hanım'ın da duyguları benimle aynıydı. Çünkü duygularımız karşılıklı olumsuz olmasa şimdi karşınızda olmazdım."

'Aşk mı?' Ona olan duygularını ifade etmek için bu çok yetersiz bir kelimeydi. Hayattı Akay... Nefesti... Hayaldi... Umuttu... Gelecekti... En önemlisi de sevgiydi... Ama şu an sadece Ayrılıktı...

"Oğlunuzu yanınıza alacağınızı söylediniz. Bu konuda Asel Hanım'ın tepkisi

ne oldu?"

"Sanırım bu kadar yıldan sonra öğrenilen gerçek Asel Hanım'ın vereceği tepkiyi önemsiz kılıyor. O da bunun bilincinde ve o yönde hareket edecek."

Zaten sınırlarda olan duyguları oğlundan ayrılacak olmanın verdiği hüzne bulanmış ve hıçkırıklara dönmüştü. Ondan ayrılacak olma düşüncesi bile böylesi yakıcıysa, onsuz ne yapacaktı... Şu ana kadar hayatı zor kabul etmişse yanılıyordu, asıl zorluk şimdi başlayacaktı. Aral'dan ayrı geçen her anında yavaş yavaş kaybolacaktı. Bunları düşünmek ağlamasını daha da şiddetlendirmişti. Oğlunun duymasını engellemek için kendini zorla attığı banyoda ağlarken, gözyaşlarının tüm sıkıntılarını gidermesini diliyordu. Eli boynundaki zincire gidip, ucundan sarkan yüzüklerini tuttuğunda artık kendini kaybetmişti.

"Bu adamın ofisine tekrar geldiğime inanamıyorum. Ah abi beni nasıl bir duruma düşürdüğünü bir bilsen..." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"O odunu görmek isteyen vardı sanki?" derken yalan söylediğini gayet iyi biliyordu ama bu şekilde söylemek kendini daha iyi hissettiriyordu.

Kaçarı yoktu. Zile basıp kapının açılmasını beklerken, heyecanı da artmıştı. Sekreterin ilgili tavırlarıyla bekleme odasına alınmış ve Bulut Bey'in müşterisiyle görüşmesinin bitmesini bekliyordu. Sonunda beklediği kapı açılmış ve Bulut çıkmıştı. Tabi yanında geçen ki sarışınla. O anda tüm kıskançlık damarı ayaktaydı. Bu adamı bir kaşık suda boğacak kadar sinirlenmişti. Gıcık hala kendinin farkına varmamış, pür dikkat sarışına yönelmişti. Onları daha fazla görmeye dayanamayınca elindeki dergiye kafasını gömmüştü. Tabi akli onlardayken, okuduğundan tek kelime anlamamıştı.

"Pırıl! Seni beklemiyordum."

İşte çapkın zampara gelmişti. O da gelmeye hevesli değildi zaten ama abisinin istediğini reddetmek için geçerli bir mazeret bulamamıştı. Ne diyecekti yani 'Abi ben o odun Bulut'a abayı yaktım. Ama onun gözü beni

görmüyor. Ona gidip de kendimi rezil edemem' mi diyecekti? Kafasındaki düşünceleri öteleyip, konuşmaya başlamıştı.

"Abim hakkındaki bir konuda gelmem gerekti." derken gayet ciddi ve duygusuz olmaya çalışmıştı. Bulut'un şaşkın yüzü bunu başardığını gösteriyor ve bu da tarifsiz bir tatminle dolmasını sağlıyordu.

"İçeri geçelim mi?"

"Nasıl istersen Bulut... Abi..." deyip, arkasında sinirli bir adam bırakıp, odaya yönelmişti.

'Abi' mi? Duyduğu kelime tüm vücudunda kutup soğuğu etkisi yapmıştı. Onun ağzından duyduğu hitap kanını kaynatmaya yetmişti. Günlerdir onun hayaliyle yaşarken, biranda gelmiş ve 'abi' diyerek karşısına çıkmıştı. Artık bu böyle sürmeyecekti. Bugün her şey açıklığa kavuşacak ve ne olacaksa olacaktı. Bu düşüncelerle Pırıl'ın ardından sinirle yürümeye başlamış ve kendilerine garip garip bakan sekretere "Kesinlikle rahatsız etme!" diyerek talimat vermişti. Hızla kapattığı kapıdan sonra da masasına geçip oturmuştu.

Ne olmuştu bu adama? Resmen gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Melis Hanım'ın istediği muazzam serveti kocasından koparabildiniz mi?" Sözler ağzından çıktığı anda şaşırmıştı. Direkt niye geldiğini söyleyecek ve vakit kaybetmeden de gidecekti. Ah bu kıskançlık ne vahim bir huydu.

"Muazzam servet mi? Melis Hanım'ın böyle bir derdi olduğunu nereden çıkardın?"

"Hadi ama onun gibi kadınların tek derdi budur. Kesin yetmiş yaşında bir adamla evlidir ve boşanmak içinde yüklü bir tazminat peşindedir." Bak yine yapmıştı. Ne zaman insanları böyle değerlendiren biri olmuştu? Bu Bulut takıntısı fazla olmaya başlamıştı. En kısa zamanda fabrika ayarlarına dönmesi lazımdı. Yoksa kendini tanımakta bile zorlanıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama Melis Hanım'ın derdi para değil. Zaten yeterince varlıklı bir bayan. Maalesef ki, kocası senin dediğin gibi yetmiş yaşında biri değil.

Kendiyle aynı yaşlarda ve işe yaramaz bir tip. Ve yine seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama tek derdi çocuklarının velayeti. Sanırım insanları yargılamadan tanımak lazım." deyip garip garip bakmaya

başlamıştı.

Bu uyarıyı hak etmişti. Ona mı kalmıştı milleti yargılamak? Bak şimdi nasıl bir duruma düşmüştü? Hayatta yapmam dediği şeyi yapmış ve görünüşe göre insan yargılamıştı. Ama tüm suç karşısındaki odundaydı. O da kadına öyle güzel bakmasaydı. Kadının hikayesi de üzülmesine neden olmuştu. "Demek kocası işe yaramaz biri. Onun için üzüldüm. Umarım velayetleri almayı başarır." derken içtenliği her halinden belliydi.

"Senin bir ortan yok değil mi?"

"Bu da ne demek? Hata yaptığını kabul etmek de bir erdemdir. Her insan yanılabilir. Önemli olan bundan dönmeyi bilmek."

"Her seferinde beni öyle şaşırtıyorsun ki... Sonunda arkandan aptal aptal baka kalıyorum." derken yüzüne anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben kimseyi şaşırtmaya çalışmıyorum. Doğal halim Bulut... Abi..."

"Bana ikide bir böyle seslenmezsen sevinirim." derken sesi tıslama gibi çıkmıştı.

"Niye ki? Abimle aynı yaştasınız. Yani benden epey büyüksün. Aslında öncesinde böyle söylemeyerek çok büyük ayıp ettim. Üzgünüm Bulut... Abi..."

Bir kez daha duyduğu hitaptan sonra biranda patlamıştı. "Pırıl bana bir daha abi deme!"

Karşısındaki adamın tepkisine şaşırmıştı. Yok bu adamda kesin dengesizdi. Ne olacak kalbi de aynı kendi gibi birini bulmuştu. Ama o adam bu kalbi istemiyordu. "Affedersin ama bunun dışında bir hitap yaşına ayıp olur."

Siniri daha da artsa da, önceki konuşmalarında genç kızın sözleri aklına gelmişti. "Senin bir tane abin olduğunu sanıyordum. Hani başkasına ihtiyacın yoktu? Geçen sürede ne değişti?"

İşte kendi tuzağına düşmüştü. Sıkıntıyla iç çekip "En iyisi buraya gelme konuma dönsek iyi olacak. Yoksa bu konuşma iyi yöne gitmiyor."

"Kaçıyor musun?"

"Ne münasebet... Buraya ne için gelmişsem onu konuşmaya çalışıyorum."

"Bence kaçırıyorsun..." deyip oturduğu yerden kalkmıştı.

Bu adam kendini ne sanıyordu? Daha dün kadar abilik yaptığını söylemiyor muydu? Tabi bunu kendisi de böyle anlamış olabilirdi ama şu an bunu düşünecek durumda değildi. Hele böyle kendine doğru yürürken. "Ben bir şeyden kaçmıyorum. Zaten kaçacak bir şey de yok. Ama sanırım bugün seninle konuşulmayacak. Direkt abimle görüşürseniz daha iyi olur."

Az önceki olaydaki ayrıntının daha yeni farkına varmıştı. Bunun verdiği hissiyatla atılmıştı. "Pırıl, sen beni kıskandın mı?"

Genç kız duyduğu ile kalakalmıştı. Doğruydu ama bunun, bu kadar net söylenmesi biranda gerilmesine neden olmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni kıskandın..." derken farkına vardığı şeyin güzelliğinden, genç kızı düşürdüğü durumu anlayamamıştı.

"Ben gidiyorum." diyerek ayağa kalmıştı.

"Ama konuşmanız daha bitmedi. Ben bugün bu olayı bir netliğe kavuşturmak istiyorum."

"Sen neyi netliğe kavuşturuyorsan kendi başına kavuştur. Ben daha fazla burada durmayacağım." Günlerdir gergin bir ip üstünde yürüyen yüreği büyük bir hızla düşmüştü. Bu da canını çok yakıyordu. Tamam kendisi de çok dengeli biri değildi ama Bulut'un dengesizliği yanında kendininki hiçti. Nasıl öyle söyleyebilirdi? Kıskanmakmış... Evet kıskanıyordu. Hem de dünyadaki her kadından kıskanıyordu. Onun bir kişiye bakmasını görmek istemiyordu ama bunun için hakkı da yoktu. Şimdi karşısına geçmiş "Beni kıskanıyorsun." diyordu. Bu kadarı fazlaydı. Buradan hemen çıkmazsa gözyaşlarıyla bu adama eğlence olacaktı.

"Pırıl..."

"Beni rahat bırak!" deyip kapıya yönelmişti.

Sonunda akli başına gelmiş ve gözleri kapıya yaklaşmış olan genç kıza

yoğunlaşmıştı. Hızlı adımlarla yanına geldiğinde, nazik bir şekilde dokunmuştu genç kızın koluna.

“Pırıl bakar mısın?”

Kendini böyle görmesini istemiyordu. Bu yüzden de arkasını dönmeden kapıyı açmak için diğer elini uzatmıştı.

“Pırıl lütfen...”

Bu adam neden vazgeçmiyordu ki... Neydi derdi... Kendisini istemiyordu bile... Bu saatten sonrada Bulut’un ona kardeşçe yaklaşp, avutmasına hiç dayanamazdı. “Kolumu... Kolumu bırakır mısın?”

“Bana bakar mısın?”

“Ben...”

“Pırıl lütfen...”

Artık inceldiği yerden kopsundu. Yeterince kendini tutmuştu. Sinirle arkasını döndüğünde gözlerinden akan yaşlar daha da artmıştı. “Ne istiyorsun?”

Genç kızın ıslak gözleri kalbini acıtmıştı. Onu ağlatan kendi miydi? Tamam da onu ağlatmak değil, hep güldürmek isterken bu nasıl olmuştu? Gözyaşları onu hazırlıksız yakalamıştı. “Pırıl ben...”

“Evet... Sen...” derken kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama ipin ucu kaçmıştı.

Onun üzüntüsü kalbini acıtırken ağzından tek söz dökülemiyordu. Donup kalmış ve ne söyleyeceğini bilemeden bakıyordu.

“Bende böyle olduğunu düşünmüştüm. Artık beni rahat bırak. Seni bir daha görmek dahi istemiyorum.” derken elinin tersiyle gözünden akan yaşları silmiş ve ateş gibi gözlerle bakmaya başlamıştı.

“Pırıl...”

“Evet ismim Pırıl. Bununla bir alıp veremediğin mi var? Varsa

yapabileceğim bir şey yok.” Anlamsız konuştuğunu biliyor ama diline ayar getiremiyordu.

“Söylediğim şey kırıcıydı ama-”

“Kulaklarım beni yanıltıyor mu yoksa büyük avukat Bulut Seğmen hatasını kabul mü ediyor? Bak işte buna inanmam.” derken yüzünde dalga geçen bir ifade vardı.

“Eğer konuşmama müsaade edersen sana derdimi anlatabilirim.”

“Nedense artık bir şeylere müsaade etmek içimden gelmiyor. Lütfen gitmeme izin ver.” Sözler ricadan çok emir gibi çıkmıştı dudaklarından.

“Müsaade edeceksin... Çünkü anlatacaklarım var.” derken artık konuşamamanın sıkıntısını çekiyordu.

“Ne yani bana zorla mı dinleteceksin?” Biraz öncenin ağlak aşığı ruh halinden, güçlü kadın duruşuna geçmeye çalışmıştı ama bunda başarılı olduğu söylenemezdi.

“Pırıl sadece sana ulaşmaya çalışıyorum. Lütfen kendini kapatma.” derken karşısındaki kızın anlamasını bekler bir bakışla bakmıştı.

“Ben kendimi kapatmadım ki...” derken tekrar gözleri damlalara geçit vermişti.

“Ağlama Pırıl...” derken tekrar onu ağlatmanın acısıyla kavruluyordu.

“Ne var... Şimdi de beni teselli mi edeceksin?” derken gözyaşları hızını hiç kesmemişti.

“Pırıl... Ben seni... seviyorum.” derken elleri de genç kızın ıslak yanağına gitmişti.

Beklemediği dokunuş genç kızın titremesine neden olmuştu. “Bulut...”

“Şiş!” diyerek elini genç kızın dudağının üzerine tutmuştu. “Beni dinle...” Elleriyle Pırıl’ın yanaklarındaki ıslaklıkları kuruluyordu. “Seni ilk gördüğüm andan beri ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kendimi arkadaşşıma karşı suçlu hissediyorum. Ama kalbimden geçenler suç değil ki...”

Genç kızın gözlerindeki şaşkınlık, yerini sıcak bir bakışa bırakmıştı. “Bana böyle baktığın sürece, sanırım her şeye karşı koyabilirim.” diyerek kalbinin hızla atmasına neden olan kızı kollarına almıştı. “Sanırım abine bir açıklama yapmamız gerekecek. Umarım eli ağır değildir.”

“Çok ağırdır...” derken günlerin verdiği hüznle daha da sokulmuştu genç adamın göğsüne.

“Ne yapayım boynum kıldan ince.” deyip burnunu genç kızın saçlarına gömmüştü. İlk aldığından beri genzini yakan kokuyu daha da içine çekip “Sen yanımda olduktan sonra her şeye katlanırım.” diyerek genç kızın gözlerine bakmak için kollarından tutup, birkaç adım geri gitmişti. “Yanımda olacaksın, değil mi?”

Yaşadıkları hayal gibiydi. Dakikalar öncesini düşününce bunların olması imkansızdı. Şimdiyse sevdiği adamın kollarında ve onun sevgi dolu bakışları altındaydı. Konuşacak gücü bulamadığından “Hı... hı...” diyerek içinden taşan duyguların eşlik ettiği gözlerle bakmıştı genç adama. Karşılık olarak tekrar başını döndüren sıcaklığın kollarındaydı.

68. Bölüm

"Akay neden orada olmamızı istemedi ki... Ben burada meraktan çatlarım."

"Aynur bunu daha önce konuştuk. Akay haklı. Çocuk daha ona bile alışmamışken, karşısında bir sürü kişiyi görürse ürkebilir. Önce babasına bir alışsın sonra doyasıya görürüz torunumuzu." derken son kelimeyi büyük bir sevgiyle söylemişti.

"Asım hala inanmakta zorluk çekiyorum. Bizim bir torunumuz var."

"Gökte ararken yerde bulduk hanım. Sen torun için çalışmalar yaparken, çoktan hazırı varmış."

"Dalga geçmesene. Zaten Asel'e kızgındım. Bu olaydan sonra gözüme görünmese iyi eder."

"Tamam bende Asel'e tepkiliyim ama kıza dünyayı dar etme sakın. Neticede torunumuzun annesi."

"Hala aklım böyle bir şeyi nasıl gizlemiş almıyor. Küçük bir çocuğu nasıl babasız bırakabildi? Nasıl böyle bir vicdansızlık yaptı?"

"Artık her şey geçmişte kaldı. Onların yanında olmamız gerekiyor."

"Asım senin bu rahat tavrına da ne desem bilemiyorum. Kız bizim torunumuzu gizlemiş. Hani o haber olmasa biz daha öğrenemezdik bile."

"Haklısın hayatım ama artık her şey geçmişte kaldı. Bu saatten sonra eski defterleri açmak hiçbirimize iyi gelmez. Eğer oğlunun ve torununun mutluluğunu istiyorsan bazı şeyleri unutmalsın."

"Şu an tek istediğim mutlu olmaları. Ama ona da bir çift lafım var. Kusura bakma etmezsem çatlarım." deyip kocasına bakmıştı.

"Aşırıya kaçma da."

"Merak etme onun yaptığının yanında aşırı sayılmaz." deyip güven verici bir şekilde gülümsemişti.

"Bu uçak neden inmedi daha?"

"Sordum inmek üzereymiş. Sakin ol biraz."

"Sakin ol demesi kolay. Ben günlerdir bunun hayaliyle yaşıyorum."

Arkası dönük olduğu için yüzündeki hoşnutsuz ifade de görünmüyordu.

"Sayılı anlar kaldı. Az daha sabır."

Yarım saatin sonunda beklenen misafirler gelmişti.

Küçük çocuk koşarak gelmiş ve direkt boynuna sarılmıştı. "Babaaa..."

"Hoş geldin aslanım." deyip öpücüklere boğmuştu oğlunu.

"Seni çok özledim."

"Ben de seni." derken daha sıkı sarılmıştı.

"Biz uçakla geldik. Annem de geldi. Helen de geldi."

Gözleri arkadaki kadına odaklanmıştı. Önceki gördüklerinden farklıydı. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki morluklar çok belirgindi. Yaptığı makyaj bile bunu kapatmayı başaramamıştı. İçinde ona karşı oluşan hissiyatlar öyle yoğundu ki... Aral'ı tutan kollarının arasına onu da almak, mutlu bir aile gibi kucaklaşmak istiyordu. Bunun bir hayal olduğunu bilse de bunlardı içinden geçenler. Aral'a bakan gözler biranda kendi gözleriyle buluşunca yine maskesini takmıştı.

"Sen de hoş geldin." İçindeki aleve inat buz gibiydi sesi.

Hafif tebessüm edip kafasını eğmişti.

Ayaküstü Helen'le de tanışılmıştı. Akay'dan tek isteği Helen'in, Aral alışana kadar yanlarında olmasıydı. Tamam ona tahammül edemiyor yanında istemiyordu ama oğlu bu karmaşadan en az nasıl etkilenirse öyle davranılmalıydı. Nasıl olsa bir bakıcısı olacaktı hiç değilse alışkın olduğu bakıcısıyla olmalıydı.

İçerde birkaç işi olduğu için yanlarına sonradan gelebilmişti. "Oğlunla beni tanıştırmayacak mısın?" deyip yanlarına gitmişti Ersin.

Asel duyduğu sesle irkilmişti. Acıyla kapanan gözleri açılmış ve karşısında iki sevdiği adamın hayatını tehdit eden kişiyle göz göze gelmişti. O bakışlarda hala kin vardı, nefret vardı. Hayatta tanıdığı en iyi oyuncuydu hayatını mahveden adam.

"Bak oğlum bu Ersin Amcan."

"Merhaba Aral. Tanıştığımıza memnun oldum." deyip küçük çocuğun elini tutmuştu.

"Merhaba Ersin Amca."

Oğlu tüm sevecenliğiyle karşısındaki adama güzel gülümsemesiyle bakıyordu.

"Babanla küçüklüğümüzden beri beraberiz."

"Biz de hep Terry'le birlikteydik."

"Terry'de kimmiş bakalım?"

"Arkadaşım. Hem de Ian Amcamın oğlu."

Aral'la tanışma faslından sonra yavaş adımlarla karşısındaki kadına yaklaşmaya başlamıştı. Herkes arkalarında olduğu için yüzünün aldığı şekli kimse görmüyordu. Bunun verdiği cesaretle yüzündeki güçlü ve aşağılar ifadeyi değiştirmeden yanaşmıştı genç kadına. "Hoş geldin Asel. Seni tekrar görmek ne kadar güzel." derken sesindeki tını kulağını tırmalamıştı genç kadının.

Ağzını bile açmamıştı. Karşısındaki adama bakarken hissettiği duygular öylesine şiddetliydi ki... Hayatının parçalanmasını sağlamış ve şimdi de karşısında onunla dalga geçiyordu.

Ersin biraz daha yaklaşmış ve konuşmaya başlamıştı. "Seni çok hafife almışım. Merak etme bu hataya bir kez daha düşmem. Bu yüzden ayağını denk alsan iyi olur. Boşuna hayallere kapılma. Yazık olur."

"Artık eski Asel yok karşında. Ben de sana dünyayı dar ederim." derken kararlı bakmaya çalışmıştı.

"Bakıyorum da dilin çok uzamış. O dilinin de, şu an arkamda mutlu aile tablosu veren o iki erkeğinde hayatının ellerimde olduğunu biliyorsun." deyip sinsice gülümsemişti.

"Onlara hiçbir şey yapamazsın!"

"Yapamaz mıyım? Sanırım sahip olduğum gücün farkında değilsin. Eskisinden daha güçlüyüm ve çok önemli bağlantılarım var. Bir parmak hareketimle ikisini de ortadan kaldırabilirim."

"Onların kılına zarar gelirse öldürürüm seni." diyerek atılmıştı.

"Ne çok korktum. Benim ölümden korkmadığımı biliyorsun. Ama sen onları kaybetmekten korkmuyorsan sorun yok. Onlarsız bir dünyada yaşamaya alışmalısın."

Asel duyduklarının ağırlığından kurtulmak için derin nefes alıp veriyordu. Dediği gibi tuhaf bağlantıları olan biriydi Ersin. Yıllar önce blöf yaptığını sanmış, bunda da yanılmıştı. Sonuç Akay'ın yaralanması olmuştu. Bu sefer uyarı atışının çok küçük olmayacağına emindi ve bu riski alacak durumda değildi. En iyisi gözünü dört açıp, onun bir şey yapmasını engellemekti.

"Tamam hiçbir şey yapmayacağım. Ne olur onlara dokunma!" Onun nasıl bir psikopat olduğunu biliyordu. En ufak bir şeyde dediklerini yapabiliirdi. Tek derdi Akay'ı mutsuz görmekti. Tamamen saplantılı bir sapıktı.

"İşte böyle... Yola gel. Ben de ne çabuk unutuldum diyordum." deyip arkasını dönmüş ve diğerlerine katılmıştı.

Sonunda hep birlikte Akay'ın evine gelmişlerdi. Küçük çocuk, oradan oraya koşarak evi keşfetmeye çalışıyordu. Sonunda girdiği kendi odasına resmen bayılmıştı.

"Baba burası çok güzel. Aynı benim odama benziyor."

"Burası da senin odan." deyip oğlunu kucağına almıştı.

"Ama benim odam var. Başkasını ne yapayım ki..." deyip garip garip bakmaya başlamıştı.

"Benim yanımda olduğunda kalman için hazırladım burayı."

“Anne burada çok mu kalacağız?”

“Evet hayatım.” derken kelimeler zor dökülmüştü dudaklarından.

“Tamam o zaman burası benim olabilir.” deyip babasının kollarından kurtulmuş ve odayı incelemeye başlamıştı. “Anne bak bundan benim vardı.”

“O da senin Aral.” deyip oğlunun odayı sevmesi için elinden geleni yapmıştı.

Sonunda oda konusunda anlaşmışlardı. En büyük tepkiyi dışarıda hazırlanan oyun alanına göstermişti.

“Anne bak!”

“Akay bu büyüklükte bir top havuzu yaptırdığına inanamıyorum.” derken şaşkınlıkla karşısındaki oyun alanına bakıyordu. Şato şeklinde imal edilmiş, içerisinde birçok oyun alanının bulunduğu kocaman bir oyuncaktı.

“Oğlumun hiçbir eksiği olmayacak.”

“Akay onun zaten hiçbir eksiği yoktu.”

“Hiçbir eksiği yok muydu? Asel o yıllarca baba sevgisinden eksik büyüdü. Sen bunu hiçbir şey olarak mı görüyorsun?” deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

“Ben... Ben öyle söylemek istemedim.”

“Oğluma yaptığım hiçbir şey için hesap verecek değilim. Gerekirse bunun daha büyüğünü de yaptırırım.” deyip oğlunun yanına doğru yürümeye başlamıştı.

“Beğendin mi?”

“Bir sürü oyuncak var.” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Sonra seninle daha güzellerini birlikte seçeriz. Tamam mı?”

“Tamam. Ama annemde gelsin. O da baksın.”

Küçüğü her olayda direkt annesinin onayına bakıyordu. Aralarında gerçekten çok özel bir bağ olduğunu görmemek imkansızdı. Aynısının kendiyile olması için elinden geleni yapacaktı.

Sonrasında vakit düşündüğünden de çabuk geçmişti. Küçük Aral yeni odasında günün yorgunluğuyla hemen uyuya kalmıştı. Sanki ayrılacaklarını hissetmiş gibi kendisini annesinin uyutmasını istemişti. Akay buna başta biraz bozalsa da, sonraki günler hep birlikte olacaklarını bildiğinden ses çıkarmadan onları yalnız bırakmıştı.

Uyuyan oğlunun yanında biraz daha kalmak için içeri geçmemişti. Artık daha fazla orada kalamayacağını bilmenin üzüntüsüyle yataktan kalmış ve oğlunun kokusunu içine çekerek, alnına bir öpücük kondurup, salon kısmına geçmişti. Ortalıkta kimse yoktu. Ersin'i şu an görmediğine memnundu. Zaten gün içinde ona katlanmak yeterinde zor olmuştu. Sıkıntının kalbini bu kadar etkisi altına aldığı şu an da en son istediği hayatını mahveden adamın suratını görmektir. Gözleri Helen'i ararken, Akay'la buluşmuştu.

“Uyudu mu?”

“Kendini çok yordu. Bu yüzden hemen uyuya kaldı.”

“İnanılmaz bir enerjisi var.”

“Haklısın. Bazen ona yetişmekte zorlanıyorum. Bugün yorulduğuna bakma. Normalinde uyutmak için epey vakit harcamak gerekir. Uyumamak için her türlü bahaneyi kullanır. Ona kalsa çocuklar uyumasa da olurmuş.” deyip oğlunun önceki birkaç olayını hatırlayıp, gülümsemişti.

Gün boyu onu izlemişti. Öyle yorgun ve üzgündü ki, bir kez bile gülmemişti. Bugün ilkti şu an yüzündeki tebessüm. İçi ısınmıştı onun yüzüne bakarken. Kendisine böylesi acılar çektiren kadını bu kadar düşündüğüne inanamıyordu. Ama kalbi bu kadar severken başka hareket edemiyordu ki... Öyle olmasa o geceyi evinde geçirmesine de izin vermezdi. Başta düşüncesi buyken, onun gün içindeki halini görünce hiç değilse o günü oğluyla geçirmesine izin vermişti.

“Merak etme onunla öyle çok vakit geçireceğiz ki, akşamları uyumama gibi bir düşüncesi olmayacak.”

Onun alttan imasını almıştı. Erkek çocukları daha sportif faaliyetler içinde olmak istiyordu. Bunu da babalarıyla gerçekleştirmek en büyük zevkleri idi. Oğlu yıllardır bundan mahrum kalmıştı. Hiç değilse artık bu konuda üzülmeye gerek kalmayacaktı. “Göreceğiz bakalım...” derken o anlarda yanlarında olamayacağını bilmenin hüznünü yaşıyordu.

“İyi anlaşacağımıza eminim.” derken gerçek bir ikili olacaklarına inanıyordu. Ortamda kimsenin olmaması ise, konuşması için uygun zamanı işaret ediyordu. O günden beri aklı kendine oyunlar oynuyordu. Asel’le o günkü bir yakınlığın tekrar olmasına izin veremezdi. Artık aralarında bir sınır olmalı ve her ikisi de bunu atlamamalıydı. “Şey... O günkü olaylar hakkında konuşmalıyız.”

Biranda değişen konu şaşırtmıştı. “Ben...” Aklına gelen anılar konuşmasını engellemiş ve kasılmasına neden olmuştu.

Karşısındaki kadının durumunu fark etmişti. Ona nasıl zarar verdiğini görebiliyordu. O gün farkında olmadan neredeyse... Bunu düşünmek bile kendine en ağır hakaretleri saymasına yetiyordu. “O gün yaptıklarım gerçekten kötüydü. Senin hayatına karışma hakkım yoktu. Kimle istiyorsan bir ilişki... yaşayabilirsin.” Son kelime dudaklarından dökülürken zehir olup içine akmıştı. Ona başkalarının dokunması o gün olduğu kadar şu an ve hep canını yakacaktı. Ama bunu artık dizginlemesi gerekiyordu. Kendini istemeyen biri için gururunu yeterince ayaklar altına almıştı.

Onun hala yanlış anlamaya devam etmesini engellemek için konuşmaya çalışmıştı. “Huan ve ben-”

“Bana açıklama yapman gerekmiyor Asel. Sen özgür birisin ve yaşadıkların seni ilgilendirir.” Sıkıntıyla iç çekip, konuşmasına devam ediyordu. “Seni hep sevdim. Bunu asla inkar edemem. Ama artık içimdeki duyguların değişmesi için elimden geleni yapacağım. Nedense artık bunun daha kolay olacağını düşünüyorum.” Son cümlesi koca bir yalandı. Sadece erkeklik gururunu kurtarma çabasından başka bir şey değildi.

Duyduğu her söz kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Onun hayatını yaşamasını istiyordu ama... İşte bu gerçekten isteği miydi bu da başka bir konuydu. Onun başkasıyla bir hayat kurduğunu düşünmek bile bu kadar yakıcı bir his oluşturuyorsa, gerçeğini gördüğünde ne yapacağını düşünemiyordu.

“Artık oğlum var. Hayata daha güzel bakabiliyorum. Aslında seninle bu kadar sakın konuşmam bile başlı başına bir olay. Sanırım seni gerçekten unutmaya başladığımın işareti.” Derin bir nefes alıp verip, son cümlelerini etmişti. “Yani o gün için gerçekten özür dilerim. Kendimi kaybetmişim. Bunun bir daha olmayacağına emin olabilirsin.”

Sadece dinlemiş ve tek söz edememişti. Yıllar önce kaybettiğini düşündüğü adamı aslında yeni kaybediyormuş gibi ağırıyordu yüreği. Edeceği tek söz yoktu. Çaresiz bir kabullenişle susmuş ve kabul etmişti.

Gönlü oradan kalkmayı istemiyordu ama daha fazla vakit geçirmek ikisi içinde iyi olmayacaktı. “Senin için misafir odasını hazırlattım. İstersen geçebilirsin.”

“Teşekkür ederim.”

Sonrasında Akay’ın yönlendirmesiyle kendi için hazırlanan odaya gelmişti. Odaya girerken duymuştu sesini.

“Bir şey daha...”

Konuşmasını bekleyerek bakmıştı.

“Oğlumun bana alışmasını istiyorum Asel. Ama sen devamlı yanımızda olursan, onunla bir adım atamayız. Bu yüzden sadece bu gecelik burada kalmana izin veriyorum. Aslında biliyorsun sana bu açıklamayı yapmama bile gerek yok. Yıllardır oğlumu bilmeden yaşadım. Artık bunun son bulmasını ve onunla gerçek baba oğul bağı kurmayı istiyorum. Bu benim yıllardır engellenmiş olan hakkım. Biliyor musun aslında onu sana göstermeyebilirim de... Ama oğluma bunu yapamam. Senin kadar vicdansız olamam.” deyip arkasına bile bakmadan yürümüştü.

Kapının önünde duyduklarının ağırlığıyla kalakalmıştı. Bir sürü duyguyu birlikte yaşıyordu. Biraz önceki konuşma hala kulaklarındaydı. Akay artık yeni bir hayata başlıyordu ve bunda sana asla yer yok diyordu. Zaten olamazdı da. Ama yine olmayan bir umudun peşindeydi. Bunun imkansız olduğunu ise bugün net bir şekilde görmüştü. Sevddiği adamın evinde misafirdi. Akay için misafir değil daimi olmak istese de, olabileceği tek şey buydu. Kafasındaki düşüncelerle, üzerini değiştirip, yatağa uzanmıştı. Başta uyuyamayacağını düşünse de, günlerdir yaşadığı karmaşanın etkisiyle sızıp kalmıştı.

Odasına girdiğinde aklında sadece Asel vardı. Biraz önce ona artık yeni bir hayata başlayacağım demişti. Ama kalbi yeni bir hayat değil, onunla bir gelecek istiyordu.

Aklına biraz önce söylediği söz gelmişti. “Artık içimdeki duyguların değişmesi için elimden geleni yapacağım. Nedense artık bunun daha kolay olacağını düşünüyorum.” Demek gerçekten daha kolay olacak. Öyleyse ben neden bunun tersini düşünüyorum? Asel böylesine yanımdayken başka birini nasıl hayatıma alabilirim ki... Kendime bile dürüst değilsem, seni nasıl unutabilirim ki... Sıkıntıyla üzerindikileri çıkarıp, düşün altına girmişti. Onun bu kadar yakınında olduğunu bilmek büyük bir işkenceydi. Kafasındaki düşüncelerle soğuk suyun altında hareketsiz dururken, geleceğin biraz daha aydınlık olması için dileklerini sıralıyordu.

“Oğlunu daha ne kadar kendine saklayacaksın, Akay?”

“Ne kadar mı? Daha yanıma geleli bir gün oldu. Hem ilk günden hepiniz yanına gelerseniz, korkabilir Lara.”

“Çocuklar korkmaz. Bunu aklının bir köşesine yazsan iyi edersin.”

“Olsun ben işimi şansa bırakamam. Oğlum önce evine alışsın. Sonra hepiniz onu görürsünüz.”

“Ne kadar gıcık olduğunu söylememe gerek yok sanırım.”

Erkenden kalkmış ve oğlunun odasına gitmişti. Önceki gün çok yorulmuş olacak ki, daha kalkamamıştı. Bu da onu uyurken izleme şansını yakalamasını sağlamıştı. Öncesinde onu ürkütmemek için dikkatle

bakamamıştı. Şimdi incelediği yüzün kendine benzediğini düşünüyordu. Oğlu gerçekten de kendi kopyasıydı. Aklına Ela'nın doğum günü gelmişti.

“Bana bakıp, neler kaynatıyorsunuz?”

Biranda irkilen arkadaşına şaşkınlıkla bakıp “Ne oldu korkuttum mu? Yani o kadar korkunç ta değilim ama...” derken yalancı bir alınganlıkla bakmıştı Erdem’e.

“Yok oğlum ya... Sen o çocuğa dikkatli baktın mı?”

“Baktım ne olacak?”

“Akay aynı sen...” Sedef gözlerini küçük Aral’a çevirip konuşmuştu.

“Size öyle gelmiş olmalı.”

“Bir çocuğun olsa bu kadar benzerdi. Boşuna dememişler insanlar çift yaratılır diye. Senin de ikizin küçük bir çocukmuş bak.”

Onların sözlerinden sonra tekrar bakmıştı Aral’a. Kalbindeki kırıntılara bir anlam veremiyor, sürekli ona bakmak istiyordu. Kanı kaynamıştı çocuğa.

“Babası yokmuş.”

“Gerçekten mi? Ölmüş mü?” Genç kadın üzgün bir ifadeyle konuşmuştu.

“Bilmiyorum. Tam anlayamadım. Ayrılmış olabilirler.”

“Tamam da ayrı olsalar bile hangi baba çocuğunu görmez? Böylelerini eşek sudan gelene kadar döveceksin.” Erdem sinirle konuşmuştu.

“Bence eşek gelse de devam etmek lazım. O çocuğun içindeki özlemi hissettim Erdem. Öyle özlemle bekliyor ki babasını... Belki hiç gelmeyeceği halde...”

“Herkes şanslı değil. Bazılarının çocuğu olmuyor, bazıları da böyle kıymet biliyor.”

“Haklısın.”

O günkü konuşma hem glmsetmiş hem de sinirlendirmişti. Sözünü ettikleri baba kendisiydi ve oğluyla bilmeden tanışmıştı. O zamanki hislerini şimdi anlamlandırıyordu. Kan çekmişti. O günden sonra da aklına birçok kez gelmişti küçük çocuk. Kim derdi ki o çocuk kendinin diye? Kalbindeki büyük sevgiyle ona bakıyordu.

Erdem ve Sedef'le telefonla konuşmuştu. İkiisi de Fransa'ya gelip yanlarına uğramadığı için kızgındılar. Ayrıca duyduklarının şaşkınlığı içindeydiler. Aral'ın onun oğlu olduğunu oğrendiklerinde, onlarda Asel'e çok kızmıştı. Kendi de hala böyle bencilce bir olayı kafasında mantıklı bir yere oturtamıyordu ama oğlunun hatırına bazı şeyleri sineye çekmeye çalışıyordu. Bunda çok başarılı olamasa da, olduğu yere kadardı. Aynı anda da yatakta kırırtılar başlamıştı. Oğlu güne başlamaya çalışıyordu. Gördüğü ilk yüzün kendisi olmasını istediğinden yatağın kenarına oturmuştu.

Açılmış küçük gözleriyle "Baba!" diye seslenmişti.

"Efendim?"

"Sen ne zaman geldin?"

"Uyandın mı diye bakmaya gelmiştim. Ama çok uykucu çıktın. Sana bundan sonra uykucu şirin demek lazım." deyip saçlarını karıştırmıştı.

"Hiç de bile ben uykucu şirin değilim. Ben güçlü şirinim."

"Tamam yle olsun. Hangi şirin olursan ol neticede ben hepsini beğeneceğim."

"Sen de şirin baba olursun."

Kendini o şekilde düşünmek gülümsemesine neden olmuştu.

Sonunda oğlunun hazırlanmasına yardım edip, içeri geçmişlerdi.

"Acıktın mı?"

"Annem nerede?"

"Sanırım daha uyanmamış."

“O zaman ben onu kaldırırim.” deyip koşmaya başlamıştı.

“Dur sana odasını göstereyim.” Oğluna koşarak yetişmişti. Asel’in dediği gibi çok enerjik olduğu belliydi.

“Anneeee!”

Oğlunun sesiyle hemen gözlerini açmıştı.

“Hadi biz çok acıktık. Kahvaltı yapacağız.”

“Kalkıyorum kuzum.” deyip yatağa atlayan oğlunun yanaklarına öpücükler kondurmuştı. “Ben hazırlanıp, hemen geliyorum.”

“abuk ol ama...” deyip odadan çıkmış ve babasının yanına gitmişti.

“Anne ekmeğime reel sürer misin?”

“Tereyağı da ister misin?” Oğlunun buna hayır diyemeyeceğini bildiği halde sormuştu.

“Her zaman ki gibi olsun, tamam mı?”

“Emredersiniz Aral Bey. O süt bitecek...”

“Ama anne...”

“Süt imezsen boyun büyümez. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Baba sen çok mu süt içtin?” Karşılıklı konuşmaya ne zaman dahil olduğunu anlamamıştı.

“Ben... Süt, peynir, yoğurt... Yani tüm kalsiyumlu şeylerden bolca tükettim. şimdi de çok faydasını görüyorum.”

“Bende çok süt iersem, senin kadar olur muyum?”

“Tabi ki olursun.”

“Sütümü o zaman hiç bırakmayacağım.” deyip bardağını başına dikmişti.

Sanki bir aile gibi yapılan kahvaltının güzelliğı tarifsizdi. Ama bunun anlık bir şey olduğunu bilmek, hiçbir şeyden tat aldırılmıyordu genç kadına.

“Sen bugün antrenmana gitmeyecek misin?”

“Hocadan iki gün izin aldım. Oğlumla vakit geçirmek istiyorum.”

Sonrasında gün, Akay ve Aral’ın birlikte bir sürü oyunu denemeleri ve dışarıdaki küçük halı sahada futbol oynamalarıyla geçmişti.

“Baba telefonun çalıyor.”

“Hemen geliyorum. Bekle beni...”

Ekranda yazan ismi görmek sinirden kasılmasına neden olmuştu. “Efendim Huan?”

“ ... ”

“Buraya mı geliyorsun?”

69. Bölüm

“...”

“Müsait değilim. Başka zaman gelsen iyi olur.” derken sesi de sert çıkmıştı.

“...”

“İyi gel.” deyip sinirle kapatmıştı telefonu. Aynı anda dışarı çıkan Asel’i gördüğünde içindeki öfkeyi yönlendirebileceği kişiyi de bulmuştu.

“Hiç vakit kaybetmemişsin...”

“Neden bahsediyorsun. Hiçbir şey anlamadım.”

“Sevgilini buraya çağırmak zorunda mıydın?”

“Sevgilim mi?”

“İnkâr etme Asel!”

“Ben ne dediğini anlamıyorum. Ne sevgilisi?”

“Saf ayağına yatma. Huan buraya geliyormuş. Ne oldu arayıp, gel beni al mı dedin?”

“Huan buraya mı geliyormuş?”

“Haberin olmadığını söyleme bana!”

“Akay, benim Huan’la bir alakam-”

“Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum. O adam buraya geldiği an, onunla gitmeni istiyorum. Oğlumu düşünüp akşama kadar kalmana izin vermiştim ama sen o kadar bile bekleyemedin.” Sözlerine yüzündeki aşağılama ayrı bir anlam katıyordu.

“Ne desem de bana inanmayacaksın. Zaten biraz sonra anlarsın.” deyip oğlunun yanına doğru yürümeye başlamıştı. Akay’ın kendini böylesine

ucuz hissettirmesi canını yakıyor, ona kendini savunamamaksa tüm hücrelerinde isyana neden oluyordu.

Karşısından bu şekilde gitmesi sinirlerini daha da artırmıştı. Ama sakın olmalıydı. Ona bu galibiyeti yaşatmaya niyeti yoktu. Demek Asel Hanım bu şekilde hareket etmeye karar vermişti. O da umursamaz tavrını takınacaktı. Keşke bu söylenmesi kadar kolay olan bir şey olsaydı.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak geçen dakikalardan sonra görmüştü Huan'ı. Nasılda gülümseyerek kendilerine yaklaşıyordu.

“Ne haber Akay?”

“İyilik.” Sen gelmeden önce daha iyiydim diye düşünüyordu.

“Huan Amca...”

Oğlunun koşup, adama sarılması kendi kendine verdiği tüm sözleri unutturmuştu.

“Sevgilini oğlumla mı tanıştırdın?” deyip Asel'in kolunu sert bir şekilde tutmuştu.

Aniden gelen tepkiyle kalakalmıştı. Şaşkınlığı atlatıp “Huan benim sevgilim falan değil.” demeyi başarmıştı.

“Bunu külahıma anlat. Hemen şimdi sevgilini de al ve evimi terk et!” deyip Asel'in kolunu hızlı bir şekilde bırakmış, oğluna yönelmişti. O an gördükleriyle ne yapacağını şaşırmış bir halde kalakalmıştı. Huan, Helen'le çok yakın görünüyordu. Neler oluyordu hiçbir şey anlamıyordu.

“Asel üzgünüm. Sana Huan'ın geleceğini haber vermeyi unuttum. Aslında gelme diye o kadar directtim ama dinlemedi.” deyip yanındaki adama sevgiyle bakmıştı.

“Tabi ki dinlemem. Nişanlım buraya gelmiş ve ben onu görmek için bekleyecekmişim. Kusura bakmayın ama bunu yapamazdım.” deyip genç kadını daha da yakınına çekmişti.

“Önemli değil Helen.” derken biraz önce yaşadığı şokun etkisindeydi.

“Siz nişanlı mısınız?” Sözler fısıltı gibi dökülmüştü.

“Evet nişanlıyız. Kulübün partisinin olduğu gün ona evlenme teklif ettim ve bu güzel bayanda bana dünyanın en şanslı adamı olma onurunu bahşetti.”

“Kulüp partisi...” Asel’e neler neler söylemişti. Şimdi hepsi kafasında dönmeye başlamıştı. Yaptığı hata için o güne dönmesine bile gerek yoktu. Dakikalar öncesinde de iğrenç bir şekilde aşağılamıştı. Gözleri genç kadına kaydığında bakışları karşılaşmıştı ama Asel anında çekmişti gözlerini.

“Aslında Asel’e çok şey borçluyum. Onun sayesinde hayatımın kadını buldum.” Sözlerini anlamlı bakışları eşlik etmişti. Aynı şekilde de karşılık görmüştü genç kadından.

Kendini zorlayarak “Tebrikler...” demeyi başarmıştı.

“Biraz emrivaki olacak ama müsaade ederseniz nişanlımı akşama kadar buradan kaçırmak istiyorum.”

“Huan şimdi olmaz.”

“Önemli değil. Gidebilirsiniz.”

Dakikalar sonra yine üçü kalmıştı bahçede. Küçük Aral çok beğendiği oyun alanında vaktini geçirirken, Asel’de oturmuş biraz önceki olayları düşünüyordu.

“Özür dilerim.”

Arkasından gelen ses irkilmesine neden olmuş ama tek laf etmeden tekrar oğlunu izlemeye dönmüştü.

“Biliyorum bir özür ettiğim lafları geri döndürmez ama yapacağım bir şey yok.”

Duyduğu hakaretlerden sonra diken üstündeydi. Dokunsalar ağlayacaktı ama güçlü olmalıydı. Dağılmaya hakkı yoktu. “Akay ben, seni terk etmiş olabilirim ama hiçbir zaman önüme geleni yatağıma alacak kadar düşmedim. Hiçbir zaman oğlumun utanacağı bir anne olmadım. Bana öyle şeyler söyledin ki... Akay sözlerin beni çok değersiz hissettirdi. Haklısın bir özür bunun karşılığı olamaz. Aynı benim Aral’ı saklamamın karşılığının özür

olamayacağı gibi. En iyisi karşılıklı bir barış imzalamak ve oğlumuzun mutluluğu için bir paydada buluşmak. Ben elimden geldiğince oğlum için her şeyi yapmaya çalışacağım.” İçinden neler neler söylemek geçse de, ancak bunlardı yol bulan. Ne ona olan sevgisi... Ne yıllardır büyüyen özlemi... Ne de gelecek günler için endişesi... Hiçbiri söze dökülmemiş, kalbini kor gibi yakmaya devam etmişti.

Asel’in sözlerinden sonra ağzını açmamıştı. Susarak kabullenmişti karşısındaki kadının isteklerini. Oğlu için bir noktada duracaklardı. Bunun ikisini nasıl etkileyeceğini bilmesede, yapması gerekendi. Hiç değilse dost olalım diyen kadını dinleyecekti. Kalbi onu asla dost olarak görmese de...

Günün nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Gün boyu Aral’a gitmesi gerektiği konusunda küçük ipuçları vermişti. Oğlu bunları kabul etmek istemiyordu ama elinden gelen bir şey yoktu.

“Banane bende seninle geleceğim.”

“Oğlum sen babanla kalmalısın. Hani seninle anlaşmıştık. Babanla yapacağınız çok şey var. Hem daha ona anlatacaklarına başlamadın bile.”

“Sonra anlatırım.”

“Aral’ım bir tanem, benim gitmem gerekiyor. Biliyorum bu seni üzüyor ama böyle olması gerekiyor.”

“Ben de seninle geleyim. Sonra tekrar geliriz buraya.”

“Baban senin için çok güzel şeyler hazırlamış. Daha hepsini keşfetmedin. Yapacak çok işin var.”

“Ben hiçbir şey istemiyorum. Ben seni istiyorum anne.”

“Ben yarın yine geleceğim kuzum.”

“Tamam ben de seninle geleyim. Yarın birlikte tekrar geliriz.”

“Ama baban çok üzülür.”

“Ama sen gidince ben üzülürüm.”

“Ama biz seninle gelmeden ne konuşmuştuk? Sen artık kocaman bir erkek oluyorsun. Benim gitmeme izin verecektin hani?”

“Ama-”

“Yarın geleceğim kuzum.” deyip göğsüne çekmişti. “Söz yarın geleceğim.”

“Tamam.” Sözler küçüğünün dudağından nasılda gönülsüz çıkmıştı. “Ama uyuyana kadar yanımda kal.”

“Kalırım.” deyip oğlunu kollarının arasına almış ve uyuması için en sevdiği masalı anlatmaya başlamıştı. Yarım saatin sonunda da küçük Aral uyuya kalmıştı. Oğlunu incitmeden kalkmıştı yataktan. Gün boyu kendini tutuyordu. Biraz daha sabretmeliydi. Evden çıktıktan sonra duygularına yol verme zamanı gelecekti. Oğlunun kapısını dikkatle kapatıp içeri geçtiğinde gördüğü kişiyle bakışları buza dönmüştü.

“İyi akşamlar...”

“...”

“Ersin bir iş için gelmişti. Senin de gideceğini duyunca, bırakırım diye bekledi.”

“Gerek yok. Ben kendim giderim.”

“Dışarıda hala pusuda gazeteciler var. Taksiyle buradan ayrılmanı tavsiye etmem.” diyerek karşısındaki kadına tehditkar bir bakış atmıştı.

“Beni düşündüğün için teşekkürler ama başımın çaresine bakarım.”

Aynı anda çalan telefon ise imdadına yetişmişti. “Efendim Helen.”

“...”

“Beni de bırakır o zaman...”

“...”

“Tamam bekliyorum.” derken üzerinden yük kalkmış gibi hissetmişti.

“Helen ve Huan yoldaymış. Beni Huan bırakacak. Benim için

endişelenmenize gerek kalmadı.” diyerek Ersin’in gözlerine bakmıştı.

“İyi öyleyse ben çıkıyorum.” deyip Asel’e ters bir bakış atmıştı.

Yine tek başlarına kalmışlardı. İkisi de birçok şey konuşmak istiyor ama söze nasıl başlayacaklarını bilemiyordu ama konuşulacaklar beklemezdi.

“Asel...”

“Akay...”

İkisi de aynı anda konuşmaya çalışmıştı. “Sen konuş...” diyerek genç kadına dönmüştü.

“O üstünü gece çok açar. Aynı senin gibi...” O an ne söylediğini fark etmişti. “Şey... Yani sana çekmiş...”

Asel’in tek sözü bile kalbini kanatlandırıyordu. Onunla ilgili şeyleri unutmaması tuhafına gitse de, çok güzeldi. Ama bu neye yarardı ki...

“Bir de gece bir kez tuvalete kaldırılması gerekir. Yani... Şey bunu Helen yapar ama ben bilmek istersin diye düşündüm. Bir de bazen korkarak uyanır. O zaman ya yanında yat, ya da onun senin yanında yatmasına izin ver. Kendini güvensiz hissettiği zaman içine kapanır. Lütfen onunla konuşurken bunu unutma. Sen fark etmesen de o küçük bir ayrıntıyı almış ve kafasında dünyaları kurmuştur. Bu yüzden hareketlerini takip etmek çok önemli...” Konuşmaya gücü tükeniyordu ama gitmeden her şeyi söylemeliydi. Küçüğünün yabancılık çekmesini istemiyordu. Derin bir nefes alış veriştikten sonra tekrar başlamıştı konuşmaya.

“Sabahları erken kalkmayı sever. Bu yüzden erken kahvaltı yapar. Süt içmeyi sevmez.” Sabahki olay aklına gelince yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. “Ama sanırım artık bunun için dert etmeme gerek yok. Bazı şeyleri kendi yapamaz ama bunu bilmeyi sevmez. Ona hissettirmeden yaparsan çok iyi olur.” Her geçen an daha da kötü oluyordu. Derin bir iç çekmiş ve son gücünü devreye sokmuştu.

“Her çocuk gibi köfte patates sever. Ama yaprak sarmasına da bayılır. Ayrıca mantı hastasıdır. Bir de çileğe alerjisi var. Lütfen buna çok dikkat et. Zaten kendisi bildiği için yemez ama vücudunda kırmızı kırmızı lekeler oluşmuşsa, bil ki yediği bir şeyin içinde çilek vardır. Bu yüzden yediği

şeylere dikkat etmen gerekir." Dışarıdan gelen araba sesi artık gitme vaktini haber veriyordu.

"Unutmadan evinde Türk uydusu var mı?"

Genç kadının sözlerini soluksuz dinliyordu. Asel'in, Aral'ı çok sevdiğini biliyordu ama şu an karşısındaki kadını anlatmak imkansızdı. Onun yaptıklarını bilse de, kendini anne oğlu ayıran kötü adam gibi hissetmişti. Sorduğu soruya "Evet" derken sesi de zor çıkmıştı.

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Zaten olmasa da sorun değil. İnternet var. Ama televizyondan izlemesi başkaymış. Hep bunu söyler. Sanırım Pepee çizgi filmini duymamışsındır."

"Pepee mi?"

"Duymamakta haklısın. Ben de bilmezdim ama çocuklar insana neler neler öğretiyor. Bu bir çizgi dizi... Aral izlemeye bayılır. Bazen onunla izlersen çok sevinir. Ama kararını bilmesini sağla. Çünkü oğlum bu konuda tam bir oyuncu." derken Aral'ı düşünüp gülümsemişti. "Ona bıraksam saatlerce başından kalkmaz. Buna izin verme. Patronun kim olduğunu bilmeli. Yoksa sana her istediğini yaptırır." Gözleri göremeyeceğini bilse de, Aral'ın olduğu tarafa kaymıştı.

"Ona iyi bak Akay..." derken artık gücü de tükenmiş ve gözünden hain birkaç damlanın kaçmasına engel olamamıştı. "O çok güçlü görünse de, çok kırılgan bir çocuk. Ve babası onun için çok önemli. Oğlumuza iyi bak Akay." deyip başka söz söylemeden ve dinlemeden kendini dışarı atmıştı. Yoksa birkaç damla değil, bir seldi ortaya saçılacak olan.

Gözlerinden birbiri ardı yaşlar boşalırken kapıda Helen'le çarpışmıştı. Kafasını kaldırıp genç kadını görünce "Oğluma iyi bakın Helen." deyip koşar adım kendini arabaya atmıştı.

Bavulu bagaja yerleştirip, arabaya geçmişti genç adam. "Asel bir şey mi oldu?"

"Buradan hemen gidelim Huan. Beni buraya en yakın otele götürür müsün?"

Ev arkada kalırken, şimdiden özlemle kavrulmaya başlamıştı. 'Seni çok

seviyorum kuzum. Bana çok kızacaksın ama hepimiz için doğru olan buydu. Affet anneni bitanem...' Kafasını cama dayayıp, sessizce ağlamasına devam etmişti.

Helen'den olayları öğrendiği için çok fazla zorlamamıştı Asel'i. Şu an çok kırılgan bir durumda olduğunu bildiğinden sessizliğine saygı duymuştu.

"Geldik Asel."

"Teşekkürler Huan."

"Seni odana yerleştirmeden gitmesem daha iyi."

"Sorun değil ben hallederim."

Gerekli ayarlamalardan sonra kendini odasına atabilmişti. Odanın kasvetli duvarlarıyla baş başa kaldığında da artık kendini tutmadan rahatça ağlamaya başlamıştı. O kadar çok ağlıyordu ki, sanki günlerin değil yılların bir boşalmasını yaşıyordu. Çok güçlü olduğunu düşünse de son olaylar çok ağır gelmişti. Oğlundan ayrılmaksa hepsinden ayrı acı olmuştu. Çöktüğü tekli koltukta küçücük kalmıştı. Ara ara hıçkırıklarla bölünse de hala süzülüyordu gözlerinden yaşlar. Bu kadar gözyaşı olur mu diye düşünmeden edemiyordu. Bitmiyordu... Ne kadar ağlarsa ağlasın ne hüznü, ne de gelecek endişesi bitmiyordu. Her gün bu bilinmezliği yaşamak zorunda kalmakta şimdiden korkuların en büyüğü olmuştu. Ersin onların etrafındayken hayat çok zor olacaktı. Güçlü olacağına dair sözler verse de, üst üste gelen olaylar bu sözlerini nasılda anında etkisizleştiriyordu. Kafasında bir sürü sorunla karşıya bakıp dalıp gitmişti.

Hala Asel'in çıktığı kapıya bakıyordu. Gitmeden önce söyledikleri ve o hissiyatı... Kendini kötü hissetmesine neden olmuştu. Suçlu olan Asel'ken neden kendini kötü hissediyordu. Sanki onu oğlundan ayırmış gibi hissetmişti. Tamam da asıl oğlundan yıllarca ayrı olan kendisiydi. O zaman nasıl oluyor da tek hareketiyle her şeyi tersine çeviriyordu. Daha düne kadar oğlunun varlığından bile haberi yoktu. Gazetede haber olmasa belki de hiç öğrenemeyecekti. Kalbi böylesi bir olayı nasıl unutup, onu

affediyordu.

"O üstünü gece çok açar. Aynı senin gibi..."

Bu sözleri söylerken sesinde özlem olduğuna emindi. Oğluna özlemi her bir hecede hissetse de, sanki başka bir şeye daha vardı bu özlem. Kalbi 'sana' diye çığlık atıyordu ama bu imkansızdı. Ona sahipken bırakmamış mıydı? O zaman özlem kendine olamazdı ki...

"Sen fark etmesen de o küçücük bir ayrıntıyı almış ve kafasında dünyaları kurmuştur. Bu yüzden hareketlerini takip etmek çok önemli..."

Oğlunu tarif ederken kendini de tarif etmişti. Asel'i tanıdığı günden beri en belirgin özelliği olarak görürdü bu huyu. Demek küçük oğlu da annesine çekmişti. Bu huylara sahip Asel'le başarısız olmuştu, oğluyla bunun olmaması için her şeye dikkat edecekti.

Hele son sözler... "Oğlumuza iyi bak Akay." derken gözlerinden akan yaşlar kalbine asit olmuştu. Halbuki o istese gururu bırakıp, yine onunla olurdu. Bunun bir erkek için zor olduğunu biliyordu ama kalbi bunun tersini asla düşünmemişti. Ona acı çektirirken bile, kendi de çekmişti aynı acıyı. Geçmiş unutulmaz dese yine unuttur ve geleceği hepsi için güzel yapardı. Ama Asel bunu istemiyordu. Tamam da o zaman neden gözlerine öyle bakıyordu. Derdi neydi yine bu kadının...

"Yapma Asel... Bir kez daha beni sına. Sana karşı güçlü değilim. Bir kez daha savurma..." derken ellerini de zonklayan başının iki yanına sabitlemişti. Oturduğu yerden kalkarken tek olmak istediği yere yönelmişti ayakları. Oğlunun odasının kapısını açıp melekler gibi uyuyan çocuğun yanına uzanmıştı. Kokusunu içine çekerken, ilerleyen günler için güçlü durmayı diliyordu.

'Yeni gün yeni umut' derlerdi. Öyleyse neden duyguları bunu tasdiklemiyordu? Cevabı aslında çok basitti. Elini sızlayan kalbinin üzerine koyup "Sende biliyorsun bunun olamayacağını. Dayanabilir misin onlara bir şey olsa?" Sanki yanıt bekler gibi duraksamıştı. "Ben de öyle

düşünmüştüm. O zaman boşuna umutlanma. Sevdiklerimiz için en iyisi bu. Bize düşen severek ayrı durmak..."

Geceden beri üzerinde oturduğu koltuktan kalkmak çok zor olmuştu. Sanki tüm kemikleri birbirine geçmiş gibi isyan halindeydi. Ayağa kalkıp vücudunu esnetmek için birkaç hareket yapmış bu da canını çok yakmıştı. "Ahh..." Yavaş yavaş yürümeye başlamış ve kendini ılık suyun altına bırakmıştı. Akan su iyi gelmiş ve rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Artık hazırdı. Ama oğluna gitmek için biraz daha beklemesi gerekiyordu. Akay akşama doğru demişti. Artık onun kuralları geçerliydi.

"Baba... Babaaa... Babaaaa..."

Gözlerini araladığında görmüştü oğlunu. Şaşkın şaşkın bakmaya başlamıştı.

"Ben kalkamıyorum." diyerek gözleriyle bir şeyler işaret etmişti.

Gözleri işaret edilen tarafa döndüğündü oğlunun ne demek istediğini anlamıştı. Resmen küçük çocuğu ahtapot gibi sarmıştı. Hemen kollarını çekmiş ve özgürlüğüne kavuşturmuştu. "Özür dilerim..."

"Hadi kalkalım."

Gözü saate gittiğinde şaşırmıştı. "Ama daha erken biraz daha uyumak istemez misin?"

"Hayır..."

O an aklına Asel'in sözleri gelmişti.

"Sabahları erken kalkmayı sever. Bu yüzden erken kahvaltı yapar."

Asel'in bahsettiği erken bu saat olamazdı. Tamam kendi de erkenciydi ama oğlu onu bile geçmişti. Saat daha altıydı.

"Tamam kalkalım."

"Annem bugün gelmeyecek mi?"

Küçüğünün sesindeki özlem hissedilmeyecek gibi değildi. "Gelecek oğlum. Ama akşama doğru."

"Erken gelse..."

Buna ne diyecekti? 'Annene o saatte gelmesini ben söyledim mi?' bunu diyemeyeceği için "Annenin birkaç işi var. Onları ayarlayıp, hemen gelecek."

"Ama ben annemi özledim."

"Ben de seni özledim. Sence birlikte olmamız iyi değil mi?"

"İyi ama..."

"Bence annende ikimizin eğlenmesini isterdi. Hatta seninle spor yapalım. Ne dersin?"

"Spor mu?" derken gözleri kocaman açılmıştı.

"Yani koşalım. Isındıktan sonra da spor odasına geçeriz."

"Ben seni geçerim." deyip yataktan atlamıştı.

"Göreceğiz bakalım." diyerek dolabın önüne gitmiş ve oğlunun giymesi için eşofmanlarını ayarlamıştı.

"Ben kendim giyerim."

"Tamam. O zaman bende gidip üzerimi değiştireyim. Aşağıda görüşürüz..."

Bir saatin sonunda ikisi de yorulmuş ama mutlu bir haldeydiler. Küçük Aral'ın spor aletlerini denemeye çalışırkenki halleri, ikisi içinde eğlenceli anlara neden olmuştu.

"Tamam artık duş alalım ve kahvaltı yapalım."

"Ben çok acıktım."

İçeri girdiklerinde Helen'le karşılaşmışlardı. "Çok terlemişsin..."

"Babamla spor yaptık." derken eğlendiği her halinden belliydi.

"Helen banyo yapmasına yardım eder misin?" Aslında bunu kendi yaptırmak istiyordu ama biraz daha beklemenin iyi olacağını düşünüp vazgeçmişti. Tüm alışkanlıklarını anında değiştirmesini beklemek haksızlıktı.

"Tamam Akay Bey..."

Kendiside odasına çıkıp, duşun altına girmişti. Sabahın erken saatinde bu kadar eğleneceğini söyleselerdi buna gülerdi ama demek ki, bunu test etmesi için küçük bir adamla tanışması gerekmişti.

Helen küçük çocuğun mutluluğunu görüyordu ve onun için seviniyordu ama gözünün önünden Asel'in akşamki hali de gitmiyordu. Nasıl üzgündü genç kadın. Onun oğluna olan sevgisinin en büyük tanığıydı. Üstelik eve girdiğinde Akay'ı da çok kötü bulmuştu. Bu ikisinin hala birbirini sevdikleri o kadar açıktı ki... Neydi onları böylesi acılarla ayrı koyan? Bunu bir türlü anlamıyordu. İşlerine da karışamayacağı için, yapacağı tek işe odaklanmış ve Asel için oğluna göz kulak olmaya dönmüştü.

"İlan lütfen iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Merak etme haberlerimin hepsi iyi. Öncelikle beklediğin haberi vereyim. Akay'ın evine çok uzak olmayan bir semtte güzel bir daire varmış. Bugün gidip görüşebilirsiniz."

"Gerçekten mi? Bana çok güzel bir haber verdin."

"Buradaki eşyalar konusunda endişelenme. İstedğin her şeyin sana gönderilmesini sağlayacağım."

"Size nasıl teşekkür edeceğim ben... Başka haberlerimde var demiştin."

"İş yeri için çok güzel bir mekan bulunmuş. Yarın da oraya gidersen çok sevinirim."

"Ama ben-"

"Bunu seni zorlamak için söylemiyorum Asel. Bir işle meşgul olman sana iyi gelecek. Seni iyi tanıyorum. Öyle durursan, düşünmekten kendini yersin."

"Haklısın ama şu an tüm dikkatim oğlumda."

"Asel orada bir hayat kurmaya başlıyorsun. Bunun içinde bir şeylerin ucundan tutman seni ayakta tutar."

"Aslında haklısın." derken sabah erkenden kalktığı ve bu saate kadar uğraşacak bir şey olmadığı için türlü düşüncelerle boğuştuğu aklına gelmişti. "Tamam bakarım."

"Merak etme. Her şeyi sana yıkmayacağım." derken keyifle gülümsemişti.

Sonrasında bebekler ve Rebecca hakkında süren sohbetin ardından telefonu kapatmıştı. Saate baktığında Ian'ın söz ettiği eve bakmak için uygun olduğunu görmüştü. O işi hallettikten sonra hemen oğlunun yanına gidebilirdi. Bu düşüncelerle çantasını alıp, otelden çıkmıştı. Aynı anda da önünde duran araba irkilmesine neden olmuştu. İçinde gördüğü kişi ise şaşkınlığı büyük bir öfkeye dönüştürmüştü.

"Benden kaçacağını sanıyorsan yanılıyorsun."

70. Bölüm

Onu görmemezlikten gelip, yürümeye başlamıştı ama aynı anda daha sert bir ses duymuştu. "Bin şu arabaya."

"Benden daha ne istiyorsun?"

"Konuşmamız lazım. Bin diyorum."

Korksa da yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. O bakışlar bunun tersine izin vermezdi. Şu an çıkacak bir olay kimsenin iyiliğine olmazdı.

"İşte böyle... Akıllı ol..." diyerek hareket ettirmişti arabayı.

Sessiz dakikalardan sonra durmuştu araba. Genç kadın tedirginlikle oturduğu koltukta direkt ileriye bakıyor, yanındaki adamı görmek bile istemiyordu.

"Tamam burası güvenli. Neyse ki basın hala senin Akay'ın evinde olduğunu sanıyor."

"Benden ne istiyorsun Ersin?"

"Dün benden kaçtığını mı sanmıştın? Ne kadar çaresiz bir düşünce..." derken sinsi bir gülümseme yerleşmişti dudaklarına.

"Kaçamadığımı görüyorum. Zaten yıllardır senin oyunun yüzünden yaşadıklarımın düşünülürse, kaçtığımı düşündüğümü söyleyemem."

"Seni hafife almışım. Bunun bedeli ağır oldu. Ama merak etme her şey için hazır bir planım vardır."

"İstediğin gibi Akay'la ayırız. Derdin ne senin? Yetmedi mi yaptıkların?" derken günlerin sıkıntısıyla çıkmıştı sesi.

"Yetmedi..." derken yüzünde korkutucu bir hal vardı.

"Akay sana bu kadar iyi davranırken, onun arkasından nasıl böyle işler çevirirsin?"

"Akay... Akay... Akay... Sen başka bir şey bilmez misin? Akay sana ne ifade ediyor bilmem ama bana ifade ettiği tek duygu nefret."

"Nefret değil kıskançlık. Sen onu kıskanmaktan kendi hayatını bile yaşayamaz hale gelmişsin. Artık bırak o da kendi hayatını yaşasın. Sen de kendininkini... Bu düşmanlığı ne kadar daha sürdürmeye niyetlisin, söyler misin?"

"Merak etme ben hayatımı gayet iyi yaşıyorum. Üstüne Akay'ın gözlerindeki çaresizlik, hüznün ve özlemin bana nasıl bir haz verdiğini anlatamam. Sana öyle bir bakıyor ki..." deyip genç kadını baştan ayağa süzmüştü.

Sanki kendini koruması gerekiyormuş gibi kollarını kendine dolamıştı. Tüm tüyleri ayaktaydı.

"Korktun mu? Aferin sana... İşte böyle kork benden."

"Senden korkmuyorum." diye biranda patlamıştı. "Aslında her şeyi Akay'a anlatacağımdan korkması gereken sensin. Yaptıklarını bilse Akay ne düşünürdü? Hayatın nasıl tepe taklak olurdu. Sen bunları hiç düşündün mü?"

"Komiksin... Yürü git her şeyi anlat. Sana inanacağını mı sanıyorsun. Oğlunu bile yıllarca saklamış bir kadının, sözlerine inanır mı sanıyorsun?"

"Akay bana inanır. Bunu sende biliyorsun. Bugün burada olmamızın nedeni bu değil mi?" Karşısındaki adamın değişen yüz ifadesinden doğru sözleri ettiğini anlamıştı.

Hemen kendini toplamış ve konuşmaya başlamıştı. "Tamam git her şeyi anlat. Ama şunu unutma! Ben eskisinden daha güçlüyüm ve senin aklının alamayacağı kadar değişik ve çok insan tanıyorum. Sadece bir işaretimle hayatını mahvedebilirim. Mesela küçük oğlunun başına küçücük bir kaza gelse... Sence bunun sorumlusu ben mi olurum?"

"Oğluma dokunursan seni öldürürüm."

"Ölümden korktuğumu sana kim söyledi? Hadi gücün yetiyorsa yap." deyip iki kolunu açmıştı. "Bu o kadar kolay değil küçükhanım. Ben her şeyi göze alarak adımlarımı atıyorum. Ama sen oğlunu kaybetmeyi göze alabilecek misin? Oğlun öldükten sonra beni öldürsen bu senin acını azaltacak mı? Bence izleyeceğin yolu doğru seç. Sonunda zararlı çıkan sen olursun."

Doğru söylüyordu. Aral'a bir şey olursa hayat o an dururdu. Duydukları boğazında kocaman bir yumruya dönüşmüş, bir türlü aşağı inmiyordu. Derin derin nefes alma isteği hissediyor ama bulunduğu ortamdaki boğucu hava yüzünden bunu bile yapamıyordu. Tüm gücünü emen bir vampir gibiydi Ersin. Şu an da tek istediği hemen ondan çok uzağa gitmekti.

"Yüzünün halinden beni anladığını görüyorum. Seninle durmadan bu konuyu konuşmaya niyetim yok. Senin yüzünden o küçük çocuğa katlanmak zorundayım. Ama Akay'ın mutlu bir aile hayaline katlanmayacağım."

"Kötülük içine işlemiş. Hiç düzelmeyi ve aile kurmayı düşünmedin mi?"

"Aile... Düşündüm ama her düşündüğüm kadın gidip kendini Akay'ın kollarına atmak istedi. Bunun nasıl hissettirdiğini bilemezsin. Ama artık güçlüyüm ve kimse beni ezemez. Bunu yapanın gözünün yaşına bakmam."

Tamamen hastalıklı birinin konuşmasıydı. Ersin'in kesinlikle düzelmeyeceğini o an anlamıştı. Yapması gereken isteklerine uymaktı. Çünkü o gözlerde gördüğü şiddet, sevdiği herkese zarar verecek kadar kuvvetliydi. Sessiz kalıp ona boyun eğmek zoruna gitse de, yapacağı başka bir şey yoktu. Ersin'in ki kuru bir tehditten fazlasıydı. Tek yapacağı olabileceğini düşündüğü her tehlikeye karşı gözünü açık tutmaktı.

"Şimdi inebilirsin. Sakın dediklerimi unutma! Bir daha kimsenin gözünün yaşına bakmam."

Arabadan indiği an ancak nefes alabilmişti. Tüm vücudu histeri krizindeymiş gibi titriyordu. Çevresinde oturabileceği bir yer arayan gözleri köşedeki bankı görmüş ve külçe gibi yığılmıştı.

"Annem neden hala gelmedi?"

"Yoldadır."

"Ama biraz önce de öyle demiştin."

"Ama sen de o soruyu beş dakika önce sormuştun." deyip oğlunu kendine çekmişti. "Televizyon izlemek ister misin?"

"Tamam ama benim istediğim kanalı izleyeceğiz."

"Emredersiniz Aral Bey..." deyip kumandayı küçüğüne vermişti.

Dakikalar sonra da bulmuştu istediğini. "Aaaa bak Pepe başlamış."

Asel'in sözünü ettiği çizgi kahraman demek buydu. Tamam da bu hiç eğlenceli bir şey değildi. Yanında gülerek izleyen oğluysa bunun tersini düşünüyor gibiydi.

"Haha...haha... Bak baba düştü."

Ekrandaki görüntü hiçte komik gelmiyordu ama oğlu tam tersi gülüyordu. "Evet düştü. Onların hepsi zürafa mı?"

"Hayır hepsinin ismi var. O 'zuku' bir kere. Öbürleri de kardeşleri."

"Zuku..." Bunun neresi öğreticiydi. "Onlar resmen zürafaydı. Ama oğlu onların 'zuku' olduklarını iddia ediyordu.

Bitiş müziğiyle birlikte rahat bir nefes almıştı. Çünkü oğluna söylediklerinin hep tersi çıkmıştı. Maymuna 'maymuş', kaleme 'kalış', ineğe de 'mökük' demeyi öğrenmişti. Bir dahaki Pepe denemesi kesin daha başarılı olacaktı. En iyisi bir de Pepe sözlüğü bulmaktı. Çünkü bu dünyada her şeyin adı başkaydı. Sonunda çalan kapı beklenen misafiri haber veriyordu.

"Annem geldi..."

"Dur koşma!"

Oğlu rüzgar gibi ulaşmış ve direkt kendini annesinin boynuna atmıştı.
"Seni çok özledim." deyip birbiri ardı öpücükleri yanaklarına
konduruyordu.

"Bende seni bir tanem." derken aynı şekilde karşılık veriyordu oğluna.
Saatler önce yaşadığı olaylardan sonra şu an tek ihtiyacı onun sıcaklığı ve
iyi olduğunu bilmektir. Bu duygular daha da kuvvetli sarılmasına neden
oluyordu.

"Hoş geldin..."

Oğlu hala kucağında içeri geçerken, başını hafifçe sallayarak yanıt
vermişti. Sonrasında küçüğü gün içinde yaptıkları her şeyi anlatmış ve
neşeli halini herkese bulaştırmıştı.

"Bir ara bana şu Pepe'deki karakterleri öğretsen iyi olacak. Hepsi kafamı
çorbaya çevirdi."

"Merak etme izledikçe açılırsın. Sonra bir bakmışsın sende aynı onlar gibi
konuşuyorsun."

"Şu an için tek bildiğim çizgi filmlerin ayrı bir dili olduğu. Şimdikiler hiç
bizim zamanımızdakilere benzemiyor."

"Yaşlanıyoruz..."

Yaşlanmak mı? Şuan karşısındaki kadın değme mankenlere taş çıkaracak
kadar güzeldi. Onun yaşlı hali bile çok güzel olurdu. Keşke hayallerindeki
gibi yaşlı ihtiyarlar olduklarında da birlikte olabilecekleri hayali gerçek
olmuş olsaydı. Onlar yaşlı ihtiyarlar olmayı bırak, sadece bir hafta evli
kalabilmişlerdi.

Sonunda yine gelmişti gidiş vakti. Yine zor olmuştu Aral'ı ikna etmek ama
sonunda pes etmişti küçük çocuk.

"Şoför seni bıraksın."

"Ben kendim giderim."

"Bence şoförle gitsen daha iyi. Hala birkaç inatçı muhabir buralarda
dolanıyor."

"Onlardan daha fazla kaçamam ki..." deyip bir taksi istemişti.

Oğlunu ve sevdiği adamı ardında bırakıp, tekrar soğuk ve karanlık otel odasına dönmüştü.

Tamı tamına bir hafta geçmişti oğlunu, babasının yanında bırakalı. Ara ara görüyordu ama bunların hiçbirisi yeterli değildi. Küçüğü her ayrılma vakti öyle diller döküyordu ki, onu bırakıp gitmek daha da zorlaşıyordu. Tamam da bu, onun isteği değildi. Buna mecburdu. Ama hiçbirini oğluna anlatamazdı.

Akay'la aralarında çok fazla diyalog geçmemeye başlamıştı. Sanki özellikle ondan uzak kalmaya çalışıyor gibiydi. Aral'ı görmeye gittiği zamanlarda genellikle evde olmuyordu. Bazen bunu bilinçli yaptığını düşünse de, bunun da kendi kurduğu bir varsayım olduğunu biliyordu. Akay ondan neden kaçacaktı ki... Belki de dediği gibi sınırları korumaya çalışıyor, onu unutuyor ve yok sayıyordu.

Birde gazetecilerin tacizi vardı. Sanki işi gücü bırakmışlar gibi devamlı peşindeydiler. Hakkında çıkan bazı haberleri okurken ağlamaktan helak olmuştu. Resmen toplumun gözünde vicdansız, kalpsiz bir kadındı. Ünlü futbolcuya oğlunu göstermeyen bencilin tekiydi. Yazının içinde bazı ifadeler hala gözlerinin dolmasına neden oluyordu ama bunun olacağını bildiği için kendini güçlü tutmaya çalışıyordu. Onların gözünde bencilse, bunun hakkını vermeli ve gazetecileri görmezden gelmeliydi. Son günlerde de bunu yapmaya çalışıyordu. Tabi düşündüğü gibi kolay bir şey değildi. Ara ara atlatmayı da başarmıştı. Böyle böyle azalacaklardı. Zaten ilk baştaki sayıdan daha az muhabir göze çarpıyordu. Zamanla tamamen bitecek, haber değeri kalmayacaktı. Bunun çabuk olmasını dilemekten başka elinden bir şey gelmiyordu.

Geçen sürede tek iyi şey Ian'ın dediği emlakçının gösterdiği evi kiralayıp, gerekli düzenlemeleri yapmaya başlaması olmuştu. Oğlunun özlemi her gün daha da artarken, işlerle uğraşarak ayakta kalıyordu. Güçlü olmalıydı. Bu da evde oturup, kendine acımakla olmuyordu. Zaten gazetelerde

çıktığından beri insanların kendine bakışlarındaki tuhaflığı da hissediyordu. Genellikle tanınmamak için dışarı çıkarken birkaç küçük hile yapıyordu. Kendini tanıyanların aşağılayan bakışlarını görmemek için en iyi yoldu bu.

Ailesi ve İlknur da sık sık arayıp destek oluyordu. Yine de kendisini öylesine yalnız hissediyordu ki...

“Bugün dedenler gelecekler.”

“Yılmaz dedem mi gelecek?”

“Asım deden, Aynur babaannen ve Pırıl halan gelecek.”

“Onlar kim?”

“Benim ailem. Yani senin de ailen. Nasıl annenin babası ve annesi varsa benimde var oğlum. Onlar seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Beni seviyorlar mı?” derken merakla bakıyordu.

“Tabi ki de seviyorlar. Sen de onları görünce çok seveceksin.”

“Ama ben Yılmaz dedemi ve Sema anneannemi de çok özledim.”

“Zamanı gelince onları da görürsün. Belki benim maçlarım tatil olduğunda seninle Türkiye’ye gideriz.”

“Gerçekten gider miyiz?”

“Söz veriyorum.”

“Bak erkekler sözlerini tutarlar.”

Sonrasında birbiri ardı sorular başlamıştı. “Onlar beni tanıyor mu? Neden önceden gelmediler? Benim halam mı var? Ela’nın halası gibi mi?”

Oğlunun kafasındaki tüm soruları cevaplamış ve heyecanlı bekleyiş başlamıştı. Sonunda dışarıdan gelen araba sesi de beklenenleri haber veriyordu.

“Geldiler!..”

Oğlu kapıya hızla koşmuş ama biranda kenara çekilip durmuştu.

“Bir şey mi oldu?”

“Şey...”

Küçüğünün gözlerindeki endişeyi almıştı. “Hadi gel birlikte karşılayalım.” diyerek kapıyı açmıştı. Aynı anda da eve doğru gelenlerle karşılaşmışlardı.

“Hoş geldiniz...”

“Hem bizi günlerdir beklet. Hem de sadece kuru bir hoş geldin...” diyerek takılmıştı Aynur Hanım. “Ah oğlum o günleri nasıl zor geçirdim haberin var mı?”

“Bize de çok zor geçirttiğini söylemeliyim. Abi resmen yirmi dört saat aralıksız diyebilirim.”

Aslında herkesin istediği direkt küçük çocuğu kucaklamak olsa da, onu ürkütmemek için bu isteklerini biraz daha geriye itmişlerdi. Önce tanışma zamanıydı. Aral nasıl bir seyir izlemek isterse, onlarda ona uyacaktı.

Küçük Aral, babasının yanına iyice yaklaşmış yeni gelenleri izliyor, ara ara da babasına bakıp, güven tazeliyordu.

Sonunda dedesi dizlerinin üzerine gelip, küçük çocukla aynı mesafede durmaya başlamıştı. “Merhaba... Ben senin dedenim. Sende benim dünyalar güzeli torunumsun. Sana sarılmama izin verir misin?”

Küçük çocuk bir kez daha babasıyla göz göze gelmiş ve tekrar dedesine yönelttiği bakışlarıyla beklenen onayı vermişti. Yaşlı adam torununu öyle içten ve sevgiyle kucaklamıştı ki, bu kucaklayış küçük çocuğun içindeki tüm korkuyu, endişeyi almış götürmüştü. Küçük kolları da dedesini sarmış ve kendini ana bırakmıştı. Sonrasında aynı şeyler anneannesini ve halasıyla da gerçekleşmiş ve tanışma faslı sorunsuz ve gayet güzel bir şekilde

ilerlemişti. Herkes günlerdir merak ettikleri ufaklıkla öyle ilgilenmişti ki, vaktin nasıl geçtiğini bile anlamamışlardı.

“Ben çok şanslıyım. İki tane dedem oldu.”

“Gerçekten çok şanslısın.”

“Dayım vardı, şimdi halamda oldu.” deyip Pırıl’a biraz daha sokulmuştu.

“Halan yesin seni.”

"Beni hiç hesaba katmıyorsun bakıyorum küçük efe."

"Özür dilerim Lara Teyze."

"Özrün kabul edildi." deyip göz kırpmıştı küçük çocuğa.

“Hala benim uykum geldi. Beni, sen yatırır mısın?”

“Bakıyorum hemen unutuldum.”

Küçük çocuk hemen babasının kucağına koşup, yanaklarına öpücükler kondurmuştu. “Senle hep yatıyoruz. Bugün halam olsun yanımda.”

“Tamam affedildin.”

Onların yakınlığı diğer aile fertleri için öyle anlamlı ve güzel bir seyirlikti ki, gözlerini bile kırpamıyorlardı.

Oğlunu yatmaya gönderdikten sonra anne ve babasına dönmüştü. “Çok akıllı ve sevecen bir çocuk. Onun benim olduğuna inanmakta zorluk çekiyorum. Hala geceleri kontrol ediyorum. Gerçek olduğunu anladığım her an şükrediyorum. Anne ona hislerimi anlatamıyorum bile.” Büyük bir coşkuyla konuşmuştu.

“Sanki biz farklı mıyız? Senden haber aldığımızdan beri onu merak etmekten öldük. Anlattığından daha sevimli. Sanki küçük bir dev adam.” diyerek oğlunun yanına oturmuştu Aynur Hanım.

"Aynur Teyze bana bile göstermedi. Ancak sizinle görebildim. Bir ara çocuğu eve kapatıp, sadece kendi görecekti diye çok korktum." deyip

yalancı bir alınganlıkla bakmıştı.

"Her şeyi onun iyiliği için yaptığımı biliyorsunuz."

"Zaten bildiğimiz için sana ceza kesmiyoruz. Yoksa elimizden çekeceğin vardı."

"Asel onu gerçekten iyi yetiştirmiş." diyerek karşısındakilere bakmıştı Asım Bey.

"Baban haklı. Ona ne kadar kızgın olsam da bunu inkar edemem. Onunla görüşüyor musunuz?"

Aslında onu görmeyi çok istese de, son günlerde kendine yasak koymuştu. Her gördüğünde boş olduğunu bilse de, kalbi yeniden umutlanıyordu. Artık buna izin veremezdi. Hele Asel'in evden ayrılırken ki halleri ve oğluyla vedalaşması... Görmek istediği bir şey değildi. Kendini sanki onları ayıran kendiymiş gibi hissediyor. O anlarda 'gitme' dememek için kendini zor tutuyordu. En iyisinin onun geldiği saatlerde evde olmamak olduğunu bildiğindendi son günlerdeki hali.

"Aslında çok görüşmüyoruz. Ben genellikle geldiğinde evde olmuyorum. Geldiğimde de gitmiş oluyor."

"Onu hala affedemiyorum. Nasıl oğlunu senden gizler? Bunu aklım almıyor Akay. Bu konuda ne diyor?"

"Bende hala ona çok kızgınım ama oğlum için bazı şeyleri sineye çekmeliyim. Zaten Asel, Aral'ı niye gizlediğini de söylemiyor. Büyük ihtimalle beni hayatından çıkarmışken, tekrar girerim diye Aral'ı gizledi. Başka mantıklı bir açıklama gelmiyor aklıma." diyerek iç çekmişti.

"Velayet işlemleri nasıl gidiyor?" Oğluyla ilgilendiği için bu görevi kardeşine devretmişti.

"Pırıl, Bulut'la görüştü. Senin söylediklerini ilettili."

"Çabuk ve gizli bir şey olmasını istiyorum. Aral'ın yıpranması en son istediğim şey."

"Ben geldim. İnsanın yeğenini uyutması çok güzelmiş. Abi bu çocuk bir

harika.”

“Babasına çekmiş olmasın.” deyip kardeşine üstten bir bakış göndermişti.

“Kendini beğenmiş ne olacak... Ama laf arasında gerçekten de sana çok benziyor.” diyerek fikrini belirtmişti Lara.

“Onun oğlum olduğunu bilmeden tanışmıştık.”

“Nasıl yani?” Hepsi büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

“Fransa’ya çekim için gittiğimde Ela’nın doğum günü vardı. Ela’yla aynı anaokulundaymış Aral. Orada gördüğümde öyle çok etkilendim ki... Hatta ertesi gün onunla buluşup, formasını imzaladım. Düşünsenize bilmeden oğlumla vakit geçirmişim.” derken gözleri hüzünlenmişti.

“Merak etme artık hep yanında olacak.”

“Bunu biliyorum ama geçen dört yılda yanında olamamanın sıkıntısını çekiyorum. İlk adımları, ilk dişi, ilk sözleri... Ben hepsinden mahrum kaldım. Onu tanıdıkça yanında olamadığım her gün için daha da çok üzülüyorum.”

“Hepsi geçmişte kaldı. Belki ilk yaptıklarında yanında olamadın ama artık her anında yanında olacaksın. İlkokula başladığında, ilk kız arkadaşı olduğunda, ilk arabasını aldığı anda, daha da ileri gidersek evlenmesinde, baba olmasında. Kismet olursa hepsinde yanında olacaksın. Bu yüzden eskiyi düşünüp, kendine eziyet etme. Şu an ki şansını iyi kullan ve geleceği daha güzel yapmak için elinden geleni yap.”

“Haklısın baba, çok teşekkürler.” deyip minnetle bakmıştı.

“Sizde yorgunsunuz. En iyisi herkes dinlensin.”

“Bende gitsem iyi olacak. Yarın çok erken kalkmam lazım. Sohbeta daldım geciktim bile.”

Lara’yı da geçirdikten sonra tekrar ailesinin yanına gelmişti.

“Günün yorgunluğundan ziyade günlerin yorgunluğu var. Dediğin gibi dinlenmek en iyisi.”

Herkes odasına çekildiğinde aklında babasının sözleri vardı. Oğluyla bir geçmişİ yoktu ama birlikte olacakları bir gelecekleri vardı. Bunun kıymetini bilmeli ve ona göre davranmalıydı.

71. Bölüm

Gece gözünü bile kırpmamıştı. Bugün iki günün ardından oğlunu görecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu. Ama Akay'ın ailesinin geldiğinden de haberi vardı. Kendine tavırlı olacaklarını biliyordu. Zaten Pırıl'la önceki karşılaşmaları da hala aklındaydı. Aslında onlar bilmese de hepsini özlemişti. Fakat karşılarına oğullarını terk eden ve torunlarını gizleyen kadın olarak çıkmak zorundaydı. Bu da tüm işin rengini değıştiriyordu.

Geciktiremeyeceğı karşılaşma için kapının önündeydi. Parmağı zile bir uzanıyor, sonra tekrar geri çekiliyordu. Tüm cesaretini toplayıp, dokunduğı anda da stresli bekleme başlamıştı.

“Merhaba Helen.”

“Hoş geldin Asel.”

“Aral neredeydi?”

“Halasıyla arka bahçede...”

“Tamam ben o tarafa geçeyim.” derken yüzündeki kanda çekilmişti.

“Asel iyi misin?”

“Biraz heyecanlıyım. Akay’ın ailesiyle uzun zamandan sonra ilk kez görüşeceğiz.”

“Anladım. İyi şanslar.” deyip güven veren bir gülümsemeyle bakmıştı.

Yavaş adımlarla yönlendiği sırada dışarıdan oğlunun kahkahasını duymuştu. Birkaç adımdan sonrada tüm ailenin olduğu bahçedeydi.

“Şey... Merhaba...”

Aynı anda tüm bakışlar kendine dönmüştü. Her birinde ayrı ayrı duyguları okuyabiliyordu ama hepsinde ortak olan hayal kırıklığıydı.

“Anneeee...”

Kendine koşan oğlunu kucağına alıp, kollarıyla sarmıştı. Şu an ondan alacağı tüm güzel enerjiye ihtiyacı vardı.

“Nasılsın kuzum?”

“Anne bak Asım Dedem, babaannem ve halam geldi.” deyip kafasıyla onları işaret etmişti.

“Hoş geldiniz...”

“Doğru hoş geldik. Ama senin için hiç hoş olmadığını görüyorum.” derken Aynur Hanım saklamaya çalışmadığı bir küçümsemeyle bakıyordu.

“Tabi ki de sizleri görmek güzel. Böyle düşünmenizi istemem.”

“Senin ne istediğini hiç anlayamadım ki...”

“Ben-”

“Bana açıklama yapmana lüzum yok. Bunun zamanı geçeli çok oldu. Şu an ne için buradaysan onunla ilgilen ve sonrasında da bizi kendi dünyamızda rahat bırak.”

Duyduğu laflar öyle ağırdı ki, kendini tutmak için çok büyük bir gayret gerektirmişti. Yüzünden bir şey anlaşılmamasın diye uğraşmaktan tüm kasları kilitlenmişti. Oğluyla geçirdiği bir saatin sonunda kendini daha iyi

hissetmiş olsa da, ara ara sırtında hissettiği bakışlar ürpermesine neden olmuştu. Halbuki içeri girdiği anda hepsini sıkı sıkı kucaklamak ve yılların özlemini gidermek istemişti. Ama onlar da haklıydı. Neticede kendisi sevdiği insanların gözünde oğullarını terk eden ve torunlarını saklayan bir zorbadan başka bir şey değildi.

“Anne halamı da çağıralım o da bizle oynasın.”

“Aral... halan belki-”

Küçük çocuk sözlerini dinlemeden direkt bağırmıştı. “Hala sende gelsene...”

Yeğeninin çağrısına anında cevap vermişti. “Geliyorum küçük adam...”

“Sen annemin yanında dur. Ben size uzakta olan topları tek tek getireyim.”

“Tamam.” deyip geçmişti genç kadının yanına.

“Uzun zaman oldu.”

“Haklısın.” derken genç kızın sıradaki sözlerinin tedirginliğini yaşıyordu.

“Asel, bu kadar bencil biri olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu abime nasıl yaptın? Onları nasıl yıllarca ayrı tuttun? Bunu aklım almıyor.” deyip, genç kadının yüzüne cevap bekler şekilde bakmıştı.

Susmuştu. Vereceği tek yanıt vardı ve bunu da kendine saklamak zorundaydı.

“Cevap vermeye bile tenezzül etmiyorsun. Seni nasıl yanlış tanımışız. Aslında abimin senin gibi kalpsizden kurtulduğuna seviniyorum.”

“Evet getirdim.”

“Aferin halam.”

“Kırmızıyı da getireyim.” deyip tekrar koşmuştu.

Her sözden sonra içinde bir şey daha kırılmıştı. Artık sağlam bir yeri kalmamıştı ki... Önüne gelenin kum torbası olmuştu.

Sonrasında küçük Aral, halasını yanına çağırınca tek başına kalmıştı Asel. Ne oturmak için koltuklara gidebiliyor, ne de başka bir şey yapabiliyordu.

“Korkma gel. Biz insan yemeyiz.”

Arkasından duyduklarından sonra acıyla kapanmıştı gözleri. Yavaşça dönmüş ve oturan kadın ve adamın yanına ilerlemişti.

“Ben... Şey...”

“Otur!”

“Ben içerideyim.” deyip genç kızın yüzüne bile bakmadan kalkmıştı Asım Bey. Oğluna bu kadar acı çektiren kıza kızgın olsa da, biraz sonraki yaşanacak tabloya şahit olmak en son istediği şeydi. Ama gitmeden tek söz etmeyi uygun bulmuştu.

“Bizi çok hayal kırıklığına uğrattın. Senden böylesi bir hareketi hiç beklemezdim. Keşke kendi yanlışlarının cezasını masumlara ödetmeseydin.” deyip Asel’in suratına bile bakmadan uzaklaşmıştı.

Asım Bey’in hep güzel sözlerini duymuştu. Kolay kolay duygularını dışa vurmayan bir yapıdaydı. Bu yüzden ondan duydukları çok ağır gelmişti.

“Otursan iyi olur.”

Koltuğun ucuna ilişmiş, diken üstünde beklemeye başlamıştı Aynur Hanım’ın sözlerini.

“Yüzümüze bile bakmaya yüzün yok değil mi? Halbuki ben, seni kızım saymıştım. Pırıl’la denk tutmuştum. Bize ağır bir ders oldun Asel Ateş. Bir kız kazandım diye sevinirken, neredeyse oğlumu kaybetmeme neden oluyordun. Sen gününü gün ederken, Akay’ın çektiği acılardan haberin bile yok. Hala nasıl bir bencillik olduğunu aklım almıyor. Hadi hepsini geçtim. Sen nasıl bir kadınsın ki, Akay’dan oğlunu gizledin... Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Umarım oğlum, seni tamamen unuttur ve yeni bir hayat kurar. Bunun olması için elimden geleni yapacağım. Sakın onun aklını tekrar bulandırmaya niyetlenme. O zaman karşında başka bir kadın bulursun. Oğlumun senin yüzünden tekrar üzülmesine asla izin vermem. Sende anne olmuşsun. Ne demek istediğimi iyi anlarsın.” deyip

gözlerindeki kızgınlıkla bakmıştı.

Her geçen dakika daha da zorlu, her duyduğu söz daha da ağırdı. Hala nasıl ayaktaydı aklı almıyordu. Anne olmak gerçekten ayrı bir güç getiriyordu insana. Çünkü şu an tek dayanağı karşıda şen kahkahalar atan oğluydu. Gözleri güç almak ister gibi yine ona kaymıştı.

“Aral senin yüzünden babasız büyüdü. Oğlunun bu özlemi senin kalbini hiç mi yumuşatmadı?”

“Aynur An-” Son anda ağzından çıkacak sözü fark etmiş ve susmuştu.

“Sakin! Bana öyle hitap etme şansını kaçırdın. Bu yüzden konuşmalarına dikkat et.”

“Affedersiniz. Aynur Hanım, ben de çok üzgünüm. Böyle olmasını istemezdim.”

“İstemez miydin? Duyanda bunun elinden alındığını sanır. Kızım sen kendi isteklerin için kaç kişinin hayatını mahvettin? Şimdi karşıma geçip de ‘bunu istemezdim’ deme. Hiç inandırıcı olmuyorsun.”

“Ben-”

“Artık hiçbir şey duymak istemiyorum.” deyip kalkmış ve eve girmişti.

Sonraki saatler daha zor olmuştu. Aral’la vakit geçirmişti ama bugünden sonra oğluyla tam bir hafta ayrı kalacaktı. Akay bunu böyle istiyordu. Ne kadar tersine ikna etmeye çalışmışsa da başarılı olamamıştı. Bunu oğluna anlatmak ise düşündüğünden de zor olmuştu.

“Hayır ben seni özlerim.”

“Biliyorum kuzum ama bir haftalık bir işim var.”

“Hep iş, hep iş... Hani bitmişti iş...”

“Seni hep arayacağım ama.”

“Arama!”

“Aral üzülyorum bir tanem.”

“Üzü!” deyip arkasını dönmüştü.

“Kuzum, annesinin bir taneciğı lütfen...”

“Git! Seni görmek istemiyorum.”

“Aral...”

“Git işte...” deyip koşarak yukarı çıkmış ve odasının kapısını sertçe kapatmıştı.

Asel kapanan kapının sesiyle gözlerini acıyla yummuştu. Gözyaşları artık onun sözünü dinlemiyor akıyordu. ‘Affet anneni bir tanem. Böyle olsun istemezdim. Mecburum kuzum. Senin gülümsemenin solmaması için, hayatının güzel devam etmesi için mecburum güzel gözlüm. Affet bir tanecik kuşum.’ İçinden çağlayan duygular gözyaşlarını şiddetlendirmiş ve etrafında olan hiçbir şeyi göremeden kendini evden dışarı atmıştı.

Asel’in bu durumu hak ettiğini düşünsele de, yaşanan tablo hepsinin gözlerini yaşartmıştı. Akay’ın ne demek istediğini o an daha iyi anlamışlardı. Bu sahnelere tanık olan kimse o anne oğlu ayırmayı düşünmezdi bile.

“Aral’ın yanına gitsem mi?” diye annesine bakmıştı genç kız.

“Bence biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

“Ama o çok küçük...”

“Haklısın küçük ama boyundan büyük şeyler yaşamak zorunda kalıyor.”

“Abimin neden evde olmak istemediğini anladım.”

“Haklı. Ben bile o kadına bu kadar acıdıysam, abini düşünemiyorum.

Kararından dönmek istemediği için evde bulunmuyor. Halbuki her şey ne kadar güzel olabilirdi. Asel elleriyle kendine bir cehennem oluşturmuş oldu.”

“Bundan sadece o zarar görmüyor ama.” diyerek annesine üzgün bir şekilde bakmıştı.

“Haklısın.”

Aynı anda açılan kapı, ikisinin de rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Aral, babasını dinlerdi. En iyisi olayın çözümünü ikiliye bırakmaktı.

“Bir sorun mu var?”

“Aral iyi değil.”

“Nasıl hasta mı?” derken paniklemişti.

“Dur sakın ol! Annesinin gitmesine üzüldü. Aynı zamanda da çok kızgın.”

“Kızgın?”

“Onu bıraktığını düşünüyor.”

“Anladım. En iyisi yukarı çıkayım.” deyip düşünceli bir şekilde yürümeye başlamıştı.

“Gelebilir miyim?”

Hiç ses yoktu.

"Sanırım duymadın beni." deyip girmişti içeri.

"Duydum."

"O zaman neden cevap vermedin?"

"Oyun oynuyordum."

"Anladım. İstersen birlikte oynayabiliriz."

Küçük çocuk biraz önceki halinden sıyrılmış ve babasının teklifini hemen kabul etmişti. Bir saatin sonunda aşağı indiklerinde herkes şaşırılmıştı.

"Ben çok acıktım."

"Tamam kuzum. Hemen yeriz yemeği."

"Hem bugün patates köftede var."

"Yaşasın."

Sonraki dakikalar Aral'ın neşeli halleriyle rahatlamışlardı. Annesiyle yaşadıklarından sonra moralinin bozuk olacağını düşünmelerinin hata olduğu anlaşıyordu.

Oğlunu uyutup aşağı indiğinde herkes kendi halinde bir şeylerle uğraşıyordu.

"Çocuklar ilginç varlıklar. Ben o sahneden sonra kesin biraz tavır yapar demiştim. Sanırım bizim zamanımız çocuklarıyla şimdikiler arasında çok fark var." deyip kocasına bakmıştı.

"Asel'le kötü mü ayrıldılar?"

"Evet. Annesine çok kızdı."

Sormasa duramayacaktı. En iyisi sormaktı. "Şey... Asel... Asel nasıldı?"

"O da çok kötü oldu. Haliyle evde olmama nedenini de anlamış olduk." deyip imalı bir bakış atmıştı oğluna.

Annesinin sözlerine yorum yapmadan konuyu değiştirmek için kardeşine dönmüştü. "Bulut'la ne yaptın?"

Bulut ismini duyduğu anda paniklemişti. Yoksa abisi biliyor muydu?

"Bulut'la ne yaptın?" derken neyi kastetmişti ki... "Şey... Bulut..."

"Ne oldu kızım ya... Altı üstü sana söylediğim işi ne yaptın diyorum?"

"Ha o mu?"

"Ya ne olacaktı?"

Rahatlamış bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Söylediklerini ilettim. Seni arayacaktı."

"Bu ara onu da arayamadım. En iyisi arayıp, konuşayım."

"Neden burada biriyle yürütmedin velayet işini?"

"Tanıdığım herkes hırslı, bu yüzden güveneceğim biri olsun istedim. Bulut da bu tanıma uyuyor."

"Anlıyorum." derken abisinin, ikisini öğrendiğindeki tepkisini merak ediyordu.

Eve geldiğinden beri tepkisizce oturuyordu. Artık ağlamaya bile gücü yoktu. Oğlunun sözleri kulaklarında uğuldarken mantıklı bir şey düşünemiyordu.

Kafasında oğlunun "Git! Seni görmek istemiyorum." sözü oradan oraya savrulurken, duygularını da beraberinde sürüklüyordu. Başındaki ağrı dayanılmayacak bir boyuta ulaşmıştı. Nefes bile alamadığını hissediyor bu da yeni bir krizin eşiğinde olduğunu haber veriyordu. Bundan sonraki hayatı böyle olacaksa, hiç de yaşanılabilir görünmüyordu.

Sonunda Aral'ın aşırı neşesinin nedenini anlaşılmıştı. Bu hareketiyle çevresinden kendini koruyordu küçük çocuk. Böyle davranarak insanların ona başka şekilde yaklaşmasını engelliyordu. Yaşından beklenmeyecek kadar zekice bir hareketti.

Akay oğlunun tekrar eski neşesine dönmesi için elinden geleni ardına koymuyordu. Küçüküğünü güzel bir pikniğe götürmüş, kendi arabasının küçük bir modelinden onun için yaptırmış, istediğı oyunları alması için birlikte alışverişe çıkmışlar, çok merak ettiğı animasyonu izlemek için sinemaya bile gitmişlerdi.

Aral hepsinde iyi vakit geçirmiş ama eski pırıltısından çok uzak bir görüntü sergilemişti. Özlemişti oğlunun gözlerinin içinin güldüğü anları. Ona öyle alışmıştı ki, sanki tüm duygularını o yönetiyor gibi hissediyordu. O mutluyse mutlu, o huzursuzsa huzursuzdu. Şimdi de oğlunun gözlerindeki hüznle hüznlenmişti.

"Akay telefonun çalıyor."

"Baktım anne."

"Merhaba Akay, benim."

"Merhaba."

"Aral'la görüşebilir miyim?"

Küçük çocuk beş gündür hiçbir telefona çıkmıyordu. Asel, kokusuna hasret günlerinde sesine de hasret kalmıştı.

"Aral annen arıyor."

"İstemiyorum."

"Ama seni çok özlemiş."

"Ben... Ben özlemedim." deyip tekrar odasına çıkmıştı.

"Asel-"

"Duydum. Akay o iyi mi?" derken sesi titremişti.

"Merak etme iyi. Öyle söylediğine bakma seni özlüyor."

"Akay ona iyi bak."

"Buna emin olabilirsin."

"Onu... Onu benim için öper misin?" derken sesindeki özlem telefonda taşıyordu.

"Tamam."

Telefon kapanmıştı ama hala kulağında tutmaya devam ediyordu. Asel'in üzüntüsü ve özlemi elle tutulacak kadar yoğundu. "Güçlü olmalıyım." diyerek derin derin nefes alıp vermişti.

"Yine mi konuşmadı?"

Kafasını iki yana sallamıştı.

"Yanına çıksam iyi olur." diyerek merdivenlere yönelmişti. Odanın önüne gelince birkaç kez kapıyı tıklatmıştı. "Girebilir miyim?"

"Gir..."

Odaya girdiğinde yatağa yüzükoyun uzanmış şekilde bulmuştu oğlunu. Yavaşça yatağa yanaşıp, köşesine oturmuştu. "Uykun mu geldi?"

"Hayır..."

"O zaman çok yoruldun..."

"Yorulmadım..."

Sorularına kısa yanıtlar alıyordu. "O zaman benimle konuşmak istemiyorsun."

"Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"O zaman neden girmeme izin verdin?"

"Kapattı mı?" Küçük çocuk fısıltı şeklinde konuşmuştu.

"Kapattı."

"Ama bana söz vermişti. Artık iş yoktu."

“Bazen aileler çocuklarına verdikleri sözleri tutamayabilirler. Annene de böyle olmuş olmalı.”

“Hayır büyükler sözlerini hep tutmalı.” Hala yatar pozisyonda konuşuyor ve babasının yüzüne bakmıyordu.

“Bazen bizlerinde hataları olur. Bu da sözlerimizi tutmamızı engeller. Sende büyüyünce daha iyi anlarsın küçüğüm.”

“Anneler çocuklarını tek başına bırakmaz bir kere.”

“Ama sen tek başına değilsin ki... Ben varım, halan var, deden var, babaannen var.”

“Ama annem yanımda yok.” Sesi ağlamaklıydı.

“Annende işlerini halledince gelir.” deyip küçük çocuğun saçlarını okşamış, hiçbir tepki alamamıştı.

“Annende seni çok seviyor. Aynı senin onu sevdiği gibi.” Bunu unutma oğlum.

Sonrasındaki sözlerinin hepsi yanıtsız kalmıştı. Küçüğü hala yataktan kalkmadan yatıyordu.

“Çıkmanı mı istiyorsun?”

Yataktan gelmeyen ses konuşmalarının bittiğini haber veriyordu. Tam çıkmadan Asel’in sözü aklına gelmişti. Yatakta yatan küçük çocuğa eğilip, kokusunu içine çekerken saçlarına annesi için bir öpücük kondurmuştu. “Seni çok seviyoruz oğlum.” Sonrasında sıkıntıyla odadan çıkmış, kapıyı da açık bırakmıştı.

“Nasıl?”

“Morali çok bozuk.”

“Asel’e ben de kızgınım ama artık gelmesine izin versen diyorum. Çünkü bu ceza ondan çok Aral’a oldu.”

"Zaten gelmesi için yarın arayacağım. Oğlumun böyle üzülmesine dayanamam. Üstelik bunda suçlulardan biri benken."

"Mantıklı olanı yapıyorsun." deyip anlayışla bakmıştı Asım Bey oğluna.

Yemek yemek istemeyen Aral erkenden uyumak istediğini söylemişti. Her gününün aksine o gün kendisini kimsenin uyutmasına da izin vermemişti. "İyi geceler." deyip odasının kapısını kapatmıştı.

Oğlunun daldığını anladığı an odaya girmiş ve derin bir uykuda olduğunu görüp rahatsız etmeden kenardaki koltuğa geçmişti. Uyuyan oğlunu izlerken Asel'in sözlerini düşünüyordu.

"Kendini güvensiz hissettiği zaman içine kapanır. Lütfen onunla konuşurken bunu unutma. Sen fark etmesen de o küçücük bir ayrıntıyı almış ve kafasında dünyaları kurmuştur. Bu yüzden hareketlerini takip etmek çok önemli..."

Tamda söylediği gibi olmuştu. Aral kimseye fark ettirmeden kapanmıştı içine. Bu da oğlunu hala tanımadığının bir göstergesiydi. Uyarıldığı bir konuda bile başarısız olarak, oğlunun üzülmesine neden olmuştu. Onunla vakit geçirmek için annesinden uzaklaştırmak yanlış bir karar mıydı şimdi sorguluyordu. Ama Asel hep çevrede olursa, oğluyla tam iletişim içinde olamıyordu. Kıskanmıştı oğlunun annesine olan sevgisini. Kendisine de aynı sevgiyle davranmasını istemiş, bu da erkenden yapılan bir hamle olduğundan elinde patlamıştı. Kafasındaki düşüncelerle oturduğu koltukta uyuya kalmıştı.

"Anne..."

Gecenin bir yarısı duyduğu sesle gözlerini açmıştı.

"Seni özledim..."

Kulağına gelen sesler uyuyan oğluna aitti.

"Ne olur gel..."

Savunmasızca yatan oğlunun yanına yaklaşmış ve panikle yatağın kenarına oturmuştu.

"Anne..."

72. Bölüm

Küçüğünü uyandırmak için elini yanağına koyduğu anda aniden yataktan fırlamıştı. Aral ateşler içinde yanıyordu. "Oğlum bir tanem... Uyan hadi." Hiçbir tepki alamayınca hemen telefona sarılmış ve doktor arkadaşını aramıştı. Kısaca bilgilendirdikten sonra hemen gelmesini istemişti.

"Oğlum bu ne ses?" diyen annesi içeri girdiğinde panikle yataktaki çocuğa bakıyordu.

"Anne çok ateşi var." derken sanki bir kabusu yaşıyor gibiydi.

"Ateşi mi var?" deyip torununun alnına elini koymuştu. "Doktor çağırdın mı?"

"Çağırdım birazdan gelir."

"Ona ılık bir duş aldıralım."

Annesinin sözlerinden sonra küçük çocuğu kucakladığı gibi banyoya taşımıştı.

"Anne..."

Oğlu hala sayıklıyordu. Ilık duşun altında biraz bekletip, havluya almışlardı.

"Üzerine ince bir şeyler getir." deyip oğluna dönmüştü.

"Anne gel..."

"Akay beni duyuyor musun?"

Oğlunun şoka girdiğini anlamıştı. Hemen yanına gidip, kollarından sarsmıştı. "Akay kendine gel. Oğlunun sana ihtiyacı var." Oğlu hala şok halindeydi. O an aklına gelen eski bir usule başvurmak en iyisiydi. Akay'ın yanaklarına sert bir şekilde attığı tokattan sonra oğlunun gözleri daha anlamlı bakmaya başlamıştı.

"Anne, ben oğluma ne yaptım?"

"Sen yapmadın. Çocuklar hasta olurlar."

"Hayır anne oğlum benim yüzümden hasta oldu. Baksana nasıl sayıklıyor." deyip yataktaki çocuğa bakmıştı.

"Böyle kendini kaybedersen ona yararın olmaz. Güçlü olmalısın."

"Anne ona bir şey olursa ben yaşayamam."

"Hiçbir şey olmayacak. Çıkar aklından bunları."

Ses evdeki herkesi uyandırmıştı.

"Neler oluyor burada?" diyen Asım Bey, Pırıl ve Helen'le içeri girmişti.

"Aral ateşlenmiş..."

"Helen çok sık ateşlenir mi Aral?" Pırıl endişeyle konuşmuştu.

"Aral çok hasta olmaz." derken yataktaki çocuğa üzüntüyle bakıyordu. Sonrasında hemen kendini toparlayıp küçük çocuğun üzerine ince birkaç şey giydirmişti. Aral'ın son günlerdeki halini hiç beğenmiyordu. Birkaç kez Akay'la konuşmak istemiş ama genç adamın uyaran sözleriyle susmak zorunda kalmıştı.

Sonrasında doktorun gelmesiyle odadakiler dışarı çıkmıştı.

Muayenenin sonunda endişeyle bakıyordu arkadaşına.

"Neyi var?"

"Duygusal bir travma geçiriyor. Yakın zamanda bunu tetikleyen bir şey yaşadı mı?"

"Durumları biliyorsun. Bir oğlum olduğunu öğreneli çok olmadı. Sonrasında da onun yanımda olmasını istedim. Bu aralar annesiyle çok görüşemedi. Oğlumun bana alışmasını istediğim için ondan bir hafta görüşmemesini istemiştim."

"Bu kötü olmuş. Zaten yeni yeni bir şeylere alışırken, en büyük destekçisinden uzak kalmak, onu içine kapatmış. Duygular sonunda bu şekilde dışa vurulmuş. Bence bazı şeyler için daha küçük. Bu yüzden ondan çok şey beklememelisin. Sorunları aranızda hallederseniz daha iyi olur. Bu onun gelişimi için çok önemli. Keşke bazı şeyler için psikolojik destek alsaydınız."

Her duyduğundan sonra daha da kötü olmuştu. Oğlunun bu halinin en büyük nedeni kendisiydi. Kıskançlığıyla, bencilliğiyle hasta etmişti oğlunu. "Hiç aklımıza gelmedi."

"Çok güvendiğim bir arkadaşımı size gönderirim."

"O iyi olacak, değil mi?" derken gözleri yatakta küçücük olan oğlundaydı.

"Merak etme iyi olacak. Çocuklar senin tahmin edemeyeceğin kadar güçlü varlıklardır. Ama annesiyle görüşmesi konusunu gözden geçir derim. Bu süreci hızlandırır."

"Her şey için teşekkürler." deyip minnetle bakmıştı.

"Gerçekten çok güzel bir çocuk. Tebrikler."

"Futbolcuların hayatları tuhaf diyenler yanılmamış. Baksana oğlumu bile kaç yaşında öğrendim."

"Hiç öğrenmemekten iyidir. Keyfini çıkar."

"Sağ olasın."

Doktorun taktığı serumdan sonra Aral'ın ateşi düşmüş ve biraz daha

toparlanmıştı. Herkesi odasına göndermiş kendisi bekliyordu oğlunu. Sabah ilk iş Asel'i arayacaktı. Hatta oğlu gözlerini açtığında onu görmeliydi. Bu saatte arasa olur muydu ki...  nemli olan ikisi içinde Aral olduğuna göre...

Eline aldığı telefonda numarayı seçip arama tuşuna basmıştı. Telefon çalıyor ama bir türlü açılmıyordu. Uyuyor muydu ki...

Saatlerdir oturduğu yerden kalkmamıştı. Özlem bu kadar yoğunken her şey anlamsızdı. Elinde oğlunun tişörtü kokusunu çekiyordu içine. Gözlerinden akan yaşlara içindeki büyük sevgi eşlik ediyordu. Akay yedi gün demişti. Ama buna dayanacağını sanmıyordu. Ne olursa olsun yarın gidecekti. İsterlerse kovsunlar, isterlerse s vs nler hiçbir şey önemli değildi. Tek istediği oğlunu görmekti.

"Kuzum seni çok özledim." deyip tişörtü tekrar burnuna götürmüştü. "Biliyorum sende  zledin ama kızdığından öyle diyorsun. Yoksa demezsin  yle." Tişörtü sanki Aral'mış gibi bastırmıştı göğsüne.

Zaten kafası çatlayacak gibiydi. Bu seste neydi ki... Gözlerini etrafa gezdirdiğinde görmüştü yanıp sönen ekranı. Gecenin bir yarısı kimdi arayan? Telaşla koşmuştu telefonun yanına. Ekranda gördüğü isinden sonrada endişeyle açmıştı.

"Akay bir şey mi oldu? Oğlum iyi mi?"

"Sakin olur musun?" derken karşısında duyduğu sese hazırlıksız yakalanmıştı. Asel'in sesi öylesine duygu yüklüydü ki, ona oğlumuzu hasta ettim diyememişti.

"Oğlum iyi mi Akay?"

"İyi. Sadece biraz..."

"Akay ne oldu?"

"Biraz ateşlendi. Şu an... şu an iyi."

"Bana gelme deme! Hemen geliyorum." deyip kapamıştı telefonu. Doğru banyoya koşmuştu. Tam üzerindekiyi çıkarıp, duşun altına girecekten aynada yansımasını görmüştü. Ellerini yüzünde gezdiriyordu. Gözaltları mosmordu, üstelik yanaklarında da çökmeler olmuştu. Kilo kaybettiği belliydi. Bu çok normaldi son beş gündür gerçekten yemek yediğini hatırlamıyordu. Midesi aşırı sinyal gönderince sadece susturmak amaçlı birkaç atıştırmadan ileri gitmemişti yedikleri. Sıkıntıyla iç çekip, vücudunu ılık suyun altına bırakmıştı. Sonrasında hemen hazırlanıp, Akay'ın evinin yolunu tutmuştu. Neyse ki araba işini halletmişti. Eve doğru yol alırken aklında sadece oğluna olan özlemi ve merakı vardı.

"Tamam açıyorum kapıyı." deyip hemen dış kapıya yönelenmişti.

Açtığı anda da genç kadını bulmuştu karşısında. Oğlu gibi kendisi de ne çok özlemişti. Bakışları yüzünde gezinirken, gördüklerinden memnun olmamıştı. Asel beş günde çökmüştü. Ona bunu kendisi yapmıştı...

"Akay oğlum nasıl?"

"O... yukarıda..." derken aklı sevdiği iki kişideydi. Birisi küçücük bedeniyle yatakta yatıyor, diğeri ise günlerin izleriyle ayakta karşısında duruyordu.

Koşar adım çıkmıştı basamakları. Şu an tek ihtiyacı oğlunu görmektir. İçeri girip, oğlunu gördüğü andaysa yığılmıştı yatağın kenarına. Kuzusu savunmasız ve hasta yatıyordu. Serum takıldığı için üzerinde iğne izi olan elini nazikçe tutmuş ve büyük bir özlemle götürmüştü dudaklarına. Öylesi içten bir dokunuş bırakmıştı ki, sanki oradaki izi yok etmek ister gibiydi.

"Bir tanem... Geldim annem. Bak buradayım." deyip oğlunun elini yanağına sürtmüştü. "Seni çok seviyorum kuzum." derken bakışları ürkekçe oğlunun üzerinde dolanıyordu. Aynı anda da gözlerinden birbiri ardı yaşlar akmaya başlamıştı.

Akay gördüğü tabloya hayranlık ve üzüntüyle bakıyordu. Hayatında gördüğü en saf sevgiydi karşısındaki. Onlara nasıl kıymış ve ayrı

koymuştu.

"Doktor... Doktor ne dedi?"

Genç kadının sesiyle irkilmişti. "Bir şey mi dedin?"

"Doktor ne dedi?" derken gözleri oğlunun üzerindeydi.

"Duygusal bir travma geçirmiş."

Genç kadın duyduklarına tepki vermeden oğlunun alnına elini koymuştu.

"Ateşi düşmüş." derken omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

"Doktor iyi olacağını söyledi. Seni görmesi ona iyi gelecek."

Aynı anda ikilinin gözleri birbirini bulmuştu.

"Affedersin Asel, böyle olmasını istemezdim. Bencillik yaptım."

Karşısındaki adamın hali kalbine dokunmuştu. Ne kadar üzüldüğünü daha telefonda anlamıştı, eve geldiğinde de emin olmuştu. "Sen bencillik yapmadın ki... Yıllardır sahip olamadığın hakkı istedin. Kim olsa aynısını yapardı."

"Kendimi iyi hissetmem için böyle konuşuyorsun. Sen de bana çok kızgınsın."

"Sana kızgın değilim ki... Anlıyorum seni."

"Onu ateşler içinde görünce aklımı kaıracaktım. Çok korktum Asel. Ona benim yüzümden bir şey olmasına dayanamazdım."

"İlk ateşlendiğinde bende aynını hissetmiştim. Aşıdan sonra ateşlendi. Normalmiş ama ben bilmediğim için ortalığı ayağa kaldırmıştım. Ateşi düşene kadar ne yapacağımı şaşırdım. En son hatırladığım doktorların bana sakinleştirici vermek zorunda kaldığıydı." derken dalgın dalgın bakıyordu yatağa. O günleri hatırlamak bile acı vericiydi. Küçüğü tek dayanağıydı. Hayatının en büyük anlamlarındandı. Ona bir şey olma düşüncesi bile o gün olduğu gibi şimdi de kendini kaybetmesine neden oluyordu.

"Desene ben senden daha dayanıklı çıktım. Benim yemek zorunda kaldığım annemin iki tokadı oldu." derken eli yanağına gitmişti.

"Tokat mı?"

"Biran kendimi kaybettim, annem çareyi bunda bulmuş."

İkisi de gülümsemişti.

"Kötü görünüyorsun?"

Genç adamın sözlerine tek laf etmeden tekrar yatağın kenarına gitmiş ve oturmuştu.

"Şöyle otur daha rahat edersin." deyip yandaki kanepeyi işaret etmişti.

"Böyle iyiyim." deyip oğlunun yanına uzanmış ve kendine çekmişti. Küçük çocuk sanki anlamış gibi kollarıyla sarmıştı genç kadını. Asel günlerin verdiği hasretlikle koklamıştı oğlunu. "Seni çok özledim kuşum. Seni seviyorum." diyerek saçlarını okşamaya başlamıştı.

Gözleri karşıda dalgın dalgın bakar haldeyken, aklı da bir sürü anıyı getiriyordu gözlerinin önüne. Akay'la ilk tanıştıkları günden, evlendikleri, ilk onun olduğu ve oğlunu kucağına aldığı günler film şeridi gibi geçmişti önünden. Her birinde değişik şeyler hissetmişti. Akay'dan ayrıldığı gün ve Akay'ın yıllar sonra sevgisini tekrar itiraf ettiği günler ise gözleri istemsizce yanındaki adama kaymıştı. Akay'ın gözleri karşılaşmıştı bakışlarını. Ne çok anlatmak istedikleri vardı o bakışlarda... Söze dökülemeyen ama içlerini yıllardır yakan ne çok acı birikmişti... Ama en kötüsü de Akay'ın gözlerindeki 'bir umudumuz var mı?' der gibi bakışı, görmezlikten gelip kafasını çevirmek olmuştu. Uyuyor numarası yaparken, hala hissediyordu genç adamın bakışlarını. Ama onlara vereceği cevabı ne yazık ki kalbinden değil, korkusundan besleniyordu. Sevdiklerinin hayatı tehlike altındayken, duygular ikinci sınıf muamele görmek zorundaydı.

Gözlerini yavaşça açarken, hissettiğinin gerçek olması için dualar ediyordu

küçük çocuk. Tamamen açılan gözler ise günlerdir hasret olduğunu görüyordu.

“Annem...” diyerek tüm sevgisiyle kucaklamıştı yanındaki kadını.

Asel oğlunun uyandığı anı kaçırmamak için gözünü bile kırpmamıştı. Şimdi bunu yaptığına çok seviniyordu. Oğlunun ilk gözünü açışı ve o sarılığı...
“Kuzum...”

“Gelmişsin...”

“Geldim annem. Sen beni çağırırsında gelmem mi hiç...”

“Ben kötü bir şey yaptım anne.”

Oğlunun çekinerek çıkan sesi kulaklarında yankılanmıştı. “Ne yaptın bir tanem?”

“Sana yalan söyledim.”

“Yalan?”

“Seni özlemedim dedim ama ben seni çok özledim anne.” deyip tekrar sarılmıştı boynuna. Aynı anda da yaşlar hissetmişti Asel. Oğlunun ağladığını anlayıp, hemen yüzüne bakmak için hafifçe çekmişti.

“Ağlama kuzum. Ben senin öyle demek istemediğini biliyordum. Sen üzülme güzel gözlüm benim.” deyip dudaklarıyla siliyordu yaşları. “Ağlama annem... Senin gözlerinden akan yaşlara dayanamam.” diyerek yanaklarına birbiri ardı öpücükler bırakıyordu.

“Ben seni çok özledim.”

“Ah kuzum benim seni ne kadar özlediğimi bir bilsen...” Boğazındaki yumru giderek büyümüştü.

“Telefona bakmadım diye kızdın mı?” derken hala yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı.

“Kızmadım oğlum. Ben sana hiç kızar mıyım?”

“Bir daha bırakmayacaksın beni değil mi?”

“Ben, seni bırakmadım ki bir tanem. Baban yanındaydı, deden, halan, babaannen, Helen hepsi senin yanındaydı.”

“Ama onlar anne değil ki...”

Oğlundan duyduğu her sözden sonra gözleri daha da şiddetli yanıyordu. Ağlamamalıydı... Şu an oğlunun onu böylesi bir güçsüzlükle görmesi en son istediği şeydi. Son sözlerden sonra tek yapabildiği oğlunu içine katarcasına kucaklamak olmuştu.

Dakikalardır onları izliyordu. Her sözlerine kulak kabartmış, her bir ayrıntıyı resmetmek ister gibi gözlemlemişti. Oğlunun şaşkınlıktan sevince geçen yüz ifadesi, Asel’in sesinden taşan sevgi... Hepsini ta içinde hissetmişti. O anlarda yanlarında olmak ve tam bir aile gibi hissetmek için neler vermezdi... Bu bile Asel’e sitemli olmasına neden olacak kadar büyük bir şeydi ama şu an kimseye kızmak ya da sitem etmek değildi derdi. Sadece o mutluluğa dahil olmak, onlarla gülmek, onlarla bütün olmaktı istediği. Kalbinde çeşit çeşit duygu olsa da, hepsini dizginleyerek söze dahil olmuştu. “Demek benimle olmayı sevmedin?” diyerek oğluna gülümseyen bir şekilde bakmıştı.

“Babaaa...”

Biraz önceki sevgiye eşdeğer bir sesle çıkmıştı küçüğünün hitabı.

“Efendim aslanım?”

“Bak annem gelmiş...” derken yanındaki kadına büyük bir sevgiyle bakıyordu.

“Senden önce görmüştüm.”

“Nasıl?” derken bir kaşını yukarı kaldırmış, sanki ‘benden önce nasıl görürsün’ der gibiydi bakışı.

“Sen uyuyordun. O zaman gördüm.”

“Neden beni hemen çağırmadınız?”

“Sen biraz rahatsızlanmıştın.”

“Hayır ben iyiyim.” deyip bunu kanıtlamak ister gibi hemen yataktan sıçrayarak inmişti.

Oğluna hayretle bakıyordu. Gece ateşler içindeki çocuk muydu bu?
“Dikkatli ol oğlum!”

“Ben çok iyiyim. Hem de çok güçlüyüm. İstersen bak.” deyip pazusunu göstermeye başlamıştı.

Küçük kolu elinin içine almış “Gerçekten çok güçlüsün.” diyerek gülümsemişti.

“Ama ben açtım.” diyerek annesine bakmıştı.

“Akşamda bir şey yemedin. Acıkman normal.”

“Akşam yemek yemedin mi?”

“Aç değildim bir kere.”

“O zaman hemen aşağı iniyoruz ve kahvaltı yapıyoruz.”

Aşağı indiklerinde saat erken olduğu için hala ortalık sessizdi. “Ne yemek istersin?”

“Börek... Hem de peynirli...”

Asel oğlunun isteğiyle yıllar öncesine dönmüştü.

“Akay bir tanem haydi kalk.”

Yataktan hiç ses gelmiyordu.

“Akay hadi bak kahvaltı hazır.”

Yok bu böyle olmayacaktı. Daha yakınına gelip çağırmak için elini uzattığı anda yakalanmıştı. “Beni kandırdın.” derken bir yanda da gülüyordu.

“Ne yapayım aşkım. Sen de bana sormadan yataktan çıkmasaydın.”

“Ama uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim. Dinlen dedim. Kötü mü ettim?”

“Sen kollarımda olsan daha çok dinlenirdim.”

“Bak hadi kalk börek soğuyacak.”

“Ne börek mi yaptın?” şaşkınlıkla bakıyordu sevdiğinin yüzüne.

“O kadar vaktim yoktu. Evde hazır yufka varmış. Ama söz sana sonra gerçeğini de yaparım.”

“O yalancı börekmiş. Soğusa da bir şey fark etmez. Sen kollarımdasın ya, yemek biraz beklesin.”

“Akay ama bu ilk kahvaltımız. Hem o böreği de ben yaptım.”

Onun sesindeki hüzün tınısı yataktan çıkma zamanının geldiğini fısıldıyordu. “Tamam kalkalım.” Sonra genç kızın aklını başından alacak bir öpücük bırakmıştı dudaklarına. “İşte şimdi kalkabiliriz.”

Kendini topladığı anda konuşabilmişti. “Çok kötüsün Akay.”

“Neden ki aşkım. Ben sadece günaydın öpücüğümü aldım. Bu da en doğal hakkım.”

Birlikte yaptıkları ilk kahvaltı çok özel olmuştu. “Sen bunun hazır yufkayla yapıldığına emin misin?”

“Evet.”

“Hayatım sen sanırım çok iyi bir aşçısın. Ben çok şanslı bir adamım. Ellerine sağlık.”

Hala Akay’ın sıcaklığını ve o günkü kahvaltının lezzetini en ufak ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Hayatındaki en güzel günden geri dönmek nasıl da zor olmuştu. “Ama oğlum o çok vakit alır.” derken oğluna bakmaya başlamıştı.

“Hazır yufka vardır...”

Duyduklarından sonra ikisinin de gözleri buluşmuştu. Aynı şeyi düşünmüşlerdi.

“Ama o yalancı börek olur...” derken hala birbirlerine bakıyorlardı.

“Olsun belki söz verdiğin gerçek böreği de yemek bir gün kısmet olur.” derken sesindeki özlem, Asel’in içini titretmişti. Onun temennisine tek söz edemeden başka bir konuya geçmişti.

“Yufka neredeydi?” Nerede olacaktı, tabi ki dolaptaydı. Ama o an aklına başka bir şey gelmemiştir konuşacak.

“Dolaba bakayım.”

Sonrasında buldukları yufkayla Aral’ın istediği börekte yapılmış ve fırına gönderilmişti. Asel gerekli kahvaltı malzemelerini de ayarlayıp, sık sık da fırını kontrol ediyordu.

“Daha pişmedi mi?”

“Az kaldı.”

“Çok acıktım.” diyerek yüzünü ekşitmişti küçük çocuk.

Çocuk odasını boş görünce telaşla inmişti aşağıya. O an fark etmişti mutfaktan gelen neşeli sesleri.

“Çok acıktım.”

“Paşam acık-” Karşısındaki kadını gördüğü an cümlesini de tamamlayamamıştı. “Sen...”

Geçen ki konuşmaları hala tazeyken, biranda karşısında gördüğünde ne söyleyeceğini bilememişti. “Şey... Akay telefon...”

Annesine yaklaşp, oğlunun duymayacağı bir sesle “Gece telefon ettim ve

Aral'dan bahsettim."

"Anlıyorum." deyip karşısındaki kadına bakmaya başlamıştı. Son gördüğünden beri ne kadar zayıflamıştı... Gözleri de uzun zamandır uyumadığını belli edecek kadar mordu. O an içi acımişti genç kadına. Evlat başka bir şeydi. Nasıl ki kendi Akay için dünyaları karşısına alabilecek gibi hissediyorsa, o da oğlu için aynı şeyleri hissediyor olmalıydı. O da bir anneydi.

Üstelik karşısındaki tablo da yıllardır görmek istediği gibiydi. Oğlu, torunu ve gelini... Keşke Asel bu güzelliği bozmuş olmasaydı.

"Babaanne bak börek yaptık."

"Sen de mi yardım ettin?"

"Evet. Peynirleri ben koydum."

"O zaman çok güzel olmuştur."

Sonrasında diğerlerinin de gelmesiyle kahvaltı masasına oturmuşlardı. Masada Aral'ın neşeli sesinden başka çıt çıkmıyordu. Asel tabağındakilere bakıyor, ara ara da oğlunun sorularına cevaplar veriyordu.

"Anne börek çok güzel." deyip bir lokmayı daha afiyetle yemişti Aral.

Akay oğlunun sevincini ve iştahını gördükçe kendini daha iyi hissetmişti. Ona bir şey olacağını düşünmek bile zordu. Şu an gördüğüne paha biçemezdi. Gözleri tabağındaki böreğe kaydığına, aklı yine o güne dönmüştü. Bir daha öylesi bir mutluluğu yaşayacağını sanmıyordu. Hayat Asel olmadan ne kadar da boştu. Elini uzattığında dokunacak bir mesafede olmasına rağmen, nasılda uzağındaydı. Ailesinden çekindiği her halinden belliydi. Üstelik daha tek lokma yediğini de görmemişti.

Sadece yanında oturan kadının duyacağı sesle fısıldamıştı. "Bir şeyler yesen iyi olacak. Yakında kuş olup, uçacaksın."

"Kuş?" deyip şaşkınca bakmıştı.

"Ye diyorum." deyip gözüyle tabağı işaret etmişti.

"Şey... ben..."

"Ye Asel, iyi görünmüyorsun."

Günlerdir düzgün yemek yemiyordu ki... Demek o kadar belliydi. Gözleri tekrar tabağına gitmiş ve zorla bir lokmayı ağzına götürmüştü. Ama üzerinde ara ara dolaşan bakışların altında o lokma büyümüş büyümüş kocaman olmuştu.

Kahvaltı faslından sonra herkes bir tarafa dağılmıştı. O an gördüğü Helen'e büyük bir hasretle bakıyordu. Kendini yalnız hissettiği evde, sığınılacak bir liman gibiydi onu görmek.

"Asel? " deyip yanına koşmuş ve kucaklamıştı. "Özür dilerim Asel."

"Senin suçun değildi ki..."

"Ben ona bakamadım."

"Kendini üzme. Bak şimdi çok iyi. Önemli olan da bu."

"Seni aramalıyım."

"Sen bunları düşünme artık. Tamam mı?"

"Onu iyi gördüm. Çok rahatladım."

"Bir de bana sor." deyip oradan oraya koşan oğluna dönmüştü.

73. Bölüm

"Anne gelsene."

Oğlunun isteğini ikiletmeden gitmişti. "Biz babamla top oynuyoruz. Sen de bizle oynasana."

"Ama ben iyi oynayamam ki..."

"Sen kaleci olursun."

"Yapamam ki..."

"Olsun. Biz de sana çok gol atarız. Daha zevkli olur."

"Seni küçük akıllı. Görürsün sen." deyip geçmişti kaleye. On dakikanın sonunda bu sefer neşeli neşeli konuşmaya başlamıştı. "Hadi atsana."

"Ama tutuyorsun."

"Kaleciler tutmaz mı? Ben yanlış mı biliyorum acaba?"

"Baba, anneme gol atamadım. Sen denesene."

Genç adam kalede duran kadına baktığında, yıllar önce çocuklarla maç yaptığındaki Asel'i görüyordu. Eski günlerin özlemi ve Asel'in bu mutluluğu elinden alması biranda tekrar öfkelenmesine sağlamış, bu da attığı topun hızını ayarlayamamasına neden olmuştu.

"Ah..." diyerek olduğu yere oturmuştu genç kadın.

"Anne." diyerek koşmuştu Aral.

O an ne yaptığını anlamıştı. Asel'in acı çeken haline şaşkınlıkla bakarken, oğlunun endişeli sesini duymuştu.

"Çok mu acıyor?"

Eliyle topun geldiği karnını tutarken, canının yandığını belli etmemeye

alışıyordu oğluna. "Yok acımadı." diyerek zorla gülümsemişti.

"Asel iyi misin?" deyip soluğu yanlarında almıştı.

"Ben... İyiyim." derken biranda yüzü gerilmişti.

"Hiçte iyi değilsin. Özür dilerim." deyip yere çökmüştü. "Dur bakayım." deyip genç kadının ellerini karnının üzerinden çekmişti.

"Yok... Yok ben iyiyim." diyerek panikle mişti.

Karnının zerindeki bluzu kaldırdığında topun geldiği yerin kızardığını görmüşlerdi.

"Anne karnın kıpkırmızı olmuş." diyerek bakıyordu küçük ocuk.

"Yok iyiyim annem. O top değdiğinden oldu."

Canının acıdığını belli etmemeye çalışsa da, onun acı çektiğini görüyordu. İçinden kendine lanetler ediyordu. Nasıl bu kadar ihmalkar davranmış ve zaten güçsüz görünen kadını incitmişti...

"Gel buraya..." deyip kuşağına almıştı. "İçeri gidelim de buz koyalım karnına."

İçeri girdiklerinde herkes şaşkınlıkla dönmüştü.

Meraklıları bilgilendirmek Aral'a düşmüştü. "Babam, annemin karnına top attı."

"Ne?"  de aynı anda söylemişti.

"Biz ma yapıyorduk. Annem kaledeydi. Sonra babam topu attı. Sonra da annem-"

"Sakin ol oğlum. Benim bir şeyim yok."

"Ama karnın kıpkırmızı."

"Sadece top değdiği için."

"Sen ona değmek mi diyorsun?" derken yan yan bakıyordu. "Bekle buz getireyim." diye mutfağa gittiğinde derin bir nefes almıştı. Asel'e bunu nasıl yapmıştı? Nasıl canını yakmıştı. Mantıklı dūřunūnce bunu bilerek yapmadığını biliyordu ama yinede kendine kızmadan edemiyordu. Destek almak ister gibi tuttuğu sandalyeyi o kadar sıkmıştı ki, tırnakları beyazlamıştı.

"Kıracaksın?"

"Ne?"

"Ne deęil efendim denir abi." derken bilmiř bir gūlūmsemi yerleřmiřti.

"řu an řaka kaldıracak halde deęilim Pırıl." deyip dolaba yūnelmiřti.

"Bilerek yapmadın, bu yūzden biraz rahatla."

"Kafam karıřıktı dikkatsizce vurdum topa, o da direkt karnına gitti. Zaten çok gūçsūz... Halini gūrmedin mi? Top canını çok acıtmıř olmalı." derken acıyla kasılmıřtı yūzū.

"Hala ne kadar çok seviyorsun."

"Bunun konumuzla bir alakası yok."

"Var abi... O kadın çevrende olduęu sūrece hep kendini karmařanın içinde bulacaksın. Bunu biliyorsun deęil mi?"

"Biliyorum Pırıl. Ama řu an oęlum için burada olması gerekiyor. Bu sūrekli olacak diye bir řey yok. Zaten o da bunu istemiyor." deyip elindeki buz torbasıyla içeri geçmiřti.

"İşin çok zor abi. Kalbin bu kadar doluyken, nasıl hayatını devam ettireceksin? Oğlum için desende bir tarafın onun yanınızda olmasından mutlu. Zaten Asel'i de anlamıyorum. Ara ara bakışları... Onu tanımasam başka şeylere yoracağım ama... Hayırlısı bakalım." deyip iki yana sallamıştı kafasını.

Elindeki buz torbasını karnının üzerinde tutarken, kendine bakan endişeli yüzlere "Bir şeyim yok. Altı arası bir toptu." diyebilmişti.

"Ama hızlıydı."

"Sen küçük olduğun için öyle sandın bir tanem."

Akay genç kadının hâlâ oğlunu rahatlatmaya çalışmasını izliyordu. Kesin canı yanıyordu ama o sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu.

"Bak ayağa da kalkıyorum. Sen merak etme tamam mı?" deyip oğluna bakmış ve tekrar oturmuştu.

"Tamam." Sözlerinden sonra direkt annesinin kucağına oturmuş ve başını göğsüne koymuştu.

Asel ilk anda acıyla yüzünü buruştursa da, sonrasında kollarıyla sarmıştı oğlunu. "Yoruldun, değil mi?"

"Evet."

"Uyumak ister misin?"

"Yanımda olacak mısın?"

"Evet."

"Tamam o zaman uyuyayım." deyip gözlerini kapamıştı. Dakikalar sonrada uyuya kalmıştı.

"Dur alayım." deyip kalkmaya çalışan kadını durdurmuş ve oğlunu kucağına almıştı. "Ben yatırırım. Sende gelebilirsin."

Duyduğu teklife direkt karşılık vermişti. "Tamam." Şu an Aynur Hanım ve Asım Bey'le baş başa kalma fikri çok korkutucu geliyordu. Onlarda haklıydılar. Bakışlarından olanlara bir mana veremedikleri belliydi. Geçen günkü konuşmalarından sonra kendini çok iyi karşılamadıklarını biliyordu. Zaten bunun tersini beklemesi hayaldi.

Akay büyük bir dikkatle oğlunu yatırmış ve üzerini örtmüştü. "Sende biraz dinlensen iyi olur."

"Şuradaki koltukta otururum."

"Dinlen derken gerçekten dinlen dedim Asel. Gel benimle." deyip genç kadının elini tutmuş ve bir odanın önüne getirmişti. "Zaten odaya yabancı değilsin." Sonrasında onu orada bırakıp gitmişti.

Odaya girmiş ve ilk olarak karnına bakmıştı. Top gerçekten hızlıydı. Canı da çok yanmıştı. Neyse ki şu an ilk hissettiğindeki kadar acı yoktu. Sonunda yorgunluktan ayakta duramayan bedeni rahat bir yer bulmuştu. Uykusuz geçen günlere inat, yastığa başını koyduğu an dalmıştı.

Aşağı indiğinde ailesini kendisini beklerken bulmuştu.

"Nasılsın?"

"Kötü olmam için bir neden mi var?" diyerek bakmıştı annesine.

"Oğlum ne kendini ne de bizi kandır. O kadın yanında olduğunda karmakarışık oluyorsun."

"Ne o sizde mi Pırıl'ı dinlediniz?" derken kardeşine dönmüştü.

"Ben tek kelime etmedim." deyip iki elini yukarı kaldırmıştı.

"Sence bunu birinden duymamız mı gerekiyor? Sana bakmak yetiyor oğlum."

"Pırıl'a da söyledim. O, Aral için burada. Başka bir nedeni yok." deyip bezginlikle iç çekmişti.

"Bunun böyle olmadığını sen de biz de biliyoruz. Ama senin bir kez daha üzülmeni hiçbirimiz istemiyoruz. Fakat görünen o ki, bu istememekle olmuyor."

"Benim için endişelendiğinizi biliyorum anne. Ama artık eski Akay yok. Dediğim gibi Asel sadece oğlumun sağlığı için burada. Zaten onun hayatıma tekrar girmek gibi bir niyeti yok." Son sözlerdeki hayal kırıklığı dinleyenlerin içini acıtmıştı.

"Dikkatli ol oğlum. Bir kez daha seni üzmesine izin verme. Bunu yapabileceğini biliyorsun."

"Keşke yapabilsem." derken günlerdir ördüğü duvarlar yıkılmış gibiydi. " Ona her baktığımda eski günleri görüyorum. O kadar mutluyuz ki... Sonra aklıma geliyor o mutlulukların yalan olduğu. Gördüğünüz gibi sonrası da..." diyerek biraz önceki olayı ima etmişti.

"O bir kazaydı. Sen bilerek onun canını yakamazsın."

"Bilerek değildi ama bilmeden de olsa yaktım. Hala içimdeki kızgınlık öyle büyük ki... Ben gelecek için öyle güzel hayaller kurmuşken, hepsini yerle bir etti. Hem de ne için... Koskoca bir hiç... Onu da kendimi de affedemiyorum." deyip kafasını ellerinin arasına alıp eğmişti.

Annesi oğlunun elleri arasındaki kafası kaldırıp, kendine bakmasını sağlamıştı. "Sen artık eski Akay değilsin oğlum. Senin bir oğlun var. Onunla bir geleceğin var. Onun varlığıyla kendini iyi hissedecek ve o güzel hayallerine kavuşacaksın. Belki yeniden bile seveceksin." deyip güven veren bir şekilde bakmıştı.

"Yeniden sevmek... Buna inanıyor musun anne?"

"Umut ediyorum. Asel'in hareketlerinin senin kalbini öldürmediğini umut etmek istiyorum."

"Umarım o umudun birazı yakında bana da uğrar." deyip yorgun bir tebessüm göndermişti kendine bakanlara. "Müsaadenizle odama çıksam iyi olacak." deyip yönelmişti merdivenlere. Odasına gitmeden de oğlunu kontrol etmiş, güzelce uyuduğunu görüp rahatlamıştı.

Tam Asel'in uyuduğu odanın önüne geldiğinde ayakları durmuştu. Kalbi 'içeri gir' derken aklı 'saçmalama' diyordu. Psikolog işini Asel'le görüşmemişti. Bunu söylese iyi olurdu. Bahaneyi bulmanın rahatlığıyla tıklatmıştı kapıyı. Gelmeyen sestten sonra yavaşça açmış ve içeri geçmişti.

Melekler gibi uyuyordu... Yatağa yanaşıp, hayran hayran bakmaya başladığında, annesinin temennisinin imkânsız olduğunu bir kez daha görüyordu. Asel bu kadar kalbini kaplamışken, orada kimseye ne şimdi ne de sonrasında yer vardı. Yatmadan saçındaki tokayı çıkardığı için saçları da dağılmıştı. İzlemeyi en sevdiği şekildeydi sevdası. İncitmeye korkar gibi gitmişti eli saçlara. Nazikçe okşayıp, hasretle koklamıştı.

"Seni hala ilk günkü kadar seviyorum." deyip tekrar ayağa kalkmıştı. O an genç kadının eliyle karnını tuttuğunu fark etmişti. Nasıl onun canını yakabilmişti... Kendine kızarak, onu uyandırmamaya özen gösterip, çıkmıştı odadan. Onu ardında bırakıp, boş odasına girmek içinde soğuk rüzgârlar estirmişti.

Yaşadıklarının yorgunluğunda olan bedenini yatağa bıraktığında, kalbi, aklı, tüm hücreleri oğlu ve sevdiği kadındaydı. Hayat onlarla vardı, onlarsız çok boştu.

"Abimle konuştunuz mu?"

"Konuştuk."

"Her Bulut dediğinde kalbim ağzıma geliyor."

"Bu kadar stres olma hayatım. Merak etme abine en yakın zamanda her şeyi anlatacağım."

"Sakin!"

"Ama böyle-"

"Abim şu an kendiyle o kadar meşgul ki, başka bir şey duymaya hazır değil."

"Durumu o kadar mı kötü?"

"Aslında kötü demek ne kadar doğru bilmiyorum. Oğluyla olmak ona iyi

geliyor ama Asel'i görmek de aynı oranda kötü. Bu iki dengesiz durum yüzünden karmakarışık."

"Kolay değil yaşıadıkları. Düşünsene bir oğlu olduğunu dört yıl sonra öğrendi. Bence Asel'e iyi bile gösteriyor Aral'ı."

"Aslında göstermeye niyetli değildi de, Aral rahatsızlanınca mecbur kaldı. Kolay değil küçük bir  ocuk o. Annesine çok bağlı. Onu görmeyince çok kötü oldu. Abim de mecbur Asel'i çağırdı."

"Asel'i durmadan görmek zor olmalı?"

"Zor mu? Abimin içi gidiyor Bulut. Kıza bakışlarını bir görsen... İçin tuhafı kızın bakışlarını da bir görsen. Gören de onları zorla ayırmışlar sanır. Halbuki bu i i y r temiyorum deyip bırakan ve hala abime umut vermeyen kendisi. Gel de bu durumda ne d   neceğini řaşıрма. Abim iyi bile dayanıyor."

"Umarım hepsi için doğru olan bir yol bulurlar."

"Ben de öyle umuyorum."

Herkesten konuşmuşlar kendilerini unutmuşlardı. "Beni  zledin mi?" derken sesine kendi özlemini katmıştı genç adam.

"Soruyor musun?"

"Duymak istiyorum."

" zledim Bulut. Hem de o kadar çok özledim ki..."

"Ben de hayatım."

"Pırıl neredesin?"

"Kapatmam lazım. Annem geliyor."

"Kızım neredesin kaç dakikadır seni arıyorum..."

"Buradaydım."

"Kaç kez seslendim. Bir ses verseydin ya..."

"Duymamışım."

"Hem sen kimle konuşuyordun?"

"Ben mi?" derken sesi panikle çıkmıştı. "Şey... Emel'le."

"Hadi gel de bana yardım et. Akşama mantı yapalım. "

"Ama anne-"

"İtiraz yok küçükhanım. Hemen mutfağa."

"Neden abimin anlaştığı kadının gelmesine izin vermedin ki?"

"Ben varken başkası yemek yapamaz. Bunu söylemem gereksiz her halde. Hem torunum babaannesinin mantısını yiyecek."

"Demek Aral'a yapıyoruz. Seviyor muymuş?"

"Çok seviyormuş."

"Yeğenim için katlanacağım artık." diyerek gülümsemiş ve mutfağa yönelmişti.

Gözlerini açtığı anda akşam olmuştu. Günlerdir içinde olduğu uykusuzluğa ilaç gibi gelmişti. Uzun zamandan sonra ilk kez dinlendiğini hissediyordu. Boynunu ve kollarını esnetip yataktan kalktığı anda saati görüp şaşırmıştı. Bu kadar uyumuş olamazdı. Yaklaşık yedi saat mi... Yoksa orada olduğunu mu unutmuşlardı? Nasıl uyuyup kalırdı? Bir anda paniklemişti. Hemen banyoya koşmuş, kendine çeki düzen vermişti. Odadan çıkıp, derin bir nefes alıp vermiş ve merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı.

"Anne uyandın mı?" deyip yanına koşmuştu küçük çocuk.

"Sen ne zaman kalktın?"

"Çok oldu."

"Neden beni çağırmadın?"

"Ben çağıracaktım ama babam -"

"Aral, babaannen senin için çok güzel bir sürpriz yapmış." diyerek küçüğünün ağzından kaçacak sözleri engellemiştir.

"Sürpriz?"

"Mutfağa gidersen görürsün." deyip gülümsemiştir.

Küçük çocuk büyük bir hızla mutfağa yönelmiştir. "Oğlum o kadar hızlı koşma!"

"Seni duyduğu yok." diyerek genç kadına bakmıştı.

"Çok hareketli. Bazen yüreğimi ağzıma getiriyor bu hareketliliği."

"O yaşta normal olmalı."

"Şey... Affedersin ben uyumuş kalmışım."

"Dinlenmiş görünüyorsun. Karnında ağrı yok, değil mi?" derken genç kadının yüzüne dikkatli bakıyordu. Onu böylesi iyi görmek, kendine de iyi gelmişti.

"Derin uyumuşum. Teşekkür ederim iyiyim." deyip mahcup bir şekilde tebessüm etmişti.

Doğru söylüyordu. Gerçekten derin bir uykudaydı. Yoksa odaya yanına girdiğini ve hasretle izlediğini anlardı. İyi ki de derin bir uykudaydı da, kalbi için iyi gelen birkaç dakikayı ondan çalabilmişti.

Genç adamın sessizliğini yanlış anlayıp hemen konuşmaya başlamıştı. "Aslında gitsem iyi olacak. Hazır Aral'da kendini iyi hissediyor. O uyuduktan sonra giderim." Oğlunu bırakıp gitmeye gönlü el vermese de, yapması gerekendi.

“Bugün burada kalabilirsin. Hem bu Aral’ın kendini biraz daha toparlaması için de iyi olur. Ayrıca seninle başka bir şey daha konuşacaktım.”

“Aral’la mı ilgili?”

“Gece muayene eden doktor arkadaşım, Aral’ın bu günleri daha normal atlatması için yardım almamızın iyi olacağı söyledi ve bir pedagog önerdi.”

“Çok iyi düşünmüş. Aslında bunu daha önce yapmış olsak daha iyi olurdu.”

“Zararın neresinden dönülürse diyeceğiz artık.”

“Doğru.”

İkisi de başka bir şey konuşamamıştı. İçlerinden bir sürü şey geçse de, bunlar dile dökülemeyecek kadar özeldi. İki âşık kalpse, birbiriyle dolu ama birbirine uzaktı. Sessizlik uzadığı anda Aral’ın neşeli sesi ikisi içinde kurtuluş olmuştu.

“Anne, babaannem mantı yapmış.” diyerek annesinin yanına gelmişti.

“Çok şanslısınız küçük bey.”

“Hem de bir sürü yapmış.” deyip ellerini iki yana açmıştı. “Baba sen de sever misin?”

“Bayılırım.” deyip oğlunu kucaklayıp, kaldırmıştı.

“O zaman hemen yiyelim.”

Hazırlanan masaya geçmişler ve sessiz bir yemeğe daha başlamışlardı. Asel kendini fazlalık gibi hissettiğinden yine tabağından başka yere bakamıyordu. Üstelik şu an karşısındaki manzarada öylesine iştah açıcıydı ki... Aynur Hanım’ın mantısı süperdi. Kaç kez bayılarak yemişti. Ama şimdi kaşığı ağzına götüremiyordu bile.

“Yesene.”

“Şey...”

“Sen seversin mantıyı.” deyip genç kızın gözlerine bakmıştı.

“Şey... Ben... Mantıda sizin üstünüze kimseyi tanımadım.” deyip mahcup bir şekilde bakmıştı.

“Hadi ye...” derken ilk kez gözlerinde suçlayıcı bakışlar olmadan bakmıştı.

Asel o gözlere bakarken içinin ısındığını hissetmişti. Aynı eskisi gibiydi bakışlar. “Tamam.” deyip ilk lokmayı götürmüştü ağzına. Aynı anda da öylesine bir ağlama isteğiyle dolmuştu ki, lokma ağzında büyümüş ve kocaman olmuştu. Neyse ki, masadakiler Aral’ın hareketlerine dalmışlardı da onu görmüyorlardı. Her kaşıktaki lokmayı ağzına alırken büyük bir enerji harcamış ve boğazına takılan yumruyla baş etmek zorunda kalmıştı. Dışa akıtamadığı yaşlar, sanki içine doğru akıyor ve bu da her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Sonunda son lokmayı da ağzına attığında, artık sınırdaki sinirleri de dayanmayı bırakma sinyalleri vermişti. Neyse ki yemek bitmiş masadan kalkılmıştı.

“Çok teşekkürler. Ellerinize sağlık.” deyip çevresine fark ettirmeden hızla banyoya yönelmişti. İçeri girdiği gibi de gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Sesini duyurmamak için verdiği mücadele öylesine ağır olmuştu ki... Sonunda az da olsa kendine gelmiş ve yüzüne soğuk su çarpmaya başlamıştı. Neyse ki, gözleri çok kızarmamıştı. Derin derin nefes alıp verip kendini biraz daha sakinleştirdikten sonra çıkmıştı banyodan.

Aral’ın erken uykusunun gelmesi de, içinde bulunduğu durum için en iyi kaçış olmuştu. Küçük çocuk annesinin ilgisiyle uyuya kalmıştı. Ama bu böyle sürmezdi ki... Akay’ın evinde bir gece daha geçirmek niyetinde değildi. Zaten onunla aynı çatı altında olmanın verdiği duygusal gelgitler, ailesinin de evde olmasıyla garip bir hal alıyordu. Oğullarının üzülmelerinden korkan aile, bunu her fırsatta belli ederek, durumu daha da zorlaştırıyordu. Haklıydılar da...

Oğlunun yanında uzanarak ne kadar vakit geçirdiğini bilmiyordu. Tek bildiği artık odadan çıkması gerektiği idi. Şu an ihtiyacı olan herkesin uyumuş olması ve kimseyle karşılaşmadan odaya geçmekti. Dışarı adım attığında buna yakın olduğunu görmüş ve rahatlamıştı ama odasının kapısını açarken arkasından gelen ses yakalandığının habercisiydi.

“Asel...”

“Şey... Uyumamışsın...” derken tedirgindi. Akay’ın sesinde bir gariplik vardı ve bu nedense ürpermesine neden olmuştu.

“Uyku tutmadı diyebiliriz.”

“Benim tersine çok uykum geldi. En iyisi hemen uyumak.” deyip oradan kaçma girişiminde bulunmuştu.

“Seninle konuşmak istiyordum.”

“Yarın konuşamaz mıyız?” derken onunla gecenin bir yarısı ıssız bir yerde konuşma düşüncesi içindeki tüm hormonları ayaklandırmıştı.

“Mümkünse şimdi konuşalım. İstersen çalışma odasına geçebiliriz.”

“Şey... Burada konuşsak.”

“Senin odanda mı?”

“Yani yok... Hemen burada...”

Önemli olan yalnız olmaları olduğuna göre sorun yoktu. “Olur.”

“Konu... Konu Aral mı?” derken konunun değişik olduğunu hissetmişti.

“Aslında Aral’ı da ilgilendiriyor diyebiliriz.”

“Nasıl yani?”

“Asel, söyleyeceklerimi çok uzatmayacağım. Biliyorsun Aral bizim yüzümüzden zorlanıyor ve acı çekiyor. Onun bu sıkıntılardan kurtulması için sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

“Nasıl bir teklif?” derken gelecek yanıtı tedirginlikle bekliyordu.

“İkimizde oğlumuzun iyiliğini istiyoruz. Bu yüzden sana...” Söylemek düşündüğünden de zor oluyordu. “Tekrar evlenmenin üçümüz içinde iyi olacağını düşünüyorum.”

74. Bölüm

“Evlenmek mi?” Gözleri kocaman açılmıştı. Akay’dan bunu beklemiyordu.

“Şaşırdığınızı biliyorum. Bunu söylemek benim içinde kolay değil. Neticede beni istemeyen bir kadına tekrar evlenme teklif etmek zorunda kaldım. Ama oğlum için gerekirse bunu da yapabilirim.” derken aslında içten içe bunu kendisi içinde istiyordu.

“Akay... Ben...” Şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilememişti.

“Senin için tuhaf bir durum olduğunun farkındayım. Yıllar önce evliliği bitiren sendin. Ama aradan çok zaman geçti ve ikimizde daha olgun insanlar olduk. Belki yıllar önce yaptığımız hataları yapmaz ve oğlumuz için başlayan evliliği gerçek bir evlilik olarak devam ettirme şansını buluruz.”

Hayatında bundan daha çok istediği bir şey yoktu ki... Akay’ın karısı olmak, onunla ve oğluyla bir ömür geçirmek... Zaten yıllardır içindeki hayallerdi ki...

“Asel Ateş, bir kez daha benimle evlenir misin?” deyip üzerinden bir yük kalkmış gibi nefes alıp vermişti.

Bu teklife vereceği yanıt kalpten bir ‘evet’ti. Duyduğu anda havalarda hissetmişti kendini ama aynı anda da Ersin’in sesleri kafasında dönmeye başlamıştı.

"Tamam git her şeyi anlat. Ama şunu unutma. Ben eskisinden daha güçlüyüm ve senin aklının alamayacağı kadar değişik ve çok insan tanıyorum. Sadece bir işaretimle hayatını mahvedebilirim. Mesela küçük oğlunun başına küçücük bir kaza gelse... Sence bunun sorumlusu ben mi olurum?"

"Bu o kadar kolay değil küçükhanım. Ben her şeyi göze alarak adımlarımı

atıyorum. Ama sen oğlunu kaybetmeyi göze alabilecek misin? Oğlun öldükten sonra beni öldürsen bu senin acını azaltacak mı? Bence izleyeceğin yolu doğru seç. Sonunda zararlı çıkan sen olursun."

"Akay'ın mutlu bir aile hayaline katlanmayacağım."

"Bunu yapanın gözünün yaşına bakmam."

Akay'ın teklifiyle aydınlanan yüzünü, Ersin'in tehdidiyle kararmıştı. Bu teklife 'evet' demek, sevdiklerinin felaketine de 'evet' demektir. Bu kaldıramayacağı kadar büyük bir şeydi. Kalbi çığlıklar atarak, derin nefes alıp vermiş ve kendini genç adamın gözlerine bakmaya zorlamıştı. O gözler aynı yıllar önce olduğu gibi büyük bir aşkla bakıyordu. Aklını başından alacak kadar hoş bir gülümseme vardı Akay'ın yüzünde. Ama bunu solduracağını bilmenin verdiği üzüntüyle iç çekmiş ve yüzüne takınmaya çalıştığı hafif umursamaz tavırla tekrar dönmüştü sevdiği adama.

"Şey... Akay sanırım bazı şeyleri yanlış anladın. Burada olmam, sadece oğlumun iyiliği içindi. Bunun sana... başka şeyler düşündürmüş olmasına inan üzüldüm." derken içindeki ağlama isteğini bastırmış ve tekrar konuşmaya başlamıştı. "Çünkü ben böyle bir olasılığı aklıma getirmemişim. Biliyorsun biz evliliği bir kez denedik ve olmadı. Şimdi aynı hataya bir kez daha düşmek ikimiz içinde olmaz. Neticede artık göz önünde insanlar ve kendimize ait hayatlarımız var." Akay'ın yüzündeki hayal kırıklığı kalbini kanatmıştı.

"Üzülerek teklifini kabul edemeyeceğimi söylemek isterim. Ben hislerimi yıllar önce ifade etmişim. Şimdi tekrar etmenin hiç anlamı yok." dediği anda gözü kararmış ve fark ettirmeden kapının kenarına yaslanmıştı. Yüzü gülümsemeye çalışsa da, içi ağlıyordu böylesi bir durum yüzünden.

Sıkıntıyla verdiği derin bir nefesten sonra sert bir şekilde dönmüştü genç kadına. "Bir kez daha sana yenildim. Umarım bundan da öncekinde olduğu gibi keyif almışsındır. Beni elinde oyuncağa çevirme gibi bir yeteneğin olduğu için övünüyorsundur. Ama şunu bil, bu sondu. Bir üçüncüsü olmayacağına emin olabilirsin." deyip buz gibi gözlerle bakmış ve hızlı adımlarla gözden kaybolmuştu.

Asel o gözlerdeki soğukluktan üşümüştü. Bir kez daha sevdiğine en büyük acıyı çektiren olmuştu. Zor bela içeri girip, kapıyı kapatabilmişti. Ayakları da bu anı bekliyormuş gibi tüm gücünü tüketmiş ve vücudunu taşıma

görevini bırakmıştı. Önünü bile göremeyecek şekildeydi akan damlaların hızı. Hele Akay'ın her sözünden sonra, yüzünde oluşan ıstırapı ta kalbinde hissetmişken, artık yaşamak daha zordu. O an elini uzatıp, yüzünde beliren hüznü düzeltmek ve 'seni kendimden de çok seviyorum.' dememek için ne kadar büyük çaba sarf etmişti.

"Affet... Sana yaşattıklarım yüzünden affet beni aşkım." diyerek kendinden geçmişti.

Sinir ve hayal kırıklığıyla girdiği odada yatağın kenarına oturmuş, kafasını da iki elinin arasına almıştı. Yere sabitlediği bakışları bomboştı. Nasıl olmuşta bir kez daha aynı hatayı yapabiliyordu? Şimdi arkasından nasılda gülüyor olmalıydı. Dünya üzerindeki en akılsız ve gurursuz adamdı.

Gün boyu izlemişti Asel'i. Aynı ilk tanıdığındaki Asel'di. Bunun verdiği hislerle dolup taşmıştı. Ona umutsuzca âşıkı. Bunu inkâr etmek artık manasızdı. Zaten sevdiği kadına da itiraf etmişti. Aklına gelen düşüncelerle günü nasıl tamamladığını bilememişti. Sanki oğulları onları birleştiren bir güçtü. Yıllar sonra tekrar umutla dolmuştu. Asel'in de bunu istediğini nedense kalbi söylüyordu. Bunun verdiği hissiyatla gelmiş ve içinden geçenleri karşısındaki kadına dökmüştü. Bir kez daha büyük bir yanılsama içinde olduğunu anlaması zor olmamıştı. Asel tüm sevgisiyle yaptığı teklifi, sanki önemsiz bir olaymış gibi geri çevirmişti. Onun için hiç önemli olmamıştı ki... Tekrar bu tuzağa düşmüş olmasını aklı almıyordu. Tek bildiği onunla yakın olduğu zaman beyninin görevini yerine getiremediğiydi.

Halbuki ailesi mantıklı baktıkları için gerçekleri görmüş ve onun uyarmıştı. Oysa o ne yapmıştı, hepsini kulak ardı etmişti. Güvenilmeyeceğini yıllar önce öğrendiği bakışlara kanmış ve bir hayale kapılmıştı. Neyse ki, artık geçmişteki aptal adam değildi. Bu reddediş yüzünden ne hayatını karartacak, ne de kendini boşluğa bırakacaktı. Asel'e inat daha mutlu olacak ve bunu da görmesini sağlayacaktı. Bu gece onun için bir dönüm noktasıydı. Asel'den gerçek anlamda kurtuluşunun günüydü.

Yerden kaldırdığı bakışları karşısında sabitlenirken, aklından da gelecek

için yeni planlar şekillenmeye başlamıştı. Her fırsatta kendini küçük düşürmesine neden olan hain kalbi de bundan payı alacaktı.

O günün üzerinden zorlu, sıkıntılı, hüzünlü, mutlu iki koskoca ay geçmişti. Asel geriye baktığında yaşadığı bu ayların nasıl geçtiğine inanamıyordu. Yılların kendini olgunlaştırdığını düşünürken hata ettiğini bu son iki ayda anlamıştı. Çünkü asıl olgunluk bu zamanda gelmişti.

Akay o gecenin sabahı, söylediğı gibi yepyeni biri olmuştu. Öyle soğuk bir adama dönüşmüştü ki... Tabi bu sadece onaydı. evresineyse eskisinden daha neşeli ve güler yüzlü bir adam vardı. Onun bakışlarını nasıl özlemişti. Geçen sürede Aral için konuşulan konular dışında bir kez başka şey konuşmamış, üstelik gözlerine bile bakmamıştı. Ah bir de o imalı sözleri ve tavırları... Direkt kendiyle konuşmasa da, her bir hareketin muhatabı olduğunu anlıyordu. Çok kırıcıydı Akay. Zaten parça parça olmadık yeri kalmayan kalbi geçen sürede öyle şeylere dayanmak zorunda kalmıştı ki...

Aral ise babasıyla artık arasından su sızmaz iki ortak olmuştu. ncesinde ayrı evlerde kalmaları yüzünden biraz sıkıntı çıkarsa da, aldıkları deneyimli destek sayesinde bu sorunu aşmışlardı. Küçük ocuk anne ve babasının ayrı olduğunu ve onlarla ne zaman isterse birlikte olabileceğini bilmenin rahatlığındaydı. Babasıyla hayali olan her güzel şeyi yaşamak, yıllardır bunun hasretini çeken ocuk için inanılmaz bir şeydi. Hayrandı babasına. Akay, oğlunu yanından ayırmıyor, maçlara, antrenmanlara götürmeye bayılıyordu. Küçük kuzusu anaokuluna da başlamıştı. Her zaman ki gibi yine arkadaşlarıyla çabucak kaynaşarak, adapte sorunu yaşamamıştı. Keşke kendisi de azıcık oğluna benzeseydi. Ama oğlu kendinden çok babasına benziyordu.

Geçen sürede işleri oturtmuş ve beklediğinden de güzel bir şey çıkmıştı ortaya. Ian'ın da dediğı gibi bu sürede kafasını dağıtacak tek şey işler olmuştu. Aklındaki her türlü şeyi uzak tutmak için bazen o kadar uzun saatler çalışıyordu ki... Bunun anlık bir şey olduğunu bilse de, o kk anlara bile ihtiyacı vardı. Eski tanıdıklar ve yeni tanıştıklarıyla ortaklaşa bir düzen tutturmışlar, bu da işlerinin sorunsuz ilerlemesi için ideal bir

ortam oluşturmuştu.

Artık basının da ilgisi bitmiş, herkesin gözünde bencil, kötü kalpli bir kadın olarak kalmıştı. Bazen sokakta tanıyanların bakışlarından, bu yargının hiç değişmeyeceğini anlıyordu. Bu kalbini acıtsa da, sevdiklerinin güvende olmasını sağlıyordu.

Bu sürede Ersin'le de çok sık görüşmek zorunda kalmıştı. Her seferinde mide bulantısı ve kalp sıkışıklığıyla geçen dakikalara sevdikleri için katlanmıştı. Akay'ı dūřünüyormuř gibi yaptığı hareketler, oğlunun kafasını sever gibi okşaması, ortalıkta iyilik timsali dolaşışları... Her şeyin kazananı o olmuştu. Bu da bakışlarından belliydi.

Ailesi gelmiş, torunlarını görmüş, her şeyin sorunsuz ilerlediğine ikna olup evlerine dönmüştü. O iki haftalık sürede Oscar kazanacak bir oyunculuk sergilemişti. Zaten ailesini yeterince üzmüştü, daha fazlasına gerek yoktu.

Hayatının en zor günlerinden birini ise Lara ve Soydan'ın düğününde yaşamıştı. Akay oraya yeni sevgilisiyle gelmiş ve mutlu görüntüleriyle herkesi kendilerine hayran bırakmışlardı. Marie, Akay'ın yanında görmeye alışkın olduğu kadınlardan çok farklıydı. Çok güzel, güler yüzlü, saygın ve sevgi dolu bir kadındı. Akay'a bakışları aşk doluydu. Üstelik oğluna da çok iyi davranıyordu. Aral'ın da ondan hoşlandığı belliydi. Bu içindeki kıskançlığı körüklese de, hiç değilse diğerlerine tercih edeceği biriydi Marie. Günübirlik ilişkilerin adamı Akay gitmiş, yerine emin adımlarla bir ilişki içindeki Akay gelmişti. Tüm gazeteler ikisinden bahsediyor, yakın bir zamanda evlilik haberi bekliyorlardı. Oğlu, Akay ve Marie bir aile gibi herkesin ilgisini üzerlerine çekerken, kendisi köşede sığıntı gibi kalmıştı. O gün eve gittiğinde gözpınarlarında yaş kalmayana kadar ağladığını hatırlıyordu. Sevdikleri için mutlu olsa da, onlar benim demekten kendini alamıyordu. Bu da sadece sessiz bir çığlık olarak içinde kalmak zorundaydı.

Tek dert ortağı Sebastian olmuştu. Onu yargılamadan dinliyor ve yükünü hafifletmesini sağlıyordu. Her şeyi anlatamasa da, az da olsa sıkıntısı gidiyordu. Yoksa içinde tuttukları yüzünden patlayıp, yok olacaktı. Her gün buna daha da yakın olduğunu görüyordu.

"Yine dalmışsın."

"Bir şey mi dedin Lara?"

"Karadeniz de gemilerin mi battı?"

"Affedersin. Bu tablolar epey kafamı dağıttı. Üstelik bitiremedim de." deyip karşısındaki kadına gülümsemişti.

Onun kafasının dağınıklığının nedeninin elindeki belgeler olmadığını biliyordu. Asel'in içinde çok değişik şeyler yaşadığını, bunları hissettirmemek için çok kalın bir duvarın ardından insanlarla iletişimde olduğunu öğrenmişti. Yaklaşık iki aydır daha yakınlardı. Asel sık sık yemek bahanesiyle oraya gelip, onunla konuşuyordu. Başlarda bunu normal bulmuş olsa, da sonraları bunu yalnızlıktan yaptığını anlamıştı. Hayatında tanıdığı en yalnız kadındı. Dikkat çekecek kadar güzel olmasına rağmen hiçbir erkeğe dönüp bakmıyordu. Birkaç kez başka yerde de buluştuklarında, erkeklerin ilgisinin fazlalığı karşısında şaşırmıştı. Nasıl olurda onun gibi bir kadın böyle bir hayat sürerdi inanamıyordu. Hayatı sadece oğluydu. Onu tanıdıkça bunun yanına Akay'ı da eklemişti. Genç kadın belli etmese de, hala deli gibi âşıktı ona. Öyleyse neydi onu sevdiklerinin yanında olmamaya iten. Bu son günlerdeki en büyük araştırma konusuydu. Bunu ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Yanında kendine yorgun gözlerle bakan kadına dönüp konuşmuştu. "Bu kadar çalışmamalısın. Biraz gez, dolaş, çevrene bak."

"Ben böyle iyiyim. İşimi çok seviyorum. Aynı senin gibi..."

"Ama benim sevdiğim başka bir şey daha var." deyip parmağındaki alyansa bakmıştı.

"Soydan yarın mı geliyor?"

"Evet. Bu seyahatler gerçekten çok sinir bozucu. Keşke bu kadar meşgul bir adam olmasaydı diye düşündüğüm çok oluyor."

"Sanırım işler devreye girince hepimiz sınırlarımızı aşıyoruz."

"Öyle. Ne yapalım gülü seven dikenine katlanırmış."

"Kendini boşuna üzme Lara. Neticede Soydan seni çok seviyor ve o da hemen işlerini bitirip, buraya gelmek için üstün gayret harcıyordur. Her gittiği yerden sana döneceğini bilmek güzel Lara. Bunun kıymetini bil."

derken yine hüzünlü bulutlar sarmıştı ortalığı.

"Bazen sen buradayken içeri yağmur yağacak diye korkuyorum. Resmen yağmur yüklü bulut gibisin."

"Yağmur yüklü bulut mu?" derken şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Umarım bir gün bana gerçekten güvenirsin."

"Bu da ne demek Lara? Ben sana çok güveniyorum."

"Ama kendini açacak kadar değil."

"Anlatılacak bir şeyim yok ki... Hayatım işlerim ve oğlumdan ibaret."

"Biraz çevrene bak Asel. Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Belki de ben o treni çoktan kaçırmışım." deyip hüzünlü bir yüzle bakmıştı.

Onu daha fazla üzmemek için havadan sudan konulara geçmişler ve vaktin nasıl ilerlediğini anlamamışlardı.

"Burada kendimi çok iyi hissediyorum. Teşekkürler Lara."

"Her zaman beklerim biliyorsun."

"Aklıma gelmişsen yarın biliyorsun Aral'ın bende kalma günü. Akay onu sabah buraya getireceğini söyledi. Erkenden gelirim. Kahvaltıyı burada yaparız."

"Süper olur. Bayılıyorum o kuzuya. Doyasıya mincıklarım."

"O da sana bayılıyor."

Sonrasında evinin kasvetli duvarlarının arasına tekrar dönmüştü. Evi ev yapan içinde yaşayan insanlardı. Ama kendi evinde kimse yoktu ki... Ara ara kalan Aral'da olmasa evinde nefes bile alınmayacağına emindi. Neyse ki oğlu yarın yanında olacaktı.

"Sence göründüğü kadar iyi miydi?"

"Artık hiçbir şeyden emin olamıyorum. Ama ne yalan söyleyeyim Akay'ın, Aral'ı öğrenmesi üzerimden büyük bir yükü kaldırdı. Her gün ha öğrendi ha öğrenecek diye düşünmekten kafayı yiyecektim."

"Bende aynıyım Sema. Ama Asel için büyük bir ceza oldu bunun sonucu. Oğlunu Akay'a vermek zorunda kaldı. Neyse ki, Akay çok gaddar davranmadı da oğlunu görmesine izin veriyor."

"Akay'ı gördüğümde ona anlatacaklarımı kafamda o kadar kurdum ama sonuç hiç beklediğim gibi olmadı. Sanırım oğlunun saklanması olayı onu çok kırmış ve incitmiş. Benim söyleyeceklerimi dinlemek bile istemedi." derken üzgündü.

"Normal değil mi? Bunca yıl bir oğlun olduğunu bilmeden yaşa. Ben diyorum görmesine izin vermekle bile insafli davrandı. Bizim köftehor nasılda alıştı babasına."

"Alışmaz mı hiç... Az mı soruyordu babam nasıl biri diye. Yıllarca bekledi ve sonunda da buldu. Onlar için çok keşkem var Yılmaz."

"Bu saatten sonra hiçbir şey keşkeyle yürümez hanım. Onlar kendi yollarını seçtiler. Bize de bunu desteklemek düşer."

"En kötüsü de Asım Bey'lerle karşılaşmaktı. O gözlerdeki ve sözlerdeki sitemi hayat boyu unutamam. Hele Akay'ın çektiklerini anlattıklarında, onlara söyleyecek söz bulamadım. Asel'e çok kızgınlardı."

"Biz de olsak kızardık. Ama Asel her şeyi kendi böyle olsun istedi. Bu yüzden o genç adama söyleyecek sözümüz yok." deyip karısına dikkatli dikkatli bakmıştı.

"Haklısın. Asel'e çok söyledik bu şekilde davranma diye ama bizi dinlemedi. Şimdi de bunun sonucunu çekiyor. Onun için çok üzülüyorum."

Her şeyin daha güzel olmasını isterdim ama onlar bu hayatları seçtiler. Kısmet ne diyelim."

Birbirlerinin gözlerine baktıklarında birçok söyleyemediklerini karşılıklı dile getirmişlerdi. Hayat bir sürü olayıyla akıp gidiyordu. İyi ya da kötü her şeyin bir nedeni vardı.

Son aptallığının üzerinden tam iki ay geçmişti. Çok zor, sıkıntılı ve hayatı olurluna bıraktığı iki ay. O günden sonra Asel'i görmeye tahammülü kalmamıştı. Her karşılaştıklarında kendini daha da değersiz hissediyordu. Onun hiçbir şey yapmadan hissettirdikleri canını yakıyordu. Ama o bunların hiçbirini umursamamış ve hayatına devam etmişti. İşini kurmuş ve hep istediği gibi yine kendi isteklerine göre yaşamayı seçmişti. Asel'in derdi hiçbir zaman onunla bir hayat olmamıştı. Bunu yıllar önce anlamış olması gerekirken ancak yeni anlayabilmişti. Bu da yeni adımlarında ona ışıktı.

Milattı o gün. Asel'den kurtulmasının günüydü. Kalbi hala deli gibi onun için atsa da, mantığı ağır basmış ve adımlarını nasıl atması gerektiği konusunda ona yardımcı olmuştu. Öncelikle eskisi gibi düzensiz ilişkilerle vakit harcamayacağını anlamıştı. Artık bir oğlu vardı ve ciddi şeyler düşünmesi gerekiyordu. Aradığını bulması da zor olmamıştı. Bunun içinde bulabileceği en uygun adayı biliyordu.

İspanya'ya geldiğinden beri tanıdığı Marie'nin yakınlaşma çabalarını her seferinde reddetmişti. Marie günü geçireceği kadınlardan değildi. Bu da ona ümit vermemesinin en büyük nedeniydi. Sanki yıllarca tekrar Asel'i bulacağı hayalini kurmuş kalbini kapatmıştı. Şimdi bunun mantıksızlığını görmüştü. Kalple atılan adımlar baştan dengesizlik çıkarıyordu. Bu yüzden de mantığının onu yönlendirmesine izin vermişti. Mantığı da Marie ile bir geleceğin doğru olduğunu her fırsatta fısıldıyordu.

Yaklaşık bir aydır birlikteydiler ve ilişkileri olması gerektiği gibiydi. Yemeğe çıkıyorlar, davetlerde birlikte boy gösteriyorlar, bazı zamanlarda oğluyla evde vakit geçiriyorlardı. Hem Marie hem de Aral birbirlerine kaynaşmıştı. Oğlu sevmişti onu. Bu da ilişki için en önemli kuraldı. Neticede istediği

ayaklarını yerden kesecek bir aşk değildi. Bunun yarası hala tazeydi ve hiçbir zaman kapanmayacaktı. Tekrar aynı aptallıkları yapmamak için gerekirse o yarayı her gün deşecek ve kapanmasına zaten izin vermeyecekti.

Neyse ki hayatının en güzel şeyine sahipti. Aral onun sığınağıydı. Asel'e tek minnettar olduğu ve Aral'ı görmesine izin vermesinin tek nedeni onu doğurmasıydı. Onu sevmediği için ondan olan bir cana kıymamıştı. Bu da dünyanın küçük bir mucizesini ortaya çıkarmıştı.

"Daha çalışacak mısın?"

"Bitti." deyip antrenörün yanına gitmişti.

"Fazladan çalışmaları severim ama sen biraz abartmıyor musun?" derken sorgular bir bakış atmıştı.

"Bana iyi geliyor. Kafamı boşaltmamı sağlıyor."

"Senin normal olmadığınızı bilirdim de, bu kadarını tahmin etmezdim. Senin çalışmalarını her izlediğimde değişik duygulara kapılıyorum. Sanki antrenmandan çok kendinle savaş yapıyorsun. Her attığın topun bir anlamı var gibi. Nasıl anlatacağımı bile bilemiyorum. Pes doğrusu." deyip iki elini kaldırmış ve hafifçe iki yana açmıştı.

"Beni iyi çözmüşsünüz. " deyip gülümsemişti. Hocası haklıydı. Antrenmandan çok kafasını boşaltmaktı yaptığı. Kimseyle paylaşamadığı her düşüncesini kafasından ancak böyle atıyordu.

"Artık git dinlen!"

"Tamam." deyip duşa doğru yönlenmişti.

"Merhaba. Yine ben."

"Hoş geldin Asel."

"Dün söylemiştim. Akay, Aral'ı buraya getirecek diye."

"Hatırlıyorum. Hem Aral'a da sürprizim var."

"Peynirli börek..."

"İyi tahmin." deyip gülümsemişti. "Sen masaya geç bende servis açayım. Aral geldiğinde hazır olsun."

"Tamam." deyip heyecanla oturmuştu.

Aral'ı görecektir olmanın verdiği sevinçle saniyeleri bile kovalar olmuştu. Geçen dakikalar ise sevincini endişeye bırakmıştı. Bir şey mi olmuştu da gecikmişlerdi? Endişeyle telefonu tuşlamış ve karşıdan gelecek yanıtı beklemeye başlamıştı.

"Alo Akay... Bir şey olmadı değil mi?"

"Ne olabilir ki?" Her zaman ki gibi buz gibi bir tondu.

"Şey... Bugün Lara'nın oraya getirecektin Aral'ı. "

"Lara'nın oraya mı? Hay aksi..."

"Bir şey mi oldu? Aral iyi, değil mi?" derken endişelenmişti.

"Merak etme o çok iyi. Hatta iyiden öte. Ben sana söylediklerimi unutmuşum. Akşam Marie piknik planı yapmıştı. Aral'da çok isteyince biz erkenden yola çıktık."

Konuşma sürerken gelmişti Lara. Genç kadının yüzünün aldığı şekli hiç beğenmemiş, dikkatle bakmaya başlamıştı.

"Ama bugün benim günümdü Akay." derken sesi ağlamaklı çıkmıştı.

"Öncekilerine say. Ben senin kadar insafsız değilim."

"Gerçekten öyle, değil misin?" derken sesindeki tını, karşısındakinin içini titretecek kadar açıktı.

"Tabi ki de değilim. Akşam eve geçmeden direkt sana geliriz." deyip kapatmıştı telefonu.

Telefon elinde, yüzündeki ağlamaya yakın ifadeyle öylece kalakalmıştı.

"Asel bir şey mi oldu?" derken telaşlanmıştı.

"Aral gelmiyormuş."

"Hasta mıymış?"

"Yok iyiymiş."

"O zaman neden gelmiyor?"

"şey... Pikniğe gitmişler."

"Bu da nereden çıkmış?"

"Marie teklif etmiş, oğlumda bayılır zaten. " deyip gülümsemeye çalışmıştı.

"Ama Akay'ın, bugün sana sözü vardı."

"Unutmuşlar." Sözü söylemek bile ağırdı.

"Ne demek unutmuşlar... Bu unutulacak bir şey mi? Ben bir konuşayım bakayım." deyip sarılmıştı telefona.

"Dur Lara. Akşam getirecek Aral'ı. şimdi küçüğümün eğlencesini bozmayalım." derken genç kadının ellerini tutmuştu.

"Biri bana bunu yapsa, doğduğuna pişman ederdim. Nasıl böyle sabırlı olabiliyorsun anlamıyorum." deyip genç kadına bakmıştı.

"Akay'ın da dediği gibi öncekilere sayıyorum." derken sesi hüzünlü çıkmıştı.

"Sende görüldüğünden de çok şey olduğunu hissediyorum Asel. Sen değişik bir kadınsın. Ama tek emin olduğum şey, kocaman bir kalbin olduğu. Asıl sana kalpsiz diyenlerin kalbi yok."

Zaten tutmakta zorlandığı yaşlar artık dayanamamış ve dökülmeye başlamıştı. "Ben... Ben onu çok özlemiştim. Oğlum beni özlememiş midir Lara? Ben onu görmediğim her dakikayı sayıyorum. Sanırım hastalıklı bir anneyim." derken elleriyle gözlerinden akan yaşları kurulamaya çalışıyordu.

Genç kadının hali içine dokunmuştu. Akay eline geçse, arkadaşı falan demeyecek temiz bir sopa çekecekti. Tamam bazı yaşanmışlıklar olabilirdi ama kimsenin bir anneye bunu yapmaya hakkı yoktu. "Sakin ol. Sen çok iyi bir annesin. Oğlun seni seviyor. Ama o daha küçük ve eğlenceli şeylere akli çabuk kanıyor. Bunu sen daha iyi bilirsin." deyip gülümsemişti.

"Pikniğe dayanamaz. Bu ara onu çok ihmal ettim. Bir yerlere çıkaramadım. Kuzum da sıkıldı ne olacak..." derken acı bir gülümseme eşlik etmişti sözlerine.

"Kendini suçlamayı bırak. Ben senin gibisini görmedim. Hayatın da Aral'dan başka bir şeye yer yok. Bunun daha fazlasını yapamazsın Asel. Kendine o kadar yüklenme."

"Elimde değil Lara... Hayallerim, umutlarım, hüznüm, mutluluğum... Her şeyim Aral." deyip acıyla kapatmıştı gözlerini.

O seste ve sözlerde derin anlamlar vardı. Artık Asel'in bir şeyler gizlediğine daha da emin olmuştu.

"Gel buraya bakayım." deyip sarılmıştı karşısındaki kadına. Ne ara bu kadar yakın olmuşlar ne ara onun için bu kadar üzölmeye başlamıştı anlamamıştı. Tek bildiği Asel'in gerçekten çok iyi biri olduğuydu. Onu gerçekten tanıyan kimse, bu melek gibi kıza karşı koyamazdı. Akay'ın onu çevresinde görmek istememesinin bir nedenini daha anlamıştı.

"Teşekkürler Lara." deyip aynı içtenlikte sarılmıştı son günlerdeki tek arkadaşına.

75. Bölüm

Yer güzel, yemekler güzel, hava güzel ama sanki her şeyin tadı eksikti. Başta gelme konusunda istekli olan Aral bile bir süre sonra sessizleşmiş ve bir köşeye oturmuştu.

"Top oynayalım mı?"

"İstemiyorum."

"Aç olduğundan olmalı. Karnını doyurduktan sonra her şeyi isteyeceksin."

"Annemi özledim." deyip üzgün bir yüzle bakmıştı.

Baştan beri hissettiği eksikliği oğlu dile getirmişti. "Buradan sonra ona gideceksin."

"Hemen gitsek." deyip heyecanla atılmıştı.

"Biraz daha burada kalalım. Hem sana göstereceğim çok güzel yerler var."

"Ama sonra hemen gideceğiz tamam mı?"

"Tamam."

"Haydi gelin yemekler hazır."

Akay oğlunun elinden tutmuş ve hazırlanan masaya doğru yürümeye başlamışlardı.

"Senin sevdiğin şeylerden de yaptım."

"Sanırım yaptırdım demek istiyorsun." deyip bakmıştı genç kadına.

"Alınıyorum Akay Bey. Beni o kadar mı beceriksiz görüyorsun? Ellerimle yaptığıma emin olabilirsiniz." deyip gülümsemişti.

"Sen yaptıysan güzel olmuştur. Hem seni beceriksiz gördüğümü kim söylemiş?"

"Bilmem kim söylemiş acaba..." deyip keyifle gülümsemişti.

Keşke başka şartlar altında karşılaşmış olsalardı ve onun layık olduğu sevgiyi verebilseydi.

"Hadi bakalım Aralcım, sen de beğenecek misin yaptıklarımı?" deyip hazırladığı tabağı küçük çocuğa uzatmıştı Marie.

Aral köftelerden yemiş ve diğerlerine geçmişti.

"Nasıl olmuş bakalım?"

"Güzel... Ama..."

"Ama?"

Küçük çocuk mahcup bir şekilde "Şey... Anneminki daha güzel oluyor." demişti

"Bak bu konuda haklısın. Anne eli değince başka oluyor. Bende kendi annemin yaptıklarını çok beğeniyorum. Dürüst olduğun için teşekkürler." deyip küçük çocuğa sevgi dolu bir bakış atmıştı.

Akay başta Marie'nin cevaba alınacağını düşünmüş olsa da, genç kadının alınganlıktan uzak sıcacık cevabına şaşırıp kalmıştı. Bu kadının daha iyisini hak ettiği kesindi.

"Hadi bakalım sana göstereceğim yere gidelim." deyip birlikte yürümeye başlamışlardı. Sonunda geldikleri su kenarındaki kurbağalar Aral'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Bunlar canlı." derken gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet canlı." deyip oğlunun haline gülümsemişti.

"Erkekler ne kadarda böyle şeylere meraklı oluyor. Ben kurbağayı sadece hikâyede severim. Neyse ki prensimi bulmak için bir sürü kurbağa öpmeme gerek kalmadı." deyip Akay'a manalı manalı bakmıştı.

"Nasıl yani kurbağayı öpünce prens mi oluyor?" diyerek karşısındaki kadına bakmıştı küçük çocuk.

"Tabi ki de öyle bir şey yok Aralcım. Sadece yıllar önce yaşamış bir hikâyeci amcamız böyle enteresan bir konu işlemiş. Unutturma sana o hikâyeyi okuyayım. Mutlaka beğenirsin." deyip sevecen bir şekilde saçlarını okşamıştı.

Kurbağalardı, akan sular, kocaman ağaçlardı derken saatte geçmişti. Sonunda yola koyulduklarında Aral'da annesini görecektir olmanın heyecanını yaşamaya başlamıştı.

Büyük bir hayal kırıklığıyla dönmüştü eve. Oğlu, bir tanesi bu kadar çabuk mu unutmuştu annesini? Kalbi bunun olmadığını söylese de, ikinci tercih olmak zoruna gitmişti. Aral onundu, kimsenin değildi. Ama o anneydi oğlu nasıl istiyorsa öyle olacaktı. Netice de babasını bulalı çok uzun zaman olmamıştı ki...

Kafasındaki düşüncelerle mutfığa girip, Aral'ın sevdiği şeyleri yapmaya başladığında, onun yüzünün alacağı şekil gözlerinin önüne gelmişti. Küçükü kesin havalara uçacaktı. Sonunda tüm hazırlıklar bitmişti ama oğlu hala eksikti. Salondaki koltuğa kıvrılır gibi oturmuş, saatlerin geçmesini beklemeye başlamıştı. Sonunda çalan kapı beklediğinin geldiğinin habercisiydi. Ama kapıyı açtığında bu sahneyi beklemiyordu.

"Anneme gidiyoruz." Küçük çocuk yol boyu dilinden düşürmemişti annesini.

"Evet... Geldik."

Duran arabadan hızla inmişti Aral.

“Bir saniye oğlum.” diyerek yanındaki kadına bakmıştı. “Hemen dönerim.”

“Şey... Sorun olmazsa bende gelebilir miyim?”

Hazırlıksız yakalandığı soru karşısında tedirginlikle “Evet.” diyebilmişti. Asel’in telefondaki sesi hala kulaklarında tazeyken, üstüne Marie’yi evine götürmek... Ama Asel buna alışmalıydı. Marie hakkında endişelenmesine gerek olmamalıydı. Netice de bir aile olma şansını istemeyen oydu. Üstelik Marie’yle ciddi düşündüğüne göre, Asel’in ona alışması gerekiyordu.

Aral’ın arkasından yürümeye başlamışlardı.

“Çok sevinçli. Annesini çok seviyor.”

“Haklısın çok düşkün. Asel’de ona düşkün.”

“Gerçekten ilginç bir hikâyeniz var.”

“İlginçten ziyade, buruk diyebiliriz. Oğlumun en güzel yıllarında yanında olamamak hala çok canımı yakıyor.”

“Haklısın bu çok kötü bir durum. Sende diğer çocuklarında bu duyguyu yaşarsın.” derken gelecekle ilgili düşüncelerle gözleri aydınlanmıştı.

Akay yanındaki kadının direkt söylemediği ama ima ettiğini anlamıştı. Çocuk sahibi olmak değişik bir duyguydu. Aral’dan önce bunun olmayacağı konusunda emindi. Çünkü çocuğun sadece sevdiği kadınla olması gerektiğini düşünüyordu. Netice de Aral’ı ona sevdiği ama onu sevmeyen bir kadın vermişti. Şimdi de yeni çocuk fikrinin çok yakın gelmediğini görebiliyordu. Kalbi hala çocukları için tek anne olarak, bunu istemeyen bir kadını görüyordu.

Aral’ın sabırsızca çaldığı kapı açıldığı anda şaşkınlıkla karışık bir an yaşanmıştı.

“Annecim...” deyip boynuna atlamıştı küçük çocuk.

“Kuzum benim... Annesinin gülü...” Sözleri küçüğünün yanaklarına konan

öpücüklerle şenleniyordu.

“Ben... Ben özür dilerim. Önce pikniğe gittim ama sonra hemen seni görmek istedim.”

“Önemli değil kuzum. Şimdi yanımdasın ya.”

Genç kadının gözleri oğlundan arkadaki ikiliye kaymıştı. Neyse ki oğlu kucağındaydı, yoksa onları görmek daha zor olabilirdi.

“Şey... Hoş gelmişsiniz... Buyurun...” diyerek kenara çekilmişti.

Akay’ın niyeti sadece kapıdan Aral’ı bırakıp, gitmekti. Tam ağzını açıp gidelim diyeceği anda Marie’nin sesini duymuştu. “Biraz geçelim mi Akay?”

Şimdi bu soruya tek yanıt ‘evet’ti. Bunun tersini Marie’ye ve Asel’e anlatmak kolay olmayacaktı. “Olur.” deyip hep birlikte girmişlerdi eve.

Asel güçlü görünmeye çalışmaktan yorulmuştu ama bugün daha fazla enerji harcaması gerektiğini biliyordu. “Şey... Umarım... Pikniğiniz iyi geçmiştir.”

“Çok güzeldi. Zaten Akay ve Aral’la ne kötü olabilir ki...”

Karşısındakinin sözleri nasılda doğruydı. Onlarla yapılan ne kötü olabilirdi ki... “İyi vakit geçirmiş olmanıza sevindim. Sen de sevdin mi bir tanem?”

“Hı... hı... Ama sende olsaydın daha güzel olurdu. Bir dahakine babam ve senle gidelim. Tamam mı?”

Bu sözlere vereceği bir yanıt olmadığından gülümsemekle yetinmişti.

“Anne biz bir sürü kurbağa gördük. Marie bana Kurbağa Prens hikâyesini okuyacak biliyor musun?”

“Kurbağa Prens... Güzel hikâye...” derken oğlunun karşısındaki kadınla arasının iyi olduğunu görebiliyordu.

“Bende çok severim. Sanırım sevmeyen genç kız yoktur. Hala kurbağalardan prens beklediğimize göre.”

Asel ve Marie'nin sohbetlerini dinlerken tuhaf bir haldeydi. Sanki çok normalmiş gibiydi konuşmaları. Halbuki garip bir durumun içindelerdi.

“Bir şey içer misiniz?”

“Biz kalksak iyi olur.” deyip Marie'ye dönmüş ve elini uzatmıştı. Genç kadının kalkmasıyla da Asel'e üstten bir bakış atıp “Başka planlarımız var.” diyerek kapıya yönlenmişlerdi.

“İyi eğlenceler oğlum.” deyip küçük çocuğu öpmüş ve Asel'e dönmüştü.
“Yarın Aral'ı alırım.”

“Ben... Ben getirirdim.”

“Gerek yok.” deyip yanındaki kadının elini tutmuş ve gözden kaybolmuştu.

Arkalarından bakarken çeşit çeşit duygunun geçidindeydi. Akay dediği gibi yapmış ve unutmuştu onu. Her sözü her hareketi bunu daha da gözüne sokuyordu. Onu evine bile getirmişti. Bunun ne demek olduğu belliydi. Sıkıntıyla verdiği nefesten sonra oğluna dönmüştü yüzündeki gülümsemeyle.

“Açıktın mı?”

“Çok acıktım.”

“Canın ne istiyor?”

“Her şeyi...”

“Tamam bakalım yaptıklarımı beğenecek misin?”

Sofrada gördükleri küçük çocuğun sevincini artırmıştı. “Börek de var...”

“Lara Teyzen senin için yapmış.”

“Çok güzel...” deyip bir lokmayı ağzına atmıştı.

“Köftede yaptım.”

“Köfte mi? Marie de köfte yapmış.”

“Güzel miydi?” derken içinde kıskançlık ateşi daha da harlanmıştı.

“Senin ki daha güzel. Hem ona da öyle dedim.” deyip küçük çocuk bu seferde köftelere batırmıştı çatalını. “Çok çok güzel olmuş.”

Oğlunun yemek yiyişini büyük bir keyifle izlerken, aklı da Akay ve yanındaki kadındaydı. Ciddiydi Akay. Bunu gözlerinden anlamıştı. Kalbi acısa da, onu kaybettiğini kabullenmek zorundaydı. Akay artık tamamen bir hayalden ibaretti.

“Çok değişik bir kadın.”

Dalgın bir şekilde yol alırken duymuştu yanından gelen sesi. “Efendim?”

“Asel, çok değişik bir kadın.”

“Seni böyle düşündüren ne?”

“Onunla birkaç kez karşılaştık ama hiçbirinde karşılıklı bir diyalog içinde olmamıştık. Sanırım biraz kıskançlıktan bende gelmek istedim.”

“Kıskanmanı gerektirecek bir durum olmadığını biliyorsun.” deyip güven verir şekilde bakmıştı.

Yanındaki adama gülümseyerek bakarken aklından bir sürü şey geçiyordu. Asıl şimdi daha da kıskanmıştı onu. Öyle değişik ve özel bir kadındı ki, ona bir kez bakmak bile bunu anlamaya yetiyordu. Akay’ın neden kendini her şeye kapattığını anlamıştı. Her zaman kendine güveniyle tanınırdı. İlk kez bunu o evde hissetmemişti. Öyle güvensiz ve güçsüz kaldığını sezinlemişti ki, kendi bile şaşmıştı. Bir sürü güçlü insanın karşısında bile bunu hissettiğini hatırlamıyordu. Üstelik Akay’ın ara ara kaçamak bakışlarının anlamını bilecek kadar akıllıydı. Bunları dert etmemesi gerektiğini biliyordu. Neticede Akay onu seçmiş ve güzel bir birliktelik yaşıyorlardı. Bunun kıymetini bilip, buna göre davranmak en iyisiydi.

Yol sonrasında konuşmadan geçmiş ve Akay, Marie'yi eve bıraktığında artık sabrının da son demlerini yaşadığını hissetmişti. Eve gidip, odasına kendini attığında büyük bir karmaşanın ve karar arifesinin içinde kalmıştı.

Piknik olayını kabul etmesindeki en büyük nedeni şimdi daha iyi görüyordu. Oğlunun isteği için yaptığını söylese de, asıl amacının Asel'e acı çektirmek olduğu belliydi. Bunda başarılı olduğunu yaptıkları telefon görüşmesinde hissetmişti. Hala kulaklarındaydı o üzgün ve çaresiz ses.

Genç kadın "Ama bugün benim günümdü Akay." derken bu cümleye içindeki tüm duyguları katmıştı. Zaten bundan sonrası da gününü zehir etmeye yetmişti. Onu üzmeğe yine ona vermişti en büyük acıyı. Marie eve çıkmak istediğinde, sanki Asel'in çok umurundaymış gibi isteksiz kabul etmişti. Halbuki o eve davet etmiş, üstüne neredeyse ikramlara bile başlayacaktı. Asel için sadece çocuğunun babası olacaktı. Bundan daha ötesi yoktu.

İşin diğer tarafı Marie'nin iyi niyetli halleri de bugünü güzelleştirmişti. Ona haksızlık yaptığını bilse de, onunla olmaktan keyif alıyordu. Üstelik genç kadının oğluyla ilgilenişi de bu birliktelikteki kilit noktaydı. Yaptığı köfte konusundaki sözleri, onun kalbinin güzelliğini gözler önüne seren en önemli şeydi. Sonrasında eve gelme nedenini anlatması da aynı derece içtendi. O an aklında beliren şeyin, bundan sonrası için en mantıklı adım olduğunu biliyordu. Herkes için en iyisi buydu.

Akay ve Marie ilişkisini çok takmıyordu. Akay'ın hala Asel'e bakışlarındaki özlemi görüyor, bu yüzden Marie'nin sadece günü kurtarmakla alakalı olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden de mutluluğu yakalayamayacağını bildiği adamı bu konuda rahatsız etmeyi düşünmüyordu. şu an hayatında başka tehditler vardı ve onlarla ilgilenmesi gerekiyordu. Gelecek kendisi için çok parlak görünmüyor, bunu tersine çevirmek için elinden gelenle mücadele etmeye çalışıyordu Ersin.

Sabahın ilk ışıklarıyla çalmıştı telefonu. Zaten çok geç uyumuştı. Şimdi bu saatte arayanda kimdi? Sıkıntıyla bulduğu telefonun cevaplama tuşuna basmış ve uyuşuk bir şekilde “Kimsin?” diyebilmişti.

“Kimsin mi? Bu nasıl telefon açış. Bakıyorum her türlü şeyi unuttuğun gibi telefon adabını da unutmuşsun.” diyerek paylamaya başlamıştı.

“Lara biraz yavaş. Rüyanda ne gördün sen?”

“Sanırım odun birini gördüm. Şimdi de o odunu yakmak için alev topuna dönmüş durumdayım.”

“Sen daha yeni gelin sayılırsın. Bu saatte senin başka işin yok mu da bana sardın? Ne oldu Soydan’la mı atıştınız?”

“Merak etme ben dünyanın en kibar ve sevecen kocasına sahibim. Eşlik görevlerimde seni hiç ilgilendirmez. Sen hemen buraya gel. Yoksa telefonla seni rahatsız etmekten büyük mutluluk duyarım.”

“Lara sabaha kadar uyumadım. Bırak da biraz uyuyayım.”

“Uyuyamazsın tabi. Bende öyle şeyler yapmış olsam uyuyamazdım.”

“Yine ne yapmışım?”

“Önce buraya gel. Bu telefonla olacak bir şey değil. Telefonda sinirim geçmez.”

“Tamam geliyorum. Sende bir iyilik yap da bana bir şeyler hazırla.”

“Gel ona o zaman karar veririm.”

Hemen duş alıp, hazırlanmış ve süratle yola koyulmuştu. Arabayı park ettikten sonrada direkt mutfığa yönelmişti.

“Aferin. Erken geldin.”

“Gelmesem kesin eve bomba atardın. Bundan korktuğumdan jetle geldim.”

“Dalga geçmeyi bırak. Bunların beni yumuşatacağını sanıyorsan yanıyorsun. Dünden beri sana bileniyorum.”

Aynı anda Soydan’da gelmişti yanlarına. “Günaydın hayatım.” deyip sevgi dolu bir öpücük bırakmıştı yanağına.

“Biraz daha uyusaydın. Sana özel kahvaltı hazırlardım.”

“Sen ne yapsan bana özel geliyor. Bunun için yorma kendini.” deyip Akay’a dönmüştü. “Sen de hoş geldin. Durumunu iyi görmüyorum haberin olsun. Akşamdan beri sana yapacaklarını anlatıp durdu. Eğer anlattıklarından birazını bile yapsa sonun kötü.”

“O kadar mı diyorsun? O zaman ben idamıma mı geldim? Artık yardım edersin.”

“O kadarını biraz sonra anlarsın. Aslında söylediğini yapmışsan, senin için elimi kıpırdatmam.”

“Sabah sabah karı koca bana sarmışsınız. Sizin yapacak başka işiniz yok muydu? Neymiş bakalım idamımı gerekli kılan olay?”

“Akay bak seni yıllardır tanırım ama bu kadar insafsız olacağını düşünmezdim. Sen nasıl Asel’i buraya çağırıp, sonrada sevgilinle birlikte pikniğe gidersin? Hadi gittin bunu Asel’in, Aral’ı alma gününde yaparak, çocuğu da götürürsün. Hadi hepsini yaptın, bunu söyleme zahmetinde bile bulunmazsın...”

“Tamam konu anlaşıldı. Ne oldu Asel, beni sana mı kesti?” derken sesi sinirli çıkmıştı.

“Bana onun bir şey anlatmasına gerek kalmadı. Hatırlatırım kızı buraya gönderen de sendin. Sabahın erken vaktinde oğlunu göreceği için nasıl bir heyecanla geldi haberin var mı? Gelmenizi beklerken öylesine sabırsızdı ki... Ama sen bunları ne yapacaksın ki... O anlarda sevgili Marie’nle evcilik oynuyordunuz. Hala onun telefondaki halini düşündükçe kafayı yiyorum.

Akay ona ne yaptığının farkındasın, değil mi?"

"Beni bunun için mi yatağımdan kaldırdın? Merak etme Asel Hanım'a hiçbir şeycik olmamış. Hatta o kadar iyiydi ki, beni ve sevgilimi neredeyse yemeğe davet ediyordu. Sanırım tüm üzüntü ve siniri sana bırakmış."

"Bu da ne demek?"

"Aral'ı bırakmaya gittiğimizde bizi içeri davet etti. Hatta normal bir misafirmiş gibi ağırladı. Neyse ki ben hemen kalktım. Yoksa Marie'yle sıkı dost olacaktı. Bunu başarmaktaki ustalığını sende görüyorum." deyip imalı bir bakış atmıştı.

"Sen, Marie'yi onun evine mi götürdün?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Yok sen düşündüğünden de umutsuz vaka olmuşsun. Yazık..."

"Merak etme senin üzgün arkadaşının bu pek umurunda olmadı." derken dünkü olay aklına gelmiş ve siniri artmıştı.

Asel'in ne yaptığını gayet iyi anlamıştı. Kendini yine olmadığı gibi güçlü göstermişti. Bu kadın kesinlikle kendine hiç acıımıyordu. "Ne zaman ona gerçekten bakacaksın Akay? Ne zaman onun görünen tarafını değil de, gizlemeye çalıştığını göreceksin?"

"Bunu bana mı söylüyorsun?" derken sıkıntıyla iç çekmişti. "Ben onun görmediğimi söylediğin tarafı yüzünden yıllarca onda kilitli kaldım. Hayatımı kararttım. Ama bir kez daha bunu yapmaya niyetim yok." deyip sinirle dönmüştü. "Dur sana başka bir şey daha söyleyeyim de benim ne kadar kör bir âşık olduğumu veya senin tabirinle kalpsiz olduğumu gör."

Karşısındaki adamın hali bu seferde onun için üzülmesine neden olmuştu.

"Bana yaptığı her şeyi affetmiştim Lara. Oğlumu gizlemesini bile... Aramızda oluşan elektriğin ilk tanıştığımızdaki gibi olduğunu düşünüp, saf saf ona evlenme teklif ettim. Bana ne dedi biliyor musun?" deyip acı çeken bir yüzle bakmıştı.

"Sadece Aral için yanımda olduğunu. Başka şeyler düşünmemden dolayı

üzüldüğünü ve hislerini bana yıllar önce zaten söylediğini... Aynı hatayı iki kez yapmanın ikimiz içinde iyi olmayacağını.. Göz önünde insanlar olduğumuzu ve kendimize ait hayatlarımız olduğunu... Lara o kadın benim hayatımda en güzel günlerdi diye tabir ettiğim evliliğimiz için 'hata' dedi. Şimdi karşıma geçmiş bana üzüldü mü diyorsun?" derken sesi yüksek çıkmıştı.

Duyduklarından sonra ne düşüneceğini şaşırmıştı. İşler düşündüğünde de karıştı. Asel büyük bir oyun oynuyordu. Bu öyle açıktı ki...

"Ne oldu bir şey demiyorsun? Hani ben kalpsizdim? Lara ben o kadın söz konusu olunca tüm düşünme yetimi kaybediyorum. Bu yüzden de bir kez daha aynı hataya düşmemek için ondan uzak olmaya çalışıyorum. Marie'yle ciddi bir ilişkiye başladım. O çok iyi biri ama ben Asel yüzünden ona yeterince ilgi bile gösteremiyorum. Lütfen artık bana Asel'i savunma. Bir kalpsiz arıyorsan, bence ona biraz daha dikkatli bak. O zaman aradığını bulursun." deyip kenara bıraktığı ceketine uzanmıştı.

İkilinin konuşmasını büyük bir şaşkınlıkla izliyordu Soydan. Ne ara bu duruma gelmişti anlamamıştı bile. Tek gördüğü Akay'ın büyük bir acı içinde olduğuydu. Aşk acısını kısacık bir zamanda yaşamış ve bunun ağırlığı altında ezilip, hayattan zevk alamamıştı. Bunun yıllarca ve hatta sonsuza kadar sürecektir olmasının ne demek olduğunu canlı kanıtıydı karşılarındaki adam.

"Sanırım gitsem iyi olacak."

"Akay böyle gitmemelisin." diyerek kendine bakmasını sağlamıştı genç adam.

"Merak etme Lara ile aramıza bu konular girmez. Onun çok güzel kalpli olduğunu biliyorum. Bu yüzden gerekmeyen kişilere gerekmeyen ilgiyi gösterir. Ayrıca Asel öyle iyi bir oyuncudur ki, ben hayatımda onun gibisini görmedim."

"Kalsaydın birlikte kahvaltı yapsaydık."

"Teşekkürler Soydan. Başka zaman." diyerek Lara'ya dönmüştü. "Umarım gerçek Asel'i tanıman uzun sürmez. Senin bu yüzden üzülmeyi istemem."

"Akay... Seni üzmem istemedim."

"Beni sen üzmedin ki... Üzenin de umurunda değil zaten. Dert etmene değmez. Hadi ben çıktım." deyip gözden kaybolmuştu.

Arkasından bakakalmıştı. İkisinin de acı çektiğini anlamak için bir kez bakmak yetiyordu. Üstelik Akay, Asel'e tekrar evlenme teklif ettiğini söylüyordu. İşler düşündüğünden de karışık.

"Gel buraya..." diyerek hüznle dalıp gitmiş karısını kollarının arasına almıştı. "Kendini çok hırpalıyorsun..."

"Soydan bana bir şeyler mantıklı gelmiyor. Bu işin içinde başka şeyler var."

"Bence olayları akışına bırakmak en iyisi." deyip karısının alnına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Zaten şimdiye kadar herkes onları akışına bırakmış. Birisi de böyle büyük bir sevda nasıl bu hale geldi diye sormamış? Akışına bırakmak bence çok yanlış olur."

"O zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz Lara Hanım?"

"Bilmiyorum. Ama içimden bir his bu olayda başka şeyler var diyor." diyerek kocasının kendisine bakan gözlerine dönmüştü.

"Yani altıncı hissim devrede diyorsun..."

"Sence bende altıncı his var mıdır?"

"Sende mi? Dur bir düşüneyim... Şimdi ikimizin ilişkisinde bu his işe yaramadı diyebiliriz. Neticede Merih'i eşim sandın. Sonrasında da tekrar yine eşim sandın. Bunları referans alırsak yok demeliyiz. Ama terzi kendi söküğünü dikemezmiş. Bu nedenle de başkalarında yarayan bir altıncı his durumu yaşıyor olabiliriz." deyip karısının anlık değişen yüzüne odaklanmıştı.

"Haklısın... Acaba çok mu abartıyorum? Olaylara karışmam belki de ikisini daha da üzecek. Bak Akay'ı ne hale getirdim." diyerek arkadaşının hüznünü hatırlamıştı.

"Kalbin seni nasıl yönlendiriyorsa öyle davran. Ben o kalbin güzelliğini her gün görerek dünyanın en mutlu adamı oluyorum." deyip bu seferde karısının dudaklarına yönelmişti.

Lara'da aynı sevgiyle karşılık verince, ortaya kıvılcımlar çıkmaya başlamıştı. Sonunda kendini geriye çeken Soydan olmuştu. "Yer zaman fak etmeden aklımı başımdan alıyorsun." diyerek genç kadını göğsüne çekmişti.

"Sanki sen farksızsın." diyerek daha da sokulmuştu sevdiğine.

Çok seviyor ve seviliyordu... Bu sevginin herkes tarafından tadılmasını istiyordu. En çokta mutlu olmasını istediği arkadaşının yeniden sevmesini istiyordu. Akay gerçek sevgiyi hak eden bir adamdı. Bunun içindi duaları.

76. Bölüm

En yakın arkadaşının bile onun tarafında olması sinir bozucuydu. Asel'i kesinlikle bir yere kapatmak lazımdı. Çünkü o melek yüzüne herkes kanabilirdi. Sinirle sürdüğü arabayla tesislere gelmişti. Direkt üzerini değiştirip çıkmıştı antrenman sahasına.

"Burnundan soluyor." diyerek işaret etmişti arkadaşı.

"Benimle uğraşacağınıza işinize bakın." deyip umursamaz bir şekilde yanlarından geçmişti.

"Son günlerde en büyük eğlencemsin yaşlı kurt. Playstation oynarken bile senle uğraştığımdaki gibi zevk almıyorum."

"Çok açık sözlüsün. Bunun cezasını göreceğini düşünmüyor musun?"

"Değer." diyerek diğer takım tarafına geçmişti Jason.

"Konuşmayı kesin. Çift kale maç yapacaksınız. Hepinizin üst sınır bir performans ortaya koymanızı istiyorum. Haydi..."

Yarım saatin sonunda kendine ancak gelebilmişti.

"Sinirin kimeyse onla hesaplaşsana. Bacağım senin yüzünden ne hale geldi?" diyerek ayağını tutmuştu Jason.

"O kadar narinsen futbol oynama." diyerek diğer tarafa geçmişti. Bu sefer yerde kıvrınma sırası ona gelmişti. "Dikkatli olsana. Bacağımı kıracaktın..."

"O kadar narinsen futbol oynama." diyerek göze göz tabirinin doğruluğunu test etmişti genç adam.

Biten antrenmandan sonra duşun altına geçebilmişti. Havanın nasıl olduğuna aldırmadan buz gibi suyu açmış ve bedeninin kendine gelmesine yardımcı olmasını beklemişti. Üzerini giyinip, arabasına giderken arkasındaki sese dönmüştü.

"Sorun çok mu büyük?"

"Hayatımda ne küçük oldu ki..." diyerek bakmıştı arkadaşına.

"Keşke bazı şeyleri paylaşmayı denesen. İyi dinleyiciyimdir." diyerek göz kıpmıştı Jason.

"Keşke paylaşınca azalacak şeyler olsalardı. Yine de sağ ol." deyip arkasını dönmüştü. Sonra aklına gelenle tekrar genç adama yönelmişti. "Sertlik için üzgünüm."

"Sorun değil. Nasıl olsa karşılığını buldun." diyerek sırtıtmıştı.

"Tam bir baş belasısın."

"Sen de öyle yaşlı kurt." Sözlerine eşlik eden gülümsemesiyle arabasına binip uzaklaşmıştı.

Aklındaki düşüncelerle baş etmek zorlaştığı anda soluğu Asel'in işyerinde almıştı.

"Sürpriz..."

"Lara?"

"Gerçekten sürpriz oldum." diyerek gülümsemişti.

"Gelmene çok sevindim."

"Bir çay içeriz dedim. Üstelik elimde boş gelmedim." diyerek tuttuğu paketi sallamıştı.

"Bana kurabiye getirdim deme." derken gözleri pakete kaymıştı.

"Diyorum. Hem de elmalı."

"Hemen çayları söylüyorum."

"Ben çat kapı geldim ama umarım seni meşgul etmemişimdir."

"Sana her zaman vaktim var. Benim içinde güzel bir ara oldu."

"Yoğun muydun?"

"Gönüllü bir yoğunluk diyebilirsin. İşler kafamı dağıtmama yardımcı oluyor."

"İnsanın kafasını dağıtması için illa çok çalışması gerekmiyor. Biliyorsun, değil mi?"

Vereceği bir karşılığı olmadığından sadece tebessüm edebilmişti.

"Bilirsin çok laf dolandıran biri değilim. Buraya gelmemde bir neden daha

vardı. Hemen konuya geçsem iyi olur."

"Çok netsin." diyerek gülümsemişti. "Dinliyorum."

"Dün Akay'la konuştum. Biliyorsun ona Aral'ı sana getirmesi gereken günde gezmeye götürdüğü için çok kızmıştım."

"Lara bunun için onunla tartışmadın, değil mi? Benim yüzümden aranızın açılmasını istemem."

"Merak etme Akay'la aram düşüncelerimi söyledim diye açılmaz. O beni bilir ben de onu. Aslında konuşmada duyduklarım çok tuhaftı. Asel, Akay sana ikinci kez evlenme teklif etmiş?"

"Etti..." deyip sıkıntıyla yutkunmuş ve konuşmaya devam etmek için kendini zorlamıştı. "Ama kabul etmedim. Biz, bir kez evliliği denedik ve başarılı olamadık. Bunun ikincisi anlamsız diye düşünüyorum."

"Neden bunların senin düşüncelerin olmadığını hissediyorum." derken bir şeyler anlamaya çalışır gibi bakıyordu yüzüne.

"Bunlar... Bunlar benim düşüncelerim. Neticede ikimizin de farklı hayatı var ve böyle devam etmemiz en iyisi."

"Bunun kimin için iyi olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Sana bakıyorum mutlu değilsin, Akay'ı yıllardır zaten mutlu göremiyorum. O zaman bu kime yarar sağlıyor? Asel lütfen bana bunun ikiniz için iyi olduğu yalanını söyleme. Ne olduğunu bilmesem de, bu işte başka şeyler olduğunu seziyorum."

"Bir şey yok Lara." derken kendini gülümsemek için zorluyor ama başarılı olamıyordu. Ortaya çıkan sadece yüzündeki gerilen hatlardı.

"Bana anlatmayacağını biliyorum. Ama şunu bilmeni isterim. Eğer bir gün bunu paylaşmak istersen, her zaman seni dinleyecek biri olduğunu bil."

"Teşekkürler." derken minnetle bakmıştı.

"Hadi bu kadar hüznün yeter, çaylarla biraz da tatlı konulara geçelim." diyerek konuyu değiştirmişti. Aslında alacağı yanıtı almıştı. Asel gerçekten

bir şeyler gizliyordu. Bundan kesinlikle emin olmuştu. Hal hareketi ve sesindeki titreyen tını bunun kanıtıydı.

Günler birbiri ardı geçerken, herkes hayatlarından bir günün daha geçmesine kayıtsızca bakakalıyordu. Bazen iyi bazen kötüydü ama önemli olan geçmesiydi. Takılı kaldığında nasıl acılar çektiği kalplerde tazeydi. Bunun en büyük şahidiydi genç adam.

Bugün verdiği büyük kararın uygulanma günüydü. Lüks bir kuyumcudan aldığı yüzüğe bakarken, aklı ve kalbi farklı şeyler dillendiriyordu. İkisinin savaşı artık nasıl yoruyordu. Dinlenmek, huzur bulmaktı derdi. Bunun olmayacağını bilmenin verdiği sıkıntıysa her gün daha da artıyordu.

Aklındaki tüm karmaşayı bir kenara itmiş ve genç kadının evinin önüne gelmişti. Doğru mu yapıyordu yanlış mı? Hiçbir fikri yoktu. Ama tek bildiği artık hayatı bir yerinden tutması gerektiği idi. Eli zile dokunduğunda kapıyı açan kadın kendini kollarına bırakmış ve her erkeğin aklını başından alacak bir öpücük bırakmıştı dudaklarına.

"Çok güzel olmuşsun."

"Hepsi senin için..." deyip cilveli bir şekilde gülümsemişti.

"Çıkalım mı?"

"Çantamı alıp geliyorum."

Yol boyu birçok konu hakkında konuşmuşlardı. Marie insanların rahatça konuşabileceği kadınlardandı. İnsanı sıkmayan, dinlendiren bir yapıdaydı. Belki de onunla olmasının en büyük nedeniydi bunlar.

"Geldik." deyip arabadan inmiş ve genç kadının inmesi için kapıyı açmıştı.

"Teşekkürler..." diyerek nazikçe uzatmıştı elini.

Şehrin en lüks restoranında ayarlamaları yapmış ve güne hazırlanmasını

sağlamıştı. Ama hiçbirisi içinde bir şeyleri kıpırdatmaya yetmemişti. Aklına hep önceki teklifi geliyordu. Spontane gelişen ve büyük şaşaalar gerektirmeyen...

Ortamdaki ihtişam ve güce bakarken, bunları neden yaptığını sorguluyordu. Marie'de öyle büyük şeyler isteyen biri değildi ama sanki başka şeylerde esirgediklerini böyle vermeye çalışıyordu.

Geçen vakitle birlikte yemekler yenmiş ve planladığı zaman gelmişti. Cebindeki yüzük öylesine ağırlaşmıştı ki... Gülümsemesini bozmamaya gayret ederek o ağırlığı cebinden çıkarmış ve genç kadının önüne gelmişti.

"Marie... Benimle evlenir misin?" İşte hayatının bundan sonrasını değiştirecek üç kelimedenden oluşan cümleyi söylemişti. Genç kadın gözleri parlayarak kabul etmiş ve dudaklarına ateşli bir öpücük bırakmıştı. Kutudan çıkardığı yüzüğü genç kadının parmağına takarken önceki anıların bombardımanında kalmıştı.

Sanki yine o otel odasının önünde heyecanlı bir bekleyiş içindeydi. Tıklattığı kapıdan dünyanın en güzel kadını, onu görmenin verdiği mutlulukla boynuna atlamıştı. Şu anda sadece formalite olarak yaptığı teklif o gün nasılda anlamlıydı.

"Biliyorum aşkım hiç romantik değilim ama bende buyum. Hayatı futbol olan, kendini anlatırken bile en büyük yardımı bu spordan alan biriyim. Bu adamı hayatının her anında yanında görmeye, onunla bir gelecek kurmaya, onunla bir ömür kontrat imzalamaya ve bunu da bu özel günde yapmaya var mısın?"

O anlaşılmayı gerçekten kalbi ömürlük yapmıştı. Bunu şimdi çok net görüyordu. Ne olursa olsun, hiçbir şey kalbini geri kazanmasını sağlamayacaktı. Kalbi hep onda kalacak, ona düşende eskide kalmış o birkaç günün hayalini yaşamak olacaktı.

"Biliyorum bu çok damdan düşer gibi oldu ama senin doğduğun günün evliliğimizin ilk günü olmasını istiyorum Asel. Bunu sen de istersen beni dünyanın en mutlu adamı yaparsın."

Dünyanın hem en mutlu adamı hem de en mutsuz adamı yapmıştı Asel o küçük anlarda. Yıllar geçse de artçısı bitmeyen bir deprem olmuştu hayatında. Şimdi de yeni bir hayata adım atarken kalbi ve beyni onunla

doluydu.

Ne ara dans etmeye çıkmışlardı onu bile hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde gördüğü müziğin bittiği ve kollarındaki kadının kendisine daha sıkı sarılmış olduğuydu. Gülümseyerek genç kadını yerine oturtmuş ve gecenin geri kalanını gelecek hakkında konuşarak geçirmişlerdi. İlerleyen saatle birlikte kalktıklarında Marie büyük bir sevgiyle omzuna yaslanmıştı. Onun bu hali vicdan azabı çekmesine neden olsa da, kendini zamanla buna alışacağına inandırmaya çalışıyordu. Kafasındaki düşüncelerle genç kadının evinin önüne gelmişlerdi.

"Yukarı gelmek ister misin?" derken gözlerindeki değişik parıltılarla bakıyordu.

Bir karar aşamasında olduğunun bilinciyle atacağı adımı düşünürken dudaklarından dökülmüştü "Olur." sözü. Gecenin sonunun nereye gittiği belliydi. Belki de ihtiyacı olan buydu. Bu düşüncelerle elini tutup, onu yönlendirmesine izin vermişti.

"Anne neden babam seninle değil de Marie'yle evleniyor?"

Akay'ın evlenme teklifi edeceğini duyduğundan beri dalıp dalıp gidiyordu. Oğlunun sorusu da böyle hazırlıksız olduğu bir anda gelmişti. "Şey... Biz babanla ayrıldık."

"Olsun tekrar birleşebilirsiniz."

Oğlunun yanına oturup, elini ellerinin içine almıştı. "Birleşemeyiz bir tanem. İkimizde yıllarca başka hayatlar yaşadık ve buna alıştık." Koskoca bir yalandı söylediği ama nasıl söylerdi oğluna 'Babanın ve senin iyiliğiniz için biz babanla ayrı olmalıyız.' diye.

"Ama ben babamın seninle evlenmesini istiyordum." derken yüzü bulutlanmıştı.

"Stephanie'yle ne konuştuğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet ama-"

"Biz babanla ayrı olsak da seni her şeyden çok seveceğiz. Bunu biliyorsun. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." diyerek oğlunun elline küçük bir öpücük kondurmuştu.

"Şimdi ben Marie'ye anne mi diyeceğim?" derken üzgündü.

Duyduğu anda tüyleri ürpermişti. "Tabi ki de hayır bir tanem. Aynı şekilde hitap edebilirsin."

"O bizle mi yaşayacak?"

Oğlu bir bilseydi ne kadar canını yaktığını kesinlikle tek soru sormazdı. "Evet bir tanem sizle yaşayacak. Çünkü babanın eşi olacak."

Sonraki dakikalarda neyse ki, küçük çocuğun ilgisi başka yöne kaymıştı. Yoksa birbiri ardı gelen sorulara dayanması zorlaşıyordu. Küçüğü sonunda uyuduğunda kendisiyle baş başa kalmıştı. Aynı anda da kendi evlilik gününe dönmüştü.

Birbiri ardı gelen hediyeler ve sonrasında Akay'ın kapısında belirlemesi. Kendini rüyalarda hissettirmişti. O günden sonra yapmayı bıraktığı bir şeyde doğum günü kutlaması yapmasıydı. Hayatının en güzel günü öylesine hoş anılarla kalmıştı ki, bir daha onun üstü bir şey göremeyeceğini biliyordu. Bu da o günü sadece eski anılarla geçirmesine neden oluyordu. Doğum günü sadece Aral'ın onun için hazırladığı birkaç küçük ayrıntıyla geçiyordu. O da oğlunun gönlünün olması içindi.

Bugün Akay başka bir kadının parmağına yüzüğünü takacaktı. Eli istemsizce o geceden hatıra kalan yüzüklere gitmişti. Aynı Akay gibi boynuna takmıştı yüzükleri. Elinin içinde sıkıca kavrayıp, kalbine bastırmış ve Akay'ın onları takarken ki sözleri kulaklarında yankılanmaya başlamıştı.

" Ama önce şu işi de halledelim."

"Neyi?"

Elini tutmuş ve getirdiği çok güzel bir evlilik yüzüğünü parmağına tatmıştı.

"Akay bu çok güzel."

"Sana yakışır bir tanem. Umarım ömrümüzün sonuna kadar parmaklarımızdan çıkmazlar." derken kendi yüzüğünü göstermişti.

"Çıkmadı bir tanem o yüzük benim parmağımdan hiç çıkmadı. Keşke bunu sana anlatabilmiş olsaydım. Ben yıllarca o yüzüğü her baktığımda gördüm parmağımda." derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Başka bir kadına yüzük taktığını bilmek şu an kalbimi nasıl acıtıyor hayatım. Seni önceden de başka kadınlarla gördüm. Hayatına giren kadınları bildim ama bu başka. Sen evleniyorsun... Başka bir kadının oluyorsun. Bu başka bir şey Akay. Bunun hissettirdikleriyle yaşamayı öğrenebilecek miyim? Senin, benim olman başkaydı bir tanem. Aynı şimdi de başkasının olacak olman gibi." derken gözyaşları daha da artmış ve elleriyle bedenini sarmış ileri geri hareket etmeye başlamıştı.

"Yokluğun ayaz olup yakıyor bedenimi. Üşüyorum hayatım." Hıçkırıklar arasında çıkıyordu sesi.

"Seni seviyorum. Hem de kendimden bile çok." derken artık ağlaması daha da şiddetlenmişti.

Son günlerde tüm sinirleri iflas etmek üzereydi. İşleri birbiri ardı ters gidiyor, bu da anlaşma iptallerine neden oluyordu. Önemli birkaç müşterisini de kaybetmişti. Çalan telefona sinirle vermişti cevabı.

"Sana kimseyi bağlama demedim mi?"

"Ersin Bey önemli olduğunu söylediler."

"Kimmiş?"

"Geçen hafta anlaşma için geleceklerini söyleyen futbolcunun babası."

"Tamam gönder." derken hiç değilse her şey ters gitmiyor diye düşünmeye başlamıştı. Bu çocuk bir yıla kalmadan önemli bir transfer yapacaktı. Bu kumaşı nerde görse tanırdı.

Açılan kapıdan giren adama tüm güler yüzlülüğüyle "Hoş geldiniz Mehmet Bey." demişti.

"Aslında hoş gelmedim Ersin Bey."

Gözlerini kısmış adama bakmaya başlamıştı. "Hoş gelmedim derken?"

"Piyasada hakkınızda dolaşan iddialar yüzünden çok gerildim. Bu da düşüncelerimi karıştırdı diyebilirim."

"Bakın sizde 'iddia' diyorsunuz. Hiçbirinin aslı astarı yok. Bilirsiniz meyve veren ağaç taşlanır."

"Meyve veren ağaç taşlanıyor mu bilmem ama anlaşma konusunda biraz daha düşünmeye karar verdiğimizi söylemeye geldim. Kusura bakmayın şu an için bu anlaşmaya imza atamayız."

"Ama söz vermiştiniz."

"Siz de bize güvenilirliğiniz konusunda söz vermiştiniz. Ama firmanızdan ayrılan sporcular nedense bunun tam tersini savunuyor."

"Hepsi hakkında dava açacağım. Siz de sözlerin boş olduğunu göreceksiniz."

"O zamana kadar size iyi şanslar." diyerek kapıdan çıkmıştı.

Bu kadar sıkıntı artık fazlaydı. İnsanlar kendilerini ne sanıyorlardı böyle? Buralara kadar gelmek için neler neler yapmıştı. Kimsenin bunu yok etmesine izin vermeyecekti. Neyse ki, hala Akay ellerindeydi. Onu kolay kolay kaybetmezdi. Piyasadaki en büyük sporculardan biri hala elinde olduğuna göre, yakında diğerlerinin sesini kesmeyi başarırdı.

Ettiği teklifin üzerinden bir ay geçmişti. Oğlu başlarda Marie'ye biraz tavırlı yaklaşsa da, sonrasında alışmıştı. Keşke kendisi de öyle kolay alışabilmiş olsaydı. Hem onu hayatlarına sokmuş hem de bunun doğru mu olduğunu sorgular olmuştu. O anlarda bu 'aşk' değil 'mantık' evliliği diyerek tüm duygularını bastırmayı kendine görev bilmişti. En kötüsü de teklif günü yaşanılanlardı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Kahve."

"Hemen yapıyorum." diyerek içeri geçmişti genç kadın.

Aslında bir şey içmek değildi derdi. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Elinde kupalarla gelmiş ve gülümseyerek bir tanesini uzatmıştı. "Bakalım istediğin gibi yapabilmiş miyim?"

Bir yudum alıp "ok güzel." demiş olmasına rağmen tadını almamıştı bile. Son yuduma kadar içmiş ama hala rahatlayamamıştı. Üstelik daha da gerilmişti. Marie yanına gelip, elindeki yan tarafa koymuş ve Akay'ın dudaklarına uzanmıştı. Aklındaki tüm düşünceleri gerilere itip, genç kadının öpüşüne karşılık vermeye çalışıyordu. Gözlerini kapatmış ve kendini onun yönlendirmesine bırakmıştı. Ne ara yatak odasına geldiklerini bilmiyordu. Gözlerini açtığı anda gözleri görmek istediğine odaklanmıştı. Asel'di karşısındaki. Bunu gördüğü anda genç kadına bu sefer kendi sarılmış ve ateşli öpücüklerle başını döndürmeye başlamıştı. Eli genç kadının fermuarına gittiği anda kulaklarına gelen ses gerçeğe dönmesine neden olmuştu.

"Akay..."

O anda gözlerini açmış ve ne yapmak üzere olduğunu görmüştü. Bir şeyler olduğunu hisseden kadında birkaç adım geriye gitmişti.

"Bir sorun mu var?" diyerek endişeyle bakmıştı.

"şey... Sanırım biraz hızlı gidiyoruz."

"Sorun bu mu?" diyerek açılan arayı kapatmıştı genç kadın. "Hiç de acele etmiyoruz. Yaklaşık iki aydır birlikteyiz ve nişanlıyız."

"Seninle ilk birlikte olduğumuz anın daha güzel ve özel olmasını istiyorum." derken içinden kendine 'yalancı' demeyi ihmal etmemişti.

"Benim için her an özel ve güzel."

"Yıllar sonra hatırladığında da öyle olmasını istiyorum." deyip genç kadının dudağına küçük zararsız bir öpücük bırakıp, kapıya doğru yönelmişti.

"Akay çok değişik bir erkeksin. Sanırım sana kapılmamın nedeni bu."

"Umarım buna pişman olmazsın."

"Seninle yaşadığım hiçbir ana pişman olmayacağıma emin olabilirsin." diyerek genç adama ateşli bir öpücük veda etmişti.

Marie kesin o gün istemediğini anlamıştı. Bunun tersini düşünmüyordu bile. Ama iyi niyetliliğiyle bunu yüzüne vurmamış ve sonrasında da sorun çıkarmamıştı.

İçindeki sıkıntıları öteleyip, kapıdan çıkacağı anda karışsında gördüğü adama şaşkınlıkla bakmıştı.

"Sürpriz..."

"Bulut?"

"Gözlerinde sorun yok. Gerçekten benim."

"Hangi rüzgar seni buraya attı?" diyerek sarılmıştı arkadaşına. "Umarım iyi bir şeylerdir. Bu ara iyi şeylere hasretim."

"Duyduğuma göre nişanlanmışsın ve hayatın yolunda."

"O buz dağının görüneni." diyerek bakmıştı arkadaşına. "Geç içeri."

"Aral yok mu?"

"Anaokulunda. Ancak öğleden sonra gelir."

"Nasıl alışabildi mi?"

"Oğlumun kesinlikle adapte sorunu yok. Herkesle anında arkadaş oluyor. Bazen hayret ediyorum."

"Desene sana çekmiş."

"Öyle de diyebiliriz." deyip keyifli bir kahkaha atmıştı. "Eee anlat bakalım. Tatil mi iş mi?"

"Aslında ikisi de değil. Özel."

"Gönül meselesi diyorsun." deyip imalı bir bakış atmıştı. "Kız buralı mı?"

Pırıl'dan habersiz geldiği için vicdan azabı çekse de, yaptığından pişman değildi. Ona kalsa hayatta abisinin bilmesine izin vermeyecekti. Bu da ilişkilerini kapalı kapılar ardına gizlemişti. Dışarıda ne özgürce gezebiliyor ne de elini tutabiliyordu. Birinin görme ihtimali her an tetikte olmasına nedendi. Bunun Pırıl'ı ne kadar yıprattığını anladığı an bu kararı vermiş ve hemen bileti ayırtmıştı. Dava için birkaç gün olamayacağını söyleyip, Pırıl'ın meraklanmamasını da sağladıktan sonra binmişti uçağa. Yol boyu nasıl söylerim provası yapmış olsa da, anın heyecanı her şeyi unutturmuştu.

"Buralı değil. Türk."

"Burada mı yaşıyor?"

"Hayır Türkiye'de."

"O zaman tatile falan mı buraya geldi?"

"Hayır o hala Türkiye'de."

"O zaman senden bir şey istedi onu götürmeye geldin?"

"Hayır."

"Ona yok buna yok. Neler oluyor?"

"Aslında söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Sen başla o yolunu bulur zaten."

Derin bir nefes almış ve başlamıştı. "Akay sence ben güvenilir biri miyim?"

"Bunu soruyor musun? Güvenmesem oğlumun davası için seni seçmezdim."

"İyi biri miyim?"

"Seni uzun yıllardır tanırım. İyi birisindir."

"Çalışkan mıyım?"

"Tövbe tövbe... Bunlar da ne böyle?" diyerek anlamaz bir şekilde bakmaya başlamıştı.

"Çalışkan mıyım?" diye yinelemişti soruyu.

"Yaptıkların ortada. Neredeyse tırnaklarınla geldiğin bir yerdesin."

"Sence bir kadını mutlu edebilir miyim?"

"Bunu bana değil, o kadına sorsan daha mantıklı olmaz mı?" deyip gülümsemişti.

"Hadi ama soruma cevap ver."

"Sanırım edersin. Romantik tarafı ağır basan birisin."

"Sence iyi bir eş, iyi bir baba olur muyum?"

"Bunun sonu nereye gelecek çok merak ediyorum. Soruna gelecek olursam bence senden çok iyi eş ve baba olur."

"Sen bir kız babası olsan bana kızını verir misin?"

"Ben bir kız babası değilim. Bu gidişle de zaten olamayacağım."

"Akay cevap..."

"Ben bir kız babası olsam kızımı kimseye vermezdim. Ama birine verecek olsam sanırım senin gibi biri ideal bir aday olabilirdi."

"Ya kız kardeşini bana verir miydin?"

77. Bölüm

Biranda gerilen yüz hatlarıyla "Pırıl'la aranda ne var?" diye parlamıştı.

"Soruma yanıt vermedin?"

"Asıl sen onu bırak ve benim soruma dön. Kardeşimle aranda ne var?"

"Onu seviyorum."

İfadesiz sadece bakıyordu. "Peki o?"

"O da beni seviyor."

Bir kaşı havada "Buraya geldiğinden haberi var mı?"

"Hayır yok. Zaten olsa izin vermezdi. Onayını alamamaktan çok korkuyor."

"Bu ne zamandan beri devam ediyor?"

"Onu ilk gördüğümde etkilenmişim. Ciddi olarak ne zaman başladığınız derssen hepsi senin suçun."

"Bu da ne demek?" derken şaşkın bir ifade yüzünü kaplamıştı.

"Onu ilk gördüğümde çok etkilendim ama kardeşin olduğu için bu duygularımı bastırdım ve onu görmeye çalışmadım. Sonra sen onu bana tekrar gönderdin. Ben yine kalbimi susturmayı tercih ettim. Ama bu gelişler ardından kalbim daha çok bağırmaya başladı. Yine de onu susturdum. Ta ki velayet davası için onu gönderene kadar. O an, artık onsuz yaşayamayacağımı anlamıştım." deyip arkadaşına dönmüştü.

Geçen sessiz dakikalar, ortamda bir gerilim havasına neden olmuştu.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Demem gerekiyor mu?"

"Benim için de, Pırıl için de düşüncelerin çok önemli. Ama şunu bilmeni istiyorum. Kardeşini kendimden bile daha çok seviyorum. Onun kılına zarar gelmesine izin vermem."

"Hele bir izin ver. O zaman seni elimden kimse alamaz Bulut Efendi."

"Yani bu?" derken şaşkındı.

"Pırıl akıllı kızdır. Eğer birini kendine uygun görmüşse vardır bir bildiği. Üstelik kardeşim için düşünebileceğim en iyi aday olduğun gerçeğini göz ardı edemeyeceğim." diyerek gülümsemişti.

"Pırıl duyunca çok sevinecek. Hemen aramalıyım."

"Dur ben ararım."

"Alıştıra alıştıra söyle. Kalbine indirme. Buraya geldiğimden haberi yok."

"Merak etme."

Eline aldığı telefonda arama tuşuna basmıştı. "Alo bir tanem..."

"Abi..."

"Nasılsın bakalım ufaklık?"

"Nasıl olayım iyiyim. Zor bir ders yüzünden sınav stresi yaşıyorum."

"Sen başarırırsın."

"Sen ne yapıyorsun? Aralım ne yapıyor?"

"Aral anaokulunda. Ben de çapkınlık peşindeyim."

"Nişanlı bir adam olarak ne çapkınlığı?"

"Aslında benim o şeylerde işim olmaz ama Bulut burada."

"Bulut mu?" Kardeşinin değişen sesine gülümsemeden edememişti.

"Evet burada. İşler çok sıkılmış, birkaç gün kaçmış buralara."

Karşıdan Bulut'un hamlesini ustalıkla savuşturmuştu.

"Bulut orada ne yapacakmış ki?"

"Dedim ya kızım buralarda ne yapılır? Gününü gün edecek. Ben de en yakın arkadaşımdan ilgimi esirgemem."

"Gününü gün edecek..." Sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"Onun için güzel planlar hazırladım. Sıkılmasına hiç izin vermeyeceğim. Zaten o da buna çok istekli."

"Bunu o mu söyledi?" derken sesindeki öfke telefonda bile hissediliyordu.

"Tabi. Başka kim söyleyecek? Telefonu kapatayım hemen çikalım."

"Abi..."

"Dur Bulut bir şey soruyor." diyerek telefonu bilerek uzaklaştırmış ve Pırıl'ın duyacağı şekilde konuşmaya başlamıştı. "Merak etme çok güzel

kızlar var. Sıkıntın falan kalmaz."

Duyduklarından sonra sesi düşündüğünden de sert çıkmıştı. "Abiii!"

Duyduğu halde duymamış gibi yaparak hala konuşmasına devam ediyordu. "Yarına daha ilginç bir yere gideriz. Bak görmediğin neler neler var." derken karşıdan Bulut'un renkten renge giren yüzünü seyrediyordu. Demek arkasından iş çevirmişlerdi. O zaman bu kadarcık oyuna katlanacaklardı.

"Abi beni duyuyor musun?"

"Efendim canım seni dinliyorum."

"Bulut Bey'in keyfi yerinde mi?" derken resmen sinirden kaskatı kesilmişti.

"Olmaz mı? Adam buraya ne için gelmiş sanıyorsun?" derken kardeşinin sınıra geldiğini anlamıştı.

"Abi sen şu Bulut'u bir telefona versene." O an abisiyle konuştuğunu bile unutmuş, sadece içindeki öfkeyle baş başa kalmıştı.

"Niye ki?"

"Bir çift lafım var."

"Bana söyleyebilirsin o şu an meşgul."

"Meşgul mü?"

"Kızım her şeyi de açık ettirme şimdi."

"Ona de ki 'Havada Bulut sen Pırıl'ı unut.'" diyerek sinirle patlamıştı.

Aynı anda da Akay kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Pırıl hanım acaba bu durumdan benim haberim ne zaman olacaktı? Evlenip, çoluk çocuğa karışınca mı?"

"Abi?"

"Efendim abicim? Hadi konuş bakalım..."

"Ben... Şey..."

"Neyse ki Bulut avukat yoksa sen bir şeyler anlatana kadar yaşlanır giderdiniz. Adam işi gelip, hemen çözdü."

"Sen kızmadın mı?"

"Kızmak mı? Pırıl yaptığında kızılacak bir şey yok ki... Siz birbirinizi sevmiş ve bir gelecek kurmak istiyorsunuz. Buna kızmaya sence hakkım var mı?"

"Abi..."

"Ben ancak mutlu olmanı dilerim küçük kardeşim. Öyle mutlu ol ki, senin mutluluğun benim de mutluluğum olsun. Sıkıntılı anlarımda gerçekten aşk varmış diye size bakayım." derken neredeyse gözleri dolmuştu.

"Seni seviyorum abi."

"Bende seni küçüğüm. Ben de seni. Umarım çok çok mutlu olursunuz."

"Rita seni görmek çok güzel."

"Ben gelmesem senin uğrayacağın yok."

"Haklısın. Ama olayları biliyorsundur."

"Basından okudum. Aslında çok şaşırdım. Özellikle de çocuğu gizleme konusu. Bu konuda sana kızdığımı bilmelisin."

"Sanırım herkes kızdı. Ama gerçekten geçerli nedenlerim vardı."

"Umarım öyledir. Yoksa bu çok hoş bir şey değildi. Eee nasıl buralara alışabildin mi?"

"Alışmaya çalışıyorum. Sağ olsunlar yardımcıları çok iyi. Onlar olmasa

hiçbir şey yoluna girmezdi.

"Bence başarının nedeni sensin. Ama her zaman ki gibi kendinin farkında değilsin."

"İnceliğin için sağ ol."

"Geçen kreasyonların tanıtım gecesini yaptık. Sana da davetiye göndermiştim. Neden gelmedin?"

"Aslında gelmeyi istedim ama öyle güzel bir işin gölgelenmesine izin veremedim. Biliyorsun basın beni gördüğü an aklına başka şeyler geliyor. İnsanlar o çalışmalar için aylarını verdi. Benim özel hayatımın bunun önüne geçmesi en son istediğim şeydi."

"Her zaman çok düşüncelisin. Ama senin orada olmanı isterdim. Neticede hepsinde emeğin var."

"İnsanların beğenmiş olmasını duymak da görmek kadar benim için gurur verici oldu. Umarım talep istediğin gibidir."

"İstediğimden de fazla. Buraya da zaten gelme nedenlerimden biri buydu. Artık sen de buralarda olduğuna göre ortak bir çalışma daha yapalım diyorum. Bu sefer iki şirketin ürünü olacak şeyler sunarız. Bu her iki marka içinde büyük olay olur."

"Buna ancak Ian'la görüştükten sonra cevap verebilirim."

"Merakla cevabını beklediğimi bil. Ayrıca kendini ayarladığın bir gün yemeğe çıkalım."

"İlk fırsatta bunu yapacağıma emin olabilirsin." deyip güven verici bir şekilde gülümsemişti.

Rita'nın ardından telefonun arama tuşuna basmıştı.

"Ne yaptın bu aralar Asel'le görüşebildin mi?"

"Bugün aradı."

"Nasılmış?" derken kucağındaki bebeğinin duruşunu düzeltmeye çalışıyordu genç kadın.

"Dur ben yardım edeyim." deyip oğlunu nazikçe annesinin kucağına yerleştirmişti Ian.

"Sesi nasıldı? İyi miymiş?"

"Her zaman ki Asel. Çok şey açık etmedi. İşler konusunda haklı olduğumuzu söyledi. Kafasını dağıtmak için çok yararlı oluyormuş."

"O kadının çalışma azmine hayranım."

"Aynı sana benziyor hayatım.

"Ama ben bu aralar bu üç ufaklıktan hiçbir şeye vakit ayıramıyorum ki..."

"Memnun değil misin yoksa?" derken endişeyle bakmıştı.

"Çok memnunum. Onlar benim canlarım. Hem kimseye bırakamam. Neticede evden de işlere yardımcı olduktan sonra sorun değil."

"Aral nasılmış?"

"Babasıyla arası çok iyiymiş. Ara ara onda da kalıyormuş."

"Asel için çok zor olmalı. Çocuklarımı dilediğim gibi göremediğimi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Bazen tatsız sürprizler insanı hazırlıksız yakalıyor. Asel'in durumu da bu."

"Sence Akay'la bir şansları olabilir mi?"

"Sanmam. Adam nişanlanmış. Düğünde yakındır."

"Keşke mutlu olabilselerdi. Ama hiçbir şey için geç değil. Ben yinede ikisi için umutluyum."

"Ah iyi yürekli karım." deyip alnına sıcacık bir öpücük bırakmıştı.

"Bu ara kabul günüm gibi hissettim."

"Ne oldu? Başka kim geldi?" diyerek bakmıştı Ersin.

"Bulut buradaydı."

"Ooo bizim işkolik avukat tatile mi çıkmış?"

"Benden izin almak için gelmiş."

"Ne izni?"

"Pırıl'la evlenmeye karar vermişler. Herkesten önce bana sormak istemiş."

"Pırıl... Bizim Pırıl."

"Evet bizim Pırıl."

"Sen ne dedin?" derken merakla bakıyordu.

"Onlar birbirini sevdikten sonra bana bir şey demek düşmez. Mutluluklarını dilemekten başka."

"Şaşırdım. Yani ne bileyim hem arkadaş hem de kardeşine bakmış. Hayret sende bir şey dememişsin."

"Bazı şeyler gönül işidir. İnsanın aklı almaz ve karışılması hoş olmaz. Kardeşim kendisi için doğruyu bilecek kadar akıllı bir kızdır. Üstelik Bulut'un karakterini de çok iyi biliyorum. Kalplerindeki içinde insanları sorgulayamam. Bence sende bunu denemelisin." derken ters bir bakış atmıştı.

"Bende bir şey demedim. Hem sizin aile meseleniz. Karışmak bana

düşmez.” diyerek alttan alma yoluna gitmişti.

“Aslında gelmen iyi oldu. Bende son olaylar için seni arayacaktım. Neler oluyor? Bu haberlerde ne?”

“Çekemeyenlerin uydurması.”

“Ersin benden gizlediğin bir şey yok değil mi? Çünkü o insanları tanırım. Öyle boş boş atmazlar.”

“Şimdi sen bana mı yalancı diyorsun?” diyerek alıngan bir tavır takınmıştı.

“Tabi ki de sana yalancı demiyorum. Sadece olayları öğrenmek istiyorum. Gerçekten sözleşmelerden söylenilen ekstra paraları aldın mı?”

“Bunları söylemedin sayıyorum. Sen de beni tanımıyorsan, kimseye bir şey anlatamam.”

“Bu alınganlık yapılacak bir şey değil. İnsan bazen olmayacak şeylerin içine girebilir. Hayat insana neler gösteriyor biliyorsun.”

“Ne yani para beni değiştirdi mi?”

“Ersin söylediğimden bunu mu anladın?”

“Ben anlayacağımı anladım sen merak etme. Suçsuzluğum ispatlandığında seninle görüşürüz.”

Arkadaşı bugün alıngan günündeydi. En iyisi konuyu değiştirmekti. “Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Aslında bu sefer biraz daha uzun kalacağım. Şu an biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım var.”

“Bak bu iyi oldu. Akşam şöyle toplanıp güzel bir yemek yiyelim. Ne dersin?”

“Bana uyar.”

“Tamam ama evde olalım. Aral, Asel’de. Akşam getirecekti.”

“Bu arada Asel’le aranız nasıl?” derken duyacaklarına dikkat kesilmişti.

“Sence nasıl olabilir? Sadece Aral’ı getirdiğinde birkaç dakika görüyorum. Onun dışında görüştüğümüz yok. Zaten bunun içinde bir neden yok.” deyip umursamaz bir cevap vermişti.

Geldiğinden beri duyduğu en güzel şeydi. Son zamanlarda Asel’i mi Akay’dan ayırmaya çalıştığını yoksa Akay’ı mı Asel’den ayırmaya çalıştığını çok düşünmüştü. İkisi birbirine öylesine yakın ama uzak şeylerdi ki... Akay’a mıydı kıskançlığı yoksa Asel’e mi? Sonra ikisinin de birbirine bağlantılı olduğunu fark ediyordu. İkisine olan duyguları da farklıydı. İçinden son gelen fısıltılar ise başka şeyleri işaret ediyordu. Belki bu gelişti başka şeyleri kazanmasına neden olabilirdi.

“Hadi ben antrenmana gidiyorum. Sonra görüşürüz.”

“Zaten ben de eve geçeceğim. Burada kalacağıma göre birkaç düzenleme yapmam lazım.”

“Tamam sana kolay gelsin.” diyerek çıkmıştı.

Çıkan adamın arkasından bakarken tek düşündüğü çok saf olduğuydu. Gözünün önünü bile göremiyordu. Acıyordu ona. Belki başarılı ve ünlüydü ama mutlu değildi. Zaten onun görevi de bunu sağlamak değil miydi? Bu düşüncelerle gülümserken, aklına bir sürü düşünce çörekleniyordu.

“Akay... Akay... Akay... O büyük özlemle baktığın mutluluğun aslında sana nasıl yakın olduğunu bile bilmiyorsun. Çok safsın dostum. Böyle de kalmaya devam et.” deyip sinsi bir gülümsemeyle karşısındaki fotoğrafa bakmıştı.

“Lara, benim Akay...”

“Efendim Akay?”

“Akşam için bir şeyler yapalım diyordum.”

“Olur. Ben yer ayarlarım.”

“Restoranda değil. Benim evde olsun. Aral akşam gelecek evi boş bulmasın.”

“Tamam bana uyar. İstedğin bir şey var mı?”

“Siz gelin yeter.”

Sonrasında birkaç telefonda sonra akşam için gerekli ayarlamaları yapmıştı.

“Anne ama ben bugün de sende kalmak istiyordum.”

“Yine kalacaksın bir tanem.”

“Ben böyle ayrı hiç sevmiyorum. Neden sizde herkesin anne babası gibi birlikte değilsiniz ki?”

“Bunu konuşmuştuk kuzum.”

“Bana ne istiyorum işte.”

“Bu isteğinin olmayacağını biliyorsun ama...”

“Olsun. İstemek de güzel.” diyerek bakmıştı genç kadına. Haklıydı... Ne diyebilirdi ki...

“Geldik.” diyerek inmiş ve oğlunu da indirip, kapının önüne gelmişti. Küçük çocuk sabırsızca yumruklamıştı kapıyı.

“Oğlum bu ne hırs. Sakin ol.”

“Bana ne...”

“Aral lütfen ama-” derken açılan kapıyla sözü yarım kalmıştı.

“Baba” diyerek kucağına atlamıştı küçük çocuk.

“Nasılsın ufaklık?”

“İyiyim.” deyip annesine doğru dönmüştü. “Anne içeri gelsene.”

“Sonra Aral. Şimdi gitmem lazım.”

“Kim geldi Akay?” diyerek kapıya gelmişti genç kadın. “Aaa Asel sen misin? İçeri geçsene.”

“Gitsem iyi olacak. Müsaadenizle.”

“Anne ne olur gel.” Küçüğü elini çekmeye başlamıştı.

“Oğlum şimdi olmaz.” diyerek gülümsemeye çalışıyordu.

“Aselcim herkes burada sende olursan Aral’da çok sevinir.” diyerek gülümsemişti Marie.

Bazen bu kızın aklından zoru olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Kendisi Akay’ın yanına dişi sinek gelse kıskançlıktan çatlarken, bu kadın resmen eski eşi eve davet ediyordu. “Şey... Ben...” derken gözleri Akay’a kaymıştı.

“Aral’da öyle istiyor.” deyip içeri yönelmişti. Aslında şu an ihtiyacı olan en son şeydi Asel’in de yanlarında olması. Zaten kafası son günlerde inanılmaz bir karmaşanın içerisindeydi. Bu da tuz biber etkisi yapmıştı.

“Tamam ama az kalırım.” diyerek girmişti. Biraz ilerledikten sonrada salondaki kalabalığı görmüştü.

“Asel?”

“Aral’ı bırakmıştım.” diyerek Lara’nın yanına yaklaşmıştı.

“Burada bile rahat yok.” diye söylenerek içeri girmişti Ersin.

Gördüğü adam yüzünden bedeni biranda kasılmıştı.

“Asel bir sorun mu var?” diyerek fısıldamıştı Lara.

“Şey... Yok...” derken sesindeki tedirginlik hissedilir derecedeydi.

“Ooo Asel’de buradaymış. Hoş geldin.” diyerek başıyla selamlamıştı. “Akay bakıyorum da çok modern takılıyorsunuz. Nişanlın, eski eşin...İlginç.”

“Haklısın çok modern olduk.” diyerek ters bir bakış atmıştı. Bu adam gün geçtikçe daha dengesiz hareketler içinde oluyordu. Yakında ciddi ciddi bir konuşma yapma zamanı geliyordu.

“Eee Aral nerede?”

“Buradayım.” diyerek gelmişti küçük çocuk.

“Ooo küçük bey nasılsın bakalım?” diyerek saçlarını karıştırmıştı.

Ersin’in oğluna dokunması tüm tüylerini diken diken etmişti. O adamın oğluna yakın olmasına dayanamıyordu.

“Asel sen iyi misin?”

“İyiyim Lara. Sanırım ortamdan biraz rahatsız oldum.”

“Haklısın kolay değil.

“İsterseniz masaya geçelim.” diyerek gelmişti Marie.

Sevdiği adamın evinde nişanlısının davetlisi olarak bulunmak... Yok aklını kaçırmaması imkansızdı. “Şey... Ben gitsem iyi olacak. Size boşuna zahmet vermeyeyim.”

“Bunu duymamış olayım.” diyerek gülümsemişti.

“Sence bu gerçek mi?” diyerek bakmıştı Lara.

“Efendim?”

“Bu kadının iyiliği bana fazla geliyor.”

Sadece tebessüm edebilmişti. Buna söyleyeceği tek söz yoktu. Geçilen masada da tedirginliği had safhadaydı. Oğlu neyse ki, Ersin'den uzakta ve yanındaydı. Ara ara göz göze geldiklerinde ise midesi ağzına geliyordu. Büyük bir sinir harbiyle geçen yemekten sonra nihayet izin isteyip kalkabilmişti. Biraz daha dursa kesin fenalaşıp, hastanelik olacaktı.

78. Bölüm

“Soydan sende benim hissettiğimi hissettin mi?”

“Ne hissettin ki?”

“Sanki Ersin ve Asel arasında değişik bir şeyler var gibiydi.”

“Nasıl değişik?” derken anlamaz gözlerle bakıyordu.

“Ne bileyim Asel onun etrafında olmasından rahatsız gibiydi. Oğluna dokunduğunda resmen üzerine uçacak sandım. Yemekte de bir ara Ersin’in tuhaf bir şekilde Asel’e baktığına şahit oldum.”

“Sen bu işle kafayı fena bozdun.”

“Sence de öyle değil miydi?”

“Dikkatimi çeken bir şey yoktu. Tabi Marie’nin, Asel’e gösterdiği üstün misafirperverlik dışında.”

“Bu kadın kesin çatlak. İnsan hiç mi kıskanmaz?”

“Kıskanmadığını kim söylemiş?”

“Sence kıskanıyor muydu?”

“Gözü durmadan ikisinin üzerindeydi. Sanki onları aynı ortamda

bulundurarak bir şeyleri ölçmeye çalışıyordu. O kadın hiçte aptal biri değil."

"Bakıyorum tek hafiyelik peşindeki ben değilmişim."

"Hafiyeyle yatan hafiye kalkarmış hayatım." deyip gülümsemişti.

"Deli..." deyip gülerek kafasını iki yana sallamıştı. "Bu arada aklıma gelmişken, on gün sonra Akay'ın doğum günü var. Kendimi affettirme amaçlı büyük bir parti hazırlamak istiyorum. Sen ne dersin?"

"İyi düşünmüşsün. Ama Akay'ın sana kızdığını düşünmüyorum."

"Aslında onu üzdüğüm için vicdanımı rahatlatma çalışması diyebilirim."

"Kocaman bir kalbin olduğunun farkında mısın?"

"Kocaman mı bilmem ama bir kalbim olduğu ve orayı da şu an bana tatlı diller döken bir adamın doldurduğunu biliyorum."

"İyi ki benimsin Lara. Bunun dışında bir şey düşünmeye bile tahammülüm yok." deyip arabayı durdurmuş ve aşkla yanındaki kadına bakmıştı.

Aynı şekilde karşılık vermiş ve davet beklemeden uzanmıştı kocasının dudaklarına. "Seni seviyorum Soydan Üstün. Hem de çok." diyerek bir kez daha sevgisini gözler önüne sermişti.

"Bugün sana söz verdiğim hikayeyi anlatmamı ister misin?"

"İstemem." diyerek genç kadına bakmıştı.

"Ama çok beğeneceksin."

"O zaman annem anlatır."

Duruma müdahale etmesi gerektiğini anlamış ve oğlunun yanına gitmişti.

"Benim için dinler misin?" deyip oğlunun gözlerine bakmıştı.

"Tamam ama senin için."

Aral küçük bir çocuktı. İyi anlaşsalar da, evliliklerini hemen kabul etmesini zaten beklemiyordu. Bu yüzden alınganlık yapmadan konuşmaya başlamış "Hem sana kitabını da aldım." deyip çantasından hediye paketine sarılı olarak çıkarmıştı.

"Tamam." deyip yatağına uzanmıştı.

Kenardaki koltuğa oturup, anlatmaya başlamıştı. "Yıllar önce bir krallıkta çok güzel bir prenses varmış. Bu prensesin bir de altıntopu varmış. Günlerden bir gün topunu göle düşüren prenses büyük bir üzüntü içinde ağlamaya başlamış."

"O da suya atlayıp alsaymış topu. Niye ağlıyor ki?" diyerek terslenmişti.

"Aklına gelmemiş Aralcım." diyerek gülümsemişti. "Sonra gölden çıkan bir kurbağa genç kızın derdini sormuş. Prenseste anlatmış. Kurbağa ona yardım edeceğini ama istekleri olduğunu söylemiş. Topunu almak için prenses her şeye evet demiş. Sonrada top geldikten sonra sözünü unutmuş ve kurbağayı arkasında bırakıp saraya dönmüş."

"Ama sözler tutulmalı. Yalan söylenmemeli."

"Haklısın canım. Ama prenses o an bunu düşünmemiş. Sonrasında akşam yemek yerlerken sarayın kapısı çalınmış. Bil bakalım kim gelmiş?"

"Tabi ki kurbağa..." diyerek bilmiş bir cevap vermişti.

"Bildin. Evet kurbağa gelmiş ve her şeyi kızın babasına anlatmış. Babası da verdiği sözünü tutman lazım demiş. Kurbağa sofrada prensesin tabağından karnını doyurmuş ve sonrada kızın odasında uyumak istemiş. Tabi bu kızın hoşuna gitmemiş ama sözünü tutmak için kabul etmiş. Kurbağa kızın yastığında uyumuş. Sonra sabah olmuş."

"Bitti mi?"

"Hayır daha bitmedi. Sabah olunca artık gider diye beklemiş ama kurbağa hala oradaymış. Daha ne istediğini sormuş. Kurbağa, prenesten onu

öpmesini istemiş. Prenses buna başta karşı çıkmış ama sonra kurbağanın üzüldüğünü görüp kabul etmiş.”

“Kurbağayı öpmüş mü?” diyerek kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu.

“Evet. Öpmüş. Sonra da kurbağa çok yakışıklı bir prens olmuş. Prenses çok şaşırılmış. Neler olduğunu sormuş. Prens bunun kötü bir büyücü tarafından yapıldığını ve gerçek sevginin onu düzelttiğini söylemiş. Sonrada çok mutlu olmuşlar.”

“Hep mutlu sonlar masallarda oluyor.” diyerek arkasını dönmüştü küçük çocuk.

“Aslında çoğu zaman gerçek hayatlarda da mutluluklar oluyor. Ama bunu görmek için dikkatli bakmak gerekiyor Aralcım.”

Küçük çocuktan ses gelmemesi kendisine tanınan sürenin bittiği anlamına geliyordu. “İyi uykular.” diyerek küçük çocuğun üzerini örtmüş ve odadan çıkmıştı.

“Nasıl beğendi mi hikayeyi?”

“Söylemedi ama sanırım beğendi.” diyerek genç adama yaklaşmıştı.

“Seni evine bıraksam iyi olacak.” diyerek arabanın anahtarını almak için yöneldiği anda genç kadının durdurması ile olduğu yerde kalmıştı. Marie öncekilerden farklı bir şekilde öpmeye başlamıştı. Talep etmeden sadece anı yaşayarak. Sonra geri çekilip, genç adamın gözlerine uzun uzun bakmıştı. “Keşke seni öpen ilk prenses ben olsaydım, yakışıklı prensim.” diyerek iç çekmişti.

“Bu da neydi şimdi?”

“Bir şey değil. Sanırım hikayeye kaptırdım kendimi. Hadi götür beni evime prensim.” diyerek gülümsemişti. Arabaya bindiğinde sessizce yola bakmaya başlamıştı. Zaten Akay’ın da konuşmaya niyeti olmadığını biliyordu. Bu da düşünmek için vakit veriyordu.

Günlerdir aklını kurcalayan sorular daha da artmış ve okuduğu hikâye bazı çağrışımlarda bulunmuştu. Akay gerçekten bir prensti. Bunu da onunla olduğu her an hissettirmişti. Keşke her şey başka şekillerde gelişmiş

olsaydı diyerek iç çekmiş ve yandan çok yakışıklı görünen adamın profiline özlemle bakmıştı.

Akay'ın evinde, Akay'ın sevgilisinin misafiri olmuştu. Düşündükçe tüm olaylar üstüne gelip, onu boğmaya çalışıyordu. Zaten onun evlenecek olması fikri yeterince zorken, şimdi de kadının ilgisiyle baş etmek zorunda kalıyordu. Öyle iyi niyetli bir yaklaşımla karşısında duruyordu ki, hakkında kötü de düşünemiyordu. Zaten onun ne suçu vardı ki? Boşu boşuna ona kızmak mantıksızdı. Akay'ı mutlu ettiği için ona minnet duymalıydı. Hayır ama bu o kadar kolay değildi ki... Akay'ı deliler gibi severken, onun başkasının olacak olması fikrine alışması o kadar kolay olabilir miydi? Olmuyordu da...

Ersin'in yine çevrelerinde dolanacağı fikri de bugün yeterince endişelenmesine neden olmuştu. Üstelik bakışları bu sefer daha cüretkardı. Sanki gözünü karartmış gibi konuşmalar ve tavırlarına bir anlam verememişti. Yine nasıl planlar içindeydi bu adam akli almıyordu. Tek bildiği aklında yine neler kuruyorsa bunun hepsi için çok kötü olacaktı. Oğluna dokunduğu an aklına geldikçe yüreği ağzına geliyordu. Kendine hep güçlü ol dese de, bu o kadar kolay değildi ki... Hayatında karıncayı bile incitmemiş bir kişiydi. Şimdi de bu belayla nasıl savaşıacağını bilemiyordu. Kaçak bir dövüşün içinde durmadan darbeler alıyor ve bunu gizlemeye çalışarak, içindeki kanamalarla boğuşuyordu. Dıştan bakınca ne kadar duygusuz ve umursamaz görüldüğünün farkındaydı. Kendisi de böyle birini görse bunu düşünürdü ama içinde her an patlamaya hazır bir volkan vardı ve bunu gizlemek için umutsuzca sarılıyordu sevdiklerinin sevgisine.

"Siz hiç bilmeseniz de, hep sizin için yaşayacağım." Sözlerine gözlerinden akan bir kaç damla eşlik etmişti. Her ağlamasından sonra bitmiştir diye düşündüğü gözyaşları her seferinde onu şaşırtarak artıyordu. İyi ki de tükenmiyorlardı. Çünkü kalbi öylesine kurak ve çoraktı ki, bu damlaların her birine ihtiyaç duyuyordu. Dışa akan her damladan bir tanede içine akıyor ve onu ayakta tutmaya yarayacak fidanları suluyordu. Ağlamak da bir nimetti, bunu her gün daha da iyi anlıyordu.

Rutin... Rutin... Rutin... Hayatında istediği bu değildi. Ama şu an sahip olduğuydu. Yetinebilecek miydi? İşte kocaman bir soru işareti. Hayatında rutin olmayan tek şey oğluydu. O kadar eğlenceli ve hareketli bir şocuktuk i, bazen ona yetişmekte zorlanıyordu. Asel nasıldı haklıydı... Onu gormemeye şalışmak yeterince zor oluyordu. Karşılaştıkları anlarda yuzüne bile bakmıyor, sızleriyle ezmeye şalışıp erkeklik gururunu kurtarıyordu. Ama yine acı çekmekten geri kalmıyordu. Bu da başka bir rutiniydi.

"Baba Pepee izleyelim mi?"

"Birlikte mi?"

"Evet."

"Ama oğlum -"

"Lütfe... Lütfe..."

Kim bu yüze ve sızlere kayıtsız kalabilirdi... "Tamam."

Televizyonun başına oğluyla oturduğunda artık bu çizgi dizideki tüm kahramanları tanıdığına şaşırıyordu. Artık maymuşu, kara möcükü ve dıgıdıkı bile tanıyordu. Hatta zulunun tüm kardeşlerinin isimlerini bile sayabileceğine emindi.

"Aaa bu bölümü izlemiştim." diyerek ekrana dönmüştü.

"O zaman izlememize gerek yok, değil mi?" derken umutla oğluna bakmıştı.

"Hayır ben bunu seviyorum."

Ekrandaki görüntüler dönerken oğlunun değişen ruh hali dikkatini çekmişti.

"Annem Canım Annem, Annem Canım Annem..."

"Aral... Oğlum ne oldu?" diyerek endişeyle konuşmuştu. Hala ekrandaki şarkı devam ediyordu.

"Sen Benim Bir tanem, Canım Annemsin, Güzel Annemsin."

"Neden öyle duruyorsun?"

"Ben... Ben annemi özledim." diyerek burnunu çekmişti.

"Yarın annene gideceksin zaten."

"Ben şimdi gitmek istiyorum. Hem ben ikinizin birlikte olmasını istiyorum." diyerek tekrar nemli gözlerle babasına dönmüştü.

Oğlunun ağlamasına hazırlıksız yakalanmıştı. "Oğlum..." derken kalbinde büyük bir acı hissetmişti.

"Ayrı olmasanız."

"Oğlum bunu konuşmuştuk. Seni ikimizde seviyoruz. İstedğin zaman da yanında olacağız."

"Olmuyorsunuz işte. Ben annemi şimdi istiyorum. Hep istiyorum." derken birbiri ardı damlalar süzülüyordu gözlerinden.

Oğlunun hali kalbini kanatırken, buna neden olduğu için Asel'e kızgınlığı artıyordu. Kendi kaprisleri yüzünden oğlunun üzülmesine neden olmuştu. Neymiş kendi hayatı varmış, neymiş kariyeriymiş... Hiçbir şey şu an oğlunun gözünden akan damlaların karşılığı değildi. Onun üzülmesine değmezdi. Ama Asel Hanım için öncelik kendisiydi. Bir de oğlunu çok sevdiğini söylüyordu. O zaman bu yaptığı ne oluyordu? Sıkıntıyla iç çekmiş ve oğlunu kollarının arasına alıp sakinleştirmek için sırtını sıvazlamaya başlamıştı. "Gidelim mi annene?"

"Hı...hı..."

Sonunda arabayla evin önüne gelmişlerdi. Şu an yukarı çıkarsa kesin olay çıkarabilirdi. Bu yüzden de telefonu tuşlamış ve soğuk bir sesle

konuşmuştu. "Aşağıdayız."

Birkaç dakika geçmeden görünmüştü genç kadın. Aral'da onu görmenin verdiği sevinçle atlamıştı kucağına. "Seni çok özledim."

"Ben de seni kuzum." diyerek kokusunu içine çekiyordu.

"Onun yüzüne, gözlerine iyi bak Asel. O çocuk senin yüzünden üzüldü, ağladı. Umarım önceliklerin buna değer şeylerdir. Çünkü benim ondan önde olan hiçbir şeyim yok." diyerek sinirle arabaya binmiş ve gözden kaybolmuştu.

Duyduklarından sonra donup kalmıştı. Oğluna ne olmuştu? Akay neden böyle sinirlenmişti? Hiçbir şey anlamamıştı. Akay'ın dediklerini hatırlayınca, oğlunun yüzünü görmek için biraz geriye tutmuştu o an kızarmış burnu ve gözleriyle karşılaşmıştı. "Sen... Sen ağladın mı?"

"Seni özledim. Anne ayrılmayın. Ne olur birlikte olun."

Küçüğüne vereceği bir yanıtı olmadığından tüm sevgisiyle göğsüne bastırmıştı. Sanki yaptığıyla oğlu ne kadar sevildiğini hissedecek ve üzüntüsü gidecekti. Bunun olmayacağını bilse de, ihtiyacı olan bu sıcaklıktı. "Özür dilerim kuzum. İkinizden de özür dilerim."

Saatlerdir oradan oraya gidiyor. Hiçbir yere sığamıyordu. Nereye gideceğini bilmeden sürüyordu. Sonunda arabayı durdurduğunda geldiği yer şaşırmasına neden olmuştu. Marie'nin evinin önündeydi. Aklı, duyguları her şey karışık. Yaklaştığı kapıyı çaldığında tamamen dağılmış bir haldeydi.

"Akay..."

Tek söz etmeden genç kadının dudaklarına kapanmıştı. Tek istediği olanları düşünmemek, yaşayacağı yakınlıkla Asel'i silmekti. Gözleri kapalı sadece öpüyordu. Kapının kapanmasıyla birlikte daha da cüretkar davranmaya başlamış ve elleri genç kadının kalçalarına kaymıştı. Ama ne

kadar yabancıydı duyduğu koku... Dokunduğu ten içindeki hiçbir şeyi harekete geçirmiyordu. Sonunda bunun yersiz olduğunu anlayıp, bırakmış ve genç kadının alnına soluk soluğa dayamıştı başını.

"Neler oluyor Akay? Sorun ne?"

"Özür dilerim. Özür dilerim..."

"Hiçbir şey anlamıyorum Akay. Lütfen korkutma beni." derken endişeyle bakıyordu.

"Affet beni... Affet..." derken genç kadının gözlerinin içine bakmıştı.

Sonrasında da tek söz etmeden geldiği gibi kapıdan çıkıp gitmişti.

Giden adamın ardından bakarken aklında bazı şeyler netleşiyordu. Hayal gibi başlayan birlikteliğinin gerçekten hayal olduğuydu. Akay'ın kalbi bu kadar başkasıyla doluyken, orada kimseye yer yoktu. Bunu uzun zamandır düşünse de, bir umut diyerek görmezden gelmişti. Artık bunun görölmeyecek noktayı geçtiği belliydi.

Gecenin bu saati çalan telefonu endişeyle eline almıştı. Ekrandaki isimse biranda ne hissedeceğini şaşırtmıştı.

"Akay?"

"Aral... Aral uyuyor mu?"

"Evet."

"Kapıyı aç."

"Efendim?"

"Kapıyı aç dedim."

Sesindeki tını tuhaftı. Aral'ın yanından sıyrılıp, sessizce çıkmıştı odadan. Sonra da kapıya gitmişti. Gözetleme yerinden baktığında Akay'ın bir elini kapıya dayayıp, yere bakar bir halde beklediğini görmüştü. Tedirginlikle kilitleri çevirirken, neden geldiği hakkında tek düşüncesi yoktu.

"Kapıyı açmak için özel bir törenin mi var?"

"Tören?"

"Boş ver..." diyerek sorma gereği bile duymadan direkt geçmişti içeri.

"Bir sorun mu var?"

"Herkeste aynı şeyi soruyor. İlla bir sorun mu olması lazım?"

"Tuhaf görünüyorsun da..."

"Sence tuhaf olan yaşadıklarımız olmasın." derken buraya neden geldiğini bile bilmiyordu. Tek bildiği olmak istediği tek yerde olduğuydu. "Ne oldu? Sustun..."

"Ben... Şey..."

"Hala bu sus pus hallerinden vazgeçmiyorsun. Böyle ne yapmaya çalışıyorsun söyler misin Asel?" derken genç kadına yaklaşmaya başlamıştı.

"Ben bir şey yapmıyorum ki..." derken tedirginlikle geriye bir adım atmıştı.

"Ne oldu benden korktun mu?"

"Ben... Ben..." Gözleri çekimine kapılmış gibi ona odaklanmıştı. Dediği gibi tuhaftı. Adımlarını yavaş yavaş ona doğru atıyordu. "Akay..."

"Şişt! Bence konuşma zamanı değil." deyip kendine bakan kadının dudaklarını bulmuş ve günlerin verdiği açlıkla öpmeye başlamıştı. O an tüm vücuduna inanılmaz bir haz dalgası yayılmıştı. Aldığı koku... dokunduğu ten... İşte buydu... Onun kimseye dokunamamasının, zevkin yanından geçememesinin tek nedeni bu kadındı. Öpüşmesini daha da derinleştirirken, Asel'in de kaçacak yeri kalmamış ve sırtı duvara değmişti.

Köşeye sıkışmıştı genç kadın. Zaten Akay'ın dudaklarına yaptığı baskı yeterince işkenceye neden olurken, birde bundan kaçamayacağını bilmek durumu daha da zorlaştırmıştı. Üstelik vücudu da ona ihanet edip tepki veriyordu. Hangi ara elinin kalkıp genç adamın ensesine gittiğini hatırlamıyordu bile. Aynı karşılık vermeye başladığını hatırlamadığı gibi. Asel yıllardır hasretle beklediği adama bırakmıştı kendini.

Akay'da bunu anlamış gibi kucağına almıp daha öncesinde gördüğü ve Asel'in olduğunu tahmin ettiği odaya yönelmişti. Bu anlarda büyüünün bozulmasından korktuğu için genç kadını bırakmıyor, vücuduna daha da bastırıyordu. Sonunda odayı girmiş ve genç kadını kollarından yatağa bırakmıştı. Saniye kaybetmeden de üzerine uzanmıştı. Öpüşmeleri daha da alevlenmiş, elleri de kendi ritmini tutturmuştu. Bacaklarında gezen parmaklar yukarı çıkıp, genç kadının gömleğinin düğmelerini bulmuştu. Her açtığı düğmeden sonra öpmesi için daha çok alan açılıyor, bu da anında karşılığını vermesini sağlıyordu. Her şey ne kadar tanıdık, bildik ve güzeldi... Aklında her şey tuz buz olmuş dağılmış, sadece yaşadıkları an kalmıştı.

Asel yaşadıklarına inanamıyordu. Bunun hata olduğunu fısıldayan aklını kalbi susturup, ona iş bırakmıyordu. Artık hataysa da, fark etmiyordu. Tek istediği sevdiği adam tarafından sevilmekti. Sonunu düşünmeden yaşayacaklarına, duygularına bırakmıştı. Elleri genç adamın omuzlarında, sırtında dolanırken sabırsızdı. Bunca yıldan sonra dokunduğu ten tüm vücudunu yakarken, gözlerinden de yaşlar akmaya başlamıştı. Özlemişti... Hem de her bir hücresiyle. Sanki şimdi bu özlemi dindirme anıydı.

Boynundan tekrar dudaklarına geçmişti. Ne öpmek ne dokunmak yetmiyordu. Üstelik altında kıpırtılar içinde karşılık veren kadında aklını karıştırıyordu. Ama düşünmek hiçbir şeyi yola getirmiyordu. Kendini ana bırakmak en iyisiydi. Bu düşüncelerle yönelmişti tekrar boynuna ve o anda yine dudaklarına değmişti o tuzlu tat. Aynı anda da aylar önce otel odasına dönmüştü. O an zorla sahip olmaya çalıştığı kadın şu an karşılık veriyor olabilirdi ama bunun altında mutlaka bir neden olmalıydı. Yine mi onunla dalga geçiyordu? Kesin ne kadar gurursuz olduğunu bir kez daha yüzüne vuracaktı. Ama bu sefer işler onun planladığı gibi olmayacaktı. O sıcaklıktan ayrılmak zordu lakin yapması gerekiyordu. Yavaşça kulağının hizasına gelip "İstemediğin bir adama verdiğin tepki çok hoş hayatım. İstemeden buysa, isteyince ortalığı yakarsın... Ama şu an yanmak istemediğime karar verdim. Üzgünüm." diyerek üzerinden kalkmıştı.

Tüm duyguları sevdiğiyle doluyken duymuştu alayla karışık buz gibi sesini. İnanmaz gözlerle bakarken, Akay'ın vücudunda geçen alaycı bakışlarıyla karşılaşmıştı. "Sanırım seni heyecanlandıran nişanlı oluşum olmalı. Öncesinde beni hiç çekici bulmuyordun. Senin yüzünden neredeyse nişanlımı aldatıyordum. Kendinden utanmalısın." diyerek Asel'in açtığı düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

Zaten tüm vücudu hala o yatağa dönmesini fısıldarken buna karşı durmak çok zordu. Ama bugün onu cezalandırmaktı derdi. Bu yüzden tüm kasları biraz daha bu eziyete dayanacaktı. Bu düşüncelerle bakışları genç kadına kaydığı anda o gözlerde gördüğü acıyla kasılmıştı. Öyle saf, öyle gerçek bir acıydı ki... Asel'in nasıl bir oyuncu olduğunu bilmeseydi, üzülmediğini bile düşünebilirdi. "Hadi ama öyle bakma. Nasıl olsa dokunuşlarım senin için anlamsızdı. Kötü hissetmene neden oluyordu." diyerek onun içine dokunan bakışlarını görmezlikten gelmeye çalışıyordu.

Çektiği acı öylesine büyüktü ki, istemsizce kapanan gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Artık kim ne düşünürü geçmişti. Zaten o yaşlara inanmayı reddeden bir adam vardı karşısında. Buna sevinmeli mi üzülmeli bilemiyordu. Neticede onu bu hale getiren kendisiydi. Üstelik kalbini daha da acıtan Akay'ın sözündeki gerçeklikti. O nişanlı bir adamdı. Başkasına aitti. Bu kabul etmek istemese de böyleydi. Nasıl böylesine bir hata yapabilmişti? Başka bir kadının bu şekilde bir duruma düşmesine nasıl izin verebilmişti? Ama Akay onundu. Kalbi de, tüm vücudu da bunu haykırıyordu. Hepsinin boş olduğunu biliyordu. Neticede bir seçim yapmış ve onu başkasına kendi elleriyle vermişti. Şimdi yaptığını hafifletmek için nedenler arkasına saklanma zamanı değildi. Acı içinde tekrar gözlerini açtığında artık yoktu Akay.

79. Bölüm

Gözlerini kapatıp, acı çeken bir ifadeye bürünen yüzü izlemek ömründen ömür götürmüştü. Yanına gidip, teselli etmemek için kendiyle öyle çetin bir mücadele vermişti ki... Bir insan bu kadar iyi rol yapamazdı. Gerçek miydi o yaşlar... Onlara kendisi mi neden olmuştu... Hayır hayır Asel oyuncuydu... O yaşlarda gerçek değildi. O zaman neden kalbi ona inanmış ve ağlıyordu. Hain kalbi ne zaman kendinden yana olmuştu ki... Kafasındaki karmaşayla atmıştı kendini evden. Hiçbir şey görmek duymak istemiyordu. Gözlerini her kapattığında Asel'in acıyla kasılmış yüzünü görüyor, bu da boşgazını tıkayıp nefes almasını engelliyordu.

Hemen buradan gitmezse, yukarı çıkıp, onu kollarına alacak, o acıyı dindirene kadar sevecekti. Ama Asel bunu istemiyordu. İstese teklifini kabul ederdi. Kendini istemeyen kadının karşısında zaten yeterince küçük düşmüştü. Bunun daha da fazlasına ihtiyacı yoktu. Arabayı sürmeye başladığında önünün bulanıklaşmasıyla anlamıştı ağladığını. Sinirle elinin tersini damlaların üzerine bastırmıştı. Artık her şey daha da zor olacaktı. Bu gece bunu net şekilde anlamıştı.

"Nasıl olur? Davaları nasıl kaybederiz? Bunun ne demek olduğunu farkında mısın?"

"Yapacağımız bir şey yok."

"Gözüme gözükmesen iyi edersin. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin."

"Onu son dosyalar çıkmadan söylediğimin farkındasındır umarım."

"Senin görevin benim açıklarımı kapatmaktı. Bana akıl vermek değil."

"Bu iş buraya kadar. Şirketin iflasını istemek zorundayız."

"Bu kadar kolay bitemez. Beni anlıyor musun?"

"Elimden gelen bu Ersin. Gerisi seni ilgilendirir."

Sinirle kapattığı telefonu duvara fırlatmıştı. Davayı kaybetmek demek bir sürü tazminat ve vergi borcunu beraberinde getiriyordu. Hepsini ödedikten sonra elinde bir şey kalmayacaktı. Bu da yıllarca emek verdiği her şeyin biranda buhar olup uçması anlamına geliyordu. Sıkıntıyla iç çekip, neler yapacağını düşünmeye başlamıştı. Elinde kalan tek şeye sıkı sıkı sarılacaktı. Akay'da giderse her şey biterdi. Ama o biterse kesinlikle yalnız gitmezdi.

"Tüm hazırlıkların kusursuz olmasını istiyorum."

"Lara kaç gündür uğraşıyorsun. Merak etme her şey iyi olacak."

"Umarım. Biliyorsun hataya dayanamam."

"Bilmez miyim mükemmel karım benim." deyip dudağına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Akşam erken gelmeye çalış. Tamam mı?"

"Merak etme. Seni bir sürü yakışıklının yanında yalnız bırakacak göz yok bende."

"Aşkım benim gözüm tek yakışıklı gördü ve neyse ki kismetimde oymuş. Sen hiç dert etme gözüm her şeye kapalı."

"Bak buna memnun oldum." deyip kapıya doğru yönelmişti. "Hadi kolay gelsin."

"Sana da hayatım." derken aklı Asel'e gitmişti. Kaç gündür onun da

gelmesi için uğraşıyor ama bir arpa boyu yol alamıyordu. Sıkıntıyla bir kez daha tuşlamıştı telefonu.

"Merhaba yine ben..."

"Yine aynı konu mu?"

"Lütfen Asel. Bak sana anlattım. Herkes orada olacak. Merak etme basın falan da yok. Oğlunun yanında olmak istersin diye düşündüm."

"Yumuşak yanımı çok iyi biliyorsun." derken sıkıntıyla çıkmıştı sesi.

"Eee ne diyorsun?"

Kaç gündür kendini paralamıştı genç kadın. Onun bu haline kayıtsız kalmak nasıl zordu. Üstelik bu kadar kısa sürede onunla böylesine bir arkadaşlık kurması da ilginçti. Akay'ın çok iyi arkadaşı olmasına rağmen, önyargılı olmadan yanında olmuş ve gerçek bir dost gibi davranarak güvenini kazanmıştı. En sonunda ısrarlara "Evet" yanıtıyla karşılık vermişti.

"Çok mutlu oldum canım. Sen gelmeseydin eksik olacaktı." diyerek sevincini sesine kattığı tonlamayla belli etmişti.

"Kimse eksikliğimi hissetmezdi merak etme..." derken hüzünlüydü.

"Sen öyle san."

"Hadi akşam görüşürüz."

"Tekrar teşekkürler Asel." diyerek kapatmıştı telefonu.

Evet şimdi her şey tamdı. Bu da hazırlıklara daha da motive dönmesine sağlamıştı.

"Onları şuraya koyun. Oraya başka şeyler gelecek." diyerek çiçekleri yerleştirenlerin yanına gelmişti. Gerçekten çok işi vardı.

O günden sonra Akay'la karşılaşmamıştı. Zaten karşılaşsa ne yapacağını da bilmiyordu. O gece kendini toparlaması hiç kolay olmamıştı. Eğer yan odada uyuyan oğlu olmasa, toparlanamazdı da. Zor bela girdiği banyodan sonra kendini yatağa bırakmış ve saatlerce ağlamaya devam etmişti. Gözünü kırpmadan karşılamıştı sabahın ilk ışıklarını. Sevdiğinin gözünde böylesine değersiz görünmek canını yakmıştı. Sanki kalbi ölmüş gibiydi. Nefes almak, yaşamak nasıl zordu. Ama buna dayanması gerekiyordu. Çünkü o bir anneydi ve kendinden önce düşünmesi gerekenler vardı.

Akay'ın doğum günü... Onun için ne çok hüznü barındırıyordu. Akay'ın doğum gününü hiç birlikte kutlamamışlardı. Halbuki o gün için kafasında ne çok hazırlık yapmıştı. Evlerinde olacaklar ve çok güzel bir sofraya hazırlayacaktı. En sevdiği yemekleri yapacak ve kocası için süslenecekti. Ama hiçbirisi olmamış, o günler sadece hüznü bir anı olarak kalmıştı. Ne tesadüf ki, Aral'ı öğrendiği gün tam da sevdiğinin doğum gününe gelmişti. Ayrılmasalar ona ne kadar güzel bir hediye vermiş olacaktı. Ama hepsi gerçekleşmemiş bir hayal olarak kalmıştı.

Geleceğini söylese de içi içini yiyordu. Uzun bir süreden sonra bazılarını görmek tuhaf olacaktı. Üstelik Akay'ın da bu durumdan memnun kalmayacağını biliyordu. Bir de Ersin meselesi vardı. Geçenlerde işyerinde nahoş bir karşılaşma yaşamışlar ve artık daha da pervasızlaştığına şahit olmuştu. Bu da sıkıntısını daha da artırıyordu. Kendini rahatlatmaya çalışırken derin derin nefesler alıp vermişti. Akşama hazırlanmalıydı. Bunun için odaya yönelirken, aklında gecedan erken ayrılmaktan başka bir şey yoktu.

Dünkü maç gerçekten zor geçmişti. Neyse ki kazanmayı bilmişler ve puan

kaybı yaşamamışlardı. Zaten özel hayatı yerlerdeydi. Hiç değilse işinde en iyi konumdaydı. Öğleden sonrayı geçmiş olmasına rağmen hala yataktan çıkmamıştı. Bunun için bir nedeni de yoktu. Lara, Aral'ı anaokulundan alacağını, ona çok güzel yemekler hazırladığını söylemişti. Akşam alacaktı oğlunu. Marie'de işlerinin yoğunluğu yüzünden bugün görüşemeyeceklerini söylemişti. Zaten Helen'de düğün hazırlıkları için izinliydi. Eve gelen kadına da gelmemesini söylediği için gelecek kimse yoktu.

Sakin, huzurlu ve yalnız bir hayatı vardı. Haline acıyla gülümsedi. Halbuki hayatı boyu istediği sakinlik değil, karmaşaydı. Evin içinde dolanan bir sürü çocuk, onların istekleriyle uğraşmak, kızlarının prensi, oğullarının kahramanı olmak istemişti. Ama geldiği nokta hala aynıydı. Aral'da olmasa varlığıyla yokluğu fark etmeyecekti.

Bugün hayatının bir yılını daha geçmiş hanesine yazmış ve yeni bir yaşa girmişti. Yeni yaş umut demektir ama bunun, onun için geçerli olmadığı belliydi. Yaşının ilk gününde kimsesiz bir şekilde yatağında uzanmış yatıyordu. Üstelik gelecek için bir hayali bile yoktu.

Zaten Asel'le yaşadıkları hala tazeydi. O gün bazı kararlar almıştı. Kimseyi kırmadan yapması gereken düzenlemeler vardı. Bu da istemese de bazılarını üzecekti. Ama hayat ne kendini ne başkalarını kandırarak yaşanırdı.

“Ne yaptın her şey hazır mı?”

“Karıyla gurur duyabilirsin.” diyerek gülümsemişti.

“Bunu zaten hep yapıyorum bir tanem. Kimler gelecek?”

“Sanırım Akay'ın tüm tanıdıklarını çağırdım.”

“Soydan Amca...” Genç adam duyduğu sese döndüğünde görmüştü küçük çocuğu.

“Ooo kimler varmış burada... Gel bakayım ufaklık.” deyip küçük çocuğu kucağına almıştı.

“Sen de mi Lara Teyzene yardım ettin?”

“Evet... Balon da şişirdim. Kurabiye de yaptım.”

“Lara çok yetenekli bir yardımcın varmış.”

“Haklısın.” derken küçük çocuğa göz kırpmıştı.

Sonrasında misafirler birbiri ardı gelmeye başlamıştı. Akay’ın tüm takım arkadaşları, yönetimden birkaç kişi, Huan’la Helen, Akay’ın birkaç doktor arkadaşı, Ersin, Marie ve daha sayamadığı kadar çok kişi gelmişti. Bu da herkesin davete icabet ettiğini gösteriyordu. Gelmeyen iki kişi kalmıştı. Asel ve Akay.

“Hey bakın burada kim var?” diyerek küçük çocuğa yaklaşmıştı Jordan.

“Aaa siz de buradasınız.” Heyecanla yanlarına gitmişti küçük çocuk. Babasının antrenmana götürdüğü günlerde çok eğleniyordu. Büyüklerle maç yapıyor ve gol bile atıyordu.

“Tekrar ne zaman geleceksin?” diyen Lionel küçük çocuğun saçlarını okşamıştı.

“Babam getirdiğı zaman.”

“O zaman ona en yakın zaman olmasını söyle. Maçımız yarım kalmıştı. Unutma sakın.”

“Tamam.” diyerek gülümsemiş ve Helen’in yanına gitmişti.

“Ooo çok yakışıklı olmuşsun.” diyerek yanağına küçük bir öpücük bırakmıştı genç kadın.

“Sen de güzel olmuşsun.”

“Hey ufaklık o benim.” diyerek gülümsemişti Huan.

“Hayır Helen benim.” diyerek sarılmıştı genç kadına. Yandan da ters bir

bakış atmıştı genç adama.

“Huan o benim küçük prensim. Hep de öyle kalacak.”

“Gördün mü?” deyip Helen’in yanağına küçük bir öpücük bırakmıştı.

Konuklar sohbet ederek, doğum günü çocuğunun gelmesini beklemeye başlamıştı.

Bir saat önce geldiği halde arabasından inememişti. Cesaretini toplamak düşündüğünden de zordu. İçeride olanların çoğunu tanıyordu ama son olaylardan sonra hiçbirini görmemişti. Kim bilir hakkında neler düşünmüşlerdi. Daha fazla kaçamayacağını bildiğinden derin bir nefes alıp vermeden sonra adımını atmıştı asfaltta ve sonrasında diğer adımlar gelmişti. Kapıdaki görevliye başıyla selam verip, içeri adım attığında mümkün olduğunca başı dik durmaya çalışıyordu.

“Asel gelmeyeceksin sandım.” deyip genç kadına destek olmak ister gibi sarılmıştı Lara.

“Aslında gelmemeyi düşündüm ama sana sözüm vardı.” Aslında içten içe Akay’ın hiç değilse bir doğum gününde yanında olma isteği de bunda etkili olmuştu. Nasıl olsa herkes onu kötü biliyordu. Bunu değiştirmek için elinde bir güç yoktu.

“Vazgeçmemene sevindim.” deyip gülümsemiş “Haydi geç.” diyerek içeri yönlendirmişti.

“Geçelim bakalım.” deyip tanıdık birkaç kişiyi bulma umuduyla etrafta gezdirmişti gözlerini. Aynı anda da büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Kendine bakan bazı gözler hem suçlar hem sorgular şekildeydi. Zaten böyle olacağını düşündüğü için yüzündeki maskeyi daha da kalınlaştırmış ve kendine doğru gelen Helen, Huan çiftine yanaşmıştı.

“Seni gördüğüme çok sevindim Asel.”

“Benim kadar olamaz.” derken sıkıntıyla gülümsemişti.

“Takma kafana. Boş ver.”

“O kadar kolay olsa keşke.” deyip Huan’a bakmıştı. Aynı anda da oğlunun sesini duymuştu.

“Anne...” Küçüğü karşıdan ona doğru koşarak gelmiş ve boynuna atlamıştı.

“Oğlum... Çok yakışıklı olmuşsun.”

“Babam gibi mi?”

“Baban gibi...” deyip oğluna güç almak ister gibi daha da sarılmıştı.

Yalnız geçirdiği bir doğum günü dahaydı. Hiç değilse bu sefer Aral vardı. Oğlunu aldıktan sonra belki küçük bir pastayla günü sonlandırırıldı. Kafasındaki düşüncelerle atmıştı adımını içeri. Ama onu karşılayan sadece karanlık olmuştu. Bu saatte kapalı olamayacağına göre bu karartmada neydi? Kafası karışmış bir şekilde ışık olması için telefonun tuşuna basacakken, sesler, konfetiler ve doğum günü şarkılarıyla etraf aydınlanmıştı.

Hep birlikte söylenen “Doğum günün kutlu olsun...” sözleri genç adamı şok etmişti. Kafasını çevirdiği her yerde tanıdık bir yüze rastlıyordu.

“Doğum günün kutlu olsun baba...” diyen oğlunu kucağına almış ve biraz önce yalnız geçireceğini düşündüğü doğum gününe tüm arkadaşlarıyla girmenin mutluluğuna ortak olmuştu.

“Doğum günün kutlu olsun Akay.” Marie dudağına küçük bir öpücük bırakmıştı.

“Doğum günün kutlu olsun.” diyen Lara’da gülümseyen bir yüzle karşısındaki yerini almıştı.

“Hepsi senin başının altında çıktı, değil mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Teşekkürler.” derken gözlerindeki minnetle bakmıştı.

“Boşuna yaşlı kurt demiyorum. İşte gördünüz bir yaşı daha deviriyor.” diyerek yanlarına yaklaşmıştı Jordan.

“Hiç heveslenme daha sana sahayı dar edecek kadar gencim.”

“Sen öyle san. Resmen bir yaş daha gitti. Kaç oldun acaba. Elli falan mı? Bastonla maçlara çıkamayacağının farkındasın, değil mi?”

“Bunu çağırmak zorunda mıydın?” diyerek Jordan’a ters bir bakış atmıştı.

“Hiç değilse adamı doğum gününde rahat bırak.” diyen Nicholas keyifle gülümsemişti.

“Adamın yanında da böyle şakalar yapmasan iyi edersin.” Sergio sohbetten memnun bir şekilde gülümsemişti.

“Size de tek laf edilmiyor. Merak etmeyin bizim onla frekansımız tutuyor.” diyerek söze girmişti Jordan.

“İşte bunda haklısın. Adama ne desen sana tavır yapmıyor.”

“Çocuklarla işim olmaz. Şimdi ağlar falan. Ne yapalım olgunlaşmasını bekleyeceğiz.” diyerek ortamı neşelendiren bir kahkaha atmıştı Akay.

Kucağındaki oğlu kıpırdanmaya başlamıştı. “Baba, annemde burada bak.” diyerek ileriye işaret etmişti. Aynı anda da meraklı gözler ikisi arasında gidip gelmeye başlamıştı.

Oğlunun sözü ve bakışlardan sonra saklanacak yeri kalmamıştı. Birkaç adım yaklaşp, gözlerinin içine bakarak “Doğum günün kutlu olsun.” demeyi başarmıştı.

Ortamdaki herkes silinmiş sadece Asel kalmıştı. O günden sonra aklı hep oyunlar oynamış, her gözünü kapattığında ağlayan hali yüzünden eziyet çekmişti. şimdi karşısında olabilecek en güzel haliyle duruyordu. Onun hala ağladığını düşünmekle ne kadar büyük bir hata yapmıştı. Soğuk bir sesle “Teşekkürler.” diyerek bakışlarını genç kadından kaçırmıştı.

“Evet pastayı kesme zamanı.” diyerek pastayı getirmelerini söylemeye gitmişti Lara.

“Daha değıl.” diyen ses, gözleri kendine çevirmişti. “Ben daha dostumu kutlamadım.” diye ileri birkaç adım atmıştı Ersin. “Doğum günün kutlu olsun efsane...” derken gözleri tuhaf bir şekilde parlamış, Akay’ın yanına gelmişti.

Karşısındaki adamın halini beğenmemişti. “Sen ne kadar içtin?” derken kimsenin kendini duymasını istemiyordu.

“Merak etme daha yeni başladım.” diyerek çarpık bir gülümsemeyle bakmıştı.

Neyse ki ortama gelen pasta misafirlerin dikkatini dağıtmış ve Ersin’in hali anlaşılmamıştı.

“Evet doğum günü çocuğı hadi pastayı üfle.”

Akay, oğlunu tekrar kucağına alıp yaklaşmıştı pastaya. Aynı anda gözleri yine aradığını bulmuş ve oğluyla birlikte üflerken, gözlerini hiç kırpmadan ona bakmıştı. Üflenene mumlardan sonra herkes aynı anda alkışlamaya başlamıştı.

“Dilek tuttun mu?”

“Dilek mi? Lara ben gerçekteşmeyeceğini bildiğim dilekleri bırakalı çok oldu.” diyerek anlamasını bekler gibi bakmıştı. Arkadaşının kapanıp açılan gözlerinden mesajın alındığını da anlamıştı. Küçük oğlunu kucağından indirdiğinde bu seferde Marie’nin sarmalayan kollarıyla karşılaşmıştı.

“Tebrikler hayatım.” diyerek dudaklarına kapanmıştı genç kadın. Uzunca bir öpücükten sonra geri çekilirken, Akay’ın gözlerine daha öncekilerden daha farklı bakmış ve hüzünle gülümseyerek kenara çekilmışti.

Akay'ı gördüğü andan beri kalbinin ritmi bozulmuştu. Her zaman ki gibi yakışıklı ve ulaşılmazdı. Ona uzaktan bakmaktan başka kalan bir şey yoktu elinde. Herkes yanında doğum günü tebriklerini iletirken, yanına bile gitmeye hakkı yoktu. 'Onu uzaktan sevmek aşkların en güzeli...' Bu sözü kim etmişse hiç de doğru bir laf etmemişti. Uzaktan sevmek mutluluk getirmiyordu, yıllardır getirdiği sadece hüzündü.

Özlemle oğlu ve Akay'a bakarken o tabloda olması gerekenin kendisi olduğunu haykırmak istiyor ama bunu yapmak isteyen dudaklarını sıkı sıkı kapatıyordu. Oğlunun kendini işaret etmesiyle bakışlar altında kalmıştı. Tam kalbinden kopan ve yıllardır sessizce söylediği söyleri bu sefer büyük bir zorlukla dıştan söylemişti. Karşılığı ise buz gibi bir teşekkürdü. O an ayakları kendini taşımayı reddetmiş olsa da, son bir gayretle dik durmayı başarmıştı.

Mumları üflerken gözlerini kırpmadan bakmıştı. Gücünü kanıtlarcasına, meydan okurcasına bir bakıştı.

Dakikalar sonra, kendine kuru bir teşekkür eden adamın, nişanlısıyla hararetle öpüşmesine tanıklık etmek zorunda kalmıştı. Gözleri acıyla kapanırken, arkasını dönmüş ve o sahneye şahit olmanın verdiği kalp ağrısını dindirmeye çalışmıştı. Bunu yapamayacağını biliyordu. Kalbi hala ağrıyor ve ağrımaya da devam edecekti. Geçen yıllar bunun kanıtıydı.

Kesilen pastadan sonra herkes koyu bir sohbete dalmış, Lara'nın hazırladığı birbirinden nefis ikramlarla midelerine bayram ettirmeye başlamışlardı.

“Anne ondan da istiyorum.”

“Tamam bir tanem” deyip elindeki tabağa oğlunun isteğini eklemişti.

“Asel... Asel... Asel...”

Bu sesi gayet iyi hatırlıyordu. Yüzündeki gergin gülümsemeyle dönmüştü arkasını. “Jordan...”

“Seni asla affetmeyeceğim.”

Biranda duyduğu söz, şaşkınlıkla karşısındakine bakmasına neden olmuştu. “Ben...”

“O yaşlı kurdun seni kandırmasına nasıl izin verdin? Halbuki senin için ne umutlarım vardı.” diyerek okul piyesinde oynayan genç bir delikanlı gibi kalbini tutmuştu. “Çocuklarımız olacaktı. Prens olup, seni prensesler gibi yaşatacaktım.”

“Anne Jordan Amca ne diyor?”

“Bak prens yerine amca oldum.” diyerek yalancı bir alınganlıkla bakmaya başlamıştı.

Karşısında yine eski Jordan’ı görmenin verdiği sevinçle gülümsemiş “Bana sırtını dönmediğin için teşekkürler...” diyerek genç adama minnetini göstermişti.

“Herkes hata yapar. Önemli olan bundan ders çıkarmaktır.”

“Ama çoğu kişi böyle düşünmüyor gibi.” derken göz ucuyla etrafını işaret etmişti.

“Boş ver... İnsanlar her şeyi düşünür. Benim hakkımda da dünya kadar haber yapılıyor. Hepsini taksam şimdi burada olmazdım.”

“O kadar güçlü değilim sanırım.”

“Sen de benim yaptığımı yap haberlerin ilginçliklerine bak. Mesela senin haberlerden birindeki başlık epey ilgi çekiciydi.”

Soran gözlerle bakmış ve dikkatini genç adama yöneltmişti.

" 'Kara Melek' diyorlar. İlginç tabir doğrusu."

"Neyse ki 'Ölüm Meleği' dememişler." derken karşısındakine gülümseyerek bakmıştı.

"İşte bu..." diyerek bir kahkaha atmıştı genç adam.

Sonraki dakikalar diğer takım oyuncularının da sıcak sohbetleriyle renklenmişti. Neyse ki bazı insanlar düşündüğü kadar sert olmamıştı. Belki bunda herkesin de yanlışları olması yatıyordu.

Bu kadın kesin ona eziyet için buradaydı. Doğum gününü bile zehir etmeyi başaran ender varlığı göz hapsinde tuttukça daha da sinirleniyordu. Arkadaşlarıyla nasıl da samimi sohbet ediyordu. Yanlarına gidip, o gülümsemeyi suratından silmek vardı... Doğru vardı. Onu engelleyen neydi? Hiçbir şey... Oğlunun Helen'in yanında olduğunu gördüğünde yavaş adımlarla soluğu yanlarında almıştı.

"Bakıyorum keyfiniz yerinde." derken direkt Asel'e bakmıştı.

Arkası dönük olduğu için onu görmemişti ama sesindeki kinaye hissedilmeyecek gibi değildi. Yavaşça ona doğru dönerken, yüzünde bir gülümseme oluşturmaya çalışıyordu. Ah bu nasılda zordu... "Sadece bizim değil, seninde öyle görünüyor."

Yok bu kadın resmen meydan okuyordu. "Olmaması için bir neden görmüyorum. Tüm sevdiklerim burada, hatta sevmediklerim bile." derken gözlerinin içine bakmıştı.

Arkadaşları da ortamın biranda gerildiğini hissetmiş ve yumuşatma çabalarına başlamıştı. "Lara'nın ki gerçekten güzel sürprizdi."

"Arada istisnaları kaçırmış olsa da, haklısın." dedikten sonra Asel'i baştan

ayağı süzmüştü.

"Aral'ı antrenmana getir, çocuk hamlayacak yoksa."

"Getiririm. Başkaları gibi oğlumu dört duvar arasında saklamak gibi bir niyetim yok." derken sesi sert çıkmıştı.

"Akay bugün doğum günün. Biraz daha sakinlik iyi olur."

"Merak etmeyin yeterince sakinim. O kadar sakinim ki, bazılarının yaptığı hataları bile görmezden gelip, burada olmalarına izin veriyorum. Hatta o kadar sakinim ki, o kişi arkadaşlarımla eğleniyor diye sesimi bile çıkarmıyorum. O kadar sakinim ki, insanların keyfi kaçmasın diye kendi keyfimin kaçmasına bile razı oluyorum." diyerek Asel'e bakmaya devam etmişti.

"Akay kırıcı oluyorsun." Nicholas söze girmişti.

"Ben mi kırıcı oluyorum? Halbuki daha kötü bir şey yapmamak için kendimi tutacak kadar iyi niyetli olduğumu sanıyordum.

Olanları ifadesiz kalmaya çalışan bir yüzle izliyordu. Bunu başaramayan tek yer gözleriydi. Burada olmanın zor olacağını biliyordu ama bunlar düşündüğünden de zordu. Akay'ın kendini kırmak için söylediği sözler amacına ulaşmıştı. Parçalara ayrıldığını hissediyor, adım atacak gücü ayaklarında bulamıyordu. Güçlü ol... Güçlü ol... Bir insan nereye kadar güçlü olabilirdi ki...

"Akay haklı. Bugün onun günü ve burada olmam hataydı." diyerek kendisine bakanları başıyla selamlayarak gitmek için hamle yapmıştı. Aynı anda da bir eli kolunda hissetmişti. Şaşkınlıkla kolunu tutan adama bakıyordu.

Lionel'de onun koluna dokunup "Akay tatsızlık çıkmasın." diyerek göz göze gelmişti.

"Merak etmeyin şu saate kadar sorun çıkarmadım. Bundan sonra da çıkarmam. Hanımefendi istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Nasıl olsa umurumda bile değilsiniz." diyerek kolunu bırakıp, arkasını dönüp, yürüyüp gitmişti.

Son sözler nasılda ağır gelmişti. "Umurumda bile değilsiniz." derken sanki bir yabancıya bakar gibiydi. Onda bu kadar yok olmak acıydı. Bunun olmasına çalışıp, olunca da neden böylesi büyük bir acı çekiyordu... Hepsinin yanıtı aynıydı ama yine de isyankar kalbi sorgulamayı bırakmıyordu. Neden birazcık acıyıp, susmuyordu. Zaten yeterince ıstırap çekiyordu, daha fazlasına gerek var mıydı? Üstelik duygularını özgürce yaşamak gibi bir şansa da sahip değildi. Kendine acıyarak bakan adamlara daha fazla işkence etmemek için zor da olsa konuşmaya başlamıştı.

"Sizinde keyfinizi kaçırdım. Üzgünüm. Müsaadenizle..." diyerek kendini lavabo tarafına atmıştı. Aynı anda tutmaya çalıştığı yaşları bırakmıştı. İçeri birinin girebileceğini düşünmeyi geçmişti. Sadece acısını yaşamak ve duyduklarının ağırlığını azaltmaktı derdi. Yılların tecrübesi bunun olmayacağını bilse de, tek tesellisiydi gözyaşları.

"Bu neydi şimdi?" Sergio herkesin aklındakini sesli dile getirmişti.

"Bu ne mi demek? Bu demek ki bizim yaşlı kurt hala Asel'e deli gibi aşık."

"Bunu sen nereden bileceksin? Görende aşk doktoru sanır."

"Onlara bir bakmak bile yeter. Zaten aralarında hala bir şey olduğu belliydi. Sadece şu an bunun boyutunun ne kadar yoğun olduğunu görmüş olduk."

"Kadın kötü oldu." diyerek söze girmişti Nicholas.

"Elimizden bir şey gelmez. Onlar içlerindeki tekrar anlayana kadar bununla yaşamak zorundalar."

Gün içinde aldığı haber yeterince siniri bozmuştu. Sinan denen adamda artık telefonlarına çıkmıyordu. Her şey üstüne gelirken, bu partide içindeki isyanı daha da artıran bir etkideydi. Kendisi diplere vurmak üzereyken, Akay Bey yine başkahraman edasıyla ortalıktaydı. Odadaki birbirinden ünlü kişiler hep birlikte onun doğum gününü kutluyordu. Onu ne kadar mutsuz etmeye çalışırsa çalışsın, bir yerden gelip buluyordu mutluluk bu adamı. Tüm sinir sistemi ayaklanmış bir halde, gözlerini kısmış izliyordu. Elindekinin kaçınıcı kadeh olduğunu saymayı bırakalı çok olmuştu.

Zapt edemediği öfkesini yöneltebileceği bir yer ararken görmüştü arka tarafa doğru yürüyen kadını. Etrafa son bir kez bakıp, o tarafa doğru yalpalayarak yürümeye başlamıştı. Lavabolar kısmına geldiğinde, birilerinin görmesini bile umursamadan dalmıştı bayanlar tuvaletine. İçeri girdiği anda da ağlayan Asel'le karşı karşıyaydı.

"Kim ağlatmış prensesimizi..." diyerek ufak adımlarla genç kadına doğru yürümeye başlamıştı.

80. Bölüm

Duyduğu ses ürkütücü bir tonda ve şu an görmeyi isteyeceği en son adamındı. "Burası... Burası bayanlar tuvaleti."

"Merak etme hala okuma yazmam var." derken biraz daha yaklaşmıştı.

Kendine doğru gelen adam, kafasında tehlike çanları çalmasına neden olmuştu. "Ben... Bende tam çıkıyordum."

"Buna izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Bende senden izin istediğimi hatırlamıyorum." diyerek birkaç adım atmıştı ama aynı anda kolundan sert bir şekilde tutulmuştu.

"Ben sana uzak dur diyorum, sen hala doğum gününe katılıyorsun. Anlama sorunun mu var diyeceğim ama olmadığını bilecek kadar seni iyi

taniyorum."

"Ben gidiyordum zaten."

"Ah Asel ah... Şu an gitmene ancak ben izin verebilirim." deyip genç kadının kolunu daha da sıkmişti.

"Canım acıyor. Kolumu bırakır mısın?"

"Ooo prenses canını mı yaktım? Hadi beni prensine şikayet etsene. A dur bir dakika... Seni görmeye dayanamıyor bile, değil mi?"

"İstediğin bu değil miydi? Başardığına göre benimle uğraşmayı bırak!"

"Seninle sadece onun için mi uğraştığımı sanıyorsun? Halbuki seni daha zeki sanırdım." derken genç kadının kolunu okşamaya başlamıştı.

"Sen... Sen ne yapıyorsun?" derken kolunu bir kez daha çekmiş ama mengene gibi tutuştan kurtulamamıştı.

"Aslında düşündüm de ne çok vakit kaybetmişim. Halbuki seninle ne kadar eğlenebilirdik."

"Bunu ancak rüyada görürsün."

"Rüyalarımda seni nasıl gördüğümü hayal bile edemezsin." derken bakışları dudaklarına kaymıştı.

"Ersin sarhoşsun ve ne dediğini bilmiyorsun. Bak şimdi birileri gelebilir. Bu senin için hiç iyi olmaz."

"Umurumda mı sanıyorsun?"

"Umurunda olsa iyi olur. Yoksa tüm itibarın yerle bir olur."

"Beni düşünmene sevindim. Ama bence, sen kendini düşün. Böyle bir şey seni daha kötü bir duruma sokar."

"Zaten herkes beni kötü biliyor. Sevdığım adam bile önüme gelenle düşüp kalktığıma inanacak kadar öfke dolu. Benim düşünmem gereken bir şey yok." derken acı bir şekilde gülümsemişti.

"Bak Şimdi sana acıdım. Neler neler de ekiyormuŐsun." derken boşta olan elini genç kadının yanağına getirmiş ve okşamaya başlamıştı.

Asel o dokunuşla birlikte midesinin ağzına geldiğini hissetmiŐtı. Kendini biraz daha geriye çekip onun dokunuşundan uzaklaşmıştı.

"ok hırınsın. Bu da sana olan ilgimi artırıyor." derken biraz daha yanaşmış ve genç kadını duvarla arasına hapsedmiŐtı.

"Bak bağırırım." derken artık kalbi korkudan son sűrat atmaya baŐlamıŐtı.

"Őuna bak... Yűzűn ne kadar da solmuŐ. Ŭstelik gűzlerinde kıpkırmızı. Hele o burnun. AĐladıĐında bile gűzel olan kaç kadın vardır dűnyada..."

Kendine daha da yaklaŐmıŐ olan adamın nefesini yűzűnde hissediyordu. Biraz daha bűyle devam ederse kusacaĐına emindi. "Sana baĐırırım diyorum. Bırak beni Ersin!" diyerek genç adamı gűĐsűnden itmiŐtı.

"BaĐırabilirsin. Ne kadar gűzel bir haber olurdu. Ŭstelik bu gűzel anı oĐlunda kaçırmamıŐ olur. DűŐűnsene annesini bir adamla tuvalette uygunsuz bir halde yakalamak... Her erkek çocuĐunun içini űfkeyle doldurur. Benim için sorun yok. BaĐırabilirsin."

KonuŐması ve hareketleri daha da cűretkarlaŐıyor. Bunu durdurmak için elinden hiçbir Őey gelmiyordu. "Ersin Őu an sarhoŐsun ve mantıklı dűŐűnemiyorsun. Lűtfen gitmeme izin ver. PiŐman olacaĐın bir Őey yapmadan űnce biraz dűŐűn."

Sıkıntıyla i çekmiŐ ve Asel'in gűzlerinin direkt içine bakmıŐtı. "Merak etme gayet aklı baŐındayım. İtim ama sarhoŐ değilim. Bu kadar iki beni sarhoŐ etmez. Sadece ne zamandan beri aklımda olan bir Őeyin dıŐa vurumu diyebiliriz."

"Bu da ne demek oluyor?" derken korkusu son raddeye gelmiŐtı.

"Off ne çok konuştun. Yeter sus artık!" diyerek genç kadının dudaklarına doğru eğilmeye başlamıştı.

Biranda kendine yűnelen adamın ne yapmaya çalıŐtıĐını anlayıp panikle miŐtı. Serbest kalan kollarıyla adamı itmeye uĐraŐıyor ama bir tűrlű

başarılı olamıyordu. Olacakları düşünmek bile istemiyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor, son gayretle itmeye çalışıyordu. Ama bırakmıyordu... Çaresizlikle yanıyordu. Aynı anda aklına geleni yapmak için bacağını kaldırmış ve Ersin'i gafil avlamıştı.

"Kahretsin." diyerek iki büklüm olmuştu.

Onun bu halinden faydalanıp, kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Tam yaklaştığı anda tekrar tutulmuştu kolu. "Benden kaçacağını mı sandın?"

"Bırak beni..." diyerek bağırmıştı. Yanıt kolunun kırılacak kadar sıkılmasıydı.

"Bırakmak mı? Yeni başlıyoruz..." deyip kendine doğru çekerken Asel tekrar ayaklarını kullanmaya çalışmış ama bu sefer hazırlıklı olan adamdan kurtulamamıştı.

Hiçbir şeyi düşünmeden bağırmaya başlamıştı. "İmdat! Bırak beni hayvan herif..."

"Hiç o sözler senin gibi hanım hanımcık kızlara yakışıyor mu?" diyen korkutucu bir yüz ve sesle baş başaydı.

"Lanet olasıca bırak diyorum sana. İmdat! Kimse yok mu?" İçerideki kuvvetli müzik, sesini duyurmasını engelliyordu.

"Herkes eğlencede. Seni arayan bile yok. Çok şanssızsın." diyerek genç kadının kollarını daha da sıkmaya başlamıştı.

"Asel'i gördünüz mü?"

"Lavaboya gitti. İyi değildi. Akay dozajı biraz aştı."

"Anlıyorum." diyerek genç adamı arkasında bırakarak lavabo tarafına yönelmişti hızla. Aynı anda da içeriden gelen sesi duymuştu. Adımlarını daha da artırıp, içeri girdiğinde gördüğü manzarayla şoke olmuştu. "Neler

oluyor?"

"Lara..." çaresizlikle çıkmıştı sesi.

"Hiç... Sadece Asel'in midesi bulanmış. İstifra ediyordu." deyip kapıya yönelmiş ve genç kadına uyarıcı bir bakış göndermişti.

"Lara-" Bir kez daha içinde olanlar dışarıyı boylamıştı. "Ben... Ben çok kötüyüm."

Rengi atmış görüntüsü ve bakışları hiç normal değildi. Ortada başka şeyler dönüyordu. "Asel bir şey mi oldu?"

"Ben-" Bir kez daha gelen bulantı sözünü tamamlamamıştı.

"Hadi gel elini yüzünü yıkayalım." diyerek genç kızı yerden kaldırmış ve lavabonun yanına götürmüştü.

"Asel iyi görünmüyorsun. Doktor çağırmalıyım." diyerek endişeyle konuşmuştu.

"Kimseyi istemiyorum." diyerek heyecanla atılmıştı.

"Ama-"

"Lütfen..."

"O zaman seni yukarı götüreyim." Sözlerinden sonra genç kadını tutmuş ve bir iki adım attırdığı anda ellerinden kayıp yere düşmesiyle şok olmuştu. "Asel!" Panikle kızı sarsmaya başlamıştı. "Asel... Kendine gel canım." Hiç ses yoktu. Hemen bir şeyler yapması gerekiyordu. Cebinden çıkardığı telefonla hemen çok yakında oturduğunu bildiği bir doktor müşterisini aramıştı. Sonrada Soydan'ı arayıp sessizce gelmesini istemişti.

"Neler oluyor burada?"

"Soydan onu yukarı çıkarmamız lazım."

"Ona ne oldu?"

"Sonra konuşuruz. Şimdi kimse gelmeden onu götürmeliyiz."

"Doktor ağırmalıyız Lara." deyip genç kadını kucağına almıştı.

"Ben o işi hallettim. Hadi" deyip kapıya açmış ve etrafı kontrol etmişti.

"Gelebilirsin."

Birkaç dakika sonra yatağı yatırmışlardı Asel'i. "Bana temiz havlu ve su getirir misin?"

Soydan elindeki su ve havluyla hemen gelmişti. "Ona ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Sadece sesini duydum. Oraya girdiğimde Asel yerde istifra ediyordu. Ersin'de öylece duruyordu."

"Ersin mi? Bayanlar tuvaletinde ne işi varmış?" derken tuhaf bir şekilde bakmıştı.

"Bilmiyorum. O an Asel'e bakmaktan hiçbir şeyi düşünemedim."

"Melanie arka kapıya gelecekti. Orada onu bekler misin?" derken bir yandan da Asel'in yüzünü temizliyordu.

"Tamam." deyip aşağı inmişti Soydan.

O an Asel'in kollarındaki kızarıklıklar dikkatini çekmişti. İncelediğinde parmak izlerini fark etmişti. "Ersin yoksa..." Aklına geleni öteleyip, Asel'i bir kez daha uyandırmaya çalışmıştı. Aynı anda arkadaşı gelmişti.

"Sorun ne Lara?"

"İstifra ediyordu, sonra biranda olduğu yere yığıldı."

Genç kadın rutin muayeneyi tamamlayıp dönmüştü Lara'ya "Öncesinde bir şey falan mı oldu? Yani duygularını tetikleyecek..."

Aklına Jordan'ın sözleri gelmişti. "İyi değildi. Akay dozajı biraz aştı."

"Sanırım biriyle tartışmış."

"Bu durumu açıklıyor." Aynı anda Asel gözlerini açmıştı.

"Neredeyim ben?" derken korkuyla irkilmişti.

"Sakin ol canım. Benim evimdesin."

"Lara..." diyerek genç kadının kollarına bırakmıştı bedenini. Sıkı sıkıya sarılıp ağlıyordu.

"şışt! Her şey geçti. Güvendesin."

"Çok korktum. Ben... Ben çok korktum." derken sanki aynı şeyleri yaşıyormuş gibiydi.

"Asel Hanım bir şok geçirmişsiniz. şimdi iyisiniz merak etmeyin."

Duyduğu yabancı sese dönmüştü.

Lara genç kadının şaşkınlığını anlayıp konuşmuştu. "Seni muayene eden doktor arkadaşım."

"Müsaadenizle ben gitsem iyi olur."

"Çok teşekkürler. Seni de yordum."

"Önemli değil. Görevimiz." deyip gülümsemişti. "Tekrar geçmiş olsun. Bir sorun olursa kesinlikle bir hastaneye gitmenizde yarar var."

"Tamam." diyerek yolcu etmiş ve tekrar korkmuş olan kadının yanına gelmişti.

"Asel canım ne oldu? Bu kollarının hali ne?"

Elleri anında kollarına gitmiş ve Ersin'in dokunuşu gelmişti tekrar aklına. Sonrasında yanağına giden eliyle birlikte tekrar midesi ağzına gelmişti. "Banyo..."

"şu tarafta." diyerek hızla göstermişti.

Hızla girdiği banyo da klozetin başına oturmuş içinde kalan son şeyleri de boşaltmıştı. Aynı anda gözlerinden yaşlar akıyordu. Sonunda midesi normale dönmüş ama tüm duyuları alarma geçmiş bir halde aynanın

karşısında bulmuştu kendini. Gözleri yanağına kaydığı anda çeşmeden aldığı sularla birbiri ardı yıkamaya başlamıştı. Onun iğrenç kokusunu yok etmek ister gibi sularla temizlemeye çalışıyordu. Sonunda yan taraftaki havluyu almış bu seferde havluyla silmeye başlamıştı.

Onun halini gördüğü an aklına gelenlerin doğru olduğunu anlamıştı. "Sakin ol canım. Hadi gel içeri geçelim." diyerek ağlayan kadının kolunu tutmuştu.

"O bana dokundu... Lara o beni öpmeye çalıştı..." derken biryandan da hıçkırarak ağlıyordu.

Duyduklarından sonra sinirle "Öldüreceğim onu." diyerek kalkmıştı ayağa.

"Gitme yanımda kal." diyerek uzatmıştı ellerini. "İyi ki geldin Lara." deyip yanına oturan kadına sarılmıştı.

"Ersin nasıl bunu yapabilir?"

"Sarhoştur..." derken tüyleri ürpermişti.

"Bu onu haklı göstermez."

"Lara çok kötüydü. Aklıma çok kötü şeyler geldi." Sözlerini birbiri ardı akan yaşlar takip ediyordu.

"Hadi canım sakın ol. Hepsi geçti. Al hadi bir yudum su iç."

Ağızına aldığı tek yudumdan sonrası gelmemişti. Hala olabileceklerin düşüncesiyle irkiliyordu. "Sen gelmeseydin..." derken başını acıyla iki yana sallamış ve gözlerini kapatmıştı.

"Hepsi benim suçum. Sana gelmen için o kadar ısrar etmeseydim bunlar olmazdı."

"Hayır senin suçun değil. O çok içmişti." diyebilmişti hıçkırıklar arasında.

"Onu elime bir geçireyim. Dünyayı dar edeceğim. Akay'a her şeyi anlatacağım." demişti hırsla.

Duyduğundan sonra panikle atılmıştı. "Yapma. Ona bir şey söyleme."

Lütfen..."

"Bunu bilmesi gerekiyor. Yanında nasıl bir adam tuttuğunu bilmeye hakkı var."

"Lütfen Lara... Bunu yapma..."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Artık bir şeyler gizlediğinden eminim. Bunu inkar etmenin anlamı yok."

"Anlatamam Lara. Lütfen beni anla."

"Anlayamıyorum. Bu kadar çok severken birini terk ediyorsun. Üstelik sevmiyorum diye de yalan söylüyorsun. Ne gizliyorsun Asel?" deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Belki sonra... Ama şimdi değil. Lütfen... Senden bunu istiyorum."

"O zaman sende benim istediğimi yapacaksın."

"Tamam. Neyse söyle yeter."

"Bugün seni hiçbir yere bırakmam. Burada kalacaksın."

"Ama-"

"Ne söylersem yapacağını söyledin. İtiraz kabul etmiyorum."

"Tamam. Ama ne olur Akay'a bir şey anlatma." derken çaresizlikle ellerini tutmuş ve gözlerinin içine bakmıştı.

"Nedenini bilmesem de istediğini yapacağım. Ama bunun çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"Teşekkürler." diyerek minnetle bakıp kapatmıştı gözlerini.

"Hadi biraz uzan. Benim aşağı inmem gerekiyor. Yoksa Akay'ın buraya damlaması an meselesidir."

"Oğluma dikkat et Lara. Acele gitmem gerektiğini söyle. Onu çok sevdiğimi de."

"Tamam." diyerek inmişti.

Delirecekti... Bu kadın bilerek mi böyle davranıyordu? Hem her şeyi yapıyor hem de karşısında o gözlerle sanki büyük acılar içindeymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Yine onu kırmaya çalışmış ama bir kez daha yaralanan kendi olmuştu. Gözleri her tarafta onu arıyordu ama yoktu. Demek ki hiçbir şey söylemeden gitmişti.

Bir ara hızla kapıdan çıkan Ersin'i görmüştü. Acelesi olduğu her halinden belliydi. Gitmesi iyi de olmuştu. Yeterince içmişti. Biraz dahası olay demekti.

"Akay benimle dans etmeyecek misin?"

Kendine gülümseyen gözlerle bakan kadını kollarına aldığı anda ona ne kadar büyük bir haksızlık yaptığını bilmenin azabını çekiyordu. Kendi bencilliği için kimsenin hayatını karartmaya hakkı yoktu. Hele de Marie gibi iyi kalpli birinin.

"Sana doğum günü hediyesi vermediğimin farkındasın, değil mi?"

"Unuttuysan önemli değil. Boş ver."

"Unutmak mı? Bunu unutabileceğimi düşünebiliyor musun?" derken gözlerini kısıp gülümsemişti.

"O zaman meymiş hediye?"

"Sürpriz."

"Sürprizleri sevmediğimi biliyorsun."

"Bunu seveceksin. Ama biraz vakit ayırman lazım. Beni eve sen bırakır mısın?"

"Marie ben-"

"Marek etme sana saldırmayacağım. İstediğim çok fazla bir zaman değil."

"Tamam. Helenlere söylerim Aral'ı eve onlar götürür."

Sonrasında genç kadın kafasını göğsüne koymuş ve müziği ve anı düşünerek kendini genç adamın kollarına bırakmıştı.

"Lara Teyze..."

Kendine doğru gelen çocuğa gülümseyerek bakmıştı. "Efendim bir tanem..."

"Annem nerede?"

"Annen acele gitmek zorunda kaldı Aralcım. Seni çok sevdiğini söyledi."

"Ama beni niye görmedi?"

"Sen o zaman babanla çok eğleniyordun."

"Olsun. Yanımıza gelseydi."

"Merak etme yarın seni arayacak."

"Tamam."

Biten danstan sonra gözleri oğlunu aramıştı. Zaten haddinden fazla kalmıştı. Bu yüzden gitmesinin vakti gelmişti.

"Birisinin uykusu mu gelmiş?" diyerek arkasından sarılmış ve kucağına almıştı.

"Benim uykum yok. Ben erkeğim. Geç yatabilirim."

"Haklısın geç yatabilirsin ama hafta sonları." diyerek göz kırpmıştı.
"Helenler seni bekliyor. Birlikte gidecekmişsiniz."

"Sen gelmiyor musun?"

"Geleceğim tabi ki. Sadece birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Hem buradakiler gitmeden benim gitmem ayıp olur."

"Tamam."

Oğlunu da gönderdikten sonra rahatlamıştı. Onun bu saatte ayakta olması hoşuna gitmemiş olsa da, bir günden bir şey olmaz diyerek oluruna bırakmıştı. Ne çabuk katı kuralları olan bir ebeveyne dönmüştü. Bu düşünce gülümsemesine neden olmuştu.

"Akay, Ersin'i gördün mü?"

"Gördüm. Ne olacak?"

Ne mi olacaktı? Bulduğu yerde haddini bildirecekti adi şeref yoksununa.
"Hiç... göremedim de. Gitti mi diye soracaktım."

"Kapıdan hızla çıkarken gördüm. Aslında gitmesi de iyi oldu. Çok içmişti."

"Kaçmış pislik.." Sözler fısıltı şeklinde dökülmüştü dudaklarından.

"Lara bir şey mi dedin?"

"Yoo... Nasıl iyi eğlendin mi?"

"Teşekkürler. Benim için bir değişiklik oldu."

"Halinden memnun görünmüyorsun..."

"Son zamanlarda memnun olduğum anlar az da ondan."

"Kafanı biraz rahatlatmanın yararı olur."

"Keşke söylediğin kadar kolay olsa. Bu arada Asel'i gördün mü?"

'Gördüm. Görmem mi? Şuan senin o adi arkadaşının yaptıkları yüzünden

sinir krizleriyle boğuşuyor.' dememek için dilini ısırmişti.

"Lara nerelere daldın?"

"Efendim?"

"Asel gitti mi?"

"Şey... Gitti. İşi çıkmış. Sen o kıza ne dedin?"

"Kim yetiştirdi? O mu?"

"Ondan duymadım." derken tek kaşı havada bakıyordu.

"Kimden duyduğun anlaşıldı. Eee neler anlattı o geveze kuş?"

"Hiçbir şey. Sadece Asel'in çok üzüldüğünü söyledi."

"Asel üzülmüş... Bak buna güleceğim yoktu. Onun üzülebileceğini düşünüyor musun?"

"Akay, sen Asel'i gerçekten iyi tanıdığını emin misin? Çünkü benim tanıdığım ve senin sözünü ettiğin kadın aynı değil."

"Sana diyorum iyi oyuncu, kendine dikkat et diye. Ama nerden kapılmışsın onun havasına..."

"Ben kimsenin havasına kapılmadım. Duygularımı dinliyorum."

"Bende duyguları serbest bırakınca böyle yanlış şeylere yöneliyor, bu yüzden mantığımı daha çok devreye sokmaya başladım. Yoksa onunla baş etmek kolay olmuyor."

"Bence o kadına hep kalbinle bak. O zaman onun söyledikleri değil de söyleyemediklerini de görürsün."

"Bu da ne demekti şimdi?"

"Boş ver. Belki ilerde anlarsın."

"Lara-" Sözü Marie'nin araya girmesiyle yarım kalmıştı.

"Akay kimse kalmadı çıkalım mı?"

"Tamam."

"Sen önden git, ben de geliyorum." dedikten sonra Lara ve yanlarına gelen Soydan'a dönmüştü.

"Her şey için teşekkürler. İyi ki varsınız." deyip ikisine de sarılmıştı.

"Büyük bir zevkti. Memnun kaldıysan mutlu olurum."

"Çok memnun kaldığıma emin olabilirsin." deyip kendini bekleyen kadına doğru yürümeye başlamıştı.

Genç adamın arkasından bakan ikili endişeyle birbirine dönmüştü. "Şimdi nasıl?"

"Biraz daha iyiydi."

"Ne olmuş?"

"Söyleyeceğim ama bildiğini belli etmeyeceksin ve hiçbir şey yapmayacaksın."

"Bu kadar sıkı anlaşma gerektiren şeyin içeriğinin sakın karşılanmayacağını hissediyorum. Yanılıyor muyum?"

"Haklısın. Ersin, Asel'i öpmeye kalkmış."

"Öpmeye kalkışmış da ne demek?" derken öfkeyle parlamıştı.

Adama kıza tecavüze yeltenmiş diyemeyeceği için en normal halini söylemeye çalışmıştı. Bu bile öylesine tiksindirici bir durumdu ki...

"Duyduğun gibi. Asel'de bunun şokuyla bayılmış."

"Benden başka bir şey gizlemiyorsun, değil mi?"

"Hepsi bu... Asel gerçekten çok etkilenmiş. Bugün kesinlikle bir yere gitmesine izin vermem."

"O adamı elime geçirdiğimde olacaklara karışmam."

"Sıranı bekle. Senden önce ben varım."

"Akay'a anlattın mı? Bilmeye hakkı var."

"Asel söylememem konusunda yalvardı. Mecbur kabul ettim."

"Bu gizlenecek bir şey değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Birkaç gün... Zaten daha fazlasına müsaade edemem. O şeref yoksunun cezasız kalmasına izin vermem."

"Neden bana başta söylemedin? Dağıtırdım o herifin yüzünü."

"Pislik. Kaçmış."

"Bu adiliği düşünenden de bu beklenir."

"Şimdi burnuma gelen kokuları anladın mı?"

"Ayrılmalarında onun parmağı mı var diyorsun?"

"Demiyorum. Eminim. Asel ondan çok korkuyor."

"Ona bir şey yapmış olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Ama işin içinde başka şeyler var. Bunu da öğrenmem yakındır. Asel'in daha fazla kaçmasına izin vermeyeceğim. Şu birkaç gün geçsin, biraz sakinlesin. Her şeyi ortaya çıkaracağım." derken gözleri endişeyle yukarı kata doğru kaymıştı.

81. Bölüm

"Hadi gel." diyerek elinden tutmuş ve eve girmesini sağlamıştı.

Önceki iki deneyimi hatırlayınca, bir üçüncünün artık imkansız olduğunu anlamıştı. Asel sadece aşkı elinden almamıştı, tüm erkeksi duygularını da tekelinde tutuyordu. Artık hiçbir kadına bir şey hissetmeyecek ve dokunamayacaktı. Bunu anlamış ve bu anladıklarını kabullenmeye başlamıştı. Bu yüzden de Marie'yi kırmadan bu işi nasıl sonuçlandıracağını yollarını düşünüyordu. Maalesef böyle bir yol yoktu.

"Kahve içer miyiz?"

"Olur."

Dakikalar sonra iki kupayla içeri girmişti genç kadın. Sanki aynı şeyleri tekrar yaşıyorlarmış ve biraz sonra olacakları tahmin ediyormuşçasına elindeki kupadan tek yudum alamıyordu. Sanki kahve bittiği anda, yine Marie kupayı alacak ve odaya çıkacaklardı.

"Rahat olabilirsin. Sana saldırmayı düşünmüyorum." deyip gülümsemişti genç kadın.

"Öyle bir şey aklıma gelmedi." diyerek yalan söylemeyi tercih etmişti. Sanki dakikalardır başka bir şey düşünüyormuş gibi.

"Şimdi seni niye buraya getirdiğimi merak ediyorsundur."

Gözleriyle vermişti cevabını.

Genç kadın birkaç adımda yanına gelmiş ve Akay'ın elindekini alıp kenara bırakmış ve yanına oturmuştu. İşte başlıyordu. Daha bir dakika önce bunun tersini söyleyen kadın hamlelere başlamıştı.

"Beni öper misin?"

"Marie... Ben..."

"Tamam sana saldırmayacağım dedim ama bu saldırı kapsamına girmez. Hadi korkma, başka bir şey istemeyeceğim."

Karşısındaki adamın hala şaşkınca kendisine baktığını gördüğü anda "Bak fikrimi değiştirebilirim." diyerek gözlerini kırmış ve gülümsemişti.

Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu hiç bir fikri yoktu. Yavaşça yaklaşıp, dudaklarına dokunduğu anda Marie'nin ateşli öpücüğüne maruz kalmıştı. Ayrıldıkları anda da elinde bir sertlik hissetmişti.

"Doğum günün kutlu olsun Akay Demir."

Elindekine baktığı anda bunun evlilik teklifi günü taktığı yüzük olduğunu görüp, şaşkınlıkla dönmüştü. "Ama... Bu..."

"Doğum günü hediyen... Artık serbest bir adamsın Akay Demir."

O an Marie'nin kendine hitap şekline takılmıştı. Sevgili olmadan önceki gibi sesleniyordu. O an genç kadının ne yapmaya çalıştığını net olarak anlamıştı.

"Bunun benim için kolay olmadığını bilmeni isterim. Ama ben bir dost değil, sevgili istiyorum. Bunun sen olmanı da o kadar çok isterdim ki..." deyip acı bir şekilde gülümsemişti. "Ama kurbağa çoktan öpülmüş."

"Kurbağa mı? Ne kurbağası?"

"Sen başkasının prensi olmuşsun Akay Demir. Maalesef sana geç kalmışım. Keşke kalbin bu kadar dolu olmasaydı ve orada bize yer olsaydı."

"Üzgünüm Marie..." derken genç kadının yüzüne minnetle bakmıştı.

"Üzülme. Yine de seninle yaşadığım günlerden pişman değilim. Neticede bir şeyleri denedik ve olmadığını gördük. Bu da kafamda bazı şeyleri yerine oturttu. Ama söylediğim gibi ben bir arkadaş istemiyorum. Seninle ilişkimiz başladığından beri bunun bir tık ötesine geçemedi. Aslında senide suçlamıyorum. Sadece senin gibi bir aşığı daha önce görmediğimi söylemeliyim. Şimdi böylesi bir aşkı görüp, bunun üzerine bir şeyler imar edemem. Evet güçlü ve becerikli bir kadını ama o kadar da değilim."

diyerek gülümsemişti.

“Gerçekten denedim... Bir gelecek için adımlar atmaya çalıştım. Ama öncesinde yaşadıklarım bir türlü peşimi bırakmıyorken, yeni bir şeylere gerekli ilgiyi gösteremedim. Olmadı Marie.”

“Onu çok seviyorsun. Bunu anlamak için bir kez sana bakmak yeterli. Yine de ‘belki’nin peşine takıldım ve bugüne kadar geldim. Ne yazık ki, hiçbir şey olasılıklar üzerinden ilerlemiyor.”

“Sanırım müzmin bir bekar olarak kalacağım.”

“O kadına bir şans vermelisin. Bence buna pişman olmazsın.”

“Bunu istemiyor...” derken Marie’yle yaptığı sohbete hayret ediyordu.

“Biliyor musun onun, çevremizde olmasını özellikle istiyordum. Böylelikle sizi gözlemleyip, adımlarımı ölçüyordum. Sonuç olarak ortaya çıkan benim gerekli adım sayısına ulaşamamamdı. Bence Aral bir şansı daha hak ediyor. O çok özel bir çocuk. Annesi ve babasıyla birlikte olmalı. Umarım mutlu olursun Akay Demir.” deyip bu sefer dostça bir öpücük bırakmıştı yanağına.

“Her şey için teşekkürler. Seni kırmayı hiç istemedim.”

“Sana olan ilgimi hiç gizlemedim. Ama hiçbir şeyin azıyla yetinemem. Sende bunu yapamazsın. Birbirimize çok benziyoruz.”

“Seni hak eden birini bulmanı diliyorum.”

“Hadi artık git. Yoksa fikrimi değiştirebilirim.” deyip keyifli bir gülümsemişti.

Arabasına binip, evin yolunu tuttuğunda üzerinden büyük bir yük kalktığını hissediyordu. Kaç gündür içini kemiren bir konu, Marie’nin sayesinde çözülmüştü. Bu doğum günü hediyesine paha biçilemezdi.

Giden adamın ardından bakarken kalbinin ne kadar acıdığını hissediyordu. Güçlü görünmeye çalışarak nişanı bitirmiş olsa da, tarifsiz bir acıyla baş başa kalmıştı. Onu gerçekten seviyordu ve bir şansları olunca, bu ilişki için çok çabalamış ve gerçek olması için uğraşmıştı. Ama geldiği nokta hiçte hayallerindeki gibi değildi. Daha ilk başlarda anlamıştı Akay'ın hala ilk karısını sevdiğini ama zamanla biter diye umduğu için üzerinde durmamıştı. Sonuç olarak şimdi bunda yanıldığını görüyordu. Yıllarca bitmeyen bir şeyin birkaç ayda bitebileceğini düşünmek aptallıktı. Kendi gibi akıllı bir kadının bu hataya düştüğüne inanamıyordu ama aşk böyle bir şeydi. Ansızın gelip, her türlü dengeyi altüst eden ve kendinden başka her şeyi önemsizleştiren yegane bir şeydi.

Akay'ın onda ne bulduğunu çok merak etmiş ve her fırsatta Asel'i incelemişti. Zaten bunu anlaması çok zaman almamıştı. Genç kadında duru bir güzellik, ilginç bir dinginlik vardı. Bazı zamanlar onun kendini tutmaya çalıştığını da net olarak görmüştü. Akay'la onu yan yana gördükçe bakışlarını kaçırmamasını, kimsenin görmediğini sandığı anlarda Akay'a özlemle baktığını sezmişti. Zamanında onları ne ayırmış olursa olsun, genç kadın hala aşıktı ona.

Yine de bir umut diyerek beklemişti ama Akay'ın ona her dokunduğunda mazeretler ileri sürmesi, ilişkilerinin de adını belirlemişti. Kalbi bunun tersi için atsa da, onlar sadece iyi arkadaş olabilirlerdi. Bundan sonrasında da sadece olacak buydu. Bu kararı Aral'a hikaye anlattığı gün almıştı ama biraz daha bekleyerek emin olmayı seçmişti. Bugünde kararında ne kadar haklı olduğunu Akay'ın rahatlayan surat ifadesinden anlamıştı. Bir gün en az onlar kadar büyük bir aşk yaşamayı umarak yatak odasına doğru hüzünle yürümeye başlamıştı.

Uyumak düşündüğünden de zor olmuştu. Gözünü kapattığı an olanları hatırlıyor, bu da şiddetli bir titremeye dönüşüyordu. Ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu bile. Gece birkaç kez korkuyla aniden kalkmış, güvende olduğunu bilerek tekrar uyuya kalmıştı. Sabah gözlerini yeni güne açarken, içinde hala korku vardı. Ersin'in bu şekilde bir harekette

bulunacağını hiç düşünmemişti. Şimdiyse yapacaklarının sınırı olmadığını görerek daha da endişelenmişti. Artık kimse güvende değildi. Bunu anlamının verdiği endişeyle bazı adımlar atması gerektiğini düşünüyordu. Ama Akay'ı nasıl inandırabilirdi ki... Yıllarca ondan kaçıp, sonrada karşısına geçip her şeyin arkadaşının suçu olduğunu nasıl anlatacaktı? Kötülemek amaçlı yaptığını düşünebilirdi. Ama artık ne düşünürse düşünsün, bilmesi gerekiyordu. Ersin tamamen kontrolden çıkmıştı.

“Uyandın mı?”

“Evet...”

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyi değilim. Aklıma geldikçe midem kalkıyor.” Elini sözlerine eşlik eden karnına götürmüştü.

“Şimdi iyisin, önemli olan bu.”

“Siz olmasaydınız, düşünmek bile istemiyorum.” Sözleri bittiği anda gözyaşları akmaya başlamıştı. Yaşadıklarına inanamıyordu. Susarak geçirdiği onca senenin sonunda her şey daha da kötüye gidiyordu.

“Hadi aklına kötü şeyler getirme. Hiçbir şey olmadı ve o şereften yoksun gününü görecek. Hiç dert etme. Gerekirse onu kendi ellerimle pataklayacağım.”

“Nefes bile alamadığımı hissediyorum. Anlatacak kelimeleri bulamıyorum.” diyerek iç çekmişti.

“O anı kafandan sil Asel. En iyisi bu.”

“Yapabilsem keşke. Ama olmuyor, gözümü kapattığım an...” İçindekileri yok etmek ister gibi başını iki yana sallamıştı.

“Size de zahmet verdim. Özür dilerim.”

“Asıl böyle söylersen alınırım. Seni kesinlikle yalnız bırakamazdım. Aslında bana kalsa, o adıye de dersini verirdim ama...”

“Birkaç gün Lara... Bana sadece birkaç gün daha ver.” derken bazı şeyleri

kafasında tartması gerektiğini biliyordu.

“İki gün... Fazlası olmaz. Bu da yarın akşama kadar demek oluyor. Onun ortalıkta öyle dolaşmasına izin veremem.”

“Tamam.” diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

“Hadi gel bir şeyler ye.”

“Canım istemiyor.”

“Yemen lazım. Lütfen.”

Genç kadını kırmamak için birkaç lokma yemişti ama her birini yutmak için insanüstü bir çaba harcaması gerekmişti. Sonunda kahvaltı bitmiş ve gitmek için hazırlanmıştı

“Nereye?”

“Ben gitsem iyi olur.”

“Burada kalmana daha memnun olurdum.”

“Saklanarak yaşayıp, ona bu zevki tattıramam. Hem dün kendinde değildi. Yaptıklarının bundan olduğunu düşünüyorum.” derken sözlerine kendide inanmak istiyordu.

"Yine de içim rahat değil. Telefonun devamlı açık olsun. En ufak şeyde beni arayabilirsin."

"Teşekkürler Lara. Bu kadar kısa sürede bana kalbini açtığın ve güvendiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az." derken genç kadının ellerini tutmuş ve minnetle gözlerinin içine bakmıştı.

"Herkes bunu yapmam ama sende başka bir şey var. Hem sen, en sevdiğim arkadaşımın sevdiğisin." diyerek göz kırpmıştı.

"O sevgiyi bitirdiğime emin olabilirsiniz. Akay'ın içinde bana ancak büyük bir öfke kaldı. Bundan başka bir şey değil." derken acıyla gözlerini kapatmıştı.

"Bana güven. O hala seni seviyor. Ama sende artık ne istediğine karar vermelisin."

"Ben kararımı yıllar önce verdim Lara. Ama bundan sonra ne yapacağımı inan ben de bilmiyorum. Düşünmem lazım."

"O zaman iyi şanslar Asel. Kendine dikkat et. Tamam mı?"

Gözlerini kapatıp kafasını sallayarak vermişti cevabını. "Görüşürüz..."

"Bulut bu anlattıkların gerçekten doğru mu?"

"Araştırdım. Sözleşmelerde usulsüzlük, yeni oyuncular üzerinde tehditle güç sahibi olmaya çalışmak, vergi kaçakçılığı... Kanunsuz kişilerle işbirliği... Daha saymadığım başka şeylerde var. Anlayacağın Ersin kendini bitirmiş."

"Ersin'in çok değiştiğinin farkındaydım ama bunlar... İnanamıyorum." derken sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirmiş ve en yakındaki koltuğa bırakmıştı kendini.

"Bazen insanlar başarıyı yanlış algılıyor. Her şeyi yapmaya hakları olduğunu düşünecek kadar kendilerini kaybedebiliyorlar."

"Demek bu yüzden Türkiye'ye uzun süre dönmeyeceğim diyordu."

"Bence uzun süre değil, hiç dönmeye niyeti yok. Senin ona çok güvenip, her şeyini teslim ettiğini biliyorum. Ama artık bunun mantıksızlığını görmelisin."

"Ama o arkadaşım. Sırtımı ona nasıl dönebilirim?"

"Akay, Ersin tanıdığın adam olmaktan çikalı çok olmuş. Bu senin de zararına olmaya başlamadan onunla alakayı kes."

"Bunu yapamam Bulut. Bunca yıl her şeyimle ilgilendi. Kötü anında ona

arkamı dönemem."

"Akay duygusal düşünmeyi bırak. Ersin yıllarca seni sömürdü. Bu kadar başarı sağlamanın ana nedeni sendin. Sen ona değil o sana borçlu."

"Yıllarca her işime baktı. Kendi hayatı bile olmadı." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Akay, bir arkadaşın olarak seni uyarıyorum. O adam artık Ersin değil. Burada okuduğum dava dosyalarını, iddiaları görsen inan ne demek istediğimi anlardın. Bunlar daha basına yansımada bile. Lütfen geç olmadan bu sorunu çöz."

"Bilmiyorum Bulut. Düşünmem lazım."

"Sana düşünmende yardımcı olması için birkaç belge gönderiyorum. Umarım gözünü açar. Görüşürüz..."

Kapanan telefondan sonra kafasını ellerinin arasına almış düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. Ersin'i yıllardır tanırdı. Gençlik, olgunluk dönemleri birlikte geçmişti. Her olayda hep yanında olmuş, gecesini gündüzüne katarak onun yararına çalışmıştı. Şimdi yaptığı yanlışlar yüzünden ona sırtını dönmeyi vicdanı kabul etmiyordu.

Bulut belgeler demişti. Bilgisayarın başına geçip mail kutusuna tıklamış ve birbiri ardı sayfalar arasında kaybolmuştu.

Mahkeme evrakları, şikayet dilekçeleri, iddia metinleri, vergi usulsüzlüklerini belgeleyen evraklar... Daha neler neler vardı.

Dosyadaki isimler arasında gezerken bir isim dikkatini çekmişti. Bu çocuğu tanıyordu. Geleceğinin parlak olacağını düşünmüş ve futbola başlamasına vesile olmuştu. Dosyanın içindekileri okurken yaşadığı şokla büyümüştü göz bebekleri.

"Menajerim yoktu. Bana menajerlik teklif etti. Buna gerek olmadığını söyledim. Babam benim için bu işi yapıyordu. Sonra tehdit edildim. Ama umursamadım. Ta ki o güne kadar. Ayağıma aldığım darbe sonum oldu. Sonradan öğrendiğime göre beni sakatlayan oyuncu Ersin Terbil'in bunun için baskı yaptığını söylemiş. Doktorlar artık futbol oynayamayacağımı söylüyor. O adamın en ağır şekilde cezalandırılmasını istiyorum."

Onu ilk gördüğünde kendi küçüklüğüyle karşılaşmış gibi hissetmişti. Onun için futbolun ne olduğunu biliyordu. Ama şimdi daha hayallerinde bir adım gidemeden, büyük bir darbe yemişti. Hem de dostum dediği Ersin'in azmettirmesi ile.

Yıllarca göremediği şeyler şimdi gözüne daha da anlamlı geliyordu. Ersin'in kendince istekleri, zorla imzalatmaya çalıştığı anlaşmalar, her olayda ne kadar fedakarlık yaptığını vurgulaması... Nasıl gözden kaçırmıştı bu ayrıntıları. Kendiyle bu kadar ilgili olmasa, belki bazı şeyleri önceden sezmiş olur ve engelleyebilirdi. Şimdi gencecik bir çocuğun umutları yok olmuştu. Bunun bir bedeli olmalıydı.

Telefonu eline alıp, istediği ismi bulmuştu. Ekranı bakarken, yıllardır tanıdığı kişiyle yapacağı konuşmayı düşünüyordu.

"Alo Ersin..."

"..."

"Konuşmamız gerekiyor. Akşama bana gelir misin?"

"..."

"Yarın olmaz. Sabah takımla maç için şehir dışına çıkıyoruz."

"..."

"Bekliyorum. Görüşürüz..."

İşte ne zamandır beklediği konuşmanın günü gelmişti. Akay'ın olayları öğrendiğinde bir açıklama isteyeceğini biliyordu. Neyse ki, tedbirini almıştı. Bazı olaylar ortaya dökülmeden biraz daha vakti vardı. Bu zamanı iyi kullanacaktı. Akay'ın güvenini ayakta tutmak şu an en önemli olaydı. Bunun için her zamankinden de iyi rol yapması gerekiyordu. Yıllarca onu kandırabilseyse, biraz daha idare edebilirdi.

Asıl hatayı dün gece yapmıştı. Nasıl içindekileri böylesine açık edebilmişti. Onun ya da Lara'nın, Akay'a bir şey anlatma ihtimalini düşünmek istemiyordu. Neyse ki, Asel'i ne kadar korkuttuğunun farkındaydı. Bunu gören kadın kesinlikle ağzını açmazdı. Açarsa olacakları biliyordu.

O anları düşündükçe içindeki öfkenin daha da kabarmasına engel olamıyordu. Onun Akay'la olduğu zamanlar izlemişti ikisini. Asel'in, Akay'ın ufacık bir dokunuşuna nasıl tepki gösterdiğini hepsini görmüştü. Genç kadının Akay'ın dokunuşları karşısında kendinden geçer halinin yerine kendi dokunuşundan sonra yaptıklarını hatırladıkça elleri kaşınıyordu. Onun dersini de verecekti ama şu an için beklemesi gerekiyordu. Gerekli ayarlamaları yapmasına çok az zaman kalmıştı. Sonrasında ona acı çektiren herkes cezasını görecekti.

"Bir tanem nasılmış bakayım?"

"Sen neden akşam hemen gittin? Ben seni görmek istiyordum." Sesi nasılda nazlıydı.

"Acele bir şey oldu bir tanem. Bak ama hemen aradım seni."

"Ben seni çok özlüyorum annecim."

"Bende seni kuzum. Hem merak etme yarın görüşeceğiz."

"Babam yarın maça gidecekmiş."

"O zaman babana söyleriz. Bende kalırsın ne dersin?"

"Süper..." diyerek bağırmıştı.

"Derslerini yaptın mı?"

"Yaptım. Hepsini hem de..."

"Ooo akıllı kuzum benim."

Telefonu kapattığında artık yorgunluktan bayılacak hale gelmişti. Günü nasıl geçirdiğini bile anlamamıştı. İşle ilgili bir konuda sorun çıkmış onu çözmüşlerdi ama her an önceki gecenin sıkıntısını yaşıyordu. Sanki Ersin'i görecekmiş gibi etrafına bakmaktan sinirleri yay gibi gerilmişti. Onunla tekrar karşılaştığını düşünemiyordu bile.

Üstelik bir karar aşamasındaydı. Artık bazı şeyleri konuşma zamanı gelmişti. Yoksa her şey için çok geç olacaktı. En mantıklısı tüm cesaretini toplayıp, Akay'ın şehir dışından döndüğünde her şeyi anlatmaktı. Belki öncesinde ona inanabilirdi ama son olaylar artık onun gözünü tamamen hırstan kör etmişti. Bu yüzden onu inandırabilmek için ne yapacağını bilemiyordu. Ersin'in her şeyi inkar edeceğini biliyordu. Neyse ki, Lara'nın sözleri de onu destekleyecekti. Sıkıntıyla iç çekip söyleyeceği şeyleri aklından geçirmeye başlamıştı. Acaba her şey yoluna girebilecek miydi? İçten içe tüm duaları bunaydı.

Oğlunun yanına uzanmış ona en sevdiği hikayeyi okuyordu.

"Baba..."

"Efendim oğlum."

"Şey... Ben sen gelene kadar annemde kalabilir miyim?"

Aslında buna izin vermek istemiyordu ama oğlu için de iyi olduğunu biliyordu. Bu yüzden gönülsüzce "Olur." demişti. Yanıta oğlunun tepkisi ise öylesine içten ve büyük olmuştu ki, en iyisini yaptığını o an anlamıştı.

"Hadi artık uyku vakti."

"Ama uykum yok."

"O zaman... Acaba kararımı tekrar mı gözden geçirsem?"

"Yok. Bak hemen uykum geldi." diyerek gözlerini yummuştu oğlu.

Üzerini örtüp, alnına kondurduğu öpücükten sonra ışığı kapatıp odadan çıkmıştı. Hayatı bundan sonra sadece onun etrafında dönecekti. Her şeyi o olacaktı. Buna değerdı. Hem oğluyla hiçbir şey sıradan geçmezdi. Bunun bilinciyle yüzünde memnun bir gülümseme oluşmuştu. Aynı anda aklına gelen kadının hayaliyse, gecelerinin gündüzleri kadar huzurlu olmayacağını sinyaliydi. Biraz öncekinin aksine bu seferde sıkıntıyla iç çekmişti.

Kapının önündeydi ama zile basmak için kendini hazır hissetmiyordu. Sonunda basabilmiş ve beklemeye başlamıştı.

"İnsan daha erken bir saati seçer."

"Aral'ın uyumasını bekledim."

"İyi baba oldun. Sende ne cevherler varmış."

"Bilirsın her işe yatkınlığım var."

"Bilmez miyim?" derken içeri geçmiş ve kanepeye kurulmuştu.

"Eee bu saatte beni yollara düşüren şu önemli konu neymiş bakalım?"

"Ersin... Bazı şeyleri bana ne zaman anlatmayı düşünüyorsun?"

"Ne gibi?" derken bilerek anlamazlığa vuruyordu.

"Türkiye'de olanlar desem..."

"Sana o konulardan bahsetmiştim. Hepsi komplo. Zaten ceza alacağımı düşünmüyorum."

"Düşünmüyor musun? Umuyor musun?"

"Bu da ne demek?"

"Ersin davaları tek tek kaybetmeye başlamışsın."

"Hepsi de önemsiz şeyler. Sen kafanı boşuna bunlara takma. Sorun yok."

"Sorun yok mu? Sen neredeyse Türkiye'de kaçak durumuna düşmeni sorun yok olarak mı dile getiriyorsun?"

"Ne kaçaklığı... Öyle bir şey yok. Bu bazı iş bilirlerin uydurduğu sindirme yalanları."

"Bunlarda mı yalan?" diyerek çıktılarını aldığı belgeleri kenardaki dosyayla birlikte önüne bırakmıştı.

Hazırlıksız yakalandığı şeyleri eline almış ve birbiri ardı yazanlara odaklanmıştı. "Bunları sana kim gönderdi? Dur söyleme... Bulut, değil mi?"

"Kimin gönderdiğinin ne önemi var? Önemli olan içerikleri."

"Yıllardır beni tanırsın. Bana değil de ona mı inanıyorsun?" derken Akay'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Ben sadece gördüklerime inanıyorum. Kimseye değil."

"Durum onu göstermiyor ama..."

"Ben sadece yazarların gerçek mi olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Gerçekse ne olacak?" Gelmeden önce alttan alma konusundaki tüm kararları yerle bir olmuştu. Zaten elinde tuttuğu evraklar inkar etmesini olanaksız kılarken bu saçmaydı da.

"Gerçek diyorsun yani..." derken umutsuzlukla çıkmıştı sesi.

"Gerçekse ne olacak diyorum..."

"İkisinin arasındaki farkın ne önemi var?" diyerek bezginlikle iç çekmişti.

"Ne mi önemi var? Senin için önemi olmayabilir ama benim için var. Ne yani bu olaylar yüzünden bana sırt mı döneceksin?"

"Ben böyle bir şey demedim."

"Ama aklındaki bu, öyle değil mi?"

"Kahretsin ki değil. Sen benim en yakın dostumsun. Seni yüzüstü bırakamam."

"O zaman beni sorgulamayı da bırak!"

"Taha... Taha konusu doğru mu?"

"Taha da kim?"

Masanın üzerindeki dosyadan belgeyi bulmuş ve uzatmıştı. "Oku... Belki hatırlarsın."

Zaten daha başta hatırlamış olmasına rağmen, bunu belli etmeden sadece okuyormuş numarası yapmıştı. "Burada yazanların hepsi yalan. Bunları yaptığımı nasıl düşünürsün? Beni hiç mi tanımıyorsun?"

"Çok değiştin Ersin. Bu yeni bir şey de değil, beş yıldır başka bir insan oldun çıktın."

"Ben hala aynıyım Akay, asıl değişen sensin. Ben her zaman senin için uğraşan adamım. Bunu hatırla."

"Bunu unutmadığım için şimdi bu konuşmayı yapıyoruz. Yoksa yüzüne bakmazdım."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Öncelikle Türkiye'ye dönmeni ve bunlarla yüzleşmeni istiyorum. Dediğin gibi suçsuzsan, zaten sorun yok. En iyi avukatları senin için seferber edeceğim."

"Ya dönmezsem..."

"O zaman yazanların doğru olduğuna inanırım ve seninle aramdaki tüm bağı keserim. Seçim senin."

"Ne düşünürsen düşün. Ben Türkiye'ye dönmüyorum. Hayat benim hayatım ve kararları ben veririm başkası değil."

"Son sözün bu mu?" derken yıllardır tanıdığı adama bir yabancıymış gibi bakıyordu.

"Bu..." derken meydan okur bir tavır takınmıştı.

"O zaman seninle olan anlaşmalarımı iptal edeceğimi bilmelisin. Başkalarına acı çektiren, hile ve suç örgütleri ile işi olan biriyle işim olmaz."

"Sen bensiz bir hiçsin..." diyerek tıslamıştı Ersin.

"Böyle düşündüğüne üzüldüm. Ayrıca bu benim bileceğim bir şey."

"Tüm hayatımı senin için harcadım. Bunun bir karşılığı olmalı."

"Karşılığını yıllarca aldın zaten."

"Pişman olacaksın Akay..." derken gözleri kısılmıştı.

"Haklısın pişmanım. Bu kadar kör olduğum için pişmanım. Başka insanların böylesi acı çekmesine neden olan birini tanıyamadığım için üzgünüm."

"Yaptıklarımдан pişman değilim. Gerekirse dahasını da yaparım."

"Bundan sonra yaptıklarına ismimi alet edemeyeceksin ama."

"Buna pişman olacaksın Akay... Göreceksin..." deyip sinirle kapıyı çarparak çıkmıştı. Dışarıdan gelen lastik sesleri ise ne kadar hızlı hareket ettiğinin kanıtıydı.

82. Bölüm

Yandaki koltuğa bedenini bıraktığında, içinde oluşan boşluk canını acıtmıştı. Dostum dediği, sırtını dayadığı adamın gerçek yüzünü göremeyecek kadar kör olmuştu. Üstelik olanlarda kendini de suçlu hissediyordu. Ersin'in bu kadar pervasızlaşmasında bir etkende kendiydi. İsmi kullanarak yaptığı ve yapmaya çalıştığı anlaşmaların metinlerini okumuş ve şok olmuştu. Duyduklarının ağırlığıyla kendini çok kötü hissediyordu. Hayatında bir boşluk oluşmuş ve yıllarca boşu boşuna ona güvenmişti. Şimdiyse bir darbe de sevdiğinden sonra dostundan görüyordu. Kafası çatlayacak gibi ağrıyor, gözleri dökülmeyen yaşlar yüzünden yanıyordu. Hayat zordu... Hem de çok zor...

"İyiyim Lara. Birazdan Aral'da gelecek. Sence kötü olabilir miyim?"

"Öp yanaklarından benim için."

"Tamam öperim. Sanırım geldiler." diyerek kapıya yönelmişti.

"Seni sonra ararım. Görüşüz..." deyip kapıyı açtığı anda telefon elinden kaymış yere düşmüştü. "Ersin..."

"Sürpriz..." diyerek üstüne yürümeye başlamış ve yere düşen telefonu ayağıyla ezmişti.

Karşısındaki adamın hali adımlarını geri geri atmasına neden oluyordu. Üstüne üstüne gelirken, tüylerini ürpertecek bir sesle konuşmaya başlamıştı.

"Hiç bir işimi yarım bırakmayı sevmem bilirsin." diyerek biraz daha yaklaşmıştı.

"Ersin, seninle anlaşmıştık. Ben onlardan uzağım. Sen de bizden uzak dur."

"Artık elimde hiçbir şey kalmadı. Benimle birlikte siz de yok olacaksınız. Arkamdan mutlu olacağınızı sanma."

"Kendinde değilsin. Lütfen..."

"Hala ne kadar da kibarsın. Sana yaptıklarımı başkasına yapmış olsam, bu kadar bile dayanamazdı. Hayranım sana."

"Akay ve oğlum için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun." derken korkusu daha da artmıştı. Biraz sonra Aral ve Helen burada olacaktı. Ersin'in bu haliyle karşılaşılırsa olacakları düşünemiyordu.

"Hadi kaçmayı bırak artık."

"Ersin hata yapıyorsun."

"Bırak bunu ben düşüneyim." diyerek genç kadının olduğu tarafa hamle yapmıştı ama Asel oradaki komodini devirip, kenara kaçmıştı. "Böyle yaparak beni durduracağını sanma. Bu sadece sinirimi daha da artırıyor. Sonucuna katlanmak zorunda kalırsın."

Asel onun tarafından yakalanma düşüncesine bile katlanamıyordu. Evin içinde oradan oraya gidiyor ama engelleyemiyordu. Sonunda odaya girip kapıyı kilitlemek için anahtara elini attığı anda hızla açılan kapıyla geri savrulmuştu.

"Sana benden kaçamazsın demedim mi?" diyerek ona doğru yürüyordu.

"Allah'ın cezası alacağın ne kaldı. Hayatımı mahvettin." diyerek ağlamaya başlamıştı.

"Seninle hesabım kapanmadı hayatım." diyerek kolundan yakalamıştı.

"Bırak beni diyorum sana!" diyerek çırpınmaya başlamıştı. Aynı anda yüzüne inen hızlı tokatla birlikte her şey karanlığa gömülmüştü.

Kafasında şiddetli bir ağrıya gözlerini açmıştı. Son hatırladığı Ersin tarafından yakalandığıydı. Yine kabus görüyor olmalıydı. Yavaşça etrafına baktığında bunun gerçek olduğunun farkına varmıştı. Bilmediği bir yerdeydi. Kanepenin üzerine yatırılmış, elleri ve ayakları bağlanmıştı.

"Uyandın demek. Ne kadar uykucu çıktın böyle. Halbuki yapacağımız ne çok şey var. Ama kabul ediyorum bu kadar uyumanın bir nedeni de bendim. Sana fazla ilaç koklatmışım."

"Kafayı yemişsin sen."

"Kimin sayesinde acaba?"

"Kendi karaktersizliğini başkalarına suç atma!"

"Ooo prensesin dili çözüldü."

"Adi herif çöz çabuk ellerimi." diyerek bağırmıştı.

"Şimdilik öyle durman senin için en iyisi. Kahvaltı saati çoktan geçti. Öğle yemeği vakti geldi. Açıkmiş olmalısın."

"Sen aklını kaçırmışsın." derken korkmuş gözlerle bakıyordu.

"Demek aç değilsin. Ama ben çok acıktım. Müsaadenle bir şeyler yemeliyim." diyerek ortadan kaybolmuştu.

Kafasını çevirip, etrafı incelemeye başlamış ama küçük bir ipucu bile bulamamıştı. Nerede olduğu hakkında hiç fikri yoktu. Tek bildiği ölümüne korktuğuydu. Ellerindeki ve ayaklarındaki ipler çok sıkı bağlandıkları için her hareket ettiğinde canı yanıyordu. Ama yine de şansını deniyor acıya dayanarak, bağlardan kurtulmaya çalışıyordu.

“Allah’ım yardım et.” Ağzından dua sözleri, gözlerinden yaşlar dökölüyordu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Bu delinin yapacaklarının sınırının olmadığı da belli olmuştu. Baştan ona boyun eğmekle ne kadar büyük bir hata yaptığını anlıyordu ama artık her şey için çok geçti.

“Evet geldim.” diyerek elindeki tepsiyle içeri girmişti. “Aç olmadığını söyledin ama ben o kadar taş kalpli değilim. Senin karnını doyurmam lazım. Hem önümüzdeki zaman için yeterince güçlü olmanı istiyorum.”

“Lanet olasıca bırak beni!” diyerek bağırması ama karşısındaki adam hiç istifini bozmadan elindeki tepsiyi ayarlamaya devam etmişti.

“Evet şimdi seni oturtalım. Yoksa yemekler genzine kaçır ve sonucunu düşünmek bile istemiyorum.”

“Yemeyeceğim git şuradan!”

“Yiyeceksin. Akıllı bir kız ol ve şu lokmayı yut bakayım.” deyip ağzına domates vermişti.

Ağzına değenle midesinin bulanması bir olmuştu. Ağzındaki tükürmek istese de Ersin’in eli ağzını zorla kapattığı için yutmak zorunda kalmıştı. Aynı anda da çıkarma isteği harekete geçmişti.

“Bak yine miden bulanıyor. Unutmadan söyleyeyim, öncekinin cezasını kötü ödeyeceksin.” deyip sert bir şekilde gözlerine bakmıştı.

“İstiyorsan öldür.” diyerek bağırmıştı.

“Öldürmek mi? Hayır hayatım seninle daha güzel şeyler yapacağız. Sana aslında ne kaybettiğini büyük bir zevkle göstereceğim.”

Duydukları içindeki korkuyu harlarken, yapacak bir şeyinin olmamasıyla tamamen ümitsizliğe düşmüştü. “Bana dokunamazsın. Anlıyor musun?”

“Neden? Bunun için bir mani olduğunu sanmıyorum.” deyip bir lokma daha vermişti ağzına.

Aynı anda tekrar midesi kalkmıştı. “Yeter! Yemek istemiyorum.”

“Yiyeceksin.”

Başka çaresi olmadığından verdiklerini büyük bir gayretle yutmaya çalışıyordu. Sonunda işkenceye dönen yemek faslı bitmiş ve tepsiyle ortadan tekrar kaybolmuştu.

“Evet geldim.”

“Lütfen bırak beni gideyim. Sana söyledim. Kimseye bir şey anlatmam. Yıllarca anlatmadım yine anlatmam. Yeter ki bırak beni.”

“Artık hiçbir şeyin önemi yok. Nasıl olsa Akay’la da aramda bir şey kalmadı. Ona bunu ödeteceğime emin olabilirsiniz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yıllarca onun için varımı yoğumu ortaya koydum ama o bana arkasını döndü. Bunu cezasız bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Ona bir şey yapamazsın!” derken endişeyle çıkmıştı sesi.

“Merak etme ona bir şey yapmayı düşünmüyorum. Ama o yapacağım şeylerle bir ömür yaşamak zorunda kalacak. Onu ölüden beter edeceğim.”

Karşısındaki adamın gözü dönmüştü. Neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. “Söylesene o sana ne yaptı... Sadece iyilik gördün ondan. Bu kadar nefret neden?”

“Hala onu düşünüyorsun. Halbuki o sensiz, hayatını yaşadı. Hatta evlenmek üzere. Sence bu kadar fedakarlık ona değer mi?”

“Değer...”

“Demek değer. O zaman yaşayacağın her şeyin onun yüzünden olacağını bil.”

“Seni bulacaklar. O zamanda böyle konuşabilecek misin?”

“Beni bulacaklar mı? Söyler misin bu nasıl olacak? Senin nerede olduğunu bilen tek kişi bile yok. Benimle olduğunda bilinmiyor. Herkes sadece kafana esti ortalıktan kayboldun sanır.”

Oğlu ve Helen eve gelecekti. Onun olmadığını ve evin halini görünce birilerine haber verirler diye düşünüyordu. Ama bunu söyleyerek Ersin'e avantaj sağlama niyetinde değildi.

“Yaptıkların cezasız kalmayacak. Layığını bulacaksın.” derken ateş saçan gözlerle bakmıştı.

“Sen çok konuşmaya başladın. Ağzını da kapatmamı istemiyorsan sus artık.”

Oturduğu yerde kenara pusmuş, ne yapacağını bilemez haldeydi. Gözlerini yerden kaldıramıyordu bile.

“Ağla açılırsın.” diyerek anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle bakmış ve salondan çıkmıştı.

Onun çıkmasını fırsat bilerek etrafı daha ayrıntılı incelemeye başlamıştı. Salon çok büyüktü. Camdan dışarıyı görünüyordu. Büyük ihtimalle tek katlı bir yerdeydiler. Çıkış kapısı da ilerdeydi. Belki Ersin'in ipleri çözmesini başarırca, bir şansı olabilirdi.

Her hareketi onun üzerinde ters etki yaptığına göre, en iyisi birazda alttan almayı denemektir. Önce zor da olsa ağlamasını kontrol altına almaya çalışmıştı. Sonunda konuşacak cesareti bulduğunda tekrar içeri giren adama dönmüştü. “Şey... Su verebilir misin?”

“Aferin, yola gelmeye başladın.”

Su falan içmek istemese de, onunla bağlantı kurmaya çalışıyordu. Aklına en mantıklı yol bu gelmişti.

“Al bakalım.” diyerek elindeki bardağı ağzına tutmuştu.

“Ben kendim içsem.” derken çekingen bir sesle sormuştu.

“En iyisi benim içirmem.”

Zorla birkaç yudum almıştı. “Teşekkürler.”

“Yeniden eski kibar haline döndüğüne sevindim.”

“Şey... Ellerim çok acıyor.”

“Demek ellerin acıyor.” diyerek yanına yaklaşmış ve ellerini tutup, bakmaya başlamıştı.

Onun kendine dokunması irkilmesine neden olmuşsa da, kendini bunu belli etmemeye zorlamıştı.

“Kanamışlar. Neden zorladın sanki?”

“Şey... Onları açar mısın?”

“Tabi ki de açacağım. Senin canının yanmasını istemem.”

“Teşekkürler.” diyerek gülümsemeye çalışmıştı.

Bir dakika sonra iki eli de açtı. Gerçekten kötü görünüyorlardı. Bilekleri hem aşırı sıkılmadan kızarmış hem de açmaya çalışırken oluşan sürtünmeden kanamıştı.

“Evet şimdi iyi oldu. Sen akıllı bir kız olursan ayaklarını da açarım.”

“Tamam. Hiçbir şey yapmayacağım. Zaten ne yapabilirim ki?”

“Evet gel bakalım.” diyerek ayaklarını yerden kaldırıp, kucağına almıştı. Birkaç dakika sonra ayakları da özgürdü.

Onun sözünü dinliyormuş gibi yapmaya devam ediyordu. Ama o bacaklarını okşarken bu hiçte kolay olmuyordu.

“Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değilsin.” derken yan gözle bakıyordu.

“Şey... Teşekkürler.”

“Seni ilk gördüğüm andan beri sana hayranım. Her gördüğümde aklımı başımdan alıyorsun.”

Hala bacaklarına dokunuyordu. Böyle devam ederse, iyi kız rolü oynamak kolay olmayacaktı.

“Şey... Ersin...”

“Söyle bir tanem.”

“Şey... Kollarım... Kollarım çok acıyor.” diyerek parmaklarını kesilen yerlere değdirmişti. “Şey... Bir buz torbası getirebilir misin?”

“Emrin olur.” diyerek tekrar mutfağın yolunu tutmuştu.

İşte beklediği fırsat gelmişti. Onun gözden kaybolduğunu gördüğü an koşarak kapıya varmış ve üzerindeki anahtarı çevirerek açmıştı. Tam kapıdan dışarı çıkacağı anda ise arkasından gelen alkış sesiyle donup kalmıştı.

“O kapıdan çıkarsan, uğruna bunca yıl acı çektiğin o iki erkeğinde icabına bakarım. Seni de bununla yaşamam için hayatta bırakırım. Her gün yavaş yavaş ölürsün. Seçim senin. İstiyorsan oradan çık git. Peşinden gelmem. Ama sonucuna katlanabileceğini düşünüyorsun yap bunu. Çünkü şakam yok. Bunu hala anlamadıysan, bu da senin sorunun. Deneyip görebilirsin.”

Duyduklarından sonra tekrar içeri doğru atmıştı adımını. Kendini kurbanlık koyun gibi hissediyordu.

“Aferin. Şimdi gerçekten iyi bir kız oldun.” diyerek ona yaklaşmaya başlamıştı. “Sana güvenebileceğimi nasıl düşündün? Sana o kadar mı saf göründüm? Halbuki ne kadar zeki olduğumu en iyi bilersin.” diyerek adım adım yaklaşıyordu.

“Tamam. Bir daha yapmayacağım. Lütfen.”

“Artık çok geç. Aslında saatlerdir senin bu halini bekliyordum. İstesem sana daha önce sahip olabilirdim ama bu zevk vermezdi. Senin kendinde olman ve her şeyi hatırlamanı istiyorum.” deyip elini saçlarına uzatmış ve uçlarına dokunmaya başlamıştı.

Asel hemen silkinerek onun dokunuşundan kurtulmuştu. “Aklından bile geçirme. Sana teslim olmam.”

“İşte beklememin bir nedeni de buydu. Senin bu mücadelecî halin beni daha çok tahrik ediyor.” derken kendinden uzaklaşmaya çalışan kadına doğru yürüyordu. “Benden kaçamazsın.”

“Sen delirmişsin.”

“Evet delirdim. Elbirliğiyle beni delirttiniz.”

“Sen kendin bunu seçtin. Kimseye suç atmaya kalkma.”

“Of Asel ne çok konuşuyorsun. Bunu sana kaç kez daha söyleyeceğim.”

“Gerekirse hiç susmam.”

“Merak etme ben seni susturmayı iyi bilirim.” diyerek geç kadına bir hamle yapmış ve eli boşta kalmıştı.

Asel çevrede kullanabileceği bir şeylere bakıyor ama yararlı bir şey bulamıyordu. Sonunda masa tarafındaki tek ayaklı şamdan gözüne çarpmıştı. O tarafa doğru hızla gidip, eline almış ve Ersin’e doğru tutmaya başlamıştı.

“Ooo gzelimiz silahlandı. Senin içinden bir Zeyna çıkacağını tahmin etmeliydim. Sanırım bundan sonra seni hiçbir yere bırakmam.”

“ldrrm seni.”

“Sen ve adam öldürmek... Güldürme beni.”

“Zorda kalan insanların neler yapacağına şaşarsın.”

“Tamam hadi gel o zaman. ldrebiliyorsan yap.” diyerek olduğu yerde hareketsiz durmaya başlamıştı.

Onun bu hamlesine hazırlıksız yakalanmış ve bakarken elindeki nin çekilmesiyle birlikte dengesi kaybolmuş ve kolunun birini onu kaptırmıştı.

“Bırak beni hayvan herif!”

“Devam et hayatım. Bunlar sadece sana olan ilgimi artırıyor.”

“Lütfen bırak beni.” derken ağlamaya başlamıştı.

Kendine doğru çektiği kadının saçını kavrayıp, dudaklarına kapanmıştı.

Yılların içinde oluşturduğu duygularla genç kadını öpüyor, ne kadar acı verdiği farkına bile varmıyordu. Sadece ondan alabileceklerindeydi derdi.

Bir yandan ağlarken, bir yandan da kendini kurtarmak için tüm gücünü kullanıyordu. Ama onun sıkı tutuşunda milim ilerleme sağlamıyordu. Aklına öncesinde yaptığı hareket gelmiş ve ayağını kaldırmıştı ama bu sefer bacağına engellenmesiyle kalakalmıştı.

Aynı anda da Ersin öpüşü kesip, kolunu çekerek dengesini kaybetmesine neden olmuştu. “Aynı hatayı iki kez yapmam.” diyerek yandaki kanepeye doğru itmişti genç kadını. Bozulan dengesiyle birlikte sırtüstü düşmüş ve aynı anda da onun ağırlığını üzerinde hissetmişti. Bu sefer boynuna değen dudakların iğrenç etkisiyle karşı karşıyaydı. Aşağı doğru iniyor ve bir yandan da elleriyle bacaklarına dokunuyordu. Vücudunu öylesine bir baskı uyguluyordu ki, kıpırdamasına bile olanak vermiyordu.

“Yalvarırım yapma...” diyerek ağlıyor ama karşısındaki gözü dönmüş adam üzerinde en ufak bir etkisi olmuyordu. Tüm gücünü kullanarak bir kez daha itmeye çalışmış ama yine bir işe yaramamıştı. Tekrar dudaklarına yöneldiği anda kafasını iki yana sallayarak bunu engellemeye çalışıyordu. Bu seferde saçlarını sıkıca kavrayarak, kafasını kımıldatmasını olanaksızlaştırmıştı.

“Bu sefer elimden kurtulamayacaksın.” deyip tekrar dudaklarını bulmuştu. Yine midesi bulanmış ve çıkarma isteği had safhaya ulaşmıştı. Ama üzerindeki adamın hiçbir şeyi gözü görmüyordu. Genç kadın gözlerinden akan yaşlarla birlikte, onun emellerine alet olmaktadır ölmeyle diliyordu.

Telefon elinde şok geçirmiş bir haldeydi. En son Asel'in telefonundan Ersin'in sesini duymuştu. Hemen kendini toplayıp, Asel'in evine gitmek için yola çıkmıştı. Aklına gelenle birlikte hemen telefonda Akay'ın numarasını bulup arama tuşuna basmıştı. Uçağa binmemiş olmasını diliyordu. Sonunda duyduğu ses biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı.

“Akay, şükürler olsun gitmemişsin.”

“Lara neler oluyor?” Karşıdan gelen sesi beğenmemişti.

“Akay... Asel...”

“Ne olmuş Asel’e?” derken oturduğu banktan hızla kalkmıştı.

“Ersin... Ersin’in nerede olduğunu biliyor musun?”

“Lara neden bahsettiğini anlamıyorum?” derken yerinde duramayıp, oradan oraya yürüyordu.

“Ersin’in, Asel’e bir şey yapmasından korkuyorum.” diyerek telaşla konuşmuştu.

“Ersin mi? Hiçbir şey-” O an aklına önceki gün yaptıkları konuşma gelmişti. “Pişman olacaksın...” Yok aklına gelen doğru olamazdı. Ersin, sırf intikam için bunu yapmış olamazdı. Ya yapmışsa...

“Akay, Aral ve Helen ona gidecekti. Bende telefonları yok. Bir arayıp, bana döner misin?”

“Tamam hemen arıyorum.” deyip telefonu kapatmış ve aradığı numarayı bulmuştu.

“Alo Helen, benim Akay. Asel’in evinde misiniz?”

“Akay Bey, tuhaf ama Asel kapıyı açmıyor. Geleceğimizi biliyordu. Hiçbir şey anlamıyorum.”

Duyduklarından sonra endişesi daha da artmış yerinde duramaz olmuştu. Derin derin birkaç kez nefes alıp verip “Şimdi hemen apartmanla ilgili kişi kimse onu bul ve kapıyı açmalarını iste. Sonra hemen beni ara.”

Telefonu kapattıktan sonra direkt teknik direktörün yanına gitmiş ve hemen gitmesi gerektiğini söyleyerek havaalanından uçarcasına çıkmıştı. Aklında türlü senaryolar işbaşı yapıyor, kalbi sıkışıyordu. Bulduğu taksiye atlayıp, Asel’in adresini vermişti.

Hemen Lara’nın telefonunu bulup aramıştı. Karşıdaki kadın direkt söze girmişti. “Ne yaptın aradın mı?”

“Asel’in evde olmadığını söylüyorlar. Sen neredesin?”

“Arabayı park ediyorum. Seni sonra ararım.”

“Telefonu kapatma. Hemen içeri gir.”

Dakikalar sonra sesler duymaya başlamıştı. Kesik kesik konuşmalar duyuyor ama hiçbir şey anlamıyordu. Tek anladığı ortada kötü bir şeyler olduğuydu.

“Akay ev dağılmış. Asel’in telefonu da yerde kırılmış bir halde. Çok korkuyorum.”

“Ben geliyorum. Hemen polisi arayın.” derken kalbi yanmaya başlamıştı. Kendi yüzünden Asel’e bir şey olduğunu düşünemiyordu bile.

“Helen polisi arıyor...”

“Hiçbir şey anlamıyorum Lara. Ersin ve Asel’in ne alakası var?”

“Asel’i aramıştım. Telefonu kapatırken kapı çaldı. Sonra tek duyduğum Asel’in korkuyla “Ersin” demesi ve Ersin’in sesiydi. Sonra ondan haber alamadım. Korkuyorum Akay.”

“Hepsi benim suçum.”

“Senin suçun mu?”

83. Bölüm

“Ersin son zamanlarda çok değişmişti. Türkiye’de de hakkında birçok dava açılmış. Ne yazık ki, hepsi de haklı nedenlerle ve ağır davalar. Ondan açıklama istedim ama mantıklı bir şey öne süremedi. Bende onunla alakamı keseceğimi söyledim.”

“Akay o adam her zaman tuhaftı. Bunu bu kadar geç anlamana inanamıyorum.”

“O benim en yakın dostumdu.” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

“Dostum dediğin adam, Asel’e sarkıntılık etti.”

“Sen ne diyorsun?” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Doğum gününün olduğu gün Asel’i bayanlar tuvaletinde çok kötü bir halde buldum.” diyerek o günkü olanları anlatmıştı.

“Bunu benden nasıl gizlersin?” derken olduğu yerde duramıyor, taksinin içinde boğulduğunu hissediyordu.

“Akay, Asel ondan korkuyordu. Söylemememi o istedi. Ama sana söylemek için sadece iki gün bekleyeceğimi söyledim ve kabul ettim. Sonrasında da bu olaylar oldu.”

Duydukları o kadar ağır şeylerdi ki... Artık ne düşüneceğini şaşırmıştı. Telefonu kapatmış ve bir sürü düşüncenin akını altında kalmıştı.

Korkusu artıkça, taksi yeterince hızlı gitmiyormuş gibi geliyordu. Sonunda evin önüne vardığında asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Son sürat çıktığı katta sonuna kadar dayalı kapıyı görmüş ve içire girmesiyle gözlerine inanamamıştı. Her yer dağılmıştı. Kapının biride kırık görünüyordu. Zihninden olabileceklerin senaryosu geçerken, aklını kaybedecek gibi oluyordu.

“Baba...”

Kucağına atlayan oğlunun gözleri dolu doluydu.

“Baba... Annem yok... Niye burası böyle olmuş?” derken nemli gözleriyle bakıyordu.

Oğluna verecek tek cevabı yoktu. “Bir şey yok oğlum. Sadece biraz dağılmış. Sonra her şeyi toplarız.”

“Ama annem yok.”

“İşi çıkmış. Halleder halletmez hemen gelecek.” diyerek oğlunu olaylardan uzak tutmaya çalışmıştı. Aynı anda gelen Helen’e oğlunu vermiş ve konuşmaya başlamıştı.

“Helen onu Lara’nın oraya götür. Huan’ı da arayın yanınızda olsun. Oğlum size emanet.”

“Onu bulun. Lütfen onu bulun. O çok acı çekti. Daha fazlasına izin vermeyin.” derken genç kadının gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Bulacağım.” diyerek genç kadına bakarken, bunun için dualar ediyordu.

Sonunda oğlunu zor bela ikna edip, göndermiş ve ortalığa bakmağa başlamıştı. Her yerin görüntüsü içindeki korkuyu körüklüyordu. Ersin’in böylesi bir gözü dönmürlük içinde olacağını düşünememişti.

“Lara bir iz falan var mı?”

“Yok. Her şey gördüğün gibi.”

“Ben hemen Ersin’in evine gidiyorum. Sen gelen polislerle adresi verirsin.” deyip kağıda bir şeyler yazmış ve genç kadının eline tutuşturmuştu.

“Kendine dikkat et Akay. O senin tanıdığın adam değil. Bunu unutma!” derken hüzünle bakmıştı.

“Bana arabanın anahtarını ver.” deyip hızla merdivenlerden inmiş ve arabaya bindiği gibi son sürat yol almaya başlamıştı.

Yol boyu da Ersin’in telefonunu çaldırılmış ama bir yanıt alamamıştı. Evin önüne gelip, doğruca yukarı çıkmıştı. Çaldığı kapıdan tek ses yoktu. Bir umut telefonu tekrar çaldırılmış ve içerden gelen sesi duymuştu. Hızla yüklendiği kapı bir iki omuz darbesinden sonra açılmıştı. Öncesinde kapının

çok iyi olmadığı için birkaç kez Ersin'i uyardığını hatırlıyordu. Neyse ki onu dinlememiş ve o şekilde kalmasını sağlamıştı.

Telefon masanın üzerinde öylece duruyordu. Demek telefonu bile yanına almamıştı. Bu da yer tespiti yapamayacaklarını gösteriyordu. Tüm odalara büyük bir umutla bakarken, her seferinde hayal kırıklığı içinde kalmış ve bir iz bulamamanın sıkıntısıyla yandaki kanepeye çökmüştü. Aynı anda da yerdeki dergi dikkatini çekmiş ve birkaç olay zihninde dönmeye başlamıştı.

“Baba dağ evi ne demek?”

“Dağ evi mi? Neden aklına takıldı?” derken sorunun nedenini anlamaya çalışıyordu.

“Arkadaşım babasıyla gitmiş. Çok güzelmiş.” derken gözleri parlamıştı.

“Sen de gitmek ister misin?”

“Gerçekten mi?”

“Tabi ki de gerçekten. En kısa zamanda baba oğul biz de gidelim.” deyip göz kırpmıştı

Oğlunun yanıtı ise dengesini bozacak bir kucaklama olmuştu.

O günden dönüp, elindeki dergiye yoğunlaşmış bu da onu birkaç yıl öncesine götürmüştü.

“İyi ki orayı almaya karar verdin. Gelecek için çok iyi bir yatırım.”

“Sakinlik... Sanırım sihirli kelime bu oldu.” diyerek en yakın arkadaşına bakmıştı.

“Seni bilmem ama benim orada vakit geçirmeye bayılacağıma eminim.” diyerek gülümsemişti Ersin.

“Şu an tabi ki de orayla aram olmaz. Zaten vakit de yok. Bakalım ne zaman kısmet olur oraya gitmek.”

“Neyse ki evin nerede olduğunu biliyorsun. Yoksa alıp, unuturdun.”

“Haklısın.” deyip gülümsemişti.

Kalbi onu bulduğunu fısıldıyordu. Bunun gerçek olması için bildiği tüm duaları okuyordu.

“Ne olur Akay iyi bir haber vereceğini söyle.” derken derin derin nefes alıp vermişti.

“Sana vereceğim adresi polislere bildir.”

“Onu buldun mu?”

“Öyle olmasını umuyorum.”

“Akay... O kadın seni çok seviyor.”

“Şu an önemli olan iyi olması.” derken Asel’in durumu hakkında endişesi had safhaya çıkmıştı.

Kapanan telefondan sonra polisi aramış ve adresi vermiş, sonrasında da küçük çocuğun yanına gitmişti. Sanki bir şeyleri sezmiş gibi sessizdi Aral. Ne yaparlarsa yapsınlar yüzünde küçük bir gülümseme oluşturamıyorlar, onun gözlerindeki hüznü gideremiyorlardı. Ona bakarken bunun kalıcı olabilme ihtimali tüylerini diken diken etmişti.

Duygularını dizginlemeye çalışırken “Ne olur onlara bir şey olmasın.” diyerek dualar ediyordu.

Ersin’in arabasını görmek, gün içindeki en iyi şeydi. Burayı hatırlaması

mucizeydi. Hızlı adımlarla geldiği kapıya, tüm kuvvetiyle yüklenmiş ve aynı anda da kapı sonuna kadar açılmıştı. Karşısındaki manzara ise tüm ezberlerini bozmuş, kanı deli gibi akmaya başlamıştı. Dostum dediği adam, sevdiği kadına...

“Çek ellerini onun üzerinden!” diyerek kükremişti.

Arkadan gelen sese döndüğünde gözleri karşılaşmıştı. “Hep vakitsiz bir adam oldun. Eğlencemi böldüğünün farkında mısın?” derken yavaşça olduğu yerden kalkıyor ve genç kadını da kendiyle birlikte çekiyordu.

“Sana onu bırak dedim!” derken gözleri Asel’e kaymıştı. Genç kadının ağlamaktan kızarmış gözleri, dudağının kenarından sızmış kan, üzerindeki gömleğin açılan birkaç düğmesi, dağılmış saçları... Ağlayan gözler kendine bakarken aydınlanmış, dudaklarından dökülen kendi ismi umutla çıkmıştı. “Akay...”

“Demek bırak dedin. Ben de hemen seni dinleyeceğim, öyle mi?” derken suratı dalga geçen bir ifadeye bürünmüştü.

“Onunla işin yok. Derdin benimle. Bırak o gitsin.” derken gözleri hala Asel’deydi.

“Akay... Akay... Akay... Ne kadar da kendini beğenmişsin. Demek onunla sorunun yok. Bırakayım.” derken Asel’in saçlarındaki eli daha da sert bir şekilde çekiştirmişti.

Genç kadının acıyla kaplanan yüzü, içindeki tüm sinir uçlarını uyarmış, sanki kendi canı yanmış gibi hissetmişti. “Ersin... Yapma!”

“Bakıyorum hala onunla çok ilgilisin.”

Belki tersine ikna edebilirse onu bırakabilirdi. Asel’in onun için önemli olmadığını düşünürse, acı çektirmeyi kesip, olayları aralarında halletmelerini kabul edebilirdi. “Anlık bir tepki. Yoksa onunla ilgili değilim. Beni sevmeyen ve istemeyen birini ne yapayım? Yanlış kişiyi kaçırmışsın. Hem artık benim için anlam ifade etmiyor.” derken gözleri ara ara Asel’e kayıyor ve genç kadının bakışlarının değiştiğini görüyordu.

“Demek senin için anlamı yok.” deyip alayla gülmüştü. Sonrasında yanındaki kadının kulak hizasına gelip “Bak senin için bir şey

hissetmiyormuş. Halbuki sen onun için neler neler yaptın? Buna bir şey diyecek misin?”

Akay’ın sözleri kalbini acıtmış olsa da, bunu kendine acı çektirmeye çalışan adama belli etmeye niyeti yoktu. “Sana dedim aramızda artık bir şey yok diye. Neden inanmak istemiyorsun?”

Duyduğu her söz içinde yankılanıyor ve merakını artırıyordu ama şu an Asel’in güvenliği her şeyden önemliydi. “Bence de her şeyi aramızda halledelim. Onu göndermen en iyisi. Başının onun yüzünden de derde girmesini istemem.” derken sanki onu düşünüyormuş gibi bir izlenim vermeye çalışıyordu.

“O zaman onunla yapacaklarım seni hiç ilgilendirmez Akay. O da seni sevmediğine göre, bana ilgi gösterebilir. Zaten sen gelmeden çok özel anlar yaşıyorduk.” diyerek dudaklarını Asel’in kulağının arkasında gezdirmeye başlamıştı.

“Ne olur yapma...” derken gözlerinden yaşlar tekrar akmaya başlamıştı.

Genç kadının her gözünden akan sanki kalbine değip, yakıyordu. Akay gördükleriyle daha da çileden çıkmış olsa da, hamle yapmak için uygun anı beklemesi gerektiğini bilecek kadar kendindeydi. Ersin’in, Asel’in boynunu tutuşu yüzünden, yapacağı ani hareketin ona zarar vereceğini biliyordu. Bu da sabırla ilerlemesi gerektiğini fısıldıyordu. Ama karşısında bu şekilde davranmaya devam ederse, bu o kadar kolay olmayacaktı.

“Bak eski karın bana yalvarıyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?” derken adımları geri geri gidiyor ve Asel’i de yanında sürüklüyordu.

“Sana dediğim gibi aranızda olacaklar sizi ilgilendirir. Bunu sonra düşünürsün. Şimdi seninle konuşmamız lazım. İkimiz...”

“Ne yapayım onu bırakayım mı?” derken ilerlemesi bitmiş ve elini yandaki çekmeceye atıp aradığını bulmuş ve sinsi bir gülümseyişle karşısına bakmaya başlamıştı.

“Ne kadar da birbirinize benziyorsunuz. Beni hep salak sandınız. Hala da öyle... Ama şu an her şey benim elimde.” derken silahı çıkardığı gibi Akay’a yöneltmişti.

“Ersin saçmalama!” diye atılmıştı Akay.

Asel, sevdiğine doğrultulmuş tabancayla donup kalmıştı. “Yapma! Ne olur yapma!”

“Oradaki sandalyeye otur.”

“Oturmazsam...”

“O zaman önce bu değer vermediğin kadının kafasını patlatmamı izlemek istersin.” diyerek silahı yavaşça Asel’e çevirmeye başlamıştı.

“Tamam oturacağım.” deyip hemen söyleneni yapmıştı.

“Aferin. Akıllı olmak her zaman işe yarar.”

“Sende şuradaki ipleri al ve onun elini bağla. Sıkı sıkı bağlasan iyi edersin. Yoksa onun ölümünü izlemek zorunda kalırsın.”

Kenardan aldığı iplerle, elleri titreyerek gelmişti Akay’ın yanına. Gözleri buluştuğunda sessiz bir anlaşma gibi kapanmıştı iki gözde. “Benim yüzümden bunları yaşadığın için üzgünüm.” diyerek bakmıştı genç kadına.

Yavaşça yanlarına gelmiş ve bağları kontrol etmişti. “Aferin iyi iş.” diyerek Asel’i tekrar tutup, Akay’ın tam karşısına koyduğu sandalyeye oturtmuş, kendisi de hemen onun yanındakine oturmuştu.

“Elindeyim. Artık onu bırak!” diyerek bağırmıştı.

“Bırakmak mı? Onu, sana bırakarak en büyük hatamı yaptım. Bir daha bırakır mıyım sanıyorsun?” derken gözleri sinirle kısılmıştı.

“Sen neden bahsediyorsun?” derken anlamaz gözlerle bakıyordu.

“Hala anlamıyorsun, değil mi?” derken nefreti sesinden belli oluyordu.

“Sen benim dostumdun.” derken olanlara inanmadığını belli ediyordu.

“Dost mu? O çok çok eskidendi. Artık o günleri hatırlamıyorum bile. Sen çok uzun zamandır benim dostum falan değilsin Akay Demir. Sen benim için sadece istediğime ulaşmamdaki araçtın o kadar.”

"Sen nasıl bir şeye dönüştün?" derken şaşkıındı.

"Eserinle övünebilirsin. Hepsi senin suçun."

"Hala hiçbir şey anlamıyorum. Neden yapıyorsun bunları?"

"Pınar'ı çok sevmiştim. Ama sen..."

"Pınar da kim?"

"Bak hatırlamıyorsun bile. Benim hayatımın anlamı olmaya aday olan, beni iyi bir adama dönüştürecek olan, kalbimi ilk kez öylesine bir hızla çarptıran kadına sen 'kim' diyorsun. Zaten benimle ilgili ne önemliydi ki... Varsa yoksa sen ve senin etrafındaki pervanelerdi. Ben hep görünmez adam oldum. Herkes sana ulaşmak için kullandı beni. Hoşlandığım her kadın için ben sadece bir basamak olabildim. Bunların nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?" diyerek bağırııştı.

O an aklına geçmişte yaptıkları bir konuşma gelmiş ve olayları hatırlamıştı.
"Tamam hatırladım."

"Demek hatırladın. O zaman ne kadar acı çektiğimi de hatırlıyorsundur."

"Ersin sana o günde söyledim onunla aramda bir şey olmadığını."

"Yalan söyleme. Pınar her şeyi anlattı. Onu nasıl baştan çıkardığını ve sonrasında olanları." derken yüzü gerilmişti.

"Ben o kadını baştan falan çıkarmadım. Zaten onun baştan çıkmaya ihtiyacı bile yoktu. Onun gibi birine nasıl ilgi duyduğunu anlamadım."

"O ilgi duymadığın kadınla yatmaktan geri kalmadın ama. Hem de benim ona hislerimi bilerek."

"Sana o günde söyledim şimdi de söylüyorum o kadınla yatmadım. Bunu aklına sok. Sana ne anlattı bilmiyorum. Hem ona nasıl inanabiliyorsun?"

"Kime inanacaktım. Sana mı? Çevresindeki her kadına çiçek gözüyle bakan arıya mı?"

"Haklısın birçok kadınla ilişkim oldu ama söylediğin gibi her önüme gelenle düşüp kalkmadım. Bunu en iyi sen bilirsin." derken karşısındaki adama anlamasını bekler gibi bakıyordu.

"Akay Demir seçilmez, o sadece seçer."

"Ersin o zaman da insanları kendime çekmeye çalışmadım şimdi de. Senin elinden de kimseyi almadım."

"Almadın mı? " derken gözlere Asel'e kaymıştı. "Onu gördüğüm an, işte bu dedim. Belki de benim değişmemi daha iyi biri olmamı sağlayacak melekti. Kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden karşısına çıkışımı hep erteledim ama hep onunlaydım. Nereye gitse peşinde bir gölgeydim. Sonra bir baktım yine sen. Kalbimi tekrar çarptıran kadını da sen aldın..."

"Sen... Sen Asel'e mi aşıkydın?" derken gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Neden olamaz mıyım? Her güzel şey sadece senin mi olur?"

"Bunu bana neden söylemedin?" derken anlamaz gözlerle bakıyordu.

"Söylesem ne değişecekti. Onu bana mı bırakacaktın?" derken dudakları alayla kıvrılmıştı.

"Asla!"

"Ben de öyle tahmin etmiştim." deyip kaldığı yerden konuşmaya dönmüştü. " Bir umut belki her şey geçicidir diye bekledim. Sonra karşıma evlendik diye çıktınız. Onun senin olduğunu öğrendiğimde her şeyi dağıtacak bir öfkeyle büründüm. Onunla karşımda mutluluk pozları verirken ben öfkeyle doldum. Ona her dokunduğunda seni yok etmek istedim. Ama hiçbirini yapamadım. Sonra aklıma gelen, günler sonra gülümsememi sağlayacak kadar güzel bir fikirdi."

Karşısındaki adamın konuşmalarını şaşkınlıkla izliyordu. Yıllarca sırtını dayadığı adamın gerçek yüzünü nasıl görmemişti.

"Onunla konuştum." deyip boştaki eliyle yanağını okşamaya başlamıştı. "Çok inatçı bir kadınsın hayatım." derken gözlerindeki istekle bakıyordu. Genç kadının kendini çekme çalışmasını "Bak rahat dur. Yoksa neler yapacağımı görmek zorunda kalırsın." diyerek durdurmaya çalışırken,

elindeki silahı da Akay'a daha da yaklaştırıyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden." diyerek bağırıyordu.

"Çekmezsem ne olur? Beni döver misin?" deyip sesli bir kahkaha atmıştı.
"Bence biraz sakın olmaya çalışmakta yarar var. Yoksa sana aklının alamayacağı işkenceler yaparım."

"Bana ne istersen yap ama ona dokunma!" derken gözleri Asel'e kaymıştı.
Gözlerinden hala yaşlar akıyordu genç kadının.

"Hani senin için artık önemi kalmamıştı. Şimdi tekrar mı değerli oldu?"
derken gözlerindeki değişik pırıltılarla bakıyordu.

Vereceği cevabın Asel'in hayatını daha riske edeceğini bildiğinden susmuş
ve genç kadının gözlerinden anlamasına izin vermişti.

"Konuşmamın arasına dalıyorsunuz. Sonra söyleyeceklerimi unutuyorum.
Nerde kalmıştık. Hah hatırladım. Asel'e senden ayrılmasını yoksa
olacaklara katlanması gerekeceğini söyledim."

"Ne yaptın?" derken donup kalmıştı.

"Anlaman kıt mı? Ona ayrıl yoksa fena olur dedim. Ama o aşkının
büyüklüğü ve sonsuzluğu hakkında bir hikaye anlattı. Birbirinizi çok
seviyormuşsunuz, sizi ancak ölüm ayırmış." deyip yine ilgisini genç
kadına yöneltmişti. "Biliyor musun senin bu korumacı haline bayılıyorum.
Aslında seni o gün bırakmayıp, kendime saklamalıydım. Ama merak etme
artık akıllandım. Seni kimselere bırakmam." diyerek gözlerindeki tuhaf
parıltılarla bakmıştı.

"Ersin... Sakın!" derken gözlerinden alevler çıkıyordu.

"O halde biri için çok tehditkarsın Akay. Ama sen üstün bir insansın. Her
istediğini yaparsın, değil mi?"

"Yazık Ersin... Çok yazık... Halbuki her şeye sahiptin?"

"Hiçbir şeye sahip değildim. Sadece senin arta kalanlarını elime geçen."
derken sinirle kükremişti.

"Arta kalanlar mı? Muazzam bir servete ve saygınlığa sahip oldun. Çevrende bir sürü düzgün ve iyi insan vardı. Ama sen hepsini kendin yok ettin."

"Ben mi yok ettim. Hayır senin suçundu. Sana söylediğim hiçbir teklifi kabul etmedin. Üstün şahsiyet olduğun için reklamları ve diğer gelir kaynaklarını hep elinin tersiyle ittin."

"Bazılarını sırf senin için kabul ettim. Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Kendi karakter eksikliğini başkalarına yükleme Ersin." derken yüzündeki nefretle bakmıştı genç kadın.

"Bak bak... Asel'imiz de konuşmaya karar vermiş. Merak etme hayatım benim karakterimin de, fiziğimin de yeterince iyi olduğunu anlayacaksın."

"Onun kılına dokunursan, seni öldürürüm."

Karşısındaki adamın konuşmasını kaale almıyormuş gibi davranıp "Evet hikayemize devam edelim." deyip sandalyesinde arkaya yaslanmıştı. "Onun başka şekilde anlamayacağına ikna olduktan sonra küçük bir gösteriye karar verdim. Senin o günkü kazan tamamen benim düşüncelerimin ürünüydü."

"O kazayı sen mi yaptırdın?" derken kaçınıcı kez şaşkınlık içinde kalıyordu.

"Tabi ki de ben yaptırdım. Asel'i yoksa ikna edemeyecektim. Zaten senin o haline dayanamadı ve ne istersem kabul etti. Hala dedikleri aklımda. Dur neydi... "Eğer Akay'ın kılına zarar gelirse, sana dünyayı dar ederim." İşte böyle demişti. Birbirinize ne kadar benziyorsunuz."

Yıllardır neler neler düşünmüş, kendine işkence etmişken, sevdiği kadının, sırf onun hayatının güvenliği için yapmış olduğu fedakarlığı dinliyordu. Ona neler neler yapmış ve söylemişti. Şimdi bunların insafsızlığı gözüne ne kadarda büyük görünüyordu. "Asel... Sen..." derken genç kadına içinden taşan bir aşkla bakıyordu. Aynı karşılığı da görüyordu nemli gözlerde.

"Romantik anınızı bozduğum için üzgünüm ama benim konuşmalarım henüz bitmedi."

"Ersin dua et de elime düşme!" derken sinirle patlamıştı.

"Asıl duayı sen etsen iyi olur. Elleri ayakları bağı kurbanlık koyun gibisin."

"Öldür... Gücün yetiyorsa öldür beni."

84. Bölüm

"Öldürmek mi? Bu hiç zevkli olmaz. Sana daha ağır şeyler yaşatmayı düşünüyorum." derken aklına gelenlerle yüzü daha da korkunç bir hal almıştı. "Artık susarsanız, devamını getireceğim bir konuşmam var. Bir kez daha sözümü keserseniz olacaklara katlanırsınız." deyip ikisine de uyarıcı bir bakış atmıştı.

"Aferin işte böyle... Sen benim altın yumurtlayan tavuğumdun Akay. Seni ayırmamdaki en büyük etkenlerden biri de buydu ama şimdi düşününce en büyüğünün ikinizi mutlu görmek istememem olduğunu anlıyorum. Senin her mutsuz gününde ben mutlu oldum. Hayatın yaşanmaz bir hal aldığı anda bundan büyük keyif aldım. Boşlukta geçen hayatın, bana yaşattıklarının cezasıydı. Yıllarca senin mutlu olamamanla teselli buldum. Bu bende inanılmaz bir huzur sağladı ve her yaptığım işe yansıdı. Ama sonra o yine çıktı ortaya. Hem de bir çocukla. Onu ne kadar boş bıraktığımı ve hafife aldığım bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme. Neyse ki, o anlarda da onun konuşmasını engelleyebildim. Artık endişelenmesi gereken bir değil iki kişi vardı. Ona sadece Akay ve Aral dedim ve sonrasında her şey kendiliğinden halloldu. Asel sen hayatımda gördüğüm en aşık ve verici kadınsın. Sence bu adam için yaşadığın üzüntüye değer miydi?"

Genç kadın sevdiğinin yüzüne özlemle ve aşkla bakarken "Değer... Benim her çektiğim acıya da, her gözyaşıma da, mutsuz geçen yıllarıma da değer. Oğlum ve Akay için gerekirse gözümü kırpmadan canımı bile veririm." deyip kendine bakan adama yöneltmişti bakışlarını.

Kendine bakan gözlerdeki adanmışlığı bunca zaman nasıl görememişti? Bu kadar mı perdelenmişti gözleri? Her şey şimdi daha yerine oturuyor, görmediği her ayrıntı daha da büyüyordu. Sevdği ondan vazgeçmemiş, onun için nelere katlanmıştı. Halbuki o ne yapmış... Her anı değerlendirerek onu işkencelerin en büyüğünün içine atmıştı. Kalbindeki pişmanlık o kadar büyüyordu ki, nefes alamadığını hissediyordu. Onu hak etmiyordu. Ama şu an bunları düşünmenin zamanı değildi. Hayat boyu bu pişmanlıklarla yaşayacaktı. Sevdği affetse bile, bu hiçbir şeyin farkına varamamış benliğini kendisi hiç affetmeyecekti.

"Bende seni sevmiştim." derken kendine bakmasını sağlamıştı.

"Sen sevginin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun ki Ersin. Beni sevdiğini iddia ediyorsun ya... İşte bu da koca bir yalan. Çünkü sevsen bana bunları yaşatmazdın. Sevdğin için mutlu olmama izin verirdin, mutsuzluğum için çalışmazdın. Sen sadece Akay'a acı çektirmek için beni kullandın. Bunda da başarılı oldun. Yıllarca bizi ayrı hayatlara mahkum edip, bununla keyif aldın. Sen sevgiden maalesef hiçbir şey anlamayacak kadar zavallı birisin."

Her duyduğu daha da sinirini bozmuş ve hareketlerine yansıyan bir şiddete dönüşmüştü. Asel'in arkasından saçlarını tekrar kavrayarak çekmişti.

"Demek ben zavallı biriyim. O zavallı size dünyayı der edecek küçükhanım buna hazırlıklı olsan iyi olur."

"Ersin bırak onu!" diyerek kükremişti.

Elleri hala Asel'in saçlarında "Şimdi sana soralım. Bu kadın için ne yaparsın?"

"Ne mi yaparım?" derken bakışları genç kadıninkilerle buluşmuştu. Aylardır bastırmaya çalıştığı tüm duyguların dile gelmesiydi bakışları. Sonrasında dökülmeye başlamıştı dudaklarından sözler. "Onun için gözümü kırpmadan canımı bile veririm. Haklısın bizi ayırdın ama kalplerimizi hiçbir zaman ayıramadın. Şimdi bakıyorum da ayrıyken bile birmişiz."

"Gözlerimi yaşartıyorsunuz. Ama artık sizin için mutluluk zamanı geçti. Bugünden sonra kalbinizde büyük bir acı hissedeceksiniz. Bana yaptıklarınızın cezasını çekip, bununla yaşamaya alışacaksınız." deyip gözlerindeki kurnazlıkla bakmaya başlamıştı. "Evet Asel Hanım... Demek onun için her şeyi yaparsın. Onun için beni mutlu etmeye ne dersin? Yukarı çıkalım sen, bana istediğimi ver, sonrasında sevdiğin serbest kalsın.

Ne dersin?" derken gözleriyle soyuyordu genç kadını.

"Asel sakın! Bırak beni öldürsün. Ölmek bile bu kadar acı vermez bana."

"Ama Akay..."

"Yapma aşkım. Onun isteklerini yapmak zorunda değilsin. Yıllar önce istediğini yapmışsın, keşke o gün bana her şeyi anlatmış olsaydın. Sana benim için en büyük ölümün sensizlik olduğunu söyledim. Şimdi beni dinle, onu dinleme aşkım." deyip Ersin'e dönmüştü. "Ne istersen yaparım. İste neyim var vereyim."

"Bana yalvarıyor musun?"

"Yalvarırım ona dokunma."

"Beni nasıl ikna edeceksin çok merak ettim."

"İste ayaklarına kapanayım. İste onu bir daha görmeyeyim. İste neyim var önüne sereyim. Bana ne istiyorsan yap. İstersen küçük düşür, istersen öldür, istersen süründür ama ona bir şey yapma. O yeterince acı çekti daha fazlasına izin verme." derken yüzündeki hüznle bakıyordu. Asel'e dokunmasının genç kadın için ölüm olacağını biliyordu. Bunu engellemek için ne gerekirse yapacaktı. Elleri artık iplerle uğraşmaktan uyuşmuştu ama son bir gayretle çırpınıyordu.

"Maalesef fikrimi değiştirecek bir öneri sunamazsın. Yıllardır hayallerimi sadece o süsledi. Bu kadar yaklaşmışken, ne para ne de başka bir şey için bundan vazgeçmeye niyetim yok. Kusura bakma eski dost."

"Lanet olasıca ona bir şey yaparsan inan seni öldürürüm. Bunun için gözümü bile kırpmam."

"Olur. Öldür. Ama şimdi işim var. Bunun için biraz bekleme gerekiyor." diyerek genç kadına dönmüştü. "Evet onun hayatı için bu bedeli ödeyecek misin?"

Gözlerinden akan birbiri ardı yaşlarla Akay'a bakıyordu.

"Yapma aşkım. Benim için bunu yapma. Zaten yeterince şey yaptın. Bırak öleceksem de senin güzel yüzüne bakarak öleyim. Ama kendine bunu

yapma!" derken artık o da ağlamaya başlamıştı.

"Seni seviyorum Akay. Hem de kendimden bile çok. Sen duymasın da sana yıllardır her gün bunu söyledim. Oğlumuza iyi bak hayatım." deyip elini Akay'ın yanağına koymuş ve akan birkaç damlayı nazikçe silmişti. "Seni yine üzüyorum, değil mi?" derken kendi de birbiri ardı damlaların sağanağındaydı.

Yanağındaki ele küçük bir öpücük bırakarak konuşmuştu. "Sen beni hiç üzmedin ki... Sen hep beni korudun... Her acıyı sen çektin. Affet aşkım. Sana yaşattıklarım için beni affet."

"Artık bu kadar yeter. Hadi..." diyerek elini uzatmıştı genç kadına.

"Hayır aşkım... Hayır..."

Sevdiğinin gözlerine bakarken uzatmıştı elini iğrendiği adama. Kendini yukarı çıkarmasına izin verirken, son kez bakmıştı arkasına. Sonrasında gözleri olacakların düşüncesiyle acıyla kapanmıştı.

Girdikleri odadaki her şey tiksintisini daha da artırıyordu. Birinin bu kadar alçalabileceğini düşünemiyordu. Hırsın, kıskançlığın insanı getirdiği noktaydı Ersin. Halbuki hayata güzel baksa, ne kadar mükemmel bir hayata sahip olabilirdi. Ama o kendi yalanlara inanıp, sonrada bunlar için insanları cezalandırmayı seçmişti. Şu an kurbanlık bir koyun gibi elindeydiler. Sevdiği adam ve oğlu için bir bedel daha ödemesi gerekiyor ama bunun ağırlığı her dakika daha da dayanılmaz bir hal alıyordu.

"Daha ne kadar oradan bakmaya devam edeceksin?"

Sese doğru dönüp "Ben... Elimi yüzümü yıkamak istiyorum." diyebilmişti.

"Bu halinin benim için hiçbir mahsuru yok. Hadi gel." diyerek elini uzatmıştı.

"Ama ben kendimi böyle iyi hissetmiyorum. Lütfen..."

"Tamam hadi git ama oyalanma. Yoksa bunun acısını kötü çıkarırım."

Banyoya girip, hemen kapıyı kapatmıştı. Yorgun vücudunu yakındaki klozetin üzerine zor atmıştı. Yaşadıkları inanılır gibi değildi. Yıllardır saklanan sırlar ortaya dökülmüş, yeni olaylarla üzüntüler daha da artmıştı. Ersin'in şakası olmadığını biliyordu. Ama yapmak zorunda olduğu şey için kendini hazır hissetmiyordu.

"Beş dakika içinde çıkmazsan, bende oraya geliyorum. Temizlenmene yardımcı olmaktan büyük zevk duyarım."

Kapının ardından gelen ses tüm tüylerini ürpertmişti. Onunla olma düşüncesi zaten midesinin dışarı çıkma isteğini artırıyordu. Bir de onunla banyoda olmak... Düşüncesi bile iğrençti. Hiç değilse içeride oyalamak için birkaç şey daha yapabiliirdi. Hızla kalkıp elini yüzünü yıkamış ve zorla da olsa kapıyı açıp çıkmıştı.

"Bak şimdi kötü oldu. Halbuki ben de yanına gelmek üzereydim."

"Yok... gerek yok. Ben geldim." demişti panikle. "Şey... Çok susadım."

Kenardaki bardağa su koyup, uzatmış ve bakışlarıyla genç kadını rahatsız etmişti. Suyu da içmiş, başka bahaneye ihtiyaç duymaya başlamıştı.

"Ben... Ben temiz bir şeyler giyinebilir miyim?"

"Giyinemezsin. Zaten biraz sonra üzerinden hepsi çıkacak. Artık mazeretlerin bitti mi?" deyip genç kadına yaklaşmış ve elindeki silahı kenara koyup, hızla kendine çekmişti. "Evet hayatım, şov başlasın." diyerek dudaklarına kapanmıştı.

Asel sadece titriyor, onu itme isteğiyle boğuşuyordu. Sonunda adam onu bırakmış ve sert bir şekilde gözlerine bakıp konuşmaya başlamıştı.

"Seçimini yaptın. Bana karşılık ver." diyerek emretmişti.

"Lütfen Ersin..."

"Yoksa aşağı inip, onun icabına bakmamı mı tercih edersin?" deyip tekrar genç kadına yaklaşmışken arkasından gelen sesle olduğu yerde kalmıştı.

"O kadar zahmet etmene gerek yok. Bunun için buradayım."

"Sen!.. Ama sen bağılyydın." derken karşısındaki adama şaşkınlıkla bakıyordu.

"Çok akıllı bir karım var." deyip, aşkla bakmıştı Asel'e.

"Seni ka.tak. Bir kez daha beni kandırdın. Bunun cezasını göreceksin." diyerek sert bir şekilde itmiş ve silahı almak için hamle yapmıştı.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşmişti. Asel hızla savrulmuş ve kafasını çarparak kendinden geçmiş, aynı anda da Akay büyük bir hızla Ersin'in üzerine uçmuştu. Almaya çalıştığı silah ise uzanamayacağı bir yere gitmişti.

"Sana kaç kez söyledim. Onun kılına zarar verersen, sana ödetirim diye." deyip bir yumruk daha indirmişti suratına.

"Ödet o zaman." derken Akay'ın karnına geçirmişti yumruğunu.

Birbirleriyle kıyasıya bir dövüş içindeydiler. Bir o üste çıkıyor yumruklarını savuruyor, sonra diğeri. Sonunda yılların birikimi ve sevdiğinin hali Akay'ın tüm gücünü artırmış ve birbiri ardı yumruklarını yerdeki adama indirmeye başlamıştı.

"Senin acınla beslendim Akay. Bundan öyle büyük keyif aldım ki..." diyerek bu sefer üstünlüğü o ele geçirmişti. Ancak bu saniyeler sürmüş yine yumrukların altında kalmıştı.

"Umarım yeterince almışsındır. Çünkü artık bunu göremeyeceksin." diyerek hareketlerini serileştirmişti. İkisinin de yüzünden kanlar akıyor ama umursamıyorlardı. Akay yumruklarını daha da serileştirmiş ve sonunda Ersin'in sesi kesilmişti.

Ellerini ondan çekip, direkt Asel'e dönmüştü. Hala yerde hareketsiz yatıyordu. Seri hareketlerle yanına gelip, kucağına almıştı. "Hadi canım kendine gel. Sevgilim hadi..." Genç kadının gözleri hafifçe aralanmış ama çektiği acıyla hızla geri kapanmıştı. Sonra tekrardan açmış ve sevdiğinin yaralı yüzüne dokunmaya başlamıştı. "Ne oldu sana..."

"Hiçbir şey hayatım. Sen iyisin, değil mi?" derken hasretle kendine çekip, daha sıkı sarılmıştı.

"İyiym hayatım. Ama sen çok kötü görünüyorsun." derken endişeliydi.

"Kötü mü? Ben yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmiyorum." diyerek sevdiğinin yüzüne öpücükler bırakıyordu. "Aselim... Sen kollarımdasın ve bana yine eskisi gibi bakıyorsun. Bu rüya gibi."

"Geç kalacaksın diye çok korktum Akay."

"Bir kez geç kaldım hayatım. Sana geç kalma hakkım artık yok." diyerek kollarıyla kendine çekip, daha sıkı sarılmıştı.

O an arkadaki adamın silaha uzanıp, Akay'a nişanlamasıyla donup kalmıştı.

"Son perde..." deyip tetiğe basmış, aynı anda duyulan üç el silah sesi ortalığı inletmişti.

"Aseeeel..." Çığlığı yürekleri dağlayacak kadar tiz çıkmıştı.

"Hayır hayatım. Bunu bana yapamazsın." diyerek kucağına yığılan kadına sesleniyordu.

"Sen... Sen..."

"Kendini yorma hayatım."

"Sen... İyisin..."

"İyi değilim bir tanem. Sen kollarımda kanlar içindeyken nasıl iyi olabilirim. Ne olur Asel, bir kez daha sensizlikle bırakma beni." derken gözlerinden yaşlar dökülüyor, eli yoğun şekilde kanayan yerin üzerine baskı yapıyordu. "Ne olur aşkım dayan."

“Ak... Akay... ben...”

“Kendini yorma sevgilim.”

“Seni... seviyo...rum.” Son sözleriyle birlikte gözleri kapanmıştı.

“Aseeel... Hayır... Aseeel...”

Etrafında olanlarla ilgilenmiyor sadece kollarında hareketsiz yatan sevdiğiyle tükeniyordu. Kollarındaki kadını almaya çalıştıklarını anladığında etrafına bakmayı akıl etmişti. Sağlık görevlileri onu kenara çekip, Asel’e müdahale etmeye başlamıştı.

“Çok kan kaybediyor. Acele etmeliyiz!”

Kulağına gelen sesler içindeki yangını daha da artırıyor. “Ona yardım edin. Ne olur ona bir şey olmasın...” derken etrafındaki herkese dönüp dönüp yalvarıyordu.

Çevresindekiler televizyonda görmeye alışkın oldukları adamı, dağılmış bir halde görmenin verdiği şaşkınlık içindeydi.

“Sakin olun Akay Bey. Her şey yoluna girecek.”

Sedyeye alınan Asel, gözleri kapalı öylece yatıyordu. Onun hareketsiz hali içini kaynatıyor, öfkesinin merkezini arıyordu. O an yerde yatan diğer kişiyi görmüştü. Gözleri açık, kanlar içindeydi. Sedyeye alındıktan sonra üzeri beyaz örtüyle örtülmüştü. Kendine türlü acılar çektiren adamın sonu içinde bir sürü duyguyu tetiklemişti. Şu an nefretle baktığı adama yıllarca dostum deyip sırtını dayamış, gerçek yüzünü görememişti. Nerede hata yaptığını düşünmeyi sonraya bırakarak, sevdiğinin yanında olma zamanıydı. Acıyla kapanan gözleriyle sen kez bakmış ve arkasını dönüp, direkt sevdasının yanına yönelmişti.

Yolculuk düşündüğünden de zor olmuştu. Gözlerini kırpmadan yatan kadına bakıyordu. Hala nefes aldığını görmek, umudunu artırıyor, her an daha da kan kaybetmesi endişesini körüklüyordu.

“Akay Bey, şunu alır mısınız?”

“Efendim...” derken anlamaz gözlerle bakıyordu.

“Şunu... Şunu alır mısınız?”

Avucunun ortasına konan zincir... Demek günlerce aradığı şey Asel'in ellerindeydi. Nerede düşürdüğünü çok merak etmiş, kendine ne çok kızmıştı. Halbuki onlar ait oldukları yerde kalmıştı. O gün ona neler yaptığını ve neler söylediğini hatırladığı an, acıyla kapanmıştı gözleri. “Affet aşkım...” Sözlerine akan damlalar eşlik ederken, kalbi de sessiz çığlıklarla yaptığı hataları haykırıyordu.

Duran ambulans ve anında hareketlenen etraf, geldiklerinin habercisiydi. Onlarla birlikte inip içeri geçerken, gözleri sadece tek şeyi görüyordu. Sonunda kapanan kapıyla birlikte olduğu yerde öylece kalakalmıştı.

O kısacak anda olanlara inanamıyordu. O an gözleri sadece Asel'e odaklanmıştı. Biranda genç kadının kendini itmesiyle kollarına yığılması bir olmuştu. Saniyeler içinde içeri giren polisler Ersin'i etkisiz hale getirmişlerdi. Her şey hala bir toz bulutunun ardında gibiydi. O an hakkında tek hatırlayacağı sevdiğinin kollarındaki solgun bedeni olacaktı.

“Aklımı kaçıracağım. Soydan sence arasam mı?” derken oradan oraya yürüyordu.

“Ara hadi...”

Titreyen elleriyle birlikte bulduğu numarayı tuşlayıp, gergin bir şekilde beklemeye başlamıştı. Telefon bir türlü açılmıyordu. Bu da endişeni daha da artırıyordu. “Neler oluyor Akay? Neden açmıyorsun?”

Aynı anda içeriden gelen yardımcısının yüzündeki şok ve dudaklarından dökülenlerle birlikte hemen televizyona koşmuştu.

“Ünlü futbolcu Akay Demir için zor anlar. Henüz nedenini öğrenemediğimiz bir olay yüzünden çıkan arbedede Akay Demir'in eski eşi ağır yaralandı. Gelişmeler az sonra...”

Ekranın altından son dakika olarak geçen yazıları okuduktan sonra gözleri kararmış biranda sendelemişti.

“Lara!”

“Soydan... Soydan yazılanlar doğru mu?”

Genç adamın gözleri de ekrandaki yazıdaydı. Gerçek olmaması dilerken, karısının korktuğu şeyi söylemişti. “Öyle görünüyor.”

“Hemen oraya gitmeliyiz.”

“Önce sakin ol. Ben neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Sizde Aral’a bir şey belli etmeyin.”

Dakikalar sonra hastane ve durum hakkındaki bilgiyle gelmiş ve endişeyle bekleyenlere iletmişti.

“Helen sen Aral’la ilgilen. Ona bir şey belli etmeyin. Tamam mı?”

Genç kadın gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalışarak “Ne olur habersiz bırakmayın.” diyebilmişti.

“Bunun zor olduğunu biliyorum ama o küçük çocuğun şu an en büyük destekçisi sensin. Lütfen güçlü ol.”

“Tamam.” derken Asel’e olabilecek kötü şeyleri kafasından savmaya çalışıyordu.

Aklındaki her şey silinmiş, sadece kendi yüzünden ölümle savaşan sevdiğiyi baş başa kalmıştı. Yıllarca ona yaşattıklarını düşünmek bile, içindeki acının katmerlenmesini sağlamaya yetiyordu. Halbuki o melek gibi kadın, ona olan sevdasının büyüklüğünü kanıtlarcasına, neler neler çekmişti. Yıllarca kendinin çektiğini acı sanmıştı. Şimdi acının gerçekte ne olduğunun daha da farkındaydı.

“Aşkim sana neler yapmışım?” oturduğu yerde kafası önünde ellerine bakıyordu. Onun kanı her yerdeydi. Elleri, üzeri, yüzü hep onunla kaplanmıştı.

“Akay...”

Duyduğu sese bakmak için kafasını kaldırdığında en yakın arkadaşını görmesiyle birlikte tekrar bırakmıştı gözyaşlarını. “Lara onu koruyamadım. Ben onu hiç koruyamamışım zaten. Ama o küçücük haliyle yıllarca beni korumuş. Bunun nasıl hissettirdiğini anlatamıyorum bile. Ben ona neler yaptım... Ona neler söyledim...” deyip akan damlalara yol vermişti.

“Şişt sakin ol. O çok güçlü. Onun ne kadar güçlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Eğer böyle biri olmasaydı, yıllarca bu kadar şeyi tek başına çekmezdi.”

“Her şeyi tek başına çekti Lara. Ben ise hep onu aşağılayıp, eziyet ettim. Oğlumuzu bile elinden aldım.”

“Akay, her şey geçmişte kaldı. Şu an önemli olan onun iyi olması. Başka bir şey değil. Kendine gelmelisin. Oğlun için, içeride yaşam savaşı veren o güçlü kadın için... Kendine gel.” derken gözlerinin içine bakmıştı.

“Onu çok seviyorum. Yıllardır sevgim hiç azalmadı. Daha da arttı. Şu an bu sevgi öylesine büyük ki, taşıyamıyorum bile. Bunu ona göstermem lazım Lara. Yıllarca çektiği acıyı silmem lazım.”

“Onun da zamanı gelecek. Şimdi dualarla yanında olmalıyız.”

Sonraki saatler gelecek iyi haberleri beklemeye geçen sancılı zamanlardı.

Geçen yirmi dört saat bir sürü olaya ev sahipliği yaparken, Asel'den gelecek haberi bekleyenler için geçmek bilmemişti.

Haberi duyan herkes gelmişti. Hastanede sessizce bekleyen bir sürü tanıdık, saatlerdir nöbetiydi. Asel'in ve Akay'ın ailesi duydukları an hemen

ilk uçağa atlayıp, gelmişlerdi. Ian ve Rebecca'da haberi duydukları gibi soluğu İspanya'da almışlardı. Ara ara uğrayan sevenleri de duyacakları haberi endişeyle bekliyordu.

Basın olay duyulduktan sonra hastanenin önünde karargah kurmuş, her olayı haber yapıyordu. Aylar öncesinde 'Kara Melek' ilan ettikleri kadını şimdi de 'Kanatsız Melek' olarak lanse ediyor, acıklı hikayenin yanına biraz daha katarak insanlara büyük bir aşkın haberini yapıyorlardı. Söyledikleri abartı da değildi, ortada gerçekten inanılmaz bir aşk hikayesi vardı. İnsanlarda da bunu öğrenmek için büyük bir merak...

"Anne kendimi o kadar kötü hissediyorum ki..." derken gözlerinden yaşlar akıyordu genç kızın.

"Ben de çok kötüyüm Pırıl. Ona söylediğim her laf yüreğimi köz olup yakıyor. Hiçbir sözümüze karşı gelmedi. Halbuki ne kadar suçsuzmuş. Ben oğlumu koruyorum diye düşünürken, asıl oğlumu korumaya çalışan oymuş. Şimdi düşününce bizi gördüğüne ne kadar sevinmişti. Bana yanlışlıkla 'anne' dediğinde ona nasıl köpürmüştüm. Bir daha onun yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyorum." deyip elindeki mendille kurulamaya çalışmıştı yaşları.

"Ben başka mıyım sanki... Onun alışveriş merkezindeki hali hala gözlerimin önünde. Benden sonra kendinden geçip, hastaneye bile kaldırılmış. Ben ise neredeyse oh iyi olmuş durumundaydım. Anne biz ona neler yaptık?" deyip annesinin boynuna sarılmıştı.

Diğer tarafta Sema Hanım gözlerini dikmiş karşıya bakıyordu. Kızına yaptığı baskıyı hatırlarken içi yanıyordu. Bencillikle suçladıkları kızının nasıl yüce gönüllü olduğunu şimdi görüyordu. Büyük bir acıyı tek başına çekmiş ve tek gün bunun yüzünden dertlenmemişti. Yıllarca sır olan her şey şimdi anamlanırken, içeride makinelere bağlı yatan kızının biran önce ayağa kalkması içindi tüm duaları.

Kızı içerde ölüm kalım savaşı verirken içi yanıyordu acılı babanın. "Yıllarca Aral'ı gizledik diye yüklendim. Ne bencilliğini koydum ne kalpsizliğini..."

Asım Bey bu nasıl bir acıdır anlatamıyorum bile.” derken üzüntüyle kapatmıştı gözlerini.

“Hangimiz ona bir darbe vurmadı ki... Ona kendimizi nasıl affettireceğiz hiç bilmiyorum.” derken oğluna bakarak üzüntüyle iç çekmişti Asım Bey.

Ondan gelecek haberi bekledikleri ikinci güne girmişlerdi. Doktorlar durumun hala kritik seyrettiğini, her türlü sonuca hazırlıklı olmalarını telkin etmişti ama kimse kötü bir şey olacağını düşünmek istemiyordu.

Akay bir kez daha girmişti gönlünün sahibinin yanına. Aletlere bağlı, kendinde olmadan yatarken melekler gibiydi. Dokunmaya bile kıyamıyordu. Sanki dokunsa kaybolacakmış gibiydi.

“Uyanmayacak mısın aşkım? Sana olan sevdamin büyüklüğünü görmeyecek misin? Aselim... Hayatım... Ne olur aşkım bize geri dön. Oğlumuz seni bekliyor. Ben seni bekliyorum. Sevenlerin seni bekliyor. Bıraksaydın da o kurşun benim olmayan kalbime gelseydi. Belki her şey daha kolay olurdu. Ne vardı yine fedakârlık yapacak... Aşkım ne olur beni sensizlikle bir kez daha baş başa bırakma. Bu sefer dayanamam. Senin ellerimden kaymana bir kez daha katlanamam.” deyip alnına kondurduğu öpücükten sonra dışarı çıkmıştı.

85. Bölüm

Onu orada öylece yatarken bırakmak ömründen ömür götürüyordu. Sevdığı kendi için nelere katlanmıştı. Yıllarca çektiği yetmemiş gibi, bir de değersiz hayatını kurtarmak için kendini siper etmişti. Dışarı çıkarken bir sürü duygunun istilasıyla baş başaydı.

“Hala aynı mı oğlum?” derken beklentiyle bakıyordu kızının uğruna her şeyi göze aldığı adama.

“Aynı anne...” deyip mahcup bir şekilde bakmıştı.

“Akay... Aral’ı görmen gerekiyor. Şu an Enes’le ama hep sizi soruyor. Lütfen artık oğlunun yanına git.” diyerek söze girmişti Lara.

“Gücüm yok ki... Ona anneni koruyamadım nasıl derim? Beni anlayın...” derken üzüntüyle iç çekmişti.

“Biliyor musun Aral’ı mezuniyet günü öğrendik. Zaten o güne kadar ruh gibiydi Asel. Aral onun yaşama nedeni oldu. Onu doğurmak için kendi hayatından bile vazgeçti. Doktorlar tehlikeli dese de, oğlu için her şeyi göze aldı. Akay... Kızım oğlu için çok fedakarlık yaptı. Onu artık korumak senin görevin. Lütfen kızımın canı pahasına dünyaya getirdiği torunuma dikkat et. Çünkü o çok değerli. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Lütfen güçlü ol. Herkesin senin dik durmana ihtiyacı var.” diyerek damadının gözlerinin içine bakmıştı.

Duydukları kendi için yeni şeylerdi. Asel’e çok merak etmiş olsa da, Aral’ı öğrenmesini ve sonrasını soramamıştı. Bunu anlatmayacağını bildiğinden üstüne gitmemeyi daha uygun bulmuştu. “Mezuniyet günü mü? Ben o gün oradaydım. Asel öyle güzel gülüyordu ki, bensez nasıl mutlu olur diye ona kızmıştım.”

“Mutlu mu? Oğlum, kızım sensiz tek gün mutlu olmadı. Sadece oğluyla teselli bulduğu günleri oldu. O günün sabahı, onu odasında kendinden geçmiş bulduk. Zaten neredeyse her günü öyleydi. Sonrasında toparlanıp, gitmek zorunda kaldı törene. Yıllardır hepimize oynadığı mutluluk oyunun sahnesiydi o da.”

"Belki orada biraz daha kalsam her şey daha değişik olacaktı." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Her şey olacağına varıyor oğlum. Bu yüzden artık eskiye takılmayın." diyerek koluna dokunmuş ve yanından ayrılmıştı.

"Keşke o kadar kolay olsa Lara. Eski günleri düşünmekten beynim patlayacak. Ona öyle acılar çektirdim ki... Halbuki o her şeye dayanmaya çalışarak bana tek kötü söz etmedi. Bu çok ağır. Orada öylece yatıyor ve elimden bir şey gelmiyor. Ona bir şey olmasına dayanamam."

"Bence önce oğlunu görmelisin."

"Haklısınız..." diyerek son kez doktorlardan bilgi alıp, yola çıkmıştı. Gidene kadar ne söyleyeceğini düşünmüş olsa da, aklına tek mantıklı açıklama gelmemişti. İçeri girip, oğlunu kenarda mahzun bir şekilde gördüğünde ona yaptığı haksızlığı daha iyi anlamıştı.

"Ablam nasıl?"

"Aynı..." derken mahcup bir şekilde bakmıştı. Her olayda kendini suçlu görüyordu.

"O iyileşecek, değil mi?" derken gözleri yaşarmıştı.

"Dualarım bunun için Enes." diyerek sarılmıştı kendine üzgün bakan genç adama.

Sonrasında üzgün oğluna dönerek konuşmaya başlamıştı. "Seni çok yoruyor mu?"

"Keyfi yok. Bu yüzden de çok fazla bir şey yapmak istemiyor."

"Sağ olasin Enes. Sen olmasan onu bu kadar da eğleyemezdik." diyerek minnetle bakmış ve oğluna doğru yönelmişti.

"Oğlum..."

Kendine dönen gözler parlamıştı. "Babam... Babam gelmiş." diyerek boynuna atlamıştı.

"Annem de geldi mi?" derken arkasına bakmaya başlamıştı sanki birisi içeri girecekmiş gibi.

"Annen gelmedi kuzum. Ama buraya gelmeyi çok istiyor."

"O zaman niye gelmiyor?" derken üzgündü. "Benim onu özlediğimi bilmiyor mu?"

"Bilmez mi? Biliyor ama o biraz rahatsız."

Sözler ağzından çıktığı an oğlu atılmıştı "Annem hasta mı? Baba ona gidelim."

"Çocuklar hastanede mikrop kapabilirler." derken oğlunu ikna edecek bir şeyler düşünüyordu.

"Olsun." diyerek çırpınıyordu küçük çocuk.

"Doktorlar onun daha çabuk iyileşmesi için kimseyle görüştürmüyorlar."

"Ama ben oğluyum. Beni görürse iyi olur."

O an kararını vermişti. Oğlu haklıydı. Asel kuzusu için neler çekmişti. Belki kendi sesine değil de, onun sesine cevap verirdi. Bunun oğlu için zor olacağını biliyordu ama götürmemenin ve annesinin gerçek durumunu bilmemenin de onda ağır yaralar açtığını görebiliyordu.

"Tamam seni annene götüreceğim. Hadi hazırlanalım."

Dakikalar içinde hazırlanıp yola düşmüştü üç adam. Hastaneden çıkarken kullandığı arka kapıya yine dikkatle yanaşmış, oğlu ve Enes'i gizlice içeri sokmuştu. Şu an en son istediği şey oğlunun gazetecilerin ilgisiyle boğulmasıydı.

"Baba daha gelmedik mi?"

"Az kaldı." derken daha hızlı olmak için kucağına almıştı oğlunu.

"Dayı, annemi göreceğim." diyerek Enes'e bakarken gözleri heyecanla parlamıştı.

Asel'in o halini görmek k    k   ocuk için iyi olmayacaktı bunu biliyordu ama başka türlü elinden bir şey gelmemişti. Annesini görmediği her an k    k Aral için daha b y  k yıkım oluyordu. Bu yüzden b y  k bir risk alarak oğlunu getirmişti.

Aral'ı gören herkes  a kınlıkla yüzüne bakıyordu. Hepsine bir açıklama borçluydu.

‐Sanırım en mantıklısı buydu. Ya da olması gerekendi. Kısacası onu getirdim. Annesini görmeye hakkı var. Belki Asel onu duyar.        hepimiz onu çok  z    .  zmeyen sadece o.‑ derken oğlundan gözlerini ayıramıyordu.

‐Baba, annem nerede?‑ diyerek yanına geldiğinde rahatlamak için derin bir i   eki e ihtiyaç duymuştu.

‐Doktor amcayla konu ayım. Seni yanına g t rece im.‑

‐Ama  abuk ol.‑

‐O lumun isteği emirdir.‑ diyerek Asel'in doktorunun yanına gitmiş ve isteğini bildirmişti. İlk başta bunun  ocuk için iyi olmayacağını söyleyen doktor, Akay'ın ısrarlarıyla kabul etmek zorunda kalmıştı.

‐Umarım söylediğiniz gibi olur Akay Bey.‑ derken endişeyle bakmıştı.

‐Umut... Tutunaca ım başka dal kalmadı.‑ diyerek hüzünle bakmı  ve oğlunun yanına doğru yönelmişti.

‐Baba...‑

‐Tamam oğlum. Annen bizi bekliyor.‑ diyerek oğlunun elinden tutmuş ve yoğun bakım servisinin önüne gelmişti. Girmeden birkaç şeyi anlatması gerektiğinin bilinciyle eğilerek oğluyla aynı boya gelmişti.

‐önce biraz konu mamız lazım.‑

‐Ne konu aca ız ki?‑

‐Oğlum, annen biraz rahatsız, bu yüzden de makinelere ba lı. Onu gördüğünde korkma tamam mı? O aletler annenin iyi olması için var. O

bizi göremiyor. Ama duyuyordur. Bu yüzden onunla konuşabilirsin. Her şeyi anlatabilirsin. Onu gördüğünde üzölmeyeceksin, anlaştık mı?” derken iyi mi kötü mü yaptığıının sorgulaması içindeydi.

“Annemi görünce neden korkayım ki?” derken şaşkın bir şekilde bakmıştı.

“Şimdi içeri gireceğiz ve bizi onun yanına gitmeye hazırlamalarını isteyeceğiz.”

“Tamam.”

Gerekli kıyafetleri üzerlerine geçirdikten sonra girmişlerdi odaya. Aral biran gördükleriyle şaşırmış ve elini daha sıkı tutmuştu. “Korkma oğlum.”

“Baba...” derken gözleri etrafı incelemeye başlamış ve görmek istediğini bulmuştu.

“Annem...” diyerek elini bıraktığı gibi yatağın yanına gitmişti. “Anneme ne oldu baba?” derken gözlerindeki yaşlarla dönmüştü.

“O bir kaza geçirdi. Hani televizyonlarda izliyoruz ya...”

“İyi olacak, değil mi?” diyerek beklentiyle bakmıştı.

“Olacak. O bizi bırakmayacak.” derken bunun için dualar ediyordu. “Hadi bakalım ona seslen.”

Küçük çocuk biraz daha yaklaşp, nazikçe parmağının birini tutmuştu. “Ben eve geldim sen yoktun. Hani beni bekleyecektin. Lara Teyze bana börek yaptı ama ben yemedim. Ben, senin böreğini istiyorum. Bana yapacaktın. Söz verdin. Anneler sözlerini tutarlar. Hem... Hem sen niye böyle yatıyorsun? Biz senle gezecektik. Bir sürü yere gidecektik. Sen kalkmazsan ben hiçbir yere gitmem ki... Hep otururum. Yemekte yemem. Uyumam da... Sütümü de içmem. Kötü çocuk olurum. Ne olur annecim gel artık. Ben seni çok özledim.” diyerek tuttuğı parmağı küçük bir öpücük bırakmıştı. Aynı anda da gözlerinden yaşlar akmaya başlamış ve genç kadının eline düşmüştü. “Anneler çocuklarını bırakmaz ki... Sende beni bırakma. Ne olur annecim gel artık.” diyerek iç çekmişti.

Oğlunun sözleri içini yakmıştı. Tertemiz dudaklardan dile gelenlere kim kayıtsız kalabilirdi ki... Umudu sevdiğinin de bu yakarışlara cevap

vermesiydi. Artık orada daha fazla kalamayacaklarını bildiği için omzuna dokunmuştu küçük Aral'ın. "Gitme vakti oğlum."

"Annemi burada mı bırakacağız? Ama burası soğuk... Bak üşümüşte." diyerek nazikçe kolunu okşamıştı.

Konuşmadan önce derin bir nefes alıp vermesi gerekmişti. "Annen üşümüyor oğlum. Onun iyi olması için derecenin böyle olması gerekiyor."

"Üşümüyor mu?" derken nemli gözlerle bakıyordu.

"Üşümüyor oğlum. Hadi annenle vedalaş çikalım."

"Annecim biz gidiyoruz. Sonra yine geleceğiz. Ne olur sende geldiğimizde gözlerini aç, tamam mı?" diyerek sevgiyle bakmış ve küçücük bir öpücüğü bırakmıştı nazikçe elinin üzerine.

Yoğun bakımdan çıktıktan sonra Aral'ı göndermek düşündüğünden de zor olmuştu. Gitmemek için dayatmış ama sonunda dayısıyla gitmeye ikna olmuştu. Tabi sonra yine geleceğinin sözünün bunda büyük etkisi vardı.

"Sence onu buraya getirmek doğru muydu?"

"Bilmiyorum Lara. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Sadece içimden geldi. Oğlum tertemiz, aynı annesi gibi... Bu yüzden onun sözlerini duyar diye düşündüm." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Sonraki saatler geçmek bilmemişti. Herkesin yüzünde büyük bir yorgunluk ve pişmanlık vardı. Nasıl olmasındı ki... Hepsi Asel'i suçlu kabul edip, neler neler söylemişti. Şimdi de içerdeki yatan kadının nasıl fedakar olduğunu görüp kahroluyorlardı. En büyük pişmanlığı da kendi yaşıyordu. Her gözünü kapadığında yaptığı bir hata önüne geliyor ve kendinden nefret etmesini sağlıyordu genç adamın.

Yine dayanamamış ve girmek için izin almıştı. Odaya her girdiğinde onu bu şekilde görmenin ağırlığıyla ezilirken, umudunu yitirmemeye çalışarak ilerliyordu.

"Yine ben geldim. Biliyorum çok kafanı ağrıttım. Ama böyle yatmaya devam edersen daha çok ağrıtacağıma emin olabilirsin. Bilirsin ısrarcı bir tipim. Öyle benden kolay kurtulamazsın. Bir kere gitmene izin verdim diye

hep vereceğim sanma. Bak oğlumuzu duydun. Yemek yemeyecek, uyumayacak, sütünü de içmeyecek. Bunları duyup, hala yatabiliyor musun? Benim tanıdığım Asel, Aral'a o sütü içirmek için hemen kendine gelirdi." Yaptığının tuhaf olduğunu biliyordu ama içinden geçenlere söz geçiremiyordu.

"Ne yalan söyleyeyim şaşırttın beni. Demek o kadar çok yorulmuşsun ki, hala orada yatıyorsun. Benim tanıdığım Asel aynı zamanda çok da işine düşkündü. Yani lan senin yerine birini alırsa hiç şaşmam. Adam İspanya'da yer açtı, başına seni getirdi. Şimdi işyerindekiler her şeyi karıştırmıştır. Daha uyumaya devam edersen, bu işin içinden çıkmakta çok zorlanacaksın söylemedi deme." derken acıyla kapanan gözlerini tekrar açmıştı.

"Hem ben Hakkı Amcama ne diyeceğim. Daha onun yanına gidecektik. Zaten yeterince geciktik. Böyle devam edersen daha da gecikeceğiz." Sözlerinden sonra sevdiğinin solgun yüzüne dalıp gitmişti.

Aklına yeni bir şey gelmiş gibi nazikçe yanağına dokunmuş ve tekrar konuşmaya başlamıştı. "Hem biraz daha yatarsan fireni patlayan her kıza yardım ederim ona göre. Sonunda ne oluyor sen daha iyi bilirsin. Söylemedi deme." deyip tuttuğu eli sevgiyle okşamıştı. "Sen gelmezsen ben aklımı kaybederim. Lütfen bunu bize yapma. Ne olur bizi bırakma güzel gözlüm." derken yine gözlerinden dökülmeye başlamıştı yaşlar.

"Aselim sana neler neler yaptım... İçimdeki tüm kırıklıkları sana yansıttım. Seni çok kırdım bir tanem. Ama inan sana sevgim hiç bitmedi. Yanıyorum Asel... Sensizliğin en ağır karanlıklarıyla boğuşuyorum. Yine bencillik ederek senden af diliyorum. Ne olur aşkım beni sensizlikle bir kez daha sına. Çünkü ben bunda bir kez sınıfta kaldım. Sen olmazsan hiç bir zaman kaldığım yerden devam edemem." Sözler kalbinden diline vururken, gözleri de bu anlara eşlik ediyordu.

"Seni çok seviyorum aşkım. Ne olur bir kez daha bizler için güçlü ol."

Yolunu kaybettiği bir karanlık içindeydi. Küçük bir ışık olsa, her şey daha

iyi olabilirdi ama zifiri karanlık yönünü bulmasını zorlaştırıyordu. Artık hep burada mı kalacaktı? Düşünceleriyle boğuşurken beklediği ışık gelmişti. Hem de küçük değil kocamandı. Biranda kafasının içinde çok tanıdık bir ses duyulmuştu. Oğluydu bu. Aral'ı onu görmeye gelmişti. Küçüğü hüzünlü sesiyle konuşmaya başlayınca, özlediği sese odaklanmış her şeyle bağını koparmıştı. Oğlunun her sözüyse içindeki bir yere dokunuyordu. Onun küçük kalbi neler çekmek zorunda kalmıştı. Ama gözlerini açamıyordu. Oğlum buradayım, diyemiyordu. Elinin üzerine düşen damla ise yakmıştı bedenini. Oğlu ağlıyordu. Hem de onun yüzünden. İçinden taşanlar tek bir damla olup, akmıştı gözünden. Ama kimse fark etmemişti.

“Anneler çocuklarını bırakmaz ki... Sende, beni bırakma. Ne olur annecim gel artık.” Sözleri içinde depresyon etkisi yapmıştı. Gözlerini açmaya uğraşmış ama başarılı olamamıştı. ‘Geleceğim kuzum.’ diye iç çekerken, komutlarına uymayan tüm duyularına isyan etmişti.

Bir kez daha denemiş ve azıcık aralayabilmişti gözlerini. Ama inanılmaz bir işkence çekiyormuş gibi yanmışlardı. Biraz daha kapalı olsa iyi olacaktı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bir sese doğru çekiliyordu.

“Yine ben geldim. Biliyorum çok kafanı ağrıttım. Ama böyle yatmaya devam edersen daha çok ağrıtacağıma emin olabilirsin.”

Evet başı ağrıyordu ama onun bununla ilgisi yoktu. O hep konuşsun dinlerdi.

“Bilirsin ısrarcı bir tipim. Öyle benden kolay kurtulamazsın. Bir kere gitmene izin verdim diye hep vereceğim sanma.”

Sanki gitmek isteyen var. Göndersen de gitmem artık. Tabi beni bir göndermeye çalış. O zaman sana yeni Asel'i göstermekten zevk duyarım.

“Bak oğlumuzu duydun. Yemek yemeyecek, uyumayacak, sütünü de içmeyecek. Bunları duyup, hala yatabiliyor musun? Benim tanıdığım Asel, Aral'a o sütü içirmek için hemen kendine gelirdi.”

Sanki kendine gelmek çok mu kolay? Zaten oğluma iyi bakmadığının hesabını vereceksin, Akay. Ben yokum diye oğlumu ihmal etmek... Görüşürüz...

“Ne yalan söyleyeyim şaşırttın beni. Demek o kadar çok yorulmuşsun ki,

hala orada yatıyorsun. Benim tanıdığım Asel aynı zamanda çok da işine düşkündü. Yani lan senin yerine birini alırsa hiç şaşmam. Adam İspanya'da yer açtı, başına seni getirdi. Şimdi işyerindekiler her şeyi karıştırmıştır. Daha uyumaya devam edersen, bu işin içinden çıkmakta çok zorlanacaksın söylemedi deme.”

Beni işle mi korkutuyorsun? Merak etme ben her şeye yeterim. Bunu sana göstermekten de büyük keyif alırım.

“Hem ben Hakkı Amcama ne diyeceğim. Daha onun yanına gidecektik. Zaten yeterince geciktik. Böyle devam edersen daha da gecikeceğiz.”

Geleceğiz deyip, gitmedik. Ama vaktimiz olmadı ki. Kesin Aral'da onlara bayılacak.

“Biraz daha yatarsan fireni patlayan her kıza yardım ederim ona göre. Sonunda ne oluyor sen daha iyi bilirsin. Söylemedi deme.”

Bu adam ne diyordu böyle? Kesin iyi bir azarı hak ediyordu. Onun için burada yatayım, başkalarıyla beni tehdit et. Alacağın olsun Akay Bey. Aynı anda elinde hissettiği sıcaklık çok tanıdıktı.

“Sen gelmezsen ben aklımı kaybederim. Lütfen bunu bize yapma. Ne olur bizi bırakma güzel gözlüm.”

Kalbim böyle sizle doluyken sizi bırakmak mı?

Zorlukla nefesini düzenleyip “Ak... Ak...Akay...” diyebilmiş ama duyuramamıştı sesini. Biraz daha sesli olması gerekiyordu. “Ak...ay...”

Biranda kendine çevrilen başa hafif aralık gözleriyle bakıyordu.

“Asel!” Şaşkınlıkla kalakalmıştı.

“Yasak...”

“Efendim aşkım.” diyerek onu duymak için daha da yanaşmıştı.

“Sana... bisiklet... yasak...” deyip yorgunlukla iç çekmişti.

“Sen iyi ol da bana her şeyi yasakla.” derken gülümsemesi tüm yüzünü

kaplamış, içinden taşanlarla nasıl bu kadar normal kalabildiğini anlamamıştı. Şu an içinde öylesine büyük bir sevinç yaşıyordu ki, tarifini yapmak imkansızdı. Sevdığı gözlerini açmış ve ona bakmıştı. Onun iyi olacağının habercisi bu anlar hayatının en özel yerine işlenmişti.

Üç günün ardından özel odaya alınmıştı. Kendini iyi hissetse de ağrıları hala inanılmaz şekilde fazlaydı. Kıpırdadığı anda sanki onlarca bıçak darbesine maruz kalıyor gibi acıyordu vücudu. En zoru da bunu çevresindekilere hissettirmemek zorunda olmasıydı. Doktor sayılı dakika ve sayılı kişiye izin vermişti.

"Anne..."

"Ah Aselim ne çok korkuttun bizleri." diyerek yatağın yanına biraz daha yaklaşmıştı annesi.

"Kaç gündür öldük öldük dirildik yavrum." diyen babası saçlarını okşamıştı.

"Sizi o kadar çok üzdüm ki... Affedin beni."

"Affetmek mi? Asıl sen bizi affet. Nelerle karşı karşıya olduğunu bilmeden ne çok zorlamışsınız seni." diyerek gözlerine bakmıştı annesi.

"Size anlatamamak bana da çok zor geldi ama mecburdum. Onun hiç şakası yoktu." derken biranda irkilmişti.

"Sonra konuşmak için daha çok vaktimiz olacak. Şimdi kendini üzme yavrum." diyerek alnına bir öpücük bırakmıştı.

Küçük çocuk annesinin uyandığını öğrendiğinden beri sevinç çığlıklarıyla ortalıkta dolaşıyordu. Hemen hastaneye gitmek istese de bunun için azıcık daha beklemesi gerektiğine ikna edilmişti. Telefonda konuştuğu annesinin sesini duyduktan sonra da eski neşeli bıcır bıcır haline dönmüştü.

"Dayıcım hadi artık biraz otur."

"Annem uyandı... Annem uyandı..."

"Helen sence bu daha ne kadar böyle devam eder?" derken yeğenine sevgiyle bakıyordu.

"Onun sınırı olmadığını öğreneli çok oldu. En iyisi bırakalım kendi karar versin. Ne dersin?"

"Bence mahsuru yok." deyip gülümsemişti.

"Girebilir miyiz?"

"Tabi ki de..." deyip gelenlere bakmaya başlamıştı.

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim Aynur...Teyze..." Biran ne söyleyeceğini şaşırmıştı.

Onun gözlerindeki kararsızlığı görmüş ve bu içini acıtmıştı. "Haklısın kızım. Sana gerçekten çok kötü davrandık. Ne desen, ne etsen hakkın. Bencillikle suçlarken asıl bencilliği sana bizler ettik."

"Hiçbir şey bilmiyordunuz ki... Kim olsa öyle davranırdı."

"Bir şeylerden şüphelenmemiz gerekirdi. Ama biz kolaya kaçtık ve seni suçladık."

"Siz haklıydınız. Neticede ben Akay'ı çok üzdüm."

"Senin suçun değildi ki... İnsanları tanımada ne kadar sığ olduğumuzu gördük kızım. Affet bizi."

"Affedilecek bir şey yok. Lütfen kendinizi üzmezin." deyip içten bir şekilde gülümsemişti.

"Beni de affedebilecek misin?"

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun Pırıl. Bunu sormana bile gerek yok." deyip boştaki elini uzatmıştı.

Kendine uzatılan eli tutarken, gözyaşları da akmaya başlamıştı. "Sana yine 'yenge' diyebilir miyim?"

"Pırıl aceleciliğin lüzumu yok. Onu zorlama." diyerek çıkışmıştı Aynur Hanım.

"Bunu abime sormalısın. Çünkü o hitap için başkasını seçmiş görünüyor." deyip tebessüm etmişti. Aslında içi kıskançlıkla kaynasa da bunu belli etmeye niyeti yoktu.

86. Bölüm

"İşimiz abime kaldıysa, ben şimdiden sana yenge diyebilirim. Üç gündür onun halini görmüş olsan bunu söylemezdin bile."

"Çok mu kötüydü?"

"Kötü de laf mı? Ben yakında senin yanına yatırılar diye korkmaya başlamıştım." deyip göz kırpmıştı.

"Pırıl sen iyice dengesizleştin. En iyisi biz çıkalım kızım. Sen de biraz dinlen."

"Teşekkürler Aynur Teyze."

"Kızım... Bana tekrar 'anne' diyebilecek misin?" derken önceki konuşmaları aklına gelmiş ve acıyla kaplanmıştı yüzü.

Gözlerindeki derin bakışlar vermişti cevabını. Sonrasında sevgiyle açıp kapattığı gözleriyle uğurlamıştı onları da.

O kadar yorulmuştu ki, gidenlerin ardından hemen uykuya dalmıştı. Uyandığında ne kadar vakit geçtiğinden bile habersizdi. Kafasını çevirdiğinde kendini izleyen adamla karşılaşmıştı.

"Uyanmayacaksın sanmıştım."

"Beklediğini bilseydim hemen uyanırdım."

"Bunun tersini söylesem de, yıllardır tek beklediğimsin hayatım."

Duydukları yıllardır bekledikleriydi. Bu günlerin gelmeyeceğine öyle inanmıştı ki, hayal bile kuramıyordu. Sevdiğinin yüzüne bakarken yine son güne gitmiş ve günlerin sıkıntısı biranda genç kadını esir almıştı. "Çok korktum Akay. O kadar gözü dönmüştü ki..." derken gözleri yaşarmıştı.

"Şişt! Artık onu düşünme." diyerek nazikçe dokunmuştu sevdiğinin ellerine.

"Yapamıyorum. Belli etmemeye çalışsam da, hala bir yerden çıkacakmış gibi tedirginim."

"Artık bir yerden çıkamaz." derken hüzünle bakmıştı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"O... O öldü Asel."

"Öldü mü? Kim... Kim öldürdü?" derken şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Seni vurduğu an, polislerde içeri girmişti. Silah bırak uyarılarına karşılık vermedi ve sonrada..."

"Tamam yeterli." derken karmaşık bir haldeydi.

"Bunları nasıl yaptı hala anlamıyorum. En yakınımdı. Sırtımı dayadığım dayanaktı. Onu gerçekten tanıyamamış olduğuma inanamıyorum. Sana neler yapmış..." diyerek iç çekmiş ve başını yere eğmişti.

Sevdiğinin hüznle eğilen başına elini koymuş ve kendine bakması için zorlamıştı.

"Yüzüne bakacak yüzüm yok aşkım. Sana neler neler yaptım. Bunları nasıl unutacaksın? Sana söylediğim her söz, yaptığım her hareket kor gibi yakıyor içimi. Ben hiçbirini unutamayacağımı biliyorum." derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Ben hepsini unuttum. Biliyor musun başkası olsa daha ağır şeyler yapardı ama sen hep beni sevmeyi seçtin. Bu beni hem çok mutlu ediyor hem de çok üzüyordu. Seni reddetmek inan yaptığım en zor şeydi. Seninle o kadar doluyken, bunun tersini ispatlamaya çalışmak zorunda kalmak garip bir şeydi. Ama sen her seferinde yine sevgini sundun bana. Bunun nasıl hissettirdiğini anlatamam bile. Ama en zoru dokunuşlarındı. Yıllarca hasret kaldığım anları, geri çevirmenin beni ne hale getirdiğini bilemezsin."

"Bilirim aşkım. Çünkü aynı yangınla bende kavruldum. Sana her dokunduğumda dahası diyen benliğimi görmezlikten gelmeye çalıştım."

"Ben senden hiç ayrılmadım. Sen benim hep kocam olarak kaldın Akay. Bırak tenimi, bakışıma bile yabancıyı değdirmedim." derken aşkla bakıyordu.

Aynı anda yaşadıkları boş anlar aklına gelmiş ve acıyla kapanmıştı gözleri. "Keşke bende senin kadar temiz kalsaydım aşkım. Senden intikam almaya çalıştığımı düşünürken, başka tenlerde sabahladım. Ama her seferinde seni aldattığımı hissedip, boşluğa düştüm. Fakat seni tekrar gördükten sonra hiçbir kadına dokunamadım. Biliyor musun artık hayatıma hiçbir kadını sokmama kararı almıştım." diyerek mahcup bir şekilde gülümsemişti.

"Nasıl yani? Ya Marie?"

"Onunla doğum günümde ayrıldık."

"Yani sen onunla... Şey... Yani... Üf Akay anladın işte." diyerek gözlerini kaçırmıştı.

"Onunla da bir şey yaşamadım. Yapamadım Asel. Tekrar sana dokunmuşken, başka hiçbir tenin içimdeki ateşi dindiremeyeceğini anlamıştım."

"Yani sen şimdi tamamen bekar bir adam mısın?"

"Değilim."

"Hı..."

"Ben yıllar öncesindeki o saf ve temiz kızın kocasıyım hala. Tabi o beni bu kadar aptallık yapmama rağmen kabul ederse?"

"O kız seni hiçbir zaman bırakmadı ki... O hep senin karın kaldı." derken gözleri artık yaşları birbiri ardı bırakmıştı.

"Ağlama aşkım. Artık ağlama." derken sarılmak istiyor ama yarası yüzünden sadece dokunmakla yetiniyordu.

"Çok ağladım Akay. Gecenin karanlıklarına o kadar çok gözyaşı bıraktım ki... Hiçbirini kimseye gösteremedim. Kalbimdeki acıyı ortaya dökemedim. Sensiz günlerimde kalbimi yıkasın diye o kadar çok ağladım ki..." deyip iç çekmişti.

"Erkekler ağlamaz diyenler yanıliyormuş bir tanem. Erkekler de ağlar... Kaybettiklerine, sevdiklerine, umutlarına, umutsuzluklarına... Hem de tüm kalpleriyle ağlar. Tek farkla, akan yaşlar gözlerinden değil, kalplerindendir."

"Seni çok seviyorum Akay. Ayrılmadan önceki son gecemizde, sana bunu söyleyemediğim için ne kadar kahroldum."

"Sen söylemediğini mi zannediyorsun?" derken acıyla gülümsemişti.

"Hayatım o gece tüm hareketlerin ve dokunuşlarınla bana binlerce kez söyledin. Seni bırakmamın zor olması zaten buna inancımdandı. Bu anları yaşadığım kadının 'seni sevmiyorum'u nasıl anlamsızdı bir bilsen..." deyip kendine nemli gözlerle bakan sevdiğinin dudaklarına uzanmış ve günlerin acısına ilaç kocaman bir öpücük almıştı. "Biraz dinlensen iyi olur aşkım."

diyerek bakmıştı sevdiğinin gözlerine.

"Tamam." diyerek kapanan gözler anında geri açılmıştı. "Sana bisiklet yasak Akay. Bunu aklına sok. Tabi freni tutmayan kız fantezini de unutsan iyi edersin. Yoksa elimden çekeceğin var."

"O kadar dediğimin içinde sadece bunu mu duydun Asel?" diyerek gülümsemişti.

"Gerisini bilmem ama bu konuda bir kez daha konuşursan, neler olacağına görürsün."

"Merak etmene gerek yok sevdam. Benim hayatıma freni patlayıp bodoslama giren tek kadın vardı. Onda da tutuklu kaldım. Diğerlerini de başkaları kurtarsın."

Duyduğu yanıtıtan memnun yummuştu gözlerini. Daha bir dakika geçmeden tekrar açmış ve hırsla konuşmaya başlamıştı.

"Akay, sen oğlumun yemeden içmeden kesilmesine nasıl izin verirsin? Kuzumu nasıl görmezsin? Onu acısıyla nasıl baş başa bırakırsın? Sen nasıl-

Konuşması dudaklarına kapanan dudaklarla yarım kalmıştı. O da karşılık vermeye başlamış ve sonrasında kendini kocasının öpüşüne bırakmıştı.

"Anneme gidiyoruz... Anneme gidiyoruz..." Sevincinden yerinde duramıyordu küçük çocuk.

"Evet annene gideceksin ama önce kahvaltı yapacaksın. Telefonda annenin ne dediğini duydun..."

"Süt de içeceğim, peynirde yiyeceğim, her şeye yiyeceğim."

Büyük bir hızla yaptığı kahvaltıdan sonra hastane yoluna çıkmışlardı. Aral'ın sabırsız haliyle sonunda hastaneye gelmişlerdi.

Oğlu içeri girmeden biraz kendini düzeltmesi gerektiğini söyleyerek Akay'a emirler yağdırıyordu.

"Biraz daha dik oturamaz mıyım?"

"En fazla bu kadar."

"Hiçte uyumlu bir hastabakıcı değilsin." deyip ters bir şekilde bakmıştı.

"Senin iyileşmeni ve hemen buradan çıkmanı istiyorum. Bunun için de doktorlar ne derse hepsini yapmaya hazırım."

"Gıcık ne olacak."

"Başka bir isteğiniz var mı prensesim?"

"Yüzüm iyi görünüyor mu?"

"Bana her zamankinden daha güzel geliyor desem ne diyeceğini biliyorum. Her zamanki gibi çok güzelsin hayatım"

"Öncesinde çok mu çirkindim?"

"Çirkin mi? Senin çirkin olduğun tek anı hatırlamıyorum." deyip göz kırpmıştı.

"Yağcı..."

"Seninle çok işim var."

"Ne işymiş bu?"

"Sana olan hissiyatımı, sevgimi, bakışımı... Kısacası her şeyi yeniden hatırlatmam gerekiyor."

"Hepsini hatırlıyorum." derken büyük bir sevgiyle bakmıştı.

"O yüzden mi bana yağıcı dedin?"

"Alınmış mı benim beyaz atlı prensim?" deyip kendine yaklaşması için ellerini uzatmıştı.

Yavaş adımlarla yatağına yaklaşmış ve sevdiğinin ellerini tutmuştu. "Sana nazlanmayı da, her şeyini de o kadar özlemişim ki..." diyerek gözlerinin içine bakmış ve sonrasında dudaklarına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Bende aşkım... Bende..."

Aynı anda kapı açılmış ve küçük çocuk hızla içeri dalmıştı.

"Anneeee..."

Tam yatağına üzerine atlayacağı anda babasının kuvvetli kolları tarafından yakalanmıştı. "Oğlum biraz daha sakın olursak iyi olacak. Şimdi öyle atlarsak canı yanabilir, tamam mı?"

"Özür dilerim." diyerek bakmıştı annesine.

"Kuzum benim." diyerek uzatmıştı kollarını. Akay'ın da yardımıyla oğluna sarılmış ve kokusunu içine çekerek öpücüklerle boğmuştu.

"Anne ben süt içtim. Her şeyi de yedim."

"Aferin benim oğluma."

"Ben çok üzıldüm biliyor musun?" derken gözleri nemlenmişti.

"Şiş! Bak ben iyiyim. Ama sen öyle bakmaya devam edersen kötü olurum." deyip oğluna dokunmak için ani bir hareketle öne eğilmiş ve anında yüzü acıyla kasılmıştı.

"Anne ne oldu?" diyerek endişeyle bakmıştı küçük çocuk.

Oğlunun endişelenmemesi için acısını gizleyerek gülümsemeyi başarmıştı. "İyiyim bir tanem. Sen yanımda olursun da ben hiç kötü olur muyum?"

"Bir daha beni bırakma, tamam mı?"

"Tamam oğlum." deyip derin bir nefes alıp vermiş ve oğlunun eline içten bir öpücük bırakmıştı.

Sonraki dakikalarda annesi uyurken neler neler yaptığından bahsetmiş ve gidiş saati geldiğinde de mızızlanarak gitmeyi kabul etmişti.

"Gene geleceğim."

"Tamam. Seni seviyorum kuzum."

"Bende seni annecim. Hemen iyileş tamam mı?"

"Tamam güzel gözlü oğlum benim."

Dakikalardır ondaki sıkıntının farkında olduğundan hemen yanına gelmişti.
"Sorun ne hayatım?"

Genç kadın üzerindeki hastane önlüğünü hafif açınca sorunun ne olduğu da ortaya çıkmıştı.

"Hemen doktoru çağırıyorum."

Yarım saatin sonunda sargı tekrar yenilenmiş ve doktorun ikazlarıyla bedenini yorgunlukla yastıkların üzerine bırakmıştı.

"Asel biraz kendini düşünsen. Bak dikişlerin neredeyse patlayacakmış. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Lütfen aşkım biraz dikkatli ol." derken endişeliydi.

"Özür dilerim."

"Özür dileme Asel. Sadece birazcık kendini düşün. Bizi düşünerek yıllarını geçirdin. Bırak artık biz de seni düşünelim." derken hüznle bakmıştı sevdiğinin gözlerine.

"Ben sanırım kendim için yaşamayı unutmuşum Akay."

Sözler kalbine dokunmuştu. Sevdiği yıllarca ne çok şeyi tek başına çekmişti. Yaşadığı acılar katlanılması çok zor şeylerdi. "Sana

hatırlatacağım aşkı. Yıllarca yeterince şey yaşadın. Artık güzellikler içinde olacaksın. Bunun için elimden geleni yapmaya çalışacağım." diyerek aşkla bakmıştı gözlerine.

"Oğlum ve sen yanımda olduktan sonra ben başka bir şey istemem ki..."

"Yine kendin için bir şey istemiyorsun. Asel sen nasıl bir şeysin..."

"Mutluluk... Bu kelimenin bana ifadesi sizsiniz."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin Asel Demir."

"Affedersiniz ama ben hala Asel Ateş'im. Sanırım bunu unuttunuz Demir Bey." derken bir kaşını havaya kaldırmıştı.

"Unutmak mı? O belgeleri imzaladığım gün kabusumdu."

"Bir haftalık evliliğimiz hayatımın en özel anlarıydı. Yıllarca hayaliyle yaşadığım, her gözümü kapattığımda hasretiyle yandığım."

Aklına Asel'i, Fransa'da gördüğünde söylediği sözler gelmişti.

"Merak etme artık senin gibi oyuncularla işim yok. Bazı hatalar bir kez yapılır. İkincisine hata değil aptallık denir. Benim aptal biri olmadığımı da gayet iyi biliyorsun. Şimdi başka bir şey söylemeyeceksiniz gitmem lazım. Malum Paris bekârlar için en güzel eğlence yerlerinden biri. Zamanında burayı yanlış şekilde değerlendirmişim. Neyse ki, zararın neresinden dönülürse kârmiş."

Aklına gelenle yüzü acıyla kasılmıştı. O an Asel'in neler hissetmiş olabileceğinin düşüncesi bile içini kendine karşı büyük bir öfkeyle doldurmuştu.

"Akay Bir şey mi oldu? derken gözleri karşısındaki adamın an be an değışen mimiklerindeydi.

Asel'in sesiyle kendine gelmişti. "Reklam kampanyası için geldiğimiz ilk gün sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Sözlerin dudaklarından dökülmesi nasıl zor olmuştu. O günleri tekrar yaşatmak istemese de, onu üzdüğü her anın özrünü dilemek istiyordu.

"Şey... Ben..." Genç kadın edecek tek laf bulamamıştı. O gün ve gecesi nasıl üzüldüğünü hala net bir şekilde hatırlıyordu.

"O gün söylediklerim tamamen yalandı. Hayatta her şeyi yaşamış biriydim. Hayatımın tamamen anlamsızlaştığı bir anda çıktın karşıma ve bana dünyaları sundun. Senle olan en ufak anımdan bile pişman olmadım. Ne söylersem söyleyeyim yıllarca o anların hayaliyle yaşadım. Seninle olan hiçbir anım hata değildi. Ben hatayı asıl başka şeylerde yapmışım." deyip sıkıntıyla nefes alıp vermişti.

"Kendimi hiç affetmeyeceğim Asel. Cezam olarak sende beni affetme derdim ama o kadar güçlü değilim hayatım. Sensiz geçen yıllar beni zaten tüketti. Fazladan bir gün değil, bir saate dayanacak halim kalmadı." derken gözlerindeki pişmanlık genç kadının elle tutacağı kadar yoğundu.

Uzanıp genç adamın yanağına dokunmuştu. Onun öyle bakmasına dayanamıyordu. Yaşadıkları kolay değildi, atlatmak zor olacaktı ama bunu yapacaklarsa beraber yapacaklardı. "Ben dayanabilir miyim sanıyorsun..." derken gözleri vermişti cevabını. "Ayrılık hakkımızı doldurduk Akay. Bir daha ayrılık lafı etmeyelim."

"Seni seviyorum Asel."

Genç kadının yanıtı sevdiğini kendine çekip, dudaklarına kondurduğu küçük bir öpücük olmuştu.

"Hadi biraz dinlen. Çok yoruldun."

İkiletmeden gözlerini yummuş ve anında da uyumuştı genç kadın.

"Soydan ben yoldayım. Hastaneye geçiyorum."

"Tamam sevgilim. Benden de selam söyle."

"Söylerim."

Yol boyu olanlar aklından bir bir geçit yapmıştı. Neler neler yaşanmıştı. Olanlara hala şaşırıyor ve daha kötüsü olmadığı için dualar ediyordu.

Kapıyı tıkladıp içeri adım attığında Asel'in uyuduğunu görmüş ve bakışları Akay'a dönmüştü.

"Sanırım ters bir zamanda geldim."

"Birazdan uyanır. Uyuyalı çok oldu."

"Durumu nasıl?"

"Biraz daha kendine dikkat etse daha iyi olacak ama ne yazık ki hep başkalarını düşündüğünden bu olmuyor."

"Bir şey mi oldu?"

"Sabah Aral gelmişti. Ona sarılmak için ani bir hareket yapınca, dikişleri kanadı."

"Ondan başka biri olmasını bekleyemezsin Akay. O hep buydu." diyerek hayranlıkla yatakta yatan kadına bakmıştı.

"Lara senin kişilik analizlerine her zaman hayran kalmıştım ama bu son olaydan sonra söyleyecek söz bulamıyorum. Benim tanıdığımı sandığım kadını sen benden daha iyi zdn. Senin yardımların olmasaydı, şimdi ne halde olurduk?" derken sıkıntıyla i çekmişti.

"Seni yıllardır tanırım. Sen de ondan hiç vazgemedin ki Akay. Hep merak etmiştim böylesi bir sevginin muhatabı nasıl bir kadın diye. Asel'i görünce seni çok iyi anlamıştım. O çok özel biri. Umarım bundan sonra çok daha mutlu olursunuz."

"Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hafifçe aralanan gözleri ilerdeki çifti görmüştü. "Lara..."

"Uyandın mı?"

"ok uykucu bir şey oldum. Sen ne zaman geldin?"

"Fazla olmadı. Eee nasılsın?" diyerek yatağın yanına yaklaşmıştı.

"Üzerimden kamyon geçmiş gibiyim." diyerek gülümsemişti.

"Olanların hepsini düşününce kamyon değil, tır bile diyebiliriz."

"Her şey için çok teşekkürler Lara. Sen olmasan, olacakları düşünmek bile istemiyorum." derken bakışları buğulanmıştı.

"Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim."

"Bunun benim için ne demek olduğunu biliyorsun." diyerek minnetle bakmıştı.

"Yardıмым olduysa ne mutlu. Artık mutlu olun. Bunu ikiniz de hak ettiniz. Bu arada aklıma takılan bir şey var." diyerek dönmüştü Akay'a. "Sen o iplerden nasıl kurtuldun?"

"Çok akıllı bir karım var." deyip sevdiğine anlamlı anlamlı bakmıştı.

"Nasıl yani? Hiçbir şey anlamadım."

"İlk tanıştığımız zamanlarda bir yere gitmiştik. Orada bağlanması gereken bir şey vardı. Ben sıradan bir şekilde bağladım. Sonra Akay gitti onu çözdü ve daha değişik bir şekilde bağladı. Sonrada bana anlatmaya başladı. Böyle şeyler çok ilgimi çektiği için ondan birkaç değişik bağlama şekli öğrendim. Bunun bize böylesi bir yardımı olacağını düşünemezdim bile." derken Akay'a bakıyordu.

Onun ruh halini anlayıp, hemen elini tutmuştu güven vermek ister gibi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin." deyip alına içten bir öpücük bırakmıştı.

"Anladım. Bir ara şu düğümleri bana da öğretin. Neyin nerede insanın işine yarayacağı belli olmuyor." diyerek gülümsemiş ve müsaade isteyerek çıkmıştı.

Ardından Ian ve Rebecca'nın ziyaretiyle konular başka başka yerlere gitmiş, gelen telefonlarla da tüm sevdikleriyle görüşme imkânı bulmuştu. Sonunda gelecek ziyaretçilerin bittiğini düşündükleri anda kapı çalınmıştı.

"Girin."

"Jordan!"

"Gelmeyeceğimi mi düşünmüştün?" diyerek yatağa yaklaşmıştı.

"Sürpriz oldu."

"Seni hasta yatağında yalnız bırakır mıyım hiç?"

"Senin bu saatte başka işin yok mu?" diyerek Asel'le arasına girmişti.

"Arkadaşlarla toplandık birinin gelmesine karar verdik."

"O kadar kişi seni mi seçti?"

"Seninle aramdaki yakınlığı bildiklerinden ve benim yoğun ısrarımı da göz önüne alırsan. Bunun sonucunu kendin bulursun."

"Kim bilir onlara neler yaptın? Senden korkulur."

"Hem sen şöyle kenara çekilsen de, ben de geliş amacıma yoğunlaşsam."

"Aklından ne geçiyorsa hepsini unut! Yoksa zararlı çıkarsın."

"Aselcim sen bu ihtiyarla ne yapacaksın? Bence aynı hataya bir kez daha düşme..." deyip elini tutmuştu.

"Jordan!.."

"Şundaki asabiyete bak. Bence bu seni çok çabuk yaşlandırır. Aynı kendine çevirir."

"Sana, onun benim karım olduğunu hatırlatırım."

"Bende 'karın' değil 'eski karın' olduğunu hatırlatırım yaşlı kurt." diyerek keyifle gülümsemişti.

"O hiçbir zaman eski olmadı. Bu yüzden aklındaki düşünceleri kendine sakla!"

"Bak unutkanlıkta var. Gel sen yol yakırken vazgeç bu adamdandır." diyerek Akay'ın görmediğı bir anda göz kırpmıştı genç kadına.

"Sen canına susadın sanırım." diyerek birkaç adım atmışken Asel'in sesini duymuştu.

"O haklı Jordan. Ben hala onun karısıyım. Bunun tersini hiç düşünmedim." diyerek gülümsemişti.

"Olamaz. Hayallerimi yıktınız." diyerek yalancıkdan bir sitemle bakmaya başlamıştı.

"Git bu oyunlarını başka yerde sergile. Onun dinlenmesi lazım."

"Daha yeni geldim. Biraz bekle. Zaten seçimini de yapmış." diyerek yan gözle bakmış ve yatağı biraz daha yaklaşmıştı. "Umarım çok mutlu olursunuz. Bunu hak ediyorsunuz." diyerek Akay'a dönmüştü. "Ama en çok Asel hak ediyor. Buna göre davran ve artık onu üzme. Yoksa..."

"Yoksa ne olur?"

"Senin bu bakışlarını gördükten sonra bunun yoksası olacağını sanmıyorum."

"Bakışlarımda ne varmış?"

"Bunu söylediğıme inanamıyorum ama tam bir teslimiyet var." diyerek gülümsemiş ve mutluluklar dileyerek ayrılmıştı.

"Bu çocuk beni deli ediyor."

"Seninle uğraşmaya bayılıyor. Hem de çok saygı duyuyor. Sen de ona değer veriyorsun."

"Haklısın."

Gün, geçmişe yaptıkları küçük yolculuklarla son bulduğunda ikisi de huzurlu bir uykuya bırakmışlardı bedenlerini.

Akay'ı üç gündür görmüyordu. Onunla her gün birlikte olmaya alışmış bünyesine bu nasılda zor gelmişti. Ama Akay'ın çıkması gereken çok önemli bir maç vardı ve bunun heyecanını kendi de onunla yaşıyordu.

"Nasılsın kızım?"

"İyiyim anne. Aral'lar varmışlar mı?"

"Varmışlar. Dedeleriyle pek keyifliymiş."

"Nasıl olmasın... İlk kez canlı olarak statta babasının maçını izleyecek."

"Hem de ne maç. Şampiyonlar ligi finali."

"Akay'la konuştum. O da çok gergindi. Benim yüzümden yeterince antrenmanda yapamadı. Umarım her şey iyi geçer."

"Merak etme o çok iyi bir oyuncu. Üstesinden gelir."

Geçen saatlerin ardından maç başlamış ve heyecanla izliyorlardı. Birbiri ardı ataklar oluyor ama bir türlü son vuruş gelmiyordu. Sonunda beklenen gol Akay'ın ayağından gelmiş ve maç da o şekilde sona ererek şampiyonu belirlemişti. Stat sevinç gösterilerine sahne olurken, gözleri her zaman ki gibi tek bir yere sabitlenmişti. Madalya töreninde oğlunu da omuzlarında getirmiş bu da gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Böyle bir şeyi hayal bile edemezken, şimdi gerçekten karşısındaydı. Gözyaşları arasında Akay'ın sesini duymuştu. Kendine uzatılan mikrofona maç hakkında yorumda bulunuyordu.

"Takımım ve kendi adıma çok mutluyum."

Sonrasında yanındakine bir şeyler söylemiş ve tekrar konuşmaya dönmüştü. "Müsaadenizle sizin aracılığınızla bir teklifte bulunmak istiyorum." diyerek gülümsemişti.

"Yıllar önce çok özel birine bir teklif yapmışım ve beni kabul ederek dünyanın en mutlu adamı yapmıştı. Sonrasında olaylar istediğimiz gibi gitmedi. Şimdi yıllar önce yaptığım teklifi yinelemek istiyorum." diyerek ekrana gözlerini sabitlemiş ve bakmaya başlamıştı.

Genç kadının sanki gözlerine direkt bakılıyormuş gibi içi titremişti.

"Hayatım biliyorum seninle her şey çok hızlı oldu. Resmen birbirimizin hayatına bodoslama daldık. Gün geldi adam adama markaj yapmaya çalıştım. Gün geldi alan savunması yaptım, seninle gerçek anlamda ilk tanıştığımız yere gittim. Ben hayatımda çok faullü oynadım. Yeterince kırmızı kartta, sarı kartta gördüm. Ama hepsi seni tanımadan önceydi. Şimdi düşünüyorum da hayatımın ne çok gününü auta atmışım. Altın gol kalkmış olsa da benim için sen hayatıma giren altın golsün sevgilim. Ne olduğunu bile anlamadan maçı bitirdin." deyip heyecanla nefes alıp vermişti.

"Sana o kadar kötü şeyler yaşattım ki..." deyip konuşmak için güç almak ister gibi yutkunmuştu. "Yıllarını acılar içinde geçirmene neden oldum. Benim baktığımı görememem yüzünden neredeyse seni kaybediyordum." Sözler dudaklarından döküldüğü anda gözleri de buğulanmıştı.

Genç kadın ekrandaki sevdiğinin içindeki tüm duygusal karmaşayı en ince ayrıntısına kadar hissediyordu. Her sözün anlamını, o kalpteki yerini kendi içinde duyumsuyordu. O gözlerdeki denkleme bir aşkla bakarken kendi gözleri de nemlenmişti. O sözleri ilk kez duyan kızın hisleriyle tekrar dönmüştü ekrana.

"Sensiz hayatımın ne kadar boş olduğunu sensiz geçen her anımda daha iyi anladım. Biliyorum aşkım hiç romantik değilim ama bende buyum. Hayatı futbol olan, kendini anlatırken bile en büyük yardımı bu spordan alan biriyim. Bu adamı hayatının her anında yanında görmeye, onunla bir gelecek kurmaya, onunla bir ömür kontrat imzalamaya ve bunu da bu özel günde yapmaya var mısın? Benimle evlenip, beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın?"

Duyduğu sözlerle, gözlerinden akan yaşlar eşliğinde vermişti cevabını.
"Evet."

87. Bölüm

Hastaneden çıkalı birkaç gün olmuştu. Evde inanılmaz bir bakım altındaydı genç kadın.

"Asel kızım istediğin bir şey var mı?"

"Teşekkürler Aynur Anne." diyerek gülümsemişti karşısındaki kadına.

Onun her 'anne' diyeşinde kalbinde bir acı hissediyor, ona söylediğı sözler için yanıyordu içi. Onun iyi niyeti altında ezildiğini hissediyordu. Sözleri için yeterince özür dilemediğini biliyor ama iyi kalpli gelini daha fazlasına izin vermiyordu. "Arkana bir yastık daha koymamı ister misin?"

"Rahatım. Sağ ol annem."

"Kızım özel hiçbir şey yapmamıza izin vermiyorsun. Şöyle nazlan. İstedığın her şeyi söyle. Hemen yapalım."

"Hepiniz yanımdasınız bundan başka bir şey istemem ki..." derken gözleri dolmuştu.

Onun hali içine dokunduğundan soluğu hemen yatağın yanında almıştı.

"Sen gerçekten meleksin kızım. Sana o sözleri nasıl edebildim? Affet ne olursun." derken kendi gözleri de nemlenmişti.

Herkes yaşadıkları şeylerden dolayı içindeki sıkıntıyı dile getirmek istiyor ama kendisi o günleri hiç yaşanmamış olarak düşünmeyi daha doğru buluyordu. Tamam her söz içinde derin yaralar açmıştı ama bunda onların suçu yoktu. Kendilerine sergilenen oyuna verilen bir tepkiydi. "Sizin suçunuz değildi ki... Kim olsa aynı şekilde davranırdı. Artık kendini üzme anne." derken ellerini avuçlarının içine almıştı. "O günleri unutam. Yaşamamış sayalım."

"Unutabilsem ama olmuyor kızım. Her gözümü kapadığımda sana

söylediğim laflar önüme dikiliyor. Ya seni kaybetseydik. Sen, benim canımı korurken ben onu senden koruduğumu düşünmüşüm. Ne kadar körmüşüm? Nasıl görememişim o hainin gerçek yüzünü?" derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Uzun yıllardır kabusu olan adamı tekrar hatırlamak tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Konuşmak için ağzını açana kadar sakinleşmeye çalışmıştı. "Ben-"

Onun gerildiğini anladığı anda konuşmaya başlamıştı. "Kusuruma bakma kızım. Ne kadar düşüncesiz biri oldum çıktım böyle..." diyerek sarılmıştı karşısındaki kıza. "Her şey bitti kızım. Onun size zararı dokunamaz. Güzel gönüllü gelinim her şey için teşekkürler." diyerek daha da sarmalamıştı genç kadını.

Onun böylesine içten davranması gözlerinin mesaisini erken başlatmıştı. Artık gözyaşları mutluluktan akıyordu. Bunun tarifi imkansızdı. "Sağ olasin annem."

"Asıl sen sağ ol kızım. Sen sağ ol ki gözlerim arkamda kalmasın."

Sözsüz sadece bakışmışlardı. O anlarda ikisi de söze dökülmeyen ama gönüllerden taşan hislerle anlaşılmıştı.

"Akşama sana Sema Hanım'la mantı yapmaya karar verdik."

"Mantı mı? Akay ve Aral yaşadı."

"Bu sana özel. Onlar her zaman yiyorlar zaten. Başka istediğin bir şey varsa hiç çekinme. "

"Yok siz ne yaparsanız ben yerim."

"Tamam sen biraz daha dinlen. Aral okuldan gelince dinlenemezsin."

"Tamam." diyerek yatağa uzanmıştı. Odadan çıkan kadının ardından kafasında bir sürü düşünceyle dalmıştı uykuya.

"Ne oldu ekstra antrenmanlar bitti mi?"

"Bir saniye daha fazla çalışmaya hiç niyetim yok. Bekleyenlerim var." derken gözlerinden okunuyordu mutluluğu.

"Asel nasıl oldu?" diye sormuştu Jordan.

"Bizi çok korkuttu ama şu an çok iyi. Daha da iyi olacak. Gelip kendin de görebilirsin." diyerek bakmıştı karşısındaki gence.

"Hey Lionell şunun ateşine baksanıza. Hareketleri normal gelmiyor bana."

"Sen böyle devam edersen davetimi geri çekeceğim ona göre..." derken karşısındaki adama tehditkar bir bakış atmıştı.

"Tamam tamam. Ama biraz daha beklesek iyi olur. Asel kendini az daha toplansın."

"Davetim her zaman geçerli. Asel sana değer veriyor."

"Ne yani sen vermiyor musun?" derken yalancıkdan alınmış bir hareket içine girmişti.

"Aslında vermek istemiyorum ama sendeki bir şey buna izin vermiyor. Seni Asel'e yaklaştırmamam lazım ama kendi ayağıma sıkıyorum sanırım."

"Ne o yaşlı kurt, güzel prensesin beni görünce fikrini değiştireceğini mi düşünüyorsun?" diyerek sırtmıştı.

"Seninle konuşanda kabahat. Ne halin varsa gör. Benim çıkmam lazım." diyerek koşar adım kapıya yönlenmişti.

"Sonra görüşürüz..."

Sonrasında adımları uçar gibi onu olmak istediği yere doğru yöneltmişti. Arabayı park ederken aklındaki tek şey sevdiğinin içeride olduğuydu.

İçeri girmiş ve herkesle selamlaştıktan sonra direkt yukarı çıkmış, odaya girdiğinde sevdiğini uyurken bulmuştu. Öyle güzel görünüyordu ki... Her

gün ona olan aşkının arttığını hissediyordu. Yavaşça yanına gitmiş ve yatakta yanına uzanmıştı. Bir iki kıpırtıdan sonra sevdiği kendini onun sıcaklığına bırakmıştı. Onu kollarında böylesine tutarken, yılların içinde açtığı tüm yaralar iyileşiyor, aynı şekilde onun yaralarına da merhem olmayı diliyordu. Kendi uykusu da gelmiş olmasına rağmen gözünü bile kırpmadan onun uyanmasını beklemeye başlamıştı.

Elini nazikçe yaranın üzerine getirdiğinde aklından bir sürü kötü düşünce geçmişti. Onu kaybedebileceğinin ihtimali bile kabuslardan beterdi. Buna çok yaklaşmış olduğunu bilmekse, tüm vücudunu titreme krizlerine sokuyordu. Bir daha öyle bir şey olmaması için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Duyumsadığı sıcaklık gerçektir. Yıllarca hayalini kurduğu gibi onun kollarındaydı. Yavaşça gözlerini açarken, bakışları kendine sıcacık bakan adamlarla karşılaşmıştı.

"Günaydın..."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Uyandırmak mı? Hayatım sen böyle güzel uyursunda ben seni uyandırabilir miyim?"

"Ama çok uyumuşum. Keşke kaldırsaydın. Sen ne zaman geldin?"

"Uyuman gerekiyor hayatım. Bu yüzden çok falan uyumadın. Son soruna gelirsek, sanırım bir buçuk saat falan oldu."

"Ne yani o zamandan beri yanımda mısın?"

"Evet."

"Yani sen buradaydın ve ben uyanmadım mı?" derken şaşkıındı.

"Aslında bir ara bana sarılırken yüzünün gülümsemeye dönüştüğüne yemin

edebilirim. Ama o zaman bile uyuyordun." derken keyifle tebessüm etmişti.

"Uyurken bile işimi biliyorum desene." derken sevdiğinin boynuna küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Bak bu olmadı. Sana karşı çok güçsüz olduğumu bilirken neden beni sınıyorsun küçükhanım?"

"Bilmem bunu değerlendirmek istiyor olabilir miyim?" derken gözlerini sevdiğinin gözlerine sabitlemişti. Onun bakışlarının da kendi gibi değiştiğini görüyordu.

"Aklımı başımdan almayı çok iyi biliyorsun." deyip sevdiğinin dudaklarına uzanmıştı. Başta küçük küçük başlayan öpüşleri dakikalar geçtikçe daha da hararetleniyordu. Son öpücükten sonra ikisi de nefes nefese kalmış, soluklarını düzenlemeye çalışıyordu. İleri gidemeyecek olsalar da bu yakınlıklara bile açtı tüm hücreleri. Tam tekrar dudakları buluşacakken, kapının açılmasıyla birbirlerinden hızla ayrılmışlardı.

"Anne..." diyerek odaya dalmıştı Aral. "Aaa babamda buradaymış." diyerek yatağa yaklaşmış ve üzerine çıkıp, aralarına doğru emeklemeye başlamıştı.

"Seni çok özledim anne."

"Beni özlemedin mi?" diyerek yalancıkdan sitem etmişti oğluna. Onun yaralanmadan sonra annesine olan düşkünlüğünün çok arttığını biliyordu. Tekrar kaybetme korkusunun onu tedirgin ettiği belliydi. Bu yüzden de eve geldiği anda, yukarı odaya koşuyordu.

"Senide özledim. Ama annemi daha çok." diyerek kendini annesinin göğsünün üzerine nazikçe bırakmıştı. "Hala çok acıyor mu?" derken küçük eli sargının üzerine dokunmuştu kuş gibi bir dokunuşla.

"Acımıyor bir tanem. Sen üzülme tamam mı?"

"Yine kanayacak mı?" derken yüzünü buruşturmuştu.

Onun aklına geleni hatırlayarak, güven veren bir tonda konuşmaya başlamıştı. "Kanamayacak bir tanem. O gün küçük bir dikiş yüzünden öyle

oldu. Sonra doktor amca orayı temizledi. Bir daha da kanamayacak. Hem senin suçun değildi ki... Böyle yaralarda bu çok normal. Benim canım hiç acımadı. Ama sen böyle üzölür ve gözlerin nemlenirse bak o zaman canım çok yanar." diyerek oğlunu saçlarına birbiri ardı öpücükler bırakmıştı.

"Seni çok seviyorum annecim."

"Ben de seni seviyorum kuzum. Ben de seni..."

"Ne yani beni kimse sevmiyor mu?" diyerek hüzünlü ortama can simidi olmuştu Akay.

"Seni sevmez miyiz hiç..." diyerek kolunun birini de sevdiği adama uzatmış ve kendine biraz daha yaklaşmasını sağlamıştı.

Akay bir elini karısının belinden geçirmiş, diğeriyle de oğluna sarılmış bir halde olduğuna inanamıyordu. Kalbindeki tüm duygular taşma derecesinde yoğunlaşmıştı. "Sizi çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum babacım." diyerek gülümseyerek bakmıştı küçük çocuk.

"Kızım abinleri çağır hadi."

"Tamam." deyip merdivenlere doğru yönlenmişti. Yukarı çıktığında kapıyı tıkladmış ve içeri girdiğinde gördüğü sahneyle gözleri buğulanmıştı.

"Herkesin keyfi yerinde görünüyor. Bana da yer var mı diyeceğim ama aşağıdan bekleniyoruz."

"Kıskandın mı küçük cadı?"

"Sizi böyle görmenin değerini anlatamam ki..." deyip birkaç damlanın gözlerinden izinsiz akmasına mani olamamıştı.

"Hey sulu göz başlama hemen."

"Sizi böyle görünce benim gözler çeşme moduna dönüyor." derken içindeki vicdan azabı her an kendini hissettiriyordu. Bunun yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Çünkü bunu kendine unutturmaya hiç niyeti yoktu. Asel'e karşı takındığı tavır yüzünden utanıyordu. İnsanları tanıma konusunda resmen sınıfta kalmıştı.

"O zaman o çeşmeye bir kilit lazım. Çünkü bizi böyle çok göreceğin için evi su basma tehlikesi var."

"Çok gıcıkısın abi. En iyisi sana yemek vermemek."

"Ne var yemekte?" derken acıktığını hissetmişti.

"Bilmem ne var ki..."

"Pırıl çok acıktım. Ne yaptınız?"

"O kadar merak ediyorsan hemen aşağı inmелisin. Yoksa sana hiçbir şey bırakmayacağım."

"Alacağın olsun."

"Olsun abim. Siz hep böyle olun da benim alacağım olsun." diyerek bakmıştı karşısındaki tabloya. "Hadi halam biz önden gidelim. " diyerek küçüğünün elinden tutmuş ve onunla odadan çıkmıştı.

Asel'in yataktan kalkmaya çalıştığını gördüğü an müdahale etmişti. "Hey ne yapıyorsun?"

"Kalkıyorum." diyerek bakmıştı sevdiğine.

"Onu görüyorum. Dur ben yardım ederim."

"Akay ben kalkarım. Artık yaram çok acı vermiyor."

"Olsun ben yardım etsem daha iyi olur. Hadi bakalım." deyip kollarına almış ve banyoya götürmüştü. Elini yüzünü yıkayan karısına hayranlıkla bakıyordu. Sonunda üzerine rahat bir şeyler giymiş ve aşağı inmeye hazır hale gelmişti.

"Akay merdivenleri ben inerim."

"Hayır hayatım ben indiririm."

"Akay aşığıda babamlar var." derken mahcup bir şekilde etrafına bakıyordu.

"Olsunlar. Asıl seni yürütürsem ikisi de bana kızar. Bu yüzden onları bahane olarak kullanma."

"Her şeye cevabın hazır. Sen nasıl bir şeydin böyle?"

"Çok çok çok aşık bir adamım."

Cevabı sevdiğinin gözlerine aşkla bakmak olmuştu. Sonunda aşağı inmişler ve masadaki yerlerini almışlardı.

"Mantı mı var?" derken Asel'e bakmıştı. Sevdiğinin yanıtıysa halden anlar bir gülümseme olmuştu.

"Baba peynirli börekte var."

"Hanımlar bizleri şişmanlatmaya mı karar verdiniz? Kulüp yediklerimize dikkat etmemiz konusunda bu ara çok sıkı." derken aslında yalan söylüyordu ama gerçeği oradakilere şu an için anlatamazdı. Zaten zamanla öğreneceklerdi. Şimdi Asel'i utandırmanın anlamı yoktu.

"Sen bir tepsiyi tek başına yesen de sorun olmaz ki..." diyen annesine bakarken zorla gülümsemeye çalışmıştı.

"Ya börek ya mantı yiyeceğim. En iyisi böreği tercih edeyim." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Mantı yemeyecek misin yani?"

"Yemeyeceğim anne." derken gülümsemeye çalışmış ama çok başarılı olamamıştı. Onların emeğine saygısızlık yapıyormuş gibi hissetse de, kalbinden geçenler önemli olan sevdiklerin diyor ve bu da kendini çok iyi hissettiriyordu.

Asel ona destek olur gibi bakmış ve konuşmaya başlamıştı. "Oğlunda sana

çekmiş. Senin sevdiğin her şeye bayılıyor."

Onun sözlerinden sonra gülümsemiş ve kimsenin duymayacağı bir sesle kulağına fısıldamaya başlamıştı. "O zaman aynı sana çeken bir tanede kız için bir şeyler yapmayı çok isterim."

Duyduğıuyla ağzına aldığı çorba biranda genzine gitmiş ve öksürmeye başlamıştı.

"Ne var canım bir şey mi oldu?" derken sanki suçlu kendi değilmiş gibi telaşlanmıştı.

"Ne olduğunu sen iyi bilirsin..." diyerek nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Kızım iyi misin?" diyerek söze karışmıştı Aynur Hanım.

"İyiym anne." diyerek yan gözle yanındaki masum görünümlü kurda bakmıştı. "Fırsatçı..." derken kimsenin onları duymadığından emin olmuştu genç kadın.

"Hiç bir fırsatı kaçırmayacağıma emin olabilirsiniz bir tanem."

"Anne, babam sana ne dedi?"

"Baban mı?"

"Hı... hı..." derken öylesine tatlı bir bakışla bakıyordu ki...

"Bu çorbayı çok seviyormuş onu söylüyordu." derken oğluna yalan söylediği için içten içe kızıyordu yanında oturan adama.

Mantı tabağı önüne geldiğinde, bu evde son kez bu yemeği yediğı ana dönmüş ve bu da elinde olmadan tüm kaslarını germişti. İlk lokma yine ağzında büyümüştü ama kendini rahatlatmayı bilmişti. Sevdiklerinin yüzlerine ardı ardına bakarken, derin nefesler almış ve içine çöreklenen eskinin kasvetli havasını dağıtmıştı. Sonrasında yediğı yemeğın tüm lezzeti ağzına yayılmış ve keyifle devam etmiş, hatta bir tabak daha yiyerek herkesi gülümsetmişti.

"Afiyet olsun hayatım. Artık bundan sonra benim içinde bir tabak yersin."

"Yerim tabi." derken bir kaşığı daha midesine göndermişti. "Umarım canın çekmiyordur."

"Aslında canım başka şeyler çekiyor ama onun içinde çok beklemem lazım."

"Akaaaay!"

"Ne var?"

"Babamlar duyacak."

"Merak etme onlar konuşmaya dalmış. Biz ne desek duymazlar." diyerek gülümsemişti.

Yenen yemeğin ardından keyifli yapılan sohbetle herkes huzurun tadını çıkarmıştı. Sonunda küçük çocuğun uyku saati gelmiş ve Pırıl bunla ilgilenmeye gönüllü olmuştu. Zaten Aral'da halasının onu uyutması konusunda ısrarcı olarak onu desteklemişti.

"Abla senin bu oğlun anında adamı satıyor. Bak bana hiç yüz vermedi."

"Sen merak etme ablasının güzeli, o yarın direkt senin yanına gelir. Yoksa onunla kim oynayacak?" diyerek kardeşine göz kırpmış ve elini uzatarak yanına gelmesini istemişti.

Ablasını ikiletmeden hemen yaklaşmıştı. "Sence yarında ben tavır mı yapсам?" diyerek gülümsemişti.

"Yap bakalım. Tepkisi ne olacak?" derken kardeşine sarılmıştı. "Benim yüzümden derslerinde aksıyor zaten."

"Sen merak etme. Artık eski Enes yok. Ben kimin kardeşiyim?" diyerek herkesi gülümsetmişti.

"Merak etme ablası Enes kendi için neyin iyi neyin kötü olduğunu çok iyi biliyor. Bizi de hiç üzmüyor." diyerek oğlu ve kızına bakmıştı Sema Hanım.

"Aferin benim kardeşime." diyerek sevgiyle bakmıştı.

Zaman geçtikçe herkesin üzerine uyku ağırlığı çökmeye başlamıştı.

"Artık sende yatsan iyi olacak hayatım. Çok bile oturdun."

"Ama zlemişim böyle toplanmış olmayı." derken mutlulukla i çekmişti.

"Merak etme, böyle birçok güzel anlarımız olacak."

"Hadi kızım Akay doğru söylüyor. Dinlenmen gerekli." diyerek kızına bakmıştı Sema Hanım.

"Tamam. Size iyi oturmalar. Allah rahatlık versin." diyerek ayaklanmıştı.

Akay'ın kendini tekrar kollarına alacağını anladığı an, kimsenin duymayacağı bir sesle. "Burada olmaz. İlerde" diyerek merdivenlerin orayı işaret etmişti.

"Sen nasıl istersen hayatım benim." diyerek koluna girmiş ve merdivenlere doğru yürümeye başlamışlardı. Merdivenlerin başında genç adam, sevdiğini kollarına almış ve yatak odasına doğru taşımaya başlamıştı.

"Sanırım kucakta taşınmaya çok alıştım." diyerek genç adama daha da sokulmuştu.

"Alış hayatım. Bu beden sağlıklı olduktan sonra seni her zaman taşımaktan büyük mutluluk duyacaktır."

"Belin ağrıyacak ama..." derken yüzü hznlenmişti.

"Seni taşımaktan mı belim ağrıyacak? Canım sen küçücük bir kuş kadarsın. Seni taşımak bana ağırlık vermiyor ki... Ama sana bu kadar yakın olmak bende başka etkiler yapıyor." diyerek boynuna sokulmuş kadını daha çok kendine çekmişti.

"Akaaay!"

"Hem beni böyle tahrik et, sonrada kız. Bu olacak iş mi?" diyerek odanın önüne gelmişlerdi. "Bugün yanında kalabilir miyim?"

"Ama annemler buradalar."

"Bir şey yapmayacağım ki..." diyerek boynunu yana eğmiş ve duygusal bir baskı kurmaya başlamıştı.

"Sana nasıl hayır derim ki... Bunu benimde ne kadar istediğimi biliyorsun."

Sonrasında odaya girmişler ve uyumak için hazırlanıp, yatağa uzanmışlardı. Akay devamını getiremeyeceğini bildiği için bir şeylere başlamamanın mantıklı bilinciyle sadece sevdiğini kollarıyla sarmış ve göğsüne çekmişti.

"Sensizlik o kadar zordu ki hayatım... Her gün öldüm, yeni günün hiçbir anlamı yoktu. Sadece günü yaşıyor başka bir şeyi dert etmiyordum. Hayattan tek beklentim hemen tamamlanmasıydı." dedikten sonra sevdiğinin kokusunu çekmişti içine.

"Ben değişik miydin sanıyorsun? Her şey çok güzel giderken o gün hayatımıza kabus gibi çöktü. Ben... Ben onu hiç sevememiştim. Ama sana söyleyemedim."

"Keşke söyleseydin. Yıllarca onun kuklası olmamı engellerdin." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Önce zaten kabul etmedim. Ama senin kaza geçirmen her şeyi değiştirdi. Onun şakası olmadığını anladığım an kararımı vermiştim. Seni canımdan çok severken, sana bir şey olmasına neden olabileceğimi düşünmek bile beni deli etmeye yetmişti. Olanları anlatamadım. Korktum. Sana bir şey olursa ben nefes bile alamazdım." derken biraz daha sokulmuştu.

"Seninle o konuşmayı yapmak benim için öylesine zor oldu ki. Bak..." diyerek elinin içindeki izi göstermişti. "Bu o günden kaldı."

"Nasıl?" derken elinin içini okşuyordu.

"Beni öptüğünde sana karşı koymak kolay mıydı sanıyorsun? Hayatımın en zor anıydı. Senin dokunuşların beni kendimden geçirirken, bunun tersini ispatlamalıydım. Her şey buna bağlıydı. Ellerimi o kadar sıkışmışım ki, tırnaklarımın battığını bile hissetmemişim."

Genç adam eli dudaklarına götürmüştü ve Asel'in aklını alacak bir öpücük bırakmıştı içine.

"O an bende her şey karışmıştı. Sen 'sevmiyorum' diyordun ama kalbim buna inanmıyordu. 'Olamaz' diye haykıran kalbimi susturamıyordum. Tüm doğrularım yanlış gibi gelmeye başlamış, kafam karmakarışık olmuştu. Senden sonra hayat durdu Asel. O odadan çıktığın an artık ben eski ben değildim."

"Ben de aynıydım. Senden sonra hiç kendim olamadım. Sen, beni tamamlayan parçamdın. Sen olmayınca ben yarım dım. Yıllarca yarım kaldım Akay." derken birkaç asi damlada harekete geçmişti.

Elinin üzerine damlayan sıcaklık onun ağladığını anlamasını sağlamıştı. "Asel..." diyerek kendine bakmaya zorlamıştı. "Artık birlikteyiz hayatım. Hiç ayrılmayacağız. Bana ne dersen de yanından kımıldamam. Bundan sonra bana katlanmak zorundasın." diyerek burnunun ucuna küçük bir öpücük bırakmış ve genç kızın yanağındaki yaşları elleriyle kurulamıştı.

"Sen bu ağlak kadına dayanabilecek misin? Çünkü ben çok sulu göz oldum." derken mahcup bir şekilde gülümsemişti.

"Merak etme her daim yanında mendilim olacak. İstedğin buysa..." diyerek yan taraftan aldığı peçeteyi genç kadına uzatmıştı.

"Akay çok fenasın." derken gülümsemeye başlamıştı.

"Ama hayatım şu an ipeklilerinden yanımda yoktu. Bu şartların getirdiği, sen merak etme daha güzellerini sunacağım sana." diyerek genç kadını sevgiyle öpmüştü. "Hadi bakalım uyku vakti. Uyuyup, büyümelisin."

"Akaaay!"

"Efendim aşkım?"

"Uyuyup büyüyeyim öyle mi? Sence benim büyümem gerekiyor mu? Sence çocuk gibi miyim?"

"Sen söylediğimden bunu mu anladın?"

"Ya ne anlayacaktım?" derken yan yan bakıyordu.

"Lafın geliyordu hayatım. Senin çocuk olmadığını bilecek kadar kendimdeyim." derken gözlerine öyle derin derin bakmıştı ki, Asel

gördükleri yüzünden utanmış olarak gözlerini kaçırmıştı.

"Sana göstermeli olarak anlatırdım ama bunun zamanı daha gelmedi bir tanem." deyip genç kadının dudaklarına yakıcı bir öpücük bırakmıştı.

"Şimdi uyku zamanı. Yoksa..." deyip iç çekmiş ve sözlerine devam etmişti. "Uyuyalım bir tanem. Yoksa vakit geçmeyecek. Sana kavuşacağım günler gelmeyecek."

"Tamam uyuyalım." deyip genç adamın göğsüne bırakmıştı başını. Kısa bir süre sonrada içine çektiği kokuyla birlikte uykuya dalmıştı.

Akay için uykuya dalmak o kadar kolay olmamıştı. Onun sıcaklığı vücudunu harekete geçirmişken, bu çok zordu. Sonunda kendini sakinleştirmiş ve o da uykuya bırakmıştı yorgun bedenini.

88. Bölüm

"Hayır... Bırak beni..."

Gecenin bir yarısı kulağına gelen seslere anlam verememişti.

"Ne olur... Korkuyorum..."

Sesler hala geliyordu. Rüya mıydı neydi?

"Er... Ersin yapma!"

Duyduğu isimle birlikte gözleri hemen açılmıştı.

" Yaklaşma... "

Asel'in o günü hala unutamadığını hissediyordu ama onun korkularının bu kadar belirgin olduğunun farkında değildi. Bunun için kendine kızmayı sonraya bırakıp, sevdiğine dönmüştü.

Dokunma...

"Aselim... Bir tanem..." diyerek kollarındaki kadını kendine getirmeye çalışıyordu. Hiç ses yoktu.

"Hayatım... Uyan bir tanem..." diye sarssa da genç kadın hala kendi dünyasındaydı.

"Ersin bırak..."

Olayları başta göremeyip, ona böylesine kötü anlar yaşattığı için kendine kızıyordu. Ersin'in nasıl bir insan olduğunu yıllarca görememişti. Bunun faturasını çok ağır ödemişlerdi.

"Bir tanem hadi... Aselim..."

Sonunda genç kadın büyük bir hızla bağırarak uyanmıştı. "Hayııır!" Hızlı hızlı nefes alıyor, terden sıılsıklam olmuş haliyle etrafına korkuyla bakıyordu.

"Şışt... Sakin ol hayatım. Ben yanıdayım."

"Akay o gerçek gibiydi..." derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

"O bizi rahatsız edemez. Öldü. Bir daha onu görmeyeceğiz."

"Çok... çok korktum Akay. Beni tutuyordu. Beni... Beni..." dedikten sonra ağlaması daha da şiddetlenmişti.

"Sana bir şey yapamaz hayatım. Ben yanıdayım. Bir daha seni yakınımdan ayırmayacağım." diyerek genç kadının kendine bakmasını sağlamıştı. Gözlerinin içine güven verir bir şekilde bakıyordu. "Seni seviyorum aşkım. Her şey güzel olacak." diyerek genç kadını kollarının arasına almış, ıslanmış saçlarını yüzünden çekmeye çalışıyordu.

"Sen gelmeyeceksin diye çok korktum. Bana bir şey yaparsa..."

Dokunursa... Kabus gibiydi her şey..."

"Hepsi geçmişte kaldı. Onu bir daha görmemiz gerekmeyecek. Sana dokunmasına canım pahasına izin vermezdim. Ama korkacak bir şey kalmadı hayatım."

İç çekişleri devam etse de, ağlaması durmuştu. "Sen geldin Akay... Beni kurtardın..." derken sanki o anları yeniden yaşıyor gibiydi.

"Yapacağım son şey olsa da bunu yapardım hayatım."

Onlarınkine en yakın oda kendisinin olduğu için gelen çılgılığı duymuştu. Asel'in sesi çok kötüydü. Gidip, gitmemek arasında kalmıştı. Ayağa kalkmış oradan orayı arşınılıyordu genç kız. Sonunda dayanamamış ve kendi odasından çıkmış ve abisinin odasının kapısını tıkladı.

"Gelebilir miyim?"

İçerden gelen sestten sonra korkarak açmıştı kapıyı ve içeri adımını atmıştı. "Bir şey mi oldu? Asel'in sesini duydum."

"Kabus gördü."

"Şimdi iyi misin?" derken iç çekişler içindeki kadına yaklaşmıştı.

"Hı... hı..." diyerek yorgunca kafasını sallamıştı.

Ersin'in onu ne hale getirdiğini daha net görmüştü. Neler çekmişti genç kadın. Bu zamanda kendi yaptıkları daha korkunç geliyordu gözüne. Ne kadar özür dilesse, yaptıklarını telafi etmezdi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Çok terledi. Üzerini değiştirmek için şuradan bir şeyler getirir misin?"

"Tamam." deyip hemen o tarafa yönelmiş ve birkaç dakika içinde

gelmişti.

"Getirdim..."

"Sağ ol canım."

"Yardım edeyim mi?"

"Gerekli değil. Ben yaparım." diyerek kardeşine bakmıştı.

"Tamam. Ben gideyim o zaman." diyerek Asel'e dönmüş ve onun elini tutarak kendisine bakmasını sağlamıştı. "Sen çok özel bir kadınsın. İyi ki abimin hayatına girmişsin." diyerek elini sıkmış ve gözlerinin içine özür diler bir şekilde bakmıştı.

Aldığı yanıtta mahcup bir gülümseme olmuştu.

Sonrasında içindeki vicdan azabıyla odadan çıkmış ve kendi tarafına geçmişti.

Sevdiğinin üzerini değiştirdikten sonra, onun uyuması için sırtında elini gezdirirken, bir yandan da saçlarının kokusunu içine çekiyordu. Sonunda sakinleyen nefesi uyuduğunu anlamasını sağlamıştı.

"Bunları yaşamana neden olduğum için affet aşkım." diyerek genç kadına daha da sarılmıştı. Şu an ihtiyacı olan tek şey onun yanında olması ve nefesini duymaktı.

"Dayııııı..."

"Uyuyorum Aral..."

"Ama konuşuyorsun... Uyuyanlar konuşmaz ki..."

"Ben uyurken bile konuşanlardım."

"Öyle bir şey olmaz. İnsan uyurken konuşmaz."

"Ben konuşuyorum."

"Day!!!!!"

"Uyuyorum..."

"Day!!!!!!!"

Yeğenin yatağın üzerinde zıplamasına tepki vermemeye çalışmak çok zordu.

"Dayiiiiiiiiii"

Biraz daha böyle devam ederse tüm ev halkını odaya toplayacağı açıktı.

"Araaaaal"

"Day||||||||||"

"Seninle baş edemem." diyerek kalkmış ve küçük çoğun hemen bacağını yakalamıştı. "Bir daha beni rahatsız edecek misin?"

"Ama herkes uyuyor."

"Sen de gidip dayımı uyandırayım mı dedin?"

"Ama sen, benle oynuyorsun..."

"Demek işiniz düştü Aral Bey..."

Onun dudağını büzmesine dayanamamıştı. "Tamam hadi kalkıyorum."

"Dayıcım benim..." diyerek boynuna sarılmıştı.

Sonrasında da üzerini giyinmesiyle birlikte kahvaltıya kadar oynamak için dışarı çıkmışlardı.

"Aynur Hanım erkencisin..."

"Kalkayım şöyle güzel bir kahvaltı hazırlayayım dedim."

"İyi demişsin. Bende uyuyamadım. Beraber yapalım en iyisi."

İkili olaylardan bahsederek güzel bir kahvaltı için gerekli olan her şeyi hazırlamaya başlamışlardı.

"Biz çok hatalar yaptık Aynur Hanım." diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

"Haklısın. Hala Asel kızımın yüzüne bakamıyorum." derken bakışlarını kaçırmıştı.

"Bebeği öğrendiğimiz an, hemen söylememiz gerekiyordu. Ama Asel o kadar çok ısrar etti ki..." derken o güne gitmiş gibiydi.

"Ona kızamıyorum ki... Onun yerinde olsam ne yapardım diye düşünmekten kafayı yiyeceğim. O düşündüğümüzden de güçlüymüş Sema Hanım. Ona çok şey borçluyum."

"Onu çok sıkıştırdığımda da tek laf etmedi. En son Akay'la görüşmelerinden sonra ağzından bazı şeyleri kaçırdı. O zaman nasıl üstüne gitmiştim. Halbuki onun ne büyük korkusu varmış."

"Ona o kadar şey yaşattık ama bir kez olsun bize kötü bir serzenişte bulunmadı. Gerçekten çok güzel kalpli ve düzgün bir evlat yetiştirmişsiniz." diyerek yanındaki kadının gözlerinin içine bakmıştı.

"Teşekkür ederim. Aynı şey sizin için de geçerli. Kızımın onu sevmediğini sandığı anda bile onun yanında olabilecek kadar yüce gönüllü bir adamdı Akay."

"En iyisi kötü günleri unutmak. Onları şimdi birlikte ve çocuklarıyla mutlu görmek gibisi yok."

"Bunun hayalini kurmuştum. Gerçek olmasına çok seviniyorum." diyerek gülümsemişti.

Sonrasında tüm el maharetlerini ortaya döken bir masa için işlerinin başına geçmişti iki anne.

Günler son sürat geçiyordu. Anne ve babalar artık Türkiye'ye dönüş vaktinin geldiğini düşündüklerinden kararlarını açmışlar ve ne kadar isteksiz karşılanırsa da, vazgeçmeyerek biletleri almışlardı.

"Keşke biraz daha kalsaydınız."

"Gitmemiz lazım kızım. Daha düşün için hazırlanmak gerekiyor. Siz gelince her şey hazır olsun."

"Sema Hanım haklı. Hepimize çok iş düşüyor. Siz hiçbir şeyi dert etmeyin. Muhteşem bir düşün için her şeyi yapacağız."

"Bak damat bu seferde yıldırım nikahı yaparsan, tepene yıldırım gibi düşerim haberin olsun." diyerek damadına imalı bir bakış atmıştı.

"Merak etme baba her şey bu sefer usulüne uygun olacak. Buna emin olabilirsin."

"Hele bir olmasın Yılmaz Bey'e bende katılırim haberin olsun."

"Hiç merak etmeyin. Ben ağzımın payını aldım. Büyüklerin olmadığı bir şeyin sonunda yaşadıklarımız ortada. Artık sizden izinsiz öyle bir olaya girişmem."

"Aferin." diyerek bakmıştı oğluna Asım Bey.

"Pırıl kızım onlara dikkat et tamam mı?" diyerek genç kızın ellerini tutmuştu Sema Hanım.

"Siz merak etmeyin. Gözüm gibi bakacağım."

"İyi ki sen burada kaldın. Yoksa içim rahat etmeyecekti." diyerek Pırıl'a bakmıştı Aynur hanım.

"Tamam artık. Zaten bir aya bizde gelmiş oluruz. İyi ki üstten ders alıp, okulu bir dönem erken bitirdim. Demek ki bazı şeyler içime doğmuş."

"Çalışkan kardeşim benim." diyerek omzuna kolunu koymuştu Akay.

"Abla kendine iyi bak tamam mı?" diyerek boynuna sarılmıştı ablasının.

"Dayı sen niye gidiyorsun? Sen de Pırıl halam gibi bizle kalsaydın ya."

"Dayıcım benim sınavlarımı vermem gerekiyor. Sonra yaz boyu hep birlikte olacağız."

"Söz mü?"

"Erkek sözü..." diyerek yeğenini kucağına almıştı.

Herkesle vedalaşıp, yolcu ettikten sonra eve bir sessizlik çökmüştü. Çok alışmıştı kalabalık olmaya. Biranda sanki her şey boş gelmişti.

"Üzülme hayatım. Yakında onların yanına gideceğiz."

"Öyle ama işte sen bana bakma." diyerek gözlerini kurulamak için elini kaldırdığı anda Akay'ın belinden tutup, kendine çevirmesiyle kalakalmıştı.

"Akaaay!"

"Efendim bir tanem."

"Korkuttun beni..."

"Yapmak istediğim korkutmak değildi güzel gözlüm. Sadece bu akan yaşlara artık dayanamıyorum." diyerek elleriyle genç kadının yanaklarını ve gözlerini silmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum."

Yaptığı işe o kadar dalmıştı ki genç kadının sözlerini duymamıştı.

"Seni seviyorum."

Elleri yanaklardan genç kadının dudağına geldiği an aklına da bir sürü düşünce akın etmiş, tüm hücreleri kaynamaya başlamıştı.

"Akay seni seviyorum dedim." derken bu sefer sesi çok daha yüksek çıkmıştı.

"Bir şey mi dedin hayatım?" derken genç kadına biraz daha yaklaşıyordu.

"Seni seviyorum dedim adam." Sözleri alınganlığa bulanmıştı.

Sevdiğinin ses tınısından sonra yaptığını anlamış ve tüm sevgisiyle gözlerine bakarak konuşmuştu. "Sana dokunduğumda bende akıl kalmıyor. Affet aşkım. Bende seni düşünemeyeceğin kadar çok seviyorum. Öl de öleyim."

"Ölmek... Bunu bir daha ağzına alma. Yaşa aşkım. Hep bizimle yaşa..." diyerek biraz önce alınan başkasıymış gibi bakmaya başlamıştı.

Kardeşinin Aral'ı okula götürdüğünü bildiğinden sevdiğini daha yakınına çekmiş ve dudaklarına birbiri ardı küçük öpücükler bırakmaya başlamıştı. Her biri diğerinden uzun ve beklentiyi artıran öpücükler genç kadının tüm savunmasını yıkmak üzereydi. Sonunda istediğini başaran genç adam karşısındaki kadının tamamen kendini bırakmasıyla tüm içindikilerle öpmeye başlamıştı. Nefes almak için ayrıldıklarında ikisi de dağılmıştı.

"Seni seviyorum Asel... Hem de ilk gördüğümünden beri."

Onun sözlerini yüzündeki gülümseme ile dinliyordu.

"Seni çok seviyorum."

Genç kadının sadece bakıp, hiçbir şey söylememesi canını sıkıyordu.

"Seni çok seviyorum dedim."

"Duydum." derken hala kollarında olduğu adama bakıyordu.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Ben senden önce o hakkımı doldurdum. Sana kaç kez söyledim biliyor musun?"

"Kısasa kısas diyorsun..." derken muzipçe gülümsüyordu. "O zaman şimdi sen bana söylemeyecek misin? Bugünlük hakkımı doldurdum mu yani?"

"Sen iste ben bir ömür söylerim. Seni seviyorum aşkım. Hem de tüm benliğimle." deyip kendini genç adamın göğsüne bırakmıştı.

"Bende seni seviyorum hayatım." diyerek genç kadının saçlarının kokusunu içine çekerken öpücükler bırakmayı ihmal etmemişti.

"Aselim bu akşam hep birlikte Lara'ya gitsek. Ne dersin?"

"Çok güzel olur." diyerek kafasını kaldırmış genç adama bakmaya başlamıştı. "Tamam ben Lara'yı arayıp, söylerim."

"Off... Şu an antrenman hiç de çekilecek bir şey değil." diyerek kollarındaki kadını bırakmış ve sıkıntıyla iç çekmişti.

"Hadi koca bebek, ligin bitmesine bir şey kalmadı. Bu kritik haftaları iyi değerlendir ve sonra içimiz rahat olsun."

"Başka çarem mi var?"

"Yok tabi..."

Akay'ı gönderdikten sonra Lara'yı aramış ve onun memnun sesini duyarak neşelenmişti. Sonrasında da çalan kapıya yönelmişti.

"Abim çıktı mı?"

"Zor gönderdim."

"Zorlanmakta haklı. Sende biraz dinlenseydin."

"İyiyim. Sorun değil."

"Ben bir şeyler hazırlayana kadar dinlensen içim rahat ederdi."

"Ben iyiyim Pırıl. Endişelenme." diyerek genç kızın gözlerinin içine bakmıştı.

Onunla yalnız kalmayı çok istiyordu. Tamam bazı şeyleri konuşmuşlardı ama konuşulmamış kalanlarda vardı. Onları konuşmadan içi rahat etmeyecekti.

"Biraz oturalım mı?"

"Bir sorun mu var?"

"Yok... Yok... Sadece konuşmak istediğim şeyler varda."

"Pırıl eskilerse ben hepsini yok sayıyorum. Sende bunun için üzölme artık."

"Nasıl üzölmem... Sana öyle şeyler söyledim ki şimdi bile yüzüm kızarıyor düşündüğümde."

"Ama sen hiçbir şey bilmiyordun. Bu çok doğal."

"Seni tanımıştım. Bazı şeylerden şüphelenmeliydim. Ben ne yaptım? Kolaya kaçarak seni suçladım. Hala kendime çok kızıyorum. Nasıl böyle bir hata yaptım? Sana nasıl öylesine ağır laflar edebildim?"

"Sen, abinin hüznünü yaşadın Pırıl. Onun acıları seninde mantıklı düşünmeni engelledi. Ben senin yerinde olsam aynı davranırdım."

"O gün alışveriş merkezinde seni görünce aslında sevinmişim. Ne kadar inkar etsem de sen benim için çok özel bir insandın. Sonra aklıma olanlar geldi ve aklımdaki özlem silindi ve sadece kırgınlık kaldı. Abimin her göz damlasını sana ödetmek istedim. Çok ağır laflar ettim. Halbuki sen, hepimizin iyiliği için ne çok şeyi tek başına yaşamayı seçmiştin."

"Aslında o gün bende seni gördüğüme çok sevinmişim. Sen benim kardeşim olmuştun Pırıl. O an aklıma hiçbir şey gelmemişti. Sadece çok sevdiğim birini görmenin heyecanıyla yaklaşmışım."

"Ben de seni sokmaya hazır bir arıdan farksızdım. Canını acıtmak için hiçbir şeyi es geçmedim."

"Dediğim gibi abinin halini bilip, bana iyi olamazdın."

"Yapmalıydım ama... Bak Lara seni, benim kadar bile tanımazken sana güvenmeyi seçti. Sonuç ortada. O olmasa şimdi her şey ne halde olurdu. Onun kadar bile olamadım."

Genç kızın yanına gelmiş ve ellerini kendi avuçlarının içine almıştı. "Hayatın kendine göre bir seyri var. Kadere inanıyorsak bazı şeyleri kabullenmemiz gerekir. Bunları yaşamak zorundaymışız."

"Tamam ama kaderde kendi seçimlerimizle alakalı. Ben yanlış seçmişim. Keşke öfkemin gözlerimi perdelemesine izin vermeseydim. Ama ne yazık ki bunu yaptım ve sonuç ortada. Kaybedilen koskoca altı yıl. Kendimi bunda suçlu saymayayım da ne yapayım."

"Sen suçlu falan değilsin. Her şey olacağına vardı. Bak şimdi mutluyuz. Bu daha önemli."

"Biliyor musun senin yaptığın fedakarlık insanın aklının alamayacağı kadar büyük. Kendimi senin yerine koyuyorum ve acaba ben ne yaparım diye düşünüyorum. Sanırım senin kadar güçlü olamazdım. Yaşadıkların inanılır gibi değil."

"Çok zordu. En zoru da Aral'ı öğrenmemdi. Bu kadar güzel bir haberi öyle kötü bir şekilde öğrendim ki..." derken istemsiz olarak kasılmış ve karşısındaki kıızı üzmemek için gözyaşlarını içine akıtırken, dudaklarını ısırmak zorunda kalmıştı.

Biraz öncekinin aksine bu seferde Pırıl almıştı karşısındaki kadının ellerini avuçlarının içine. Kendine bakmasını sağlamış ve gözlerine tüm sevgisiyle yönelmişti. "Hala kendini düşünmüyorsun. Üzülürüm diye kendini sıkma. Lütfen içinden geldiği gibi davran. Ağlamak istiyorsan ağla. Çünkü bu yaşadıkların öyle büyük şeyler ki, ben düşünerek bile yanına yaklaşamıyorum. Ama sen bunları direkt yaşadın. Çok güçlüsün ama artık bunun sınırını zorlamaya çalışma. Bırak acılarına ortak olalım." derken kendi gözlerinden de yaşlar akmaya başlamıştı. Aynı karşısındaki kadının gözlerinden aktığı gibi.

Onun sözleriyle ağlamaya başlamış, genç kızın kendine sarılmasıyla da gözyaşları hızını daha da artırmıştı. "Çok kötüydü Pırıl. Bebeğimi soğuk hastane odasında öğrendim. Ailem benden önce öğrenmişti. Onlara kötü bir şey yapmadığımı anlatmak hayatımın en zor anlarından biriydi. Halbuki bu güzel haberi Akay'a söylemek ve onun gözlerindeki gururu ve sevinci görmek için neler vermezdim." deyip iç çekmişti.

"Ama onu saklamak zorundaydım. Onlara bir şey olmasına dayanamazdım. Oğlum ve kocam benim her şeyimdi. Kuzum içimde büyürken hep Akay'ın eksikliğini hissettim. Tamam ailem yanımdaydı ama hiçbir şey onun yokluğunun yerini tutmadı. Çok zor bir hamilelikti. Ayağa bile kalkamıyordum. Pırıl yalnız başına tuvalete bile gidemeyecek kadar kötüydüm." deyip tekrar gözyaşlarının akmasına izin vermişti.

Onun anlattıkları kendi gözlerinden akanları da hızlandırmıştı. Asel'in acı çektiğini biliyordu ama bu kadarına hazırlıklı değildi. Her duyduğuyla daha kötü oluyor, onu tutuşu daha da sıkılaşıyordu.

"Ben oğlumu kucağıma aldığım gün yanımda Akay'ın olmasını öyle çok istedim ki... Aynı ilk adımını, ilk sözcüğünü duyduğumda istediğim gibi. Ama olmadı."

"Abimde yanında olmayı çok isterdi. Biliyorsun çocukları ne kadar sever. Hele bu kendi canı olduktan sonra onu düşünemiyorum bile." derken yüzünde acı bir gülümseme belirmişti.

"Ona bunları anlatamadım. Bunları duysa kahrolurdu. Onun acı çekmesini istemiyorum Pırıl. Zaten yıllarca olmaması gereken şeyler çekti. O zamanlar için hala kendini suçlarken, benim yaşadıklarımı duysa çıldırırdı."

"Sen nasıl birisin... İnsanlar yaptıkları fedakarlıkları karşısındakinin gözüne sokmaya çalışırken, sen üzülmeylem diye içinde yaşıyorsun. Senin yaptığın karşısında sadece özür dilemek çok basit kalıyor. Ama elimden gelmiyor bir şey. Affet Asel... Affet Yenge..."

"Size hiç kırılmadım ki affedeyim. Artık her şey geçmişte kaldı. Tamam ara ara ortaya çıkıp, insanı böyle değişik duygular içinde bırakıyor ama bu da olacak artık. Neyse ki her şey geçmişte kaldı. Artık daha güzel günleri düşünelim."

Aynı anda çalan telefon konuşmalarını bölmüştü.

"Müsaadenle..." diyerek açmış ve gözleri parıldayarak konuşmaya başlamıştı.

"Efendim Bulut?"

"..."

"Ne burada mısın?" derken gözleri kocaman açılmıştı.

"..."

"Tamam. Bekliyorum." deyip telefonu kapatmış ve şaşkınlıkla karşıya bakmaya başlamıştı.

"O iyi biri."

"Efendim?"

"Bulut iyi bir adam. Seni de çok seviyor."

"Bende onu çok seviyorum. Daha ilk gördüğüm anda çekimine kapıldım diyebilirim."

"Biliyorsun hastanedeyken tanışmıştık. Akay'ın arkadaşı olduğunu öğrenince çok şaşırmıştım."

"Aslında o seni ilk kez görmüyordu."

"Nasıl yani?"

"O gün alışveriş merkezinde sana yardım eden adam o biliyor musun?"

"Bayıldığım zaman mı?" derken şaşkındı.

O gün aklına gelince içindeki pişmanlık tazeleniyordu. "Evet o zaman. Bizim tartıştığımızı duymuş. Ben yanından ayrılınca senin kötü olduğunun farkına varmış ve yardım etmiş."

"Gerçekten mi?"

"Benden sonra ne hale geldiğini ondan öğrenmiştim. Bana bu olay yüzünden çok kızmıştı. Hatta ilk başlarda gözlerinde öyle bir suçlayış vardı ki... O zaman bana bazı şeylerin tuhaf olduğunu söylemişti. Ama ben öyle at gözlükle etrafıma bakıyordum ki, onun dediğine önem vermedim." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Bak yine aynı yere geldik. O gün bitti artık Pırıl. Yeni güne bakalım. Anlat bakalım abin nasıl bir şey demedi aranızda olanlara?" derken merakla genç kıza bakmaya başlamıştı.

"Aslına bakarsan çok korkmuştuk ama ikimizin sevgisine inanması ve Bulut'un karakterini bilmesi sanırım bizi kabullenmesindeki en önemli etkenler. İnanır mısın Bulut, abime her şeyi anlatmak için buraya gelmiş ve bana da oyun oynadılar." Sonrasında yaşadıklarını anlatmış ve genç kadının üzgün yüzünün keyifle gülmesini sağlamıştı.

"İnanamıyorum. Akay öyle mi yaptı?"

"Evet. Neler düşündüğümü anlayabilirsin."

"Anlamaz mıyım? Sanırım Bulut'u eline verseler adam yanmıştı."

"Yanmak mı? Onu tamamen ortadan kaldırırdım..." derken kıskanç tarafını belli eder bir tonda konuşmuştu.

"Ona iyi ders olmuştur."

"Olmaz mı? Sonrasında kafasının etini az yemedim."

"Erkeklerin bilmesi gereken en önemli şey kadınların arkasından iş çevirirlerse olacaklara katlanmak zorunda olduklarıdır." derken ikili keyifle gülümsemişti.

"Bak konuşmaya daldık yemek saatini geçirdik. Hemen mutfağa gidiyorum."

"Bekle bende geliyorum. İkimiz daha çabuk bir şeyler hazırlarız."

İkili sonrasında güzel ve özel şeylerin hüküm sürdüğü güzel bir sohbetle güne devam etmişti.

89. Bölüm

"Sana kim gel dedi?"

"Birinin gel demesi mi gerekiyordu?"

Bir kaşını havaya kaldırmış en yakın arkadaşını süzüyordu. "Yani davetsiz bir misafirsin, öyle mi?"

"Neden sana misafirliğe gelmeden önce vize başvurusu mu gerekiyordu?"

"Aslında iyi fikir. Arasaydın kabul edilip edilmeyeceğini bilirdin."

"Akay bence Bulut'a yüklenmesen iyi edersin." diyerek ikilinin arasına girme ihtiyacı duymuştu genç kadın.

"Hayatım ona yüklendiğimi kim söylemiş... Ben sadece usulü öğretiyordum canım kardeşime..." Son kelimedeki vurguyla bakmıştı karşısındaki adama.

"Akay Bey gecikmiş başvurumu kabul etseniz de içeri girsem nasıl olur?"

"Akay yarım saattir kapının önünde tutuyorsun. Artık içeri geçsek. Hem geç kaldık."

"Dua et randevumuz var. Yoksa seni o kapını önünde sabahlatırdım."

"Akaaaay!"

"Asel lütfen..."

"Asıl sana lütfen. Bu konuları aranızda aştığınızı sanıyordum."

"Tamam aştık da..."

"Da sı ne hayatım?"

"Öf hepiniz onun tarafındasınız." diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

"Baba, Bulut Amca ne yaptı?"

"Hadi açıkla bakalım?" diyerek Akay'a dönmüştü genç kadın.

Oğlunu kucağına alıp, kapının önünden çekilmiş ve arkadaşının girmesine vermişti iznini.

"Oğlum Bulut Amcan, Pırıl Halanla evlenecekmiş."

"Neee! Hayır... Pırıl Halam'la kimse evlenmesin. O benim halam." deyip, direkt Pırıl'a koşmuş ve kucağına atlamıştı. "Halacım, öylesin değil mi?"

Pırıl dakikalardır abisi ve Bulut'un atışmasında oradan oraya savrulmuştu. Şimdi de yeğeninin sözleriyle kalakalmıştı. "Canım benim tabi ki de öyleyim."

Gururla arkasındakilere dönmüştü. "İşte kimin oğlu..." diyerek bakışlarındaki ifadeyi herkesin üzerinde gezdirmişti.

"Akay, Aral'ı da kendine benzettiğine inanamıyorum."

"Bu benzetme değil hayatım armut dibine düşermiş. Oğlum da aynı babası gibi. Öyle sevdiklerini paylaşamaz."

"Hatırlatırım benim de ailem vardı. Hatta Enes'in sana nasıl baktığını hatırlıyor musun?"

Aklı o güne gidince yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu. O günlerde nereden bilebilirdi hayatının nasıl şekilleneceğini. Sevdğiyle bir ömür geçirmek için adım attığını düşünmüştü ve sonrasında öylesine inanılmaz şeyler olmuştu ki...

"Akay iyi misin?" derken birkaç adımda yanına gelmişti. Yüzünün aldığı şekil hoşuna gitmemişti. Acı çekiyor gibiydi. Seslenmesi havada kalmış genç adamdan ses çıkmamıştı.

"Akay..."

"Affedersin bir tanem..." derken iki sevdalının gözleri birbirini bulmuş ve sözsüz bir dile gelişle birbirlerine vermek istediklerini sunmuştu.

"İyisin, değil mi?"

Kapanan gözleriyle sevdiğine bakmış ve avucunu yanağına koyarak onun gözleriyle buluşmuştu. Sevdiği de yanağını onun avucuna eğererek kapamıştı gözünü.

Onların hali hem Pırıl'ı hem de Bulut'u etkilemişti. Sözsüz bir teslimiyet ve inanılmaz bir bağdı gördükleri.

Her ne kadar onları rahatsız etmek istemese de bu fırsatı değerlendirmeliydi. "Seni kınıyorum arkadaşım." diyerek lafı ortaya atmıştı.

Duyduğu sözden sonra garip bir ifadeyle dönmüştü. "Kınamak?"

"Hem bana bir sürü say, sonrada gözümün içine sokar gibi önümde aşk sahneleri yaşa. Hiç yakıştıramadım."

"Bulut, şansını zorladığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben şansımı zorlamıyorum sadece geleceğimi güvenceye alıyorum. Aşk sadece senin tekelinde değil."

"Bulut lütfen daha ileri gitme!" diye fısıldayan sevdiğine güven veren bir ifadeyle bakarak rahatlatmıştı.

"Pırıl şu adama sor bakalım ne kadar kalmayı düşünüyormuş..."

"Abim sana diyor ki-"

"Akay küçük çocuklar gibi davranmayı bırakacak mısın? Seninle bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum."

"Tamam size izin verdim ama her dakika kardeşimin etrafında ol da demedim."

"Her dakika mı? Yaklaşık bir aydır telefonlar dışında görüşmüyoruz. Bu mu her andan kastın? Hem senin yüzünden daha sevdiğime sarılamadım bile..."

"Buluuut!"

Hem Akay hem de Pırıl aynı anda seslendiğinden hangisine bakacağını şaşırmıştı. "Ne var?"

"Abimin yanında ne diyorsun öyle?"

"İçimden geçenleri söylüyorum. Seni çok çok seviyorum ve görmediğim bu bir ay boyunca her günüm kabus oldu. Özlemin içimi yaktı ve şu an tek istediğim seni kollarımın arasında hissetmek."

Duyduklarından sonra Pırıl'ı bir öksürük almıştı. "İyi misin hayatım?" diyerek genç kızın yanına gelmiş ve endişeyle bakmaya başlamıştı.

"Sen böyle konuşmaya devam edersen iyiliğimi düşünmene gerek kalmayacak. Çünkü ben direkt öbür tarafa gitmiş olacağım."

"Affedersin..." derken gerçekten af diler gibi bakmıştı.

"Hala, iyi misin?"

"İyiyim kuşum..." diyerek küçüğünün saçlarına bir öpücük bırakmıştı.

"Aral... Oğlum hadi yanıma gel üzerini değiştirilelim. Lara Teyzen bekliyor bizi."

"Tamam." diyerek koşarak merdivenlere yönelmişti.

"Akay aşağı indiğimizde her şey yoluna girmiş olsun." diyerek sevdiği adama uyaran tonda bir bakış atmıştı.

Giden kadının ardından bakarken aklında bir sürü şey dolanıyordu. Bunlardan biride hayatın insana getirdikleriydi. Boşa geçen anların insanda bıraktığı izler çok yaralayıcıydı. Bu düşüncelerle yüzündeki yumuşamayla dönmüştü endişeli çifte.

“Eee cezamı kestir mi hakim bey?”

“Ben de seni çok iyi bir avukat olarak tanıtıyorum. Senin daha kendine hayrın yokmuş. Hemen mi vazgeçtin?” derken eğlenir bir hali vardı.

“Akay sanırım bugün benim sabrımı sınıyorsun. Ama bununda sınırı olduğunu biliyorsun, değil mi?” derken hala karşısındaki adamın onunla eğlendiğini fark etmemişti.

“Sabrını taşıırırsam ne yapmayı düşünüyorsun avukat bey? Yoksa yasa masa hak getire deyip, orman kanununa mı başvuracaksın?”

“Akay sen-” diye patlamaya hazırlanırken karşısındaki adamın eğlenen yüzünü görmüş ve konuşması yarım kalmıştı. “Benimle dalga geçiyorsun...” Fark ettiğiyse delici bir bakış atmıştı yıllardır arkadaşı olan adama.

“Dalga denizde olur Bulut Bey. Ben sadece azıcık deniyordum eniştem olmaya hazır mısın diye.”

“Bu da ne demek?”

“Ya sen gerçekten avukat olduğuna emin misin? Benim tanıdığım tüm avukatlar leb demeden leblebiyi anlar. Sense altyazıya gerek duyuyorsun.”

“İnsanda akıl mı bıraktın? Yarım saat kapı önünde sorguladın. O yetmedi içerde resmen üzerime çıkıp çiğnemeye başladın.” derken derin bir nefes alıp vermişti.

“Olacak o kadar. Kolay mı sana canımdan bir parçayı emanet edeceğim. Ona nasıl yaklaşıyorsun, onun için nasıl mücadele ediyorsun görmem lazım.”

“Akay iyi ki bir kızın yok. Yoksa sana damat olacak adama çok acırdım.”

Pırıl yumuşamaya başlayan ortamın tekrar gerilmemesi için sevdiği adamın duyacağı şekilde fısıldamıştı. “Bulut şansını zorlamasan...”

“Ama ben-”

“Bulut! Lütfen!”

“Tamam sustum.” diyerek yanındaki kadına bakmıştı.

“Ben hazırlanmaya çıkıyorum.” deyip yukarı yönlenmişti. Aslında istediği ikiliye biraz özel vakit bırakmaktı. Üstelik bıcır bıcır konuşmasına alışkın olduğu kardeşinin dut yemiş bülbül halini görmekte ilginç olmuştu. Bu da ikilinin arasındaki ilişkinin ciddiyeti konusunda bir kez daha emin olmasını sağlamıştı. Kız kardeşi yanlış bir şey söylememek için resmen kenarda kalmayı seçmişti. Çünkü abisini iyi tanıyordu.

Gülerek oğlunun odasına yaklaştığında onun gitmeye hazır olduğunu görmüştü. Yeni oyuncağının üzerinde deneyler yaptığı belli oluyordu. Bu çocuk bir şeyleri parçalara ayırıp, birleştirmeye bayılıyordu.

“Gidene kadar onları tekrar birleştirebilecek misin?”

Oğlu hemen atılmıştı. “Yapacağım tabi.”

“Tamam ben üzerimi değiştirmeye gidiyorum. Bakalım geldiğimde bitmiş olacak mı?” diyerek oğluna göz kırpmış ve odaya doğru hareketlenmişti. Adımını attığı anda da gözleri aynanın önündeki kadına kaymıştı.

“Aselim...” Nutku tutulmuş tek kelimeden başkası çıkmamıştı dudaklarından.

“Bu çok mu fazla olmuş?” derken endişeyle kendine bakıyordu.

“Sen çuval giysen bile fark edilirsin. Çok güzel olmuşsun.” derken çoktan yanına gelmişti.

“Beğendin mi?”

“Beğenmek mi? Bayıldım.” diyerek kolunu genç kadının beline dolamış ve kendine doğru çekmişti.

“Hadi sen de hazırlan. Çok geç kaldık.”

“Merak etme Lara’ya haber verdim. Endişelenme.” derken sözleri genç kadının dudaklarına uzanmadan ki son kelimeler olmuştu. Sonrasında içindeki tüm aşkla öpmüş ve göğsüne bastırarak onun gerçek olduğuna bir kez daha inanmıştı. “Seni seviyorum hayatımın anlamı.”

Karşısındaki kadından aldığı yanıt ise aşkla bakan gözler olmuştu.

“Size çok kırdım Pırıl Hanım.” derken yan yan bakıyordu sevdiğine.

“Kırıldın mı?”

“İnsan sevdiği adamı korur. Ağzını açıp tek kelime etmedin. Bir de devamlı bana susmamı telkin edip durdun.”

“Bulut, abimin üstüne gitmek sence mantıklı mıydı?”

“Ben doğrusunu yaptım. Şimdi olsa yine aynısını yaparım.”

“Siz erkekler ille de haklı olacaksınız.”

“Haklı olacağız değil canım ben zaten haklıydım.”

“Tamam sen haklı ol.” derken alıngan bir şekilde bakmıştı. “Hem sen beni hiç özlememişsin.” Sözlerinden sonra bir iki adımla yanındaki adamdan uzaklaşmıştı.

“Özlememek mi? Sen çıldırdın mı? Senin özleminden artık seraplar görmeye başlamıştım. Dayanamadım ve hemen ilk uçakla geldim.”

“Belli oluyor. Şu an yalnızız ve senin yaptığın haklılığını kanıtlamak.”

“Şey... Ben...”

“Ben size hiçbir şey demiyorum ve yukarı çıkıyorum Bulut Bey. Siz de o zamana kadar haklılığınızla baş başa kalın.” deyip tam hareketlenmişken kolundaki tutuşla olduğu yerde kalakalmıştı.

“Affet aşkım ben tam bir ahmağım. Sen haklısın. Bu anı değerlendirmemek ancak böyle kafasız birine yaraşırdı.” diyerek genç kadını yakınına çekmiş ve yukarıya bir bakış atıp, sevdiği kadının

dudaklarına uzanıp küçük ama etkili bir öpücük bırakmıştı. Sonra alnını sevdiğininkine dayayıp iç çekerek konuşmaya başlamıştı. “Bir daha bu kadar ayrı kalma benden. Yoksa sonum hiç iyi olmaz bunu bil.”

“Bende seni çok özledim ama durumu biliyorsun.”

“Biliyorum ama sensizlik öylesine zordu ki, günler nasıl geçti anlayamadım. Arkalarından itmek zorunda kaldım.”

“Neden daha önce gelmedin?” derken sesi nazlı çıkmıştı.

“Ailen yanındayken seni zor durumda bırakmak istemedim. Onların döneceğini duyduğum an, direkt soluğu havaalanında aldım. Hatta bilet yüzünden insanlarla kavga ettim. Baktım bu yolla olmuyor adamdan bileti üç katı fiyata satın aldım.”

“Ne yaptın?” Gözleri kocaman açılmıştı.

“Satın aldım.”

“Hem de üç katı fiyata?”

“Beş dese de fark etmezdi. Çünkü ne isterse verecektim.”

“Sen tam bir delisin.”

“Haklısın sana deliriyorum.” diyerek sevdiğinin kokusuyla kendine bayram yaptırmıştı.

“Lara Teyzeeee...” diyerek koşmuştu karşıdaki kadına.

“Küçük prensim gelmiş.” diyerek eğilmiş ve kollarına atılan çocuğu büyük bir sevgiyle sarmalamıştı. “Seni çok özledim.”

“Ben daha çok özledim bir kere.”

“Nasılmış bakayım benim prensim?”

“Çok çok iyiyim.”

“Çok çok da acıktın mı?”

“Hıı... hıı...”

“Bak buna çok sevindim. Çünkü en sevdiğin şeyleri hazırladım.”

“Yuppiiii” diyerek kucağından inmişti.

Herkes selamlaştıktan sonra yemeğe geçmişler ve güzel bir sohbette başlamıştı.

"Şimdi nasılsın Aselcim?"

"İyiyim Lara. Hem nasıl olmam ki..." derken çevresinde gezdirmişti gözlerini. Bu anın geleceğini hiç düşünmemişti. Şimdi de her şey bir rüyaymış gibiydi.

"Hala eskiler mi?"

Şaşkınlıkla bakmıştı karşısındaki kadına. "Beni çok iyi tanıyorsun." derken hala şaşkınlığı geçmemişti.

"Asel, sen açık bir kitap gibisin. Sadece okumayı bilmek gerekiyor."

Bir anlık bakışıyla onlara döndüğünde Akay'da duymuştu sözleri ama onların konuşmasına izin vermek için susmuş ve dalgın bir şekilde tekrar diğerlerine dönmüştü.

"Ben sevdim Lara... Hem de tüm kalbimle tüm hücrelerimle..." derken içinde bir şeyler harekete geçmişti.

"Seni de üzdüm." diyerek elini yanındaki kızın elinin üzerine bırakmıştı. "Bunları üzme için söylemiyorum hayatım. Sadece artık eskilere takılma ve geleceğin güzelliğini gör diye konuşuyorum. Biliyorum sende artık bunu istiyorsun ama hala korkularını görebiliyorum."

"Ben yıllarca kaybetme korkusunu yaşadım. Şimdi de her şey elimden

alınacakmış gibi hislerle doluyum. Çok korkuyorum Lara..." derken gözleri yanındaki kadınla buluşmuştu.

"Korkma canım. Çünkü olacağın önüne geçemeyiz. Eğer bir şeylere müdahale etmeye çalışarak yaşarsak, hayat geçer ve bizlerde tek bir noktada kalırız. Bunu bir kez yaşadın ve artık mutlu günlerin geldiğine inanmalısın. Hem boşuna dememişler inanmak başarmanın yarısıdır diye." diyerek karşısındaki güven veren şekilde gülümsemişti.

"Haklısın bir şeyleri engellemeye çalışarak inan sadece bazı şeyleri geciktiriyor. Bak geldiğimiz nokta ortada."

"Evet ortada ve gördüklerim şu an için çok güzel. Bunun devamını dilerim."

"Aynen." derken içten bir gülümseme göndermişti karşısındaki kadına.

"Bak konuşmaya tuttum yemeğin soğudu. Değiştirmemi ister misin?"

"Sorun değil. Öyle de yerim." derken elindeki çatalı ağzına götürmüştü. "Müthişsin Lara. İnsan her konuda iyi olabilir mi?"

Sesi biraz fazla çıktığından herkes onu duymuştu.

"Karım diye söylemiyorum öyledir." derken Soydan aşkla bakmıştı karısına.

Karısından aldığı karşılık ise aklını başından alacak bir bakış olmuştu.

"Eee Pırıl düşün ne zaman?"

Tekrar konunun kendilerine gelmesi genç kızı germişti. "Şey...Biz..." derken gözleri endişeyle abisine kaymıştı.

Akay o an ne kadar ileri gittiğini anlamıştı. Neticede her şey usulünce ilerliyordu. Onlara eziyet etmeye hakkı yoktu.

"Önce şu davetsiz misafir gelip, kızımızı bir istesin o zaman karar veririz ne zaman olacağına."

"Abi?" derken şaşkındı.

"Bana öyle bakma. İlişkinize onayı zaten verdim. Ne yani senide mi ben isteyim?"

"Yok canım ben hemen bizimkilere haber veriyorum. Sen fikrini değiştirmeden hemen her şeyi hazırlasınlar." deyip masadan hızla kalkmış ve telefonuna sarılmıştı.

"Önce yemeğini yeseydin enişte bey?" diyerek gülmeye başlamıştı Lara.

"Yok yok ben bunun fikrini değiştirmesi olasılığını kaldıramam. Hazır aileye söylersem bir daha beni bu konuyla tehdit edemez."

"Sen böyle bana 'bunun' diye hitap et ben sana kardeşimi vereyim kaba adam."

"Akaycım... Canım kayınçom... Hayatımın biricik abisi..."

"Zevzek git hemen telefonla görüş. Yoksa sana birazdan gösteririm canım kayınçomu. Hem ben senin nereden kayınçon oluyor muşun? Senin devreler gerçekten yanmış." derken gülmeye başlamıştı.

"İnsanda akıl mı bırakıyorsun? Hem ne olmuş Asel'de kardeşim sayılır. Yani dolaylı yollardan söylediğim doğru."

"Hadi hadi laf çevirme."

"Aman tamam hiçbir şey demiyorum. Zaten şu an yapmam gereken konuşmalar var."

İkilinin atışması herkesi neşelendirmişti.

"Sizle insan hiç sıkılmıyor. Çok eğleniyorum ya." diyerek gülmeye devam ediyordu Soydan.

"Soydan öyle gülmeye devam edersen sonunu iyi görmüyorum." diyerek kocasına uyarın bir bakış atmıştı.

"Neden ki hayatım?"

"Şu Bulut'un canı kayınçosu her an üstüne uçacak gibi."

Asel hemen Akay'a dönmüştü. "Akaaay sakın!"

"Ne var ya... Herkes benimle uğraşıyor."

"Baba kayınço ne demek?"

"Alın işte oğlumu da kendinize benzettiniz. Zaten bu adam benim kayınçom falan da değil. Alt tarafı 'enişte' olacak." diyerek yanıt bekleyen Aral'a dönmüştü. "Oğlum şimdi Bulut Amcan ve Pırıl Halan evlenecek ya-"

"Hayır Pırıl Halam evlenmeyecek." diyerek mızızlanmaya başlamıştı küçük çocuk.

Masaya tekrar dönen Bulut "Neler oluyor?" diyerek etrafına bakınmaya başlamıştı.

"Ne mi oluyor? Oğlumu ikna etmeden evlilik size yok demek oluyor Bulut Efendi."

"Nasıl yani?"

"Sen öyle boş boş konuşursan daha çok kişiyi ikna etmen gerekir. Duydun dediğimi. Oğlumu ikna etmeniz gerekiyor. Yoksa..."

Sonrasında Bulut küçük çocuğun etrafında pervane olmuştu. Ama küçük Aral bir türlü ikna olmuyordu.

"Of ben ne yapacağım şimdi? Babası ayrı oğlu ayrı... Sanırım kavuşmak hayal bize." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Onun hali herkesin gülmesini sağlamıştı. Aşık adamın tahtalarında biraz eksiklikler oluyordu. Bunun en bariz kanıtıydı Bulut.

"Sen merak etme biz küçüğümle anlarız." diyerek sevdiğine fısıldayıp, göz kırpmıştı genç kadın.

"İçimi rahatlattın Pırıl. Yoksa sabaha kalmadan kalpten gidecektim."

Yeğeninin kulağına eğilmiş ve birkaç dakikalık konuşmadan sonra onun boynuna sarılmasıyla o da kollarını küçüğüne dolamıştı.

"Tamam mı canım benim?"

"Tamam halacım." diyerek genç kadına göz kırpmıştı. Sonrasında da Bulut'a dönmüştü. "Tamam halamla evlenebilirsiniz."

"Pırıl oğluma ne dedin?"

90. Bölüm

"O bizim sırrımız."

"Ne dedin Pırıl?"

"Baba sır bir kere."

"Şimdi hiç birinizle uğraşamayacağım. Vakit geç oldu kalksak iyi olacak." deyip hareketlenmişti.

"Lara her şey için teşekkürler." diyerek genç kadına sarılmıştı Asel.

"Ne demek. Büyük zevkti. Her zaman beklerim."

"Bizde bekleriz."

Sonunda yola çıkmışlardı. Küçük Aral dayanamamış ve annesinin kucağında uyuya kalmıştı.

"Pırıl, oğluma ne dedin?"

"Sır dedim ya?"

"Pırıl son kez soruyorum. Oğluma ne dedin?"

"Akay iyice takıntı yaptın?"

"Hayatım arkamdan iş çevrilmesini istemiyorum. Oğlumun kulağına fısıldananları duymalıyım."

"Şuna meraktan çatladım desene." derken gülümseyerek bakmıştı dikiz aynasından kendine bakan adama.

"Sende mi onlardan yanasın?"

"Ben haklının yanındayım."

"Tamam söylüyorum. Aral'ı son zamanlarda ben götürüyorum ya anaokuluna. Orada çok hoş sarı saçlı bir kız vardı. Bizimki onu görünce yerinde duramıyor. Ona kadınların tek olmayı sevdiğini söyledim."

"Oğlum bundan ne anlasın?"

"Erkek doğası hayatım. Oğlumuz küçük olsa da, senin bir kopyan. Şimdiden çapkınlık derdinde olduğu belli."

"Demek sarışın bir kız... Güzel mi bari?"

"Melek gibi."

"Oğlum işi biliyor desene..." derken gururla gülümsemişti.

"Sana inanamıyorum Akay. O daha çok küçük. Şu söylediğine bak."

"Biraz önce sen dedin ya hayatım onun da erkek olduğunu. Küçük olsa da öyle." derken neşeli bir kahkaha atmıştı.

Sonunda eve gelmişlerdi. Akay, Asel'in kucağındaki oğlunu kollarına alırken, Bulut'ta gitmek için izin istiyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Otelde yer ayırttım."

"Otelde yer mi ayırttın? Sinirimi bozmada geç içeri."

"Size yük olmayayım."

"Bulut kararımdan dönmeden geç içeri yoksa..."

"Tamam tamam."

"Ama aşağıdaki odalardan birinde kalacaksın. Kesinlikle de yukarı çıkmayacaksın. Pırıl'a yanaşmak yok."

"Abi..."

"Akay..."

Hem genç kız hem de Asel aynı anda konuşmuştu.

"Akay bir kez daha Bulut'u tehdit edersen olacaklara karışmam." derken gözlerinden ateş saçarak bakmıştı.

Onların hali gülümsemesini sağlamıştı. En sevdiği şeylerden biriydi Bulut'la uğraşmak. Ama şu an sevdiği kadının ateşler saçan hali aklındaki tüm duyguları ötelemiş, sadece kendine yer açmıştı.

"Sen bana öyle bakarsan ben Bulut'u falan hatırlamam ki..." derken gözleriyle anlatıyordu sevdiğine hislerini.

Yanakları kızarmış ve gözlerini kaçırmıştı. "Hadi Aral'ı götürelim odasına."

"Götürelim hayatımın anlamı." deyip merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Pırıl sende ona odasını hazırla ve hemen kendi odana çık. Kulaklarımın ne kadar iyi duyduğunu bilirsin." diyerek uyaran bir bakış atarak yoluna devam etmişti.

Aral'ın üzerini değiştirip, yatırdıktan sonra odalarına gelmişlerdi.

"Çocuk gibisin."

"Çocuk mu? Çocuk olmadığımı sana kanıtlamamı ister misin?" derken genç kadına yaklaşmaya başlamıştı. Bir iki adımda sevdiğinin yanındaydı.

"Hayatım seni öyle özledim ki..." derken dudakları genç kadının saçlarında geziniyordu.

Onun dokunuşlarını o kadar özlemişti ki... Saçlarındaki ılık nefesi tüm kanını kaynatmaya yetiyordu. Dudağını ısırılmıştı bu hislerle. "Ben... Ben de seni çok özledim." demeyi zor başarmıştı.

Genç adam göğsünde duran kızın yüzünü görebilmek için çenesini nazikçe tutmuş ve gözlerine bakması için hafifçe kaldırmıştı. "Asel'im seni öyle çok istiyorum ki, şu an hayatta başka hiçbir şey bunun önüne geçemez." derken sevdiğinin burnunun ucuna küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Ama hayatım bu sefer her şey sırasıyla olacak. Tamam öncesinde de seni düşünümüzden sonra kollarıma almıştım ama bu sefer hak ettiğin gibi bir düşün yapacağım. Seni babanın evinden alıp, öyle adım atacağım bu güzelliğe. Bu yüzden de içimdeki erkek buna isyan etse de, o güne kadar sana sahip olamam."

Genç kadın duyduğundan sonra kızaran yüzünü gizlemek için tekrar sevdiğinin kuytularına saklanmaya çalışırken, Akay'ın hareketlenmesiyle bunu yapamamıştı. "Ama hayatım öncesinde küçük bir avansa hiç hayır demem." derken çoktan genç kadının dudaklarını bulmuş ve içindeki tüm sevgiyi katarak öpmeye başlamıştı. Elleri de boş durmuyor ve genç kadının sırtını nazikçe okşayarak kendine daha çok çekiyordu. Sonunda dokunuşlar naziklikten çıkmış ve ikisini de yakan bir aleve dönmüştü. Genç adam sevdiğini kucağına alıp, yatağa taşımış ve yanına uzanmıştı. Hala sevdiğini öpmeye devam ederken hain elleri de fazladan mesai yapıyordu. "Sa...na dayanamı...yorum." derken yaşadığı heyecanla konuşması bölünüyordu.

Dokunuşlar gittikçe daha da ateşleniyordu. Biraz daha devam ederse biraz önceki sözlerini tutamayacağını biliyordu. Bu yüzden bin bir güçle kendini durdurmuş ve sevdiğini göğsüne çekerek soluklarının düzelmesi için derin derin nefes almaya başlamışlardı. "Aklımı başımdan alıyorsun. Sana dokununca verdiğim sözü tutamamaktan korkuyorum. Sanırım bu ay geçmek bilmeyecek." derken sıkıntıyla nefes alıp vermişti.

Onun bu hali gülmesine neden olmuştu. İçindeki aşık kadının onun her istediğini yapacağını biliyordu. Onunla tekrar aynı şekilde yakın olmak ve yıllar sonra yeniden onun olmağı isteğı. Ama sevdiğinin dediğı gibi bu kadar yıldan sonra belki de en iyisiydi biraz daha beklemek. Tamam zor olacaktı ama yıllarca bekleyen de başkası değildi.

"Ah hayatım bu çok zor olacak ama beklediğimiz her ana değmesi için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Sözleri genç kadının kulağına bir yemin gibi fısıldamıştı.

"Hayatım en iyisi şu üzerindikileri çıkarıp, şöyle kapalı Mini'li Micky'li bir pijama giysen. Yoksa o elbiseyi üzerinden çıkarmak isteyen tarafım ağır basacak." derken kollarının sıkışını gevşetmişti.

"Mini'li Micky'li mi?"

"Ne bileyim şöyle üzerinde çocuksu şeyler olan bir şeyler giy de beni şu azaptan kurtar. Yoksa o eteğin bitiş yerinin üstündekileri görmek isteğimi engelleyemeyeceğim."

"Akay çok kötüsün. Demek ben pijamaların içinde çocuk gibi oluyorum. Söylediğin iyi oldu. Hep öyle giyineyim de gör o zaman." diyerek kalkmış ve dolaptan aldıklarıyla banyoya gitmişti.

Giden kadının ardından kendisi de kalkmış ve üzerindikileri çıkarıp, rahat bir şeyler giyinmişti. Asel hala banyodan çıkmadığına göre duş alıyor olmalıydı. Akli onun duş alırken ki görüntüleriyle dolmuş ve bu da kötü bir şekilde vücudunda ağırlığa neden olmuştu. "Kendine eziyet etmeyi bıraksan iyi olur. Yoksa bir ayı getiremeyeceksin. Sözünü unutamazsın." derken bir kez daha bezgince iç çekmiş ve yatağa uzanmıştı.

"Demek 'Mini'li Micky'li' bir şey giyeyim. Seni odun." derken üzerindikileri çıkarmış ve duşa girmişti. O an aklına gelenle gözleri parlamıştı. Aldığı duştan sonrada üzerinde kediler olan bir pijama takımını giyip çıkmıştı banyodan.

"Olmuş mu?"

Banyodan çıkan kadın o haliyle bile aklını başından almayı başarıyordu. Üstelik gözleri de öylesine büyüleyici bir parlaklıktaydı ki... Üzerindeki kedili pijamayla küçük bir kız gibi görünüyordu ama bunun böyle

olmadığını bilecek kadar dokunmuştu ona.

"Sen o halinle bile harikasin hayatım." diyerek yatağa gelmesi için elini uzatmıştı. Sevdığı ikiletmeden gelmiş ve yanına uzanıp, başını göğsüne yaslamıştı. O an gözlerindeki parıltının nedenini anlamıştı. "Sen benim şampuanımla mı yıkandın?" Ses yoktu. Yüzünü görmek için kafasını kaldırmasını sağladığı anda onun güldüğünü görmüştü. "Bilerek yaptın." derken çaresizlikle çıkmıştı sesi.

"Neden ki?" derken anlamazlığa vuruyordu.

"Nedenini niçinini biliyorsun bir tanem. Sen benim aklımı başımdan almaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse başarıyorsun. Çünkü bende akıl falan kalmadı. Ah neden verdim ki o sözü." derken derin bir nefes almış, bu da rahatlatmaktan çok daha da tahrik olması için yetmişti. "Asel bence saçlarına havlu saralım." deyip, hızla yataktan kalkmış ve banyoya gidip gelmişti.

"Ciddi olamazsın?"

"Gayet ciddiyim. Çünkü biraz daha bu kokuyla senin sıcaklığını almaya devam edersem sonuç iyi görünmüyor. Sözümü biliyorsun." derken kendine acımasını umuyordu.

Onun çaresiz yalvarışı içinde ılık meltemler estirmişti. "Tamam." derken havluyu saçına dolamasına izin vermişti.

"İşte şimdi oldu." dedikten sonra sevdiğinin yanına uzanmıştı.

"Rahatladın mı?"

Derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmak için enerji bulabilmişti. "Seninle bir olmadan rahatlayamayacağımı biliyorsun. Ama işte söz sözdür."

Onun haline gülmeye başlamıştı.

"Şimdi gülüyorsun ama o gün hiçte gülmüyordun. Hatta beklememiz gerektiğini söylediğimde ne kadar haşınleştğini hatırlıyor musun?"

Onun sözlerinden sonra gülmesi durmuş ve o güne dönmüştü.

"Biliyor musun bir söz verdim." derken uzaklara dalmıştı.

"Söz mü? Kime?"

"Kendi kendime..."

"Ne sözüymüş bakalım?"

"Eğer tekrar eski sağlığına kavuşursan seninle birlikte olmak için evlenene kadar bekleyeceğimin sözü."

"Akaaaay"

"Efendim hayatım?" derken yüzü acı çekiyor gibiydi.

"Ben orada ölüm döşeğindeyken senin aklında bunlar mı vardı?"

"Yok... Yani... Ben..." derken ne söyleyeceğini bilememenin verdiği sıkıntıyla debeleniyordu.

"Tamam tamam ben alacağımı aldım. " deyip alingan bir şekilde arkasını dönmüştü yatakta.

"Hayatım öyle durursan serumun gitmez."

"Sizin için önemli mi Akay Bey? Bu seferde serumu giderse diye bir söz verirsin. Dur bakayım bunun için neyi ortaya koyabilirsin?" derken kötü bir bakış atmıştı.

"Aselim beni yanlış anladın. Maksadım kesinlikle cinsellik değildi. Ben-"

"Konuştukça batıyorsun. Susar mısın?"

"Susamam. Benim hakkımda yanlış şeyler düşünme hayatımın anlamı. Ben sadece önceki olaylar yüzünden yaşadıklarımızdan sonra sana bir daha böyle zor durumlar yaşatmamak için böyle düşündüm. Hem dualar ederken, verebileceğim bir söz olsun istedim. Bana seni getirecek."

"Yani sen o sözü vermeseydin ben hala komada mı olacaktım? Bu yüce gönüllülüğünüz için çok çok teşekkürler beyefendi."

"Hayatım lütfen kolunu düzgün tutar mısın? Bak kolun şişecek."

"Şişsin... Kocaman olsun..."

"Asel... Lütfen..."

Sonunda kendini sırt üstü bırakmış ve kolunu da seruma göre ayarlamıştı.
"Oldu mu?"

"Teşekkür ederim." derken sevdiğinin yüzüne gülümseyerek bakmıştı.

"Gülme!"

"Asel biraz fazla alınganlık mı yapıyorsun? Yoksa verdiğim söz yüzünden mi? Sen beklemeye mi itiraz ediyorsun?"

"Akaaaay!" diyerek yan taraftaki küçük yastığı karşısındaki adama fırlatmıştı. "Hemen çık odadan. Yoksa hemşireye beni rahatsız ettiğini söylerim."

"Şuradan şuraya gitmem. Hem kimse sana inanmaz. Herkes sana olan aşkımın şahidi. Merak etme bu aşkın büyüklüğünü sana hissettirmek için elimden geleni yapacağım."

"Allah'ım sen tam delisin."

"Haklısın hayatım ben sana deliyim." diyerek biraz daha yanaşmıştı.

"Gözüme gözükme Akay..." deyip kapamıştı gözleri.

"Sen dinlen hayatım. Ben hemen şurada olacağım." diyerek koltuğa oturmuş ve gözleriyle sevdiğine bakarak düşüncelere dalmıştı.

Gözleri kapalı ve sessizlik dolu anlarda gösterdiği tepki gözüne çok manasız gelmişti. Yoksa Akay'ın dediği gibi bekleme düşüncesi miydi onu böylesi hırçınlaştıran. O an yüzü kızarmıştı. Bu kadar mı arsız biri olmuştu? Kesin şimdi bakıyordu. Gözlerini açsa ne yapardı acaba?

"Asel bence uyuma numarası yapmasını hiç beceremiyorsun. En iyisi içindekileri söyle ve rahatla."

Onun sözlerinden sonra gözlerini açmış ve yan yan bakmaya başlamıştı.

"Hala kızgın mısın?"

Kızgın olmak mı? Anlamsız bir tartışma çıkarmıştı. Bir de hala karşısında ürkek bakan adama kızacak mıydı? "Affedersin..."

"Efendim?" derken şaşkıındı.

"Çocuk gibi davrandım."

"Hayır hayatım çocuk gibi değil, tam bir kadın gibi davrandın. Bende geçecek ayları düşünüp, böyle krizler geçiriyorum." derken yatağa yaklaşmıştı.

Yana kaymış ve genç adamın uzanması için yer açmıştı.

"Sen öyle yatarken aklıma ne geldiyse her şey için söz verdim. Yeter ki sen uyanıp, tekrar bana bak diye. Hepsini yapabilirim ama bu söz içlerindeki en ağırı. O kadar zaman nasıl dayanacağım bilemiyorum."

"Başka neler için söz verdin bakayım?"

"Neler mi? Sonrasında saymaya başlamıştı?"

"Yani artık mantı da mı yemeyeceksin?" derken artık kahkahalarla gülüyordu genç kadın. "Akay sen nasıl bir adamsın böyle?"

"Senin aşık olduğun adamım." deyip genç kadının gözlerine bakmaya başlamıştı. Gözlerinden taşanlar sevdiğine yol olurken, genç kadının dudaklarına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Gıcık... Çok sıcak oldu şu havluyu çıkarsam mı acaba?" derken genç adama yan bir bakış atmıştı.

"Asla!" diyerek genç kadının ellerini kollarının hapsine almıştı.

"Deli ne olacak..."

"Haklısın deliyim. Sana divaneyim..."

"Akay..." Biraz nceki halinden nasıl bu ruh haline geçtiğini kendide anlamamıştı.

Sevdiğinin sesinin tınısı hoşuna gitmemişti. "Efendim hayatım?"

"Yok bir şey." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Asel ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Şey... Sen..."

"Ne olmuş bana hayatım?"

"Üff! Nasıl söyleyeyim ki..."

"Bence hemen söyle kurtul."

"Şey... Sen benden ayrıldıktan hemen sonra o kadınla birlikte oldun mu?"

"Ne kadını?" derken şaşkındı.

"Şey... Ay... Ayben'le..."

"Ayben mi? Bu da nereden çıktı?"

"Onunla bardan çıkarken görüntün vardı."

"Nasıl yani?"

"Ben internetten gördüm." derken sesindeki acı Akay'ın kalbine işlemişti.

"Hayır hayatım Ayben'e dokunmadım. Seninle öyle çok doluydum ki uzun zaman hiçbir kadına dokunamadım. Keşke de hiç dokunamamış olsaydım." derken sözleri fısıltı gibi çıkmıştı dudaklarından. Ona bunları söylediği için bile için için kavruluyordu. O masum bir melek gibi kalmışken, kendisi neler neler yapmıştı...

"Seni her gün başka kadınların kollarında görmek çok kötüydü. Kalbim yandı Akay. Sana başkasının dokunduğunu düşündüğüm her gece ben kül oldum." derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Özür dilerim hayatım. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Biliyorum telafisi yok ama elimden geldiğince sana bunları unutturacağım. Seni öyle mutlu edeceğim ki, aklına hiçbir şey gelmeyecek."

"Biliyorum. Benim ki öylesine bir şeydi."

"Asel'im ben kimseye sana dokunduğum gibi dokunmadım. Seninle hissettiğim hiçbir anı başka biriyle hissetmedim. Senin şu an kollarımdayken hissettirdiğini hiçbir kadın bana en özel anlarda bile hissettiremedi. O anlarda bile aklımdaki tek kadındın." derken sevdiğinin ağlayan yüzünü kendine yaklaştırmış ve gözyaşlarının üzerlerine küçük öpücükler bırakmaya başlamıştı.

"Seni çok kıskandım Akay. Senin suçun olmadığını biliyorum ama elimden bir şey gelmedi."

"Hayır hayatım olanlar benim suçumdu. Onun nasıl bir adam olduğunu daha önce anlasaydım, böyle bir şey yaşamak zorunda kalmayacaktık. Sende böylesi ağır bir yükün altına girmeyecektin."

"Sana söylemeliydim. Ama çok korktum. Sana bir şey yapar diye ödüm koptu."

"Keşke anlatsaydın. Hiçbir şey sensizlik kadar canımı yakmazdı."

"Kendi bencilliğim yüzünden sana bir şey olsaydı dayanamazdım Akay."

"Ama benim için yıllarını acı içinde geçirdin. Oğlumuzu tek başına büyötmek zorunda kaldın."

"Sen sağ salim yanımdasın ya bunun verdiği hissiyat yıllarca çektiğim acıya değer. "

"Ben sana sahip olmak için ne yaptım söyler misin?" derken sevdiğinin yüzüne dalgın dalgın bakıyordu.

"Beni çok sevdin. Bunu da öyle derin hissettirdin ki... Bana başka bir şans bırakmadın."

"Biliyor musun Lara çok haklıydı."

"Lara mı?"

"Bugün konuşmanıza kulak misafiri oldum."

"Buna inanamıyorum. Sen bizi mi dinledin? Hiç sana yakıştı mı Akay Bey?"

"Elimde değil. Ne konuştuğunuzu merak ettim."

"Neyse ki çok özel şeyler konuşmamışız." derken yan yan bakıyordu genç adama.

"Ne gibi özel şeyler?" derken gözleri kocaman açılmıştı.

"Adı üstünde özel... Sana söyleyemeyeceğim şeyler..."

"Bana söyleyemeyeceğin bir şeyler olduğunu düşünüyor musun?"

"Akay bazen gerçekten çocuk gibi oluyorsun. Tabi ki de senden gizli hiçbir şeyim yok artık."

"Lara'nın dediği gibi sen okumayı bilene açık bir kitap gibisin bir tanem. Ama ben okumayı bilemedim. Gözlerim o kadar kendi acılarıma dönüktü ki, senin ne kadar acı çektiğini göremedim. Halbuki sen öylesine şeffafsın ki... Tertemizsin Asel... Sana dokunduğumda ben kendimi tam hissediyorum. Sana olan hislerimi anlatmaya kelime bulamıyorum."

Sevdiğinden duyduğu her bir kelime içindeki yaralı kadının iyileşmesi için gerekli tüm enerjiyi veriyordu. Seviyor ve seviliyordu. Bunu da tüm hücreleri hissederken, içinde tarifsiz bir mutluluk kanat çırpıyordu. "Sanırım ben o kelimeleri biliyorum." deyip genç adamın direkt gözlerine bakmıştı.

"Biz biriz... Biz senle tamamlanıp, bir bütün oluyoruz."

Sevdiğinin cevabı dudaklarına konan yakıcı bir öpücük olmuştu.

91. Bölüm

"Alışmışım küçüğümün sesine. Bu sabah nasıl boş geldi."

"Bana da aynı geldi Aynurum. Torun nasıl bir şeymiş böyle."

"Balmış, kaymakmış. Aral'ım da hepsinin en tatlısından."

"Boşuna demiyorlarmış torun evlattan daha çok sevilir diye. Bak bizimkini daha özlemedim ama uçağa bindiğimizden beri burnumda tütüyor kuzum."

"Bu bir ay bize bitmeyecek desene."

"Öyle görünüyor."

"Saatte erken. Bu saatte aranmazda şimdi."

"Yıllarca ondan haberimiz olmamış. Şimdi kaybettiğimizin ne kadar önemli bir şey olduğunu anlıyorum. Hıncım kinim daha da artıyor. Evlat dedim evimde barındırdım. Şu yaptıklarına bak. Oğlumu, gelinimi, torunumu ne hallere koymuş? İnsandan hiç mi anlamıyormuşuz da onun gerçek karakterini göremedik?"

"Hele o kızın çektikleri. Aklım hayalim almıyor. Nasıl zor günler geçirmiş. Nasıl hırpalanmış. Sema Hanım'la konuştum da bir kez olsun onlara tek laf etmemiş. Biz bu kıza ne yapsak az. Hele yaptıklarım aklıma geliyor. Kendimden utanıyorum. Biz ki tecrübeliyiz diye övünürüz. Bacak kadar kızıdan öğreneceğimiz ne çok şey olduğunu gördük."

"Asel'i gördüğümde sevmiştim. Sonrasında hiçbir şey mantıklı değildi. Ah keşke azıcık araştırmayı deneseydim ama hepimiz Akay'ın acısı yüzünden o kızı es geçtik. Kolaya kaçtık. Cezasını da en çok onlar çekti."

"O gün bile kendi hayatını önemsemeden, oğlum için canını ortaya koydu. Ya o gün onlara bir şey olsaydı... Neyse ki hala iyiler kazanıyor. Hani ölüye sevinilmez ama onun tekrar yavrularına zarar vermeyeceğini bilmek huzur veriyor. Yoksa bu korkuyla zor yaşanırdı. Hele o yaptıklarından

sonra."

"Neredeyse çocukluğundan beri tanıyorduk. Nasıl böylesi bir şeye döndüğünü anlayamadık. Nasıl bir oyuncuymuş ki, onun içindeki kötülüğü göremedik?" derken sıkıntıyla iç çekmişti yaşlı adam.

"Bize ne kadar sevgi saygı gösterirdi. Nasıl anlayabilirdik ki?"

"Keşke her şey böyle olmasaydı. Onun nasıl bir çıkmaza girdiğini anlayıp, yardım edebilseydik."

"Bence o seçimini yaparken her şeyi göze almış. O bizi hiçbir zaman gerçekten ailesi, sevdiği görmemiş. Anlamış olsak da onu çeviremezdik." derken uzaklara dalmış gitmişti.

Saat daha erkendi ama uykusu yoktu. Bir de yataktan kalkabilirse her şey daha güzel olabilirdi. Bunun için kendine ahtapot gibi dolanan adamın tutuşundan kurtulması gerekiyordu ama bu da çok zorlu bir olaydı.

"Akay sanki kaçacağım. Her sabah aynı şekilde uyanıyorum." derken sevdiğinin kolunu tutmuş ve yan tarafa koymaya uğraşıyordu ama bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Başarısız girişimden sonra bu sefer bacaklarını kurtarmaya çalışmıştı o da olmayınca pes edip bırakmıştı kendini.

Derin bir nefes alıp vermeden sonrada zihni açılmış ve ne yapacağını bulmuştu. Akay'ı gıdıklamaya başlayınca genç adamın hoşnutsuz mırıldanmasını duyup, doğru yolda olduğunu anlamıştı. Biraz daha devam ederse yataktan kalkması an meselesiydi. Evet son bir gayretle kollarında olduğu adamı okşar gibi gıdıklayınca sonuç da gelmiş ve Akay kendini yan tarafa bırakmıştı. İyi ki çok uykusu vardı yoksa bunun sonucunun daha başka şeylere neden olacağını biliyordu.

Uyuyan adama sevgiyle bakıp, yataktan kalkmış ve hazırlanmak için banyoya geçmişti. Aynada kendine bakan kadın nasılda rüya gibiydi. Gözleri gülüyordu. Bundan birkaç ay önce bunun olacağını söyleseler hayal

derdi ama Şimdi her Şey tüm gerçekliğiyle önündeydi. Yıllarca yaşadıkları öylesine benliğinde yaralar açmıştı ki, Şimdi her konuda kendini kötü bir Şey gelecek düşüncelerinden alamıyordu. Ama senelerin öğrettiği de bir Şey vardı. Her Şey olacağına varıyordu. Bu yüzden eskinin ve geleceğin korkularının onu yönlendirmesine izin vermeyecekti. Buna izin verdiği günlerin acısını çok çekmişti. Artık bunun olmasını istemiyordu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılıp, gözlerine anlam kattığında sevdiklerine güzel bir sürpriz gelmişti aklına. Hemen hazırlanıp, banyodan çıkmış ve Akay'ın hala derin bir uykuda olduğunu görmenin rahatlığıyla kapıyı açmıştı. Oğlunun odasını kontrol ettiğinde onunda babası gibi hala uyuduğunu görünce Şansın ondan yana olduğunu anlayarak aşağı yönlenmişti.

Mutfağa girdiğinde artık her Şeyin yerini ezberlediğini görmenin Şaşkınlığıyla gerekli malzemeleri tezgahın üzerine yıęmıŐ ve önlüğünü taktıktan sonra işe koyulmuştu. Aklıysa ilk kahvaltılarına yüzünde beliren acı gülümsemeyle dalıp gitmişti.

“Bak hadi kalk börek soğuyacak.”

“Ne börek mi yaptın?”

“O kadar vaktim yoktu. Evde hazır yufka varmış. Ama söz sana sonra gerçeğini de yaparım.”

“O yalancı börekmiş. Soğusa da bir Şey fark etmez. Sen kollarımdasın ya, yemek biraz beklesin.”

“Akay ama bu ilk kahvaltımız. Hem o böreği de ben yaptım.”

“Affet aşkım sözümü tutmak için yıllarca beklemem gerekti.” derken derin bir i çekmiş ve gözlerini rahatsız eden damlalara izin vermemişti. Gözleri görmenin dışında çok fazla mesai yapmış ve damlalarını hesapsızca harcamıştı. Artık onların dinlenme vakti gelmişti. Bunun verdiği hissiyat ve biraz sonra sevdiklerinin yüzünde göreceği hoşnut ifadenin düşüncesiyle, gözyaşlarını ötelemeyi bilmişti.

Bir saatin sonunda tepsi fırına gitmişti. Evet Şimdi masayı hazırlama zamanıydı. Eli reel kavanozuna gittiği an oğlu aklına gelmiş ve biraz daha fazla koymuştu tabağa. Her Şey eksiksiz hazırlanmıştı. PiŐen börekte fırından çıktıktan sonra tek eksik herkesi kaldırmaktı. Yaptığının gururuyla

merdivenleri çıkmış ve önce Pırıl'ın odasının kapısını tıklatmıştı.

“Affedersin bugün çok uyumuşum. Bir sorun yok değil mi?”

“Merak etme her şey yolunda. Kahvaltı hazır diyecektim.”

“Beni niye çağırmadın? Neden tek başına yaptın ki?” derken mahcup bir şekilde bakmıştı.

“Ben iyiyim. Hem de çok iyiyim.” derken bunu destekleyen gülümsemesi yüzüne yayılmıştı.

“Yine de beni çağırıydın.”

“Önemli değil. Ben abini çağırmaya gidiyorum.”

“Ufaklığı bana bırak. Onu sabah kaldırmak çok zevkli oluyor.” derken gözleri ışıldamıştı.

“Bilmez miyim...” deyip göz kırpmış ve Akay'ın odasına yönelmişti.

Odaya girdiğinde genç adam hala derin bir uykudaydı. Yatağa yaklaşıp, seslenmişti.

“Akay bir tanem haydi kalk.”

Yataktan hiç ses gelmiyordu.

“Akay hadi bak kahvaltı hazır.”

Yok bu böyle olmayacaktı. Daha yakınına gelip çağırmak için elini uzattığı anda yakalanmıştı. “Beni kandırdın.” derken bir yanda da gülüyordu.

“Ne yapayım aşkım. Sen de bana sormadan yataktan çıkmasaydın.”

“Ama uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim. Dinlen dedim. Kötü mü ettim?”

“Sen kollarımda olsan daha çok dinlenirdim.”

“Bak hadi kalk börek soğuyacak.”

“Ne börek mi yaptın?” şaşkınlıkla bakıyordu sevdiğinin yüzüne. Aklı yıllar önceki güne hızlı bir geçiş yapmış ve yüzü sanki ayrı geçen senelerin izlerini taşıyan bir görüntüye bulanmıştı.

Onun yüzündeki tüm acı kalbine işlemişti. Yıllar kendinde ne kadar iz bırakmışsa, aynı izlerin düşümü karşısındaki adamdaydı. Eli yavaşça Akay’ın yanağına dokunmuş ve kendine bakmasını sağlamıştı. “Üzgünüm aşkım... Affet beni...” diyerek gözlerinin içine tüm sevgisiyle bakmıştı.

Anlamaz ve soran gözlerle bakıyordu kollarındaki kadına.

“Sana anlatmam gerekirdi. Onun nasıl bir insan olduğunu söyleseydim belki her şey daha değişik olurdu.”

Sevdiğinin üzgün yüzüne bakarken olayları öğrendiğinden beri aklını kurcalayan düşüncelere yol vermişti. Yatakta oturur pozisyona gelmiş ve Asel’i de yanına çekmişti. “Yaşamak zorunda olduğun şeyleri öğrendiğimden beri kendime soruyorum aynı şey benim başıma gelseydi ne yapardım diye...”

Konuşmakta zorlandığı sesinin tonundan belli oluyordu. Çatallaşmış sesinin içinde birçok duygunun gergiti hissediliyor bu da genç kadının kalbini acıtıyordu ama bu konuşmanın karşısındaki adam için önemli olduğunu bildiğinden destek olmak ister gibi elini tutmuş ve yanında olduğunu hissettirmeye çalışmıştı.

“Bende aynısını yapardım Asel. Sana benim yüzümden bir şey olmasına dayanamazdım. Yakardım, yıkardım ama hiçbir şey içimdeki yangını söndüremezdi. Kendi seçimlerim yüzünden sana zarar gelmesi bitirirdi beni. O an bende ölürdüm. Bu yüzden benden özür dileme aşkım. Sen yapman gerekeni yaptın. Asıl tüm olaylarda suçlu olan benim. Yıllarca tanımadan onu yanımda barındırdım ve onu dostum saydım. Kendimi öylesine ona teslim ettim ki, bana yaptıklarını göremedim. Sen sadece benim insanları gerçekten tanıyamamamın kurbanı oldun.” derken asi birkaç damla da gözlerinden akmaya başlamıştı.

Onun içini açışı ve gözlerinden akan yaşlarla şok olmuş bir haldeydi. Kendini toparladığı anda Akay’ın ıslanmış yanaklarına dudaklarını dokundurmuştu. “Ağlama aşkım. Gözünden akan her damla kalbimi yakıyor. Ne olur ağlama.” derken kendi de ağladığının farkında değildi.

Onun gözlerinde gördüğü aşkla aklı başından gitmişti bir kez daha. “Ya benim içim yanmıyor mu sanıyorsun? Senin gözünden akan ya da yıllardır akmış olan her damla kalbimi ne hale getirdi anlatamam bile. Asıl sen ağlama hayatımın anlamı.” derken Asel’in yaptığı gibi dudaklarıyla yaşların üzerine dokunarak kurulamaya çalışıyordu.

“Kaybettiğimiz yılları geri getiremem ama önümüzdeki her günü daha anlamlı kılmak için tüm benliğimle seninim.” deyip genç kadının dudaklarına uzanmış ve içindeki tüm pişmanlıklar, keşkeler, özlemler, sevgiler, ümitler ve aşkla öpmeye başlamıştı. Aynı karşılığı aldığı anda öpüşmeleri anlam kazanmış ve ikisi içinde büyüdü anlara dönmüştü.

Dakikalar sonra kendilerine gelmişler ve nefessiz kalan ciğerlerini havayla kavuştururken, alınları birbirinden soluklarını düzeltmeye çalışıyorlardı.

“Börek... Börek soğumuştur.”

“Olsun... Isıtırız...” derken sevdiğinin aklını alan bakışlarından birini takınmıştı.

Sanki biraz önceki duygusal anları yaşayanlar başkasıymış gibi anında aralarındaki hava değişmişti. “Hiç öyle bakma. Hemen kalkıp, hazırlanıyorsun. Ben de böreği tekrar fırına gönderiyorum.”

“Bir öpücük daha...”

Tam öper gibi yapıp kendini geri çekmiş ve konuşmaya başlamıştı. “O öpücük isteklerinin sonu olmayacağını hissediyorum. Bu yüzden istemesem de buna hayır demek zorundayım.” dedikten sonra karşısındaki adamın şaşkınlığından yararlanıp yataktan kalkmıştı.

“Beni kandırdın.”

“Kimden öğrendim acaba?” deyip anlamlı bir bakış atmıştı.

“İntikamım acı olacak.” derken kapıyı açıp çıkmaya hazırlanan kadına gözlerini kısıp bakmıştı.

“O günü bekliyor olacağım.” deyip davetkar bir bakışla kapıdan çıkmış ve arkasında o günün hayalleriyle bir adam bırakmıştı.

Herkes masaya geçmiş sadece Akay kalmıştı.

“Anne ben çok acıktım.”

“Baban birazdan gelir canım. Biraz daha bekle tamam mı?” dediği anda Akay’da görünmüştü.

“Eğer biraz daha gelmeseydin sensiz başlayacaktık.” diyerek arkadaşına dönmüştü Bulut.

“Sanırım kararlarımı tekrar gözden geçireceğim.” derken genç adama ters ters bakmaya başlamıştı.

“Akay bu sözleri akşamda bırakmıştık.” diyerek araya girmişti Asel.

“Hayatım bunu, şu adama da hatırlatırsan sevinirim. Damarıma basıyor. Hem o böreği bensiz yiyebileceğini düşünüyorsan yanıyorsun. Gerekirse o börek için savaşırım.” derken bakışları Asel’e dönmüştü. “Sen o börek için kaç yıl beklediğimi biliyor musun?”

Aynı anda hem Pırıl hem de Bulut bunun özel bir an olduğunu anlamıştı. İkisinin çektikleri göz önüne alındığında ikilinin ne kadar çok şeyinin yarım kaldığını tahmin etmek hiç zor değildi.

Genç kadın kendine bakan adamın duygu yoğunluğuyla sarmalanmıştı. O an yanına gidip, onu kollarıyla sarmalamamak için üstün bir çaba harcaması gerekmişti. Sarılmak normaldi ama bunun bir adım sonrası için ortam hiç müsait değildi. Bu yüzden sevdiğini anladığını belirten bir bakıştan sonra servis için tabağı eline almıştı.

“Anne ben bir sürü istiyorum.”

“Önce şu iki dilimi ye bakalım. Sonra istersen yine yersin.” diyerek gülümsemişti.

Tüm servisler bitmiş ve herkes kahvaltıya başlamıştı.

Tabağındaki sanki börek değil de aşkın resmi gibi gelmişti genç adama. İlk lokmayı ağzına aldığı an yüzünde tarifsiz bir ifade oluşmuş, bu da genç kadının gözlerinden kaçmamıştı. Onlar için her şey özeldi. Yedikleri sıradan bir böreğin bile bir anlamı vardı. Her şey yaşadıkları sürecin ne kadar sancılı olduğunun bir göstergesi gibiydi.

Duygusallıktan çıkıp, konuşmalar eşliğinde kahvaltıya dönmüşlerdi.

“Akay o an nasıl oldu da böreği unuttun?”

“Bilmem. Sanırım aklıma gelmedi. Sen o an benim halimi bir görseydin.”

“İyi ki unutmuşsun. Sana verdiğim sözü tutamadım diye üzülürdüm.”

“Ben de bu güzelliği yiyemeseydim çok üzülürdüm.” derken ağzına bir lokma daha atmıştı.

“Söylediklerinizin tek kelimesini dahi anlamadık. Acaba bize de anlatacak mısınız. Fransız kaldık da...”

Sonrasında Akay kısaca olayları anlatmıştı.

“Yani sen şimdi hiç mantı yemeyecek misin?” derken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı Pırıl’ın. “Ama sen mantıyı çok seversin.”

“Haklısın mantıyı çok severdim ama hayatımdan da çok sevdiğim başka bir şey için onun lafı bile olmaz.” derken Asel’e aşkla bakmıştı.

Hem Pırıl hem de Bulut büyülenmiş gibi bakıyordu ikiliye. Aşkın elle tutulur haliydiler sanki. En az onlar kadar birbirlerini sevmek ve değer vermektir onların da istediği.

Söylenenlerden bir şey anlamayan Aral şaşkın şaşkın bakıyordu. “Baba mantıyı artık sevmiyor musun?”

“Seviyorum oğlum. Ama seni ve anneni her şeyden daha çok seviyorum.”

“Ama ben mantıyı çok seviyorum.”

“Benim yerime de ye tamam mı?”

“Tamam. O zaman hep iki tabak mantı yerim.”

“Ye aslanım... Sen ye ben yemiş gibi olurum.” deyip yanındaki oğlunun saçlarına bir öpücük kondurmuştu.

Biten kahvaltıdan sonra antrenman için hazırlanmış ve yola koyulmuştu. Aklında ise yaşadığı anların büyüğü anıları vardı.

“Mantı... Börek...” deyip gülümserken kafasını iki yana sallamıştı. Hayat ne tuhaftı. İki yemeğin üzerinden ne çok şey anlamlanıyordu. Artık iki yemekte onun için ayrı ve özeldi. Tamam öncesinde midesini şenlendiren şeylerdi ama artık kalbini de ifade ediyorlardı. İkisi de aşkın tanımı, duygularının dile geliyordu. Hayatının ne kadar renkli geçeceğinin sinyalleriydiler. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Hayat yeni başlıyor ve tam da hayallerindeki gibi yol alıyordu.

"İnanamıyorum İlknur. Ben Akay'la evleniyorum."

"Kızım gören de ilk kez evleniyorsun sanır. Bu ikinci." diyerek arkadaşını kızdırma yolunu seçmişti.

"Aslında haklısın ama bu daha farklı. Şimdi tüm sevdiklerimiz yanımızda. Üstelik Aral'da var."

"Bak o küçük kuzuyu hesaba katmamıştım. Anne ve babasının nikâhını izleyecek. Onun için ilginç bir deneyim."

"Hepimiz için öyle olacak aslında."

"O günkü gelinliğini giymekte neden ısrarcı oldun? Her şeye yeni başlarken, yeni bir gelinlik daha iyi olurdu."

"Bizim evliliğimiz kötü bitmedi ki... Bilakis mükemmeldi. Sadece o... o karışana kadar." Sözlerine yüzünün acıyla kasılması eşlik etmişti.

"Hadi Şimdi o günleri bırak. Yeni bir hayata adım atacaksın."

Onu ve sonunu düşünmek her seferinde kendini kötü hissetmesine neden oluyordu ama Ersin'in seçimlerinde kendi su ları yoktu. O hırsının kurbanı olmuştu. Halbuki daha iyi ve düzgün bir hayata sahip olabilirdi. "Haklısın."

Aynı anda kapının tıklatılmasıyla Akay'da içeri girmiş ve gözlerini alamaz halde sevdiğine yaklaşmaya başlamıştı.

"En iyisi ben çıkayım." diyerek kapıyı kapatıp, onları yalnız bırakmıştı İlknur.

"Aynı o günkü gibi çok güzel olmuşsun."

"Siz de çok yakıŐıklısınız beyefendi. İçerideki kızlara hiç mi acımıyorsunuz?"

"Benim gözüm sadece birini görüyor. Ondan başkasına kim bakarsa baksın hayatım." diyerek küçük bir dokunuş bırakmıştı sevdiğinin dudaklarına.

"Halletmemiz gereken bir Şey daha kaldı." diyerek elini tutmuş ve cebinden çıkardığı yüzüğü genç kadının parmağına takmıştı. "İŞte Şimdi tamam. Umarım bu sefer hiç çıkmaz parmağından."

" ncesinde de çıkmadı ki... Ben hep orada varmış gibi hissettim." derken gözleri buğulanmıştı.

"Sakin bir tanem. Sakın... O gözlerden artık yaş aksın istemiyorum."

"Her Şey hayal gibi Akay."

"Bizim hayalimiz karıcım. Hep de öyle olacak."

Sonrasında geçtikleri yerde tüm sevdiklerinin alkıŐlarıyla birbirlerine 'Evet' diyerek ayrılmamak üzere birleŐmiŐlerdi. Aynı anlarda küçük Aral'ın keyfine de diyecek yoktu. Anne babasının düğününü görmenin verdiği mutlulukla neŐe saçıyordu etrafa. Tabi küçük Ela'nın orada olması da bir diğer neŐe kaynağıydı.

Kıyılan nik htan sonra tek tek herkesle ilgilenmiŐlerdi. Sonunda Santiago'nun yanına geldiğinde saygıyla tutmuştu elini.

"Geldiğine çok sevindim."

"Bunun kıymetini bil Asel Ateş. Kimse için yapmam bunu."

"Teşekkürler."

"Gereken kişiler için gereken adımlar atılmalı. Ben hayatım boyu bunu bildim, bunu uyguladım."

"Umarım burada iyi vakit geçirirsin."

"Geçireceğime emin olabilirsiniz. Ama sana kıırıldım. Başında böyle bir dert vardı ve bana anlatmadın. Bu yüzden sana kızgıyım. Bazen bizim için çok büyük olan sorunlar, başkaları için büyük değildir. Bu yüzden o kişiler bizden daha mantıklı düşünerek adımlar atmamıza yardımcı olabilirler. Bunu aklından çıkarma."

"Haklısın." diyerek minnetle bakmıştı kendine bakan gözlere.

Akay ve Asel tüm sevdikleriyle kuşatılmış bir gün yaşarken, Akay'ın eski takım arkadaşını görmüşlerdi.

"Eee nasılsın Serdar?"

"Bomba gibiyim."

"Ne oldu o iş?"

"Sayenizde bulutlar üstündeyim."

"Sayemiz de mi? Biz ne yaptık ki?" derken merakla bakıyorlardı.

"Biliyorsun kızı etkilemek için türlü numaralar yaptım ama hiçbirisi sonuç vermedi. Neymiş futbolcudan koca olmazmış. Artık umudu kestiğim anda sizin haber ortalığı birbirine kattı. Tabi böylesi bir aşk hikayesi onunda ilgisini çekti ve bana aylardır beklediğim yanıtı verdi."

"Yine bana borçlusun. Öyleyse yengeyi niye getirmedi?"

"Gelmeyi çok istiyordu ama teyzesi rahatsızlandığı için memlekete gitmesi

gerekti.”

“Geçmiş olsun. Tanışmayı çok isterdik. Kısmet değilmiş. Müsait olduğunuzda görüşelim.”

“Buna emin olabilirsin.”

Her adımlarını attıklarında yeni biriyle karşılaşıyorlardı. Bu sefer karşılaştığı genç yüzünde buruk bir tebessümü getirmişti.

"Hoş geldin Taha."

"Hoş bulduk Akay Abi. Tebrik ederim yenge."

"Sağ ol canım." derken kocasının sıkıntısını hissetmiş ve geçen gün yaptıkları konuşma gelmişti aklına.

"Hayatım bir sorun mu var?"

"Taha'yla görüşmeye gittim."

"Kötü müydü?"

"Çok iyiydi. Ama onun hayallerini bilen için bunun altında hala kırıklıklar olduğunu anlamamak imkansız."

"Ona yardımcı olmak için elinden geleni yaptın. Bu yüzden kendini çok üzme."

"Nasıl üzmem Asel... O çocuk benim Ersin'i tanıyamamam yüzünden hayallerinden oldu. Üstelik çok yetenekliydi."

"Her şeye yetemiyoruz Akay. Bunu ben bizzat yaşayarak anladım. Sadece yettiğimizi sanıyoruz. Lütfen kendine eziyet etme." derken sevdiğine sarılmış ve başını göğsüne koymuştu.

"Biliyor musun kafe çok iyi işliyor. Taha'nın içinden müthiş bir işletmeci çıktı."

"Bazen hayatımızın sonunu getirdiğini düşündüğümüz şeyler bizim için yeni başlangıçlar olur. Taha'da bunun bir örneği."

"Haklısın."

O günden döndüğünde Taha ve Akay'ı hararetli bir sohbette bulmuştu.

"Abi her şey için teşekkürler. Senin yardımı asla unutamam."

"Her şey senin azminin eseri. Sanırım sen bu hızla işleri yakında büyötmeye başlarsın."

"Bir iki yerle görüşme yaptım. Sana da raporlarını sunacaktım."

"Diyorum senin içinde gizli bir yetenek var diye. En doğrusunu sen bilirsin. Sana güvenim tam."

"Sağ ol abi." derken yüzünde hoşnut ama mahcup bir gülümseme belirmişti. "Ömür boyu mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederim canım." derken gencin mutluluğunu gözlerinden okumuştı.

Taha'nın yanından ayrılmışlar ve birkaç dakika kendilerine ayırmak için masaya geçmişlerdi.

"Yorulduğum sanırım."

"Hayatım gün yeni başlıyor ve epey uzun süreceğ." derken gözleri parlamıştı.

"Akaaay..."

"Hayatım kaç gündür bu günün hayalini yaşıyorum."

Kocasının sözleri yanaklarını al al etmeye yetmişti.

"Asel yine ne yapıyor bu?" diyen Lara'nın sözlerini duymalarıyla ona dönmüşlerdi.

"Ne yapıyor muşum ki... Karımı ne kadar sevdiğimi söylüyordum. Soydan sana söylemiyor mu yoksa?" derken yandaki adama dönmüştü.

"Merak etme her fırsatta söylüyorum." deyip Lara'ya dönmüştü. "Seni seviyorum hayatım."

"Bende seni..." deyip yeni evli çiftte dönmüştü. "Eee nasıl gidiyor evliliğin ilk saatleri?"

"Sanırım ayaklarım yere basmıyor."

"Hayatım ömrümün kalanında bunun için çabalayacağım."

"Tamam burada her şey yolunda." diyerek gülümsemişti Lara. Geline noktaya çok mutluydu ve onları böyle görmek gibisi yoktu.

"Merih nerede?" diyerek Lara'ya dönmüştü Asel.

"En son enişte beyle telefonda görüşüyordu."

"Gerçekten yıldırım aşkına tutuldu desene."

"Haklısın aynen öyle oldu. Ama gerçekten çok mutlu."

"Bir ara ifadesini almak lazım."

"Merak etme o iş üzerindeyim." diyerek göz kırpmıştı. Aynı anda çalan müzikle birlikte de piste çıkarak romantik bir dansa başlamışlardı.

"Sanırım benimle dans etmeyi düşünmüyorsunuz beyefendi? Sadece baştaki dans dışında hiç teklif etmediniz." derken yalancı bir sitem yerleşmişti yüzüne.

"Seni kollarıma alacağım hiç bir fırsatı kaçırmayacağıma emin olabilirsiniz hanımefendi." deyip genç kadını piste yönlendirmiş ve olabilecek en yakın mesafeyle başlamışlardı dansa.

Çalan müzikle salınırken ikisi de farklı duygularla dolmuşlardı.

"Her şey çok güzel Akay." diyerek daha da sokulmuştu sevdiğine.

Asel'in kollarında olması kadar güzel bir şey yoktu. Sanki her şeyden soyutlanmış sadece ikisi kalmıştı. "Her şeyle ve oğlumla güzel."

Aynı anda bacaklarında bir çekiş hissetmişti. "Baba bende annemle dans etmek istiyorum."

"Tamam paşam." diyerek oğlunu kucağına almış ve dansın kalanına öyle devam etmişlerdi.

Küçük çocuk müziğin bitmesiyle birlikte kendini annesinin kollarına atmıştı. "Annem çok güzel." deyip minicik ellerini annesinin yanaklarına koyup, ufak bir öpücüğü bırakmıştı yanağına. Asel'in karşılığı oğluna daha da sarılıp, öpücüklerle boğmak olmuştu.

92. Bölüm

Vakit su gibi akmış ve gece son demlerini yaşıyordu. "Artık bizde kalkalım."

"İlknur yanımda olduğun için çok teşekkürler."

"Başka nerede olacaktım? Senin en mutlu gününde yanında olmaz mıyım hiç?" derken sevgiyle sarılmıştı arkadaşına. "Zaten hiçbir zor anında yanında olamadım." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Merak etme desteğin hep benimleydi." diyerek minnettar bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Mutlu ol arkadaşım. Bunu öyle çok hak ettin ki..." deyip yan tarafta duran Akay'a dönmüştü. "Onu dünyadaki en mutlu kadın yapmalısın. Bundan aşağısı kurtarmaz." derken bilmiş bir bakış atmıştı.

"Benimde niyetim bu zaten." derken gülümseyerek sevdiğine dönmüştü.

"Tekrar mutluluklar. Hemen gitmemiz lazım. Bizim küçük cimcime annemi

deli etmiştir."

"Benim için onu öp o pamuk yanaklarından."

"Öperim teyzesi." dedikten sonra arkadaşına sarılmış ve eşinin elini tutarak uzaklaşmıştı.

"Gitmeden şunu da verelim dedik." deyip ellerindeki büyük bir hediye paketi içindeki şeyi uzatmışlardı.

"Bu da ne Erdem?"

"Sedef ve benim size düğün hediye ederiz."

"Siz de bize hediye vererek usandınız." deyip gülümsemişti.

"Hadi açın bakayım." derken heyecanlıydılar.

Akay açtığı anda gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Bu ilk düğünlerinden çekilmiş bir görüntüydü. İkisinin de birbirine çok güzel bir bakışı yakalanmıştı.

"Ama bu..."

"O zaman çekmiştik size vermek için. Ama sonunda olaylar çok değişti. Silmekte içimizden gelmedi. İyi ki de gelmemiş."

"O günle ilgili hiç resmimiz yoktu. Benimkileri sinirle silmiş, sonrada çok pişman olmuştum. Bu verebileceğiniz en güzel hediye idi." derken minnetle gülümsemişti.

"Çok teşekkürler." diyerek nemli gözlerle bakmıştı genç kız.

Arabayı park ettikten sonra karısının tarafına geçmiş ve onun çıkmasına yardım etmişti. Sonrasında kucağına aldığı sevdiğini bir kez daha kollarında evlerine girdiriyordu.

İkisi için de değişik duyguların gelgitleriyle geçirilen anlardı. Eski günlerin kötü anıları vardı evde. Akay başka bir yer için ısrar etse de, Asel o evin olmasını istemişti.

İçeri girdikten sonra bıraktığı kadının kendine bakması için nazikçe dokunmuştu çenesine. "Burada yaşamak konusunda emin misin?"

"Eminim." deyip güven verir şekilde gülümsemişti.

Sonrasında Akay dudaklarına yakıcı bir öpücük bırakmayı ihmal etmemişti.

"Hep bunu yapıyorsun."

"Neyi aşkım?"

"Önemli bir konu hakkında konuşacakken aklımı başımdan alıyorsun."

"Asıl akli başından alınan benim. Sen şu an nasıl güzel görüldüğünün farkında mısın?"

Duyduğu iltifat yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturmuştu.

"Gerçekten güzel görünüyor muyum?"

"Bugün bunu kaç kez söyledim."

"Bilmem. Sayamadım."

"Demek ki o kadar çok. O zaman neden hala emin değilsiniz güzel bayan?"

"Senin dudaklarından devamlı duymak için sanırım."

"Ama o dudakların yapmak istediği başka şeyler var." deyip imayla bakmıştı yüzüne.

Sanki ilk seferleriymiş gibi kıpkırmızı olmuş ve başını yere eğmişti. Onunla bir çocukları olmasına rağmen, her şey sanki ilk olacakmış gibi bir duygu karmaşası içindeydi.

"Hala çok utangaçsınız karıcığım." deyip genç kadının boynuna ateşli bir öpücük bırakmıştı.

Bu temas ayaklarının bağıni çözmüş ve düşmemek için Akay'ın kollarına tutunması gerekmişti. "Tepkilerin hala aynı hayatım. Bu da beni çıldırtmaya yetiyor." deyip tekrar kollarına almıştı genç kadını. "Sanırım gideceğimiz yeri biliyorum." diyerek ayaklarının yönlendirmesine izin vermişti.

Kendini kocasının güçlü kollarına bırakmış, gözlerini kapatarak onun erkeksi kokusuyla kendine işkence ediyordu. Duyduğu kokuya yakın olmak için daha da sokulmuştu sevdiğine.

"Asel öyle kıpırdamaya devam edersen, yukarı çıkmayı bekleyemeyeceğim."

Aynı anda hareketsizce kalmış, bu da Akay'ın keyifle gülümsemesine neden olmuştu.

Güçlü kolların bırakmasıyla kendini yerde bulmuş ve gözlerini açtığında da yatak odasının muazzam görüntüsüyle baş başa kalmıştı. Gözleri odada gezinirken, görmüştü tabloyu. O tarafa doğru yürümeye devam ederken, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Resmin karşısına geldiği an, arkasında da bir sıcaklık hissetmiş ve kendini geriye yaslayarak o güvenli kollara bırakmıştı.

"Onu bu hale getirdiğim için affet aşkım. Ama öyle dağılmıştım ki, sanırım sinirimi ondan çıkardım. Ama sonra dayanamadım ve her bir parçasını dikkatle birleştirdim. Yıllardır bu duvarda asılı duruyor. İndirmeye kıyamadım." deyip kollarındaki kadına daha da sıkı sarılmıştı.

"Yıllardır mı?"

"Evet. Türkiye'ye her geldiğimde bir günüm sadece bu odada geçiyordu. Dili olsa sana neler neler anlatır." Sesindeki hüznün tınısı genç kadının içine işlemiş ve hemen ona dönmüştü. Ellerini kaldırıp, onun yanaklarında

gezdirirken, hüznü de dağıtmaya çalışıyordu. Birkaç saniye sonra ellerinin yerini dudakları almış ve sevdiğine sevildiğini başka şekillerde fısıldamaya başlamıştı.

Genç adam yıllarca umutsuzluğuna ev sahipliği yapan odada sevdiğinin kollarında olduğuna inanamıyor, bunu hissetmek için daha da sarmalıyordu. Onun kokusunu içine çektiği an tüm hormonları da zincirlerinden kurtulmuştu. Sabırsız elleri genç kadının sırtında gezerken, aralarındaki engeli kaldırması gereken yolu bulmuş ve düğmeler üzerinde görevine odaklanmıştı. Son düğmeyle birlikte gelinlikte aralarında sıyrılmış ve onları yaşayacakları anlarda yalnız bırakmıştı. İkisi de konuşacak durumda olmadığından kontrolü işini bilen dokunuşlara bırakmışlardı.

Genç kadının talepkar elleri de boş durmadan, sevdiğinin üzerindeki kıyafetlerde gezinerek kendine yer arıyordu. Beceriksizce uğraştığı düğmeler çok canını sıkmaya başlamıştı. O anda yardıma Akay'ın parmakları gelmiş ve onu bu sıkıntıdan kurtaran dokunuşlarla gömleği de gelinliğin yanına göndermişti.

Saniyeler sonra ikisi de üzerlerindeki son fazlalıklardan da kurtulmuş ve odanın ortasındaki yataktaki yerlerini almışlardı. Yılların özlemiyle dokunulan her yer ateş olup yanarken iki sevdalıyı da başka diyarlara taşıyordu. Sanki yıllar geçmemiş, iki beden birbirini hiç unutmamış gibiydi. Her dokunuş bir öncekini hükümsüz bırakırken, gelecek olana beklentiye artırıyordu. İkisinin da sabrı kalmamış, birbirlerine verebilecekleri her türlü zevki verme derdine düşmüştü. Genç kadın sevdiğini kabul ederken, gözlerinden dökülen yaşların farkında bile değildi. Aynı genç adamında kendi gözlerinden dökülenlerin farkında olmadığı gibi... Yıllar sonra ikisi de ait oldukları yerde ve nefes nefese bir halde, kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

“Seni seviyorum güzel gözlüm.”

“Ben de seni hayatım. Hem de çok.”

“Baba topu bana atsana.”

“Öyle at yok, gelip kendin alacaksın.”

“Ama dayım daha hızlı.”

“Merak etme sende hızlı olacaksın. Ama biraz daha antrenman eksikğin var.”

“O zaman çok çalışmalıyım.”

“Bugünlük benden bu kadar.”

“Enişte yeni başlamıştık.”

“Siz Aral’la devam edin. Ben bittim.” diyerek yandaki havluyla yüzünü silmiş ve omzuna asmıştı. En iyisi hemen banyoya gitmekti. Yatak odasına girdiği an gözleri duvardaki resimlere kaymıştı. Bir olan resim şimdi üçtü. İlki Paris’teki ressamın yaptığı, ikincisi Erdem’in hediye ettiği ve üçüncüsü de düğünlerinde çekilen ve neredeyse diğer fotoğrafın aynısı gibi olandı.

“Aynı pozunu verebildiğimize inanamıyorum.”

Arkasından gelen kadının sesini duyduğu an huzurla kapamıştı gözlerini.

“Ben sana hep aynı bakıyorum hayatım. Bu yüzden inanamayacak bir şey yok. Üçüncü kez o fotoğrafa yine aynı pozunu verebilecek bir çiftiz.”

“O kadar iddialısın yani.”

“İddialı değilim aşığım güzel gözlüm.” deyip sevdiğine dönmüş ve dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp, banyoya yönelmişti.

“Aral ve Enes daha çok oynayacak mıymış?”

“Sanırım bugün Enes, Aral’ı zor içeri getirir.”

“Yani epey vaktimiz var.” derken kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

“Ne için aş-” sözleri duyduğu kilit sesiyle yarım kalmıştı. Yavaşça arkasını dönmeye başladığı an karısının muzip bakışlarıyla karşılaşmıştı. “Banyoya girip, hemen geliyorum aşkım.” deyip hareketlendiği an sevdiğinin tuhaf tınılı sesi kulağından tüm bedenine yayılmıştı.

“Bence zaman kaybetmeyelim.” deyip kocasının dalgınlığından yararlanarak yanına gelmiş ve tek hamlede üzerindeki bluzu çıkarmıştı.

“Ben... Ben çok terliyim Asel.” Sözler karşısındaki kadının görüntüsüyle kesik kesik çıkmıştı.

“Bana hoş gelen de o zaten.” deyip eteğin fermuarına uzanmıştı.

“Karım gün geçtikçe daha mı edepsiz oluyor...” derken aralarındaki mesafeyi kapatacak adımlara yoğunlaşmıştı.

“Bana edepsiz diyen adamın yıllar yıllar önce, daha bir günlük evli olan kadının kulağına bunu fısıldadığını hatırlatırım.” deyip eteğin üzerinden kaymasına izin vermişti.

“Hatırlıyorsun?”

“Sence unutulabilir miydim? Yıllarca seni her o şekilde gördüğümde bunun nasıl olacağını düşündüm desem...”

“Bende aynı duygularla yıllarca mücadele ettim derim.” diyerek karısını kollarına almış ve kendine verebileceği tüm duygularla dudaklarına kapanarak, yılların beklentisini karşılamıştı.

Geçen ateşli anlardan sonra “Hayallerimden de güzeldi.” diyerek daha da sokulmuştu Akay’ın kuytularına.

“Sana bir sır vereyim mi?” deyip kulağına eğilmiş ve muzip bir yüzle aklındakileri fısıldamıştı.

Aynı anda Asel, kocasına nasıl bir seyirlik sunduğunun farkında olmadan yataktan fırlayarak “Bu da nereden çıktı?” diyerek şaşkınca bakmaya başlamıştı.

“Aşkım hislerime göre Aral’a hamile kaldığın gün yaklaşık olarak o geceye denk geliyor.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Dediğim gibi hislerim öyle diyor. Tabi buna senin ateşli halini de katınca

ihtimal daha da artıyor.”

“Bu da ne demek?”

“Hayatım bugün de en az o günkü gibi yakıcıydın. Hala tenimde seni hissedebiliyorum.” deyip imayla baştan ayağı s zmişt . Genç kadın o an nasıl bir durumda olduğunu anlayıp, hemen yataktaki yerine dönmüş “Akay çok kötüsün.” diyerek siteme başlamıştı.

“Kötü değilim hayatımın aşkı, deliler gibi aşığım.”

“Sence gerçekten böyle bir şey olabilir mi?”

“Bence şimdiden Ian’ı ara ve işler için birini ayarlamasını söyle. Sonra bulması zor olabilir.” diyerek keyifle gülümsemişti.

“Hiç de bile. Ben  ocukta yaparım kariyerde.” diyerek imalı bir g l msemi göndermişti.

“Buna ne şüphe... Senin yapamayacağın bir şey olduğunu söyleyecek kişiyi tanımıyorum. Sadece çok yorulmaman için bir yardımcı bulmalarını istiyorum. Uyarım bu y zdedi.” diyerek sevdiğinin burnunun ucuna içten bir öpücük bırakmıştı.

“Düşünceli kocam benim.” diyerek öpücüğü dudaklarına yönlendirmiş ve yataktan kalkmadan sevdiğinin aklını başından almayı bilmışti.

Geçen aylar herkes için güzel günleri getirmiş ve yeni umutlara ev sahipliği yapmıştı. Pırıl ve Bulut’un düğünü aile için büyük bir olay olmuştu. Akay’ın kardeşinin evlenmesine verdiği tepkiyi görünce bir kızları olursa onun geleceği için şimdiden endişelenmesi gerektiğini görmüştü. Lara daha  ocuk düşünmediğini söylerken, verdikleri bebek müjdesi herkes için sürpriz olmuştu. Bu da bazı şeylere karışılmaması gerektiğinin bir kanıtıydı.

Akay maçlardan ve antrenmanlardan fırsat bulduğu her anı ailesiyle

geçirmeye bayılıyordu. Her seferinde daha ilginç bir şeyle onları şaşırtıp, birlikte yapamadıkları tüm güzellikleri ayaklarına seriyordu. Oğlunun çok istediği uçurtma olayını da unutmamış ve unutulmaz bir günden sonra evlerinin yolunu tutmuşlardı.

“Çok yoruldu.”

“O kadar koşarsa olacağı bu.” diyerek kucağındaki oğlunu yatağın üzerine bırakmış ve üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başlamıştı. Asel’in getirdiği pijamaları da giydirip, alnına bıraktığı öpücükten sonra ışığı kapatıp, odalarına yönelmişlerdi.

“Hadi sen de çok yoruldun. Hemen dinlen.”

“Aslında seninle konuşmam gerekenler vardı.”

“Kötü bir şey mi var?”

“Yok sadece medyum kocamın görüşü tuttu diyecektim.”

“Bu da ne demek Asel?” derken şaşkınca bakıyordu.

“Yani altı ay sonra bir misafirimiz geliyor.”

“Ama bu nasıl olur?”

“Anlatmamı ister misin? Ya da gösterebilirim.” diyerek üzerindeki kıyafetin düşmesine gitmişti eli.

“Ne demek istediğimi gayet iyi anladın. Ama sen adet görmüştün.”

“Bu bazı durumlarda olabiliyormuş. Yani anlayacağın hamileyim.” Karşısındaki adamın yüzünün aldığı şekil hoşuna gitmemişti. “Sevinmedin mi?” derken yüzü hüzün bulutlarıyla dolmuştu.

“Sevindim hayatım ama endişelerimi de göz ardı edemiyorum.”

“Bunları aştığımızı sanıyordum. Sen de çocuk istiyordun.”

“Senden bir sürü çocuk istiyorum. Bunu inkâr edemem. Ama hepsi senin Aral’a hamilelik fotoğraflarını görmeden önceydi. Asel sana bir şey

olmasına dayanamam.”

“Korkma hayatım. Her şey yolundaymış. Bugün doktora önceki olayları da anlattım. O da içimi rahatlattı.”

“Yarın birlikte gideceğiz. Bir de bana anlatsın.”

“Alacağın olsun Akay Bey. Bende haberi duyduktan sonra beni havalara uçurursun falan sanmıştım. Sen resmen yere çakılmamı sağladın.”

“Özür dilerim güzel gözlüm. Evhamlı bir adam oldum çıktım.” deyip hüzünlü karısını kollarının arasına almış ve bu sefer gönlünce sevinerek haberin tadını çıkarmıştı. “Affedildim mi?”

“Biraz daha çabalaman lazım. Merak etme bunun için altı ay gibi bir vaktin var.” derken gözleri gülmeye başlamıştı.

“Her anının tadını çıkaracağıma emin olabilirsin.”

“Aral’ı öyle değişik bir şekilde öğrenmiştim ki, şimdi yaşadıklarım hayal gibi geliyor.” derken yine bulutlu havalara ev sahipliği yapıyordu.

“Keşke yanında olabilsem ve o zor zamanları birlikte atlatabilseydik.” deyip sevdiğini kollarının arasına alarak göğsüne yaslamış ve birbiri ardı öpücükler kondurmuştu saçlarına.

Ortam biranda yine eskiyle hüzünlenince genç kadın havayı dağıtmak için aklına gelene başvurmuştu.

"Hayatım sanırım ilk alıştırma turunu yapacaksın."

"Bir şey mi oldu hayatım?"

"Şu an canım acayip bir şekilde makarna çekti."

"Gecenin bu saati mi?"

"Akay, aşeren kadınlar için saat önemli değildir."

"Biz de hemen mutfağa iner makarnayı yaparız." diyerek kalkmış ve elini uzatmıştı. "Hadi bakalım"

Mutfakta geçen bir saatin sonunda makarna hazırlanmış ve sosu da ocaktan inmek üzereydi.

"Keşke bende yardım etseydim." derken kocasının oradan oraya koşuşturmasını izliyordu.

"Sen orada otur. Neredeyse bitmek üzere. Tatlı bir şeyler de ister misin?"

"Yok makarna yeterli. Zaten salata da yaptın."

"Hem de sana özel. Öyle kimseye yapmam."

"Hala bitmedi mi?"

"Evet işte bitti." diyerek elindeki tabakları masanın üzerine bırakmıştı.

"ok güzel olmuş."

"şu mumları da yakalım."

"Akay hazırladığın masaya inanamıyorum. Üstelik de gecenin ."

"Sana değer bir tanem." deyip gözlerinin içine bakmış ve sevgiyle gülümsemişti. "Bence artık ye. Çünkü soğuyacak."

Keyifle yenen makarnalardan sonra istemediğini söylediği tatlı faslına geçmişlerdi. "Daha başında byleysem. ekeceğin var Akay."

"Canın ne istiyorsa söyle hayatım. Kocan her daim hizmetinde."

"Akay biraz daha kakaolu dondurma var mıydı?"

Birkaç dakika sonra bir tabak daha dondurma elindeydi. "Sonum çok kötü olacak." dese de yemeye devam ediyordu. Bu da Akay'ın onu büyük bir mutlulukla seyretmesi için yeterliydi.

"Evet artık dinlenme vakti." diyerek kalkmışlar ve yukarıya yönlenmişlerdi.

"Asel haberi bana tekrar verir misin?"

"Ne haberini?"

"Bebeğimizin haberini."

Anlamaz bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu.

"Hadi sen dediğimi yap." diyerek gülümsemişti.

O da aynı şekilde gülümseyerek karşılık vermiş ve gözlerinin içine bakarak yanına yanaşmış ve elini tutarak karnının üzerine koymuştu. "Burada ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne varmış?" derken gözleri karısının elindeydi.

"Sence ne varmış?"

"Asel hadi ama söyle." derken sanki bilmiyormuş gibi davranmayı seçiyordu.

"Burada oğlumuzun çok çok istediği kardeşi var."

"Yani sen..."

"Evet kocacığım hamileyim." deyip kocaman bir gülümsemeye bakmıştı. Aynı anda da sevdiğinin kollarında etrafında döndürülmeye başlanmıştı.

"Ben bir kez daha baba olacağım." derken kucağına aldığı kadının dudaklarına etkili bir öpücük bırakmıştı.

"Sen... Sen... delisin Akay..."

"Haklısın sana divaneyim."

93. Bölüm

Hastaneye doğru yol alırlarken Asel hala söylenmeye devam ediyordu.
"Akay sana her şeyin yolunda olduğun söyledim."

"Bende sana, bende doktora geleceğim demiştim."

"Tamamda hemen ertesi gün tekrar doktora gideceğimizi söylememiştin."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu yüzden hiçbir şeyi şansa bırakmamak lazım."

"Sana inanamıyorum. Ben şimdi doktora ne diyeceğim?"

"Kocam, bebeğimizi görmek istedi." deyip karısına dönmüştü. "Nasıl?"

"Hazırcevaplığınız üzerinizde beyefendi. O zaman doktora da sen söylersin." deyip yan tarafa çevirmişti başını.

Elini uzatıp karısının elini tutmuş ve kendisine dönmesini sağlamıştı.
"Hayatım merak etme doktorun gördüğü sadece sana olan aşkım olacak."

"Kendini beğenmiş." diyerek yan yan bakmıştı.

"Ne yaparsın doğamda var. Hem kendimi sadece ben mi beğeniyorum?
Yani sen hiç beğenmiyor musun beni?" deyip çapkın bir gülümsemeyi göndermişti karısına.

"Sana laf yetiştirmeye çalışanda kabahat."

"Yanlış mıyım güzeller güzeli karım? İstersen sana bu konuda bazı sözlerini hatırlatmaktan zevk duyarım." diyerek göz kırpmıştı.

"Akay sakın-" Sözleri Akay'ın sözleriyle yarım kalmıştı.

"Daha dün söylediğinden başlayabilirim. Tam olarak ne demiştin?"

"Bak hatırlamıyorsun bile." diyerek bilmiş bir şekilde bir kaşı havaya kalkmıştı.

"Kim demiş hatırlamadığımı? Sadece öyle bir anda söyledin ki, sanırım aklım o anda çok çok başka yerlerdeydi. Onu toparlamaya çalışıyorum."

"Akaaaay!"

"Efendim hayatımın anlamı?"

"Bence bu konuşmayı bitirmek en iyisi."

"Daha yeni başladım ve o sözü de hatırladım." deyip imalı bir bakışla konuşmasını sürdürmüştü. "Hani tam ben, senin geceliğini-"

"Tamam hatırladım." derken hala yanaklarının yandığını hissediyordu.

"Demek hatırladın hayatım. Ama ben yine de söylemek istiyorum."

"Akay sana hatırladım dedim ya."

Karısının kızarmış yanaklarını görünce ancak anlayabilmişti. "Burada sadece ikimiz varız ve sen benden utanıyor musun?" derken şaşkındı.

"Çok kötüsün Akay." diyerek ellerini yanaklarına bastırmıştı.

Onun o hali aklını başından almaya yetmiş ve hemen arabayı kenara çekmişti.

"Ne oldu? Neden durdun?" diyerek kafasını çevirdiği anda karşısındaki adamın gözlerindeki pırıltılarla karşı karşıya kalmıştı.

"Sen benim aklımı başımdan alan bir meleksin." deyip nazikçe tuttuğu kadının dudaklarını uzanmış ve öpmeye başlamıştı. Sonunda ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi.

"Akay farkındaysan yol üzerindeyiz." demeyi başarmıştı genç kadın.

"Seninle hiçbir yer fark etmiyor."

"Böyle giderse yine gazete sayfalarını süsleriz. Bak bir kez daha öyle haber

olmak istemiyorum."

"Ne olmuş ki, herkes sana olan aşkımı biliyor."

"Herkesin bilmesi hiç önemli değil, ben biliyorum bu yeter. Hem o fotoğraftan sonra babamların yüzüne bakamadım."

"Asel abartma istersen."

"Hiç de abartmıyorum."

"Asel sadece dudağına ufak bir öpücük bırakırken çekilmiş bir pozdu."

"Önemli olan büyüklüğü küçüklüğü değildi, herkesin görmesiydi."

"Tamam bende böyle şeyleri sevmiyorum ama o an aklıma birilerinin çekebileceğı gelmemişti."

"Biliyorum senin suçun yok. İnsanın evinin bahçesinde bile rahat olamayacağını ne bileceksin?"

"Bilmem lazımdı. Ama sen etrafımdayken mantığım devre dışı kalıyor."

Cevabı sevgiyle gülümsemek olmuştu. "Böyle giderse bu seferde randevu saati geçecek."

"Haklısın. Bunu kesinlikle erteleyemem." deyip tekrar arabayı çalıştırmıştı.

Sonunda hastaneye gelebilmişlerdi.

"Ah Akay beni ne hallere düşürüyorsun?"

"Hayatım bunda çekinecek ne var? Kocanla muayeneye geldin."

"Bir tanecik kocam haklısın ama ben zaten dün muayenemi oldum. Şimdi hiç gerek yoktu."

"Neden senin aklında başka şeyler dönüyormuş gibi hissediyorum." derken gözlerini kısmış ve bakmaya başlamıştı.

"Ne... Ne dönecekmiş ki..." derken paniklemişti.

"Bence řu seni buraya gelme konusunda sıkıntıya dűřűren řeyi sűylesen ve rahatlasan. Nasıl olur?"

"Hiřbir řey yok." derken yűzű de dűřműřtű.

"Hadi bir tanem sűyle kurtul. Bűyle kendine eziyet etme." O an aklına gelenle biranda endiřeyle konuřműřtű. "Yoksa kűtű bir řey var ve űğrenmemi istemiyor musun?"

Onun endiřeli hali iřine dokunműřtű. Bu yűzden ęekinererek konuřmaya bařlamıřtı. "Yok geręekten her řey yolunda. Sadece..."

"Asel lűtfen ęatlayacağım."

"şey... Doktorun sekreteri..."

"Ne oldu? Sana bir şey mi dedi?"

"Tabi ki de hayır. şey... O..."

"Asel bak kalpten gideceğim."

"O ęok gűzel. Hem de manken gibi."

Duyduklarından sonra hala bir şey anlamamıştı ve anlamaya ęalıřmak işin bakıyordu. "Bunda ne var ki?"

"Ben yakında şişmanlayacağım ve ęirkin kocaman karınlı bir kadın olacağım."

"Hayatım sen ne kadar uğrařsan da benim gűzűmde ęirkin olmazsın ki..."

"Sen, beni hamileyken gűrmedin. O kadar ęirkindim ki..."

"Hayatım ben o resimlerdeki kadına yeniden ařık oldum. Sen nasıl ęirkinim dersin. O resimlerdeki kadın benim űmrűmű adadığım kadın."

Duydukları yűzűnde gűller aętırmıřtı ama hala bir yanı sıkıntılıydı. "Ama birkaç ay sonra bűyle dűřűnmeyi bırakacaksın."

"Asel hala hiçbir şey anlamadım."

"O zaman başka kadınlar gözüne güzel gelmeye baş-"

"Asel, sen beni mi kıskanıyorsun?"

"Teşekkürler çok açık sözlüsünüz Akay Bey." diyerek alınganlıkla arkasını dönmüştü.

Her şey şimdi anlamlanmıştı. Sekreter güzeldi ve karısı daha hamileliğinin başında hormonlarının yönlendirmesine girmişti. Onun üzülmeye dayanamıyordu ama sevdiği tarafından kıskanıldığını öğrenmek de içinde kelebekleri uçurmuştu. Yavaşça yaklaşmış ve arkası dönük karısını kollarının arasına almıştı.

"Hayatım benim gözüm senden başkasını ne şimdi ne dokuz ay sonra ne dokuz yıl sonra ne de yaşarsak doksan yıl sonra görür." deyip biraz daha sıkılaştırmıştı sarmasını ve elleri de henüz daha belli olmayan karnına gitmişti.

"Ben bu karnın kocaman olduğu zamanı iple çekiyorum. Bebeğimizin içinde büyüdüğü her anda yanında olmayı, o anlarda sana dokunabilmeyi, bebeğimizle sohbetler etmeyi, onun ilk tekmesini ve bu karnın her büyüdüğü santimi hasretle bekliyorum. O kadar hasretle bekliyorum ki, gözüm bundan başkasını görmek için tamamen kapalı." deyip sevdiğinin boynuna küçük ama etkili bir öpücük bırakmıştı.

Her söz içindeki kıskanç kadının gardını düşürüyor, ortaya yeniden gülen gözlerle bakan seven kadın kalıyordu. "Bu sözlerini dokuz ay sonra hatırlatırım."

"Sen hiç merak etme hayatım. Ben sana o günde ne kadar sevdiğimi fısıldayacağım."

Kocasına dönüp, gözlerini onunkilere değdirdiğinde bunun ne kadar içten söylendiğini anlayıp, gülümsemişti. "Böyle devam edersek, randevu falan kalmayacak."

"Sen hiç merak etme. Ben ne yapar eder o odaya girerim. Bugün kafamdaki tüm sorularımın yanıt bulması gerekiyor."

"Öyleyse gidelim."

"Tamam gidelim. Hem gidelim de Şu sekreter ne kadar güzelmiş bir görelim."

"Akaaay!" diyerek döndüğü anda kocasının gülen yüzüyle karşılaşmıştı.
"Beni kızdırmaya çalışıyordun..."

"Ne yapayım Şu içinden çıkan ve gözleri parıl parıl parlayan kıskanç kadına da aşığım."

"Laf cambazı ne olacak..." diyerek kocasının gülümsemesine katılmıştı.

On dakika sonra doktorun odasına girmişlerdi.

"Hoş geldiniz Asel Hanım."

"Teşekkürler. Sizi kocamla tanıştırayım. Akay Demir, hayatım bu da doktorumuz Ferit Bey."

"Memnun oldum Akay Bey. Aslında sizi tanımayan yok."

"Teşekkürler." deyip karşıındaki adamın elini sıkıyordu ama içindeki öfke tepecikleri çoktan harekete geçmişti.

"Buyurun." diyerek koltukları göstermiş aynı anda da telefonu çalışmıştı.
"Müsaadenizle..."

Akay karısının duyacağı sesle konuşmaya başlamıştı. "Bana neden doktorun bu kadar yakışıklı olduğunu söylemedin?"

"Yakışıklı mı? Ferit Bey mi?"

"Ne çabuk Ferit Bey olmuş." diyerek yan yan bakmaya başlamıştı.

"Akay sen iyi misin? Bu da nereden çıktı?"

"Ben başka doktora gitmemizin iyi olacağını düşünüyorum. Hem burası çok uzak. Sana zorluk olur."

"Akay sadece yirmi dakikalık bir yer. Hiç de uzak değil. Zaten her zaman

burada olmayacağız. Bir ay sonra tekrar İspanya'ya gidiyoruz."

"Olsun. Bence kadın bir doktor seni daha iyi anlar. Erkekten doğum doktoru mu olurmuş?"

"Akay, Ferit Bey alanının en iyisi."

"Bence kadın doktor daha iyi."

Bu adama anında ne olmuştu? Biraz önce gayet neşeli bir şekildeydi. Şimdiyse dokunsan patlayacak bir dinamit gibiydi.

"Asel ben kadın doktor istiyorum."

"Akay, lütfen-" Sözleri aklına gelenle yarım kalmış ve sevdiğinin yüzüne şaşkınlıkla bakmaya başlamıştı. "Akay sen beni kıskanıyorsun?"

"Ha şunu bileydin. Tabi ki kıskanıyorum." deyip ters ters bakmıştı.

"Hayatım kıskanmana hiç gerek yok. Çünkü Ferit Bey evli. Hem de karısına deli gibi aşık."

"Onun karısına deli gibi aşık olduğunu nereden biliyorsun?" derken hala ters ters bakmaya devam ediyordu.

"Çünkü karısıyla bir defilede tanışmıştım. Onları birlikte görsen kesinlikle kıskançlık aklına gelmezdi."

"Bunu beni rahatlatmak için söylemiyorsun, değil mi?"

"Akay, ben sana niye böyle bir şey söyleyeyim? Merak etme şimdi anlarsın." diyerek kocasına göz kırpmıştı.

"Affedersiniz önemli bir telefodu. Akşam sezaryene alınacak hastamın tansiyonu düşmemişti. Bu da sıkıntı oluşturunuyordu. Şu an iyi olduğunu haber verdiler."

"Umarım sorunsuz bir doğum olur."

"Bende öyle umuyorum." deyip gülümsemişti.

"Bu arada Ceylan'la uzun zaman oldu görüşemedim. Umarım iyidir." diyerek söze başlamıştı Asel.

Daha karısının adı geçtiği anda gözleri parlamıştı Ferit'in. "Ceylan çok iyi. Bu ara ikizler yüzünden epey yoğun."

"Demek ikizleriniz var." derken karşısındaki adamın tepkilerini ölçüyordu.

"Evet biri kız biri erkek. Dünyanın en şanslı adamıyım."

"Bence o şans bana ait." diyerek karısına bakmıştı.

"O zaman sözümü şöyle değiştireyim. Dünyanın en şanslı adamlarından biriyim. Bu nasıl?" derken karşısındaki adama gülümsemişti.

Akay'ın karşılığı da kendine dostça bakan adama aynı şekilde karşılık vermek olmuştu.

"Evet size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ferit Bey, dün gelmiştim ve size durumu anlatmıştım. Ama eşim kendi duymadan rahatlayamayacak. Ona hamileliğimin normal olduğunu söyley misiniz?"

"Sizi çok iyi anlıyorum Akay Bey. Bende bu mesleği yaptığım halde, eşim doğum yapana kadar diken üstünde kalmıştım."

Doktorun sözlerinden sonra "Bak gördün mü tek evhamlı ben değilmişim." diyerek karısına dönmüştü.

"Siz erkeklere laf anlatmak çok zor. Ferit Bey siz bile böyle yapmışsanız, eşimin durumunu düşünemiyorum."

"İnsan çok sevince başka türlü olmuyor." derken gülümseyerek ikiliye bakmıştı.

"Bak halden anlayan biri. Sağ olun Doktor Bey."

"Ama doktor olarak şunu söyleyebilirim, eşinizin durumu çok iyi. Öncesinde yaşadığı hamilelik aşırı stres ve üzüntüden kaynaklı olarak çok sıkıntı vermiş ama gerekli ilgi ve alakayla rahat bir hamilelik geçireceğini

düşünüyorum."

"Merak etmeyin o ilgi ve alakanın ekstrasını göstereceğim."

"Buna eminim. İsterseniz sizi bebeğinizle tanıştıralım, ne dersiniz?"

"Yani onu görecek miyim?"

"Şu an sadece küçücük bir şey ama görebileceksiniz."

"Öyleyse ne bekliyoruz?" diyerek ayağa kalkmıştı.

Dakikalar sonra gözleri ultrason aletinde şaşkınlık içinde ekrana bakıyordu. Kulağına gelen sesler ise hayal gibiydi. "Bu mu?"

"Daha gelişmesinin çok başında ama çok iyi durumda olduğunu söyleyebilirim." diyerek ekrana dalmış adama bakmıştı.

"Hayatım bu çok güzel bir şey." derken bakışları Asel'le buluşmuştu.

Sevdiğinin gözlerindeki mutluluk ve gurur içini sıcaklık yapmıştı.

"Doktor bey tam olarak kaç haftalık?"

"12. haftanın içinde."

Yan taraftaki takvime ilişen gözü bir şeyleri hesaplar gibi kısılmıştı. Sonunda heyecanla konuşmaya başlamıştı. "Asel, ben sana dememiş miydim?"

Ekrana bakarken Akay'ın ne dediğini anlamamıştı. "Efendim hayatım?"

"O gün sana dememiş miydim?"

"Hangi gü-" Sözleri aklına gelenle yarım kalmış ve gözleri kocaman açılmıştı. "Akaaay!"

"Ne oldu ki hayatım?"

"Susar mısın?" derken bir yandan da doktor onları duyuyor mu diye yan gözle bakmıştı. Sesini daha da alçaltarak konuşmaya başlamıştı. "Sen tam

delisin."

"Evet deliyim. Bunu zaten biliyorsun. Sana divaneyim."

Onların daha rahat konuşması için hareketlenmiş "Ben içeride sizi bekliyorum." diyerek onları yalnız bırakmıştı.

"Akay adamın yanında ne dedin öyle? Sana inanamıyorum. Oldu olacak ne yaptığımızı da söyleseydin?" derken gözleri ateşler saçıyordu.

"Söylememe gerek yok ki... Sonucunu ekranda gördüğüne göre, ne yaptığımızı da çok iyi biliyordur."

"Akay Demir sen tam bir... sen tam bir..." Söyleyecek uygun bir şey bulamıyordu.

"Evet hayatım ben tam bir neyim?"

"Kaçıksın..."

"Bak bu kelime yeni. Bunu hiç söylememiştin."

"Ben sana ne diyorum sen bana ne... Allah'ım ben seninle ne yapacağım?" diyerek iç çekmişti.

Sevdiğinin yanıtı odanın boş olduğundan emin olup, onun dudaklarına kondurduğu bir öpücük olmuştu. "Beni çok çok çok çok seveceksin."

"Seni zaten o kadar çok seviyorum ki..." derken sanki biraz önce kızgın olan başkasıymış gibi gözleri aşkla dolmuştu.

"Hayatım önce seni temizleyelim." deyip yandaki havluyla karısının karnındaki jelleri temizlemiş ve bebeklerinin olduğu karnına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Hazırsan içeri geçelim. Yoksa Ferit Bey yanlış anlayacak."

"Ah Akay sen gerçekten araştırmalık bir konusun."

"Araştıracak kişi sen olursan, seve seve senin kobayın olurum."

"Bence de içeri geçelim. Zaten yeterince rezil olduk."

"Merak etme rezil olmadık. Sadece ne kadar aşık olduğumuzu gösterdik. Zaten o da halden anlayan biri."

"Bakıyorum Ferit Bey'i çok sevdin."

"Karısına aşık her adamı severim. Çünkü kendisinininkinden başkasına bakmaz."

"Senle konuşanda kabahat."

İçeri geçip oturduklarında iki erkek samimiyeti iyice ilerletmişti.

"Bu anlar çok özel. Bu anların kıymetini bilin." diyerek gülümsemişti Ferit.

"İçimi rahatlattığın için sağ ol. Önceki hallerini sonradan gördüm. Benim için çok kötüydü. Onun tekrar o acılarını çekmesine dayanamazdım."

"Umarım bu sefer her şey gönlünüzce olur."

"Teşekkürler Ferit."

Sonunda muayenehaneden çıkmışlar ve evin yolunu tutmuşlardı.

"Ferit Bey'le epey ilerlettiniz dostluğu."

"Tam kafa adam."

"Böyle düşünmene memnun oldum."

"Ama yine de doğumu girmesini istemiyorum."

"Daha o güne gelmemize çok var."

"Ben şimdiden sana söylemek istedim bir tanecik karıcım."

"Mesaj alınmıştır yakışıklı kocam."

Eve geldiklerinde ikisi içinde heyecanlı an başlamıştı. Büyük haberi Aral'a vermek için çıldırıyorlardı. Yol boyu kim verecek tartışması içine girmişler ve kazanan Akay olmuştu.

“Anne biz geldik.” derken koşarak içeri girmişti Aral.

“Çok eğlenmiş gibi bir ifadeniz var küçük kuzu...”

“Dayımla çok gezdik.”

“Demek dayınla gezdiniz.”

“Hem de her yere gittik.”

“Eğlendiğine sevindim kuzum. Dayın neden içeri gelmedi bakayım?”

“Arkadaşı telefon etti. O da beni bıraktı ve aceleyle gitti.”

“Kimmiş bu arkadaş?”

“Bilmiyorum. Ama dayım “tamam canım” dedi.”

Akay, oğlunun ispiyonu karşısında gülmeye başlamıştı. “Enes’in kız arkadaşı var demek.”

“Öyle görünüyor.” derken o da şaşkın şaşkın Akay’a bakmaya başlamıştı.

Sonunda güzel haberin verilme anı gelmişti. “Oğlum sana bir şey söylememiz gerekiyor.” diyerek oğlunu yanına oturtmuştu genç adam.

“Ne söyleyeceksin ki...”

“Hani senin çok çok istediğin bir şey vardı.”

“Yeni bisiklet mi?”

“Aselim hep oğlun sana benziyor diyordun ya... Sana da çok benziyor baksana. Yeni bisikletmiş en çok istediği.” derken gülmeye başlamıştı.

“Hayır oğlum bisiklet değil. Merak etme istediğin gibisini alırız. Daha çok istediğin bir şey vardı. Hani minicik, pamuk gibi yanak-”

Oğlunun “Kardeşim mi olacak?” diye yerinden fırlamasıyla sözleri havada kalmıştı.

“Anne kardeşim mi olacak?” derken beklentiyle bakıyordu.

“Evet bir tanem kardeşin olacak.”

“Hemen mi olacak?”

“Biraz daha beklememiz gerekecek. Şimdilik gelme yolunda hazırlıkta.”

“Ne hazırlığı yapıyormuş ki?” derken şaşkın bir surat ifadesi yerleşmişti yüzüne.

“Akay çok güzel açıkladın. Bravo doğrusu.”

“Anne, kardeşim ne hazırlığı yapıyor?”

“Oğlum bebekler çok küçüktürler ve dünyaya hemen gelemmezler. Öncesinde kalbinin, beyninin, kollarının, bacaklarının gelişmesi gerekir. Bu yüzden de zamana ihtiyacı vardır. Hazırlıklar onun gelişmesi bir tanem.”

“Kolları, bacakları, kalbi olduğunda doğacak mı?”

“Bunlar biraz uzun sürecek ama sonunda kardeşin gelecek.” diyerek oğlunu kucağına oturtmuştu. Neyse ki, oğlu daha öncesinde Rebecca’nın hamileliğini görmüştü de bebeklerin nerede olduğunu anlatması gerekmemişti.

“Keşke çabuk gelseydi.” derken dudaklarını büzmüştü.

“Ama çabuk gelirse odası olmaz ki...”

“Ama odası olmazsa uyuyamaz.” diyerek annesine bakmıştı.

“Biz de o gelene kadar odasını hazırlarız, ne dersin?” deyip, oğlunu kucağına almıştı genç adam.

“Ona her şeyi alalım, tamam mı?”

“Tamam oğlum. Sen seçersin kardeşinin odasını.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Duyduğu haberle havalara uçmuş, anne ve babasını öpücüklerle boğmuştu.

“Benim de kardeşim olacak. Benim de kardeşim olacak.” Ortalıkta zıplarken anne ve babası için hayatın en güzel görüntülerinden birini veriyordu.

“Hemen Terry’e söyleyeceğim.”

Sonrasında edilen telefonla birlikte arkadaşına haberi vermiş, yatana kadar kardeşine alacaklarının ayrıntılarını anlatarak etrafta sevinçle dolaşmıştı.

94. Bölüm

O günlerden şimdiki günlere geçiş yaptığına inanamıyordu. Halbuki her şey nasılda hayaldi. Şimdiyse sevdikleriyle iç içe ve her gün daha da büyüyen ve güzelleşen bir hayatı yaşıyordu. Omzuna başını yasladığı adamın ilgili halleri aklını başından alacak kadar inanılmazdı. Her gününü onu ve oğluna nasıl sürprizler yaparımla geçiyordu ve yine bir sürprizin içinde bulmuştu kendini. Gözlerini yavaşça araladığında oğluyla konuştuğunu görerek onların konuşmalarına sessizce katılmış ve dinlemeye başlamıştı.

"Baba, Ela beni özlemiş midir?"

"Telefonda konuştuğunuzda özlediğini söylemişti. Kesin özlemiştir."

"Öbür arkadaşlarımı da görmeye gider miyiz?"

"Gideriz tabi ki. İstekleriniz benim için emirdir küçük bey."

"Ben küçük değilim bir kere. Hem abi olacağım."

"Kız kardeşin senin gibi bir abisi olduğu için çok şanslı olacak."

"Baba o ne zaman doğacak? Ela'nın kardeşi kocaman oldu."

"Daha var oğlum." derken bakışları omzuna yaslanmış karısına dönmüştü. Bulantıları hafiflemiş olmasına rağmen yine de ara ara yokluyordu. Yola çıkmadan da böyle bir atakla baş başa kalmışlardı. Geziyi iptal etmeyi önermiş olmasına rağmen, karısı planların devamı konusunda ısrarcı olmuştu.

"Baba ne kadar daha var ki?" derken yüzünde de beklemekten hoşnut olmayan bir ifade belirmişti.

"Önce annenin karnının büyümesi gerekiyor. Sonra da kardeşini karşılamak için hastaneye gideceğiz."

"Ama bende sizinle gideceğim."

"Zamanı gelince bakarız, tamam mı?" diyerek oğluna göz kırpmıştı.

"Baba, annemin karnı ne kadar büyüyecek?"

Oğluna bazı şeyleri anlatmaya çalışırken kendi kaşınmıştı. Bu yüzden de o ne dese yanıtlaması gerekiyordu. Gözleri karısının hala çok belirgin olmayan karnına kaymış ve bu da önceki günün anılarıyla dolmasına neden olmuştu.

"Baba, neden anneme öyle bakıyorsun?"

Kafasını iki yana sallayarak sakinleşmeye çalışıp, oğluna dönmüştü.
"Dalmışım oğlum."

"Annemin karnı ne kadar büyüyecek demiştim."

Onların konuşmasını keyifle dinlemek için gözlerini hala kapalı tutuyordu. Oğlunun sorularla babasını sıkıştırmasına için için gülerken, bu soruya nasıl bir yanıt vereceğini de deli gibi merak ediyordu.

"Şey..." Buna nasıl yanıt verecekti ki... Sonunda elle işaretin daha mantıklı olduğuna karar vermiş ve konuşmaya başlamıştı. "İşte bu kadar olacak diyerek karısının karnından ön tarafa kocaman bir yarım daire çizmişti.

"O kadar kocaman mı olacak?" derken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Artık konuşmamaya dayanamayacağını anladığı anda atılmıştı. "Evet o kadar kocaman mı olacak? Yani bana çok çok şişman olacaksın mı demek istiyorsun?"

"Asel sen ne zaman uyandın?"

"Senin, benim kocaman bir fil kadar olacağımı söylediğini duyacak kadar önce."

"Hayatım ben öyle bir şey demedim ki."

"Ama ima ettin."

"Baba, annem kocaman bir fil kadar mı olacak?"

"Bak oğlumda senin yüzünden öyle düşünmeye başladı." derken yüzünde

her an ağlamaya başlayacak gibi bir ifade oluşmuştu.

"Asel ben öyle bir şey demedim de imada etmedim."

"Ama karnımı ne kadar kocaman çizdiğini gördüm Akay Bey."

"Bir tanem oğluma bazı şeyleri anlatmaya çalışıyordum. Yoksa senin için düşüncelerimi biliyorsun."

"Artık hiçbir şeyden emin değilim. Sen şimdi beni şişman bulduğun için beğenmezsin de."

"Baba, annem çok mu şişmanlayacak?"

"Bak oğlum bile öyle olacağımı söylüyor."

"Hayatım lütfen öyle bakma. Ben seni her halinle seviyorum. Lütfen kendine boşuna eziyet etme."

"Demek her halimle seviyorsun. Öyleyse şimdiden gözüne tuhaf mı görünmeye başladım?"

"Aselim sen neden bahsediyorsun? Sen benim için her zaman aynı kadınsın. Gözüm senden başkasını görmez bunu artık bilmen lazım." derken bakışlarındaki çaresizlik elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı.

Onun gözlerindeki birbiri ardı geçit yapan her duygu içindeki kadının ihtiyacı olan ilgiyle doluydu. "Her şey bu hormonların suçu." derken sanki biraz öncekinin hırçın güzeli başkasıymış gibi yüzündeki tatlı gülümsemeyle kocasına dönmüştü.

Asel'in bakışlarındaki sıcaklığı gördüğü an tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bırakmış ve rahatlayarak arkasına yaslanmıştı. Fakat oğlunun sorusuyla öylece kalakalmıştı.

"Baba hormon ne?"

Onun artık tükendiğini anladığı anda söze girmişti. "Kuzucum hormon vücudumuzda olan bir şey. Vücudumuz onun sayesinde görevlerini yerine getiriyor."

"Görevlerini yapıyorlarsa neden suçlu oluyorlar ki?"

Şu an oğlunun şaşkın yüzüne kocaman bir öpücük kondurmaktan başka istediği bir şey yoktu ama öncesinde oğlunun aydınlatılması gerekiyordu ve bu da hiç basit bir şey değildi.

"Bazı özel durumlarda bu hormonlar çok fazla oluyor. Fazla olunca da görevlerini çok önemsiyorlar."

"O zaman suçlu olmaz ki..."

Yan taraftan gelen gülme sesiyle gözlerini kısıp dönmüştü kocasına. "Buna sen cevap vermek ister misin babası?"

"Şey... Ben..."

"O zaman yanımda gülmeye devam etme. Sonun çok kötü olacak haberin olsun." deyip yüzündeki dalga geçen gülümsemeyle kocasına göz kıpmıştı.

"Haklısın suçlu olmaz ama insanı biraz yorar. Düşünsene üç tane olması gereken yerde on tane olunca sığamazlar. Sonrasında da birbirleriyle kavgaya tutuşurlar. Böyle olunca da onlar dengemizin bozulmasına neden olurlar."

"O zaman suçlu olurlar işte." diyerek ilgisini yan taraftaki dergiye yöneltmişti.

Oğlunun hemen kabullenip, kendi dünyasına dönmesinin şaşkınlığıyla baka kalmıştı. Çocuklar çok ilginç varlıklardı. Bunu her gün daha iyi anlıyordu.

"Hayatım hormon tanımın kesinlikle tıp tarihine geçmeli. Böyle güzel bir anlatım daha olduğunu hiç sanmıyorum."

"O kadar komikse siz anlatmaya çalışsaydınız Akay Bey. Zaten size yardım edende kabahat." derken gözleri ilerdeki hostese kaymıştı. Onun baktığı yeri anlamak için dönmesine bile gerek yoktu.

"Akay ben senle ne yapacağım?"

"Yine ne yaptım?" derken şaşkındı.

"Her girdiğin ortamda fark edilmek gibi bir huyun var. Sanırım sonunda kıskançlıktan çatlayan bir karın olacak."

"Hayatım kıskanmanı gerektiren bir durum yok ki. Benim gözüm senden başkasına kapalı. Bunu sana öncesinde de söylemiştim."

"Senin gözler kapalı ama herkesin ki fal taşı gibi açık."

"Yine kim sinirlendirdi seni."

"Hiç." diyerek sinirle kafasını çevirmiş ve ona bakmamak için üstün gayret içine girmişti. Biliyordu onun suçu yoktu ama içindeki kıskanç kadında bir saniye susma niyetlisi değildi.

"Hayatımın aşkı yine neden astın bu hayran olduğum yüzü?" diyerek genç kadının elini almış ve tüm sevgisiyle dudaklarına götürmüştü.

Onun elinin içine bıraktığı öpücükle birlikte yüzündeki somurtkan ifade yerini aşık kadına bırakmıştı. "Herkes sana hayran hayran bakarsa, benim ne yapmamı beklersin?"

"Hayatım şu an uçaktayız ve çevremizde bizi rahatsız edecek kimse yok."

"Tabi tabi... Sen bunu şu karşıda seni kesene anlat." diyerek kaşıyla ileriye işaret etmişti.

Gözü karısının gösterdiği yere kaydığında onun neden böyle bir ruh haline girdiğini anlamıştı. Tamam hayatı boyu kadınların bakışları altında olmuştu ve bundan da hiç rahatsızlık duymamıştı. Ama şu an karısının kendi yüzünden o güzel suratının asılmasına dayanamazdı. Ah birde elinden bir şey gelseydi...

Yan dönüp, oğlunu kontrol ettikten sonra karısının dudağına küçük bir öpücük bırakıp konuşmaya başlamıştı. "Sen iste alnımın ortasına 'Asel'i seviyor' yazdırayım. Ne dersin?"

"Akay..." derken gözleri kocaman olmuştu.

"Ciddi söylüyorum. Nasıl olacağına istersen sen karar ver. Yazı tonuna, rengine, büyüklüğüne..."

Aklına onun öyle görüntüleri gelip gitmeye başlamış bu da gülümsemesini kocaman yapmıştı. "Seni öyle düşünmek çok komik. Sana böyle bir kötülük yapamam."

"Sen istedikten sonra benim için emirdir."

"Yok hayatım bunu yapmana hiç gerek yok. Son zamanlarda daha bir alınganlık yapar oldum. Affet beni."

"Affetmek mi? Kalbi güzel karım sen başıma gelen en güzel şeylerin ilkisin. Ayrıca o sözler bende yazılı zaten."

"Nasıl yazılı? Neden ben görmedim?"

"Görmedin mi? Bence dikkatli düşün..."

Aklına Akay'ın tüm vücut görüntüleri gelmişti. Yok öyle bir şey hatırlamıyordu. "Akay benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne münasebet." deyip sevdiğinin elini almış ve tam kalbinin üzerine getirip, bastırmıştı. "İşte burada yazıyor. Hem de silinmemek üzere." diyerek aşkla bakmıştı karısının gözlerine.

"Sizi tekrar görmek çok güzel." deyip sarılmıştı Sedef misafirine.

"Benim için güzel bir sürpriz oldu. Akay'ın sağı solu belli olmuyor. Birkaç gün içinde her şeyi ayarladı."

"Bu günlerin tadını çıkar. Ne kadarlık oldu?" diyerek karnını işaret etmişti.

"Dördüncü ay bitmek üzere."

"İnanamıyorum hiç belli değil. Sen beni dört aylıkken görmeliydin."

"Aral'da da fazla kilo almamıştım. Sanırım bunda da aynı olacak." derken o

günlerin ürpertisi yoklamıştı tenini ve bu da tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

Karşısındaki kadının ani değişimini anlamış ve elini tutmuştu. "Merak etme bu sefer her şey güzel olacak. Bence böyle anlarda direkt onlara bak." diyerek baba, oğlu işaret etmişti.

"Zaten onların varlığı olmasa ben hiçbir şeye dayanamazdım. Sen beni bırak küçük tosuncuğum nasıl ondan haber ver."

"Nasıl olsun yengesi büyüyor. Sekiz aylık oldu. Aşırı hareketli. Bu gidişle o tumbul bacaklardan ve yanaklardan eser kalmayacak. Neredeyse uyanır."

"Anne kardeşim uyanmadı mı?"

"Birazdan uyanır kızım."

"Ama hemen uyansın. Onu Aral'a göstereceğim."

"Benimde kardeşim olacak biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

"Ne zaman olacak?"

"Annemin karnı kocaman olunca olacakmış." derken elleriyle de sözünü destekler hareketler yapmayı ihmal etmemişti.

"Annemin karnı da çok büyümüştü. Hem de koskocaman olmuştu."

"Sanırım oğlumun gözünde doğuma kadar kocaman bir top gibi görüneceğim." derken gülmeye başlamıştı.

Ortamdaki sohbet küçük Eren'in uyanmasıyla başka yönlere kaymış bu da Akay'a istediği gibi konuşma şansı tanımıştı.

"Her şey hazır mı?"

"Merak etme aynı yerde ayarlamaları yaptım."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Lafı bile olmaz. Hem sen Aral'ı da düşünme. Yarın bizde kalır."

"Sağ ol Erdem."

Ertesi gün tam bir koşuşturmayla geçmişti. Aral'ın okuluna gitmişler ve öğretmenleriyle görüşmüşlerdi. Birkaç arkadaşıyla da tesadüfen karşılaşmışlar sonrasında da gün küçük paşanın istediği şeyleri yapmakla geçmişti. Aral'ı, Erdem'lere bıraktıktan sonra sürpriz için yol almaya başlamışlardı.

"Akay nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Biraz daha sabret."

"Ama..."

"Gel önce şu gözlerini kapatalım."

"Yok daha neler..."

"Asel ama ne dersem yapacaktın..."

"Ama gözlerimi kapatacağını söylememiştin."

"İşte şimdi söylüyorum. Merak etme seni güzel bir yere götüreceğim."

"Akay zaten Aral'ı bıraktık diye içim hiç rahat değil."

"Asel, oğlum şu an dünyanın en mutlu çocuğu. Buna emin ol."

"Tamam Ela ve Eren'le oynamaya bayılıyor ama..."

"Aması yok hayatım. Şimdi sen vakit kazanmayı bırakıp, gözlerini bağlatacak mısın?"

"Tamam bağla." diyerek surat asmış ve arkasını dönmüştü.

"Evet oldu." diyerek bağlamış ve karısının arkasına yaslanmasını sağlamıştı.

"Bakalım bunun altından ne çıkacak?"

"Güzel şeyler hayatım... Güzel şeyler..."

Sonunda Akay'ın yönlendirmesiyle bir yere gelmişlerdi. Bu adam yine ne peşindeydi? İnanılmaz merak içindeydi ama hain kocası hiç sır vermiyordu. "Akay hadi ama..."

"Az kaldı." diyerek belindeki tutuşunu sıklaştırmış ve biranda durmuşlardı.

"Ne ol-"

Sözleri Akay'ın kucağında tamamlanamadan havada kalmıştı.

"Artık açabilir miyim?"

"Tamam." deyip açmasına izin vermişti.

Gözlerini açtığı anda uzun süre kapalı kalmanın rahatsızlığıyla birkaç kez kırpmak zorunda kalmıştı. Sonra bakışlarını etrafta gezdirmeye başladığı anda Akay'ın kapıyı açmasıyla içeri girmişlerdi.

"Akay burası..." derken gözleri etraf da geziniyordu. O günün her anı köşelerden kendini gösterirken, gözyaşları da tek tek akmaya başlamıştı. "İnanamıyorum..."

Onun etrafında dönmesi ve suratının aldığı her hali zihnine kazımişti. Ama o yaşlar akmaya başladığı anda daha fazla ondan uzak kalamamış ve tekrardan kollarına almıştı sevdiğini. "İyi ki doğdun hayatım."

"Bugün?" O an tarih kafasında yerine oturmuştu. Bugün ilk evliliklerinin yıl dönümü ve kendinin de doğum günüydü. Yıllardır doğum gününün olduğu günü beyninin arka taraflarına itmeye çalışmıştı. Bunda başarılı olamamış, her anı tekrar tekrar yaşamıştı ama gün olarak tamamen unutulmuş bir zamana dönüşmüş, sadece anılar kalmıştı.

"Evet hayatım bugün bizim için çok önemli bir gün."

"Sen bunları hangi ara hazırladın?" derken gözleri ilerideki masadakilere kaymıştı.

"Yardım aldım."

"Erdem?"

"O gerçek bir dost."

"Keşke bana buraya geleceğimizi söyleseydin ona göre hazırlanırdım. Yanımda hiçbir şey getirmedim."

"Sen merak etme karıcım. Ben her şeyi düşündüm." diyerek yan taraftaki valizi işaret etmişti gözleriyle.

"Bu?"

"Önce yemeğimizi yiyelim."

"Ama bu..."

"Merak etme ona da sıra gelecek." diyerek genç kadının masaya oturmasını sağlamıştı.

"Yemeklerde aynı..." derken şaşkınlıkla karşısında oturan adama bakıyordu.

"Sana dedim o günü tekrar anımsatmaya çalışıyorum diye."

"Sence o günü unutmuş olabilir miyim?"

"Bilmem..." derken bakışları baştan ayağı karısının üzerinde gezmişti.

"Akay, sen öyle bakarsan ben tek lokma yiyemem haberin olsun."

"Biraz önceki göz bandına ihtiyacım olacak desene."

"Her şeye hazır cevap bir kocam var." derken gülümsemişti. "Tamam banda gerek yok. Bakabilirsin..." derken şuh bir şekilde bakışlarını

kocasına çevirmişti.

"Yok benim kesinlikle banda ihtiyacım var. Yoksa bu yemeğe başlayamayacağım."

"Aşkım sence ikimizde şu an burada bir şey yiyebilecek miyiz?"

"Sanırım hayır." deyip hemen kalkmış ve içeri girdiklerinden beri aklındakini yapmak için karısının dudaklarına kapanmıştı.

Asel beklediği buymuş gibi aynı istekle karşılık verirken kocasının kucağına aldığını ve yatak odası kısmına geçtiklerini bile anlamamıştı. Akay nazikçe indirmiş ve gözleri tutkuyla parlayan karısının yatağın üzerine oturmasını sağlamıştı.

"Nereye gidiyorsun?" derken sesi nazlanarak çıkmıştı.

"Valizi merak etmiyor musun?"

"Valiz mi?"

"Bak buna sevindim işte." derken imalı bir bakışla bakmıştı.

"Neye sevindin?"

"Biraz önce merak ettiğin şeyi unutmana."

"Akay sen bana dokunduğunda ben bir şey hatırlayabiliyor muyum? Ama bakıyorum sen aynı durumda değilsin. En iyisi yemek yemeğe gitmek." diyerek hareketlenmişti.

"Hayatım o valizin içindekilerin hayalini kurmuş biri olarak unutmam imkansız."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Hemen geliyorum." diyerek gitmiş ve birkaç saniye sonra elindekiyle odaya girmişti.

Sonrasında valizden bir sürü kutu çıkmaya başlamıştı. Aynı o günkü gibi kutular çıkıyor ve her biri de Asel'in eline küçük bir öpücükle birlikte

bırakılıyordu.

"Akay bunlarda ne?"

"Sana hediyelerim."

"Hediye?"

"Doğum günü ve evlilik yıl dönümü."

"Ama ben sana bir şey almadım ki..."

"Sen bana öyle güzel hediyeler verdin ki... Üstelik birini daha vermek üzeresin." deyip yanına gelmiş ve dizlerinin hizasına eğilerek karnına dokunmuştu. "İçinde taşıdığın mucizemden daha güzel bir hediye daha veremezdin." deyip genç kadının aklını alacak bir öpücük daha bırakmış ve geri çekilmişti.

Duydukları ve hissettikleriyle bulutların üzerindeydi. Ah birde Akay ikide bir kendini çekmese her şey daha güzel olacaktı. "Akaaaay..."

"Merak etme hayatım sabaha kadar vaktimiz var." deyip çapkın bir sırıtışın bakışlarına eşlik etmesine izin vermişti.

"Evet şimdi hediyeleri açma vakti." diyerek en büyük kutudan başlamıştı.

"Akay bu çok güzel bir elbise."

"Rita özellikle senin için hazırladı. Yeni hamile kreasyonunda inanılmaz parçalar olacağını söyledi."

"Akay onları ben çizdim çok iyi biliyorum."

"Ama bak bunu bilmiyordun." deyip göz kırpmıştı.

"Şimdi sıradaki kutumuza gelelim."

"Bu ayakkabılar çok güzel."

"Gözlerinle aynı renk olmalarına dikkat ettim."

"Gözlerim mi? Akay gerçekten çok tuhaf bir adamsın." deyip gülümsemişti.
"Gözlerim ve ayakkabı... Gerçekten tuhaf ikili."

"Sana baktığımda neler neler gördüğümü bir bilsen. Ama şimdi başka bir kutunun sırası."

"Bu?"

"Senin için özel bir şey. Umarım beğenirsin."

"Beğenmek mi? Bu çok güzel diyerek kolyenin üzerinde gezdirmişti parmaklarını.

"Bunu gördüğüm an sen aklıma geldin. Senden başka kimseye yakışmazdı."

Konuşmaya hali kalmamıştı. Gözleri nemlenmiş ama yaşları akıtmamak için inanılmaz gayret sarf ediyordu.

"İşte başka bir kutu daha."

"Akay daha mı var?"

"Tabi ki hayatım." deyip kutuyu açmış ve içinden çıkan yüzüğü eline almıştı. "Elinizi bana uzatır mısınız Asel Demir?"

"Büyük bir zevkle." deyip uzatmıştı.

"Hayatımın anlamı, çocuklarımin annesi, geçmişim, geleceğim ve sevdiğim..." deyip nazikçe tuttuğu parmağa yüzüğü takmış ve üzerine bir öpücük bırakmıştı. "Karım olduğun, diğer yarım olduğun ve beni hep sevdiğin için çok teşekkür ederim. Bende seni bu bedende bu ruh olduktan sonra hep seveceğim. İyi ki doğdun ve iyi ki benimsin." deyip bu sefer dudağına küçük bir öpücük bırakmıştı.

Son duydukları artık gözyaşlarını engellemesini imkansız bir hale getirmiş ve yaşlar birbiri ardı dökülmeye başlamıştı. "Akay seni çok seviyorum."

"Ben de hayatım... Bende..." derken karısının yanaklarından akan yaşları parmaklarıyla kuruluyordu. Başlarda ağlamasını durdurmak için diller döküyor ve her gözyaşı yüzünden vicdan azabı çekiyordu ama artık bu

yaşların onun içindeki yaralı kalan yerlerin ilacı olduğunu anlamıştı. Nasıl hüznle akan damlalar vücutta derin izler bırakıyorsa, mutlulukla akan yaşlarda o izlerin ilacıydı. Tabi ilaçlar yeterince alınmalıydı, yoksa yan etki yapabilirdi. Bunun içinde yapacağı şeyi biliyordu.

"Ama kutularımız henüz bitmedi. En güzelini ve özelini sona sakladım." deyip bir kutuyu daha karısının ellerine bırakmıştı.

"Ak...ay..."

"Aç hadi hayatım."

Açılan kutudan çıkanla Asel'in ağlayan gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış ve ağlaması durmuştu. "Akay... Bu..."

"Biliyorum çok güzel..."

"Seni çıkarıcı..."

"Haklısın aslında o hediye kendime aldım."

"Bunu gerçekten sen mi aldın?"

"Mağazanın vitrininde gördüğümünden beri aklımda sadece o anın hayali var."

"Sana inanamıyorum."

"Asel lütfen artık onu giyer misin? Çünkü benim bekleyecek halim kalmadı."

"Akay Demir sen dünya üzerindeki en tuhaf adamsın."

"Neden karısına iç çamaşırı almanın nesi tuhaf?"

"Tuhaf olan o değil ki... Aynı anda bana öyle duygular yaşıyorsun ki, sonunda kalbim bunlara dayanamayacak."

"Merak etme hayatım benim kalbimde senin. İki kalple her şey daha rahat olur."

Asel'in tek yapabildiği kocasına aşkla bakmak olmuştu.

"Hadi ama..."

"Tamam..." diyerek elindekilerle banyoya gitmişti.

Giden kadının ardından bakarken her gün ona daha çok aşık olduğunu hissediyordu. Bunun bir sınırı yoktu ve olmayacaktı da...

Üzerini giyinmiş aynada kendine bakarken ne kadar zevkli bir kocası olduğunu bir kez daha onaylamıştı. Gerçekten çok güzel bir şeydi üstündeki. Yavaşça içeri girdiğinde kendine dönen bakışlar ne kadar beğenildiğini gözler önüne sermek için yeterliydi.

"Hayallerimden bile güzel..."

Aralarındaki son sözler bunlar olmuştu. Akay dakikalardır sınırlarda gezen duygularıyla karısını kucağına almış ve yatağa uzanmasını sağlamıştı. Sonrasında dokunuşlarıyla hem kendini hem de karısını bulutların üzerine çıkarmayı bilmişti.

FİNAL

Rüya gibi geçen Fransa seyahatlerinin üzerinden bir ay geçmişti. Her gün daha da güzel oluyor, bir öncekini düşünmesine vakit bile bırakmıyordu. Yine öyle bir günü yaşıyorlardı.

“Sana bir sürprizim var hayatım.”

“Sürpriz?”

“Sormak yok. Adı üstünde sürpriz.” deyip genç kadının gözlerini elindekiyle kapatmış ve istediği yere yönlendirmek için belinden tutmuştu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Çok soru soruyorsun. Sabret.”

“Ama merak ediyorum.”

“Az kaldı.” deyip odanın birinden içeri girmişlerdi.

“Tamam artık açayım mı gözlerimi?”

“Bir saniye ben açarım.” deyip bandı gözlerinden çekmiş ve genç kadının şaşkınlıkla etrafına bakmasına neden olmuştu.

“Bunun neresi sürpriz Akay. Sinema odasında ne yapacağız? Yeni film mi aldın? Sürpriz bu mu?”

“Hani seninle bir türlü izlemeyi başaramadığımız filmimiz vardı ya...”

“Filmimiz mi?”

“Evet hayatım. Herkesin şarkısı olur bizimki film.”

“Ne olmuş o filme?” derken merakla bakmaya başlamıştı.

“Onu izleyelim dedim.” deyip genç kadını hazırladığı masaya doğru yönlendirmişti.

Masayı gördüğü an şaşırmış ama bunu kısa sürede üzerinden atıp konuşmaya başlamıştı. “Her şeyi hazırlamamışsın.”

“Hayır hazırladım.”

“Mısırı unutmuşsun.” dediği an yine göz göze gelmişlerdi.

“O gün sana nasıl geldiğimi bilmiyorum. Seni görmek için inanılmaz bir istekle doluydum ama bahanem yoktu. Aklıma gelense olmayacak bir şeydi ama yine de yapma ihtiyacı duydum. Senin evine girdiğim an o kadar tuhaftı ki her şey... Keşke orada bana bir yer olsa diye düşündüm ama yoktu. Sen, beni istememiştin. Bu da hareketlerime yansdı ve seni çok kırdım. Sana ‘gaflet’ dediğim dokunuşlar beni bitiriyordu. Ama erkeklik gururum ağır bastı ve sanki hiçbir şey hissetmiyormuş ayağına yattım. Halbuki o an tek isteğim seninle olmak, sende kaybolmaktı. Ama bunun yerine sana acı çektirmeyi seçtim.” deyip pişmanlıkla bakmıştı genç kadına.

“Seni karşımda gördüğümde kalbim duracak sandım. Hem seni evimde görmek hem de odada Aral’ın uyuduğunu bilmek... İkisinin verdiği heyecan beni mahvetti. Ne kadar bunu belli etmemeye çalışsam da, başaramadım. Senin tek dokunuşun bile beni benden alırken bu nasıl mümkün olabilirdi ki...”

“O gün için ve sana yaşattığım her kötü gün için özür dilerim aşkım.” deyip genç kadını kollarına almış ve büyük bir aşkla öpmeye başlamıştı. İkisi de sanki o günün acısını çıkarır gibiydi. Sonunda akıllarında ne film ne de mısır kalmıştı. O an tek istedikleri birbirlerine verebildikleri tüm aşkı sunmaktı. Birkaç dakika sonra kendilerini yatak odasında bulmuşlar ve bir film izleme macerası daha sonuçlanmadan bitmişti.

“Akay...”

“Efendim bir tanem?” derken kollarıyla genç kadını daha da yakınına çekiyordu.

“Yine başaramadık.” deyip iç çekmişti.

“Neyi başaramadık?”

“Sence neyi Akay?” derken kendini geri çekip, yüzüne bakmaya başlamıştı.

“Biz... Şey...”

“İnanamıyorum sana!” derken gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

“Ama hayatım bana şu an kim olduğumu sor onu bile hatırlamam.”

“Yalancı. Akay dediğimde ‘efendim’ diyen başkasıydı sanki...”

“Hayatım sen hiç merak etme ben o filmi izlemek için girişimlerini hiç bırakmayacağım. Ama filmin geldiği bu noktaya da ayrıca bayıldığımı söylemek isterim.” derken elleri yine yaramaz dokunuşlarına başlamıştı.

Geçen dört ayda hiçbir sorun çıkmamış ve hamileliğini keyfince yaşamıştı. Bunda ilgili ve sevgili kocasının payının çok büyük olduğunu biliyordu.

“İyisin, değil mi aşkım?”

“Ben çok iyiyim. Ama sen çok yoruldun. Lütfen artık dinlen.”

“Merak etme bende yorgunluk falan yok.” derken karısının ayaklarına masaj yapmaya devam ediyordu. “Biliyor musun bu hamileliğin tek kötü yanı varmış?”

“Neymiş aşkım?”

“Senden uzak kalmam. Sana istediğim gibi dokunamamak çok kötü.” derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Onun hali gülümsemesini sağlamıştı. “Sana bir kötü haber daha vereyim mi?”

“Verme desem vermeyecek misin?”

“Doğumdan sonrada beklememiz gerekiyor.”

“O nedenmiş?” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Lohusalığının geçmesi gerekiyor.”

“O ne kadar sürüyor?” derken bezginlikle bakmaya başlamıştı.

“Yaklaşık kırk gün.”

“Ne! O kadar çok mu?”

“Maalesef...”

“Biraz avans veremez misin?” diyerek ayaklarında başlayan dokunuşlar bacaklarına doğru yönelmiş ve yavaş bir hareketle okşamaya başlamıştı. Sonrasında da dudaklarını bulup, karısının aklını başından alacak şekilde öpmeye başlamıştı. İleri gidemeyeceğini bildiğinden ve karısına da kendine de daha fazla eziyet etmemek için sevdiğini göğsüne çekerek sıcaklığıyla sarmalamış ve uyumasına yardımcı olmuştu. “Seven her şeye katlanır. Lohusalığın geçmesine bile...” derken kollarındaki kadının alnına içten bir öpücük bırakmıştı.

"Akay sanırım geliyor." deyip zorlukla nefes almıştı.

Uykulu gözlerle bakarak şaşkınca sormuştu. "Ne geliyor hayatım?"

Şu an o kadar ağrısı olmasa ona gösterirdi ya şimdilik başka işleri vardı.

"Bebek geliyor."

"Ne? Kızım geliyor mu?" diyerek hemen yataktan kalkmış ve üzerini giyinmeye başlamıştı. Sonra hemen karasının yanına gelmiş ve onun hazırlanması için yardımda bulunmuştu. "İşte hazırsın."

"Ah!"

"Çok mu kötüsün hayatım?" derken yüzü bembeyaz olmuştu.

"Biraz daha böyle konuşmaya devam edersen, nasıl olacağımı bilmiyorum." deyip tekrar derin bir nefes almıştı.

"Tamam tamam. Hadi hemen çıkalım."

"Annemleri aramalıyız."

"Tamam ben ararım. Hadi vakit kaybetmeyelim."

"Aral iyi ki burada değil. Çok korkardı yavrum."

"Haklısın." derken kendi yaşadığı korku ve heyecanı düşünüyor ve oğlunun bundan uzak olduğuna seviniyordu.

Karısını dikkatlice koltuğa oturtup, gerekli çantayı da bagaja atmış, arabaya binmeden Pırıl'ı arayarak herkese haber vermesini tembihlemişti.

"Ah!"

"Aselim... Bir tanem... Çok mu canın acıyor?" derken sanki yanan kendi canıymış gibi yüzü kasılmıştı.

"Daha en kötülerine gelmedik."

"Nasıl yani?" derken korkuyla açılmıştı gözleri.

"Akay bu daha ne ki..." dediği anda bir sancı daha gelmişti.

Araba yol alırken, Akay bir yandan da karısını gözlemliyordu. "Derin derin nefes alıp ver hayatım. İşte tamam böyle."

"Ah!"

"Bunun böyle bir şey olduğunu neden kimse bana söylemedi?"

"Söyleseydik de... altı ay boyunca her gün kabus mu görseydin?"

Haklıydı. Hep bebekleri doğduklarında görmüş ve şirinliklerine bayılmıştı. Onun öncesinde yaşananları hiç merak etmemişti. Tamam acı çekildiğini

biliyordu da, karısının yüzünde gördüklerine hazırlıklı değildi. Şu an ki durumu bilse, kesin her gecesi korku dolu anlara şahitlik ederdi.

"Derin derin nefes al hayatım." deyip boşta olan elini karısına güven vermek için ara ara uzatıyor, sevdiğinin elini tutuyordu.

"Keşke bugün için özel şoför tutsaymışım. Bu ikisi birlikte yapılmıyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Şu an elini yeterince tutamıyorum. Halbuki şoför olsa, sadece sana odaklanırdım."

"Akay yola bak."

"Aklım mı kaldı?" deyip hemen şeridini düzeltmişti.

Sonunda hastaneye geldiklerine inanamıyordu. Odaya alınmışlar ve doktorun kontrolüyle doğuma fazla zamanları olmadığını öğrenmişlerdi.

"Şimdi elimi tutabilirsin." diyerek uzatmıştı genç kadın. Aynı anda da ilk doğumu aklına gelmiş ve gözünden akan birkaç damlayı engelleyememişti.

"Asel..." diyerek yanına yanaşmış ve nazikçe tutmuştu uzanan eli. Sonrasında gözlerden akan yaşları diğer eliyle kurulayıp, alnına sıcak bir öpücük bırakarak gözlerine bakmıştı.

"O zaman yanımda olmanı ve elimi tutmanı ne kadar çok istedim. Sana o kadar ihtiyacım vardı ki..." deyip acıyla gözlerini yummuştu.

Aynı anda elinin sıkıca tutulması yeni bir sancı dalgasının geldiğinin habercisiydi. Üstelik karısı sadece bu sancılarla değil, geçmişle de mücadele etmek zorunda kalıyordu. Elindense bir şey gelmiyordu. "Keşke o anlarda yanında olsaydım. Bunu ne kadar çok isterdim bir bilsen... Ama o günler geçti Aselim. Sen o zaman bile çok büyük bir iş çıkardın. Şimdi kızımız içinde senden aynısını bekliyorum." deyip elinin üzerini sevgiyle öpmüştü.

"Bana hep böyle bak Akay. Gözlerime bak ki, aklıma başka bir şey gelmesin." deyip sevdiğine odaklanmıştı.

"Tamam aşkım. Gözlerime bak ve ne kadar sevildiğini gör. Geleceğimizin ne kadar güzel olabileceğini gör. Dayan bir tanem. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Ailenin de gelmesiyle herkes tamamlanmıştı. Küçük Aral evde bırakılmıştı. Neyse ki, geceydi ve uyuyordu. Yoksa bu imkânsızdı. Herkes güzel dileklerini ilettikten sonra bekleme odasına alınmış ve heyecanlı çifti baş başa bırakmıştı.

"Pırıl..."

"Efendim Bulut?"

"Ben çocuk falan istemiyorum."

"Buraya gelirken bunun tersini söyleyen ve çalışmalara hız verelim diyen kimdi?"

"O, bu sahneyi görmeden önceydi. Senin bu küçücük halinle o acıları çekmene dayanamam." derken sevdiğinin elini daha da sıkı tutmuştu.

"Saçmalama Bulut. Benden daha zayıfları ve küçükleri bile anne oluyor."

"Olsunlar. Onlar benim Pırılım değil."

"Şimdi sen çocuk istemiyor musun?"

"İstiyorum ama acı çekmeni istemiyorum."

"Bu nasıl olacak bakayım benim akıllı kocam?"

"Yolu yok mu?"

"Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

"Bende akıl mı kaldı sanıyorsun?"

"Sen hamile kalmamdan önce böyleysen, sonumuz abimlerden beter olur." deyip kocasının yüzüne şaşkınlıkla bakmıştı.

"Ama Pırıl-"

Sözleri genç kızın uyaran bakışları ve sözleriyle son bulmuştu. "Zamanı gelene kadar bu konuyu kapatıyoruz. Zamanı geldiğinde de sen ilgili ve sevgili bir eş olarak elimi tutup, bana aynı abimin yengeme baktığı gibi bakıyorsun. Anlaştık mı?"

"Ama-"

"Bulut Bey bir daha bana zor mor dersen, o bebeği rüyanda görürsün ona göre. Ya da birkaç yıl çocuk yapmama fikrimi gözden geçirir, hemen hamile kalırım sende dokuz ay o sıkıntılı anları yaşarsın."

"Tamam sustum ama sende sakın ben alışana kadar hamile falan kalma."

"Tamam aşkım o zaman yatak odamızı ayırırız, sende bu konuda korkmayı bırakırsın. Nasıl fikir?" deyip göz kırpmıştı.

"Yatak odasını ayırmak mı? Bunu hayatta yapmam." diyerek parlamıştı.

"O zaman susalım ve içeriden gelecek haberi bekleyelim. Tamam mı?"

"Tamam." diyerek sevdiğinin elini daha da sahiplenircesine tutmuştu.

İçeri giren doktor, kontrolden sonra konuşmaya başlamıştı.

"Evet şimdi sizi doğumhaneye alacağız. Akay Bey'de doğuma girecek mi?"

İkisi de aynı anda ama farklı şekilde cevap vermişti.

"Evet..."

"Hayır"

"Tabi ki de gireceğim Asel."

"Hayır aşkım girmeyecek ve eski babalar gibi beni dışarıda volta atarak bekleyeceksin."

"Ama yanında olmak istiyorum."

"Sen zaten yanımdasın." derken elini tutmuş ve kalbinin üzerine koymuştu. "Senin orada olman bana yarardan çok zarar verir. Çok streslisin bu da ikimizi de gerer." diyerek gözlerini içine bakmıştı.

"Tamam sizi bekleyeceğim." diyerek sevdiğinin dudağına küçük bir öpücük bırakmıştı.

Sonunda doğumhaneye alınan Asel için zor anlar başlamıştı. İlk doğumuyla karşılaştırıldığında bu çok normal kalmıştı. Doktorun her söylediğini harfiyen yapmış ve kızının ağlama sesiyle birlikte gözyaşlarına boğulmuştu. Aynı Aral gibi göğsüne yatırılan kızına bakarken, bu sefer umutla gülümsemişti.

"Hoş geldin meleğim." diyerek ilk öpücünü bırakmıştı küçücük başına.

Heyecanlı bekleyiş bitmiş ve sevdiklerine kavuşmuştu. Onları sağlıklı görmek her şeye değmişti.

"Asel bu nasıl bir şey?" derken kızını kucağına almış ve kendine bakan şaşkın yüzü hayranlıkla izliyordu.

"Bilmem nasıl bir şey acaba?" derken kocası ve kızına sevgiyle bakıyordu. Böyle bir anı yaşayacağını en güzel hayallerinde bile düşünmezken, şimdi gerçeğini yaşıyor ve bunun mutluluk tarifini yapamıyordu.

"Abi şuna baksana aynı ben."

"Pırıl, kızım sana hiç benzemiyor. O aynı annesi."

"Sen öyle san. Oğlan dayıya kız halaya çekermiş. Görürsün tıpkı benim kopyam olacak." deyip keyifli bir kahkaha atmıştı.

"Desene çok işim olacak."

"Demek o kadar dertliydin benden. Söyleseydin bilseydim. Bu kadar niye bekledin?" derken yan gözle bakmıştı.

"Senden dertlenmek mi? Sen benim prensesimdin. Hala da öylesin. Sadece artık prenseslerimin sayısı arttı." deyip yanındaki kızın saçına küçük bir öpücük bırakmış ve karşılığında da gülen gözlerle mükafatlandırılmıştı.

Küçük kızları pusette uslu uslu yatarken, aileleri de bu güzel mucizeyi hayranlıkla seyrediyordu.

"Sema Hanım şunun ellerine bakın hele..."

"Ah Aynur Hanım siz birde Aral'ı görseydiniz, minnacık bir şeydi. Kucağınıza aldığınızda varla yok arası desem yeridir."

"Şu anki halini bilince, o anlarını düşünemiyorum bile."

"Akay, Aral daha gelmedi mi?"

"Aşağıdaymış. Birazdan burada olurlar." dediği anda hızla açılmış ve şimşek gibi girmişti Aral odaya.

"Kardeşim nerede?"

"Oğlum dur bir sakın ol. Nefes nefese kalmışsın."

"Hemen onu göreceğim. Hem hepiniz görmüşsünüz. Ben daha

göremedim." diyerek yan tarafta duran pembeler içindeki pusete yönelmişti. Boyu yetişmediğinden çektiği sandalyeyle bu sorunu çözmüş ve kardeşini incelemeye başlamıştı.

"Bu çok küçük..."

"Sen daha küçüktün."

"Hiçte bile ben kocamandım. Neden gözlerini kapattı?"

"Çünkü yoruldu abisi. Dinlenmesi gerekiyor."

"Baba bu çok güzel." derken yavaşça elini uzatmış ve yanağına kelebek gibi dokunmuştu. "Çok da yumuşak."

"Evet oğlum çok güzel." derken hem oğluna hem de kızına kalbinden taşan bir aşkla bakıyordu.

"Bakıyorum kardeşini gördün beni unuttun."

Oğlu sözlerden sonra uçar gibi gelmişti yanına. "Seni unutmam. Hem de hiç." diyerek annesinin yanaklarına öpücükler kondurmaya başlamıştı.

"Daha çok kalacak mısınız? Evimize ne zaman geleceksiniz?"

"Yarın geleceğiz bir tanem."

"Ama geç kalmayın tamam mı?"

"Tamam."

Sonunda herkes gitmiş odada sadece üçü kalmıştı. Akay gözlerini kızının üzerinden alamıyordu. Ara ara nefesini bile dinlediği oluyor, bu da Asel'i gülümsetiyordu. Her anne babanın klasik hareketi olduğunu o zaman daha net anlıyordu.

"İyi ki doğumda buradaymışız."

"Haklısın hayatım. Doğumun sezon sonuna gelmesi tam oldu. Bu anları kaçırdığımı düşünemiyorum bile." derken yatağa yaklaşmaya başlamıştı.

"Gel hadi yanıma uzan." diyerek kenara çekilmiş ve kocası için gerekli yeri

açmıştı. "Çok yoruldu."

"Yorulmak mı? Şu an kendimi hiç yorgun hissetmiyorum. Hatta öyle enerjiyle doluyum ki, kelimeler yetmez anlatmaya."

"Ama ben çok yorgunum." diyerek kocasının sıcacık kollarına biraz daha sokulmuştu.

"Kolay mı doğum yapmak? Tabi ki de yorgunsundur. Biz de seni daha çok yorduk." diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

"Dert etme hepsi tatlı bir yorgunluk. Her yorgunluk böyle olsa." diyerek kocasının kokusunu içine çekerek kapamıştı gözlerini.

Onun kendine sokulması tüm hücrelerini ayaklandırmıştı. Burnunu sevdiğini saçlarına gömüp onun mis kokusunu içine çekerken, birkaç öpücükle taçlandırmıştı saçlarını. "İyi ki seni tanımışım. İyi ki seni sevmişim. İyi ki beni hiç bırakmamışsın. İyi ki çocuklarımın annesi olmuştun. Seni tarifi olmayacak kadar çok seviyorum aşkım. Bana yaşattığın her şey için teşekkürler." diyerek sevdiğinin kokusundan derin bir nefes almış ve sevgiyle kapamıştı gözlerini. Açılan gözler bu sefer kızının beşiğine gitmiş ve okşar gibi gezinmişti. Bundan büyük mutluluk yoktu. Bunu bir kez daha en güzel şekliyle görmüştü.

"Baba Hakkı Amca bizi tanıyor mu?"

"Tanıyordur. Resimlerinizi göndermiştik."

"Ama biz niye onları hiç görmedik?"

Bu iyi bir soruydu. Bu konuda iyi bir azar yiyeceğini biliyordu. Şimdiden kendini alıştırırsa iyi olurdu. "Tüm suç benim oğlum."

Sonunda geldikleri yerde kapıda karşılanmışlardı.

"Akayım hiç gelmeyeceksiniz sandıydım oğlum."

"Özür dilerim Ayşe Teyzem." diyerek elini tutmuş ve saygıyla öpmüştü.

"Biz, sizi iki gönderdik, dört geldiniz. Ama epey vakit kaybettiniz." diyerek anlamlı bir bakış atmıştı yaşlı adam.

"Haklısın Hakkı Babam. Ama biliyorsun neler neler yaşadığımızı."

"Okudum oğul. Neyse ki, sonu güzel bitti."

"Kızım o nasıl güzel bir şey." diyerek tutmak için ellerini uzatmıştı.

"Beş aylık oldu." deyip kendine uzanan ellere bırakmıştı kızını.

"Kızım bu aynı sen. Umarım huyu da sana benzer." deyip yanağına sıcacık bir öpücük bırakmıştı.

"Hadi geçin içeri. Ayşe Teyzeniz size neler neler hazırladı."

"Zahmet etmeseydiniz." diyerek bakmıştı genç kadın.

"Ne zahmeti? Siz geldiniz ya, bu bizim için şenlik kızım."

"Hem torunlarımızı da getirdiniz. Daha ne isteriz."

Keyifle yenen yemeğe, eğlenceli sohbetler eşlik etmiş vaktin nasıl geçtiğini bile anlamamışlardı. Bir dahaki sefere onların gelmesi konusunda anlaşır, evlerinin yolunu tutmuşlardı.

"Aral uyudu mu?"

"Bugünü anlata anlata sonunda bayıldı."

"Ya Eylülüm?"

"O da uyudu. İkisi de çok yorulmuş olmalılar."

"Yani gece bize kaldı diyorsun..." derken yavaşça yaklaşmaya başlamıştı.

"Bilmem. Sanırım bende çok yoruludum." diyerek tam arkasını dönmüş giderken kocasının güçlü kolları tarafından yakalanmıştı.

"Kaçamazsın." deyip kollarına almış ve dudaklarına karısının aklını başından alan bir öpücük bırakmıştı. "İstersen uyuyabilirsin."

"Uyuyamayacağımı bal gibi de biliyorsun. Gıcık ne olacak."

"Ben, seni hiç rahatsız etmem. Uyu hayatım." derken bir yandan da karısının düğmelerinin üzerinde geziyordu yaramaz parmakları.

"Bak sana ceza uyurum ama bu bana da ceza olur. Bu yüzden konuşmayı bıraksan diyorum. Yoksa-"

Sonraki kelimeler kocasının dokunuşlarıyla son bulmuş, mutluluğun tarifini başka şekillerde de yaparak kendilerini başka bir dünyaya bırakmışlardı.

Geçen yıllar bir sürü olayı beraberinde getirmişti. Kesin dönüş yaparak işlerine Türkiye’de devam etmeyi uygun bulmuşlar, bunun sonucunda da yine başarılı işlere imzalar atmışlardı. Tüm sevdiklerinin hayatları güzel ilerliyor, onların mutluluğu kendi mutluluklarını daha da artırıyordu. Yıllarca yaşanan acıların yerini her gün daha güzeli alıyor ve o günleri hafızalarda daha da silikleştiriyordu.

"Akay yine ne planlıyorsun?"

"Sürpriz hayatım."

“Senin bu sürprizlerin hiç bitmeyecek değil mi?”

“Bitmesini ister miydin?” diyerek karısına bakıyordu. “Bende öyle düşünmüştüm.”

“Bak fazla vaktim yok biliyorsun.”

“Merak etme topu topu iki saatimizi alacak.”

“Bana yine film deme...” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Niye ki?”

“Niye olduğunu biliyorsun. Artık o film izleme olayında hain planlar sezmeye başladım.”

“Hain planlar?” derken yalancıkdan anlamaz bir hal almıştı.

“Anlamaz ayağına yatmayın beyefendi. Siz ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz.”

“Biraz açsanız çok iyi olacak hanımefendi.”

“İyi sen istedin.” diyerek başlamıştı. “Bu kaçınıcı girişim acaba? Benim saydığım yaklaşık olarak 31.”

“Bilemedin. Senin doğum günündekini unuttun sanırım.” derken çapkın bir gülümseme oturmuştu suratına.

O günü hatıraları aklına geldiğinde yüzü kızarmıştı genç kadının “Unutmak mı? Senle geçen hangi an unutulur ki...” derken derin bir iç çekmişti.

“Sizde böylesine izler bıraktığımı bilmek gururumu okşadı küçükhanım.”

“Tamam hemen böbürlenmeye başlama. Bu sefer izleme konusunda kararlı mısın?”

“Gayet kararlıyım.” derken aklından geçenler başka şeyler fısıldıyordu. Ama şu an karısının bunları duymasına gerek yoktu.

“O zaman ben mısır patlatmaya gidiyorum. Sen de çocukları kontrol et. Uyumuşlardı ama belki üstleri açılmıştır.”

“Kesin Aral üstünü açmıştır. O konuda haklısın.” diyerek merdivenlere yönelmişti. Her bir odanın önünde durmuş ve onlara hayranlıkla bakmıştı. Aral yine üstünü açmıştı. Bu çocuk nasılda kendine benziyordu. Çocuklarının üzerlerini örtüp, alınlarına da sımsıcacık bir öpücük bıraktıktan sonra aşağıda mısır patlatan güzel kadının yanına dönme vakti gelmişti.

“Uyuyorlar mı?”

“Melekler gibi.” diyerek sinema odasının bir kez daha yolunu tutmuşlardı.

“Bak bu sefer yaramazlık yok.” derken elindeki kaseyi kocasına uzatmıştı.

“Tamam hayatımın anlamı.” deyip koltuktaki yerini almıştı.

Film başlamış ve izleme işi hiç olmadığı kadar normal ilerliyordu.

“Bu sahneyi hatırlıyor musun?”

“Hangi sahneyi?”

“Akay ekrana bakmıyor musun?”

“Bakıyorum.”

“O zaman ne soruyorsun hangi sahne diye?”

“Bir an dalmışım hayatım.”

“Ah sana inananda kabahat.” diyerek elindeki cipse dönmüştü.

Ufak ufak hamlelerin zamanı gelmiş ve genç adam elini koltuğun arkasından karısının omzuna getirmişti. Kendini ilk kez bir kızla film izlemeye giden toy bir delikanlı gibi hissediyordu. Sonrasında biraz daha yanaşmış ve genç kadının sıcaklığını duyumsamaya başlamıştı.

“Akay filme dön.” derken aslında kendinin de filmle alakası kalmamıştı ama kocasına şimdilik hissettirme niyetinde değildi. Bakalım bu sefer nasıl

bir yol izleyecekti...

“Böyle de izleyebiliyorum.”

“Yalancı.”

“Tabi. Sor söyleyeyim son sahneyi.”

“Tamam söyle hadi.” deyip kocasına dönmüştü.

“Biraz önce adam, kadını öptü.”

“Neee!”

“Görmedin mi?”

“Sana inanamıyorum.” derken gülmeye başlamıştı.

“Bak kaçırmışsın. Merak etme ben ne için buradayım. Sana canlı bir hatırlatmasını yapmaktan zevk duyarım.” deyip karısının dudaklarına uzanmıştı. Yine bir klasik gerçekleşmiş ve film izleme sevdası daha ortasına gelemeden son bulmuştu.

“Şimdi hatırladın mı?”

“Bilmem sanki hatırlayamadım gibi.”

“Demek hatırlayamadın.” derken karısını daha da yakınına çekmiş ve bu sefer daha da istekli öpmeye başlamıştı. “Şimdi...” derken konuşmada zorlanmıştı.

“Sanı...rım biraz hatırladım.”

“Sanırım mı?” deyip genç kadını kucağına aldığı anda bebek telsizinden gelen yüksek ses odayı doldurmuştu.

“Akay, Rüzgar uyandı.”

“Ah oğlum insan babasına acırdı.” diyerek genç kadının kucağından inmesine gönülsüzce izin vermişti.

Onun o hali gülümsemesine neden olmuştu. “Akay görende... Tövbe... Tövbe...”

“Ama hayatım ben sana doyabiliyor muyum sanıyorsun?” derken yüzü oyuncağı alınmış küçük bir çocuğa dönmüştü.

“Sende bir daha oğlumun beslenme saatini iyi ayarla.”

“Ama ayarlamıştım.” derken yukarı doğru yürümeye başlamışlardı. “Tabi ya... Filmin ortasına kadar beklersem olacağı buydu?”

“Daha ortasına gelmemiştik.”

“Bence sonuna bile gelmiş olabiliriz. O kadar uzundu çünkü.”

“Daha film izlemeye başlayalı yirmi dakika olmuştu Akay.”

“Yirmi mi? Bana sanki iki saat gibi geldi ama.”

“Aklın başka şeyde olduğu için olmasın.” derken ağlayan oğlunun beşiğine eğilmiş ve nazikçe kucağına almıştı genç kadın. “Annesinin bir tanesi uyanmış mı?” deyip aranan oğluna göğsünü vermişti.

Karısının bebeklerini beslemesi, hayatta en sevdiği sahnelerden biriydi ama şu an için izlemek çok mantıklı değildi. “Hayatım ben çocukların üzerlerini kontrol etmeye gidiyorum.”

“Etmiştin.”

“Olsun onlar kesin yeniden açmışlardır.” diyerek kaçarcasına çıkmıştı odadan.

Kızının odasına girip, uyuyan meleğini tekrar kontrol etmiş ve sevgiyle bakmaya başlamıştı. Ne çabuk büyüyorlardı. Yakında kocaman olacaklardı. Bunun düşüncesi bile kendini tuhaf hissetmesine yetiyordu. Onlar için çok iyi bir baba olmak için çabalıyor, bunun için elinden geleni ardına koymuyordu. Aral’la çok şeyi kaçırmıştı. Sonrasında telafi etmeye çalışsa da, o günlerin eksikliğini hep yaşıyordu. Bu yüzden bir anlarını bile kaybetmemek için hep onlarlaydı.

“Büyüyorlar...”

Duyduğu sesten sonra kapıda kendini izleyen kadını görmüştü. “Aral’da o kadar çok şey kaçırdım ki...”

“Keşke bunlar yaşanmak zorunda olmasaydı. Üzgünüm.” derken gözleri buğulanmıştı.

Birkaç adımda sevdiğinin yanında soluğu almıştı. “Bunları seni üzme için söylemedim bir tanem. Sadece Aral’a o günleri gerçekten unutturabiliyor muyum diye düşünüyorum. Kardeşlerinden kendini eksik görsün istemiyorum.”

“Merak etme Aral o kadar güzel gönüllü bir çocuk ki... Bunları düşündüğünü hiç sanmıyorum. Hem sen de ona yeterince ilgi gösteriyorsun.”

“Siz benim canımsınız.”

“Sen de bizim hayatım.” deyip kendini sevdiğinin koruyucu kollarına bırakmıştı.

“Asel sence Rüzgar hemen uyanır mı?”

“Hemen uyanacağını sanmıyorum. Çünkü-”

Sözleri genç adamın aniden kucağına almasıyla son bulmuştu. “O zamanı iyi değerlendirmeliyiz.” diyerek kendi odalarına doğru yol almaya başlamıştı.

Bazen güzel, bazen hüzünlü, bazen sinirli, bazen neşeli, bazen de pişmanlıktı. Bu hayattı. Acısı da, tatlısı da gerçek... Bazı zamanlar ağızda hoş bir tat bırakan, bazı zamanlarda ise kekremiliği gidermek için çok uğraşılması gereken zamanlara ev sahipliği yapardı. Ama her şey birbirini sevenlerin sevdasına bulanıp, yeni hayatların şekillenmesiyle son bulurdu. Her zaman güneşli değildi, bulutlu olduğu da, karlı olduğu da, yağmurlu olduğu da, sert ayazlarla insanı dondurduğu da olurdu. Hayattı bu. Asel ve Akay için de yaz yağmurlarıyla başlayan, hazan sarılarına bulanana, dondurucu beyazlıkla buz kesene ama sonunda yakıcı güneşlerin ev sahipliğine izin veren bir yaşamdı

SON